

My honor at

Qatar

Mục lục

[Chương 1: Hôn Ước Hoang Đường](#)

[Chương 2: Âu Thừa Dẫn](#)

[Chương 3: Có Vị Hôn Phu](#)

[Chương 4: Kế Hoạch Chạy Trốn](#)

[Chương 5: Người Đàn Ông Đến Từ Địa Ngục](#)

[Chương 6: Thời Khắc Khẩn Trùng](#)

[Chương 7: Hôn Lễ Tiếp Tục](#)

[Chương 8: Chính Thức Trở Thành Vợ Chồng](#)

[Chương 9: Cô Bé Đáng Yêu](#)

[Chương 10: Muốn Làm Gì](#)

[Chương 11: Thêm Một Danh Phận](#)

[Chương 12: Có Điều Kiện](#)

[Chương 13: Đêm Tân Hôn](#)

[Chương 14: Thay Đổi Chủ Ý](#)

[Chương 15: Nụ Hôn Đêm Động Phòng](#)

[Chương 16: Gia Tộc Kiều Nạp Sâm](#)

[Chương 17: Tình Huống Trên Máy Bay](#)

[Chương 18: Cái Đồ Khó Ưa](#)

[Chương 19: Chuyển Đi Đến Đức](#)

[Chương 20: Hai Anh Em Kỳ Lạ](#)

[Chương 21: Không Thân Thiện](#)

[Chương 22: Ở Chung Một Phòng](#)

[Chương 23: Bóng Dáng Thân Quen](#)

[Chương 24: Có Trở Về Hay Không](#)

[Chương 25: Rời Đi](#)

[Chương 26: Hiện Tượng Không Tốt](#)

[Chương 27: Trở Về Sau Tuần Trăng Mật](#)

[Chương 28: Người Đàn Ông Thành Đạt](#)

[Chương 29: Giá Trị Của Phụ Nữ](#)

[Chương 30: Không Có Gì Thay Đổi](#)

[Chương 31: Hữu Danh Vô Thực](#)

[Chương 32: Bạch Mã Hoàng Tử Lam Hạo](#)

[Chương 33: Trùng Hợp Gặp Học Trường](#)

[Chương 34: Gặp Lại Âu Thừa Duẫn](#)

[Chương 35: Nụ Hôn Trường Phát](#)

[Chương 36: Không Thể Tin Được](#)

[Chương 37: Không Có Hứng Thú](#)

[Chương 38: Người Đàn Ông Vô Tình](#)

[Chương 39: Không Khuất Phục](#)

[Chương 40: Tương Kính Như Tân *](#)

[Chương 41: Chủ Động Trở Về](#)

[Chương 42: Không Cố Ý Giấu Diếm](#)

[Chương 43: Đại Minh Tinh Xinh Đẹp](#)

[Chương 44: Một Ngày Sống Không Bằng Chết](#)

[Chương 45: Xin Lỗi](#)

[Chương 46: Vòng Tay Ôm Ấm Ấp](#)

[Chương 47: Cô Ấy Ở Đâu.](#)

[Chương 48: Người Vợ Vô Hình.](#)

[Chương 49: Khí Chất Mỹ Nữ](#)

[Chương 50: Khiêu Khích](#)

[Chương 51: Mĩ Nam Thần Bí.](#)

[Chương 52: Đàn Ông Là Độc Được](#)

[Chương 53: Giấc Mơng Xa Vời](#)

[Chương 54: Thói Quen Không Tốt](#)

[Chương 55: Người Xa Lạ Quen Thuộc](#)

[Chương 56: Siêu Sao Thiên Hoàng](#)

[Chương 57: Có Quan Tâm Hay Không](#)

[Chương 58: Rung Động](#)

[Chương 59: Không Nhìn Bọn Họ](#)

[Chương 60: Không Thể Làm Chung](#)

[Chương 61: Thiếu Một Người Bạn Gái](#)

[Chương 62: Một Minh Sao?](#)

[Chương 63: Thương Nhi Kỳ](#)

[Chương 64: Trao Đổi Bận Nhảy](#)

[Chương 65: Mục Tiêu Mới](#)

[Chương 66: Càng Ngày Càng Chán Ghét](#)

[Chương 67: Tình Cảm Phức Tạp](#)

[Chương 68: Dũng Cảm Đối Mặt](#)

[Chương 69: Sai Lầm Lớn Nhất](#)

[Chương 70: Cô Xứng Sao?](#)

[Chương 71: Vợ Tôi Là Em](#)

[Chương 72: Đi Đường Nhìn Phía](#)

[Chương 73: Ăn Cơm Với Thương Nhi Kỳ](#)

[Chương 74: Quên Nói Gặp Lại](#)

[Chương 75: Ở Lại Bên Canh Âu Thừa Dẫn](#)

[Chương 76: Chỉ Là Người Tình](#)

[Chương 77: Từ Giờ Phút Nay, Hãy Yêu Tôi](#)

[Chương 78: Công Bố Tin Kết Hôn](#)

[Chương 79: Quan Hệ Tam Giác Phức Tạp](#)

[Chương 80: Trầm Luân](#)

[Chương 81: Vô Si](#)

[Chương 82: Khéo Quá Hóa Vụng](#)

[Chương 83: Quan Hệ Được Đưa Ra Ánh Sáng](#)

[Chương 84: Tình Cảm Hư Ảo](#)

[Chương 85: Chứng Minh Cho Tôi Xem](#)

[Chương 86: Bị Cự Tuyệt](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88: Chỉ Vì Trả Thù](#)

[Chương 89: Thù Hận Sâu Đậm](#)

[Chương 90: Yêu Và Không Yêu](#)

[Chương 91: Tô Thương Đông](#)

[Chương 92: Họa Là Từ Miệng Mà Ra](#)

[Chương 93: Chuyển Biến Thần Kỳ](#)

[Chương 94: Âm Thầm Đánh Giá](#)

[Chương 95: Rốt Cuộc Tiến Hành Ly Hôn](#)

[Chương 96: Động Tâm](#)

[Chương 97: Làm Vợ Anh Được Không](#)

[Chương 98: Pháo Hoa Của Hai Người](#)

[Chương 99: Muốn Làm Chuyện Xấu](#)

[Chương 100: Tự Chuốc Lấy.](#)

[Chương 101: Tâm Tình Của Hai Anh Em](#)

[Chương 102: Không Gần Nữ Sắc](#)

[Chương 103: Âu Dương Thích Anh Trai](#)

[Chương 104: Nữ Nhân Không Nghe Lời](#)

[Chương 105: Ai Là Chị Dâu](#)

[Chương 106: Thật Lòng Rất Mạo Hiểm](#)

[Chương 107: Trực Tiếp Ôm Hôn](#)

[Chương 108: Buối Tối Say Lòng Người](#)

[Chương 109: Trong Lòng Đã Có Đối Tượng](#)

[Chương 110: Chân Tướng Rõ Ràng](#)

[Chương 111: Ly Hôn Đi, Điện Hạ](#)

[Chương 112: Một Lời Hứa Hẹn](#)

[Chương 113: Không Tự Chủ Được](#)

[Chương 114: Yêu Vô Tư](#)

[Chương 115: Phụ Nữ Có Chồng](#)

[Chương 116: Càng Chạy Càng Xa](#)

[Chương 117: Phải Làm Gì Bây Giờ](#)

[Chương 118: Điện Hạ Rất Tức Giận](#)

[Chương 119: Không Phải Anh Trai Cô](#)

[Chương 120: Gặp Lại Nhau](#)

[Chương 121: Buông Cô Ấy Ra](#)

[Chương 122: Điện Cường Vì Em](#)

[Chương 123: Đêm Nay Là Một Sai Lầm](#)

[Chương 124: Lựa Chọn Sai Lầm](#)

[Chương 125: Bắt Đầu Lại Lần Nữa](#)

[Chương 126: Giở Trò](#)

[Chương 127: Không Thế Có Cùng Lúc](#)

[Chương 128: Không Thế Nào Tương Tương Nối](#)

[Chương 129: Âu Thừa Dẫn Nhiệt Tình](#)

[Chương 130: Che Giấu Tình Yêu Trong Đáy Lòng](#)

[Chương 131: Phương Thức Như Thế](#)

[Chương 132: Người Đàn Ông Giáo Hoạt.](#)

[Chương 133: Muốn Ăn Cái Gì Nhất!](#)

[Chương 134: Dụng Tâm Lương Khố.](#)

[Chương 135: Con Tim Lỗi Nhịp](#)

[Chương 136: Cá Đồi Có Bao lâu?](#)

[Chương 137: Vó Sò Tím](#)

[Chương 138: Làm Cô Gái Nhỏ Tức Giận.](#)

[Chương 139: Phương Thức Đền Bù.](#)

[Chương 140: Vấn Đề Kỳ Quái.](#)

[Chương 141: Không Còn Đường Lui.](#)

[Chương 142: Nhẫn Kim Cường Đặc Biệt.](#)

[Chương 143: Tình Yêu Không Thế Trao.](#)

[Chương 144: Thổ Lộ Muốn Màng.](#)

[Chương 145: Người Đàn Ông Ghen Tuông.](#)

[Chương 146: Cứu Người Ngoài Ý Muốn.](#)

[Chương 147: Anh Ấy Biến Mất.](#)

[Chương 148: Trở Về](#)

[Chương 149: Tâm Kế Của Phụ Nữ](#)

[Chương 150: Lần Cuối Triền Miên.](#)

[Chương 151: Sự Biến Hóa Của Thân Thể.](#)

[Chương 152: Bí Mật Không Biết.](#)

[Chương 153: Bữa Tối Dưới Ánh Nến.](#)

[Chương 154: Sự Thật Tàn Nhẫn](#)

[Chương 155: Có Phải Là Anh Em Ruột Hay Không?](#)

[Chương 156: Hoàn Toàn Tuyệt Vọng](#)

[Chương 157: Quyết Định Rời Đi.](#)

[Chương 158: Là Thật Là Giả](#)

[Chương 159: Không Còn Quyến Luyến](#)

[Chương 160: Cuộc Chiến Giữa Những Người Đàn Ông.](#)

[Chương 161: Lướt Qua Nhau.](#)

[Chương 162: Đường Ai Nấy Đi.](#)

[Chương 163: Cuộc Sống Bình Thản.](#)

[Chương 164: Sự Hải Đới Mặt.](#)

[Chương 165: Hợp Tác](#)

[Chương 166: Chạy Dâu Cá Thần Bí](#)

[Chương 167: Gặp Lại](#)

[Chương 168: Giống Nhau Như Vây.](#)

[Chương 169: Ai Tìm Được Cô Ấy Trước.](#)

[Chương 170: Thứ Tự Đến Trước Và Sau.](#)

[Chương 171: Như Si Như Say](#)

[Chương 172: Kế Hoạch Của Anh](#)

[Chương 173: Cô Ấy Đã Trở Lại.](#)

[Chương 174: Người Hôn Trộm](#)

[Chương 175: Lão Công, Chồng Trước](#)

[Chương 176: Chỉ Có Cảm Giác Với Em](#)

[Chương 177: Đều Là Đứa Ngốc](#)

[Chương 178: Học Trường Muốn Đính Hôn học Trường Muốn Đính Hôn](#)

[Chương 179: Kỷ Niệm Ngày Mưa](#)

[Chương 180: Cô Xoay Người, Anh Chặt Vật](#)

[Chương 181: Sinh Bệnh](#)

[Chương 182: Tâm Động Không Bằng Hành Động](#)

[Chương 183: Theo Dõi](#)

[Chương 184: Trở Lại Nhà Họ Tô](#)

[Chương 185: Không Từ Bỏ Được](#)

[Chương 186: Lý Do Không Thành Lập.](#)

[Chương 187: Lòng Còn Sự Hải](#)

[Chương 188: Chuyện Ngoài Ý Muốn Trong Bữa Tiệc](#)

[Chương 189: Đi Với Ai?](#)

[Chương 190: Vận Nhi, Xin Lỗi, Anh Yêu Em](#)

[Chương 191: Chúng Ta Tái Hôn Nhé](#)

[Chương 192: Có Bao Nhiêu Người Yêu](#)

[Chương 193: Bắt Đầu Là Yêu, Kết Thúc Là Hận](#)

[Chương 194: Biết Vậy Chẳng Làm](#)

[Chương 195: Cô Công Chúa Nhỏ Nhà Nam Cung](#)

[Chương 196: Tình Cảm Đè Nén](#)

[Chương 197: Ngọt Ngào Đã Lâu](#)

[Chương 198: Sai Lầm](#)

[Chương 199: Nên Bị Trừng Phạt](#)

[Chương 200: Lại Sinh Đứa Bé](#)

[Chương 201: Yêu, Tán](#)

[Chương 202: Sự Bá Đạo Của Anh](#)

[Chương 203: Người Bị Thương](#)

[Chương 204: Không Được Đáp Lại](#)

[Chương 205: Cô Gái Nhỏ Nổi Giận](#)

[Chương 206: Không Có Đáp Án](#)

[Chương 207: Nghiện Không Dứt Được](#)

[Chương 208: Thân Thế Bí Mật](#)

[Chương 209: Vợ Là Quan Trọng Nhất](#)

[Chương 210: Nói Em Yêu Anh](#)

[Chương 211: Bị Thương, Ngoài Ý Muốn](#)

[Chương 212: Mấy Lần Cầu Hôn](#)

[Chương 213: Chuyện Ngoài Ý Muốn Trong Hôn Lễ](#)

[Chương 214: Không Thể Không Có Cô Ấy](#)

[Chương 215: Vận Nhi Mất Tích](#)

[Chương 216: Chân Tướng Năm Đó](#)

[Chương 217: Khắp Nơi Đầy Máu](#)

[Chương 218: Sinh Mệnh Kiên Cường](#)

[Chương 219: Dự Cảm Không Lành](#)

[Chương 220: Đã Lâu Không Gặp](#)

[Chương 221: Hận](#)

[Chương 222: Không Cách Nào Ngăn Cản](#)

[Chương 223: Tan Thành Mây Khói](#)

[Chương 224: Để Cho Em Đi Thì Anh Sẽ Chết](#)

[Chương 225: Không Chịu Nghe Lời](#)

[Chương 226: Là Ai Hành Hạ Ai](#)

[Chương 227: Yêu Cô Đến Nghiện](#)

[Chương 228: Nhân Nhượng, Bao Dung](#)

[Chương 229: Sự Thay Đổi Rất Nhỏ](#)

[Chương 230: Tức Nước Vỡ Bờ](#)

[Chương 231: Ngoài Ý Muốn Trong Ngoài Ý Muốn](#)

[Chương 232: Trăm Tiếp Theo, Ly Biệt](#)

[Chương 233: Đánh Cuộc](#)

[Chương 234: Nụ Cười Của Cô, Nước Mắt Của Anh](#)

[Chương 235: Sự Tồn Tại Của Cô](#)

[Chương 236: Nhớ Đến Thôi Cũng Đã Thấy Đau Đớn](#)

[Chương 237: Con Gái Báo Bội](#)

[Chương 238: Giữ Không Được Cô Ấy](#)

[Chương 239: Hưởng Niệm, Mong Nhớ](#)

[Chương 240: Lại Bỏ Lỡ Nhau](#)

[Chương 241: Bước Về Phía Cô Ấy Từng Chút Một](#)

[Chương 242: Mặt Đối Mặt](#)

[Chương 243: Muốn Ôm Lấy Cô](#)

[Chương 244: Giữa Hai Người Còn Có Niệm Niệm Ngăn Cách](#)

[Chương 245: Tranh Đoạt](#)

[Chương 246: Cực Phẩm Vú Em](#)

[Chương 247: Giống Ai Nhiều Hơn](#)

[Chương 248: Chừa Lại Đường Lùi](#)

[Chương 249: Quyết Định](#)

[Chương 250: Hãy Quên Quá Khứ](#)

[Chương 251: Tình Yêu Trắng Hoa](#)

[Chương 252: Tình Yêu Bất Tận](#)

[Chương 253: Cầu Hôn](#)

[Chương 254: Một Nhà Ba Người](#)

[Chương 255](#)

[Chương 256: Hôn Lễ Thế Kỳ](#)

[Chương 257: Đêm Tân Hôn](#)

[Chương 258: Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 259: Ngoại Truyện 2](#)

[Chương 260: Ngoại Truyện 3](#)

[Chương 261: Ngoại Truyện 4](#)

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Hôn Ước Hoang Đường

Một biệt thự kiểu Gothic cổ điển tao nhã nằm ở hướng nam, cao to sừng sững như muốn chạm tới mây trời, nằm chếch bờ biển Đại Trung Hải một đoạn. Ánh sáng long lanh mờ ảo bao phủ một tầng vàng óng bên ngoài biệt thự, như tượng trưng cho thân phận của chủ nhân, người có thế lực, danh gia vọng tộc.

“Cha à, con không lấy anh ta đâu, cha đừng phí công mơ mộng hão huyền nữa”. Trong biệt thự truyền đến âm thanh ngọt ngào. Cô gái xinh đẹp, dáng người cao thon thả, tóc dài đỏ chính là Tô Ân Huệ. Có điều, sắc mặt cô không tốt, cô đang cau có bực bội, ánh mắt bất mãn nhìn Tô Viễn Hàng ngồi đối diện. Ông là chủ nhân biệt thự này, cũng là cha của cô, và là tổng giám đốc của tập đoàn Viễn Thái.

“Chuyện này không phải do con muốn là được, mà là do người đó quyết định.” Sắc mặt Tô Viễn Hàng cũng đen thui, lúc trước con bé này náo loạn cỡ nào ông cũng có thể một mắt nhắm một mắt mở bỏ qua. Nhưng lần này thì không thể được, đối phương là nhân vật lớn, ông không dám đắc tội, anh ta là người nắm giữ sinh mệnh nền kinh tế toàn cầu, là người đứng đầu tập đoàn SK - tổng giám đốc Âu Thừa Duẫn, là người mang dòng máu quý tộc-con cháu của hoàng gia nước Đức. Những người khác tìm đủ trăm phương ngàn kế để được anh ta liếc mắt một cái mà còn không được. Đứa con gái này của ông được anh ta để ý đến, đó quả thực là một vinh dự to lớn đối với nhà họ Tô.

“Chẳng lẽ cha không biết tên đó nổi tiếng là lang sói sao? Đâu phải cha chưa nghe những tin tức đồn đãi về anh ta, cha còn bắt con kết hôn với

hạng người như vậy?” Tô Ân Huệ đau khổ, gào lên với người là cha ruột của mình. Tưởng tượng người đàn ông kia thường xuyên xuất hiện trong tầm mắt cô, trong lòng cô liên tục đau, nhiều năm đã trôi qua, anh đã thay đổi. Âu Thừa Duẫn vừa phong lưu vừa tuyệt tình, không phải là một Thừa Duẫn mà cô biết.

Tô Viễn Hàng cũng không chối cãi, danh tiếng của nhân vật này cũng không trong sạch gì, nhưng chỉ cần có sự ràng buộc với anh ta, tiền đồ tương lai chắc chắn sẽ tiến xa không

ngờ, cho dù có phải đánh đổi bằng chính hạnh phúc của đứa con gái bảo bối đi nữa. Gươm đã rút ra khỏi vỏ, ông cũng đã không còn đường rút lui.

“Ân Huệ, Âu Thừa Duẫn là loại người ‘ăn không được thì đạp đổ’, con không chịu lấy anh ta làm chồng, sự nghiệp tâm huyết của cha bấy lâu nay sẽ bị rơi vào tay kẻ khác.” Ông

đã đổ vào sự nghiệp bao nhiêu tâm huyết, nhưng hiện tại tập đoàn đang đứng trên bờ vực phá sản và bị tập đoàn SK thu mua, đừng nói phản kháng, ngay cả năng lực

tự cứu cũng đều không có. So sánh với Âu Thừa Duẫn, ông như một giọt nước nhỏ, bị biển cả mênh mông nuốt lấy, mà Âu Thừa Duẫn chính là đại dương bao la đó, anh ta là chúa tể của tất cả mọi thứ.

“Đừng lấy hạnh phúc của con ra thành toàn cho những tham vọng của cha, nhất định không được.” Tô Ân Huệ mệt mỏi lắc lắc mái tóc dài, cô không muốn dây dưa bàn luận

vấn đề này với ông nữa, chỉ cần cô không muốn, không ai có thể ép buộc được cô.

“Con câm miệng lại cho cha, ba ngày sau, hôn lễ vẫn cử hành như kế hoạch đã định.” Tô Viễn Hàng tức giận đứng dậy, đập bàn cái rầm, trên mặt

lộ vẻ nghiêm khắc, nói xong thì

quay người đi không cho cô có cơ hội mở miệng cự tuyệt.

Tô Ân Huệ trợn trừng đôi mắt to, nhìn vẻ mặt quyết liệt của Tô Viễn Hàng trước khi quay đi, cô chán nản ngã người ngồi trở lại trên ghế sofa mềm mại.

Lúc này, cánh cửa lớn bị mở ra. Vì còn đang tức giận trong cuộc cãi vã với cha, cô không để ý, một khuôn mặt thanh tú đang ghé vào, dường như người thấy không khí có mùi thuốc súng nồng nặc, người đó rón rén bước vào, xoay người đóng cửa thật chặt, rồi nhẹ nhàng đi đến gần.

“Tam tiểu thư đã về rồi.” Người hầu thì thầm nói nhỏ, nhìn Tô Vận Nhi rồi chỉ chỉ vào trong nội sảnh, cô gật gật đầu.

Tô Vận Nhi lè lưỡi, nhìn thấy chị và cha đứng đó giăng co, cô cũng không ngốc tới nỗi không biết.

“Hè hè, chị, cha, Vận Nhi đã về.”

Sự xuất hiện của Tô Vận Nhi đã làm giảm bớt đi một chút sự u ám trong bầu không khí căng thẳng đó.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Âu Thừa Duẫn

“Ừ.” Tô Viễn Hàng mới phát hiện sự hiện diện của Vận Nhi, trên mặt cũng không lộ biểu hiện gì, xoay người đi lên lầu, trước khi đi không quên liếc mắt cảnh cáo Tô Ân Huệ đang ngồi bất động trên sofa, ông tự nhủ phải đề cao cảnh giác. Đứa con gái này chuyên môn làm chuyện nổi loạn.

“Có chuyện gì vậy chị?” Tô Vận Nhi vẫn đang là sinh viên xa nhà, một tháng mới về nhà một lần, cho nên cô cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy vẻ mặt bối rối buồn bực của chị Ân Huệ, làm cô cũng thấy khổ sở theo. Chưa bao giờ cô thấy cha nổi điên lên với chị kiểu này, xem ra là vấn đề rất nghiêm trọng.

“Không có gì, tại sao em lại về? Không phải đang ở trường sao?” Tô Ân Huệ cười cười, kéo bàn tay lạnh ngắt của Vận Nhi lại đùa nghịch, trong lòng cô luôn yêu thương cô em gái nhỏ này.

“Hi, em giả mạo làm đơn xin nghỉ.” Vận Nhi chỉ chỉ cái va li nhỏ bên cạnh, sau đó nghiêm túc quan sát Ân Huệ đang nhíu mày nhăn mặt :” Chị, cha nói gì với chị vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Được rồi, chuyện này không cần em xen vào, nghỉ thì cứ vui vẻ đi chơi đi, ngoan nha, vài ngày nữa chị sẽ sắm đồ mới cho em.” Ân Huệ vỗ vỗ hai má Vận Nhi, âu yếm cười, rồi đứng dậy đi lên lầu.

Chuyện này vậy là sao? Tô Vận Nhi nheo nheo đôi mắt to đẹp, lảng xảng như con thoi chạy lên chạy xuống lầu trên lầu dưới, cô biết Tô Ân Huệ và Tô Viễn Hàng rất giống nhau ở cái tính ngang ngạnh cứng đầu, nếu ai cũng không chịu nhượng bộ, sẽ không có cách nào giải quyết được vấn đề kia.

Tô Ân Huệ về phòng mình, đi đến bên cạnh cửa sổ, phòng cô được bố trí theo phong cách Thổ Nhĩ Kỳ lấy tông màu trầm làm chính, rèm cửa, thảm, và đồ nội thất, rất hòa hợp với tính khí trầm mặc, hào phóng và dễ chịu của cô. Hai tay khoanh trước ngực, đứng trên ban công sân thượng, vô thức nghịch nghịch những hạt thủy tinh trong tay, cuối cùng, quay người đi đến trước giường cầm lấy điện thoại di động, do dự ba lần bốn lượt mới bấm số gọi.....

Trong khuôn viên biệt thự nơi nơi đều tràn ngập sự lãng mạn, cao sang quyền quý không gì có thể sánh kịp, kiến trúc độc đáo theo phong cách thiết kế ngoại thất, chót vót chọc trời, núi giả suối phun, chỉ cần nhìn nơi ở có giá trị triệu đô này cũng có thể nhìn được giá trị của người sở hữu nó, chủ nhân nơi này không ai xa lạ, chính là Âu Thừa Duẫn.

Trong giới thương gia, không ai mà không biết, không ai mà không hiểu, doanh nghiệp SK là tập đoàn tham gia vào các lãnh vực tài chính, bảo an, thị trường chứng khoán, giới chính trị, thấp nữa là ngành ẩm thực nhà hàng, shop quần áo, ngành du lịch, tất cả đều đứng dưới danh nghĩa của anh ta, chỉ cần anh-Âu Thừa Duẫn xuất hiện ở nơi nào, nhất định nơi đó sẽ nổi lên một trận náo loạn.

Trong phòng ngủ lớn ở lầu hai, một người đàn ông cao lớn đẹp trai mặc áo ngủ chất lượng tốt màu trắng, tay bưng một ly thủy tinh có chân dài, nhẹ nhàng lắc làm sóng sánh chất lỏng màu đỏ tươi trong ly, anh nhấp môi uống một ngụm, ánh mắt nhìn đến cửa sổ, ở đó phản chiếu lại một gương mặt ngũ quan hài hòa, đẹp đẽ với nụ cười quyến rũ chết người, khuôn mặt tuấn tú kia dư sức làm cho tất cả phụ nữ đã một lần nhìn thấy đều sẽ phải phát cuồng si mê, vẻ đẹp như là một tác phẩm nghệ thuật của Thượng Đế tạo ra, khí phách tự nhiên mà vô cùng quyến rũ, một người đàn ông như vậy có thể nói là quá hoàn hảo, anh chính là Âu Thừa Duẫn. Một người đàn ông có sức hấp dẫn mê người. Ngay thời điểm anh đang nhắm mắt trầm tư, tiếng chuông điện thoại di động reo lên không đúng lúc...

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Có Vị Hôn Phu

“Tôi là Tô Ân Huệ.” Ân Huệ căng thẳng giữ chặt điện thoại, nghe được hơi thở của người cầm máy bên kia, thiếu chút nữa cô đã ngừng thở ,tay siết chặt điện thoại, có thể cảm nhận bàn tay cô đang ướm đẫm mồ hôi, chỉ mới nghe thấy tiếng thở của anh, cô đã cảm thấy áp lực nặng nề, cũng không nghe thấy anh nói gì , chỉ lặng lẽ nghe, yên tĩnh đến nỗi.....cô không biết là anh có đang nghe cô nói chuyện hay không nữa.

“Anh...có đang nghe không?” Tô Ân Huệ không thích tình huống như thế này , giữa cô và anh đã có một khoảng cách. “Tô tiểu thư?” Âu Thừa Duẫn trả lời, lời nói vừa lọt vào tai Tô Ân Huệ, cô đã cảm nhận được rõ ràng ý cười trong câu nói của anh.

'Tô tiểu thư' ,cách xưng hô xa lạ như vậy, càng làm cho Tô Ân Huệ khẳng định ý nghĩ trong lòng. Cô hít sâu một hơi, mở miệng nói tiếp: ” Mặc kệ anh đã nói gì với cha tôi, tôi chỉ muốn nói cho anh biết, tôi sẽ không kết hôn với anh.” Không phải không nghĩ tới, chỉ là không phải bằng cách này, không phải vào lúc này.

“Ồ ? Vậy sao?” Âu Thừa Duẫn gượng cười, kìm chế cơn giận dữ, cái ly chân dài cầm trong tay đã run lên bần bật, anh không thể chờ đợi được nhìn thấy khuôn mặt tươi tắn kia, nó đã làm cho anh rung động. Đã nhiều năm, bây giờ đã đến lúc rồi.

“Thừa Duẫn...” Tô Ân Huệ thốt lên gọi cái tên mà cô đã hằng ấp ủ trong lòng, cuối cùng phun ra một câu:”Tôi đã có vị hôn phu, xin anh...buông tha cho tôi đi.”

“Ha ha.” Vẫn là tiếng cười thản nhiên, Âu Thừa Duẫn cúp điện thoại, đem chất lỏng màu đỏ trút hết vào miệng, chảy trào ra hai bên khóe môi, tạo thành một đường đỏ tươi, cùng với khóe miệng cương nghị tạo thành một đường vòng cung.

“Xoảng.” một tiếng, cái ly thủy tinh bể nát, mảnh vụn văng tứ phía, giống như một đóa hoa hồng héo tàn, nở rộ ra vẻ đẹp ác ma của nó. Có vị hôn phu.....thật sao? Ý cười thâm trầm lan tỏa khắp phòng, ngay cả ánh trăng dường như cũng bị bao trùm lên một tầng không khí kỳ dị.

Vận Nhi moi tin tức từ trong miệng người hầu mới biết được chuyện hôn sự của Ân Huệ, cái gã đàn ông kia, cô thường thấy xuất hiện trong các quyển tạp chí, lần nào cũng đi kèm với những tin đồn dãi, ngay cả lúc anh ta không có ở trong nước, qua các thông tin từ giới truyền thông cũng có thể thấy anh ta cùng với những người đẹp tóc vàng ngoại quốc chụp hình chung, tổng giám đốc tập đoàn SK, người đàn ông cao cấp, là đối tượng mà toàn bộ phụ nữ trong thành phố, à không, toàn bộ phụ nữ của cả Châu Á tha thiết mơ ước được kết hôn, anh ta chính là anh rể tương lai của cô sao? Mà hình như chị Ân Huệ có vẻ không đồng ý chuyện hôn sự này.

Đối lại là cô, cô cũng không muốn gả cho một người đàn ông vàng có lực hấp dẫn mạnh như vậy.

Đẹp trai nhiều tiền thì thế nào, anh ta thay tình nhân còn nhanh hơn thay quần áo, một người đàn ông không có tim như vậy, kết hôn với anh ta làm sao có được hạnh phúc chứ? Bây giờ cô rất thông cảm với tâm trạng của chị Ân Huệ.

Áp lực đè nặng, Tô Ân Huệ có chút cô đơn, tay vẫn còn cầm điện thoại, nghĩ mới vừa rồi, cô thật sự nghe được giọng nói của anh, vẫn như xưa, mỗi khi nghe giọng nói của anh, cô kìm không được ý muốn được nhìn thấy anh.

Bọn họ đã bao lâu rồi không gặp mặt ? Không nhớ nổi.

Gặp lại nhau, chẳng lẽ bằng cách này, bằng thân phận như thế này? Vợ chồng, thật nực cười.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Kế Hoạch Chạy Trốn

Tô Viễn Hàng nói được thì làm được, ngày hôm sau, ông thật sự phái rất nhiều vệ sĩ đến canh giữ bên ngoài biệt thự, không cho Ân Huệ bước ra ngoài cửa một bước, ngay cả đến công ty đi làm cũng không được, có rất nhiều người giám sát cô. Hôn lễ vẫn sẽ được cử hành sau hai ngày nữa.

Ân Huệ cũng không phản kháng, lặng lẽ ở nhà, nên Hạ Uyển Như và Vận Nhi nghĩ rằng cô đã nghĩ thông suốt, chờ đợi làm cô dâu.

“Mẹ, không cần thử, ánh mắt của Âu Thừa Duẫn rất chính xác.” Ân Huệ có chút không kiên nhẫn khi Hạ Uyển Như đưa áo cưới tới trước mặt cô.

Áo cưới do Âu Thừa Duẫn đưa đến ,được thiết kế đặc biệt dành riêng cho cô,cao quý thanh lịch, có mười hai viên kim cương Nam Phi, làm cho chiếc áo cưới tăng thêm giá trị ngàn vạn lần. Ân Huệ cũng nhìn ra được áo cưới này là do một nhà thiết kế nổi tiếng tạo ra,chỉ là hiện giờ thật sự cô không có tâm trạng để chiêm ngưỡng vẻ đẹp độc đáo của nó.

“Ân Huệ,có thể kết hôn với một người đàn ông như vậy, chắc là con cảm thấy rất vui, mẹ có thể thấy được anh ta rất quan tâm đến con.” Hạ Uyển Như nhẹ nhàng khuyên bảo, bà đang bay bổng với ý nghĩ con gái bà được thừa hưởng di truyền từ bà, có thể gả cho một người đàn ông vĩ đại như vậy,thật rất hiếm có.

Âu Thừa Duẫn chỉ đích danh muốn kết hôn với thiên kim nhà họ Tô, làm cho bọn họ vô cùng hãnh diện.

“Hừ.” Ân Huệ cũng không trả lời ,hừ lạnh một tiếng, quay người đi.

Quan hệ giữa bọn họ cũng không đơn giản như vậy. Bàn tay cô vô tình lật lật vài trang tạp chí đang cầm, tầm mắt nhìn đến khuôn mặt đẹp trai của Thừa Duẫn trong quyển tạp chí, tim cô lại nhói lên, đập loạn nhịp. Cô tự hỏi, cô thật sự không muốn lấy anh sao? Âu Thừa Duẫn, Thừa Duẫn, Duẫn....

“Vận Nhi, mẹ đưa cho con tấm vé máy bay, đợi sau khi hôn lễ của Ân Huệ kết thúc, con đi qua chỗ Thượng Đông đi, anh ấy sẽ dẫn con đi chơi khắp nơi.” Hạ Uyển Như nhìn Vận Nhi điềm đạm nói.

“Hôn lễ của chị, anh không về tham dự sao?” Vận Nhi hỏi, ánh mắt tròn xoe thắc mắc nhìn Hạ Uyển Như.

Tô Thượng Đông là đứa con cả của Tô gia, quản lý công ty chính đặt tại Mỹ, lâu lâu mới trở về một chuyến, chuyện đại sự như vậy, anh chắc là sẽ trở về .

“Không cần, đừng nói cho anh biết.” Tô Ân Huệ hạ chân đang bắt chéo xuống, cô không muốn Tô Thượng Đông biết chuyện cô kết hôn với người kia, huống hồ trong lòng cô đã có quyết định của mình. Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

“Ừ, Thượng Đông tạm thời cũng không thể phân thân ra ở hai nơi được, sau này nó trở về nói sau cũng không muộn.” Hạ Uyển Như nhớ tới lời nói của Tô Viễn Hàng, cho Thượng Đông biết lúc này càng thêm loạn. Anh em chúng nó tình cảm khăng khít, ông không dám đảm bảo rằng Thượng Đông sẽ không giúp đỡ con gái đào hôn, ông không dám mạo hiểm. Bây giờ chỉ chờ cho đến khi hôn lễ kết thúc, thì ông mới có thể định tâm được.

“Ồ.” Vận Nhi ngạc nhiên , không nói gì nữa, lén quan sát sắc mặt của Ân Huệ, cô luôn cảm thấy chị mình không phải loại người chấp nhận sự áp đặt, huống hồ còn có Phạm Tu Vũ nữa mà.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Người Đàn Ông Đến Từ Địa Ngục

Trong quán bar, ánh đèn mờ mờ ảo ảo, bao nhiêu người say khướt.

Ở lô ghế VIP có bốn người đàn ông đẹp trai tuấn mỹ, trên người bọn họ toát ra sức quyến rũ hấp dẫn mê hoặc người khác. Bốn gương mặt đẹp trai quyến rũ, có vẻ như bọn họ đều giống nhau ở một điểm, là khoé miệng hay nhếch lên 45 độ tạo thành một nụ cười gian xảo.

Một gã cao to ngồi ở trong góc ,nhàn nhã uống một hớp rượu vang ,rồi bắt đầu khơi chuyện: ” Tà thần, anh thật sự muốn kết hôn với người phụ nữ đó sao? Kết hôn thật không giống phong cách của anh chút nào ?” Người nói chuyện chính là thái tử gia Tiêu Trác của tập đoàn tài phiệt Tiêu Thị, dáng vẻ cà lơ phất phơ lười nhác dựa ghế sofa, giống như đang xem kịch vui.

Người bị gọi là Tà Thần chính là Âu Thừa Duẫn đang khinh khi cười nhạo, ngồi ngay ngắn lại, vẻ mặt nghiêm trang :” Âu Thừa Duẫn tôi có bao giờ đùa như vậy chưa?”

“Ồ, Duẫn à, bây giờ tự anh muốn nhảy xuống mồ, mai mốt đừng bắt bọn này kéo anh lên đó.” Một người đàn ông đẹp trai khác tên là Nam Cung Thần cũng vui vẻ trêu chọc, nâng ly rượu trong tay lên, Thừa Duẫn đón lấy uống một hơi cạn sạch.

“Cậu yên tâm, bảo đảm không có ngày đó đâu.” Âu Thừa Duẫn đăm nhẹ vào ngực Nam Cung Thần một cái, khẽ cười nói.

“Duẩn điện hạ từ nay rời khỏi nhóm của chúng ta ,vì một đêm độc thân cuối cùng của anh, cụng ly .” Mẫn Thiên Hữu nãy giờ ngồi trầm lặng một góc, bây giờ mới lộ ra vẻ mặt tuấn tú nói chuyện.

Bốn người bọn họ từ trước đến giờ rất ăn ý với nhau, cho nên không cần nói nhiều, bọn họ cũng đều biết lần này Âu Thừa Duẩn thật sự quyết tâm.

“Cheers.” Âm thanh ly thủy tinh chạm vào nhau ,bốn gương mặt tuấn tú theo bốn cách khác nhau, mang biểu cảm khác nhau, nhưng giờ phút này tất cả đều vui vẻ tươi cười, hiếm có dịp được tụ tập cùng nhau vào ban đêm, lô ghế chỗ bọn họ ngồi ồn ào huyên náo. Tiếng trò chuyện không dứt,thình thoảng lại xuất hiện vài trận cười, chỉ là không một ai dám đến gần lô ghế này. Bọn họ, chính làma vương đến từ địa ngục!

Đêm nay,Vận Nhi ở chung phòng với Ân Huệ, mỗi lời chị dặn dò, cô đều ghi nhớ tất cả ở trong lòng. Cô cũng biết, chính mình sẽ phải gặp tình cảnh thế nào, nhưng vì chị, cô không hối hận.

Sáng sớm, Ân Huệ đã bị Tô Viễn Hàng đưa lên xe chạy tới giáo đường để chuẩn bị cho hôn lễ. Đúng là cáo già, thật gian xảo, biết ở giáo đường bốn phía đều có người của Âu Thừa Duẩn giám sát, cô không dễ dàng chạy thoát được.

Ân Huệ còn chưa kịp nhìn ngắm những hoa hồng và bong bóng được kết để trang trí giáo đường thì đã bị đẩy tới phòng trang điểm, nhanh chóng bị người ta tô vẽ lên mặt.

Vận Nhi cũng đã thay lễ phục phù dâu màu trắng thanh thoát, cô lén chạy ra ngoài, bấm số điện thoại của Phạm Tu Vũ ,”Anh Tu Vũ, mọi thứ đã được chuẩn bị xong hết.”

“Được,lát nữa gặp nhau.” Hải lòng cúp điện thoại, gương mặt Vận Nhi được trang điểm nhẹ nhàng ,vẻ đẹp tự nhiên thanh tú, chỉ thua một chút so

với cô dâu. Đôi mắt to linh động nhìn Ân Huệ đang đứng soi mình trước một tấm gương to, bị mọi người vây quanh.

Vận Nhi đứng đằng sau nở một nụ cười tươi tắn, bắt tay làm dấu hiệu “OK”

“Cô dâu thật là xinh đẹp.” Không biết là ai đã xuýt xoa như vậy. Khi Vận Nhi ngẩng đầu lên, đã thấy Ân Huệ xinh đẹp như một thiên thần lộng lẫy trong chiếc áo cưới sang trọng, mái tóc dài được búi cao, đôi bông tai kim cương to lấp lánh, cổ đeo sợi dây chuyền bạch kim trăm năm quý giá, toàn thân từ trên xuống dưới, mỗi một chỗ đều rất hoàn mỹ. Đẹp đến mức....như hư ảo.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thời Khắc Khẩn Trương.

Tô Ân Huệ có chút dao động, giây phút này là giây phút mà cô hằng mơ ước, giấc mơ kết hôn. Nhưng không phải bằng phương thức như thế này. Cô chớp mắt, rũ bỏ ý nghĩ này của mình, tự nhủ rằng không thể do dự. Coi như là vì Âu Thừa Duẫn và vì chính mình. Cô không thể lấy anh ta.

“Vận Nhi, mau dìu chị lên giáo đường đi, Thừa Duẫn sắp đến rồi.” Hạ Uyển Như ở bên cạnh thúc giục Vận Nhi đang đứng bất động.

“A, được ạ.” Vận Nhi lập tức tỉnh lại, đi đến bên Ân Huệ, dìu tay chị, nháy mắt với nhau một cái.

Sau đó, Ân Huệ gập người, ôm bụng, ngồi xổm xuống: “Tôi...hồi hộp quá, tôi muốn đi toilet.” Nói xong câu đó, cô nhanh chóng chạy tới toilet.

Hạ Uyển Như sớm đã có chuẩn bị, ánh mắt bà nhìn lướt qua Vận Nhi, chậm rãi mở miệng nói: “Chúng ta cùng đi với con.” Ngay lập tức, cả đám người vây lấy Ân Huệ cùng đi về phía toilet. Ân Huệ cắn môi, xem ra cha đã đề phòng kỹ lưỡng

Từ lầu hai nhìn xuống, có thể thấy bên dưới giáo đường đã được chuẩn bị sẵn sàng. Một người thanh niên tuấn tú, tao nhã đang đứng ở đó, mặc lễ phục màu trắng, ánh mắt như có như không nhìn lên trên lầu. Vận Nhi chỉ nhìn thoáng qua, không kịp nhìn rõ mặt mũi của anh ta, quay đầu chạy theo nhóm người đang hộ tống Ân Huệ đi vệ sinh.

Ân Huệ có vẻ rất bức bối. Dựa vào kế hoạch được bàn bạc kỹ lưỡng, đã có Phạm Tu Vũ ở ngoài tiếp ứng, chỉ cần thoát thân thành công là có thể

thoát khỏi hôn lễ hoang đường này. Nhưng đột nhiên kéo theo nhiều người như thế này, cô không thể nào thoát ra được.

“Em giúp chị giữ váy.” Vận Nhi nhanh chân tiến lên, cầm đuôi áo cưới, cùng đi vào bên trong. Hạ Uyển Như không dám lơ là, ánh mắt luôn nhìn chăm chăm hai chị em đang nối đuôi nhau đi vào nhà vệ sinh, chỉ chốc lát sau, nghe thấy tiếng nước chảy “ào ào”, cửa mở ra, bà mới cảm thấy yên tâm. Nhưng ngay sau đó, tim của bà như bị treo lên cao, cô gái mặc áo cưới trắng tinh khôi bước ra.....thế nhưng lại là Vận Nhi.

“Ân Huệ đâu?” Hạ Uyển Như hét lên, thô bạo đẩy Vận Nhi qua một bên, một cảnh tượng khiến tim bà đập nhanh như chạy đua marathon, còn trong đầu bà như bị nổ tung. Tô Ân Huệ đang ngồi chồm hồm trên cửa sổ, nhìn thấy mẹ đột nhiên xuất hiện, cô có chút bối rối, trên người cô đang mặc bộ lễ phục phù dâu. Để hành động được thuận tiện hơn, hai chị em đã trao đổi áo cho nhau. Từ cửa sổ tới mặt đất khoảng cách có vẻ rất cao, hơn nữa bốn phía đều có người của Thừa Duẫn, cô rất sợ. Nhưng điều này cũng không thể cản trở được quyết tâm đào hôn của cô.

“Ân Huệ, con đang làm cái gì ? Mau xuống đây, hôn lễ sắp bắt đầu rồi.” Trong lòng Hạ Uyển Như cực kỳ lo sợ, cả người cũng đang run rẩy, như vậy.....thật sự rất nguy hiểm.

“Xin lỗi, mẹ, con không đồng ý hôn sự này.” Ân Huệ khổ sở nhắm mắt lại, sau đó nhìn về phía Vận Nhi nở nụ cười xin lỗi :” Vận Nhi, chăm sóc mẹ giùm chị.” Nói xong, cô dứt khoát quay người đi, nhìn người cao lớn đang chờ sẵn kia, Tô Ân Huệ mỉm cười đưa tay ra, đó chính là Phạm Tư Vũ. Cả hai người ôm nhau cùng trượt xuống.

Hạ Uyển Như không chịu nổi đả kích, thân thể mềm nhũn, ngã quỵ, ngất đi. “Mẹ.” Vận Nhi nhanh tay tay lẹ mắt kịp thời đỡ bà, Tô Viễn Hàng nghe thấy ồn ào liền chạy tới, đã không thấy bóng dáng của Tô Ân Huệ đâu nữa.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hôn Lễ Tiếp Tục

Ông hôn hển chạy tới bên cửa sổ, chỉ kịp nhìn thấy Ân Huệ được chiếc xe thể thao màu đen chở đi mất.

Tô Viễn Hàng tức hộc máu, cái gì cũng đề phòng kỹ càng, thế nhưng lại bỏ sót cánh tay trái của con bé. Chị em bọn nó thông đồng với nhau quá ăn ý?

“Con bé chết tiệt, có phải con đã sớm biết?” Sắc mặt Tô Viễn Hàng đã trắng bệch như xác chết, giờ chỉ biết quay mũi dùi về phía Vận Nhi. Kế hoạch nội ứng ngoại hợp đã thành công rồi.

“Con....” Vận Nhi bị nói trúng tim đen, cũng không giải thích gì thêm cho mình, đỡ Hạ Uyển Như đang ngất lịm dậy, mặc cho cha mắng chửi mình. Lần này cô thật sự là đồng phạm, bị cha chửi cũng đáng lắm.

“Bây giờ thì hay rồi, làm sao ăn nói với Âu tổng bây giờ? ” Tô Viễn Hàng chống nạnh, nhìn Vận Nhi đang mặc một thân áo cưới trắng tinh, trong lòng nhất thời có một ý tưởng, nhưng mà lại cảm thấy không ổn. Vận Nhi còn nhỏ, ông không thể hại nó.

“Cha .” Vận Nhi ảm ức nhìn Tô Viễn Hàng, nếu ngay từ đầu ông chịu từ chối hôn sự này thì hôm nay cũng đâu phải khó xử như vậy. "Chị thật tình không thích người đàn ông đó, kết hôn với anh ta cũng sẽ không có hạnh phúc.”

“Có chuyện gì vậy?” Âu Thừa Duẫn đến nhanh như một ngọn gió, anh mặc một bộ âu phục màu trắng, xen vào chuyện náo loạn của nhà họ Tô.

Anh đang hỏi Tô Viễn Hàng.

“Á...” Vận Nhi chớp chớp mắt, nhìn thấy Âu Thừa Duẫn, cô có chút hoảng hốt. Nói vậy, người này chính là người sắp làm anh rể của cô. Sau đó, cô mỉm cười dịu dàng:” Anh rể...gì gì đó ơi, chị của tôi không muốn lấy anh đâu.”

“Vậy sao?” Khuôn mặt đẹp trai của Thừa Duẫn ghé sát lại, làm cho Vận Nhi nhìn rõ mặt mũi của anh. Đúng là hàng thượng hạng, đôi lông mày sắc nét cùng với khoé miệng cong cong như nở nụ cười, cặp mắt đen sau thăm thăm giống như hồ nước, có thể nuốt trọn linh hồn người khác, làm người ta điên đảo mặc dù không cố ý. Bây giờ Vận Nhi có lí do tin tưởng một người đàn ông hoàn mỹ như vậy có thể quyến rũ tất cả phụ nữ đẹp trên đời.

“Cái đó.....”Vận Nhi có chút mất tự nhiên vì Thừa Duẫn, trong vô thức đôi chân lùi về sau vài bước. Cha và Thừa Duẫn có cùng một ánh mắt kì cục, không hiểu sao cô có cảm giác rất bất an.

“Âu tổng, là tôi không tốt, không quản lý được con bé.” Tô Viễn Hàng nhìn thấy hàn ý trong mắt Thừa Duẫn, ông cố sức cứu vãn tình hình. Chuyện cô dâu bỏ trốn khiến bọn họ mất hết mặt mũi, buổi hôn lễ này thật sự được tổ chức rất long trọng. Nhất thời ông cũng không biết nên xoay sở thế nào.

“Không sao cả, vẫn còn có cô dâu này.” Âu Thừa Duẫn chỉ tay vào người Vận Nhi. Đang chuẩn bị chuồn êm thì cô nhìn thấy anh ta...nhìn thấy.....người anh ta chỉ là cô . “Cô để cho cô dâu của tôi chạy mất vậy thì cô phải thay thế cô ấy.”

Cô thất kinh, nhảy dựng lên, xua tay lia lịa :” Không, không, không, tôi chỉ là giúp chị.....” Nói xong mới phát hiện mình đã lỡ miệng nói hớ, chứng tỏ cô thừa nhận chuyện cô giúp chị Ân Huệ bỏ trốn là thật.

“Nếu đã như vậy, thì cô giúp chị mình hoàn thành cho xong buổi hôn lễ này đi.” Âu Thừa Duẫn cười gian ác, phun ra một câu làm Vận Nhi choáng váng.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Chính Thức Trở Thành Vợ Chồng

Một đôi trai gái là trung tâm của mọi sự chú ý đang từ từ tiến vào lễ đường, hướng thẳng tới cây thánh giá ở chính giữa nhà thờ. Trai xinh, gái đẹp thu hút vô số ánh mắt, thật đúng là do trời đất tạo nên. Họ đi đến trước mặt cha xứ, rồi dừng lại. Vận Nhi tức tối nghiêng răng nghiêng lợi, cái tên đàn ông đáng chết này lại dám uy hiếp cô, đem lí do cô bao che giúp cô dâu chạy trốn, bắt cô phải bồi thường cho anh ta. Nếu cô không ngoan ngoãn hợp tác hoàn thành cho xong buổi hôn lễ này, anh sẽ lập tức thu mua tập đoàn, xóa tên Tô Viễn Hàng ra khỏi giới thương gia giàu có. Cha mẹ cô cũng đau khổ van nài cô thay thế chị, phối hợp với anh ta cho đến khi hôn lễ chấm dứt. Tại sao chị đi rồi, cô phải thay chị vác cái của nợ này chứ. Cho dù cô ngàn lần không muốn, nhưng mà bất đắc dĩ vẫn phải làm. Thôi thì coi như là vì chị, vì hạnh phúc suốt đời của chị, cô có chịu uất ức một lần cũng không sao. Dù sao kết hôn rồi vẫn có thể ly hôn được.

“Tập trung vào.” Cánh tay bị người khác giật một cái thật đau, Vận Nhi mới hoàn hồn thoát khỏi những suy nghĩ của mình, quay lại nhìn chăm chăm vào người đàn ông đứng trước mặt một lúc, phát hiện anh ta cũng đang dùng ánh mắt thâm trầm nhìn cô. Đóng kịch thôi có cần diễn y như thật vậy không?

Giọng nói mục sư trầm trầm truyền đến, " Thừa Duẫn tiên sinh, con có đồng ý lấy Tô Vận Nhi tiểu thư làm vợ, yêu thương cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy, bất luận sinh lão bệnh tử, cho đến vĩnh hằng không?" Âu Thừa Duẫn không chút do dự, liếc mắt nhìn người con gái trước mặt, khoe miệng nhếch lên, " Con đồng ý."

“Ô Vận Nhi tiểu thư, con có đồng ý lấy Âu Thừa Duẫn tiên sinh làm chồng, yêu thương anh ấy, tôn trọng anh ấy, bảo vệ anh ấy, bất luận sinh lão bệnh tử, cho đến vĩnh hằng không?” Mọi người đều nín thở, chờ đợi câu trả lời của cô dâu.

“Hả?” Vận Nhi nhìn thấy ánh mắt trừng trừng cảnh cáo của Thừa Duẫn, càng lúng túng hơn khi nhìn thấy bóng cha đứng thấp thoáng gần đó, cuối cùng nhỏ giọng đáp, “Con...đồng ý.”

Hu hu hu hu , trong lòng cô thật sự không muốn một chút nào hết. Làm thế nào lại có việc thay đổi cô dâu chứ? Lần đính hôn trước, mọi người chỉ biết Âu Thừa Duẫn sắp kết hôn với thiên kim của Tô gia, cũng không biết cô dâu đã từ nhị tiểu thư đổi thành tam tiểu thư. Vận Nhi cũng không thể không ngưỡng mộ năng lực của Thừa Duẫn, ngay cả chuyện mục sư đọc diễn văn anh ta cũng an bài thỏa đáng. Vận Nhi còn tưởng cô dùng tên chị Ân Huệ kết hôn nữa chứ.

Giọng nói của Vận Nhi đầy đau khổ bi ai, làm trong lòng Thừa Duẫn hơi khó chịu, sắc mặt cũng rất nhanh khôi phục lại vẻ bình thản.

“Cha tuyên bố, từ giây phút này trở đi, Âu Thừa Duẫn tiên sinh cùng Tô Vận Nhi tiểu thư chính thức trở thành vợ chồng, bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu.” Mục sư đọc xong bài diễn văn dài lướt thướt, phía dưới đài vang lên tiếng vỗ tay như sấm dội cùng ánh chớp của máy ảnh, tất cả đều muốn lưu lại khoảnh khắc đẹp đáng nhớ này.

Vận Nhi cảm thấy tất cả dường như có chút không thật, còn đang thả hồn suy nghĩ vẩn vơ, đột nhiên cảm thấy bên eo ấm ấm, sau đó một đôi môi lạnh ngắt đột nhiên in lên môi cô, lúc hoàn hồn lại, khuôn mặt tuấn tú của Thừa Duẫn đã phóng đại ở ngay trước mắt. Cô hết hồn đẩy anh ra, điều này càng kích thích Thừa Duẫn trở nên thô bạo hơn.

“Ừm.....” Đóng kịch thôi mà, không cần phải diễn như thật vậy chứ? Ánh mắt Vận Nhi bất mãn lên án anh. Không ngờ cảm giác đụng chạm với cô lại dễ chịu như vậy, Âu Thừa Duẫn càng hôn càng nghiện, cuối cùng cũng luyến tiếc rời ra. Cảm thấy cô không thể thờ được nữa, anh mới buông cô ra. Gương mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng vì xấu hổ, làm cho Thừa Duẫn vô cùng vui vẻ. Tô Vận Nhi, thì ra là một cô bé thú vị như vậy. . .

“Này, kéo con đi đâu vậy?” Vận Nhi mở to mắt nhìn Tô Viễn Hàng và Hạ Uyển Như cười tủm tỉm kéo cô vào xe của Âu Thừa Duẫn, không hiểu sao cô có linh cảm là mình đang rơi vào miệng cọp. Không phải sau khi hôn lễ kết thúc là cô có thể về nhà sao? Vận Nhi gượng cười, quay đầu lại thì thấy Thừa Duẫn đang ngồi kế bên, vẻ mặt gian tà nhìn cô chăm chăm. Chết tiệt, không hiểu sao cô có cảm giác như là anh ta đang cười thầm vậy.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Cô Bé Đáng Yêu

"Về nhà!" Dưới vẻ ngoài giao hoạt, bên trong, Âu Thừa Duẫn là một tâm hồn lạnh lùng, đơn giản nói hai chữ ngắn ngủi cho Vận Nhi biết. Cô bé này, hiện tại còn chưa hiểu cô đã là vợ hợp pháp của anh rồi sao?

"Về...về nhà?" Vận Nhi có chút ngỡ ngàng nhìn ra ngoài cửa sổ, rõ ràng đâu phải đường đi về nhà cô. "Về nhà người nào?"

"Đương nhiên là nhà của chúng ta." Thừa Duẫn cười rất tự nhiên, nhưng lại khiến cho Vận Nhi cảm thấy như đang rơi xuống vực thẳm.

"Hả? Cái gì ?.....Anh nói gì ? Anh dừng xe lại cho tôi, tôi phải quay về nhà tôi." Vận Nhi tức giận chỉ tay vào mặt anh, cũng không lo lắng đến tình hình hiện tại. Trực giác nói cho cô biết người đàn ông này rất nguy hiểm.

"Cô còn chưa rõ tình huống hiện tại của mình sao? Bây giờ cô là vợ của tôi." Thừa Duẫn cũng không tỏ vẻ bực mình, những ngón tay thon dài xoa xoa cằm, tốt bụng nhắc nhở cô.

"Ai là vợ của anh? Không phải đã nói là chỉ diễn kịch thôi sao? Anh tốt nhất là đừng có tự ý thay đổi bậy bạ như vậy?" Bộ dáng của Vận Nhi như cô bé quàng khăn đỏ gặp phải con chó sói, ánh mắt mở to, hai tay ôm chặt trước ngực.

Please, cho dù có vạn người mê anh, đâu có nghĩa là cô cũng phải thích anh chứ? Con người phải có tự trọng của riêng mình chứ. Thừa Duẫn nhìn biểu hiện của Vận Nhi, mỉm cười, chống hai tay, cúi người về phía trước. Vận Nhi còn chưa kịp hiểu Thừa Duẫn định làm gì, đã bị anh ép chặt lên

cửa kính xe, hơi thở đầy nam tính lập tức xông thẳng vào mũi, làm cho cô.....có chút run rẩy.

“Anh cười cái gì?” Vận Nhi vươn đôi tay nhỏ bé, cố sức đẩy anh ra, tự dưng bất ngờ dựa sát vào cô làm cái gì? Mặt cô có cảm giác nóng như bị lửa thiêu đốt.

“Bảo bối, em.....thật đáng yêu.” Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Vận Nhi, trong đầu Thừa Duẫn không ngừng tìm kiếm từ ngữ để hình dung cô bé này, cuối cùng nhận ra, hai từ 'đáng yêu' là thích hợp nhất, trái ngược hẳn với ai kia. Tô Ân Huệ, cô đã không dám đối mặt với sai lầm của chính mình, vậy thì cô để em gái cô gánh chịu thay đi.

“Bệnh thần kinh.” Vận Nhi nghe anh nói ra hai chữ này, cặp mắt sụp xuống, cái gì với cái gì chứ?

Thừa Duẫn nghe cô mắng, càng cười gian xảo hơn, ép sát vào cô, anh nhạy cảm cảm nhận mùi hương toát ra từ người cô, tâm trí anh như bị kích thích, bàn tay vuốt ve gò má cô, làm Vận Nhi run lên. Cô nhích người, định lách ra khỏi cánh tay của anh, nhưng lại đột nhiên bị kéo mạnh một cái, cả người lọt thỏm ngã úp vào lòng Âu Thừa Duẫn. Ngẩng đầu lên liền nhìn thấy đôi mắt như điều hâu của anh.

“Sao hả, có phải bảo bối đang muốn được ôm ấp yêu thương không?” Giọng nói của Âu Thừa Duẫn vang lên, làm cho Vận Nhi hận không thể tìm được cái hố nhảy xuống để trốn. Cô lật đật ngồi dậy, tách ra khỏi người Thừa Duẫn.

“Điện hạ, tới rồi.” Vận Nhi còn đang muốn chửi người thì từ ghế xe phía trước truyền đến tiếng nói của tài xế. Vận Nhi càng lúng túng hơn, trên xe ngoại trừ hai người bọn họ còn có một người tài xế. Việc này khiến cho cô xấu hổ đến mức muốn chui luôn xuống đất.

“Ừ.” Thừa Duẫn thản nhiên lên tiếng, Vận Nhi còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị Thừa Duẫn kéo xuống xe, nhìn thấy ánh mắt ngơ ngẩn của cô, Thừa Duẫn cười xảo trá: "Sao vậy? Có muốn anh bế vào trong không?"

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Muốn Làm Gì

Vận Nhi cảm nhận được hơi thở nam tính của anh, hoảng sợ lùi về sau hai bước, giữ khoảng cách an toàn với anh vẫn tốt hơn. Nhìn phía trước, Vận Nhi bị vẻ đồ sộ bề thế xanh vàng rực rỡ của ngôi biệt thự dọa đến ngớ ngẩn. Thật giống với cung điện hoàng gia nguy nga tráng lệ, chính giữa có hồ phun nước đủ mọi màu sắc, hoa viên núi giả đầy đủ cả. Thiểu chút nữa Vận Nhi còn tưởng mình bị lạc trên thiên đường. Từ trước tới giờ, cô cứ tưởng nhà của cô đã đủ xa hoa, nhưng bây giờ mới được mở rộng tầm mắt, mới biết cái gì gọi là biệt thự hoàng cung chân chính.

Mà, tình huống hiện tại là sao? Nơi này là, nhà của cô....và anh ta? “Này ...này...này.” Vận Nhi nhìn thấy Thừa Duẫn đang đi thẳng vào nhà, liền kéo đuôi áo cưới dài vướng víu lên chạy theo sau anh. Ở cái nơi xa lạ này, Thừa Duẫn vẫn làm cho cô cảm thấy có sự quen thuộc.

“A,sao đột nhiên dừng lại ?” Vận Nhi xoa xoa cái trán bị đụng đau. Cô đâu ngờ rằng anh đang đi nhanh lại đột ngột dừng lại, không kịp đề phòng, nên bổ nhào vào tấm lưng rắn chắc của anh.

Thừa Duẫn cau mày, nheo mắt lại, làm cho Vận Nhi hơi sợ hãi nuốt nước miếng một cái, không biết anh lại muốn làm cái gì.

“Tôi không phải tên “Này”, nhớ kỹ.” Con bé này luôn dễ dàng chọc anh tức giận.

Gì? Vận Nhi trừng to cặp mắt, nhìn thấy Thừa Duẫn lại quay người đi. Vừa rồi anh nói cái gì? Bắt cô gọi anh là chồng? Thừa Duẫn là ai chứ?

Nghĩ đến điều này, Vận Nhi lại bắt đầu run lên, thật không biết là chuyện tốt hay xấu nữa?

“Điện hạ.Phụ Nhân.” Lúc Vận Nhi còn đang ngẩn ngơ suy nghĩ, lại nghe thấy một tiếng hô to. Cô trợn tròn mắt nhìn về phía trước, trong phòng khách, ánh pha lê loang loáng, một hàng người hầu mặc đồng phục đứng nghiêm chỉnh, đang cúi người chào Thừa Duẫn.

'Điện hạ', trợn thế thật long trọng, như anh thật sự là Thái Tử vậy? Vận Nhi nhíu nhíu mày, ganh tị liếc mắt nhìn thái độ hưởng thụ như thói quen bình thường của Thừa Duẫn, trong lòng lại thắc mắc thân phận của anh. Cô biết anh xuất thân cao sang, hiện tại xem ra còn quyền quý hơn cả sự tưởng tượng của cô.

“Còn đứng thất thần ở đó làm cái gì?” Thừa Duẫn đã đặt chân lên bậc thang trải thảm đỏ, lại thấy phía sau không có bóng dáng của cô vợ, quay đầu nhìn cô một cái

Vẻ mặt cô bây giờ chính là vô cùng kinh ngạc. Tất cả những thứ này, về sau đều là của cô sao? “Hả? Ồ.” Vận Nhi giật mình, đuổi theo Thừa Duẫn. Nhưng mà không đúng nha, mắc gì cô phải chạy theo anh ta chứ?

Khi trí não của cô hoạt động bình thường trở lại, chỉ nghe thấy một tiếng “Rầm” lớn đằng sau vang lên, cánh cửa gỗ chạm hoa văn đã bị đóng lại. Âu Thừa Duẫn cỡi âu phục trên người xuống, tháo cà vạt, đang chuẩn bị sờ tới hàng cúc áo sơ mi bên trong, l àm Vận Nhi giật mình hoảng hốt, khẩn trương giữ chặt áo váy của mình. Anh, anh , anh....muốn làm gì?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Thêm Một Danh Phận

Vận Nhi hét to một tiếng, lấy tay che mắt lại, xoay người đưa lưng về phía Thừa Duẫn đang vô tư cởi quần áo. Cô nói: “Anh...anh cởi đồ làm gì?”

“Tôi nói.” -Thừa Duẫn có chút không hài lòng với phản ứng của Vận Nhi, đang cởi được một nửa thì dừng lại. Nhìn thấy Vận Nhi đã xoay người sang hướng khác, khoé miệng lại nhếch lên, cô bé này quá đơn thuần, ngay cả nhìn anh cởi quần áo cũng mắc cỡ như vậy? -”Không cởi quần áo làm sao tắm rửa được?”

“Á?” Vận Nhi xoay người, mặt đỏ lựng nhìn Thừa Duẫn, khuôn ngực rắn chắc, làn da màu nâu đồng khỏe mạnh, dáng người làm người khác mê muội. Mặt Vận Nhi càng đỏ hơn, cô mất tự nhiên lúng túng nhìn sang hướng khác.

Thừa Duẫn cười khẽ, quay người ,trong mắt xẹt qua một tia tình cảm ấm áp, ngay bản thân anh cũng không phát hiện ra. Anh bước vào trong phòng tắm, ngay sau đó bên trong vang lên tiếng nước chảy”ào ào”, làm Vận Nhi lại thêm một trận lo lắng bất an nữa.

Anh ta tắm rửa? Vậy thì, kế tiếp muốn làm cái gì? Tuy nói bọn họ là vợ chồng, nhưng tình huống này ngoài ý muốn của cô mà? Tô Vận Nhi cô đâu phải búp bê để mặc người ta muốn làm gì thì làm chứ. Cô nam quả nữ sống chung một phòng giống như một quả bom nổ chậm, cô cũng không ngờ đến mức không biết đến bản năng của giống đực. Nhúc nhích ngón chân cũng có thể đoán được kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Vận Nhi giữ chặt váy cưới, liếc liếc mắt nhìn phòng tắm, không chút động tĩnh chạy nhanh tới cửa, cô vừa sờ tới tay nắm, bên eo đã bị một lực giữ chặt lấy, không cần nghĩ cũng biết là tên đàn ông xấu xa đó.

“Bảo bối, muốn đi đâu vậy?” Âu Thừa Duẫn mới tắm rửa xong từ sau lưng cô áp sát tới, làm cô có một cảm giác khác thường, chính là trong giọng nói của anh hoàn toàn lạnh lẽo khiến cho người ta run sợ.

“Ồ, tôi nghĩ....” Cô đang định xoay người nói với anh hai chữ ‘ về nhà’ nhưng lại khi đối diện với đôi mắt sắc như báo săn của anh, cô lại nuốt ngược nó vào trong bụng.

“Tới phiên em đó, bảo bối.” Âu Thừa Duẫn có vẻ luyến tiếc buông cô ra, bàn tay to bóp chặt bên hông Vận Nhi làm cô đau đến mức thở không ra hơi.

Thật sự là một cô bé ương bướng, dưới mí mắt của anh lại còn muốn chạy trốn sao? “Sao vậy? Có cần tôi giúp em không?” Thừa Duẫn ôm thân thể cứng ngắc của Vận Nhi đi về phía phòng tắm, cảm nhận được thân thể mảnh dẻ của Vận Nhi, thế nhưng không ngờ anh lại có phản ứng với cô.

“Từ từ, tôi có lời muốn nói.” Vận Nhi vùng ra chạy vào phòng tắm, cố sống cố chết giữ chặt lấy cánh cửa, không cho Thừa Duẫn đi vào. Trước mắt bày ra một cảnh tượng vô cùng sexy làm cho Vận Nhi suýt chút nữa xịt máu mũi. Thừa Duẫn khóa thân từ thắt lưng trở lên, lộ ra toàn bộ khuôn ngực rắn chắc của anh, cân xứng với dáng người hoàn hảo. Thân dưới quấn một cái khăn tắm, đứng trên tấm thảm đỏ, giống như một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật, hoàn mỹ không chút tỳ vết nào.

Vận Nhi nuốt nước bọt, chỉ ngón tay vào người anh nói : “Không phải đã nói sau khi hôn lễ kết thúc là tôi có thể về nhà sao?” Phải nói chuyện rõ ràng trước đã, cô cũng không có ý định cùng anh ta...gì gì đó. A, có thể là

cô nghĩ qua nhiều, nhưng mà tình cảnh thế này, cô cũng giống như con sơn dương đang chờ bị người ta cắt tiết .

“Tôi có nói như vậy sao?” Thừa Duẫn khoanh tay trước ngực, ngạo nghễ nhìn Vận Nhi, cô bé này vẫn chưa hiểu rõ hoàn cảnh của mình sao, xem ra anh lại phải nói lại một lần nữa . “Ô Vận Nhi, em nghe cho kỹ. Từ hôm nay trở đi, em là người đàn bà của Âu Thừa Duẫn tôi, chẳng qua là em có thêm một cái danh phận so với những người đàn bà khác thôi, hiểu chưa?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Có Điều Kiện

Người phụ nữ của anh ta, bà Âu? “Nè nè, từ đầu tới cuối, tôi đều là người bị ép buộc đấy?” Vận Nhi thở hồng hộc, giận dữ trừng mắt nhìn người đàn ông đang nở nụ cười tàn ác kia. Anh ta nghĩ là cô muốn gả cho anh ta lắm sao?

“Hả? Vậy sao?” Thừa Duẫn lại cười khinh khỉnh, đưa tay xoa xoa cằm, làm cho Vận Nhi cảm thấy xương cốt muốn nhũn ra. Nếu anh ta dám lại gần, cô nhất định sẽ xử lý anh ta. Tưởng Tô Vận Nhi cô dễ ăn hiếp lắm sao?

“Hình như là em nhớ lầm rồi, là em đã để cho cô dâu của tôi chạy mất, dùng em thế vào, có gì không đúng sao?” Thừa Duẫn từng bước từng bước tới gần, Vận Nhi luồn qua cánh tay anh chạy ra xa. Nói thì nói như vậy, nhưng chẳng phải tại anh cưỡng hôn trước sao? Rõ ràng chị không muốn lấy anh ta mà.

Vận Nhi tức tối chu miệng nhỏ lên, kêu la: “Tôi cũng bị ép buộc mà, tôi đâu có muốn lấy anh chứ.”

“Chẳng lẽ em không biết tôi là ai sao?” Cái tên Âu Thừa Duẫn của anh, chỉ cần nói ra thôi, không biết có bao nhiêu cô gái xếp hàng chờ được gả cho anh thế mà con bé này lại dùng ánh mắt kinh tởm nhìn anh. Về mặt cô thật sự không phải là giả vờ.

“Tô Ân Huệ chừng nào còn chưa trở về, em vẫn phải thay thế cho cô ta, tại vì em nợ tôi.” Thừa Duẫn vươn cánh tay dài ra bắt lấy Vận Nhi, không

để ý đến cô đang giãy dụa chống cự. Hai người liền ngã về phía sau, bên dưới là cái giường nệm lớn êm ái.

Chết tiệt, tư thế hiện tại quá kì cục. Thừa Duẫn phun ra hơi thở nóng hổi bên tai Vận Nhi, ánh mắt có chút ngơ ngẩn, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ lựng của cô, anh cúi đầu xuống, hôn phớt lên mặt cô.

“Không, không, tôi phải về nhà.” Vận Nhi dùng sức đẩy anh ra. Chết tiệt, tại sao lại khó khăn thế này? Đối với Thừa Duẫn mà nói, căn bản khí lực của cô chỉ đủ gãi ngứa cho anh. Bầu không khí liền trở nên căng thẳng khác thường.

“Được thôi, vậy thì cha vợ cứ chờ phá sản đi.” Thừa Duẫn biết Vận Nhi không cứng rắn được như Ân Huệ, chỉ cần anh dọa một cái, cô sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Thừa Duẫn nhìn vẻ mặt thay đổi của Vận Nhi, làm bộ đứng dậy, cầm di động bấm bấm một dãy số: "Tin, là tôi. Lập tức truyền lệnh xuống, nói tôi sẽ tiếp tục mua tập đoàn Tô thị...."

“Này này, đừng mà, đừng như vậy mà.” Không nghĩ tên này nói là làm ngay, lại dùng tới chiêu này uy hiếp cô. Cô giống như bị anh ăn tươi nuốt sống, không cách nào thoát khỏi. Tập đoàn Viễn Thái là tâm huyết của cha, trước mắt Vận Nhi giống như hiện lên ánh mắt khẩn cầu của cha, trong lòng mềm nhũn. Cô không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Tôi không có nhiều kiên nhẫn đâu, em cũng nên hiểu rõ.” Thừa Duẫn lại khoe thân một lần nữa, Vận Nhi lại thêm một lần đỏ mặt đến tận mang tai, nhất thời hồ đồ không biết nên làm cái gì. Chẳng lẽ để mặc cho người đàn ông điên khùng này muốn làm gì thì làm sao? Tuy rằng anh vô cùng hoàn hảo, nhưng mà đối với khuôn mặt này, cô thật sự không có cảm giác.

“Tôi có điều kiện.” Vận Nhi từng bước lui về sau, vì chị và cha, cô chấp nhận. Dù sao kết hôn hay không kết hôn, đối với cô cũng không ảnh hưởng

nhiều lắm .

“Điều kiện gì?” Thừa Duẫn nhướng mày, cô bé này không biết sợ là gì sao, lại dám nói điều kiện với anh.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Đêm Tân Hôn

“Anh không được can thiệp vào cuộc sống của tôi, không được xen vào tự do riêng tư của tôi, anh là anh, tôi là tôi.” Vận Nhi trừng mắt, ngụy trang sự sợ hãi vì bị anh uy hiếp.

“Này cô bé, những lời này phải là tôi nói mới đúng. Ai bảo Ân Huệ làm ra chuyện sai lầm, để cho em phải gánh vác.” Thừa Duẫn hết kiên nhẫn nhìn Vận Nhi, cúi người, thành công trong việc bịt miệng cô. Anh thật sự rất thích hưởng thụ hương vị của cô .

“Ừm...” Vận Nhi không thể thờ nổi, hai tay đánh lung tung trên lưng anh ta. Nhưng mà... trên người anh... không có mặc quần áo, chỉ quấn một cái khăn tắm, sự vùng vẫy của cô...làm chiếc khăn đó rớt xuống.

“Á” Vận Nhi đẩy mạnh anh ra, ngồi dậy, xấu hổ đưa tay bịt mắt lại. Cái gì cô cũng chưa nhìn thấy, cái gì cũng chưa thấy.

“Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, tôi nghĩ chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, cô vợ của tôi.” Khăn tắm cũng đã rơi xuống, Thừa Duẫn cũng không dài dòng nhiều chuyện nữa, nắm đê lên người Vận Nhi, bàn tay to cũng không khách sáo mò mẫm trước ngực cô.

Cái tên biến thái này, lại dám sờ loạn? “Anh rút đi cho tôi, không được chạm vào tôi.” Vận Nhi cố gắng chống cự, cái tên này, đói quá ăn quàng sao, cô thay chị làm lễ kết hôn, đâu có nghĩa là cô có bốn phận phải ngủ với anh ta chứ. Mà hiện tại, nhìn thấy vẻ mặt mê man của Thừa Duẫn, cô càng cảm thấy hoảng sợ.....

Thừa Duẫn giống như không nghe thấy gì cả, càng dùng sức mạnh hơn, kéo khóa áo sau lưng cô xuống, mặc kệ Vận Nhi đang giãy dụa dưới thân mình, dám can đảm phản kháng anh, cô vẫn là người đầu tiên.

“Không đượcKhông được....” Cho đến khi Thừa Duẫn trấn áp được cô, mới dùng hành động thô bạo lại, cô đang khóc. Dần dần, Thừa Duẫn cũng tỉnh táo lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia. Ánh mắt cô nhìn anh tràn đầy oán hận. Chết tiệt, sao anh lại có thể thô bạo với cô. “***” Thấp giọng chửi thề một tiếng, trong lòng Âu Thừa Duẫn nảy sinh ra một thứ tình cảm gọi là thương xót. Anh xoay người xuống giường, mở tủ lấy quần áo ra, nhanh chóng mặc vào. Khuôn mặt lạnh lùng, mái tóc vẫn còn ướt, những sợi tóc rủ trước trán, anh không hề quay lại nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Vận Nhi, cũng không nói thêm câu nào, đi thẳng ra ngoài, đóng cửa lại.

Chỉ chốc lát sau, Vận Nhi nghe thấy tiếng động cơ xe vang lên. Cô biết anh đã rời đi rồi. Anh nổi giận sao? Vận Nhi đứng lên, sửa sang lại áo váy, liếc mắt quan sát căn phòng sang trọng đẹp đẽ này, từ nay về sau, đây chính là nhà của cô sao? Trong tích tắc đó, cô chấp nhận là mình đã kết hôn. Đột nhiên trong lúc đó, cô thật sự không có ý chống lại nữa. Chị, em tình nguyện dùng tự do của em để đổi lấy hạnh phúc của chị.

Mệt mỏi cả ngày, bụng đói meo, hơn nữa còn trải qua một trận hoảng sợ, Vận Nhi mệt mỏi lê người bước tới tủ quần áo, mở ra. Đối mặt với cô là một loạt quần áo nữ hàng hiệu được treo gọn gàng ngăn nắp. Từ trong đến ngoài, cái gì cần có đều có, những việc này, anh ta đều vì chị nên mới chuẩn bị chu đáo như vậy sao? Âu Thừa Duẫn, dường như anh ta và chị có quan hệ gì đó. Vì cái gì anh lại muốn cưới chị cô?

Thuận tay lấy đại một chiếc áo ngủ, tắm rửa xong, người hầu cũng đã chuẩn bị bữa tối cho cô. Vận Nhi cũng không biết đây là do Thừa Duẫn dặn dò. Bởi vì tâm trạng vẫn đang rối loạn, cô không thể quan tâm tới việc gì nữa. Ăn qua loa vài miếng, sau đó quay trở về, khóa trái cửa phòng lại, cô rất sợ Âu Thừa Duẫn đột nhiên trở về, lại gây phiền toái cho cô. Mơ mơ

màng màng, khi không còn nghe thấy chút động tĩnh nào nữa, cô mới ngủ tiếp đi.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Thay Đổi Chủ Ý

Trong quán bar Địa Ngục, ánh đèn mờ ảo vô cùng náo nhiệt. Một người đàn ông mặc một bộ âu phục màu đen vô cùng cao quý, đến nhanh như một cơn gió, trực tiếp tiến thẳng vào lô ghế VIP.

“Hey, đây chẳng phải là chú rể của chúng ta sao?” Nhìn thấy người mới đến, Tiêu Trác buông ly rượu trên tay xuống, nhìn về mặt tức giận của Thừa Duẫn, anh lập tức mở miệng trêu ghẹo: “Như thế nào? Sao anh không ở nhà thủ thỉ với cô vợ xinh đẹp mà chạy tới chỗ chúng tôi làm gì?”

“Tà Thần, chuyện kia.... hay là anh không được ?” Tiêu Trác nghi ngờ liếc mắt đánh giá Thừa Duẫn từ trên xuống dưới, vẻ mặt như mèo ăn vụng, cười hề hề.

“Anh có muốn cùng tôi thử không, xem thử tôi có được hay không?” Thừa Duẫn nói, không tỏ vẻ bực bội, tay cầm lấy một ly rượu Bandy trên bàn uống cạn.

“Ôi trời, tôi không muốn bị anh đầu độc đâu, hậu cung của tôi có rất nhiều hoa đẹp, nếu không có tôi, tất cả sẽ héo tàn mất.” Tiêu Trác cố ý nhích người ra xa né tránh Thừa Duẫn.

Đang lười biếng dựa người trên ghế, Nam Cung Thần hơi xoay người một chút, nhìn về phía đối diện. Dưới ánh đèn mờ nhạt, với sự quan sát sắc bén, anh nhìn ra được sự chán nản trên khuôn mặt đang tỏ vẻ giận dữ của Thừa Duẫn

“Sao vậy?” Trong buổi hôn lễ, bọn họ chỉ xuất hiện một lúc. Bình thường bọn họ rất hiếm khi góp mặt trong những bữa tiệc như thế này. Cũng bởi thân phận bọn họ là con ông cháu cha trong gia đình danh gia vọng tộc, cho nên không đợi đến khi hôn lễ của Âu Thừa Duẫn kết thúc, bọn họ đã rời đi.

“Chính là tôi đã cưới em gái của cô ta.” Thừa Duẫn mới vừa nói dứt lời, cả ba đôi mắt không hẹn mà gặp đều đổ dồn lên người anh. Em gái của Tô Ân Huệ, có làm hay không vậy?

“Duẫn, anh không bị sốt đấy chứ? Không phải là anh muốn kết hôn với Tô Ân Huệ sao?” Tiêu Trác la to, có chút không thể tin được.

“Cô ta trốn đi cùng với người đàn ông khác rồi.” Thừa Duẫn nói xong, lại cầm lấy ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch. Nhớ lại cú điện thoại trò chuyện của mình và Tô Ân Huệ trước hôm đám cưới, cô nói cô đã có vị hôn phu, tiếp đó lại giáng cho anh thêm một đòn thật đau này. Được, tốt lắm. Anh sẽ cho cô biết hậu quả của việc này là thế nào.

“Nếu tôi là cô ấy, nhất định tôi cũng sẽ bỏ trốn, Tô Ân Huệ không phải là một kẻ ngốc. Cô ấy cũng biết mục đích anh cưới cô ta không đơn giản.” So sánh với phản ứng kịch liệt của Tiêu Trác, Nam Cung Thần có vẻ bình tĩnh hơn. Những ngón tay thon dài vuốt nhẹ trên ghế sofa, cau mày trầm tư: “Vậy bước tiếp theo anh tính làm như thế nào?” Kết hôn với em gái cô ta, cũng là một kế hoạch của Thừa Duẫn.

“Tôi sẽ làm cho cô ta chủ động trở về tìm tôi.” Ánh sáng u ám tối tăm của ánh đèn bao trùm lên bộ âu phục màu đen của Thừa Duẫn, tạo ảo giác như một con hổ dữ đang chuẩn bị vồ tới, như ngọn lửa rừng rực chuẩn bị phun trào.

“Vậy nên đêm nay anh ruồng rẫy em gái người ta? Hành động này thật là không nên.” Giọng nói Tiêu Trác vẫn mang âm điệu cà lơ phất phơ. Đối với

những cô gái đẹp, anh ta rất dịu dàng nâng niu. Tô Ân Huệ là một đại mỹ nhân, khẳng định em gái cô ta ít nhiều gì cũng là một tiểu mỹ nhân.

“Thế nào? Chẳng lẽ anh muốn đi an ủi cô ta? Được, đi đi, tôi không ngại đâu.” Âu Thừa Duẫn nhướn nhướn mày, giọng điệu khinh khỉnh. Thế nhưng sắc mặt lạnh tanh của anh làm cho người ra sợ hãi. Chỉ có những người anh em của anh mới có thể hiểu được, ánh mắt đó tượng trưng cho cái gì.

“Được ,tôi cũng không hẹp hòi gì, đêm nay người đẹp sẽ vui vẻ với tôi, không phải với anh, ha.” Danh tiếng ăn chơi bên ngoài của Tiêu Trác và Âu Thừa Duẫn là hai thái cực đối chọi nhau. Nếu nói Âu Thừa Duẫn là băng, đối với phụ nữ tàn nhẫn và tuyệt tình, thì Tiêu Trác kia giống như một quả cầu lửa, tuy rằng anh cũng có rất nhiều phụ nữ, nhưng anh không vô tình như Âu Thừa Duẫn. Những người phụ nữ ở bên anh, đều được anh dịu dàng chăm sóc. Tuy không thật lòng, nhưng ít ra còn có chút chân thành.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Nụ Hôn Đêm Động Phòng

Sau khi Tiêu Trác bỏ đi, chỉ còn lại Âu Thừa Duẫn, Nam Cung Thần và Mẫn Thiên Hữu. Tất cả đều ngồi im bất động.

“Duẫn. Nghe nói nghe nói người bên Áo gần đây đang để ý đến một viên kim cương xanh lam trăm năm tuổi, có người vừa đào được cách đây không lâu. Chúng tôi muốn ra tay cướp trước bọn họ một bước .” Đôi mắt người điềm tĩnh nhất trong bốn người - Mẫn Thiên Hữu loé sáng. Anh nhàn nhã chống tay dưới cằm, phun ra tin tức cho mấy tên kia biết.

“Cái gì? Cái tên già này luôn làm rối loạn chuyện của chúng ta. Lần này tuyệt đối không thể để cho ông ta được lợi.” Nói tới người bên Áo, sắc mặt Nam Cung Thần đây vẻ phẫn nộ.

Bốn người bọn họ vốn là người của tổ chức thần bí lớn nhất thế giới 'Địa Ngục Môn'. Mạng lưới tình báo của bọn họ trải khắp toàn cầu, Địa Ngục Môn là một tổ chức sát thủ bí ẩn và kì lạ. Bọn họ không dễ dàng tiếp nhận phi vụ của người khác, trừ khi người đó đặc biệt tung nhiều tiền hoặc là quen biết môn chủ để bọn họ ra mặt. Từ nhỏ họ đã được trải qua những huấn luyện đặc biệt, đã sớm luyện được bản lĩnh xuất thần nhập hóa. Hơn nữa bọn họ được sinh ra trong dòng dõi quý tộc Spyker Takeover tôn quý. Do nhân duyên trùng hợp mà được chọn vào tổ chức. Chỉ cần bọn họ tiếp nhận nhiệm vụ, tất cả đều bách chiến bách thắng, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

“Được. Đợi khi bọn họ bắt đầu hành động thì lúc đó chúng ta sẽ bàn kế hoạch.” Âu Thừa Duẫn tựa người lên ghế sofa, đôi mày xoắn lại đầy vẻ

mệt mỏi.

“Tôi sẽ bay qua Mĩ vài ngày, có chuyện gì cứ liên hệ qua điện thoại .” Mẫn Thiên Hữu dạo gần đây bị áp lực bởi gia tộc, phải bay đi về giữa hai nước, nghe nói là vì Mẫn Bác Luân đã sắp xếp hôn sự cho anh, anh đang cực lực phản đối.

“Cần tôi giúp gì không?” Âu Thừa Duẫn rất hiểu tính cách của Mẫn Thiên Hữu, cho dù Mẫn Bác Luân có dùng đến quyền thừa kế để uy hiếp cậu ấy, chỉ sợ anh cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe theo. Nếu mượn đến thế lực của SK, tin là Mẫn Bác Luân cũng sẽ có vài phần kiêng nể.

“Không cần, tôi tôi có thể xử lý.” Thiên Hữu vỗ vai Thừa Duẫn, gật đầu một cách chắc chắn. Nếu ngay cả việc nhỏ như vậy cũng không xử lý được, làm sao xứng đáng với danh hiệu Địa Ngục Tu La của anh.

“Ok, bây giờ giải tán, có chuyện gì sẽ liên lạc sau.” Thừa Duẫn đứng lên, Nam Cung Thần và Mẫn Thiên Hữu cũng gật đầu đứng lên. Ba dáng người anh tuấn kiêu ngạo đi ra khỏi quán bar ngay lập tức thu hút sự chú ý và ngưỡng mộ của các cô gái.

Khi Thừa Duẫn trở lại Âu gia thì đã gần nửa đêm. Anh đi lên lầu, đẩy cánh cửa phòng mình ra, bất ngờ khi biết cửa đã được khóa trái bên trong. Nghĩ đến cô bé đáng yêu kia, khoé miệng nhếch lên một nụ cười chế giễu. Tiểu nha đầu, xem ra rất đề phòng anh.

Thừa Duẫn đã buồn ngủ, anh tông cửa đi vào phòng. Xuyên qua bóng đêm, anh nhìn thấy gương mặt đang mỉm cười trong giấc ngủ say, trong lòng bỗng ấm lên. Ánh trăng lung linh chiếu lên giường một cảnh tượng động lòng người. Làn da mềm mại mịn màng, đôi mắt to linh động đang nhắm chặt, thậm chí trong giấc ngủ say, khoé miệng cô cũng cong lên thành một nụ cười. Vì nghĩ rằng anh không có ở nhà nên cô mới cảm thấy an tâm như vậy sao? Một đóa hoa được trồng trong nhà kính như vậy, nếu bị anh

nhúng chàm thì như thế nào? Tô Ân Huệ, như thế sẽ làm cô càng đau khổ hơn. Giống như năm đó cô đã làm tôi đau khổ như vậy.....

Âu Thừa Duẫn khẽ cười một tiếng, cời âu phục, có chút không cảm lòng được cúi người xuống, đặt lên đôi môi anh đào của Vận Nhi một nụ hôn thật sâu mang theo hơi thở tràn đầy men rượu. Vận Nhi cựa mình, cảm giác được trên mặt ngứa ngứa, bất giác khẽ rên một tiếng, lật người qua hướng khác ngủ tiếp.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Gia Tộc Kiều Nạp Sâm

Trong lúc ngủ mơ mơ màng màng, Tô Vận Nhi cảm giác có bàn tay nào đó đang phiêu du trên thân thể mình. Nhưng cô có tật là ngủ say như chết, vài lần muốn mở to mắt ra nhưng vẫn không thể nào mở nổi. Khi cô bắt đầu tỉnh lại, đã cảm giác thấy ánh nắng rực rỡ chiếu thẳng vào trên người cô. Đôi mắt to lác liên, nhìn khung cảnh lạ lẫm xung quanh, cô đột nhiên bật người ngồi dậy. Nhìn chỗ nằm bên cạnh trống không, đêm qua Thừa Duẫn không về nhà.

Đương nhiên là cô không biết đêm qua Thừa Duẫn đã nằm ngủ bên cạnh cô, nhưng trời vừa tờ mờ sáng anh đã rời giường, tới SK. Anh cũng đã dọn dò người hầu đừng quấy rầy giấc ngủ của cô.

Khi cô ngủ dậy, đã gần chín rưỡi rồi. Nhưng bây giờ, cô đâu cần phải đi học nữa. Vỗ tay lên trán, nhìn bộ đồ ngủ trên người vẫn còn chỉnh chu nguyên vẹn, Vận Nhi lại ngả người nằm xuống trùm chăn thêm một lần nữa. Tính cô vốn như vậy, biết tình hình không còn nguy hiểm nữa, thì lại thích ngủ một giấc cho thật ngon.

“Điện hạ, tiểu thư gọi điện thoại tới nói Kiều Nạp Sâm tiên sinh đã biết được tin tức kết hôn của ngài, đang định đến đây một chuyến.” Tín đem mọi động tĩnh ở Bách Lâm (Berlin) báo cáo lại toàn bộ cho Thừa Duẫn biết, rồi đợi Thừa Duẫn hạ lệnh.

“Không cần! Anh lập tức giúp tôi đặt hai vé máy bay, chúng ta quay về Đức một chuyến.” Đầu Thừa Duẫn vẫn không hề ngẩng lên, nói với người trợ thủ đặc lực của mình. “Đúng rồi, còn tin tức tôi kết hôn, tạm thời phong

tỏa lại đi.” Sự việc đình đám ngày hôm qua, có rất nhiều tay săn ảnh có mặt, nhưng chỉ cần anh ngoắc ngoắc ngón tay, những tin tức kia sẽ lập tức biến mất dưới mắt anh. Căn cứ vào tình hình hiện tại, anh không muốn nhiều người biết anh đã kết hôn. Cô vợ mới cưới của anh vẫn còn phải đến trường.

“Đã biết, thưa điện hạ.” Sau khi Tín rời khỏi văn phòng, Thừa Duẫn buông cây bút trong tay xuống, dựa người lên ghế bành. Chỉ nghĩ tới hành trình đến Đức, trong lòng anh lại có chút phiền muộn.

Trong cơ thể Thừa Duẫn có huyết thống quý tộc Đức. Mẹ anh là Kiều Nạp Sâm, mang dòng máu lai Trung-Đức. Sau khi kết hôn với cha anh là Âu Thế Hào, thì bà nghiêng về Trung Quốc nhiều hơn. Âu Thừa Duẫn đối với cái gia tộc kia cũng không có nhiều cảm tình lắm. Đối với ông ngoại, trong trí nhớ của anh không phải là không có ấn tượng. Sau sự cố của cha, mẹ đã trở về Đức, anh tiếp nhận SK. Trong vài năm gần gũi, SK trong tay anh đã phát triển đi lên như điều gặp gió. Kể từ lúc đó, anh vẫn chưa trở về Đức lần nào. Lần này cũng nên trở về thăm mẹ.

Ông ngoại anh, là một hậu duệ bá tước theo tư tưởng cực kì truyền thống, vẫn luôn hy vọng Âu Thừa Duẫn nghe theo sự an bài của ông kế nghiệp gia tộc Kiều Nạp Sâm. Nhưng Thừa Duẫn vốn không thích bị người ta áp đặt, nên sẽ không nghe theo sự an bài của ông ấy. Một khi dính líu vào gia tộc Kiều Nạp Sâm, sẽ không đơn giản là chỉ tranh quyền đoạt lợi, chẳng qua anh chỉ là một cháu trai ngoài tộc, cái đám con cháu có dòng máu thái tử như hổ đói rình mồi kia dễ gì đứng trơ mắt nhìn người ngoài tới tiếp quản sự nghiệp gia tộc của bọn họ.

Âu Thừa Duẫn còn đang suy tư vấn vờ, đột nhiên tiếng chuông điện thoại reo lên, người hầu nói với hắn, bé con đáng giận kia vẫn chưa rời giường. Trong lòng Thừa Duẫn bỗng nhiên cảm thấy thật ấm áp. Cô bé đó dường như đã không còn muốn phản đối thân phận hiện tại. Tốt lắm, bước đầu tiên đã thành công.

Tô Vận Nhi vẫn còn đang mơ màng ngủ, đột nhiên cảm giác thấy thân thể bị người ta ôm choàng lấy, cô chợt choàng tỉnh, mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt quyến rũ đẹp trai của anh trước mắt : “Này, thả tôi xuống, ai cho anh ôm tôi?”

Âu Thừa Duẫn vờ như không nghe thấy, vẫn cố tình ôm lấy Vận Nhi ,Tô Vận Nhi lập tức luống cuống, hai chân đập lung tung vào ngực anh, hai tay quơ loạn, quỳnh quáng chộp lung tung trên áo quần Thừa Duẫn.

“Cho em mười phút để chuẩn bị, nửa giờ nữa sẽ lên máy bay.” Âu Thừa Duẫn vác Vận Nhi vào nhà tắm, rồi lạnh lùng quay người rời đi.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tình Huống Trên Máy Bay

“Đi đâu chứ?” Vận Nhi nghe đến lòng bùng cả lỗ tai. Đầu óc trống rỗng trong ba giây, chớp chớp mắt. Trong đôi mắt ngơ ngác như trẻ thơ phản chiếu lại hình ảnh tuần tú của Âu Thừa Duẫn.

“Em còn chín phút ba mươi giây.” Âu Thừa Duẫn tốt bụng nhắc nhở cô. Đối với phụ nữ, anh không có thói quen chờ đợi, cũng không muốn giải thích này kia. Anh muốn làm cái gì, chẳng lẽ cô ta dám phản đối sao?

Tô Vận Nhi bực bội nhìn đi chỗ khác, cái loại đàn ông gì thế này, nói thêm một câu thì sẽ chết sao? Nhưng cô vẫn phải chạy đi chuẩn bị, bắt đầu rửa mặt..... Đúng mười phút sau, Tô Vận Nhi đã chuẩn bị xong xuôi. Cô mặc cái đầm màu trắng, vô cùng hòa hợp với khuôn mặt khả ái của mình, tóc dài xõa ra tự nhiên, nhìn cô giống như một con búp bê, khiến cho Thừa Duẫn nhất thời mất hồn.

“Đi thôi.” Âu Thừa Duẫn hơi mất tự nhiên, giả vờ ho khan một tiếng, che đậy sự bối rối, cố tỏ ra nghiêm nghị. Tô Vận Nhi thụ động bị Thừa Duẫn nắm tay kéo ra ngoài. Vừa ra khỏi biệt thự đã bị đưa thẳng tới phi trường, tới sân bay rồi mới biết bọn họ sẽ đáp chuyến bay đi Đức.

Tô Vận Nhi đến giây phút cuối cùng mới nhảy dựng lên phản đối: “Tôi không đi, thả tôi về.” Tự dừng tại sao lại muốn dẫn cô xuất ngoại, hay là anh ta muốn ra tay với cô? Nghĩ tới đây, Vận Nhi sợ đến toát mồ hôi lạnh, cái gã này thật đúng là điên mà. Ở đây cô còn dựa dẫm được vào Tô gia, đi ra nước ngoài không thể nương tựa vào ai được, nhất định sẽ bị cái tên đàn ông biến thái này hành hạ dã man. Nói vừa dứt câu, Vận Nhi ngay lập tức

bị Âu Thừa Duẫn đóng gói, chuyển thẳng lên máy bay. Dọc đường đi, cặp đôi nổi bật sáng chói này khiến tất cả mọi người đều chú ý. Hành động thô lỗ của Thừa Duẫn càng khiến lời xầm xì bàn tán không ngớt.

“Em câm miệng ngay cho tôi, nếu không tôi sẽ quăng em xuống đấy.” Lời đe dọa của Thừa Duẫn khiến cho Vận Nhi lập tức ngừng giãy dụa. Đầu vừa mới ổn định trên ghế, đột nhiên trước mắt lại hoa lên, máy bay đang cất cánh. Cô ghé người, nhìn qua cửa sổ, nhìn thấy khoảng cách với mặt đất càng ngày càng cao, khóc không ra nước mắt.

“Anh thật là biến thái, dẫn tôi đi Đức làm gì ?” Tô Vận Nhi không chú ý tới chỗ bọn họ ngồi chính là khoang hạng nhất. Cô không để ý hình tượng của mình hét to lên khiến cho những hành khách khác bất bình, làm cho cô hận không thể tìm được cái hố nào để nhảy xuống trốn.

“Tuần trăng mật.” Thừa Duẫn quan sát nét mặt thay đổi soành soạch của Vận Nhi mà cảm thấy tức cười. Anh ném tiếp cho cô một nụ cười đều, cho cô mặc sức phát huy trí tưởng tượng phong phú của mình. Anh vươn cánh tay dài ra, ôm lấy cô vào lòng, ngồi xuống.

A, há, tuần trăng mật ? Vận Nhi bày ra vẻ mặt ngây ngốc. Bọn họ đang là cặp vợ chồng mới cưới, sau hôn lễ đương nhiên là phải đi hưởng tuần trăng mật. Nhưng mà không hiểu sao trong lòng cô lại cảm thấy quỳnh lên thế này. Ánh mắt lại liếc qua người đàn ông bên cạnh, phát hiện anh đã đeo mắt kính đen lên, không để ý gì đến cô nữa, bắt đầu tiến vào trạng thái gấu ngủ đông.

Tay sờ sờ cái bụng lép kẹp, cô bất mãn lắm lắm. Mới sáng sớm đã bị quỳ ám. Vận Nhi tức tối trừng ánh mắt đầy sát khí nhìn Âu Thừa Duẫn. Mà phải công nhận anh quá đẹp trai, cho dù là ngủ, trên người anh cũng toát ra khí chất cao quý, sóng mũi cao thẳng, đôi môi mỏng kiêu hãnh, đôi mắt bị cặp mắt kính đen che đi, không toát ra sự u ám, nhìn càng thấy thuận mắt hơn.

“Thế nào? Ngắm tôi đã đủ no chưa?” Vận Nhi vừa mới đổi ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, bên tai đã vang lên tiếng cười trêu chọc làm cho Vận Nhi có cảm giác như kẻ trộm bị bắt quả tang. Chu cái miệng nhỏ nhắn ra, đang định phản đối, thì cô nhìn thấy tiếp viên hàng không đưa điếm tâm tới, vậy là thành công bịt được miệng của Vận Nhi. Nhưng mà ánh mắt người tiếp viên hàng không này cũng thật kì lạ, chớp chớp không ngừng, như muốn làm cho người khác bị điện giật vậy. Cô đương nhiên biết ngọn nguồn là đến từ ông chồng mới cưới kia, trước mặt cô mà lại mất đi mà lại với vị tiếp viên hàng không đó.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Cái Đồ Khó Ưa

Vì không muốn ảnh hưởng tới sự ngon miệng của mình, Vận Nhi quyết định coi tên đó như không khí, mặc kệ anh ta muốn làm gì với ai cũng được. Đối với Vận Nhi mà nói, Âu Thừa Duẫn chẳng qua cũng chỉ là người chồng trên danh nghĩa của cô mà thôi. Sự quyến rũ của Thừa Duẫn đã vượt qua khỏi tầm kiểm soát đối với phụ nữ rồi. Anh không giống Tiêu Trác-không từ chối một ai. Vừa rồi, người tiếp viên hàng không nhìn anh với ánh mắt đầy ẩn ý, thế nhưng anh phát hiện cô bé con bên cạnh lại không hề có chút phản ứng nào. Chết tiệt, từ khi nào thì sức hấp dẫn của anh so ra lại kém xa miếng sandwich trong tay cô ấy như vậy?

Sau khi ăn uống no nê, vẻ mặt Vận Nhi rạng rỡ hẳn lên, tươi cười vui vẻ. Nụ cười của cô tươi tắn rực rỡ không kém gì vàng thái dương khiến cho Âu Thừa Duẫn lóa mắt, chỉ như vậy đã dễ dàng làm anh thỏa mãn. Bởi vì nụ cười tươi tắn này, chưa từng xuất hiện ở trước mặt anh.

Tô Vận Nhi cũng không để ý ánh mắt quan sát cô của người đàn ông bên cạnh, cô đang tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay, nhìn đại dương bao la bát ngát, lướt qua ngọn núi cao sừng sững. nhìn mọi thứ từ trên máy bay, cảnh vật trên mặt đất như được bao trùm bởi một màn sương mù bàng bạc, hùng vĩ mà uy nghiêm. Cảm giác thật là sáng khoái.

Nhìn một hồi, Vận Nhi cảm thấy đầu óc quay cuồng, máy bay đã lên rất cao, cô bắt đầu bị say máy bay, trong người cảm thấy rất khó chịu. Thừa Duẫn cũng nhận thấy sắc mặt Vận Nhi tái nhợt, anh ân cần đỡ cô ngồi xuống ghế, thật là không thể hiểu nổi cô bé này, tự biết mình có chứng sợ

độ cao, vậy mà còn dám ngắm cảnh nữa chứ. Đương nhiên Thừa Duẫn không biết Vận Nhi đang tìm cảm giác kích thích như vậy.

Tô Vận Nhi nằm xuống cũng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Chờ đến khi cô mở mắt ra thì cảm giác như một thế kỷ đã trôi qua, bên tai ù đặc ong ong, cái gì cũng không nghe rõ.

“Còn bao lâu nữa?” Vận Nhi rướn người, khởi động cho tỉnh ngủ.

“Thêm một giờ nữa.” Thừa Duẫn vẫn đang nhìn chăm chăm quyển tạp chí trong tay, liếc mắt nhìn cô bé con còn đang ngái ngủ, bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác nói không nên lời. Lần đầu tiên anh cảm nhận được sự bình yên khi ở cùng với một cô gái. Cảm giác cô bé ngủ bên cạnh, làm cho anh cảm thấy được thật sự..hưởng thụ.

“Ồ”. Vận Nhi đứng dậy đi đến phòng vệ sinh, lúc trở lại thấy Thừa Duẫn vẫn còn đang chăm chú xem quyển tạp chí trong tay. Cô tới ngồi bên cạnh anh, tò mò ghé mắt nhìn thử, đúng lúc Thừa Duẫn lật sang một trang tờ tạp chí nổi tiếng nhất ở Đức, bức ảnh chụp Anna-ngôi sao mới nổi rất quyến rũ. Tô Vận Nhi đương nhiên không biết quan hệ của Âu Thừa Duẫn và cô gái kia, cũng sẽ không thềm phỏng đoán này nọ.

“Này,Thừa Duẫn, tôi hỏi anh nhé.” Vận Nhi lúc này đã cảm thấy tỉnh ngủ, ngay cả giọng nói cũng lớn tiếng hơn. “Anh có quen với chị của tôi phải không? Vì sao anh lại muốn kết hôn với chị ấy?”

“Làm như chuyện này không có liên quan gì tới em vậy. Chẳng phải bây giờ em đã là vợ tôi rồi sao?.” Thừa Duẫn gấp quyển tạp chí lại, ánh mắt trở về với vẻ ngạo nghễ.

Vận Nhi vẫn cảm thấy có chút không đúng lắm, có cảm giác như anh và chị Ân Huệ có quan hệ không đơn giản. Nhưng nhìn thấy bộ dạng ngông nghênh của Thừa Duẫn, Vận Nhi liền nổi giận: "Vì sao tự dưng dẫn tôi đi hưởng tuần trăng mật chứ?" Tuy rằng cô thật sự cũng muốn thừa dịp nghỉ

để đi du lịch, nhưng không phải bằng cách này. Hơn nữa nơi cô muốn đi đâu phải nước Đức.

“Vì tôi thích.” Thừa Duẫn tỉnh bơ phun ra ba chữ, không thèm để ý xem Vận Nhi tức đến nổi hai tròng mắt trũng to còn lớn hai cái chuông đồng chằm chằm chiếu vào trên người hắn. Trùng chết anh, thật sự quá khó ưa! Ai nói Âu Thừa Duẫn là người nhã nhặn thanh tao lịch sự, có phong độ đàn ông? Người nói câu đó nhất định cặp mắt bị lé rồi. Vợ vẫn, toàn là những lời vợ vẫn không có chút sự thật nào.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Chuyến Đi Đến Đức

Đợi cho Tô Vận Nhi thức dậy một lần nữa, người đã ở trên xe. Cô đang nằm gối đầu lên cánh tay của Thừa Duẫn, nghe tiếng gió thổi ngoài cửa sổ.

“Ơ? Tới rồi hả?” Vận Nhi ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc đụng phải chiếc cằm cong cong cương nghị của Thừa Duẫn. Môi cô vô tình chạm vào đó, làm cho cổ họng Thừa Duẫn căng lên, yết hầu trên cổ cứ chạy lên chạy xuống, đôi mắt đen sẫm soi nhìn chăm chăm vào cô.

“Ừ.” Âu Thừa Duẫn ra vẻ thản nhiên nói, bá tước Kiều Nạp Sâm biết anh trở về, đã phái tài xế đến sân bay chờ sẵn, hiện tại bọn họ đang trên đường trở về biệt thự.

Vận Nhi nhìn ra ngoài cửa sổ, những hàng cây xanh um chạy lướt qua hai bên. Berlin, sông Havel và sông Spree nằm ở vùng đất thấp phía Bắc nước Đức, với nhiều hồ. Vận Nhi đã chiêm ngưỡng được vẻ đẹp của nó.

Chỉ trong chốc lát, xe lắc lư một cái, từ từ rút ngắn khoảng cách với đỉnh núi, cuối cùng dừng lại bên một hồ nước lớn bên trong biệt thự. Hai cánh cửa sắt như pháo đài bất khả xâm phạm từ từ mở ra. Âu Thừa Duẫn đã xuống xe, Vận Nhi cũng vội vàng xuống theo.

Cảnh tượng trước mắt lập tức làm cho cô choáng váng. Lâu đài giống như hoàng cung cổ kính lấp lánh ánh kim, bên ngoài đều được mạ vàng nguyên chất. Nhìn tới phía xa kia là một tòa biệt thự uy phong lẫm liệt không thấy điểm dừng. Thật là quá mức xa xỉ. Một bồn hoa lớn được xây giữa lối đi, hai bên đường đi cả trăm người vệ sĩ đã đứng chờ sẵn.

Tô Vận Nhi vừa nhìn thấy những gã vệ sĩ sắc mặt nghiêm trang đầy sát khí này, đã sợ tới mức nhảy dựng lên, trốn vào trong lòng ngực Âu Thừa Duẫn. Bây giờ cô mới biết ở bên người đàn ông này cảm giác an toàn hơn. Vận Nhi cười cầu hòa, ôm chặt tay anh, không nhìn thấy ánh mắt khác lạ dưới cặp kính râm của Thừa Duẫn.

“Duẫn điện hạ.” Một tiếng nói lớn vang bên tai Vận Nhi, lúc này cô nhìn thấy những vệ sĩ mặc đồ đen kia đồng loạt cúi đầu bảy mươi lăm độ, chào Âu Thừa Duẫn. Ôi trời, Vận Nhi bủ môi, làm giống như nghênh đón hoàng thái tử hồi cung vậy.

“Ông ngoại.” Lúc này Thừa Duẫn lách người khỏi Vận Nhi, bước nhanh về phía trước, ôm chầm lấy một người đàn ông cũng mặc bộ âu phục màu đen.

“Thằng nhóc, vài năm không gặp, ông ngoại suýt chút nữa cũng không nhận ra cháu được nữa rồi.” Bá tước Kiêu Nạp Sâm vui vẻ dùng tiếng Đức nói chuyện với Thừa Duẫn. Chờ bọn họ buông nhau ra, Vận Nhi mới nhìn rõ người đàn ông lớn tuổi trước mặt. Tóc bạc trắng, âu phục lịch lãm, sắc mặt tươi cười ấm áp, ánh mắt mang theo vài phần cao quý, vừa nhìn đã biết là người đứng đầu một đại gia tộc.

“Vận Nhi, chào ông đi.” Âu Thừa Duẫn nhìn thấy ánh mắt tò mò chăm chú nhìn bọn họ của Vận Nhi, bèn kéo cô tới trước mặt bá tước Kiêu Nạp Sâm: “Đây là vợ của cháu, Tô Vận Nhi.”

“A...” Tô Vận Nhi bất giác kêu lên một tiếng, ” Ông, chào ông ngoại.”

“Thật xinh đẹp.” Bá tước Kiêu Nạp Sâm có vẻ rất hài lòng nhìn cô gái phương Đông trước mặt. Có lẽ bởi vì phu nhân của ông cũng là người phương Đông cho nên ông đặc biệt có cảm tình với những cô gái Trung Quốc. Ông bước lên, ôm lấy Vận Nhi theo phương thức chào hỏi của những người ngoại quốc, rồi nói một câu tiếng Hoa phổ thông không

chuân: “Các cháu đi gặp mẹ trước đi, lát nữa sẽ mở tiệc tẩy trần cho các cháu.”

Ông vừa nói xong thì có hai người mặc đồng phục người hầu màu trắng bước lên dẫn hai người vào trong biệt thự. Dọc theo đường đi Vận Nhi có chút hồi hộp. Ở cái đất nước xa lạ này, chỉ có Âu Thừa Duẫn là làm cho cô cảm thấy có thể dựa dẫm được. Tô Vận Nhi đi theo sau Âu Thừa Duẫn, vào một căn nhà kính trồng hoa, xuyên qua đó một lúc sau lại vào một căn biệt thự khác khiến Vận Nhi có chút choáng váng. Đi thêm một lát thì dừng lại trước cửa của một gian phòng kính thanh tĩnh.

Người hầu lễ phép nói: “Công chúa và tiểu thư đều ở bên trong.”

“Biết rồi.” Âu Thừa Duẫn không ngần đầu, kéo tay Vận Nhi, đẩy cửa ra đi vào trong căn phòng ngập tràn hơi hương cổ xưa.

“Mẹ, chúng con đã về.” Âu Thừa Duẫn tháo kính râm xuống, tay còn lại vẫn không buông cô ra.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Hai Anh Em Kỳ lạ

“Anh.” Đập vào mắt Vận Nhi đầu tiên chính là một cô gái xinh đẹp có đôi mắt to, trạc tuổi cô, ánh mắt cô bé ấy tràn đầy vẻ kinh ngạc: “Wow, đây là chị dâu hả, thật là đáng yêu.”

“AHa Ha.” Vận Nhi gặp được người đồng lứa tuổi, nên có chút phần khởi, hơn nữa cô bé đứng trước mặt cũng có vài nét giống Âu Thừa Duẫn, đang ôm cánh tay cô, gọi cô là chị dâu một cách thân thiết, nhất định là em gái của anh.

“Em tên là Âu Dương.” Âu Dương kéo Vận Nhi ra khỏi tay Âu Thừa Duẫn đến bên cạnh mình, chu mỏ nói với Âu Thừa Duẫn: “Anh à, anh đi gặp mẹ đi, em và chị dâu muốn tâm sự.”

Lần đầu gặp mặt cô bé đã cho Vận Nhi một ấn tượng rất tốt, có lẽ bọn họ sẽ rất hợp nhau. Âu Dương nháy cặp mắt to đầy vẻ ranh mãnh tùm tùm cười kéo Vận Nhi đi vào trong một gian phòng màu hồng nhạt.

“Gọi tôi là Vận Nhi là được rồi, ha ha.” Bọn họ đại khái trạc tuổi nhau, Vận Nhi thấy không quen khi bị gọi bằng cái danh xưng kia.

“Được được, Vận Nhi, khi quyết định đến đây, cũng không dễ dàng nhỉ.” Âu Dương tỏ thái độ khâm phục, có vẻ như nơi này là một cái lồng, đang vây hãm cô bé.

“Chị quen anh em như thế nào? Anh ấy có tốt với chị không?” Âu Dương lảng xảng luôn miệng hỏi Vận Nhi không ngừng, khiến cho Vân

Nhi có chút không biết phải làm sao: “Cũng được. Chúng tôi cũng chỉ mới quen thôi.”

“Cái gì ? Mới quen mà đã kết hôn ? Có phải chị bị anh ấy khống chế đe dọa gì hay không?” Thái độ của Âu Dương giống như vừa phát hiện ra một vùng đất mới, chăm chăm nhìn Vận Nhi từ trên xuống dưới, từ dưới ngược lên trên, cuối cùng tầm mắt dừng lại tại vùng bụng dưới của Vận Nhi, vẻ mặt tươi cười gian xảo. Nhưng hơi vô lý nha, anh trai của cô đâu thuộc loại đàn ông dễ dàng bị đàn bà xô mũi ? Trước kia loại tình huống này đâu phải là chưa từng có.

“Điều này à, tại vì có chút hiểu lầm, tôi chỉ là tạm thời.....ha ha.” Tô Vận Nhi không biết nên trả lời như thế nào, đối diện với những cảm tình thật lòng của cô bé này, khiến cho Vận Nhi cảm thấy rất thích cô bé. Nhưng tính cách của cặp anh em này thật đúng là khác nhau một trời một vực nha.

Âu Dương càng nghe càng cảm thấy hồ đồ, chuyện của Thừa Duẫn cô cũng sẽ không hỏi nữa, nhưng Tô Vận Nhi này dễ thương hơn những diễn viên ngôi sao và cái đám tiểu thư nhà giàu kia nhiều, cô càng nhìn càng thấy vừa mắt.

“Em thật sự thích chị, sau này làm chị dâu của em đi.” Âu Dương gật gật đầu, không thể không ngưỡng mộ Tô Vận Nhi, mặc kệ xuất phát từ lí do gì, nhưng ít nhất Vận Nhi đã thành công trong việc kích thích hứng thú của Thừa Duẫn. Âu Dương biết rất rõ ràng, giá trị phụ nữ trong mắt Âu Thừa Duẫn, cho nên hiện tại anh ấy cưới Vận Nhi, cũng chỉ là một cách độc tài anh ấy dùng để đối xử với phụ nữ. Hơn nữa phương pháp này thật sự quá đặc biệt!

Chuyện này.....” Ngay lúc Tô Vận Nhi đang định nói cái gì đó, đã bị một giọng trầm trầm của người đàn ông đang đứng trước cửa phòng cắt ngang: “Vận Nhi, lại đây.”

“Vâng” Vận Nhi bật người đứng dậy, đi nhanh tới bên cạnh Âu Thừa Duẫn, ánh mắt tức giận liếc anh một cái. Thái độ như vậy là có ý gì chứ! Nhìn sự tức giận không rõ trong mắt hai người, Âu Dương không để ý đến hình tượng ghé vào giường cười lớn. Tô Vận Nhi này thật sự can đảm, ở ngoài mặt tỏ vẻ nhu mì nghe lời, nhưng lại dám dùng ánh mắt khinh thường nhìn anh Thừa Duẫn. Vận Nhi này quả thật rất xứng đôi với ông anh lạnh lùng gian manh của cô.

Âu Thừa Duẫn khoác vai Tô Vận Nhi đi ra ngoài, nói nhỏ vào tai cô :”Cách xa Âu Dương ra.” Cái con nha đầu kia đầu óc toàn mưu ma chước quỷ, hai người họ mà bắt cặp với nhau thế nào cũng làm anh nhức đầu chết mất.

“Hừ, đó là chuyện của tôi.” Tô Vận Nhi hăn học gạt cánh tay của Âu Thừa Duẫn trên vai cô xuống, lại bị Âu Thừa Duẫn dùng sức kéo đi, kéo vào một căn phòng đóng kín âm u, có chút ánh sáng, làm cho Vận Nhi đưa tay lên che mắt. Cuối cùng khi đã quen mắt, lúc này Vận Nhi mới nhìn thấy một người phụ nữ tóc dài ngồi trên xe lăn đang quay lưng về phía cô. Bà ấy chính là mẹ của Âu Thừa Duẫn sao?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Không Thân Thiện

Thuận theo ánh mắt đầy hàm ý của Âu Thừa Duẫn, Vận Nhi đi đến trước mặt người phụ nữ đó, ngồi xổm xuống. Khi nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp ấy cũng không khỏi ngây người. Trên đời này lại có người đẹp đến như vậy sao?

Khuôn mặt xinh đẹp như quan ngọc hơi nhợt nhạt, nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến nét duyên dáng, yếu điệu của bà, nhưng mà đôi mắt kia lại vô hồn nhìn trân trân về phía trước. Vận Nhi dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Âu Thừa Duẫn đứng cách đó không xa, lại phát hiện ánh mắt anh xuất hiện một loại ánh sáng thương tâm và bất lực.

“Chỉ...Lan...” Âu Thừa Duẫn kinh ngạc, mừng rỡ khi nghe thấy từ khoé môi đã 5 năm không hề mở miệng nói chuyện đang lắp bắp thì thào. Dường như là đang muốn nói cái gì đó. Chờ khi anh nghe thấy rõ, gương mặt bà ấy đã lại trở về trạng thái yên lặng mất hồn. Mà Âu Thừa Duẫn cũng không để ý thấy Kiều Sa đang nhìn Tô Vận Nhi, ánh mắt trù mẫn, nhưng cũng rất tha thiết.

Trong lòng Tô Vận Nhi nhói lên một cái, đang định tiếp tục tìm hiểu thêm, thì người đã bị Âu Thừa Duẫn xách lên :”Đi ra ngoài thôi.”

Lúc bọn họ chuẩn bị đi ra ngoài, sắc mặt Kiều Sa càng thêm tái nhợt, đôi tay càng ghì chặt lên thành xe lăn mạnh hơn :”Chỉ...Lan...”

Tô Vận Nhi cũng nghe rất rõ ràng hai từ kia, 'Chỉ Lan'.

“Mẹ của anh hình như.....” Lúc quay trở về, Vận Nhi buột miệng hỏi, nhưng lời nói còn chưa dứt, cô đã đem ba từ sau cùng nuốt trở về không nói.

Ngoài dự kiến của cô, Âu Thừa Duẫn cũng không tỏ thái độ khó coi gì, anh chỉ có vẻ mệt mỏi lay lay chiếc cà vạt, gật gật đầu; “Sau khi cha tôi bỏ đi, bà ấy ngã từ trên cầu thang xuống rồi trở thành như vậy.”

Năm năm, so với người đã chết không có gì khác nhau. Thừa Duẫn nghĩ đến bộ dạng hiện tại của bà, chỉ làm cho anh càng thêm hận. Những gì người ta nợ anh, anh sẽ đòi lại gấp bội.

“Ah.” Vận Nhi nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu khát máu của Âu Thừa Duẫn. Cô ngoan ngoãn ngậm chặt miệng lại không hỏi thêm câu nào. Sau đó cô tắm rửa thay quần áo rồi cùng với Thừa Duẫn đi xuống lầu, đã có một bàn đầy người đang chờ bọn họ. Đột nhiên nhảy ra thêm nhiều người như vậy làm cho Vận Nhi cảm thấy lo lắng, Kiều Nạp Sâm là một đại gia tộc, ngay sau khi Thừa Duẫn trở về, đều theo sự an bài của bá tước Kiều Nạp Sâm tới dự bữa tiệc gia đình.

Những gương mặt xa lạ không ngừng lướt qua trong mắt Vận Nhi, chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn của Âu Dương là làm cho cô cảm thấy thân thiết, yên tâm, trong lòng cảm cũng thấy thoải mái hơn. Vì thế cô bày ra một gương mặt tươi cười, ngồi xuống bên cạnh Âu Thừa Duẫn. Vận Nhi không cần tốn sức nhớ tên những người trong gia tộc, tuy nhiên, làm cho cô có ấn tượng hơn, chính là anh họ của Âu Thừa Duẫn, cũng chính là cháu đích tôn của bá tước Kiều Nạp Sâm, vì người đó đã dùng ánh mắt không thân thiện nhìn bọn họ.

Nghe Thừa Duẫn nói chuyện bằng tiếng Đức với bọn họ, Vận Nhi ngồi kế bên cũng bị làm cho hồ đồ. Cô không thông thạo tiếng Đức, cho nên suốt bữa cơm cô không nói được một câu, nhưng khi những ánh mắt dừng lại trên người cô, cô chỉ biết gượng cười chống chế, sau đó quay lại lè lưỡi

với Thừa Duẫn. Bữa cơm dài dằng dặc, trôi qua thật vô vị đối với Vận Nhi, dạ dày cô có chút khó chịu, nên cô chỉ ăn qua loa chút ít.

Đợi khi mọi người đều buông chén đũa xuống, Âu Dương liền kéo Vận Nhi chạy ra ngoài. “Ở đây ngoài ông ngoại ra, những người khác đều không nên gần gũi. Sau này chị nhìn thấy nhóm anh chị em họ kia thì hãy tránh xa họ ra.” Về đến phòng riêng, Âu Dương thân mật dặn dò Vận Nhi.

“Ăn một bữa cơm còn căng thẳng hơn đi đánh giặc nữa, thật đáng sợ!” Vận Nhi lạnh xương sống rùng mình nhún vai, nhìn Âu Dương gật gật đầu. Âu Dương nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu này của Vận Nhi, thì phì cười : “À đúng rồi, lần này hai người sẽ ở lại đây bao lâu?”

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Ở Chung Một Phòng

Cô biết thời gian vàng ngọc của anh mình rất quý giá, lần này miễn cưỡng lắm anh Thừa Duẫn mới sắp xếp để trở về đây.

“Không biết, phải hỏi anh của em đã.” Vận Nhi miễn cưỡng nói, vẻ mặt bực bội, sau đó còn ăm ức nói thêm, là cô bị ép bức đến, bị thế này thế kia, anh nói cái gì, nói như thế nào, ra sao,

“Berlin có rất nhiều thành cổ, ngày mai chị đi chơi với em được không?” Âu Dương phấn khởi khoe những danh lam thắng cảnh này nọ với Vận Nhi, so với Âu Thừa Duẫn, Âu Dương quen thuộc với nơi này hơn. Năm năm trước, sau khi cô và Kiều Sa trở về Đức, cũng chưa từng quay lại Trung Quốc, mặc dù cô vẫn rất lưu luyến nơi mà cô được sinh ra.

“Tốt quá.” Vận Nhi vỗ tay hoan hô, thật khó khăn lắm mới được xuất ngoại một chuyến, nếu không hưởng thụ thì thật có lỗi với chính mình. Chỉ khác chút là hành trình du lịch đến Mỹ biến thành du lịch đến Đức.

“Âu Dương, em biến đi được rồi đấy.” Trong lúc hai cô bé đang riu rít bàn tán xem ngày mai đi đâu, lúc nào thì đột nhiên một giọng nói đàn ông vang lên bên tai. Âu Dương ngẩng đầu nhìn Âu Thừa Duẫn một cái, toét miệng cười mờ ám, sau đó lại bày ra vẻ mặt nghiêm nghị vỗ vỗ vai Vận Nhi, gật gật đầu nói: “Hiểu rồi, anh trai, anh phải biết kiềm chế một chút, chị dâu của em đã mệt phờ người rồi, ngày mai bọn em còn phải đi tham quan nhiều chỗ nữa đó.”

“Gì?” Tô Vận Nhi nhìn thấy Âu Dương nheo mắt với mình, còn chưa kịp tiêu hóa được ý tứ trong lời nói của cô bé, bên kia giường đã có một cái đầu

khác nằm xuống, kéo theo hơi thở đặc biệt đầy nam tính. Vận Nhi sợ tới mức nhảy dựng lên, chạy tới một góc xa nhất, đôi mắt nai tơ sáng quắc mở lớn, cảnh giác nhìn Âu Thừa Duẫn.

“Sao vậy? Không muốn ngủ sao?” Âu Thừa Duẫn buồn cười nhìn phản ứng của Vận Nhi, có cần đề phòng anh như vậy không? Anh đâu phải dã thú, đối lại là những người phụ nữ khác thì đã sớm nhào vào lòng anh rồi.

“Vậy...vậy....chúng ta phải ngủ chung sao?” Vận Nhi lắp bắp nói, tưởng tượng đến cảnh nằm chung giường với anh, trên mặt liền nóng lên, đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Chúng ta là vợ chồng, ngủ chung với nhau có gì không đúng sao?” Âu Thừa Duẫn nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Vận Nhi, tự dưng không nhịn được lại muốn trêu chọc cô.

“Như vậy không tốt lắm đâu.” Dù sao người ta vẫn là cô gái thuần khiết nha, ngủ chung với một con sói như anh, nhờ anh nổi lên thú tính thì phải làm sao?

“Được, nếu em không thích ngủ ở đây, ngày mai đi nói với ông ngoại một tiếng, bảo ông chuẩn bị cho em một căn phòng khác đi.” Thừa Duẫn nói xong, thản nhiên bắt đầu cởi quần áo.

“Á . . . Lưu manh. . .” Vận Nhi nhìn thấy vậy,vội vàng đưa tay lên bịt mắt.

Có cần phải phản ứng quá đáng như vậy không? Khoé miệng Âu Thừa Duẫn cười càng lúc rộng hơn, máu trong người cũng càng lúc càng chảy nhanh hơn, càng lúc càng hài lòng với biểu hiện của cô.

“Anh. . . anh định làm gì ?” Vận Nhi cảm giác hơi thở nóng hổi kia phả vào cổ mình càng lúc càng gần hơn, theo bản năng cô lại lui ra xa hơn, đến mức áp sát vào trên vách tường trắng, hai cánh tay cũng che chắn đề phòng.

Trái tim nhỏ đập điên loạn trong lồng ngực, Vân Nhi mất bình tĩnh, ngại ngùng nhìn người đàn ông chỉ mặc có cái áo ngủ trước mặt, anh thật sự rất đẹp trai. Nhưng mà ánh mắt đó của anh là có ý gì chứ, giống như là muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

“Ngủ.” Âu Thừa Duẫn giang hai tay ra kéo Vân Nhi vào lòng, hai người cùng ngã xuống giường.

A. . . tư thế hiện tại là.....nữ trên nam dưới a?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Bóng Dáng Thân Quen

Vận Nhi vội vàng rời khỏi người Âu Thừa Duẫn, nhưng lại bị anh ôm chặt hơn, giọng nói ranh mãnh của anh thì thào bên tai cô: “Em cứ trườn tới trườn lui thế này ,tôi không dám chắc là sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

Vận Nhi khóc không ra nước mắt, không dám cử động nữa, rất sợ nếu tiếp tục phản kháng, sẽ làm cho chính mình hối hận không kịp. Tuy nhiên sau đó Âu Thừa Duẫn cũng không làm ra bất cứ hành động nào nữa, anh chỉ điều chỉnh lại tư thế nằm, sát lại gần Vận Nhi, cánh tay vắt lên cái eo nhỏ của cô, chỉ chốc lát bên tai cô đã vang lên tiếng thở đều đặn. Vận Nhi tuyệt vọng nằm cứng đờ, trừng mắt nhìn lên trần nhà, không thể nào ngủ được. Hiện tại là tình huống gì đây? Tại sao cô luôn bị anh khống chế?

Trần trọc mãi cho đến nửa đêm, cuối cùng cô cũng không chống đỡ được nữa, hai mắt dúi lại từ từ đi vào giấc ngủ. Hương thơm tươi mát của Vận Nhi quyến luyến trên mũi Thừa Duẫn, dường như anh chưa từng được ngủ ngon đến như vậy. Đây là lần thứ hai bọn họ ôm nhau ngủ, chẳng qua nha đầu ngốc này không biết trong đêm tân hôn anh đã nằm ngủ bên cạnh cô.

Lúc Vận Nhi mở mắt thì trời đã sáng, quay đầu nhìn sang bên cạnh thì Âu Thừa Duẫn đã dậy từ lúc nào. Vận Nhi cúi kính chào đầu, ở cái nơi xa lạ này thật sự làm cho cô ngủ không được. Nhớ tới lời hẹn với Âu Dương, Vận Nhi đi đến phòng tắm, ở đó đã để sẵn một bộ đồ mới. Khi cô sửa soạn xong xuôi, thì có tiếng gõ cửa phòng.

“Đi thôi, Vận Nhi.” Âu Dương nở nụ cười tươi tắn lấy lòng khi Vận Nhi ra mở cửa. Cô nghiêng đầu nhìn về phía giường, sau đó trùi mền ôm lấy

Vận Nhi: “Anh của em có phải rất lợi hại hay không?”

“Sao cơ?” Vận Nhi có chút bối rối khi thấy nụ cười ám muội của Âu Dương. Hiểu ra ẩn ý trong lời nói của cô bé, Vận Nhi càng đỏ mặt xấu hổ hơn: “Em nói tầm bậy tầm bạ cái gì thế.”

“Ha ha, đừng mắc cỡ mà.” Âu Dương cũng không phải không biết tính cách của Âu Thừa Duẫn, tuy rằng anh rất lạnh lùng với phái nữ, nhưng loại cừ non như Vận Nhi tuyệt đối là khẩu vị của anh.

“Vốn không có gì đáng nói hết.” Vận Nhi hờn dỗi đuổi đánh Âu Dương, hai tiếng cười hồn nhiên vang vọng làm tăng thêm hương vị cho ngôi biệt thự lạnh lẽo.

Vận Nhi không biết Âu Thừa Duẫn rời đi từ lúc nào, cũng không biết mới sáng sớm mà anh đã đi đâu, cũng may ở nơi xa lạ này còn có Âu Dương cô cũng đỡ cô đơn hơn. Bọn họ ăn sáng xong liền tung tăng nhảy lên chiếc xe hơi Lamborghini màu đỏ đã được chuẩn bị sẵn.

Âu Dương riu rít nói : “Anh của em sáng sớm đã bị ông ngoại gọi tới công ty, bọn mình không cần chờ anh ấy.” Âu Dương biết thắc mắc của Vận Nhi, chủ động mở miệng giải thích.

“Ah ? Có liên quan gì tới chị đâu? ” Vận Nhi ngồi trong xe, mặt đỏ dần lên, thu hồi lại suy nghĩ, sau đó lại tò mò như một đứa trẻ, hết nhìn đông lại nhìn tây. Dáng vẻ giấu đầu hở đuôi của cô làm cho Âu Dương cười ha ha mãi không thôi.

Hai giờ sau, xe dừng lại trước cổng Brandenburg nổi tiếng lấy lòng ở Berlin, ở đây cửa thành được xây dựng theo kiểu cột đá, mô phỏng theo phong cách kiến trúc Athens Ake Minneapolis. Phía trên cửa là bức tượng Nữ thần Chiến Thắng điều khiển chiếc xe do bốn con ngựa đồng kéo. Vận Nhi vô cùng ấn tượng với phong cảnh hoàng tráng này.

Đi qua cổng Brandenburg là khung cảnh quảng trường nhộn nhịp tráng lệ với hai hàng cây bồ đề giống như ở Paris. Đi bộ giữa quảng trường, Vận Nhi nhìn thấy có rất nhiều người ngoại quốc qua lại, thỉnh thoảng cũng có xen kẽ vài gương mặt phương Đông quen thuộc, ai nấy đều vui vẻ ríu rít giống như chim non, hưởng thụ chuyến du lịch của mình.

Âu Dương đã chuẩn bị sẵn máy ảnh từ trước, tung tăng đi theo phía sau Vận Nhi. Hai người bạn họ quả thật có nhiều điểm giống nhau rất hồn nhiên, tinh nghịch. Máy ảnh trên tay Âu Dương cứ chộp lên lia lịa, lưu giữ những khoảnh khắc đẹp dễ vui tươi nhất.

Nhìn thấy những bức hình Vận Nhi với đầy đủ các biểu cảm khuôn mặt buồn cười trên màn ảnh, Âu Dương tươi cười rạng rỡ. Vận Nhi cũng chụp giúp Âu Dương vài tấm, sau đó còn nhờ một anh đẹp trai tóc vàng chụp giúp bạn họ một vài tấm cùng với nhau.

Vận Nhi kéo tay Âu Dương tiếp tục đi về phía quảng trường, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc lướt nhanh qua mắt. Nhưng cô chắc chắn là mình không nhìn lầm.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Có Trở Về Hay Không

Âu Dương cũng nhìn thấy bóng người kia lẫn trong đám đông: “Đó không phải là anh Thừa Duẫn sao?” Âu Dương ngẩng cổ nhìn, vừa lúc trông thấy đúng là Âu Thừa Duẫn mặc âu phục màu trắng đang kéo tay một cô gái trẻ đi vào trong một khách sạn sang trọng. Vận Nhi nhận ra cô gái đó. Cô ta chính là nữ diễn viên mới nổi Anna trong tờ tạp chí trên máy bay.

“Á.....chắc là nhìn lầm rồi.” Âu Dương chú ý thấy sắc mặt khó coi của Vận Nhi, liền vội vàng lấp liếm. Vận Nhi cũng hy vọng như vậy, nhưng rõ ràng dáng người xuất sắc của anh không thể nào lẫn vào đâu được, vô cùng nổi bật giữa đám đông, muốn phủ nhận cũng khó.

“Chúng ta đi thôi.” Trên mặt Vận Nhi không biểu lộ ra cảm xúc khác thường gì, giống như không có chuyện gì xảy ra, một lần nữa nắm tay Âu Dương rời đi, nhưng trong lòng đã có chút ê ẩm.

Cái tên đáng ghét kia bỏ mặc cô chạy đi hẹn hò với người đàn bà khác, quả nhiên lời đồn là thật, anh ta đúng là công tử ăn chơi mà. Vận Nhi giận dữ nghĩ, trở về cô nhất định sẽ ly hôn với anh ta.

Ngày đã gần hết, bọn họ lại đi tới tòa nhà quốc hội, bốn phía đại sảnh đều được bao quanh bởi bức tường kính, nóc nhà kính hình bán cầu. Tòa nhà mới được tu sửa, do kiến trúc sư nổi tiếng người Anh - Foster thiết kế. Đứng bên trong bầu trời bao la khiến cho con người có cảm giác mình thật sự rất nhỏ bé.

Đi dạo một vòng quanh tòa nhà quốc hội, Vận Nhi và Âu Dương rất cuộc cũng trở lại đường cái, Vận Nhi ngạc nhiên khi nhìn thấy những đồ

trang sức cổ quái này nọ, thích thú không buông xuống được. Âu Dương mua một vài món tặng cho Vận Nhi. Đợi tới khi trời tối hẳn mới lấy lí do không còn gì vui để chơi nữa mới lên xe trở về.

Lúc Vận Nhi trở về biệt thự thì Âu Thừa Duẫn vẫn còn chưa về, bá tước Kiều Nạp Sâm cũng đã về, nói vài câu khách sáo với Vận Nhi, ăn xong bữa tối thì Vận Nhi trở về phòng tắm rửa một cái rồi đi ngủ. Đi cả ngày, cô cũng mệt mỏi.

Trong lúc ngủ mơ cô cảm giác có một đôi tay đang ôm chặt lấy thắt lưng của cô, ngày hôm sau ngủ dậy thì bên cạnh vẫn trống rỗng khiến cho Vận Nhi không biết là đêm qua Âu Thừa Duẫn có trở về hay không. Như vậy, những cảm giác đêm qua chỉ là ảo giác thôi sao?

————— Lục Thiếu ngấn ra ^^ —————

Tô Ân Huệ được Phạm Tu Vũ đưa đến biệt thự riêng ẩn trốn hai ngày, cũng không phát hiện Âu Thừa Duẫn vẫn đang phái người đi tìm kiếm cô.

Theo như hiểu biết của cô, với cá tính của anh, anh sẽ không dễ dàng tha thứ cho những người phản bội anh như vậy. Trong lòng Ân Huệ có chút chờ mong. Nếu như anh thật sự tìm đến cô, ít nhiều gì cũng là do anh có để ý đến cô?

“Thế nào? Anh ta có đi tìm em không?” Tô Ân Huệ nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, cô lật đật chạy ra mở cửa, ngoại trừ Phạm Tu Vũ, cũng không có người nào khác.

“Âu Thừa Duẫn về Đức đã hai ngày, không nghe thấy động tĩnh gì.” Trong lòng Phạm Tu Vũ cũng có nghi ngờ, Âu Thừa Duẫn không phải là hạng người hời hợt, tình hình sau buổi hôn lễ đó thế nào anh cũng không rõ ràng, nhưng các bài báo nói về buổi hôn lễ đó, cũng nhanh chóng biến mất giống như bọt biển. Buổi hôn lễ giữa hai nhà Âu-Tô tổ chức vô cùng long

trọng như thế nhưng mà cho đến bây giờ cũng không có lấy một chút tin tức gì. Phạm Tu Vũ không thể không bội phục thực lực Âu Thừa Duẫn.

“Xuất ngoại?” Tô Ân Huệ nghiêng người cho Phạm Tu Vũ bước vào cửa, trên mặt không che dấu được sự thất vọng. Tại sao anh lại xuất ngoại vào lúc này?

"Ba của em đang tìm kiếm khắp nơi, em hãy ở nơi này trốn một thời gian đi." Phạm Tu Vũ ân cần nói, cũng đem những biểu hiện thất vọng trên mặt cô thu vào đáy mắt, có chút tự giễu nở nụ cười.

“Còn Vận Nhi thì sao? Ba có gây khó dễ gì cho nó không?” Tô Ân Huệ nhớ tới Vận Nhi phải chịu liên lụy thay cô, lại hỏi tiếp.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Rời Đi

“Chắc Vận Nhi không có việc gì đâu, không cần lo lắng, anh sẽ giúp em để ý chuyện đó mà.” Phạm Tu Vũ an ủi Ân Huệ.

“Vâng.” Tô Ân Huệ cảm kích nhìn Phạm Tu Vũ, cũng nhờ có Tu Vũ ở bên cạnh, nếu không cô thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ : "Tu Vũ, cảm ơn anh.”

“Ngốc ạ, cảm ơn gì chứ.” Phạm Tu Vũ cúi đầu, ôm Ân Huệ vào lòng, âu yếm nhìn cô. Cô là công chúa của anh. Tô Ân Huệ cúi đầu không nói. Người đàn ông như Phạm Tu Vũ, là người mà cô cần. Âu Thừa Duẫn, chính là giấc mộng của cô.

Đã mấy ngày Vận Nhi không gặp được Âu Thừa Duẫn, ban ngày theo Âu Dương ra ngoài chơi, buổi tối trở về Âu Thừa Duẫn lại không có nhà. Nhưng mà ban đêm cô luôn cảm giác bên cạnh có người, ngày hôm sau khi tỉnh dậy bên cạnh vẫn trống không. Không nhìn thấy anh cũng tốt, Vận Nhi càng ngủ ngon giấc hơn.

Thỉnh thoảng Âu Dương phải ở bên cạnh chăm sóc Kiều Sa, Vận Nhi cũng ở bên cạnh nhìn. Cô có cảm giác, khi Kiều Sa nhìn cô, trên mặt không phải không có phản ứng, cặp mắt vô hồn kia luôn ánh lên một biểu cảm sâu lắng. Cô không hiểu lí do tại sao nhưng cô có một cảm giác rất thân thiết, rất quen thuộc.

“Chuẩn bị một chút đi, ngày mai chúng ta về nước.” Âu Thừa Duẫn đi đến bên cạnh, nói với cô.

Vận Nhi mới từ nhà kính đi ra, đã nhìn thấy trong trang viên tụ tập rất nhiều người, giống như ngày đầu tiên cô và Thừa Duẫn tới đây. “Ngày mai?” Có chút đột ngột, nhưng Vận Nhi cũng không cảm thấy không ổn. Nếu ở lại nơi này, chỉ sợ cô sẽ phát điên. Gật gật đầu, Âu Thừa Duẫn liền tự nhiên kéo tay Vận Nhi đi đến bàn ăn. Vận Nhi đột nhiên nhớ lại ngày hôm trước nhìn thấy anh ta và cái cô diễn viên kia, cô liền muốn gạt tay ra, nhưng càng bị nắm chặt hơn.

Sau khi ăn xong, Âu Thừa Duẫn bị bá tước Kiều Nạp Sâm gọi vào thư phòng. Vận Nhi không biết bọn họ muốn nói cái gì, nhưng khi cô đứng dậy đi về phòng, trước mặt đã xuất hiện một người mà cô đã gặp qua vài lần - cháu ngoại Kiều Nạp Sâm - Anh Bảng điện hạ. Anh ta dùng ánh mắt đầy địch ý nhìn cô chăm chăm. Ở trong mắt anh ta, Vận Nhi nhận ra bọn họ không được hoan nghênh khi đến đây.

Cúi đầu, cô lướt qua anh ta đi nhanh về phòng.

Lúc Vận Nhi thu xếp hành lý thì Âu Dương đến. Qua vài ngày ở chung, tình cảm giữa hai người bọn họ đã trở nên thân thiết. Âu Dương không muốn Vận Nhi đi. Ở chỗ này tìm được một người hợp tính để nói chuyện còn khó hơn hái sao trên trời. Sự xuất hiện của Vận Nhi có thể miêu tả giống như là người ngoài hành tinh đến cứu rỗi Trái đất vậy.

Vận Nhi cười nói, chờ sau khi Âu Dương trở về nước, bọn họ sẽ lại đi chơi với nhau. Âu Dương lưu luyến ôm chặt lấy Vận Nhi, nói rất mong ngày đó sẽ nhanh đến. Sau đó Âu Dương giúp Vận Nhi gói ghém đồ đạc, tất cả đồ dùng đều nhét vào va li.

Hai người tâm sự cho đến nửa đêm, Âu Dương mới chịu rời đi. Khi Âu Thừa Duẫn trở về phòng thì Vận Nhi đã nằm xuống chuẩn bị ngủ, nghe tiếng bước chân của anh càng ngày càng gần, trong lòng cô có chút căng thẳng.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Hiện Tượng Không Tốt

Âu Thừa Duẫn cúi đầu nhìn thoáng qua cô vợ đang giả bộ ngủ của mình, khoé miệng cong lên, phân vân một chút rồi cầm lấy khăn đi về phía phòng tắm. Một lát sau, tiếng nước chảy ào ào vang lên. Trong lòng Vận Nhi căng thẳng, đến khi tiếng nước chảy ngưng lại, cô mới trở mình qua một bên, tiếp tục giả bộ ngủ. Nếu anh dám dở trò bậy bạ, cô sẽ liều mạng chống cự.

Ngay sau đó, một mùi hương thơm ngát ập đến từ phía sau lưng, kèm theo đó là hơi thở đàn ông độc đáo của anh, chỗ nằm bên cạnh giường bị lún xuống. Vận Nhi nằm đưa lưng về phía anh có cảm giác thật quen thuộc. Cảm giác bên hông bị một bàn tay to ôm lấy, Vận Nhi định hét lên thì bên tai đã truyền đến giọng nói trầm trầm: “Ngủ đi.” Âu Thừa Duẫn ôm sát lấy Vận Nhi, không làm hành động nào khác, chỉ nói hai chữ này.

Tình huống gì đây? Cũng tại cô suy nghĩ quá nhiều, nhưng mà ngủ thì ngủ đi, tại sao phải ôm cô mới được, Vận Nhi bất mãn bĩu môi, ác cảm đẩy tay anh ra. Đôi tay sạm sỡ này cũng không biết là đã ôm bao nhiêu người phụ nữ rồi, càng ngắm càng thấy ghê tởm.

Âu Thừa Duẫn như là cố ý, mặc cho Vận Nhi có dùng hết sức đẩy anh ra, anh vẫn bất động, càng ôm chặt cô hơn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vận Nhi nóng lên, nhìn tư thế hiện tại, cô gần như dán chặt vào người anh ta. Càng gần anh, cô càng cảm nhận được sự lôi cuốn trên người Âu Thừa Duẫn. Anh dường như đang cố tình trêu chọc thần kinh của cô, cố tình làm cho áo ngủ xộc xệch để lộ ra lồng ngực rắn chắc, cái cảm cương nghị tiến đến gần sát khuôn mặt cô, gần đến nỗi chỉ cần cô ngẩng đầu lên, là lập tức có thể chạm vào khuôn mặt tuấn tú kia. Tim cô bắt đầu...đập loạn nhịp.

“Em cứ nhúc nhích như thế này,tôi không dám bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện gì đâu đấy.” Âu Thừa Duẫn buồn cười cúi đầu quan sát cô bé đang vùng vẫy trong lòng mình. Please, anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường thôi, ok ? Nhất là được ôm mỹ nhân trong lòng, trái tim anh đã bị cô bé này từ từ tác động. Anh muốn che chở cho cô.

Vận Nhi biến sắc, lập tức ngoan ngoãn không giãy dựa nữa, bất mãn, bĩu môi. Lợn giống chính là lợn giống, còn bày đặt tỏ vẻ thanh cao. Quay đầu đi, Vận Nhi thay đổi tư thế nằm, nhắm mắt lại coi như bên cạnh không có ai tồn tại.

Chính vì lý do phải về nước, Vận Nhi thức sớm hơn mọi khi, khi cô mở to mắt ra, phát hiện mình lại nằm trong ngực Âu Thừa Duẫn, cô không khỏi hoài nghi, mấy ngày trước cô cảm giác có người nằm bên cạnh, đó có phải là ảo giác hay không? Hiện tại dường như cô đã bắt đầu từ từ quen việc có Thừa Duẫn bên cạnh. Đó thật sự là một hiện tượng không tốt.

Lúc bọn họ cùng nhau xuống lầu, bá tước Kiêu Nạp Sâm cùng mấy điện hạ khác đều đã ăn mặc chỉnh tề đứng chờ. Về mặt bá tước Kiêu Nạp Sâm tỏ ra quyến luyến, Âu Thừa Duẫn ôm ông ta một chút rồi quay lại nhìn mẹ. Âu Dương ôm lấy Vận Nhi khóc hu hụ, làm Âu Thừa Duẫn có chút bức bối than vãn. Tại sao anh cũng sắp đi rồi mà không được Âu Dương thương tiếc như thế?

Trong lòng Vận Nhi có chút đắc ý, đi theo sau lưng Âu Thừa Duẫn tới cáo biệt bá tước Kiêu Nạp Sâm và Âu Dương, rồi bọn họ cùng đi tới sân bay.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Trở Về Sau Tuần Trăng Mật

Tuy rằng chỉ ở đây có một tuần ngắn ngủi, nhưng vẫn làm cho Vận Nhi vô cùng quyến luyến. Được kết bạn với một người hào sảng như Âu Dương là một sự may mắn trong cuộc đời cô.

Sau khi lên xe, Âu Thừa Duẫn không thèm liếc mắt nhìn Vận Nhi một cái nào, người đàn ông này thật giống như con tắc kè hoa, Vận Nhi cũng không biết tính cách thật của anh ta là như thế nào. Ban ngày thì tỏ vẻ lạnh lùng với cô, vì có gì buổi tối lại muốn ôm cô ngủ? Theo ấn tượng của cô, thì chỉ có hai lần. Nhưng mà thật sự rất ấn tượng, nó gợi lên lòng hiếu kỳ của cô. Trên người anh, dường như có ẩn chứa bí mật nào đó, làm cho cô không thể kiềm lòng được. Cô rất muốn được tự tay xé rách lớp mặt nạ đó, vạch trần anh. Nhưng khi nhìn thấy thái độ cao ngạo không ai bì nổi kia của anh, cô lại không có can đảm, dù sao dưới lớp vỏ bọc kia, bọn họ cũng không là gì của nhau hết.

Khi máy bay lên cao, Vận Nhi vẫn không nói câu nào với Âu Thừa Duẫn. Sắc mặt Âu Thừa Duẫn trầm ngâm. Vận Nhi không biết anh suy nghĩ cái gì, cũng lười phải suy nghĩ. Đi xuyên qua đám đông trong phi trường, bờ vai rộng của Thừa Duẫn như che chắn cho cả thân hình nhỏ bé của Vận Nhi. Kính râm thời trang vô vùng hợp với khuôn mặt hoàn mỹ của anh. Các siêu sao cũng chỉ được đến thế là cùng. Phong thái đẹp đẽ vô cùng, chỉ tiếc là trên người anh lại toát ra ám khí khiến người khác e dè.

Trong đám người dường như có một đôi mắt sắc bén vẫn luôn dừng lại trên người Vận Nhi. Âu Thừa Duẫn cúi người thì thềm vào tai Vận Nhi :

“Em ra xe trước chờ tôi, chút nữa tôi sẽ ra.” Nói xong rồi đi về phía đường dành cho khách quý.

Hai người đàn ông đeo kính râm đứng ở nơi đó vô cùng bắt mắt, cho dù không cố ý nhưng trên người bọn họ vẫn như toát ra ánh hào quang. Vận Nhi kiễng chân nhìn thoáng qua người đàn ông đứng bên cạnh Thừa Duẫn. Dáng vẻ lạnh lùng thờ ơ không che dấu được sự quyến rũ của anh ta. Đây là lần đầu tiên, Vận Nhi nhìn thấy Mẫn Thiên Hữu. Lúc Vận Nhi vừa ra tới cổng phi trường, đã có sẵn một người đàn ông nghiêm nghị kính cẩn ở đó chờ cô, ngồi trên chiếc Bentley màu trắng đã được chuẩn bị sẵn từ sớm.

Vận Nhi biết người lái xe chính là trợ thủ đặc lực của Âu Thừa Duẫn - Tín. Chỉ một lúc sau, Âu Thừa Duẫn đã đi ra, mãi cho đến lúc ngồi vào xe anh mới gỡ cặp kính râm trên mặt xuống, có vẻ như anh rất sợ người khác nhận ra thân phận của mình. Vận Nhi không khỏi thầm khinh bỉ. Lúc công khai tán tỉnh với mỹ nhân tóc vàng sao không thấy anh ta sợ người khác nhận ra? Hứ, khinh bỉ hãnh.

“Tín, anh chở tôi về công ty trước, sau đó chở cô ấy về nhà họ Tô.” Âu Thừa Duẫn không chấp ánh mắt khinh thường của Vận Nhi đang lờm mình, khoé miệng khẽ cong lên, nở nụ cười như có như không.

“Quay về nhà họ Tô?” Vận Nhi vừa nghe, lập tức cảm thấy tinh thần tỉnh táo lại.

“Trở về sau tuần trăng mật, không nên về báo tin cho cha mẹ à?” Âu Thừa Duẫn nheo mắt lại, cất giọng mỉa mai.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Người Đàn Ông Thành Đạt

Thiểu chút nữa Vận Nhi bị sặc nước miếng, cái gì với cái gì vậy, tuần trăng mật? Anh thật đúng là biết cách châm biếm cô, từ đầu tới cuối, trừ buổi tối hôm trước khi đi du lịch, cơ bản cô còn chưa thấy được toàn thân của anh. Anh còn ở đó vênh váo mở miệng nói là đi hưởng tuần trăng mật ?

Khi nói chuyện, vẻ mặt Âu Thừa Duẫn vô cùng bình thản, ngữ điệu cũng đều đều tự nhiên, thậm chí ánh mắt của anh cũng không hề thay đổi.

Haizz, thôi mặc kệ, dù sao cô cũng không để ý. Chỉ chốc lát, xe đã dừng lại ở một toà nhà cao chín mươi chín tầng, chỉ cần ngồi ở trong xe, nhìn thấy tòa nhà màu vàng lộng lẫy kia, khí thế hùng vĩ, thiết kế sắc sảo hoàn mỹ, là một điểm sáng nổi bật nhất trong toàn thành phố. “Tập đoàn SK.” Rốt cuộc Vận Nhi đã hiểu lí do cha cô - Tô Viễn Hàng lại dè chừng người đàn ông này như vậy, hơn nữa hình như còn có vẻ rất sợ hãi. Quả thật không thể coi thường bản lĩnh của Âu Thừa Duẫn.

Lúc Thừa Duẫn xuống xe còn nói một câu :”Tan sở tôi tới đón em.” Sau đó ngẩng đầu tiến vào SK. Vận Nhi nhìn thấy khi anh đi vào cửa, một loạt nhân viên bảo an đứng ngoài cửa đều cúi người chào khi anh đi qua.

Tín nhanh chóng lái xe rời khỏi SK, qua kính chiếu hậu anh nhìn thấy vẻ khâm phục trong mắt Vận Nhi. Đúng là trong lòng Vận Nhi ít nhiều cũng có chút bội phục Âu Thừa Duẫn, không thể phủ nhận, Âu Thừa Duẫn là một người đàn ông thành đạt. Thế nào có nhiều danh môn thực nữ muốn trở thành người đàn bà của anh ta đến như vậy. Còn cô, gặp phải anh rốt cuộc là phúc hay là họa?

“Anh chở tôi đến đây là được rồi, tôi tự mình vào nhà.” Vận Nhi chỉ tới chỗ quẹo phía trước, xe chạy thẳng vào khu biệt thự, Vận Nhi cũng không muốn rước lấy những phiền phức không cần thiết.

“Vâng, phu nhân.” Tín giảm tốc độ xe lại, sau đó đạp thắng. Đối với cách xưng hô này, Vận Nhi nhú nhú mày, nói “Cám ơn” rồi xuống xe chuẩn bị xách hành lý của mình xuống.

“Hành lý tôi sẽ chở về biệt thự, phu nhân chỉ cần trở về là được. Tôi đã báo tin cho Tô gia rồi.” Tín kịp thời ngăn Vận Nhi lại, trên mặt xuất hiện nét cười không thể phát hiện. Ở bên cạnh Âu Thừa Duẫn đã nhiều năm như vậy, anh đã sớm hiểu hết ý nghĩa mỗi ánh mắt, cử chỉ của điện hạ Duẫn.

Vận Nhi thở dài một tiếng, cũng không phản đối, đi thẳng về phía Tô gia.

“Tổng giám đốc, cuộc họp bị hoãn cách đây một tuần sẽ bắt đầu lúc 2:00 hôm nay, chi nhánh công ty đang chờ ngài phê duyệt các bản báo cáo, còn có, ông Mr. Vidor người Úc hẹn lúc 4:00, thảo luận về việc hợp tác của các chương trình các khu nghỉ mát, 7:00 có buổi ăn tối với tập đoàn Thái Hoa của tổng giám đốc Phương. Trong thời gian này, thiên kim Dương Dĩnh của Dương thị, thiên kim Ngải Tình của Khải Đông, còn có tiểu thư Quý Lam - người phát ngôn cho chương trình quảng cáo của công ty chúng ta, tiểu thư Ruth-người mẫu, LiLi, đều gọi đến muốn xin một cuộc hẹn với ngài.” Âu Thừa Duẫn vừa vào tới văn phòng, thư kí liền báo cáo lại những sự việc trong thời gian anh vắng mặt.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Giá Trị Của Phụ Nữ

Âu Thừa Duẫn mở hai cúc áo trên ra, nói lỏng cà-vạt, gạt đầu tiếp nhận văn kiện trong tay thư kí, lơ đãng liếc mắt nhìn người phụ nữ đứng phía sau, khoé miệng nở nụ cười: “Vu Nhuế, bộ đồ này rất hợp với em.”

Vu Nhuế nghe câu nói của Âu Thừa Duẫn, cúi đầu nhìn lại bộ váy màu lam trên người, mặt cũng đỏ lên, dáng vẻ vui sướng đặc ý. Cô thừa nhận là mình đã giấu diếm tình cảm đối với Âu Thừa Duẫn khá kỹ, cũng biết rõ nếu muốn được ở bên cạnh Âu Thừa Duẫn chỉ dựa vào khuôn mặt đẹp thì vẫn chưa đủ, cho nên cô có thể ở bên cạnh anh một thời gian dài như vậy, cũng đã là một kỳ tích.

Trước cô, Âu Thừa Duẫn thay đổi thư ký với tốc độ chóng mặt, nguyên nhân chủ yếu là vì những người đó đều công khai có tình ý với anh. Vu Nhuế không tỏ ra như vậy. Ở điểm này, Âu Thừa Duẫn cảm thấy rất hài lòng với Vu Nhuế.

“Hãy từ chối bữa tiệc tối nay đi, tôi đã có dự tính khác rồi.” Thừa Duẫn ngồi vào cái ghế quen thuộc, ngón tay gõ gõ trên mặt bàn, lưỡi biếng nói.

“Vâng.” Vu Nhuế gạt đầu, đi ra ngoài. Lúc trở lại, trong tay bưng một tách cà phê, đặt trước mặt Âu Thừa Duẫn, có thể bởi vì mới xuống máy bay cho nên thần sắc của anh có vẻ mệt mỏi. Nhưng mà anh như vậy lại toát ra một sự thu hút khác.

Một tay chống lên trán, anh bắt đầu phê duyệt công văn. "Chuẩn bị tài liệu trước đi, một lát nữa sẽ họp." Nhìn thời gian, Âu Thừa Duẫn bưng tách cà phê lên, đôi chân mày cũng dần dần giãn ra.

“Còn Dương tiểu thư và Ngải tiểu thư thì sao?” Vu Nhuế hỏi thăm dò, Dương thị và Khải Đông ngẫu nhiên cũng có hợp tác với SK, những người phụ nữ này trên danh nghĩa là muốn hợp tác nhưng thật ra tất cả đều vì hâm mộ danh tiếng của Âu Thừa Duẫn mà tìm đến.

“Uhm, Quý Lam đi, từ chối hết những người khác.” Âu Thừa Duẫn đối với những người phụ nữ này không có chút ấn tượng gì, chỉ nhớ mang máng là Quý Lam không giống với những người phụ nữ khác, là một người nhu mì ngoan ngoãn. Thừa Duẫn luôn cho rằng phụ nữ là phải như vậy.

Nhưng mà khi tưởng tượng đến Vận Nhi, một cô bé con bướng bỉnh, trong lòng Thừa Duẫn lại lặn tẩn một cơn sóng nhỏ. Từ lúc nào cuộc sống của anh lại đã chịu ảnh hưởng của cô bé đó?

“Đã rõ, thưa tổng giám đốc.” Trong lòng Vu Nhuế có chút thất vọng, những người khác anh đều cự tuyệt, nhưng lại gieo hy vọng cho người phụ nữ đó.

Lúc Vận Nhi về, chỉ có một mình Hạ Uyển Như ở nhà. Tô Viễn Hàng còn đang ở công ty, biết cô trở về, chỉ gọi một cú điện thoại nói buổi tối sẽ về ăn cơm.

Hạ Uyển Như thân mật nắm tay Vận Nhi, xoay tới xoay lui đánh giá: ” Con gái, xinh đẹp ra nhiều rồi. Đi Đức chơi có vui không?”

“Vui lắm.” Sau đó cô kể chuyện mình cùng Âu Dương đi tham quan rất nhiều nơi, không có cái tên Âu Thừa Duẫn chướng mắt kia ở đây, Vận Nhi rất vui vẻ.

Hạ Uyển Như nhạy bén nhận ra khi Vận Nhi trả lời những câu hỏi của bà, trên mặt cô có chút mất tự nhiên. Cuộc hôn nhân này của con bé cũng thật bất ngờ, không nghĩ tới Vận Nhi lại thay thế cho Ân Huệ.

“Vận Nhi, con có oán trách chúng ta không?” Hạ Uyên Như vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé của Vận Nhi, lộ vẻ khó xử. Bà có thể nhẫn tâm với Ân Huệ, nhưng đối với Vận Nhi thì lại không đành lòng.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Không Có Gì Thay Đổi

“Mẹ, sao mẹ lại nói như vậy?” Vận Nhi cũng biết chuyện này không phải ý định của bọn họ. Nhìn thấy cha mẹ như vậy cô cũng đau lòng. Đâu phải bọn họ bắt buộc cô thay chị Ân Huệ lập gia đình đâu? Tất cả là do cô tự nguyện mà, chỉ là không biết hiện tại chị Ân Huệ như thế nào rồi.

“Anh ta có tốt với con không?” Vận Nhi không hiểu được nỗi bi thương trong mắt Hạ Uyển Như. Nếu như không tính đến chuyện trong cuộc sống của cô xuất hiện thêm một người đàn ông xa lạ thì những chuyện khác đều không có gì thay đổi. Anh ta vẫn làm tổng giám đốc của anh ta. Cô vẫn đi học là chuyện của cô.

“Mẹ, mẹ không cần lo lắng cho con, Vận Nhi đã trưởng thành rồi.” Vận Nhi làm nũng ôm cổ Hạ Uyển Như. Cô rất thích được ôm bà như vậy. “Đúng rồi, chị có trở về không mẹ?”

“Cha con đã đi khắp nơi tìm nó, hình như là nó trốn đi xa rồi.” Hạ Uyển Như thở dài nói, nhớ tới Tô Ân Huệ, lại là vẻ mặt buồn phiền lo lắng. Vận Nhi đang nghĩ có nên gọi điện thoại cho Phạm Tu Vũ hay không, ngẫm đi ngẫm lại, thôi, vẫn nên đợi cho trận cuồng phong này lắng xuống đã. Không tìm được bọn họ là tốt rồi.

“Ngồi máy bay lâu như vậy nhất định là con đã rất mệt mỏi? Thôi, lên lầu ngủ một chút đi, mẹ bảo vú Trương chuẩn bị bữa tối, tối nay Thừa Duẫn cũng sẽ đến.” Hạ Uyển Như âu yếm, vỗ nhẹ lên má Vận Nhi, cười nói.

“Vâng.” Vận Nhi gật đầu, hồi nãy Âu Thừa Duẫn cũng nói sẽ qua đón cô.

Lên lầu, trở về căn phòng thân quen cũ, tất cả đều không có thay đổi. Sau này không biết cô còn có thể trở lại nơi này hay không? Lúc Vận Nhi ngủ dậy, bên ngoài cửa sổ, bầu trời cũng đã tối. Gió thổi qua cửa sổ làm tấm rèm tơ mỏng đung đưa, phất phơ. Lúc xuống lầu thì Tô Viễn Hàng đã về đến, Âu Thừa Duẫn còn chưa tới. Vận Nhi bị Tô Viễn Hàng gọi vào thư phòng. Vận Nhi chưa từng thấy qua thái độ cha nghiêm túc với cô như vậy nên hơi lo lắng, không biết là có chuyện gì.

“Vận Nhi, cha biết hôn lễ này con thật sự không muốn, chỉ vì cha bất lực, không có khả năng chống đối lại SK. Con bé Ân Huệ kia không hiểu chuyện, còn con, con có thể thông cảm cho cha được không?”

Lời nói của Tô Viễn Hàng thật sự bất đắc dĩ, Vận Nhi thông cảm được, cô cũng không trách ai. Có lẽ tất cả mọi chuyện, đều đã được ông trời an bài cả. Nói tóm lại, cô và Âu Thừa Duẫn chắc gì đã sống bên nhau cả đời.

“Cha ơi, con hiểu mà, cha đừng suy nghĩ nhiều như vậy nữa, Âu Thừa Duẫn đối xử với con tốt lắm.” Vận Nhi vòng ra sau lưng Tô Viễn Hàng, khoác bàn tay nhỏ nhắn lên vai ông, an ủi.

“Được, vậy thì tốt, cha thật sự không muốn làm tổn thương con.” Tô Viễn Hàng vỗ nhẹ bàn tay Vận Nhi, gật gật đầu. Sau đó lại bổ sung thêm: “Nếu Ân Huệ có liên lạc với con, bảo nó lập tức về nhà, biết không?” Tô Viễn Hàng muốn Ân Huệ có thể trở về để cứu vãn cuộc hôn nhân nực cười kia, Âu Thừa Duẫn cũng chưa đem tin tức công bố ra ngoài, hiện tại, mọi chuyện cũng đều đã ổn.

“Dạ biết, cha.” Vận Nhi lè lưỡi, coi bộ chị sẽ không trở về trong khoảng thời gian này đâu. Khi bọn họ cùng xuống lầu, vừa vặn Thừa Duẫn cũng mới đến, anh đã thay một bộ âu phục màu cà phê, rất tự nhiên đi đến bên cạnh Vận Nhi, choàng vai cô, ngay trước mặt Tô Viễn Hàng và Hạ Uyển Như.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Hữu Danh Vô Thực

Rời khỏi Tô gia lúc chín giờ tối, Vận Nhi vẫn không biết Thừa Duẫn có diễn kịch hay không, thái độ anh ta rất đổi dịu dàng chu đáo, cũng khiến cho cô có cảm giác bị chìm đắm trong đó. Ở trước mặt Tô Viễn Hàng, anh ân cần gấp thức ăn cho cô, quan tâm cô từng ly từng tí, ngay cả ánh mắt cũng rất khác so với bình thường. Trong ánh mắt của anh lúc đó ngập tràn sự yêu thương trìu mến, một từ cũng không nhắc đến Tô Ân Huệ, có vẻ như anh đã chấp nhận thân phận của Tô Vận Nhi.

Vận Nhi quyết định không làm chuyện chối từ vô vị, tiếp tục cuộc hôn nhân hữu danh vô thực này với anh đối với cô mà nói cũng không có khác biệt gì quá lớn. Trở lại ngôi biệt thự tráng lệ như hoàng cung, Vận Nhi quen thuộc đi thẳng vào trong, lúc đi ngang qua đại sảnh, nhóm người hầu đã đứng chỉnh tề ở đó đồng thanh chào: “Điện hạ, phu nhân.”

Vận Nhi đi một mạch thẳng lên phòng rồi đóng chặt cửa lại. Vừa rồi, sự rung động nho nhỏ trong lòng cô nhất định là ảo giác, nhất định là như vậy. Âu Thừa Duẫn mở cửa phòng ra, lập tức nhận được ánh mắt kinh ngạc của Vận Nhi nhìn mình. Cô nhớ rõ ràng là cô đã khóa trái cửa rồi mà.

“Em có thể qua phòng kế bên ngủ.” Âu Thừa Duẫn hai tay đút trong túi quần, đi đến trước mặt Vận Nhi nói. Cô là em gái của người phụ nữ kia, nhưng cho đến bây giờ, anh còn chưa xác định được bản thân mình muốn cái gì. Người con gái bất đắc dĩ trong đời anh, chính là Tô Vận Nhi, tự dưng anh lại cảm thấy tội nghiệp cô.

“Được.” Vận Nhi chỉ ao ước có thể thôi. Cô vội chạy tới tủ đựng quần áo, phát hiện tất cả quần áo bên trong đều đã bị dọn sạch.

“Tất cả đồ đạc này nọ đã được dọn qua phòng bên kia rồi, là căn phòng thứ hai bên phải, tính từ cửa phòng này.” Âu Thừa Duẫn mặt không đổi sắc nói.

Vận Nhi kinh ngạc, thì ra anh sớm đã sắp xếp ổn thỏa, còn báo hại cô mất công lo lắng cả buổi trời. Chỉ là, nếu đã như vậy, tại sao anh còn kiên trì muốn kết hôn với cô? Tại sao lại cố hoàn thành cho xong cái buổi hôn lễ đó? Vận Nhi không hiểu.

“Em không cần phải hiểu cái gì, muốn đi thì cứ đi, chờ Tô Ân Huệ trở về rồi nói sau.” Âu Thừa Duẫn giống như có thể nhìn thấy rõ tâm tư của Vận Nhi, câu hỏi của cô còn chưa kịp nói ra đã được anh trả lời trước một bước.

Thật ra những suy nghĩ của Vận Nhi đều hiện ra rõ ràng trên mặt cô, Thừa Duẫn cười thầm trong bụng, anh cũng không thấy khó chịu khi cô ở bên cạnh mình. Chỉ là anh rất sợ rong một phút yếu lòng bản thân sẽ sa ngã, cho nên mới sắp xếp cho cô đến ở phòng khác.

“Xí, ai thèm quan tâm.” Vận Nhi kiêu ngạo ngẩng cao đầu, đi ra khỏi phòng.

Những sợi tóc dài vô tình lướt qua hai bên má Âu Thừa Duẫn, làm cho anh đột nhiên cảm thấy trong người có một cơn nóng rục muốn tuôn trào. Để cô bé này ở bên cạnh, thật sự là nguy hiểm.

Lúc vội vã xuất ngoại, Vận Nhi cũng không kịp mang theo điện thoại di động, tắm rửa xong đi ra, cầm tới cái di động mới phát hiện là máy đã tắt từ đời nào, đợi cô mở máy lên thì phát hiện có tới hơn chục cuộc điện thoại gọi nhờ, đều là của đứa bạn thân Hứa Tâm Lam gọi tới. Vận Nhi lau lau tóc, bấm số rồi kẹp điện thoại lên tai, đầu gọi bên kia vừa thông, giọng nói nhí nhảnh của Hứa Tâm Lam đã vang đến. Vài ngày không có liên lạc với

Tâm Lam, cô ấy còn chưa biết chuyện Vận Nhi kết hôn, ở trong điện thoại Vận Nhi cũng không nói dài dòng, chỉ hẹn ngày mai bọn họ sẽ gặp mặt.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Bạch Mã Hoàng Tử Lam Hạo

Âu Thừa Duẫn cũng không hạn chế tự do của Vận Nhi, dường như đã biết chắc cô sẽ không tự tiện bỏ đi. Lúc Vận Nhi ra khỏi cửa có nhắn lại với người giúp việc là có thể nửa đêm cô mới trở về, rồi từ chối luôn tài xế lái xe mà Âu Thừa Duẫn dành cho cô. Tuy rằng cô được sống sung sướng từ nhỏ, nhưng vẫn không thích bị người ta coi cô như quốc bảo.

Nhà! Từ xa nhìn về ngôi biệt thự lộng lẫy, nơi đó từ nay về sau chính là nhà của cô sao? Khu vực này toàn những biệt thự tư nhân giàu có, mỗi nhà đều có xe hơi riêng. Nếu muốn từ nhà ra ngõ mà không có xe thì phải đi bộ một quãng đường rất dài.

Vận Nhi ước chừng thời gian hẹn với Hứa Tâm Lam vẫn còn khá nhiều. Cô mặc một chiếc áo đơn giản màu trắng ngắn tay cùng với cái quần jean khoẻ khoắn, chân mang một đôi dép thấp, bên hông đeo lưng lẳng cái túi Xiekua, thong dong đi xuống chân núi. Ra tới đường cái cô bắt một chiếc tắc xi vào nội thành, xe dừng lại trước cửa một quán cà phê cao cấp. Vận Nhi trả tiền rồi bước vào quán.

Khi Vận Nhi tới quán cà phê Mễ La, Hứa Tâm Lam đã có mặt ở đó. Chờ Vận Nhi ngồi vào ghế, lúc này Hứa Tâm Lam mới cốc lên đầu Vận Nhi một cái : “Con nha đầu chết tiệt, cậu làm gì mà tắt máy cả mấy ngày trời như vậy?”

“À, tớ có chút việc bận.” Vận Nhi uống một ngụm nước, đem tất cả những chuyện xảy ra trong mấy ngày vừa qua kể cho Hứa Tâm Lam nghe.

Vận Nhi và Tâm Lam là bạn thân từ hồi học tiểu học, mãi cho đến tận bây giờ, cho nên hai người không có chuyện gì giấu diếm nhau cả.

Hứa Tâm Lam sau khi nghe Vận Nhi tường thuật lại thì mắt cũng trợn ngược, mở to hết cỡ, cuối cùng, đảo cặp mắt qua nhìn trừng trừng Vận Nhi, có chút không dám tin: “Cậu nói cái người đứng đầu tập đoàn SK- tổng giám đốc Âu Thừa Duẫn là chồng mới cưới của cậu sao? Ôi Chúa ơi, Chúa ơi, Vận Nhi ơi, cậu thật sự hạnh phúc quá đi.” Cô có nằm mơ cũng không nghĩ vị tổng giám đốc cao cao tại thượng kia lại kết hôn với Vận Nhi.

“Cái gì? Tớ phải làm người thay thế như vậy là tốt hay không tốt?” Vận Nhi biết nha đầu Hứa Tâm Lam kia lại tập trung nghe lắm vấn đề quan trọng. Cô đã có cảm giác mơ hồ lý do Thừa Duẫn cưới cô cũng không đơn giản, anh ta và chị Ân Huệ nhất định có quan hệ mật thiết với nhau, bằng không vì cái gì mà anh ta nhất định phải tìm đến chị em cô chứ?

“Ừm, tớ nghĩ chỉ có đại mỹ nữ như chị cậu mới xứng đôi với anh ấy.” Hứa Tâm Lam gật đầu đồng ý nói.

Vận Nhi nghe xong thì có chút mất hứng: “Này, ý cậu là gì ? Nói tớ không xứng đôi với anh ta sao? Hứ, cái loại người đó tớ cũng không thèm đâu.” Nhớ đến bộ dạng kiêu ngạo, vô sỉ kia của anh ta, Vận Nhi rầu rĩ lắm bầm nói. Thả trí tưởng tượng nghĩ về bạch mã hoàng tử của mình, Vận Nhi cười cười, vẻ mặt mơ mộng tràn đầy hạnh phúc.

“Ừ ừ ừ, ai mà không biết với cậu thì hoạc trưởng mới là tốt nhất.” Tâm Lam trêu ghẹo Vận Nhi. Đối với tin tức Vận Nhi đột nhiên kết hôn, nhất thời cô cũng có chút hoảng hốt. Nhưng nếu là gả cho một người đàn ông quyến rũ như Âu Thừa Duẫn thì ít có người phụ nữ nào mà không bị anh ấy cám dỗ.

“Tất nhiên.” Vận Nhi hất cằm, nghĩ đến học trưởng Lam Hạo. Anh ấy vừa phong độ, vừa tao nhã, có biết bao nhiêu cô gái chết mê chết mệt vì

anh, còn hơn Âu Thừa Duẫn, quả thật là hơn rất nhiều. Nhưng thật kỳ lạ, tại sao cô lại đi so sánh Lam Hạo và Thừa Duẫn chứ?

“Haizz, mới nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đã đến rồi.” Đôi mắt Hứa Tâm Lam sáng lên khi nhìn thấy hai bóng người từ phía xa đi tới, cô lập tức buông tách cà phê xuống, nói với Vận Nhi.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Trùng Hợp Gặp Học Trường

Vận Nhi nhìn theo ánh mắt Hứa Tâm Lam. Bóng dáng hai người kia đã dừng lại trước mặt bọn họ. Lam Hạo mặc bộ âu phục màu xám nhìn có vẻ chững chạc hơn nhiều. Đứng bên cạnh anh là một cô gái xinh đẹp có mái tóc dài.

“Vận Nhi, Tâm Lam, ngẫu nhiên gặp được hai người ở đây, thật là trùng hợp.” Lam Hạo và Vận Nhi đều là sinh viên cùng trường, cho nên lúc bình thường cũng hay gặp nhau. Nhớ lại lúc trước, Vận Nhi chính là vì Lam Hạo nên mới cùng ghi danh với Hứa Tâm Lam, để được tiếp cận với Lam Hạo. Nhưng bây giờ thấy anh đứng bên cạnh một người đẹp như vậy, Vận Nhi cúi đầu có chút ngượng ngùng. Trong lòng cô có chút khó chịu. Bọn họ có quan hệ gì với nhau?

“Đúng vậy, học trường, thật trùng hợp.” Ở dưới bàn, Hứa Tâm Lam đá chân Vận Nhi một cái, rất niềm nở nói với Lam Hạo. Sau đó nhìn cô gái đi bên cạnh anh ra vẻ kinh ngạc hỏi han: “Người đẹp này là ...?” Vận Nhi biết là Tâm Lam hỏi giúp mình, khẽ nheo nheo mắt tò mò, chăm chú lắng nghe.

“Đây là Tần Hinh tiểu thư, hai người này là học muội của tôi.” Lam Hạo chỉ giới thiệu đơn giản như vậy, sau đó nói với người đẹp bên cạnh: “Tần tiểu thư đi trước đi, tôi sẽ liên lạc với cô sau.” Người đẹp kia sắc mặt có vẻ hơi khó coi, ánh mắt vô tình liếc qua Vận Nhi với cái nhìn thù địch, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra vui vẻ lịch sự, cười nói: “Vây tôi đi trước, hẹn gặp lại sau.”

“Trưa rồi, mình cùng đi ăn cơm đi.” Đuổi được Tần Hình đi rồi, Lam Hạo nhìn nhìn thời gian, nói với hai cô gái trước mặt.

“Được được, chúng ta đi thôi.” Hứa Tâm Lam không khách sáo trả lời, rồi kéo Vận Nhi đi theo sau Lam Hạo. Ở trong thành phố A nhà họ Lam cũng được coi là một đại gia tộc có uy tín danh dự nhất. Lam Hạo lại có vẻ ngoài sáng sủa, những nữ sinh trong trường thích anh nếu như xếp thành hàng chỉ sợ có thể xếp thành một con phố dài. Hứa Tâm Lam đã lợi dụng mọi cơ hội tác hợp cho Vận Nhi và anh. Khi đối xử với các nữ sinh Lam Hạo luôn luôn hiền hòa nhã nhặn khiến cho Vận Nhi rất có cảm tình, thậm chí trong lòng còn thầm mến anh.

Hai người bọn họ ngồi chung xe với Lam Hạo, bản tính rụt rè của cô có lẽ do được di truyền. Mỗi khi Vận Nhi nhìn thấy Lam Hạo đều cảm thấy tim đập nhanh hơn. Còn Hứa Tâm Lam thì trên đường đi vẫn luôn thuyên nói chuyện không ngừng với Lam Hạo. Bởi vì bọn họ được nghỉ hè nên đã hai tháng không gặp mặt nhau. Nếu để vượt mất thời cơ, Vận Nhi sẽ không còn cơ hội nữa.

Xe chạy một hồi thì dừng lại trước một nhà hàng Tây sang trọng, Hứa Tâm Lam vừa mới ngồi vào chỗ của mình đã tiếp tục câu chuyện bỏ dở vừa rồi: "Oa, học trường, anh vẫn đào hoa quá nha." Tùỵ tiện ngoắc ngoắc ngón tay, có rất nhiều người đang châu chực ở đằng sau, à mà không, trước mắt ngay tại nơi này đang có một người. Vận Nhi trừng mắt với Hứa Tâm Lam đang huyên thuyên ồn ào.

“Gia đình sắp xếp, anh cũng không thể tránh né.” Qua thái độ cũng có thể nhìn ra được, Lam Hạo không thích sự an bài như thế này, anh chỉ miễn cưỡng ứng phó thôi. Không ngờ là lại gặp hai cô bé này như thế. Ánh mắt Lam Hạo dừng lại trên người Vận Nhi - từ đầu đến cuối vẫn chưa mở miệng nói câu nào, ánh mắt cũng đột nhiên trở nên nóng bỏng nồng nàn.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Gặp Lại Âu Thừa Duẫn

Vận Nhi khấp khởi mừng thầm, thì ra cô gái kia cũng không là gì của học trường, cô cũng cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Vận Nhi nở nụ cười với lúm đồng tiền tươi tắn, đón nhận ánh mắt nồng cháy của Lam Hạo, dường như trong ánh mắt đó lấp lánh sự yêu thương âu yếm, làm cho trái tim cô đập nhanh một cách điên cuồng. Chỉ cần nhìn anh như vậy, Vận Nhi cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

“Các em có kế hoạch gì không?” Lam Hạo tao nhã cắt miếng beefsteak, lơ đãng hỏi.

“Vận Nhi đã được đi một chuyến qua Đức. Ôi, hâm mộ quá đi.” Hứa Tâm Lam phụ họa, nói xong rồi mới giật mình hoảng hốt.

“Đi qua Đức làm gì vậy?” Lam Hạo nâng mắt, nhìn thẳng Vận Nhi.

“À...đi chơi một vòng.” Mặt Vận Nhi đỏ lên, cúi đầu cho vào miệng một miếng thịt bò, âm ừ nói.

“Đi một mình à?” Lam Hạo quan sát vẻ mặt không tự nhiên của Vận Nhi, tiếp tục hỏi, anh biết anh trai của cô đang ở Mỹ, vậy cô chạy đến Đức để làm gì?

“Vâng, đúng vậy.” Vận Nhi cầm ly uống vội một ngụm rượu đỏ. Chết rồi, cô nói dối! Tuyệt đối không thể nói với học trường Lam Hạo là cô đã kết hôn, và cùng ông chồng điện hạ đi hưởng tuần trăng mật.

Lam Hạo thâm trầm nhìn Vận Nhi một cái, không hỏi gì nữa. Khi trong lòng Vận Nhi vừa mới thả lỏng được một chút, cánh cửa ra vào phía đối diện chợt có một người phong nhã xuất hiện, đang đi vào. Anh, anh ta, tại sao anh ta lại ở đây? Vận Nhi mới vừa bình tĩnh lại lại tiếp thêm một trận hốt hoảng kinh hoàng. Hiện tại cô hận không thể tìm được cái lỗ nào để chui xuống trốn.

Trong lòng Âu Thừa Duẫn đang ôm một người đẹp cao thon thả, bọn họ đang đẩy cửa bước vào. Người phụ nữ kia chính là thần tượng nổi tiếng Quý Lam. Một đôi trai xinh gái đẹp như vậy, quả thật quá chói mắt.

Vừa thấy bọn họ bước vào, người phục vụ đã khom lưng cúi đầu chào, dẫn bọn họ đi đến một căn phòng trong cùng. Cũng may là nhóm của cô đang ngồi ở bên ngoài, Lam Hạo đang ngồi dựa lưng về phía Âu Thừa Duẫn nên cũng không biết sau lưng mới xuất hiện một màn hay. Vận Nhi vội vàng gục đầu xuống, ở đây đông người như vậy, hy vọng anh không phát hiện ra cô.

Âu Thừa Duẫn gỡ cặp kính râm xuống đảo đôi mắt sắc bén một lượt quanh đại sảnh, thấp thoáng nhìn thấy bóng áo trắng kia, khoé miệng anh nhếch lên, vẫn ôm chặt Quý Lam đi vào bên trong.

“Em muốn đi toilet.” Vận Nhi đang rất hoảng hốt, nên sắc mặt trắng bệch. Cô buông dao nĩa đứng dậy, ngượng ngùng cười cười. Mới vừa nhìn thấy Âu Thừa Duẫn đi với người phụ nữ khác, nhớ đến mấy hôm trước lúc còn ở Đức, bên người anh cũng luôn không thiếu phụ nữ, không hiểu vì sao, trong lòng cô lại cảm thấy rất khó chịu. Người đàn ông này thật đáng ghét, lại còn độc đoán, cơ bản coi như không có người vợ như cô trong mắt. Trong lòng Vận Nhi nổi lên từng trận ầm ức. Được, anh ôm người đẹp của anh, tôi đuổi theo học trưởng của tôi, dù sao mối quan hệ của bọn họ cũng chỉ là trên danh nghĩa, gói gọn trên mảnh giấy vô tri kia mà thôi.

“A.” Vận Nhi lẩn thân cúi đầu mà đi cũng không nhìn về phía trước, đâm sầm vào người đang đi tới. Cô choáng váng lùi về phía sau một bước, tay xoa xoa cái trán, vội vàng xin lỗi liên tục: “Xin lỗi, thật là xin lỗi.”

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Nụ Hôn Trừng Phạt

“Ô Vận Nhi?” Trên đầu vang lên giọng nói lạnh lạnh kinh ngạc. Tô Vận Nhi ngẩng đầu lên nhìn, thì ra người mà cô đụng phải chính là bạn học Mạc Tử Kỳ. Hai người bọn họ vốn không đội trời chung, bởi vì Mạc Tử Kỳ cũng thích Lam Hạo, cô ta nhìn thấy Vận Nhi và Lam Hạo khá thân thiết, nên luôn luôn ganh ghét kì thị Vận Nhi.

“Thật sự là oan gia ngõ hẹp, ăn cơm mà cũng gặp nữa.” Mạc Tử Kỳ vẻ mặt cao ngạo, vênh váo trừng mắt liếc Vận Nhi.

“Ngại quá, trùng hợp nhỉ, học trưởng Lam Hạo hẹn tôi đi ăn cơm, không nghĩ tới có thể gặp được cô ở đây.” Vận Nhi nhìn thấy vẻ ngạo mạn của Mạc Kỳ, trong lòng cũng rất khó chịu, vì thế đem Lam Hạo ra khoe trước mặt cô ta. Vận Nhi cũng không nói dối, quả thật là học trưởng Lam Hạo hẹn cô, chẳng qua còn có thêm Hứa Tâm Lam nữa.

Mạc Tử Kỳ không ngờ Vận Nhi đến đây cùng với Lam Hạo, nghe Vận Nhi nói xong, nhất thời tức giận đến tái mặt, hừ lạnh một tiếng, thô bạo gạt tay Vận Nhi ra rồi bỏ đi.

“Haiz” Vận Nhi ngẩng cao đầu, đi thẳng đến toilet, bởi vì vừa rồi đạt được thắng lợi nho nhỏ, tâm tình cũng chuyển biến tốt hơn. Mới vừa ra khỏi toilet, cánh tay đột nhiên bị người dùng sức bắt lấy, tiếp theo cả người bị đè sát vào bức tường lạnh lẽo, trong phút chốc cả hai cánh tay đều bị chế ngự. Vận Nhi lập tức ngửi ra được hơi thở quen thuộc, là Âu Thừa Duẫn.

Ngọn đèn hành lang hơi mờ, Vận Nhi không nhìn thấy rõ sắc mặt của Âu Thừa Duẫn, chỉ cảm giác được ánh mắt dữ dội của anh đang chăm chú nhìn

cô. Vận Nhi cố gắng bình tĩnh lại, sau đó bắt đầu nổi giận với người đàn ông trước mặt : "Âu Thừa Duẫn, anh làm gì thế?"

“Ô Tô Vận Nhi, mới kết hôn có vài ngày mà cô đã chạy ra ngoài hẹn hò với người đàn ông khác rồi sao?” Âu Thừa Duẫn đã thấy ánh mắt bối rối của cô khi anh bước vào. Vì sao phải thế, cô ta sợ người đàn ông ngồi bên cạnh biết được mối quan hệ của bọn họ sao?

Vận Nhi nghe giọng điệu của anh có chút khác lạ, nói "Đừng nói là anh đang ghen đấy?"

“Câm miệng! Em có tư cách đó sao?” Giọng nói trầm trầm của Thừa Duẫn đầy uy hiếp quyết đoán, anh mà thèm ghen với cô, xem ra cô bé này cũng đánh giá quá cao lực hấp dẫn của bản thân rồi. "Hiện tại em là người phụ nữ của tôi. Đừng quên thân phận của mình.”

“Buông tay, anh tự lo cho thân anh đi.” Vận Nhi tức giận vì bị anh coi thường. Dựa vào cái gì mà anh có thể ôm ấp người đẹp, còn cô lại không thể ăn chung một bữa cơm với học trưởng cùng trường chứ?

“Dám cãi lời tôi sao?” Âu Thừa Duẫn dùng sức mạnh hơn, làm Vân Nhi đau đến nhăn mày nhăn mặt, vừa định chửi ầm lên, đôi môi đã bị bịt kín.

Âu Thừa Duẫn không cần thời gian để suy nghĩ, hung hăng ngấu nghiến đôi môi cô. Nụ hôn đầy chiếm đoạt cùng thô bạo, hơi thở gấp gáp lan tỏa khắp toàn thân Vận Nhi. Nụ hôn vô cùng thô lỗ, thừa lúc Vận Nhi đau đớn rên lên thì cái lưỡi kia tranh thủ tách hàm răng cô ra, tiếp tục khám phá ngọt ngào bên trong. Dần dần, sự xâm chiếm điên cuồng lúc đầu chuyển thành dịu dàng. Âu Thừa Duẫn không biết chính mình trúng phải tà gì mà mỗi lần đụng tới Vận Nhi là không thể tự kiềm chế được, cánh tay cũng từ từ xiết lại, ôm chặt eo Vận Nhi.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Không Thể Tin Được

Cả người Vận Nhi nhũn ra, mềm oặt nằm trong lòng anh, mùi nước hoa nam tính trộn lẫn với hơi thở của anh khiến cho đầu óc Vận Nhi trống rỗng. Cánh tay Âu Thừa Duẫn đã trượt qua thắt lưng cô, cách một lớp vải mỏng manh, chậm rãi vuốt ve. Vận Nhi muốn chống cự, nhưng lại không có tí sức lực nào để đẩy anh ra, giống như cùng đắm chìm với anh.....

“Chết tiệt.” Đột nhiên Âu Thừa Duẫn đẩy mạnh Vận Nhi ra, tức giận chửi một tiếng. Anh bị làm sao vậy? Thiểu chút nữa đã xảy ra chuyện, một lần nữa anh lại bị cô nhóc này mê hoặc.

“Này, tránh xa khỏi tầm mắt tôi.” Âu Thừa Duẫn ném lại một câu, sau đó bỏ đi cũng không hề quay đầu lại. Quý tha ma bắt, Tô Vận Nhi! Vì sao anh phải để ý cô ta ở cùng với người đàn ông khác, cô ta chẳng qua chỉ là một con cò trong tay anh mà thôi.

Vận Nhi ngã ngồi trên mặt đất, còn chưa định hồn lại được sau cú sốc vừa rồi. Anh ta đang làm cái gì, cô đang làm cái gì?

“Duẫn, sao anh đi lâu vậy?” Quý Lam ngồi trên ghế thiếu kiên nhẫn chờ đợi, nhìn thấy Âu Thừa Duẫn hằm hằm tức giận trở về liền bước tới vòng tay ra sau gáy Âu Thừa Duẫn.

“Làm sao vậy?” Chẳng qua chỉ là một người con gái mà thôi, chỉ là em gái của Tô Ân Huệ, những hành động không tự chủ vừa rồi chính anh cũng không thể ngờ được, trong lòng anh còn phập phồng nhớ đến đôi môi mềm mại kia.

Đôi mắt Quý Lam mê dại nhìn khuôn mặt đẹp trai tuấn tú của Âu Thừa Duẫn, bàn tay nhỏ nhắn xuyên qua áo sơ mi sờ soạng làn da nóng hổi của anh. Ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn chiếu lên màu mắt tím làm tăng thêm vẻ mê hoặc của ánh mắt, đôi môi đỏ tươi hơi trề ra nũng nịu, chờ anh âu yếm, cơ thể bốc lửa chật căng trong chiếc váy ngắn, Quý Lam cọ cọ thân hình tràn đầy sức sống lên thân dưới Âu Thừa Duẫn, làm cho Âu Thừa Duẫn đột nhiên tỉnh lại. Anh phải sủng ái người phụ nữ yêu kiều trước mắt mới đúng.

Âu Thừa Duẫn cúi người, trong miệng vẫn còn vương vấn hơi thở, mùi vị của Tô Vận Nhi, anh kích động ngẫu nhiên người đàn bà trong lòng, một tay bế thốc cô ta lên, đi tới sô pha. Anh cần phát tiết!

Tô Vận Nhi vừa đi ra, vừa lơ đãng nghĩ, chợt nhìn thấy Mặc Tử Kỳ đứng bên cạnh Lam Hạo ở đằng xa, Hứa Tâm Lam không biết đang nói cái gì, chỉ thấy Mặc Tử Kỳ tức tối dậm chân, ùng ùng bỏ đi.

“Chúng ta đi thôi.” Gặp Vận Nhi vừa đi ra, Hứa Tâm Lam ôm lấy cánh tay cô, nói với Lam Hạo.

“Anh đưa các em về.” Lam Hạo lịch lãm đề nghị, ánh mắt nhìn về phía Vận Nhi, im lặng chăm chú quan sát gương mặt cô.

Vận Nhi chú ý thấy ánh mắt đó của Lam Hạo, ngượng ngùng cúi đầu, ngón tay quệt qua đôi môi có chút sưng đỏ của mình. Nơi đó còn đọng lại hơi thở của Âu Thừa Duẫn. Cô không biết vì sao Âu Thừa Duẫn lại đối với cô như vậy, còn thái độ sau đó là sao? Thật là một người đàn ông biến thái, tại sao anh ta không chết quách đi cho rồi?

“Không cần đâu học trưởng, bọn em sẽ đi shopping, anh về trước đi.” Hứa Tâm Lam vội lắc đầu từ chối, Vận Nhi hiện tại là gái đã có chồng, làm sao có thể cho Lam Hạo đưa cô ấy về nhà.

“Học trưởng, hôm nay rất cảm ơn anh. Chúng em đi trước.” Vận Nhi cũng không dám ngẩng đầu lên, kéo Hứa Tâm Lam chạy nhanh ra khỏi nhà hàng.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Không Có Hứng Thú

Lam Hạo còn chưa kịp mở miệng gọi một tiếng, hai cô gái xinh đẹp đã biến mất trước mắt anh. Vừa rồi, anh đã nhìn lầm sao?

“Sao cậu lại chạy?” Bị Vận Nhi kéo, chạy ra khỏi nhà hàng một khoảng xa, Tâm Lam mệt nhoài, thở phì phò hỏi .

“À, không có gì.” Vận Nhi quay đầu, thấy không có gì bất thường, lại một lần nữa ôm cánh tay Tâm Lam, nói :”Đi thôi, chúng ta đi dạo phố.”

Con nhóc này sao cứ giống như bị trúng tà vậy. Hứa Tâm Lam liếc xéo Vận Nhi một cái, sau đó trong ánh mắt lại bừng sáng một cách khác thường, vỗ vỗ mu bàn tay Vận Nhi, vẻ mặt hưng phấn nói : “Vận Nhi cậu đoán thử vừa rồi mình đã gặp ai ? Mạc Tử Kỳ, haha, nhớ lại bộ dạng ả ta bị tứ chọc tức điên thật buồn cười.” Hứa Tâm Lam chả cần để ý gì đến hình tượng, cười lớn.

“Tớ biết, tớ đã gặp cô ta.” Vận Nhi nhìn thấy Hứa Tâm Lam cười đến đau sốc hông, không thể không hòa theo phụ họa. Nhìn thấy sự tự tin của cô ta bị chà đạp, cảm giác thật vui vẻ. Lại nhớ đến hành động quái đản của Âu Thừa Duẫn, Vận Nhi lại nổi điên. Anh ta có ý gì?

“Haiz, cậu đã thấy hết rồi sao? Có phải rất buồn cười hay không? Một tiểu thư càn rỡ vàng lá ngọc lại bám chặt lấy học trưởng như cao su, đáng tiếc là người ta không thèm để ý.” Hứa Tâm Lam lầm bầm, ngữ điệu đầy sự khinh miệt .

“Được rồi, đừng cười, chú ý hình tượng một chút.” Vận Nhi không bàn tán cười nhạo Mạc Tử Kỳ nữa, gọi một chiếc tắc xi, đi về hướng trung tâm. Hiện tại cô đang rất tức giận, bởi vì Âu Thừa Duẫn, sự chán ghét đối với anh ta gia tăng thêm vài phần.

Đọc trên đường đi nghe Hứa Tâm Lam không ngừng cảm ràm về những chuyện các ông anh của cô ấy một các nhàm chán, Vận Nhi không có hứng thú. Tâm Lam có ba ông anh. Trong nhà cô ấy là đứa con gái duy nhất, cho nên được cả nhà cưng như bảo bối. Ba ông anh kia của Tâm Lam cũng thuộc loại sáng sủa, đẹp trai, bảnh bao, có một thời gian Tâm Lam cứ lải nhải cả ngày bên tai Vận Nhi, nói nếu không vì Vận Nhi đã thích học trường Lam Hạo, thì đã nhất định cho Vận Nhi trở thành chị dâu.

Anh ba của Tâm Lam là một chính nhân quân tử, rất tích cực thay ba cô quản lý công ty, rất có trách nhiệm, nhưng rất lạnh lùng, đứng bên cạnh anh cũng có thể làm người ta đông lạnh mà chết. Ngay cả Tâm Lam cũng không thích gần gũi với anh ấy. Còn về phần anh hai thì cả ngày chỉ mê đàn hát, chơi bài lêu lổng, không học vấn, không nghề nghiệp, lại đào hoa sở Khanh, cho nên theo như lời Tâm Lam, vẫn là anh ba tốt nhất.

Hồi trước có lần ghé qua nhà họ Hứa, Vận Nhi đã gặp qua người anh ba này của Tâm Lam, nói chung thì cô cũng không có ấn tượng đặc biệt gì với anh ấy.

“Vận Nhi này tớ nói cho cậu biết, lần này anh hai của tớ coi như bị quá báo, mấy ngày trước anh ấy mê một cô bé mặt mày cũng hiền lành ngây thơ, mặt dày mày dạn theo đuổi người ta, kết quả bị cô bé đó nói cho một câu, làm anh ấy xụi lơ luôn.”

“Cậu có biết cô gái đó nói cái gì không?” Thấy Vận Nhi có vẻ lơ đãng, Hứa Tâm Lam giật giật cánh tay Vận Nhi.

“Hả, cái gì ?” Vận Nhi giật mình choàng tỉnh, vừa lúc xe cũng dừng lại. Vận Nhi mở cửa xe, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng màu đen loé qua trước mặt, cô lập tức mở to đôi mắt nhìn.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Người Đàn Ông Vô Tình

Vận Nhi ngược lên nhìn, nhưng hình bóng kia đã biến mất trong đám đông, vừa rồi là do cô nhìn lầm sao? Nhìn quanh bốn phía, dòng người đông đúc, hoàn toàn không có bóng dáng anh ta. Phạm Tu Vũ, là anh sao? Vận Nhi dáo dác nhìn xung quanh, lại nghe thấy giọng nói ồn ào của Hứa Tâm Lam : "Cái con bé chết tiệt nhà cậu có đang nghe tớ nói gì không thế?"

"Tớ đang nghe mà, cậu nói tiếp đi." Vận Nhi nhìn thêm một vòng nữa, vẫn không thấy gì, chắc là cô đã nhìn lầm rồi, có lẽ cô nên gọi cho anh Tu Vũ để xác nhận lại xem sao. Xác định được tình hình hiện tại của chị Ân Huệ cũng khiến cô có thể yên tâm hơn.

"Cô gái kia nói, "mẹ em bảo rằng: người chồng tương lai của em nhất định phải là xử nam." , ha ha ha ,thật sự là buồn cười chết người." Hứa Tâm Lam tưởng tượng đến sự giận dữ của anh hai khi nghe xong câu nói đó, là lại không nhịn được một trận cười nghiêng ngả. Anh hai của cô tính tình gian xảo, từ lúc nghe cô gái đó nói không thích trai không còn là xử nam, thì giống như bị đâm một cú vào mồm vậy. Vận Nhi nghe xong lời này mặt chuyển từ đỏ sang trắng, trời ạ, con bé kia chỉ giỏi học chuyện xấu.

"Ê, Vận Nhi tại sao cậu lại không cười?" Hứa Tâm Lam cười đến chảy cả nước mắt, nhìn sang vẻ mặt tỉnh bơ của Vận Nhi.

"Có cái gì buồn cười đâu. Đàn ông đều là như vậy mà, hừ." Vận Nhi hất mặt, rùng mình khi nghĩ tới việc đàn ông đều là cùng một loại như thế này, đều là cái loại lợn giống. Nhớ lại lúc này Âu Thừa Duẫn làm chuyện đó với cô, còn dùng thái độ như vậy, Vận Nhi tức hận nghiêng răng nghiêng lợi. Nếu

ánh mắt có thể giết chết người, cô nhất định sẽ băm vằm anh nát như tương. Đúng là cái đồ biến thái.

“Này này, có biết mình đang nói cái gì không thế? Vậy học trưởng Lam Hạo của cậu thì sao?”

Nghe Tâm Lam nói, Vận Nhi đứng khựng lại, đập tay lên trán, trời ạ, rốt cuộc cô đang suy nghĩ cái gì vậy? Tại sao nhắc đến Âu Thừa Duẫn là cô lại quên khuấy đi mất học trưởng của cô, đương nhiên học trưởng là người đàn ông tốt, bằng không cô cũng sẽ không thầm thích anh ấy. “Học trưởng Lam Hạo của nhà tôi đương nhiên là ngoại lệ.” Vận Nhi bướng bỉnh xoay người nói với Tâm Lam, để làm nổi bật quyền sở hữu cho riêng mình.

“Gớm, Lam Hạo của nhà tôi, haizz, được được, Lam Hạo là của cậu, không ai giành với cậu đâu.” Hứa Tâm Lam cười nói trêu chọc đuổi kịp bước chân Vận Nhi, hai người cùng nhau bước vào một cửa hàng thời trang cao cấp. Có một thay đổi nho nhỏ trong lòng Vận Nhi, nhưng vẻ tươi cười trên mặt vẫn y như cũ.

Trên hàng ghế sa lông sang trọng, màn ân ái kia vẫn còn đang tiếp tục. Đột nhiên tiếng chuông điện thoại réo rắt vang lên giữa trận mây mưa, làm gián đoạn giây phút cao trào giữa hai người bọn họ. Người đàn bà gọi tình nằm dưới thân Âu Thừa Duẫn, ve vãn lôi kéo sự chú ý của anh trở lại, anh lại bực bội đẩy cô ta ra, đứng dậy nhặt quần áo rải rác trên mặt đất mặc vào, nhận cuộc gọi, sau đó chỉ nói ngắn gọn một câu: “Được, tôi đã biết, chút nữa quay về công ty sẽ nói sau.”

“Duẫn.....” Giọng nói khàn khàn câu hồn từ sau lưng Âu Thừa Duẫn vang lên. Người đàn bà trên ghế sofa với tư thế khêu gợi vẫn còn muốn tiếp tục chuyện vừa rồi chưa làm xong, hoàn toàn không biết người đàn ông trước mặt đã không còn chút hứng thú với cô ta. Âu Thừa Duẫn viết một tấm chi phiếu ném tới trước mặt Quý Lam: “Chỉnh trang lại một chút sau đó tự mình về đi.” Nói xong liền lạnh lùng xoay người rời đi.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Không Khuất Phục

Quý Lam siết chặt tờ chi phiếu Âu Thừa Duẫn vừa đưa, trên mặt phủ một màn sương mù, móng tay bấu chặt vào da thịt non mịn, ánh mắt trừng trừng nhìn Âu Thừa Duẫn đang xoay người bỏ đi, không hề quay đầu lại nhìn cô một cái. Đây chính là Âu Thừa Duẫn.

Quý Lam chậm rãi mặc quần áo, nhét tờ chi phiếu vào túi. Cô là một đại minh tinh được vạn người sùng bái, thế mà trong mắt Âu Thừa Duẫn, không có gì khác so với những người đàn bà khác. Trong mắt anh, vĩnh viễn cũng sẽ không có tình cảm. Một người đàn ông tuyệt tình như vậy, cô thật sự hoài nghi anh ta thật sự có trái tim hay không. Cô yêu anh đến như vậy mà anh thật sự ...không cảm thấy sao?

“Phạm Tu Vũ đã rời khỏi cô ta?” Âu Thừa Duẫn vừa về đến công ty, Vu Nhuế đã ôm một chồng văn kiện đi vào, Tín đã ở trong phòng. Vu Nhuế buông đồng văn kiện trong tay xuống, rồi lặng lẽ lui ra ngoài.

“Vâng.” Lúc Tín gọi điện thoại cho Âu Thừa Duẫn, anh không cần suy nghĩ nhiều đã chạy thẳng về công ty, vì anh rất muốn biết người con gái đó có phải đã chịu khuất phục anh hay không. Được lắm, vẫn chưa chịu cúi đầu với anh sao? Anh có rất nhiều biện pháp.

“Chuẩn bị cho tôi một bản tư liệu báo cáo chi tiết về những việc có liên quan với Phạm thị, phải thật rõ ràng, tường tận.” Âu Thừa Duẫn nói lỏng cà vạt, không thay đổi sắc mặt nói. Tổng giám đốc của một công ty nhỏ nhoi, lại dám xúc phạm người có quyền thế, anh sẽ làm cho tên kia hối hận không kịp.

“Đã biết, thưa điện hạ.” Tín vuốt cằm, biết Âu Thừa Duẫn đã có bước tiếp theo cho kế hoạch. “Ngày mai là.....” Tín đột nhiên nhớ tới ngày mai là ngày gì, khi đi đến cửa văn phòng lại đột nhiên quay đầu lại.

“Tôi biết.” Âu Thừa Duẫn cũng không ngẩng đầu lên, chỉ lạnh nhạt phun ra ba chữ. Ngày mai là ngày gì anh là người rõ hơn bất kỳ ai khác.

Tín không nói nữa, yên lặng đi ra ngoài. Tính tình Âu Thừa Duẫn luôn nóng nảy và hay thay đổi thất thường, nói không chừng ngay sau đó, anh ấy lại làm cái gì đó khiến người ta cứng lưỡi. Tín vừa mới ra khỏi văn phòng, chuông điện thoại di động đã reo lên, nhìn đến dãy số cuộc gọi trên màn hình, Tín cung kính trả lời: "Điện hạ...."

“Giúp tôi tra hành tung hiện tại của Tô Vận Nhi.” Âu Thừa Duẫn nói xong câu đó liền lập tức cúp máy.

Tín nghe giọng nói lạnh nhạt của người cầm máy bên kia, trên gương mặt anh tuần hiện lên vẻ sững sốt, anh có thể đoán được biểu hiện lúc này của điện hạ. Tô Vận Nhi, điện hạ dường như đối với cô ấy cũng không xấu lắm. Tín bước nhanh hơn, đi thực hiện nhiệm vụ Duẫn điện hạ giao cho.

Tô Vận Nhi và Hứa Tâm Lam đi dạo nguyên cả buổi chiều, mãi đến lúc mặt trời đã lặn xuống chân núi, hai người mới nghênh ngang trở về. Vận Nhi hiện tại cái gì cũng không thiếu, nhưng cô vẫn mua thêm một ít quần áo. Lại cùng với Tâm Lam ăn một chút này nọ bên ngoài, xong xuôi mới chào tạm biệt nhau. Mỗi người tự gọi xe trở về nhà của mình.

Vận Nhi có chút do dự không biết nên về nhà nào, cuối cùng vẫn là trở về biệt thự của Âu Thừa Duẫn, giận thì có giận, nhưng lý trí cô vẫn còn, xuống xe ở trước ngõ, cô thong dong đi bộ về nhà. Vận Nhi hồn nhiên không phát hiện sau lưng cô có một chiếc Bugatti Veyron thể thao màu đen tuyệt đẹp, chạy lướt qua cô, kéo theo một cơn gió lạnh.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tương Kính Như Tân *

*tương kính như tân : vợ chồng tôn kính lẫn nhau, lịch sự với nhau, đối đãi giống như với khách .

Vận Nhi theo bản năng nghiêng người né tránh, nhìn thấy chiếc xe trước mắt, cũng không để ý, rất nhanh, chiếc xe lại quay ngược trở lại. Trước đôi mắt tròn xoe kính ngọc của Vận Nhi, cửa kính xe từ từ hạ xuống, khuôn mặt Âu Thừa Duẫn với cặp kính râm lập tức đập vào mắt Vận Nhi.

“Lên xe.” Âu Thừa Duẫn lạnh nhạt phát ra hai chữ, nhìn thấy vẻ đề phòng của Vận Nhi, đôi mắt dưới cặp kính của anh loé lên một tia khó hiểu. Vận Nhi không thèm để ý, tiếp tục đi. Cô thật sự rất ghét nhìn cái thái độ cao ngạo kia của anh.

“Tôi bảo là: lên xe.” Âu Thừa Duẫn nhăn nạy lặp lại một lần, Vận Nhi vẫn mắt điếc tai ngơ, không muốn nghe theo giọng nói lạnh như băng kia. Nhất quyết không lên, anh ta làm gì được cô chứ?

Âu Thừa Duẫn nhìn theo dáng vóc quật cường mà duyên dáng phía trước, bóng cô nghiêng dài trên mặt đất, được phủ trùm một lớp màu vàng óng ánh của ánh hoàng hôn. Nheo mắt lại, Thừa Duẫn nhấn mạnh chân ga, không hề để ý vẻ mặt hốt hoảng của Vận Nhi, rồ ga phóng xe chạy nhanh như gió, như ánh điện chớp mất dạng. Đối với phụ nữ, cho tới tận bây giờ anh chưa từng nhân nhượng một ai, nhưng cô bé Tô Vận Nhi này đã phá vỡ một vài nguyên tắc của anh. Âu Thừa Duẫn tự áp chế chính mình, không để ý đến cái nhìn của Vận Nhi.

Khi Vận Nhi về đến nhà, nhìn thấy Âu Thừa Duẫn đang ngồi trên sô pha, đã thay một cái áo choàng lụa và cái quần màu be giản dị, bộ dạng anh lúc này nhìn qua đã giảm đi một vài phần khắc nghiệt, tăng thêm một phần sinh khí. Anh đang cầm tách cà phê trong tay, mắt chăm chú đặt vào tờ báo để tên đùi. Vận Nhi đi lướt qua, lăm bằm một vài câu, không hề nhìn anh lấy một cái, đi thẳng lên lầu, nhốt mình trong phòng. Âu Thừa Duẫn nghe thấy âm thanh đóng cửa, mới ngẩng đầu lên, khoé miệng cong lên một nụ cười không tên.

“Điện hạ, mời ngài dùng cơm.” Chị Ngọc được giao nhiệm vụ chăm sóc Âu Thừa Duẫn hàng ngày đã nấu xong bữa cơm chiều, đi tới sau lưng anh, cung kính mời. Âu Thừa Duẫn buông tờ báo trong tay xuống, đứng dậy đi đến bàn ăn, sau đó quay đầu lại nói với chị Ngọc: "Lên lầu mời phu nhân xuống ăn cơm." Nói xong mới ngồi xuống cái ghế gỗ lim của mình.

Vận Nhi đuổi chị Ngọc đi, chuẩn bị cầm lấy cái áo ngủ đi tắm rửa. Cô quyết định, sau này sẽ không nhìn Âu Thừa Duẫn nữa, cái tên đàn ông biến thái kia, coi như anh ta như trong suốt vô hình là hay nhất. Dù sao hai tiếng “bà Âu” này của cô cũng chỉ là cái danh mà thôi.

Chị Ngọc đem ý tứ của Vận Nhi chuyển đạt lại, Âu Thừa Duẫn mím đôi môi mỏng, nhìn thoáng qua ngọn đèn thủy tinh treo trên phòng, cười cười: 'Vậy thôi, tùy cô ấy.' Tô Vận Nhi, sẽ không là ngoại lệ.

~~~~~

Biệt thự Cảnh Giang là sản nghiệp của Phạm Tu Vũ, cho Tô Ân Huệ đến đây ở, anh rất yên tâm, hơn nữa anh biết Âu Thừa Duẫn về nước cũng không đi tìm Ân Huệ, nhưng anh mới nghe được một tin tức không tốt, đang do dự không biết có nên nói cho Ân Huệ nghe hay không.

Anh đứng ngập ngừng trước cửa biệt thự, Ân Huệ đang tưới nước cho hoa cỏ trong vườn, nhìn thấy Phạm Tu Vũ. Cô đặt bình tưới xuống đất, đi

về phía anh. “Tu Vũ, anh đến rồi.” Tô Ân Huệ tự nhiên kéo tay Tu Vũ, hai người cùng nhau đi vào nhà.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Chủ Động Trở Về

"Anh đem đến vài thứ đến cho em." Phạm Tu Vũ đưa mấy cái túi giấy cầm trong tay cho Ân Huệ, bên trong túi có đồ để mặc, để dùng, để ăn. Anh luôn rất cẩn thận, chu đáo, việc gì cũng nghĩ thay cho Ân Huệ.

Ân Huệ đưa những ngón tay thon dài đỡ lấy, ngọt ngào cười với anh: "Cám ơn."

"Ân Huệ...." Phạm Tu Vũ nhìn Ân Huệ xoay người đi vào nhà bếp, chậm rãi gọi tên cô.

"Cái gì?" Ân Huệ bỏ một ít thức ăn nhanh vào tủ lạnh, lơ là trả lời Phạm Tu Vũ. "Làm sao vậy? Có chuyện gì sao?" Không nghe thấy tiếng trả lời, Tô Ân Huệ quay đầu lại, nhìn thấy Phạm Tu Vũ do dự nửa muốn nói nhưng lại thôi, đang đứng đó trân trối nhìn cô.

"Không, không có gì, em đói bụng chưa? Chúng ta ra ngoài ăn cơm đi." Phạm Tu Vũ bước tới, thở dài một cái. Anh không biết nên mở miệng với cô như thế nào, đành lựa chọn giấu diếm.

Ân Huệ hơi nghi ngờ, đi theo phía sau Phạm Tư Vũ, vừa đi vừa nói: "Âu Thừa Duẫn có về nước không?"

"Có, mới trở về ngày hôm qua." Phạm Tu Vũ ngập ngừng, hay là cứ nói cho cô ấy nghe.

"Vậy, anh ta có tìm em không?" Ân Huệ không biết bản thân mình còn chờ mong cái gì, rõ ràng là chính cô đã lựa chọn đào hôn mà?

Phạm Tu Vũ không trả lời ngay, chỉ nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Ân Huệ run rẩy, trên mặt không che giấu được sự thất vọng, bàn tay đang bị Phạm Tu Vũ nắm cũng đột ngột rút trở về: "Tu Vũ, ngày mai em phải ra ngoài một chút."

~~~~~

Vận Nhi tắm rửa xong đi ra, trong lòng vẫn nghĩ đến chuyện quan trọng kia, vì vậy thận trọng mở điện thoại di động ra, gọi cho Phạm Tu Vũ. Một lúc hồi lâu sau đầu dây bên kia mới có người nhắc máy.

~~~~~

Phạm Tu Vũ không biết Tô Ân Huệ muốn làm cái gì, muốn hỏi, mà miệng không nói ra lời. Tiếng chuông điện thoại đúng lúc reo lên, gián đoạn câu chuyện giữa hai người bọn họ, Phạm Tu Vũ nhìn số máy trên màn hình thì giật mình, liếc qua Ân Huệ một cái rồi nhắc máy: "Vận Nhi?"

"Là em, anh Tu Vũ, hôm nay ở trên đường đến bách hóa em nhìn thấy một người rất giống anh, có phải là anh không?" Vận Nhi nôn nóng hỏi.

"Đúng, là anh, tại sao anh lại không thấy em?" Hôm nay Phạm Tu Vũ đã ghé qua SK, nhưng không gặp được Thừa Duẫn, anh đành quay về.

"Ồ, đông người quá, em còn tưởng là em nhìn lầm chứ, ha ha." Vận Nhi nhún vai, ngồi ngay ngắn lại : " À đúng rồi, chị Ân Huệ đang ở cùng chỗ với anh phải không? Anh chị hiện tại thế nào?" Theo như cô biết, Âu Thừa Duẫn ngoài việc dùng Viễn Thái uy hiếp cô, thì chưa làm chuyện gì bất lợi với chị Ân Huệ. Với thực lực của anh ta, nếu muốn tìm ra nơi ở của Tô Ân Huệ không phải là việc khó khăn. Bây giờ cô mới nhớ lại, Âu Thừa Duẫn đã từng nói với cô, khi nào chị Ân Huệ chưa trở về, thì cô phải ngoan ngoãn ở bên cạnh anh ta. Nhưng anh ta lại không đi tìm chị Ân Huệ, chẳng lẽ anh ta nghĩ chị sẽ chủ động trở về sao? Vận Nhi không hiểu.

"Cô ấy ở chỗ của anh, em không cần phải lo lắng, cô ấy rất tốt, hiện giờ ba em còn truy tìm cô ấy, chờ thêm vài ngày nữa, anh sẽ sắp xếp cho các em gặp mặt." Phạm Tu Vũ an ủi Vận Nhi, biết cô đang rất lo lắng cho Tô Ân Huệ.

"VẬY là tốt rồi, chị không có việc gì thì em yên tâm." Tiếng cười Vận Nhi lập tức làm Tu Vũ chú ý. Lúc Vận Nhi định gác điện thoại, anh ngập ngừng nói: "Vận Nhi...."

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Không Cố Ý Giấu Diếm

"Sao vậy? Anh Tu Vũ?" Vận Nhi nghe được giọng nói nặng nề bên kia đầu dây, lập tức đề cao cảnh giác.

"Bây giờ em đang ở đâu?" Phạm Tu Vũ rất quan tâm đến Vận Nhi, có lẽ bởi vì Vận Nhi là em gái của Ân Huệ nên anh cũng có tình cảm yêu thương quan tâm cô.

"Em...em đang ở nhà." Vận Nhi không biết vì sao Tu Vũ hỏi cô như vậy, chỗ này hiện giờ cũng chính là nhà của cô, cô đâu có nói dối? Âu Thừa Duẫn không công bố mối quan hệ của bọn họ, đây là điều mà Vận Nhi đang hy vọng.

"Vậy thôi, có việc gì thì em phải nói cho anh ngay, biết không?" Phạm Tu Vũ dọn dờ xong thì cúp điện thoại, lúc này Ân Huệ đi đến trước mặt anh: "Là Vận Nhi hả?"

"Ừ." Phạm Tu Vũ trả lời, trong mắt lại bị một nỗi ưu sầu bao phủ.

"Con bé không xảy ra chuyện gì chứ? " Trên mặt Ân Huệ mơ hồ có chút lo lắng. Cô đã bỏ lại Vận Nhi như vậy, cha nhất định sẽ không tha cho em ấy.

"Không có chuyện gì, Vận Nhi hỏi tình hình của em, chị em các em thật đúng là giống nhau. Chúng ta đi thôi." Phạm Tu Vũ hé miệng cười, rồi lại dẫn Ân Huệ đi đến chiếc xe thể thao đang đậu ở bên ngoài. Anh không muốn mạo hiểm. Nếu đem sự thật nói cho Ân Huệ biết, cô ấy nhất định sẽ lập tức chạy đến bên người Âu Thừa Duẫn sao?

Khi Vận Nhi ngủ dậy, đã là giữa trưa ngày hôm sau. Cô bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại, lúc này cô mới nhớ có hẹn với Tâm Lam cùng đi xem biểu diễn thời trang ở Blue Sky Group. Tổng giám đốc tập đoàn Blue Sky chính là cha của học trưởng Lam Hạo, các trang phục thời trang lần này cũng là do Lam Hạo một tay xử lý. Ngày hôm qua có nghe anh mời đến tham dự, không ngờ Hứa Tâm Lam coi như thật.

Lúc Vận Nhi xuống lầu, đã đoán trước sẽ không thấy Thừa Duẫn. "Phu nhân, có muốn dùng cơm không?" Chị Ngọc nhìn thấy Vận Nhi đi xuống, bèn tới trước mặt cô hỏi.

"Uhm....không cần, tôi phải đi ra ngoài." Vận Nhi nhìn nhìn đồng hồ to treo trên vách tường, đã chỉ đến số mười. Cô vuốt lại mái tóc dài, chỉnh sửa lại váy áo, sốt ruột bước chân đi nhanh ra ngoài.

Hôm nay Vận Nhi mặc một bộ váy màu trắng, có lẽ bởi vì do đến gặp học trưởng Lam Hạo, trong lòng có chút khẩn trương, chỉ mười lăm phút đã xuống tới chân núi, đón tắc xi, nói địa chỉ nhà họ Hứa. Hôm nay nhà họ Hứa đặc biệt náo nhiệt, Hứa Tâm Lam và cha mẹ của cô ấy Vận Nhi rất quen thuộc, chỉ là hôm nay lại có thêm hai gương mặt xa lạ khác. Vận Nhi đột nhiên nghĩ ra, chắc đây là anh cả và anh hai của Hứa Tâm Lam.

"Anh cả, anh hai." Vận Nhi dịu dàng chào hỏi, có chút ngỡ ngàng. Tâm Lam không nói cho cô biết các anh của cô ấy cũng đi cùng.

"Á, đây là Vận Nhi sao? Anh thường nghe em gái bảo bố nhắc tới em suốt, thật sự đúng là một mỹ nhân sắc nước hương trời." Đôi mắt xếch của Hứa Minh Phong như tỏa sáng, nhảy tới bên Vận Nhi : "Lại đây, hãy để anh hai ôm một cái."

"Anh hai, xuống địa ngục đi, tránh Vận Nhi của chúng tôi xa một chút." Hứa Tâm Lam lập tức lao tới, đứng chắn ngang. Anh hai nhà cô chính là một con sói chính hiệu, cô sẽ không để anh chạm vào Vận Nhi đâu.

Vận Nhi xấu hổ cười cười. Anh cả lạnh lùng đang ngồi ở sô pha giống như không để ý đến màn này, vẫn chăm chú ngắm soi cuộn phim trong tay. Cô nghe Tâm Lam nói anh rất thích chụp ảnh.

"Con bé chết tiệt, đừng kéo chân của anh chứ." Hứa Minh Phong thô lỗ cốc đầu Tâm Lam, cuối cùng vẫn là mặt dày mày dạn sờ sờ bàn tay Vận Nhi mới cảm thấy thỏa mãn rời đi.

"Vận Nhi cũng đến à?" Tới bữa cơm tối, đột nhiên lại vang tới một giọng nói dịu dàng, tiếp theo là một bóng dáng phong độ nổi bật ngồi xuống đối diện Vận Nhi.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Đại Minh Tinh Xinh Đẹp

"Anh ba." Vận Nhi ngẩng đầu, nhận ra người mới tới, cô cất tiếng chào ngọt ngào. Lúc trước đã gặp qua Hứa Minh Dịch vài lần cho nên cô biết anh.

"Wow, thật hiếm có nha! Anh ba luôn bận bù đầu thế mà có thể về nhà ăn cơm kia." Hứa Tâm Lam sẫm soi Hứa Minh Dịch, nhìn anh đầy nghi ngờ như muốn thăm dò cái gì. Hôm nay đúng là cuối tuần, nhưng từ trước đến nay anh ba vẫn chưa bao giờ có thời gian nghỉ ngơi.

"Em nhiều chuyện quá, lo ăn cơm của em đi." Hứa Minh Dịch gấp đồ ăn đưa tới trước mặt Hứa Tâm Lam, ý bảo cô câm miệng lại. Hứa Tâm Lam cười gượng "hì hì" hai tiếng, sau đó nhìn thoáng qua Vận Nhi, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

"Các em muốn đi đâu ? Anh đưa các em đi." Hứa Minh Dịch nhìn thấy Vận Nhi và Tâm Lam chuẩn bị ra cửa, cầm lấy cái áo khoác ngoài cùng chìa khóa xe hơi.

"Ok, chúng em định đi xem biểu diễn thời trang ở Blue Sky." Hứa Tâm Lam vừa định nhờ anh hai chở bọn cô đi, anh hai đã chủ động tình nguyện, tất nhiên là cô đồng ý rồi.

Tâm Lam kéo Vận Nhi chuẩn bị ra ngoài, lúc này, Hứa Minh Phong cũng tiến tới: "Này, để anh đưa các em đi."

"Không cần đâu, dù sao cũng tiện đường đi đến công ty anh." Hứa Minh Dịch nói xong thì đuổi theo bọn Vận Nhi, đi tới nhà xe.

"Anh ba, em nói cho anh nghe, thời trang của tập đoàn Blue Sky lần này đều là do học trưởng Lam Hạo học cùng trường của chúng em một tay thiết kế đó, anh nói có phải anh ấy rất lợi hại hay không?" Tâm Lam ngồi ở hàng ghế sau, nước miếng văng tứ tung khen ngợi Lam Hạo.

"Thật à?" Hứa Minh Dịch dường như không quan tâm lắm, tin rằng không có một người đàn ông nào thích nghe người khác ca tụng một người đàn ông khác trước mặt mình cả. Cho dù người được ca tụng là chỉ là một cậu bé.

"Đương nhiên đương nhiên, bằng không Vận Nhi nhà chúng ta đâu thèm thích anh ấy chứ?" Hứa Tâm Lam ngượng ngùng cười cười.

Vận Nhi giận dữ liếc Tâm Lam một cái, mặt hơi nóng lên. Con nhỏ này nói chuyện này ra làm gì chứ?

"Vận Nhi thích Lam Hạo à?" Hứa Minh Dịch nhìn đôi mắt sáng ngời của Vận Nhi qua kính chiếu hậu nhưng anh không bắt được ánh mắt của cô. Trong lòng anh cảm thấy như có cái gì đó đè nặng nhưng sau đó trên mặt lại lộ ra nét tươi cười thản nhiên.

"Anh ba, ai bảo trước đây anh không chịu tranh thủ ." Hứa Tâm Lam thờ dãi tiếc nuối, chủ yếu là tùy thuộc Vận Nhi thôi, cô cũng không có cách nào xen vào được.

"Tâm Lam." Sắc mặt Vận Nhi hơi thay đổi, lên tiếng ngăn chặn Tâm Lam tiếp tục nói. Hứa Minh Dịch thả các cô xuống ở bên ngoài sau đó các cô theo hướng Lam Hạo chỉ dẫn mà đi tới khu dành cho khán giả, cách quảng trường tập đoàn Blue Sky không xa lắm. Tất cả đã được bài trí chu đáo, mái vòm che hình chữ T, ánh đèn loang loáng, đạo cụ, hoa tươi và những quả cầu vải nhiều màu, lúc các cô đi vào cũng không bị ai ngăn cản, có lẽ là do Lam Hạo đã an bài sẵn.

"Vận Nhi, cậu nhìn xem ,đó không phải ngôi sao đại minh tinh Quý Lam sao?" Cặp mắt Tâm Lam đột nhiên sáng rực,túm tay Vận Nhi chỉ chỉ vào một người vô cùng xinh đẹp vừa đi vào hậu trường.

Vận Nhi nhìn theo ánh mắt Tâm Lam, quả nhiên nhìn thấy một người đẹp tóc uốn quăn mặc một bộ váy ngắn màu tím được một đám vệ sĩ xúm xít xung quanh đang đi vào hậu trường. Vận Nhi nhận ra được cô gái đó, cô ta đúng là người hôm qua đã ở chung với Thừa Duẫn, đại minh tinh Quý Lam?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Một Ngày Sống Không Bằng Chết

"Cô ấy hấp dẫn quá nhỉ?" Vẻ mặt Tâm Lam sùng bái nhìn người đẹp đã đi khuất bóng kia, hai tay chắp lại đặt ở trước ngực : "Không ngờ học trưởng Lam Hạo lại mời cả đại minh tinh ấy đến nữa, thật sự là cô ấy quá đẹp."

Vận Nhi nghe những lời ca ngợi của Hứa Tâm Lam, không biết vì sao, trong lòng có chút khó chịu. Quý Lam có quan hệ gì với Thừa Duẫn, người mù cũng có thể đoán ra được.

"Vận Nhi, Tâm Lam, các em tới rồi." Trong lúc Hứa Tâm Lam và Vận Nhi ngơ ngác nhìn ngắm xung quanh, Lam Hạo đã đi về phía các cô, anh mặc một bộ âu phục đuôi tôm màu trắng, cổ thắt nơ, gương mặt đẹp trai sáng sủa, dáng người cao lớn, đứng trước mặt Vận Nhi, làm cho cô có cảm giác hơi khó chịu. Học trưởng Lam Hạo giống như một Vương tử vậy.

"Anh đã sắp sẵn hàng ghế đầu tiên cho các em rồi." Lam Hạo dịu dàng cười với các cô, sau đó lại nói tiếp. "Lần này công ty chúng ta có bốn bộ sản phẩm chính, một lát nữa nếu các em thấy thích thì nói với anh, anh có thể cho các em một bộ, đặc biệt chỉ dành cho các em mà thôi."

"Woww, học trưởng thật là tuyệt vời!" Tâm Lam mừng rỡ thiếu chút nữa đã nhảy tưng lên, lần này quyết định đến đây thật là đúng, vừa được xem biểu diễn, vừa được nhận quần áo thời trang. Quá tuyệt!

Vận Nhi đón nhận ánh mắt âu yếm của Lam Hạo. Cô cảm thấy tim mình đập nhanh một cách bất thường: "Cám ơn học trưởng."

"Ha ha ,đi thôi." Lam Hạo sờ sờ đầu Vận Nhi, sau đó dẫn các cô đi đến hàng ghế VIP. Quý Lam đã thay đổi trang phục, người make-up đang chuẩn bị trang điểm cho cô, nhưng bị Quý Lam cúi kính gạt ngang. Quý Lam giật phắt điện thoại di động từ tay người trợ lý, chưa từ bỏ ý định bấm dây số quen thuộc kia, không hiểu vì sao bấm mãi vẫn không được.

"Tổng giám đốc, Quý tiểu thư không chịu phối hợp, các người mẫu khác đã chuẩn bị sẵn sàng, SHOW lập tức sẽ được bắt đầu." Có người chạy tới trước mặt Lam Hạo báo cáo tình hình của Quý Lam cho anh nghe.

"Đề tôi đi xem." Lam Hạo nói với Vận Nhi hai câu, sau đó đi theo người kia. Các hàng ghế ở phía sau đã không còn một chỗ trống nào, một biển người đông nghịt.

"Hazz, lại giờ thói siêu sao ra." Ấn tượng tốt mới vừa rồi của Hứa Tâm Lam đối với Quý Lam hoàn toàn tan biến, cô ta có gì giỏi chứ. Chỉ chốc lát, tất cả ngọn đèn đều tắt đi, toàn bộ sự tập trung đều hướng lên trên sân khấu. Âm nhạc vang lên, ánh sáng đầy màu sắc chiếu lên người những cô người mẫu cao gầy, một buổi biểu diễn thời trang xôm tụ bắt đầu mở màn....

Thừa Duẫn tháo kính râm xuống, dừng lại trước mặt một gương mặt quen thuộc, trong tay anh cầm một bó hoa cúc to, cúi người, nhìn thấy trước mặt có sẵn một mảnh màu trắng thì cứng người, theo bản năng quay nhìn tìm kiếm khắp bốn phía. Dường như để ý đến ánh mắt nóng bỏng kia, Tô Ân Huệ vội giấu mình dưới một cây thông cách đó không xa. Trên mặt cô cũng bao trùm một màn sương ẩm ướt, cặp kính râm to che khuất hơn nửa khuôn mặt Ân Huệ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được sắc mặt cô tái nhợt như tờ giấy. Hàng năm, vào ngày này, bọn họ sống không bằng chết.

Tấm hình chụp một người đàn ông có cặp mắt sáng đang tươi cười. Qua đôi mày sắc nét có thể nhận biết được anh là một người đàn ông phong độ kiên nghị, khoé miệng anh đang nở một nụ hạnh phúc, nhưng trong ánh mắt ấy lại mang theo một nỗi u buồn sâu thẳm.

"Thừa Huyền, anh đến thăm em." Thừa Duãn đặt bó hoa trên tay xuống, đôi mắt chột loé qua một tia xót xa. Anh nhỏ nhẹ nói chuyện với người đàn ông trong bức ảnh.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Xin Lỗi

Tô Ân Huệ nhìn chăm chú con người cao lớn, đứng trong nghĩa trang lạnh lẽo thê lương kia. Cô rất muốn bắt lấy nỗi xúc động của anh: "Thừa Huyền, xin lỗi" Ân Huệ che mặt khóc nức lên "xin lỗi, thật xin lỗi...." Anh ở trên thiên đường có khoẻ không? Ân Huệ rất nhớ anh.....

Thừa Duẫn mím chặt môi, liếc thấy bóng người đang run rẩy đằng sau cây thông, anh dứt khoát quay người đi. Tô Ân Huệ, tất cả là do tự cô chuốc lấy. Nhìn thấy chiếc Bugatti Veyron dũng mãnh lao nhanh như tên bắn ra khỏi tầm mắt cô, như có cái gì thúc giục ở trong lòng, Tô Ân Huệ không kịp suy nghĩ chạy đuổi theo phía sau, lớn tiếng gọi tên anh: "Thừa Duẫn, Thừa Duẫn, thật xin lỗi." Thật sự xin lỗi. Nước mắt như những hạt trân châu bị đứt dây rơi xuống lã chã, không cách nào có thể xóa nhòa.....

Thừa Duẫn rời khỏi nghĩa trang thì chạy thẳng đến công ty, đi luôn vào văn phòng. Vu Nhuế bước vào, thông báo cho anh biết là Quý Lam đã gọi điện đến tìm anh rất nhiều lần.

"Sau này những phần phát ngôn của Quý Lam toàn bộ hủy bỏ, tôi không muốn gặp lại người phụ nữ này nữa." Thừa Duẫn cúi kính cời áo khoác ngoài ra, đứng dậy đi đến tủ đựng rượu tự rót cho mình một ly rượu đỏ.

Tâm trạng tuyệt dốc, nói không nên lời, những sợi tóc không trật tự buông rũ xuống, một Âu Thừa Duẫn với một vẻ đẹp hoang dại như vậy, càng làm cho người khác động tâm. Vu Nhuế thậm cảm thấy thật hả dạ, gật đầu trả lời anh, rồi mới rời khỏi văn phòng.

Được một lúc, Tín lại đi vào, đem bản tư liệu kết quả điều tra Phạm Thị đặt tới trước mặt anh. Hồi lâu sau, Thừa Duẫn mới mở tập tài liệu kia ra, nở nụ cười hiểm ác, bàn tay đột nhiên đập mạnh lên mặt bàn kính, ánh mắt trở nên rất đáng sợ.

Buổi biểu diễn thời trang lần này thật thành công. Quý Lam quả đúng là tâm điểm của sân khấu, cô ta vừa xuất hiện, xung quanh lập tức bùng nổ. Khi buổi biểu diễn kết thúc thì trời đã tối hẳn, Vận Nhi cùng Hứa Tâm Lam chuẩn bị đi đến hậu trường chúc mừng Lam Hạo một tiếng. Không ngờ đã có sẵn một đám đông phóng viên châu chực ở đó. Tất cả mọi chú ý đều đặt lên người Quý Lam, chiếc váy áo thiết kế theo kiểu mỹ nhân ngư làm nổi bật đường nét hài hòa trên cơ thể, cộng với khí chất cao ngạo của Quý Lam, càng làm nổi bật thêm sự đặc sắc.

"Quý tiểu thư, nghe nói cô có quan hệ rất mật thiết với tổng giám đốc SK - Âu Thừa Duẫn tiên sinh, xin hỏi có phải hai người đang cặp kè với nhau không?"

"Quý tiểu thư, hôm qua có người nhìn thấy cô và Âu tiên sinh cùng đi ăn ở một nhà hàng cao cấp, xin hỏi hai người bắt đầu từ khi nào?"

"Tất cả mọi quảng cáo của Âu tổng đều do Quý tiểu thư đảm nhiệm, xin hỏi tin tức này có thật hay không?"

"Quý tiểu thư, vì sao cô nhận lời làm người phát ngôn chính cho Blue Sky? Âu tổng có ý kiến gì về việc này không?"

"Quý tiểu thư...."

Bên tai nghe được cái tên quen thuộc, từng chút từng chút đọng lại trong lòng Vận Nhi và nó đang nổi dậy một cơn sóng cuộn. Vận Nhi nhìn những ánh đèn liên tục chớp lên.

"Thật xin lỗi, không có gì để nói về chủ đề này, chúng tôi không thể bình luận." Người quản lý kiêm trợ lý che chắn cho Quý Lam, né tránh những tên sẵn ảnh phiền phức, vất vả đi ra ngoài.

Vận Nhi và Tâm Lam đang đứng chung một chỗ, đột nhiên có lực đẩy mạnh tới làm Vận Nhi chới với mất thăng bằng, té vào trong đám đông:"Á..."

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Vòng Tay Ôm Ấm Ấp

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên có một cái ôm ấm áp, giữ cả người Vận Nhi lại, xoay người lại, một khuôn mặt quen thuộc đập vào mắt Vận Nhi. Vận Nhi lập tức như bị ngã xuống giếng, cô vùng khỏi vòng tay ôm ấp của Lam Hạo: "Học trưởng, cảm ơn anh." Đây là lần đầu tiên cô dựa gần Lam Hạo, Vận Nhi cảm giác trên mặt nóng bừng, tim đập điên cuồng, trên người học trưởng Lam Hạo mang theo một mùi hương rất thoải mái, hoàn toàn khác với Thừa Duẫn. Thừa Duẫn mạnh mẽ, trên người anh cũng phát ra khí chất làm người ta cảm thấy áp lực. Cộng với hơi thở mê hoặc, Vận Nhi hoàn toàn bị đờ trong vòng tay ôm ấp của anh.

"Vận Nhi, cậu không sao chứ?" Tâm Lam vạch đám đông, đi theo Vận Nhi đang được Lam Hạo đưa ra ngoài. Lúc này Quý Lam cùng trợ lý và đám vệ sĩ cũng đang đi ra ngoài đại sảnh, đám phóng viên kia cũng đang bám sát theo.

"Không sao." Vận Nhi cười cười, lắc lắc đầu với Tâm Lam. Trên người cô dường như còn vương vấn hơi ấm của Lam Hạo, cô nắm chặt đôi tay, lùi lại một chút. "Học trưởng, chúc mừng anh, lần này thật là xuất sắc, nhất định sẽ là điểm khởi đầu cho thành công sau này của anh." Sự tán thưởng trong mắt Tô Vận Nhi làm cho Lam Hạo cảm thấy thật hưng phấn hơn bất cứ lời ca ngợi hoa mỹ nào khác.

"Đúng vậy đúng vậy, thật sự là quá tuyệt vời." Hứa Tâm Lam phụ họa đằng sau, cô tin ánh mắt của Vận Nhi lần này, thật sự là chuẩn không cần bàn cãi, học trưởng Lam Hạo quả thật đúng là vĩ đại ngoài sự dự đoán của mọi người.

"Ha ha, tiểu nha đầu." Trong mắt Lam Hạo dường như chỉ nhìn được sự tồn tại của Vận Nhi, khi nhìn thấy sự ngượng ngùng trong mắt cô, ánh mắt anh cũng trở nên dịu dàng " Thích cái nào nhất? Trong tất cả bộ sưu tập."

"Nhưng mà học trưởng à, em cảm thấy tất cả đều đạt tiêu chuẩn." Hứa Tâm Lam nhip nhip chân đùa dai, tỏ vẻ khó xử nói. Một bàn tay đặt trên tay Lam Hạo, còn bàn tay kia nắm tay Vận Nhi, nháy nháy mắt với cô. Vận Nhi làm lơ, coi như không thấy gì hết. Cô biết con nha đầu này lại muốn học trưởng khó xử.

"Có gì khó đâu, vậy đem toàn bộ tặng cho em hết." Lam Hạo lơ đễnh nói xong, nở nụ cười quyến rũ.

"Woww, học trưởng thật sự là quá tốt, yêu anh chết mất." Hứa Tâm Lam không nghĩ Lam Hạo ra tay rộng rãi như vậy, toàn bộ mẫu thời trang. Ôi, thật là sung sướng không thốt nên lời.

"Ôi, đừng nha, anh gánh không nổi đâu." Lam Hạo biết người nói vô tình, người nghe cũng không ý, nhưng nghe được từ miệng nha đầu kia nói từ "yêu", trong lòng vẫn là có chút không thoải mái, ánh mắt lại tia tới Vận Nhi đang đứng một bên cười với vẻ mặt dịu dàng.

Dường như cũng ý thức mình lỡ miệng nói sai, Hứa Tâm Lam nghịch ngợm lè lưỡi, tay che miệng. Người ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi, Vận Nhi sẽ không để ý đâu.

"Đúng rồi, tối nay có tiệc ăn mừng,các em cũng tới tham gia đi." Lam Hạo lại một lần nữa vi phạm điều lệ công ty, mời Vận Nhi và Hứa Tâm Lam tham dự.

"Thôi, chúng em không muốn quấy rầy anh." Vận Nhi vừa định mở miệng từ chối, Hứa Tâm Lam đã hóng hớt nói trước "Được, được, Vận Nhi, chúng ta đi thôi, dù sao về nhà cũng không có việc gì mà." Vận Nhi không

nói gì, đành để Tâm Lam lôi cô đi. Tối nay về muộn chắc anh ta cũng không quan tâm đâu. Dù sao Thừa Duẫn cũng không hạn chế tự do của cô.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Cô Ấy Ở Đâu.

Buổi tiệc ăn mừng kết thúc thì đêm đã khuya, Vận Nhi cự tuyệt chuyện Lam Hạo muốn đưa cô về, nhưng Lam Hạo vẫn cứ kiên trì. Đúng lúc đó, cứu tinh của cô xuất hiện, là Hứa Minh Dịch: "Tâm Lam, Vận Nhi, về thôi."

Tâm Lam cũng biết kiêng kị của Vận Nhi. Hiện tại hoàn cảnh của cô ấy không thể cho Lam Hạo biết được, cho nên chuyện Hứa Minh Dịch xuất hiện đã cứu các cô một trận nước sôi lửa bỏng. Hứa Tâm Lam kéo Vận Nhi vẫy tay cáo biệt với Lam Hạo: "Học trưởng, anh em có thể đưa Vận Nhi về, không làm phiền anh đâu."

"Không..." Lam Hạo còn chưa nói xong câu 'không phiền đâu mà', Vận Nhi đã vội vàng nhảy lên xe Hứa Minh Dịch, anh đành ngậm ngùi lùi lại, nhìn người đàn ông nhã nhặn trong xe, khí chất bất phàm. Dáng vẻ bệ vệ của anh ta làm cho anh cảm nhận được một sự uy hiếp.

"Anh ba, anh thả em xuống phía trước là được rồi. Em đi về bằng tắc xi cũng được." Vận Nhi thấy thời gian cũng không còn sớm, cô không muốn làm phiền người khác.

Hứa Minh Dịch không trả lời, Vận Nhi liếc mắt cầu cứu, chuyển hướng nhìn sang Hứa Tâm Lam. Hiện tại cô ở nhà họ Âu, làm sao có thể để Hứa Minh Dịch chở cô về đó được chứ?

"Anh ba à, chúng ta không thuận đường với Vận Nhi, anh đừng xe lại ở phía trước đi." Tâm Lam gãi gãi đầu, rướn người nói với Minh Dịch đang

tập trung lái xe. Trong lòng cô hơi bức bối, anh ba của cô sao lại bướng như vậy nhỉ?

"Anh biết nhà họ Tô, đã trẻ thế này để mình em về, anh lo." Minh Dịch nhướn mắt, qua kính chiếu hậu nhìn thấy đôi mắt hơi hốt hoảng của Vận Nhi, khoé miệng anh lộ ra một nụ cười thản nhiên, xe queo vào một con ngõ, chạy thẳng tới hướng nhà họ Tô.

Vận Nhi gượng gạo cười cười, thong thả bước xuống xe, nháy mắt với Tâm Lam, sau đó nói "Cám ơn", rồi đứng yên nhìn chiếc xe dần dần chạy khỏi tầm mắt cô.

Hạ Uyển Như và Tô Viễn Hàng thấy Vận Nhi đã trẻ như thế này mà còn trở về nhà họ Tô thì có chút giật mình, kệt quá, Vận Nhi đành nói trở về để lấy một ít đồ đạc này nọ, sáng mai sẽ về nhà họ Âu. Bọn họ bán tín bán nghi trở về phòng. Ở lại suốt đêm sao?

Khi Thừa Duẫn đi vào công ty, vẻ mặt đen hắc ám, toàn thân trên dưới đều toát ra một khí chất làm người ta sợ hãi, ánh mắt âm hiểm đảo qua đảo lại, nhìn đến đâu, người khác thấy đều thức thừ lảng đi, trong lòng thầm than số mình đen đui gặp một tổng giám đốc giống như núi lửa.

"Đây là tài liệu doanh nghiệp gì thế này, làm lại."

"Tôi nhận anh vào công ty để làm gì, ngay cả việc nhỏ này cũng đến làm phiền tôi?"

"Không phải đã nói phải thay nữ diễn viên quảng cáo sao? Đừng để tôi phải lặp lại lần thứ ba."

"..."

Một buổi sáng, những người vào vào ra ra văn phòng tổng giám đốc, tất cả đều trở nên xám xịt, đều mang vẻ mặt khốc tang đi ra, run như cây sậy

trở về chỗ ngồi, dựa theo yêu cầu của anh bắt đầu làm đi làm lại.

"Điện hạ" Tín đi vào văn phòng, lập tức cảm nhận được bầu không khí im lìm lạnh lẽo. Nhưng dù sao anh cũng đã đi theo Thừa Duẫn lâu như vậy, cũng đã thích ứng với nó từ lâu. "Đây là tất cả những dự án công việc của Phạm Tu Vũ, còn có vài sản nghiệp đứng dưới danh nghĩa anh ta," Tín đem tập tài liệu đã hoàn chỉnh đặt trước mặt Thừa Duẫn, cũng không thấy anh ngẩng đầu lên. Một hồi lâu sau, cũng không có tiếng trả lời, Tín nhấc chân ,chuẩn bị rời đi. Thừa Duẫn chuyên ghé xoay, đưa lưng về phía Tín hỏi : "Vận Nhi ở đâu?"

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Người Vợ Vô Hình.

Tín sững sốt vài giây, ánh mắt Thừa Duẫn lập tức u ám vài phần, ngón tay siết mặt bàn: "Tôi hỏi anh, Vận Nhi ở đâu?"

A.....Vợ là của anh ta, như thế nào lại hỏi anh?

"Tôi lập tức đi thăm dò." Tín thầm toát mồ hôi hột, điện hạ hôm nay thật quái lạ, chẳng lẽ là tại Tô Vận Nhi kia sao?

Vận Nhi trở mình, thoải mái ôm cái chăn, đánh một giấc ngon lành. Một tiếng chuông điện thoại ngọt ngào vang lên, Vận Nhi bật tai lại, nhưng âm thanh đáng ghét kia vẫn không ngừng reo lên. Vươn cánh tay, quờ quạng lung tung trên đầu giường, cuối cùng cũng quơ được cái điện thoại.

"Vận Nhi, cậu biết gì chưa? Chồng cậu lại gây ra scandal nữa kìa." Bên đầu điện thoại bên kia, âm thanh của Hứa Tâm Lam gào lên truyền vào lỗ tai của Vận Nhi.

Vận Nhi kinh hoàng bật dậy, không còn tí xíu buồn ngủ nào nữa. Chồng cô? Âu Thừa Duẫn? "Có chuyện gì?" Vận Nhi không hề phát hiện chính mình có chút khẩn trương, không biết đột ngột xảy ra chuyện gì.

"Cậu đọc báo mới hôm nay sẽ biết, trang giải trí." Đầu dây bên kia, Hứa Tâm Lam thở dài, rên rỉ nói. Nếu là lúc trước, cô đọc tin này sẽ cảm thấy không có gì phiền, nhưng hiện tại người gây ra scandal là chồng đứa bạn thân của cô. Nhưng phải công nhận góc độ chụp ảnh quả thật quá tuyệt, nhìn anh ta đẹp trai thật đó. Nhưng chuyện Thừa Duẫn làm cũng không

phải là không ổn, không công khai mối quan hệ của bọn họ, ít ra đối với Vận Nhi là có lợi.

Vận Nhi vội vàng cúp điện thoại, phóng như bay xuống dưới lầu, Tô Viễn Hàng đã đi đến công ty, Vận Nhi cầm lấy tờ báo để trên bàn, có vẻ như là Tô Viễn Hàng cũng đã biết chuyện. Một tiêu đề lớn đập thẳng vào mắt, Thừa Duẫn và Đại minh tinh thân mật chụp hình chung. Tin tức: "Tổng giám đốc SK quan hệ tay ba với hai đại mỹ nhân siêu sao."

Vận Nhi nhìn kỹ, thì ra không chỉ một nữ diễn viên, còn có ngôi sao Anna hôm ở Đức cô đã thấy qua và cả Quý Lam nữa. Bài viết nói về quan hệ nhập nhằng ám muội của Thừa Duẫn và bọn họ, trái ôm một cô, phải ôm một cô, Thừa Duẫn giỏi giang như vậy sao? Vận Nhi cảm giác được một cơn lửa giận nổi lên bùng bùng trong người. Con lợn giống biến thái này, thiệt là giỏi mà. "Mặc kệ anh yêu ai, đi với ai,*** ." Vận Nhi thấp giọng chửi thề một tiếng, nhàu nhàu tờ báo trong tay thành một cục to, coi tờ báo có hình Thừa Duẫn giống rác rưởi vứt ra ngoài. Rồi nổi giận ùng ùng chạy lên lầu .

"Có chuyện gì vậy?" Hạ Uyển Như mới từ trong phòng bước ra, nhìn thấy sắc mặt Vận Nhi có chút khó coi, bà chợt hiểu Vận Nhi đã xem qua tờ báo đó. Tô Viễn Hàng cũng vì chuyện này mà cố tình tránh né con bé, bà cũng đành vờ như không biết chuyện gì. "Đàn ông thôi, đương nhiên cũng có ít chuyện *** , con đừng để ý làm gì, dù sao chuyện hôn sự của bọn con cũng là do anh ta tự quyết định mà."

Ngụ ý của Hạ Uyển Như, Vận Nhi nghe và hiểu được. Bà đang lo lắng, sợ cô đòi ly hôn. "Con không giận, mẹ, chồng con nổi tiếng như vậy, con tạ trời tạ phật còn chưa hết." Tô Vận Nhi ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười nói. Sự tươi cười kia của cô đang ẩn giấu cơn giận dữ. Vận Nhi day day tóc, cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy những tin tức như vậy, danh tiếng ăn chơi bên ngoài của Thừa Duẫn, không phải cô đã sớm biết hay sao? Nhưng sao cô lại tức giận như vậy? Vốn đã bất mãn

giùm chị Ân Huệ, hiện tại anh là chồng trên danh nghĩa của cô, anh lại không để cô trong mắt như vậy, nhưng mà cô sẽ NHỊN.

Về phòng chưa được bao lâu, có ai đó gõ cửa phòng, Vân Nhi bực bội rời khỏi chăn, đứng lên đi mở cửa. "Vận Nhi, Thừa Duẫn phái người tới đón con." Vẻ mặt Hạ Uyển Như tươi cười, nhìn thấy Vận Nhi còn đang mặc áo ngủ, không ngừng thúc giục: "Nhanh, nhanh, mau đi thay áo quần." Anh ta coi cô là cái gì? Phái người tới đón cô, anh ta cũng nhớ tới người vợ là cô sao? Vậy còn lúc hú hí với những người đàn bà khác anh có nhớ tới người vợ là cô không?

"Không đi." Vận Nhi bật ra hai chữ, dùng sức đóng sầm cánh cửa lại.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Khí Chất Mỹ Nữ

Ở trong lòng, Vận Nhi thầm mắng Âu Thừa Duẫn mấy lần, như thế mới hết giận nằm trên chiếc giường lớn màu hồng nhạt của mình, ánh mắt trống rỗng nhìn chăm chăm lên trần nhà. Đèn thủy tinh treo trên cao, phát ra ánh sáng chói mắt, Vận Nhi đưa tay lên che mắt, nhìn thoáng qua màn cửa sổ che bằng lụa mỏng bên ngoài, thế mới biết, đã sắp đến giữa trưa rồi.

Vận Nhi không để ý đến Hạ Uyển Như đang đứng ngoài cửa tận tình khuyên bảo. Dù sao hiện tại cô cũng không muốn nhìn thấy anh ta.

Tiếng chuông di động lại vang lên, Vận Nhi nghĩ chắc lại là nha đầu Hứa Tâm Lam kia gọi tới, nên cũng không kiểm tra lại xem ai gọi tới liền nhận máy, “Tớ xem rồi, mặc kệ cái tên biến thái kia có bao nhiêu người phụ nữ, tớ cũng không quan tâm!”

“Anh ta thực sự nghĩ mình là đào hoa, Tô Vận Nhi tớ cũng không phải ngồi không!”

“Tớ nói này, Tâm Lam, ngày mai, tớ nhất định phải theo đuổi học trưởng Lam Hạo!”

“Tức chết hần, tức chết hần!”

Nói liền một hồi, Vận Nhi phát tiết xong, bàn tay vuốt vuốt lồng ngực, thở hỗn hển, lại nghe thấy phía bên kia không có đáp lại, Tô Vận Nhi nghi hoặc gọi một tiếng, “Tâm Lam?”

“Lam Hạo là ai?” Đầu kia của di động đột nhiên truyền đến một âm thanh trầm thấp khàn khàn, dọa Vận Nhi thiếu chút nữa hất văng cái điện thoại ra ngoài.

“Anh, anh, anh...” Âu Thừa Duẫn?

“Ô Vận Nhi, cô rất có năng lực, thật giỏi.” Vận Nhi lúc này có thể cảm giác được cả người mình chột lạnh, nghe thấy thanh âm bên kia, còn có một cỗ tức giận khiếp người, làm cho người ta không rét mà run. Nhưng vì sao cô phải sợ, thắt lưng ưỡn thẳng, cố lấy dũng khí, đáp lại Âu Thừa Duẫn bốn chữ, “Thường thôi, thường thôi!”

Dám cúp điện thoại của anh sao? Âu Thừa Duẫn nghe tín hiệu di động đầu kia tắt máy, phút chốc từ trên ghế xoay đứng dậy. “Phanh” một tiếng, di động bị anh ném về phía góc tường, tan tác thành từng mảnh nhỏ nằm trên thảm.

Lam Hạo? Cô có người trong lòng sao?

Tô Vận Nhi, trò chơi càng ngày càng thú vị!

Nhưng mà tiếng nói trong lòng là chân thực nhất, anh không thể xem nhẹ. Thì ra là, hiện tại anh rất tức giận!

Nhìn di động lại hiện lên dãy số xa lạ, Vận Nhi hoang mang tiếp nhận, còn chưa mở miệng, đã bị một giọng nói lạnh như băng dọa sợ giật nảy mình, “Ô Vận Nhi, ngoan ngoãn lên xe, nếu không tự gánh lấy hậu quả!”

Uy hiếp cô sao?

Sợ là anh không thành công rồi!

Tô Vận Nhi mạnh mẽ đẩy cửa phòng ra, Hạ Uyển Như vẫn đứng ở ngoài cửa phòng cô, rốt cục cũng nhìn thấy con gái đi ra, vội vàng lấy lòng nói,

“Vận Nhi, con xem Thừa Duãn cũng đã tới đón con, con hãy bỏ qua đi, đối với đàn ông, mở một con mắt nhắm một con mắt thì tốt hơn đó!”

Tô Vận Nhi không để ý tới Hạ Uyển Như, vừa xuống lầu đã nhìn thấy Tín mặc một thân âu phục chỉnh tề đứng đón cô.

Chắc là Âu Thừa Duãn phân phó đi?

“Đi thôi!” Tô Vận Nhi ngẩng đầu mà bước, lấy dáng vẻ, thái độ người lớn lấy tay chỉ vào Tín nói.

Khóe miệng Tín nhếch lên hạ xuống hai lần, sau đó đứng dậy đi theo Vận Nhi, dựa theo phân phó của điện hạ đưa cô đến chỗ anh ấy.

“Trời, thực sự nghĩ mình là hoàng thái tử!” Tô Vận Nhi bị động bị Tín đưa đến SK. Đây là lần đầu tiên cô chính thức bước vào nơi này, kiến trúc trước mắt làm cho cô có chút choáng váng. Thật sự rất hoa lệ.

Nhìn thấy Tín và Vận Nhi cùng nhau đi vào đại sảnh, tất cả công nhân viên ở lầu một đều có chút hiếu kì. Bình thường có phụ nữ tới cửa tìm đều phải thông qua kiểm duyệt trước, tổng giám đốc gật đầu mới có thể thuận lợi tới gặp Âu Thừa Duãn. Thế nhưng hiện tại chính trợ lý tổng giám đốc tự mình tiếp đãi, mọi người nhất trí cho rằng, cô gái này thật không đơn giản.

Một thân váy liền áo đơn giản màu trắng tuyết, lộ ra đôi chân thon dài, làn da không son phấn mịn màng, non mềm, cặp mắt phần nộ tỏ rõ ý không tình nguyện. Càng làm cho người khác không thể xem nhẹ là khí chất tự nhiên trên người cô kia, thật đúng là một cô gái xinh đẹp khả ái. Nhưng người đẹp này có vẻ không hề cao hứng nha!

Sau đó mọi người lại nhất trí cho rằng khẩu vị của tổng giám đốc thay đổi!

Vận Nhi được Tín trực tiếp đưa tới tầng thứ chín mươi chín, thở phì phì trực tiếp dùng chân đá văng cửa phòng tổng giám đốc, “Này, tìm tôi có việc gì?”

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Khiêu Khích

Âu Thừa Duẫn nhìn Tô Vận Nhi hai tay chống nạnh, thở phì phì đá cửa đi vào, khoe miệng nhếch lên thành một độ cong xinh đẹp, không nghĩ tới cô bé này lại còn có một mặt hung dữ như vậy. Khuôn mặt trắng mịn đỏ hồng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên tuyên cáo cảm xúc của cô. Hiện tại cô thực sự không hài lòng với anh.

“Em rất tức giận?” Âu Thừa Duẫn ngẩng đầu, ra hiệu với Tín đứng ở phía sau, Vận Nhi chợt nghe thấy tiếng cửa văn phòng bị đóng lại. Trong phòng, không khí cũng lập tức trở nên lạnh hơn.

Tức giận, không, hiện tại cô là rất tức giận!

Tô Vận Nhi cũng học bộ dáng của anh, nhíu mày, tỏ vẻ mặt dày, “Không thể sao?”

Âu Thừa Duẫn đột nhiên nở nụ cười, một khắc trước anh còn trầm lạnh cho là mình sẽ rất tức giận mà mắng chửi cô, nhưng giờ khắc này, khi gặp cô, tâm tình thế nhưng lại cảm thấy vô cùng vui vẻ. Môi mỏng khẽ nhếch, Âu Thừa Duẫn hai tay đặt lên hai chân, cử chỉ vô cùng tao nhã, đôi mắt nhíu lại, đem ánh mắt ngừng lại bên trong con ngươi của cô, “Đêm qua đi đâu?”

“Hẹn hò!” Tô Vận Nhi trả lời anh hai chữ, sau đó đi thẳng đến bên kia sofa bằng da, chỗ đối diện Âu Thừa Duẫn. Cô cũng không phải là phạm nhân chờ bị thẩm vấn.

“Cùng ai? Lam Hạo?” Âu Thừa Duẫn híp hai tròng mắt lại phát ra âm thanh trầm thấp lạnh lùng, người phụ nữ không sợ chết này, dám khiêu khích anh như vậy!

“Không cần anh xen vào!” Tô Vận Nhi trừng mắt, trên mặt tràn đầy khí thế không chịu thua. Tổng giám đốc của SK thì giỏi lắm sao, thân phận cao quý thì rất giỏi à, ở trong mắt Tô Vận Nhi cô, chỉ có thể hình dung bằng hai chữ: biến thái!

“Tô Vận Nhi!” Âu Thừa Duẫn trên mặt xẹt qua vẻ lo lắng cùng ba vạch đen, đối với thái độ hiện tại của cô thực không hài lòng.

“Tôi nghe thấy, điện hạ!” Tô Vận Nhi nhìn Âu Thừa Duẫn trưng ra bộ mặt tuấn tú âm trầm, thì cảm thấy tâm tình thật tốt. Cô chính là thích nhìn thấy anh tức giận, nhìn xem trước kia anh ta bắt nạt cô như thế nào, con hồ không phát uy, nghĩ cô là con mèo sao?

Chết tiệt, người phụ nữ này thật sự là càng lúc càng lớn mật! Lần đầu tiên, có một người phụ nữ dám lớn tiếng chỉ trích trước mặt anh, còn dám cùng anh tranh luận. Hai chữ “Điện hạ” theo miệng cô nói ra, như thế nào mà nghe thấy liền biến vị vậy?

“Nhớ kỹ thân phận của cô đấy, Tô Vận Nhi! Đừng thấy tôi đối với cô dễ dàng tha thứ, mà trở thành người không biết xấu hổ!” Âu Thừa Duẫn phát hiện chính mình ở trước mặt cô thế nhưng lại có thể dễ dàng bại lộ ra bản tính thật sự, đây là chuyện từ trước cho tới bây giờ đều chưa từng xảy ra.

“Nếu anh tìm tôi đến chỉ để nói những lời này, vậy được rồi, tôi đã nghe xong rồi, điện hạ!” Tô Vận Nhi không kiên nhẫn đứng lên, đối với Âu Thừa Duẫn cho anh cái nhìn xem thường. Cô cũng không so đo chuyện tình yêu của anh ta, trái lại anh ta lại đi canh chừng cô. Còn có, khi nào thì cô không biết xấu hổ? Giống như anh ta cả ngày lưu luyến bụi hoa thì tốt sao? Công bằng một chút được không?

“Đừng nghĩ có thể cùng tôi so sánh ông ăn chả bà ăn nem. Tô Vận Nhi cô vẫn chưa đủ tư cách!” Tựa hồ có thể đọc hiểu vẻ mặt của cô, đôi mắt Âu Thừa Duẫn sâu thẳm âm trầm xoay chuyển con người lộ ra một chút sát khí tự nhiên, làm cho Vận Nhi không khỏi có chút rùng mình.

Nghĩ anh ta có thể thao túng sinh tử, Vận Nhi bĩu môi, chuẩn bị rời đi không muốn đối chọi với anh nữa. Cụp mắt, đôi mắt to, sáng trong như bầu trời phủ một lớp sương mù ánh lên tia ủy khuất, nhấc chân, chuẩn bị rời khỏi nơi làm cho cô hít thở không thông này.

Khi tay đụng đến tay nắm cửa, phút chốc dừng lại, xoay người, lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ khuynh quốc khuynh thành, ánh mắt xinh đẹp, thế nhưng lại làm cho Âu Thừa Duẫn có chút mê hoặc. Giọng nói ngọt ngào tức khắc truyền đến, “Tôi quên nói một câu , hai người phụ nữ kia, so với chị của tôi còn kém xa!” Nói xong, xoay người, ở trước mặt Âu Thừa Duẫn “Phanh” một tiếng đóng cửa lại.

Ngay sau đó, văn phòng nội truyền đến tiếng rống ầm ầm giận dữ của Âu Thừa Duẫn, “***k!”

“Tín, xử lý chuyện ngày hôm nay cho tôi, ngay lập tức!” Nâng tay, nắm lấy bản công tác trên bàn vào trong lòng bàn tay, vò nát, không mang theo một tia cảm tình nào, quăng vào thùng rác.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Mĩ Nam Thần Bí.

Từ trước đến nay, cho dù người ngoài có đánh giá anh như thế nào đi nữa, Thừa Duẫn vẫn không để ý. Hiện tại bởi vì một câu nói của Vận Nhi, anh lại chết tiệt tự dưng đâm ra hoài nghi bản thân mình. Tô Ân Huệ sao? Xem ra, anh phải nhanh chóng hành động.

Tô Vận Nhi đi ra khỏi văn phòng, khuôn mặt tràn ngập sự phẫn nộ, đôi bàn tay chống bên hông, đi thẳng về phía thang máy trước những ánh mắt ngạc nhiên. Khi lướt qua Vu Nhuế, ánh mắt Vận Nhi khựng lại một vài giây, rồi nhanh chóng nhìn đi chỗ khác. Thừa Duẫn thật sự biết hưởng thụ, bên người lúc nào cũng có người đẹp kề cận. Haizz, đã khinh bỉ càng thêm chán ghét. Cô mở to cặp mắt nhìn trừng trừng vào những con số trên bảng thang máy dần dần tăng lên, cuối cùng cũng dừng lại ở số chín mươi chín.

Vận Nhi chuẩn bị bước vào, đột nhiên cảm giác có một cơn gió ớn lạnh thổi qua. Vận Nhi ngẩng đầu lên, cô lập tức như bị ngã vào một cái hồ sâu thăm lạnh cóng. Vận Nhi cảm thấy khó thở, nhìn thấy hai người đàn ông đẹp trai như thiên thần trước mắt, trên mặt lạnh lùng lại toát ra tà khí làm người ta sợ hãi. Vận Nhi cảm giác được, những người này có hơi thở lạnh lẽo giống như mùi vị trên người Thừa Duẫn.

Tiêu Trác nhìn Vận Nhi đang đứng trước mặt, anh gỡ kính râm trên mặt xuống, đôi mắt xếch hơi nheo lại như đánh giá, một chân bước tới, khoát một cánh tay lên vai Vận Nhi : "Người đẹp, tới tìm tổng giám đốc Âu à?"

Vận Nhi bị khuôn mặt gian tà này dọa giật mình, lúc này, Nam Cung Thần đứng sau lưng Tiêu Trác nhìn thấy Vận Nhi, khoé miệng cong lên

một nụ cười trêu chọc. Bước lên vài bước, ngăn cách Vận Nhi và Tiêu Trác, anh nhiệt tình giới thiệu: "Hỏa Diễm (biệt danh), cô ấy là em gái của Tô Ân Huệ đó."

Nghe giọng điệu tự tin này, Vận Nhi nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn về phía hai khuôn mặt tuấn tú nhưng đối lập nhau kia. Bọn họ, có quan hệ gì với Âu Thừa Duẫn?

"Sao?" Ánh mắt Tiêu Trác lộ vẻ sững sốt, sau đó liếc liếc đánh giá Vận Nhi thêm một lần nữa, gật gật đầu như có ý tán thưởng, rồi nở nụ cười mê hoặc lòng người, giơ tay ra bắt lấy tay Vận Nhi : "Chị dâu, tôi tên là Tiêu Trác."

Hả.....chị dâu? Vận Nhi cũng có chút ngạc nhiên, ánh mắt hoài nghi không ngừng đảo quanh trên người Tiêu Trác và Nam Cung Thần. Vì lịch sự, cô bắt lấy bàn tay Tiêu Trác đưa ra, cảm nhận được một trận nhiệt nóng kỳ quái xâm nhập cơ thể. Trực giác nói cho Vận Nhi biết, hai người đàn ông đứng trước mặt cô rất nguy hiểm.

"Thừa Duẫn ở trong văn phòng, tôi xin phép đi trước." Vận Nhi cup mắt, rút lại bàn tay đang bị Tiêu Trác nắm, nhưng anh ta càng nắm chặt hơn, giằng co một chốc, Tiêu Trác thu về kinh sợ của Vận Nhi vào đáy mắt, nheo nheo mi, anh nhếch miệng cười thần bí, rồi chột buông lỏng tay. Vận Nhi được thả tự do vội vàng chạy vào thang máy, một cánh cửa ngăn cách cô và hai người đàn ông kì lạ đó. Một lúc lâu sau cô vẫn chưa thể bình tĩnh lại được.

"Cũng không tệ, chị em Tô gia quả nhiên không phải như những phụ nữ bình thường." Giọng Tiêu Trác cợt nhả, vẻ mặt bất cần đời nhìn theo bóng dáng Vận Nhi dần dần đi mất. Sau đó anh cùng Nam Cung Thần đi đến văn phòng tổng giám đốc SK.

“Đã lâu không gặp, Vu Nhuế đại mỹ nhân.” Tiêu Trác hào phóng gửi cho Vu Nhuế đang đứng chuẩn bị tư liệu một nụ hôn gió, làm Vu Nhuế đỏ mặt thẹn thùng. Cô ta biết Tiêu Trác của tập đoàn tài phiệt Tiêu Thị và Nam Cung Thần của tập đoàn Hòa Nam Cung có quan hệ rất mật thiết với Âu Thừa Duẫn.

Lịch sự nở nụ cười tươi hết cỡ với Tiêu Trác và vẻ mặt thờ ơ lạnh lùng của Nam Cung Thần, Vu Nhuế gật gật đầu: “Tổng giám đốc Tiêu, tổng giám đốc Nam Cung, tổng giám đốc Âu đang ở trong văn phòng.”

“Tôi nói anh bao nhiêu lần rồi Lôi Sát, anh đừng trưng ra vẻ mặt giống bị mất số gạo như vậy, người đẹp đều bị anh dọa chạy mất cả.” Tiêu Tổng nhích tới gần bên cạnh Nam Cung Thần, cười cười nói. Nam Cung Thần quay lại nhìn Tiêu Trác với con mắt chằm biếm. Tiêu Trác là một nhân vật khác người, thì Nam Cung Thần cũng là một nhân vật khác người.

“À, tôi biết anh chỉ cần một mình tiểu công chúa của nhà anh thích anh là đủ rồi, khi nào rảnh cho tôi diện kiến tiểu công chúa đi?” Tiêu Trác dừng chân lại, tay mở cửa văn phòng tổng giám đốc, vừa nói dứt câu với Nam Cung Thần, bọn họ đã lọt vào tầm mắt của Âu Thừa Duẫn.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Đàn Ông Là Độc Được

Nam Cung thần không thềm chấp Tiêu Trác, anh vẫn còn đang nghĩ đến cô bé bướng bỉnh kia, khuôn mặt tuần tú khó đăm đăm của anh chợt hiện lên một vẻ trù mẫn khác lạ, như là yêu thương như là tiếc nuối, còn mang đậm một vẻ quyến luyến. Tiểu công chúa, đúng vậy, cô bé là tiểu công chúa của anh.

Đột nhiên thân thể Tiêu Trác di động, chuẩn xác né được một vật cứng bay tới từ hướng đối diện, nhưng gần như ngay lập tức, anh chinh đồn lại được dáng vẻ phong độ vốn có, khuôn mặt đẹp trai xẹt qua một tia nhìn khi dễ: "Tôi nói anh không có một chút sáng ý gì, lần nào cũng dùng có mỗi chiêu này." Một tiếng vỗ bàn cái bộp phát ra từ phía Thừa Duẫn. Tiêu Trác nhìn đôi mày cau lại của người đàn ông đang ngồi trên ghế xoay, giống như đang có chút bất mãn.

Từ trước đến nay người ra vào tùy ý văn phòng của anh chỉ có mỗi nhóm anh em thân thiết này, bây giờ, dường như phải bổ sung thêm cả Tô Vận Nhi. Thừa Duẫn nhếch môi, một nụ cười nửa miệng cong lên thật đẹp, ngón tay thon xoa xoa chiếc cằm cương nghị. Bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, Tiêu Trác đi thẳng tới trước mặt Thừa Duẫn, thì nửa phần thân trên lên mặt bàn, nở nụ cười xấu xa: "Tà Thần, vừa rồi lúc lên đây tụi này có gặp qua chị dâu, ánh mắt anh thật tốt nha, cô em gái so ra còn đẹp hơn cả cô chị."

"Shut up." Ánh mắt lạnh lẽo của Thừa Duẫn xẹt qua một tia bực bội. Anh đột ngột đứng bật dậy, bộ âu phục được may khéo léo càng tôn thêm dáng người cao lớn của anh: "Tô Ân Huệ, ai cũng đừng nghĩ thay thế được cô ấy." Nhớ lại sự việc kia, Thừa Duẫn lại rơi vào vực thăm đau khổ. Hai

tay bóp chặt, cắn hận nện lên mặt bàn, mắt gườm gườm nhìn Nam Cung Thần đang ngồi trên sofa. Tiêu Trác vỗ vỗ vai anh, tỏ như hiểu thấu nói: "Tôi thật không biết sự cố chấp của anh là may mắn hay là bất hạnh nữa."

Tô Ân Huệ, là một cấm kỵ của Thừa Duẫn, cho dù có là Tô Vận Nhi, cũng không thể so sánh cùng cô ấy. Cho dù bọn họ là chị em ruột. Thừa Duẫn không nói thêm, đi thẳng tới quầy bar lấy một ly có chân dài, rót vào đó một dung dịch màu đỏ, là loại rượu đỏ Rafael năm 1787, mùi rượu thơm dịu lan tỏa khắp văn phòng, cuốn hút. Thừa Duẫn ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, chất lỏng màu đỏ kia từ từ chảy xuống yết hầu anh, thấm tận tâm can. Hương vị ngọt ngào nói không nên lời, hương vị như ảo giác trong miệng, lưu luyến đọng lại cả một hồi lâu. Nới lỏng cà vạt, khả năng khống chế của Thừa Duẫn rất tốt, đặt ly rượu xuống, đôi tay nhàn nhã đặt trên tay ghế sofa, quan sát Nam Cung Thần đang thưởng thức loại rượu cực phẩm. Anh biết mục đích hôm nay bọn họ đến đây: "Bên Tu La có chuyện gì à?"

Ngày Thừa Duẫn về nước đã gặp Mẫn Thiên Hữu ở sân bay, lần này cậu ta đi Mỹ không phải xử lý chỉ chuyện cá nhân, anh còn có nhiệm vụ phải thực hiện.

"Lần trước có nói qua chuyện Blue Diamond cuối cùng cũng xuất hiện, người của bọn mình bên Tu La có liên lạc với chúng ta, nhưng trước đó, dường như anh ấy đã gặp một ít việc phiền phức." Trong đáy mắt tối đen âm u của Nam Cung Thần mang theo một sự u buồn. Nhưng cũng rất nhanh nó đã tan biến mất, đối với anh em của mình, từ trước đến nay anh luôn tuyệt đối tin tưởng.

Thừa Duẫn gật đầu, cánh tay xoa xoa chính giữa cặp chân mày, phát hiện Tiêu Trác đứng ở cửa sổ nhìn xuống lầu, ngắm phong cảnh, từ chỗ cậu ta đứng có thể thấy được mọi sự vật ở dưới đất.

Thừa Duẫn đứng dậy, bước tới nhìn theo hướng ánh mắt của Tiêu Trác, ở dưới, một bóng dáng màu trắng dần dần biến mất.

“Có lẽ, anh không nên liên lụy tới cô ấy.” Sự nghiêm túc khó gặp hiện lên trên gương mặt Tiêu Trác, anh nhìn thẳng Thừa Duẫn khi nói những lời này, tuy rằng chỉ mới gặp mặt một lần, nhưng anh biết, cô gái kia thật rất đơn thuần, không nên bị nhúng chàm bởi sự thâm trầm phức tạp của Thừa Duẫn. Tuy lúc này thì chưa, nhưng không xa sẽ có một ngày nào đó.

“Đã muộn rồi.” Suy nghĩ của Thừa Duẫn như bị nhiễu loạn. Từ lúc Tô Vận Nhi thay thế Tô Ân Huệ bước vào cuộc sống của anh, nhất định đó là vận mệnh. Chính cô ta tự nhảy vào vòng lốc xoáy này.

Người ta thường nói đàn bà đẹp là một loại thuốc phiện, hễ dính tới nhất định bị nghiện. Mặc dù biết mình sẽ bị trúng độc, nhưng cũng sẽ như con thiêu thân lao đầu vào lửa. Âu Thừa Duẫn kia, cũng là một loại độc vật, hễ sa ngã trong tình yêu với anh, nhất định rất thống khổ. Tô Ân Huệ, chính là một ví dụ.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Giác Mộng Xa Vời

Tô Vận Nhi ra tới đại sảnh SK, đã thu hút được vô số ánh mắt tò mò. Cô đi nhanh ra ngoài, chui vào một chiếc tắc xi, rời khỏi nơi làm cho cô cảm thấy khó thở.

Chiếc tắc xi chạy vòng vòng trong thành phố, Vận Nhi không biết nên đi về đâu. Nhà họ Tô đã không còn là nhà của cô nữa. Âu gia sao? Nơi đó mới là nhà của cô sao? Trong lúc cô xuất thần suy nghĩ mông lung, tiếng chuông điện thoại reo lên. Vận Nhi bắt máy, là Tô Viễn Hàng gọi tới, giọng ông ngập ngừng, dường như có chuyện muốn nói với cô.

"Làm phiền anh cho xe quay lại." Vận Nhi nói với tài xế địa chỉ công ty. Đối với Tô Viễn Hàng, cô lúc nào cũng giữ lòng kính trọng.

Vận Nhi ngồi trong phòng khách đợi Tô Viễn Hàng, sau cuộc họp, giao việc cho người thư kí xong, ông mới bước vào văn phòng. Tô Viễn Hàng là một người rất có nguyên tắc, Vận Nhi cũng hiểu rất rõ, thời gian làm việc của ông luôn luôn được sắp xếp rất khít khao.

"Ân Huệ có liên lạc với con không?" Tô Viễn Hàng ngẩng đầu, nhìn Vận Nhi, chỉ chỉ vào ghế sofa đối diện ý bảo cô ngồi xuống. Vận Nhi có chút hốt hoảng, bước tới hai bước rồi ngồi xuống, theo phản ứng tự nhiên lắc lắc đầu: "Không có."

"Thật không?" Tô Viễn Hàng nghi ngờ liếc nhìn Vận Nhi một cái, không tiếp tục truy hỏi nữa. "Cha định cho con tới đây thực tập, dù sao ngày khai giảng cũng còn cách tới hơn một tháng chi bằng lợi dụng dịp này học hỏi

thêm một chút, con nghĩ sao?” Tô Viễn Hàng dùng ánh mắt đầy dụng ý nhìn Vận Nhi.

Đây mới là mục đích mà ông gọi cô tới đây sao? Vận Nhi hơi sững sốt, trước kia đều là chị Ân Huệ theo bên cạnh trợ giúp cha mà thôi. Nhưng mà, bây giờ sao lại là cô? “Cha à, con chỉ rành văn nghệ này nọ thôi.” Vận Nhi từ nhỏ rất nhiệt tình với vũ đạo, cho nên khi học đại học những lúc có dịp cô đều tham gia biểu diễn văn nghệ. Đối với chuyện quản lý công ty, cô hoàn toàn dốt đặc cán mai.

“Không sao, năng lực có thể từ từ bồi dưỡng, dù sao sớm hay muộn gì thì công ty cũng sẽ do chị em con tiếp quản.” Tô Viễn Hàng dường như đã có quyết định, không để cho Vận Nhi phản đối, trên thực tế ông làm vậy là còn có một dụng ý khác. Âu Thừa Duẫn có ý đồ với đứa con gái bảo bối của ông, ông không có năng lực ngăn chặn nên đành buông xuôi. Nhưng đối với Vận Nhi, ông vẫn luôn giữ thái độ quan tâm đặc biệt. Cuối cùng, Tô Viễn Hàng còn nói một câu: “Chuyện Âu Thừa Duẫn, con không cần quá để ý.” Ý ông là nói về chuyện bá đạo của Thừa Duẫn, cô cũng vốn không thèm để ý.

Vận Nhi lộ ra vẻ mặt buồn rầu, chí hướng của cô căn bản không hướng về công ty. Tâm huyết của cha nên để cho chị Ân Huệ kế thừa, nhưng hiện tại, chị không có ở đây, chẳng lẽ vị trí này cũng muốn bắt cô thế vào hay sao? Lại nói tới Vận Nhi là loại người đa tài đa nghệ. Giấc mộng của cô là hy vọng sau này sẽ được đứng trên sân khấu quốc tế, biểu diễn những kỹ thuật nhảy tài năng của cô, nhưng thật sự thì mục tiêu ấy quá xa xôi, có lẽ cô không có được cái tư cách đó. Vận Nhi biết, Viễn thị là tâm huyết suốt đời của cha, cô thậm chí có thể hy sinh tự do của cô để cứu vãn nó và chị. Hiện tại cô đã không được phép tự mình đưa ra quyết định cho bản thân. Đột ngột kết hôn, có vẻ như số phận của cô đã không do cô nắm giữ. Đối lại xem xét ở một góc độ khác, dù sao cũng không hoàn toàn tồi tệ, ít ra, cũng là một cái cớ để có thể trốn tránh Thừa Duẫn.

Tuy rằng Tô Viễn Hàng cho cô đến công ty, nhưng vẫn không cho phép cô quay về nhà họ Tô. Trong lòng ông, vẫn có vài phần kiêng dè Thừa Duẫn, Vận Nhi lại lười đi tranh chấp này nọ, dù sao thì đối với anh cô chỉ là một người vợ vô hình. Cô cũng không hy vọng anh xen vào cuộc sống của cô. Tựa như hai điểm trên hai đường thẳng song song, không bao giờ giao nhau.....

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Thói Quen Không Tốt

Sau lần gặp Thừa Duẫn ở SK đến nay đã gần một tuần nhưng vẫn chưa gặp lại anh. Mỗi ngày Tô Viễn Hàng phái tài xế đưa rước cô tới công ty, lúc cô ra khỏi nhà anh đã không còn ở nhà, buổi tối khi cô về anh cũng chưa có về. Vận Nhi không biết cách sống như vậy có gọi là bình thường không, nhưng cô có ảo giác, hình như, anh cũng cố tình lẩn tránh, giống như cô.

Năng lực học hỏi của Vận Nhi rất tốt, một tuần ở bên cạnh Tô Viễn Hàng, ông dạy cô rất nhiều những kỹ năng trong thương trường cùng với những thủ đoạn giao tiếp, Vận Nhi không tránh khỏi sinh lòng khâm phục khả năng xử sự lão luyện, khôn khéo quyết đoán của Tô Viễn Hàng, nhưng vẫn còn rất nhỏ bé so với SK, lãnh đạo tập đoàn SK - Âu Thừa Duẫn - người đã đưa SK trở thành một tập đoàn hùng mạnh xuyên quốc tế. Anh thật sự rất thành công, hiện tại, Vận Nhi đã nhìn anh với cặp mắt khác xưa một chút.

Trong văn phòng tổng giám đốc SK tràn ngập sát khí, Âu Thừa Duẫn cúi nhìn bức ảnh chụp trên tay, không phải nhìn người nữ diễn viên trong bức hình - Quý Lam mặc bộ trang phục màu xanh trong buổi phỏng vấn, mà anh đang chăm chú nhìn hai bóng hình mù mờ khác trong bức ảnh, bức hình đó vô tình chụp luôn cả bóng ảnh Lam Hạo ôm Vận Nhi, chỉ là mơ hồ, thật sự nhìn không rõ mặt người trong bức ảnh, nhưng Thừa Duẫn biết chắc đó chính là bọn họ.

Anh thường không để ý những tin tức rác rưởi như thế này, nhưng sau cuộc gọi do Tiêu Trác gọi tới, từ cách nói ẩn chứa châm biếm của cậu ta, Thừa Duẫn lại ngay ngợ đi điều tra. Tô Vận Nhi, con bé chết tiệt, tại sao

trong lúc trái tim anh sắp bình phục, lại xảy ra chuyện kích thích anh như thế này? Tức giận xé toạt tấm ảnh, ném đi, Thừa Duẫn đốt một điếu xì gà, tự nhốt mình trong thế giới lảng vảng khói thuốc. Chỉ có như vậy, anh mới có thể nhìn thấy rõ bản thân mình muốn gì.

Tô Vận Nhi và Hứa Tâm Lam ngồi gục đầu trong quán cà phê Mễ La. Hôm nay là cuối tuần, Vận Nhi không cần đi làm nên liền hẹn Hứa Tâm Lam ra đây, đối với những thay đổi phát sinh trong tuần, Vận Nhi đã bắt đầu quen.

“Sao? Đó không phải là Riche sao? Nghe nói anh ta mới về nước.” Đôi mắt Hứa Tâm Lam chột sáng khi nhìn thấy tấm áp phích to treo ở quảng trường. Cô hưng phấn reo lên với Vận Nhi. Vận Nhi xoay đầu lại, nhìn tấm áp phích, trên mặt cũng đầy vẻ ngạc nhiên thích thú.

Riche, là ngôi sao nổi tiếng khắp Châu Á, Vận Nhi đương nhiên biết, anh ta luôn nhận được sự chú ý kỹ càng của giới truyền thông, không thể phủ nhận, anh ta đúng là một người đàn ông rất quyến rũ. Mái tóc vàng sậm mềm mại, sống mũi cao, đôi mắt biết phóng điện từ, sâu mênh mông như biển cả, đôi mắt đó, thật sự mê người. Khoé môi mỏng nhếch lên mang theo nụ cười lạnh lùng mê hoặc, dáng vẻ hoang dại, như một con ngựa hoang, vừa mang dáng vẻ bất kham, lại có vẻ rất cao quý. Vẻ đẹp này, đủ sức làm tất cả phụ nữ trên thế giới si mê .

“Vận Nhi, có phải rất đẹp trai hay không? Chồng cậu cũng không thua kém đâu.” Hứa Tâm Lam chưa gặp qua Thừa Duẫn, nhưng có một lần ở buổi tiệc đã nhìn lướt qua anh, và cũng thường xuyên nhìn thấy hình anh trên tạp chí, nếu so sánh anh và Riche, bọn họ đẹp trai ngang ngửa nhau.

“Ừ.” Vận Nhi gật đầu, nhìn khuôn mặt tươi cười quyến rũ của người mình tình kia, trong đầu đột nhiên liên tưởng tới một khuôn mặt tuấn tú quyến rũ khác. Thật ra người này không có gì tương đồng với Thừa Duẫn, không hiểu sao Vận Nhi lại liên tưởng bọn họ với nhau. Nghĩ đến đây, cô

không khỏi rùng mình sợ run một cái, hình như, đã thành thói quen, mọi lúc mọi nơi đều nhớ tới anh?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Người Xa Lạ Quen Thuộc

“Tổng giám đốc, những hợp đồng tháng trước của chúng ta đều bị SK giật mất, vài sản nghiệp đứng dưới tên anh cũng bị chủ tịch Phạm thu hồi.” Người thư kí tài giỏi đem những tin tức gần đây nhất báo cáo cho Phạm Tu Vũ nghe.

“SK?” Phạm Tu Vũ nheo mắt, trong lòng xẹt qua một dự cảm không lành, là Âu Thừa Duẫn giở trò quỷ sao?

“Đúng vậy, tổng giám đốc.” Người thư kí thận trọng trả lời, bây giờ là thời điểm căng thẳng, nếu không có cách xử lý thỏa đáng, có thể sẽ liên lụy đến cả công ty. Đặc biệt hơn khu du lịch mới khai phá mà bọn họ đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết nếu như bị người khác hốt mất thì bọn họ sẽ bị lỗ rất nhiều.

“Cha tôi đã biết?” Hiện tại anh không thể không thừa nhận, Thừa Duẫn thật sự rất có năng lực, ngay cả đường rút lui của anh cũng chặt đứt, Thừa Duẫn định dùng phương pháp này để buộc anh phải khuất phục sao?

“Vâng, chủ tịch Phạm để anh tự mình giải quyết.” Vấn đề cuối cùng là nếu anh không thu thập được cục diện rối rắm này, e là vị trí tổng giám đốc của anh cũng không giữ được.

“Được rồi, tôi đã biết.” Hai tay Phạm Tu Vũ xoa xoa trán, nhắm mắt lại tự hỏi trong lòng bước kế tiếp anh nên làm cái gì bây giờ. Không dễ dàng gì anh mới có được ngày hôm nay, cho nên anh sẽ không dễ dàng chịu thua.

“Tu Vũ, anh làm sao vậy?” Sau vài ngày, Tô Ân Huệ phát hiện Tu Vũ có chút kỳ lạ, mỗi lần tới thăm cô, Tu Vũ luôn dùng ánh mắt giống như là si mê nhìn cô chăm chăm, làm cô cảm thấy cả người không được tự nhiên.

“Hả, à, không có gì.” Biết mình đã luống cuống, Phạm Tu Vũ vội vàng thu hồi ánh mắt, đối với Tô Ân Huệ, anh sẽ không buông tay. Do dự rất lâu, Phạm Tu Vũ mở miệng thăm dò: “Ân Huệ, nếu Thừa Duẫn tới tìm em, em có trở về với anh ta không?” Tu Vũ chưa xác định, mục đích Thừa Duẫn làm như vậy có phải bởi là vì Ân Huệ hay không, nhưng anh dám khẳng định, Ân Huệ chiếm vị trí rất quan trọng trong lòng anh ta, nếu không anh ta cũng sẽ không chèn ép anh như vậy.

Tô Ân Huệ sững sốt, không biết trả lời Tu Vũ như thế nào, quan hệ của cô và Thừa Duẫn trong lúc đó cũng không đơn giản như vậy, chuyện này Tu Vũ cũng hiểu được, nhưng Ân Huệ cũng biết, Thừa Duẫn sẽ không dễ dàng buông tha cho cô. Bởi vì, cô đã hại chết Thừa Huyền, em trai của Thừa Duẫn. “Em biết rồi.” Sự trầm lặng của Ân Huệ làm cho Tu Vũ như đã có đáp án, ít ra, anh còn có cơ hội.

[center] —————Lục Thiếu ngăn ra—————
[/center]

Thừa Duẫn sở dĩ yên tâm về Tô Viễn Hàng, bởi vì anh biết ông rất có sức ảnh hưởng đối với Tô Vận Nhi, nhưng thật kỳ lạ, cho dù Vận Nhi không có ở bên cạnh anh, nhưng hình bóng của cô vẫn luôn lảng vảng trong đầu. Thật sự là phát điên rồi.

“Tổng giám đốc, tổng giám đốc tập đoàn Phạm thị muốn gặp anh.” Vu Nhuế bước thẳng vào văn phòng Thừa Duẫn, tựa hồ như Thừa Duẫn đã sớm liệu được việc Tu Vũ sẽ tới tìm mình: “Cho anh ta vào.” Phạm Tu Vũ, rốt cuộc cũng đứng ngồi không yên rồi sao?

Tô Vận Nhi cự tuyệt hảo ý của Lam Hạo muốn đưa đón cô, nơi này cách công ty không xa, sau buổi ăn cơm Tây chung với Lam Hạo, cô liền nói lời tạm biệt rồi đi thẳng tới toà nhà cao tầng kia, gần đây số lần gặp mặt Lam Hạo càng ngày càng nhiều, vì công việc, Lam Hạo đã đề xuất cho cô không ít ý kiến tuyệt vời.

Mới vừa đi được một đoạn ngắn, trước mặt Vận Nhi đột nhiên xuất hiện một bóng người tông sầm vào cô, theo quán tính, người cô ngã bật ra sau, chỉ cảm thấy bên hông như có một sức mạnh giữ chặt, ngay sau đó, cô ngã vào một lồng ngực ấm áp. Kinh ngạc ngẩng đầu, bắt gặp một đôi mắt đen âm u, khuôn mặt cương nghị ẩn giấu dưới cái mũ lưỡi trai đập thẳng vào mắt Vận Nhi. Là anh ta? Vận Nhi vừa định mở miệng hét lên, đôi môi bất ngờ bị bịt lại, đôi mắt cô mở to trợn trừng. Anh ta, anh ta, anh ta.... dám hôn cô?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Siêu Sao Thiên Hoàng

Trong đầu Vận Nhi lập tức cảm thấy trống rỗng, cảm nhận thấy một hơi thở cuồng nhiệt ở trên mặt mình, môi cánh hoa có một loại cảm giác ngứa ngứa ma dại như có người đang cắn cắn, trong khoảng thời gian ngắn, cô thể nhưng lại quên mất phải phản kháng.

Thân thể bị một vòng tay ôm lấy, ngũ quan tuấn mỹ dưới mũi lưỡi trai kia dần dần rõ ràng xuất hiện trước mắt Vận Nhi.

Vận Nhi không khỏi mở to hai mắt nhìn, thời điểm cô vừa định đẩy anh ta ra thì áp lực gần sát thân hình cô đã rời khỏi, vẻ mặt người đàn ông hưởng thụ, luyến tiếc vươn tay chạm lên đôi môi đỏ mọng của cô, cặp mắt xanh tuyệt đẹp kia phấp phất sáng bóng mê người : “Ừ... Cảm giác thật sự là rất tốt!”

“Này, anh...” Vận Nhi trừng mắt nhìn anh ta, nói không ra lời.

Cách đó không xa truyền đến từng đợt tiếng bước chân dồn dập, Vận Nhi còn chưa hiểu rõ được tình huống, thân thể lại bị kéo vào một cái ôm ấp rắn chắc, trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm dễ nghe của người đàn ông đó : “Nhớ kỹ, tôi tên là Thương Nhĩ Kỳ, thật mong lần gặp mặt tiếp theo của chúng ta!”

Lập tức rời đi giống như cơn gió, Vận Nhi còn chưa phục hồi tinh thần lại, trước mặt đã không còn nhìn thấy bóng dáng anh ta.

Vài người đàn ông mặc tây trang, mang giày da lướt qua người cô nhìn xung quanh, tựa hồ như đang tìm kiếm người nào đó.

Vận Nhi lập tức tròn mắt, người đàn ông kia, Riche ? Siêu sao thiên hoàng tóc đỏ đó sao?

Thương Nhĩ Kỳ ?

Anh ta vừa mới hôn cô? Cô không phải đang nằm mơ chứ?

Trên đôi môi đỏ mọng còn trướng đau tựa hồ còn lưu lại sự ấm áp của anh, cũng là nhắc nhở cô, một màn vừa phát sinh là chân thật.

Vận Nhi thấy rõ cặp mắt xanh kia của anh ta, rất đẹp, thực mê người, dễ dàng làm cho người ta say mê.

Kinh ngạc nhìn về hướng anh vừa biến mất, Vận Nhi chậm rãi hồi thần, trong mắt hiện lên một chút phức tạp, sau đó tiếp tục đi đến tòa nhà.

“Vì cái gì lại làm như vậy ?” Phạm Tu Vũ trong lòng tuy rằng đã có đáp án, nhưng mặt vẫn không đổi sắc chất vẫn Âu Thừa Duẫn.

Âu Thừa Duẫn xoay ghế 90 độ, gương mặt hoàn mỹ hiện lên độ cong đẹp mắt, không chút để ý vẫn nhìn vào điện thoại di động như trước. Từ khi Phạm Tu Vũ tiến vào văn phòng tổng giám đốc, anh vẫn chưa từng liếc nhìn anh ta.

Chỉ là một vật thay thế, anh thực sự cảm thấy bị ai thay cho Phạm Tu Vũ !

“Cạnh tranh trên thương trường từ xưa đến nay đều là tận dụng mọi thứ, tổng giám đốc Phạm là đến khởi binh vấn tội sao ?” Nếu anh ta muốn giả bộ với anh, vậy anh cũng sẽ phối hợp.

Hết thảy nguyên do, đều là vì anh ta, Phạm Tu Vũ, không nên chen chân vào chuyện của Âu Thừa Duẫn anh đây !

Tô Ân Huệ, sẽ có một ngày cô trở về cầu xin tôi !

“Tổng giám đốc Âu luôn có tiêu chuẩn rất cao, tại sao lại bắt ép Phạm thị nhỏ nhỏ của chúng tôi đây?” Phạm Tu Vũ biết hôm nay tìm đến anh ta sẽ không có kết quả gì, nhưng trừ bỏ mục đích này, anh còn có ý đồ thuyết phục anh ta buông tha cho Ân Huệ.

“Phạm Tu Vũ, anh hẳn là biết, đồ của Âu Thừa Duẫn tôi, người khác đoạt không được mà, đúng không?” Ánh mắt Âu Thừa Duẫn lạnh như băng, lộ ra lạnh lẽo khiếp người, thẳng tắp chiếu vào trong lòng Phạm Tu Vũ. Làm cho anh không tự chủ được rung mình một cái, biểu tình có chút cứng ngắc : “Chuyện năm đó cũng không phải lỗi của Ân Huệ, anh không thể đối với cô ấy như vậy !”

“Không tới phiên anh giáo huấn tôi !” Thân hình to lớn của Âu Thừa Duẫn giấu trong ghế xoay đột nhiên đứng lên, ở trong phòng trống trải, lại giống như một tượng điêu khắc phương tây, mang theo khí chất vương giả trời sinh kia, làm cho không khí lập tức liền trở nên trầm lại.

Anh ta như vậy, làm cho người ta cảm thấy có chút đáng sợ.

“Anh...” Phạm Tu Vũ phát hiện, chính mình ở trước mặt anh ta chính là vô cùng nhỏ bé, anh căn bản là đấu không lại Âu Thừa Duẫn.

“Hy vọng chúng ta sẽ không có cơ hội gặp mặt lần thứ hai !” Bởi vì tiếp theo, anh không thể cam đoan mình có thể làm cho anh ta hoàn hảo đứng ở trước mặt mình hay không. Khóe miệng Âu Thừa Duẫn khơi lên một chút ý cười mỉa mai, chỉ bằng anh ta mà đã muốn bảo vệ Tô Ân Huệ sao ?

Anh nhất định sẽ làm cô chủ động trở lại bên cạnh mình!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Có Quan Tâm Hay Không

“Anh Tu Vũ, sao chỉ có một mình anh, chị của em đâu ?” Tô Vận Nhi có chút ngoài ý muốn khi Phạm Tu Vũ lại chủ động tìm cô, mấy ngày nay hình như cha có chút cảnh giác với chị, cô mới gọi điện thoại cho chị, muốn chị chờ tiếp qua vài ngày lại gặp mặt.

“Ân Huệ không tới, là anh muốn gặp em !” Trên mặt Phạm Tu Vũ lộ ra vẻ tươi cười thản nhiên, lập tức làm cho Vận Nhi cảm thấy thân thiết. Khi ngồi ở đối diện, anh đã gọi cơm xong, Vận Nhi trước kia cùng Phạm Tu Vũ tiếp xúc không nhiều lắm, bình thường đều là thời điểm có chị mới gặp nhau. Cho nên khi nhìn thấy anh, cô có cảm giác giống như gặp anh trai, ở trong tiềm thức của cô, Phạm Tu Vũ thực yêu chị, là một người anh rể lý

tưởng.

“Vận Nhi, anh có chuyện muốn hỏi em !” Phạm Tu Vũ đột nhiên buông đồ ăn trong tay, nhìn Vận Nhi đang ăn ngon, dường như từ trên người Vận Nhi căn bản không thể nhìn ra ảnh hưởng cùng thương tổn mà kết hôn tạo ra cho cô, nhưng Âu Thừa Duẫn là một người đàn ông tâm cơ rất sâu, Vận Nhi có phải cũng là một nước cờ của anh ta hay không ?

“Được, anh hỏi đi !” Vận Nhi thuận tay cầm lấy cái ly trong tay lên uống một ngụm, phát hiện trong mắt Phạm Tu Vũ có những lời khó nói không giống trước đây, chẳng lẽ là có liên quan tới Tô Ân Huệ ?

“Làm sao vậy ? Anh Tu Vũ, có phải chị của em xảy ra chuyện gì hay không ?” Vận Nhi có chút khẩn trương nhìn anh.

“Không phải, Ân Huệ tốt lắm, anh muốn hỏi em, Âu Thừa Duẫn vì cái gì muốn cưới em ?” Thời điểm Phạm Tu Vũ hỏi xong những lời này, Vận Nhi liền sửng sốt, Phạm Tu Vũ biết,

vậy còn Tô Ân Huệ ?

“Anh còn chưa nói với chị em, anh muốn biết rõ mọi chuyện trước !” Phạm Tu Vũ từ trong ánh mắt phức tạp đó của Vận Nhi có thể thấy được, việc này đều không phải là

xuất phát từ ý định của cô, như vậy xem ra, anh đoán không sai, anh ta là muốn lợi dụng Vận Nhi để kiểm chế Ân Huệ sao ?

“Anh ta, anh ta nói, em không gả cho anh ta,

anh ta sẽ thu mua Viễn Thái !” Vận Nhi cúi đầu, biết đây không phải là lời nói thật lòng của cô, Vận Nhi có chút sợ hãi, nếu để Tô Ân Huệ biết, nhất định sẽ không bỏ mặc cô,

như vậy, kế hoạch để chị ấy đào hôn vất vả kết quả lại không phải là như hoa trong gương, như trăng trong nước sao ?

“Mục đích của Âu Thừa Duẫn quả nhiên không đơn giản !” Phạm Tu Vũ thở dài một hơi. Âu Thừa Duẫn là một nhân vật lợi hại, anh ta nói được thì làm được. Nếu còn tiếp tục như vậy, Tô Ân Huệ nhất định sẽ chủ động trở lại bên cạnh anh ta.

“Làm sao vậy ? Anh Tu Vũ, anh ta làm cái gì sao ?” Vận Nhi đánh giá Phạm Tu Vũ đang nhăn mày, dường như là có chuyện gì phiền lòng. Mà cô, coi như là một nguyên nhân

trong đó ?

“Tạm thời em không cần nói cho chị em chuyện em thay cô ấy gả cho Âu Thừa Duẫn, biết không ?” Phạm Tu Vũ luôn mãi dặn dò, bây giờ còn chưa đến thời điểm nguy cấp nhất, anh cũng sẽ không dễ dàng cúi đầu trước anh ta.

“À !” Vận Nhi gật đầu, không biết cảm giác nguy hiểm mãnh liệt như mạch nước ngầm này đến từ đâu, nhưng cô luôn luôn cảm thấy bất an, dồn cô vào đường cùng, mà quan hệ của cô và Âu Thừa Duẫn, là một giai đoạn gián tiếp.

Có chút ngoài ý muốn, hôm nay, khi Vận Nhi trở về liền nhìn thấy chiếc xe Bentley quen thuộc của anh ta đậu ở trong biệt thự, Vận Nhi lên lầu về phòng mình phải đi qua phòng anh. Khi đi qua phòng anh, bước chân của cô tạm dừng vài giây, nâng tay, muốn gõ cửa.

Do dự một chút, vẫn là không có dũng khí gõ xuống, bởi vì cô biết Âu Thừa Duẫn sẽ không trả lời vấn đề của cô, trong lòng cô còn chờ mong cái gì ?

Lần lượt nghĩ đến thái độ lạnh lùng của anh, kiêu ngạo trời dậy trong cô liền khiến cho chính mình không cần đi để ý đến anh ta, cô chẳng qua là một vật thay thế mà thôi, trước khi Tô Ân Huệ trở về, cô chỉ có thể ngoan ngoãn ở trong này, đây không phải là mục đích của anh ta sao ?

Anh ngồi trên sofa chuyên chú nhìn tài liệu, dường như nghe được tiếng dừng lại vài giây kia, về sau nghe được tiếng bước chân dần dần xa, anh mới thu hồi suy nghĩ. Thân

thể to lớn dưới lớp áo choàng tắm kia được bao phủ lên một vầng sáng khêu gợi, trong cơ thể cũng đang ngăn chặn không chỉ là khát vọng...

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Rung Động

Nhưng dưới đáy lòng anh luôn có một thanh âm cảnh báo cho chính mình, Tô Vận Nhi không phải Tô Ân Huệ, anh không thể đem sai lầm của Tô Ân Huệ trút lên thân thể cô. Trầm tư đã lâu thẳng đến khi trên màn hình laptop nhảy ra một tấm ảnh, lúc này, xuất hiện một dung nhan tuyệt sắc diễm lệ, tươi cười kia, vẫn khiến đáy lòng anh ấm áp, làm cho anh suy nghĩ ba năm, cũng hận ba năm !

Vì cái gì anh còn có thể giữ lại ảnh chụp của cô ?

Âu Thừa Duẫn phần nộ cầm laptop màu bạc lên, hung hăng ném lên mặt đất, bởi vì trải một tầng thảm thật dày, màn hình lại khôi phục lại một mảnh màu lam, không hề thay đổi.

Âu Thừa Duẫn lại lần nữa trở về sô pha, khuôn ngực màu lúa mạch phập phồng nhảy lên, lại làm cho tức giận trong cơ thể không chút nào giảm bớt.

Vận Nhi đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn mặt trăng sáng dần nhô lên cao, một dải ngân hà huyền ảo, trên bầu trời cao điểm vài vì sao, dệt thành một đường cong sáng ngời. Vận Nhi thực thích ở nơi này ngắm cảnh đêm, nhà họ Âu rộng lớn rất khác biệt, vị trí phòng cô vừa vận có thể nhìn đến một mảnh ánh sáng ngọc tinh khiết kia, giống như vươn tay, là có thể chạm đến ngôi sao lớn nhất.

Mỗi ngày trước khi ngủ ở trên ban công ngắm sao, cũng thành một thói quen của cô.

Từ khi đến Viễn Thái đi làm, Vận Nhi cũng dưỡng thành thói dậy sớm, cho dù là cuối tuần, cô cũng mở to đôi mắt, không hề buồn ngủ.

Nghĩ chỗ ngồi này là nhà họ Âu xinh đẹp, không khí sáng sớm thực trong lành, Vận Nhi nhanh chóng rửa mặt sau đó chuẩn bị xuống lầu dùng cơm.

Trải qua mấy ngày ở chung, Vận Nhi đã quen thuộc cùng những người hầu này, trên người Vận Nhi một chút kiêu ngạo của thiên kim tiểu thư cũng không có, hơn nữa thực hiện hoà, mọi người đều thích cô, chẳng qua khi đối mặt với Âu Thừa Duẫn lại là một thái độ vô cùng cung kính .

“Phu nhân, có thư của cô!” Vận Nhi mới vừa đi đến cửa lớn, chú Chung từ bên ngoài đi vào đã đem thư đưa cho Vận Nhi.

Vận Nhi nghi hoặc tiếp nhận, một gói thật dày được đóng gói tinh mỹ, hẳn là ảnh chụp linh tinh gì đó. Vận Nhi lại trở về, bắt tay vào mở thư, đang nhìn đến địa chỉ là từ Đức gửi đến, Vận Nhi lập tức hiểu được. Lần trước gấp gáp trở về, cô đều quên lấy lại ảnh chụp của cô cùng Âu Dương.

Vừa nghĩ đến hành trình đi Đức lần đó, Vận Nhi khẩn cấp muốn nhìn xem những danh thắng cổ tích cô đã đi qua ở sau lưng cô là cảm giác gì.

“A, thực xin lỗi!” Chỉ lo nhìn ảnh chụp trong tay, quên nhìn phía trước, Vận Nhi vừa mới chuẩn bị bước chân lên lầu, liền đụng tới một bức tường thịt cứng rắn, cô theo tiềm thức liền mở miệng xin lỗi.

Không được đáp lại, cũng không nhìn thấy bóng đen trước mặt tránh ra, Vận Nhi lúc này mới nâng mặt lên. Khi nhìn đến thân hình vĩ ngạn trước mắt, cô bị dọa lui về phía sau hai bước, Âu Thừa Duẫn hôm nay ở nhà ?

Vận Nhi vỗ ngực, bộ dáng nai con chấn kinh làm cho Âu Thừa Duẫn không hờn giận nhíu mày, lơ đãng cúi đầu nhìn đến ảnh chụp trong tay cô,

khóe miệng nhếch lên một chút tươi cười không dễ phát hiện, Vận Nhi cứ như vậy đứng ở trước mặt anh, cũng không có tính mở miệng nói chuyện.

Gặp mặt xấu hổ như vậy làm cho lòng bàn tay Vận Nhi đỏ đầy mồ hôi, giống như có một loại cảm giác bị xem xét làm cho Vận Nhi cảm thấy thực không thoải mái, một đoạn thời gian này Âu Thừa Duẫn biểu hiện rất khác thường, cô vẫn là ít chọc tới anh thì tốt hơn.

Thật cẩn thận đem ảnh chụp cầm trong tay, cô chuẩn bị lướt qua bên người anh chạy lên lầu, nhưng anh lại đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích.

Thân hình cường tráng bị vây dưới bộ áo ngủ màu trắng mê ly mà gợi cảm, làm cho Vận Nhi không tự giác cúi đầu không nhìn anh, nâng bước chân lên, chậm rãi bước tới bên cạnh, chỉ cảm thấy hơi thở dựa vào cô càng gần, cô lại càng khẩn trương.

“Em rất sợ tôi ?” Khi bước qua bên người anh, Vận Nhi bỗng dừng bước chân nhanh hơn, cánh tay lại bị một cổ lực lượng mãnh liệt giữ chặt, ngay sau đó, cô liền ngã vào cái ôm ấp quen thuộc kia.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Không Nhìn Bọn Họ

“Không có !” Vận Nhi thốt ra, liền thấy được trong mắt Âu Thừa Duẫn sáng lên, không phải cô sợ, chỉ là cô đoán không ra tính tình anh, không biết khi nào thì anh lại làm ra hành động kinh người.

Âu Thừa Duẫn dường như biết trước cô sẽ trả lời như vậy, lộ ra một chút tươi cười quái dị khó có được, Tô Vận Nhi sẽ không ôn thuận nghe lời giống cô ấy. Nhưng những ngày này anh cố ý vắng vẻ cô, hình như đối với cô không tạo thành một chút ảnh hưởng nào.

“Hiện giờ danh nghĩa em là Âu phu nhân, cách người đàn ông khác xa ra một chút !” Âu Thừa Duẫn đột nhiên tiến đến trước mặt Vận Nhi, hơi thở ấm áp phun lên cổ Vận Nhi, cô như bị mê hoặc đứng bất động ở nơi đó. Cánh tay bị cánh tay cứng rắn của anh giam cầm, cổ nóng rục bên hông kia cũng kề sát cô, một loại rung động khó có thể nói nên lời làm cho cô giống như bị điện giật vậy, si ngốc nhìn khuôn mặt tuấn tú tà mị trước mắt này.

Cô dường như đã quên, Âu Thừa Duẫn chính là một người đàn ông vô cùng nguy hiểm, nhất là ở trước mặt phụ nữ, làm người ta không có một chút năng lực chống đỡ.

Giờ này khắc này, Vận Nhi thế nhưng lại quên phản kháng.

“Hử? Nghe thấy không?” Âu Thừa Duẫn không nghe thấy cô trả lời, không khỏi lại tăng thêm lực trong tay, Vận Nhi đau đến nỗi đôi mi thanh tú nhắm lại, lập tức từ trong hơi thở của anh tỉnh lại.

Người đàn ông trong miệng anh kia là chỉ ai ? Lam Hạo ?

Nhưng anh làm sao mà biết được ?

Vận Nhi hừ hừ, nghiêng mặt đi, người đàn ông này có chút cố tình gây sự, chuyện cô cùng ai kết giao hình như cũng không liên quan đến anh ta chứ? Cô còn chưa so đo với tình nhân của anh, trong lòng nghĩ vậy, Vận Nhi vẫn là không trả lời anh.

“Người phụ nữ chết tiệt !” Âu Thừa Duẫn giận trừng mắt nhìn người phụ nữ nhỏ bé trong lòng, chỉ thấy cô bất mãn chu đôi môi anh đào, môi cánh hoa phấn nhuận hơi hơi mân mê, mang theo một cỗ hương vị dụ hoặc, thế nhưng làm cho anh có loại xúc động muốn âu yếm.

Ngay khi anh muốn bắt lấy cánh môi của cô, muốn cướp lấy phần ngọt ngào kia, thanh âm chị Ngọc không đúng lúc từ đại sảnh truyền đến : “Điện hạ, tiểu thư Jenny đến đây !”

Âu Thừa Duẫn lúc này mới từ bên trong ý loạn tình mê vừa rồi tỉnh táo lại, sau khi ý thức được hành động của chính mình liền đẩy Vận Nhi từ trong lòng ra. Không nghĩ tới anh lại đột nhiên đẩy cô, thân thể Vận Nhi lảo đảo một cái, đầu thiếu chút nữa đụng vào tay vịn.

Lúc này nghe được một trận thanh âm tinh tế của giày cao gót, theo đó là mùi nước hoa nồng đậm, một người phụ nữ gợi cảm yêu diễm cực hạn mặc lễ phục xanh trong suốt cực hở, dưới chân là đôi giày dây cao bảy tấc, một mái tóc quăn màu đỏ cuộn sóng, cực kỳ xinh đẹp, bước thẳng đến chỗ Âu Thừa Duẫn, dùng thanh âm ngọt chết người không đên mạng vui vẻ kêu lên : “Duẫn, người ta nhớ anh muốn chết !”

“Bảo bối, anh cũng nhớ em !” Vận Nhi mở to mắt nhìn, hai người bọn họ thế nhưng trước mặt cô trực tiếp hôn nồng nhiệt theo đúng tiêu chuẩn. Móng vuốt sắc lang của Âu Thừa Duẫn thế nhưng không an phận ở trên người cô ta tự do chạy, cô thiếu chút nữa tàng hình thành không khí, cô – phu nhân chính quy của nhà họ Âu vẫn còn ở đây đó!

Thật quá đáng, người đàn ông này nhất định là cố ý !

Khoe khoang đúng không !?

Tô Vận Nhi trực tiếp nói cho chính mình không cần nhìn bọn họ, hôn đi, hôn đi, hôn chết luôn đi !

“Duẩn, cô ta là ai vậy? Là người hầu nhà anh sao ?” Nhìn bóng dáng Vận Nhi rời đi, Jenny làm nũng đem toàn bộ thân thể đều dán lên người Âu Thừa Duẩn, đôi bàn tay đã đẩy ra dục bào trên người Âu Thừa Duẩn, trực tiếp sờ vào trong ngực anh.

Vận Nhi tức giận, người hầu, người phụ nữ này có mắt nhìn hay không ?

Khóe môi Âu Thừa Duẩn như cười như không tràn đầy tươi cười quỷ dị, nhìn đến Vận Nhi xoay người, ánh mắt nhu tình bắn ra bốn phía, cũng càng thêm ôm chặt người phụ nữ trong lòng : “Bảo bối, không nên hỏi thì tốt nhất không cần hỏi nhiều ! Tôi thích phụ nữ thông minh !”

“Em biết rồi !” Jenny cũng nhìn ra cỗ khí chất không tầm thường trên người Vận Nhi kia, cho nên dùng ánh mắt mang địch ý nhìn cô.

Vận Nhi trực giác muốn cười, tình nhân tìm tới cửa, cô vì cái gì phải cảm thấy không được tự nhiên chứ? Nhưng Âu Thừa Duẩn – người đàn ông này thật là có đủ biến thái, anh ta muốn chơi như thế nào liền chơi, cô coi như không nhìn thấy là được rồi chứ gì?

Nhưng, vì cái gì mà khi nhìn thấy anh hôn người phụ nữ khác, trong lòng cô lại cảm thấy ê ẩm? Là bởi vì anh làm cô cảm thấy khó xử sao? Vận Nhi oán hận nghĩ, rất nhanh đã chạy lên lầu.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Không Thể Làm Chung

Trong đôi mắt Âu Thừa Duẫn sâu không thấy đáy làm cho người ta nhìn không ra suy nghĩ của anh, sau đó đôi tay không an phận của người phụ nữ trong lòng kia cũng bị anh bỏ ra không chút thương tiếc, bạc môi khẽ mở, mặt không chút thay đổi nói: “Ở chỗ này chờ tôi!”

Tao nhã xoay người, anh lại lần nữa đi lên lầu. Jenny thấy thế, nhanh chóng mở túi xách ra, sửa sang lại dung nhan. Hôm nay là ngày rất quan trọng, vận may của cô ta đến rồi.

Vận Nhi ghé vào trên giường, nhìn ảnh chụp rải đầy trên giường kia, đều là hình cô cùng Âu Dương tươi cười ngọt ngào đáng yêu, một màn không hay vừa rồi kia cũng quăng đến sau đầu, chậm rãi thưởng thức từng bức ảnh.

Giữa trưa cô có hẹn với Hứa Tâm Lam, nha đầu kia hiện tại đối với chuyện của cô thực để bụng, không ngừng hỏi thăm tình hình của cô cùng Lam Hạo.

Tùy tiện mặc một chiếc áo sơmi trắng đơn giản, quần jeans ngắn, bên hông thắt một chiếc thắt lưng màu bạc, làm nổi bật thắt lưng mảnh khảnh của cô, đơn giản mà xinh đẹp. Một mái tóc dài cũng được cô buộc lên cao. Nhìn qua cô thực nhẹ nhàng, khoan khoái mỉm cười, cầm lấy túi xách mình vẫn hay dùng. Lúc mở cửa phòng, cô cẩn thận nhìn bốn phía một chút.

Phát hiện dưới lầu đã không thấy Âu Thừa Duẫn cùng tình nhân nhỏ bé của anh ta, lúc này cô mới thở phào mà đi xuống lầu.

“A... Cái kia, Âu Thừa Duẫn, a không, điện hạ, Duẫn, anh ta đã rời khỏi nhà sao ?” Vận Nhi hỏi chị Ngọc vừa đi tới, ngón tay theo thói quen lôi kéo quai túi xách.

“Đúng vậy, phu nhân, đã cùng tiểu thư Jenny rời đi !” Ánh mắt chị Ngọc nhìn Vận Nhi có chút đau lòng. Người phụ nữ kia vừa nhìn đã thấy là hồ ly tinh, so với phu nhân của bọn họ thật sự là kém xa, không biết điện hạ nghĩ như thế nào.

“A, vậy là tốt rồi, chị Ngọc, tôi cũng đi ra ngoài nhé, giữa trưa không ăn ở nhà!” Vận Nhi lơ đãng cười cười, sau đó dặn dò một tiếng rồi ra khỏi nhà.

Thói quen nhìn xe của anh không có trong biệt thự, Vận Nhi tự giễu, cười cười, thu thập tâm tình đi ra khỏi nhà họ Âu.

Hôm nay, nhà họ Hứa không náo nhiệt như lần trước Vận Nhi đến, chỉ có Hứa Tâm Lam cùng anh cả lạnh lùng của cô ấy ở nhà. Ăn cơm xong, Hứa Tâm Lam liền thần thần bí bí kéo Vận Nhi vào phòng của cô.

“Vận Nhi, Vận Nhi, đêm nay ở Long Cơ có buổi tiệc thương nghiệp, chúng ta cùng đi đi!” Hai tay Hứa Tâm Lam chấp lại, một bộ dáng hưng trí dạt dào nhìn Vận Nhi, trong mắt to giảo hoạt rõ ràng lộ ra tia sáng tính kế.

“Không đi !” Vận Nhi theo tiềm thức kháng cự, cô luôn luôn không thích trường hợp này. Trước kia ở nhà họ Tô cũng tránh không được phải tham dự những hoạt động như vậy, đều là Tô Ân Huệ cùng cha tham gia, cho nên tiểu thư nhà họ Tô như cô chính là trên danh nghĩa mà thôi.

“Vận Nhi~~~” Hứa Tâm Lam lôi kéo cánh tay cô, đem tên của cô kéo thật dài, lại là một chiêu này. Vận Nhi bắt đầu đau đầu, nhưng cô thật sự không thích tham gia yến hội như vậy. Nhớ rõ đã từng có một lần cô cùng Tô Ân Huệ tham gia, từ đầu tới đuôi cô đều giống như cương thi duy trì một khuôn mặt tươi cười không thay đổi, còn không ngừng phải chịu đựng

những người đàn ông xa lạ đến gần. Từ đó về sau cô liền từ bỏ ý nghĩ muốn đi đến đó lần thứ hai.

“Chẳng lẽ cậu không muốn gặp học trưởng Lam Hạo sao? Trường hợp như vậy, khẳng định là anh ấy sẽ đi!” Hứa Tâm Lam không ngừng dụ dỗ: “Làm ơn, tớ đang chế tạo cơ hội cho cậu nha, cậu nghĩ xem, trong yến hội nhiều danh môn thực nữ như vậy, cậu không sợ anh ấy sẽ bị người khác cướp mất à?”

“Chuyện này...” Vận Nhi nghiêng đầu, hình như cũng có vài phần đạo lý, cô nên nắm chặt học trưởng Lam Hạo sao?

Ngẫm lại chính mình thích anh đã lâu như vậy, nên cố gắng!

“Hi hi, tớ làm người tốt, cho cậu đêm nay thành bạn gái của học trưởng Lam Hạo, tớ đi gọi điện thoại cho anh ấy!” Hứa Tâm Lam nói xong liền cầm di động bấm số điện thoại Lam Hạo. Vận Nhi thậm chí còn không kịp ngăn cản cô.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Thiểu Một Người Bạn Gái

Bên kia có người nghe máy, một giọng nữ quen thuộc vang lên. Hứa Tâm Lam lập tức nghe ra chủ nhân giọng nói đó: “Mạc Tử Kỳ?”

“Hứa Tâm Lam?”

Đầu kia dường như còn có chút âm nhạc, Hứa Tâm Lam lập tức thắc mắc hỏi: “Sao cô lại ở cùng một chỗ với Lam Hạo? Anh ấy đâu?”

“Ngại quá, anh ấy hiện tại không có ở đây!” Không đợi Mạc Tử Kỳ nói xong, Hứa Tâm Lam liền tức giận cắt đứt điện thoại di động, miệng bất mãn nói thầm: “Lam Hạo này làm cái gì? Thế nhưng lại cùng người phụ nữ tên Mạc Tử Kỳ kia thông đồng ở cùng một chỗ?”

Khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Vận Nhi trong nháy mắt suy sụp xuống, Hứa Tâm Lam vội vàng hoà giải: “Vận Nhi, cậu đừng sốt ruột, người phụ nữ kia chắc ý không được bao lâu đâu, đêm nay cam đoan cậu sẽ áp chế cô ta thôi!”

“Bọn họ có phải đã ở cùng một chỗ hay không?” Vận Nhi cảm thấy có chút ủy khuất, hình như cô đã quên, Mạc Tử Kỳ chính là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của cô.

Lời còn chưa nói xong, đầu đã bị cốc bởi một đôi tay nhỏ bé: “Ô Vận Nhi, chí khí của cậu chạy mất hết rồi phải không? Xuất ra sức quyến rũ của cậu đi, mướn Mạc Tử Kỳ như cô ta so ra cũng kém một Tô Vận Nhi!”

“Cậu nói thật ư?” Trong mắt Tô Vận Nhi lại lần nữa dấy lên hy vọng, bị Hứa Tâm Lam lôi kéo trở lại, còn chưa thử làm sao biết là không được chứ?

“Vô nghĩa, nếu cậu bắt không được Lam Hạo, về sau cũng đừng lặn lội cùng tớ nữa, thật mất mặt!” Hứa Tâm Lam biết nha đầu Tô Vận Nhi kia chính là nói ngoài miệng mà thôi, dựa vào mức độ cô ấy thích Lam Hạo, sẽ không dễ dàng buông tha như vậy đâu.

“Tâm Lam, cậu yên tâm, tớ sẽ không làm cậu thất vọng đâu!” Vận Nhi nhào qua người Tâm Lam áp đảo trên giường, hai người trong nháy mắt liền hi hi ha ha đùa giỡn.

Âu Thừa Duẫn một thân âu phục Armani màu đen, bao lấy dáng người vốn cao to của anh, trên khuôn mặt lãnh tuấn như tượng tạc mang theo đường cong quyến rũ, cả người đều tản ra một cỗ hơi thở quý tộc khiếp người. Jenny tự hào kéo cánh tay anh, hai người thân mật đi ra khỏi một nhà hàng cơm Tây, đi đến khu phố trung tâm phồn hoa nhất.

Từ khi bọn họ thân mật tiêu sái đi ra, cách góc đó không xa, một đôi mắt âm đạm thần thương dưới kính mát vẫn thất thần rơi xuống trên người Âu Thừa Duẫn. Cỗ hơi thở lạnh lùng âm trầm trên người anh ở xa mấy mét, Tô Ân Huệ ưu thương vẫn có thể cảm giác được.

Chẳng lẽ, cô chỉ có thể vụng trộm nhìn anh như vậy thôi sao? Thậm chí, ngay cả nhìn lén như vậy cũng biến thành một loại hy vọng xa vời?

Thẳng đến khi nhìn thấy anh cùng một người phụ nữ ngồi trên chiếc xe Bentley xa hoa, biến mất ở trước mắt cô. Cô lập tức cảm thấy như bị tổn thương, hai hàng lệ chảy dọc theo hai má, xuôi dòng đi xuống. Hai tay che miệng, cô cố gắng không cho chính mình khóc thành tiếng...

Âu Thừa Duẫn nhìn bóng dáng càng ngày càng nhỏ trong kính chiếu hậu kia, cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt, khuôn mặt tuấn tú của anh vốn đã

lạnh lùng càng trở nên âm trầm, trong đôi mắt thâm thúy hiện lên một tia sáng đau lòng mà thương hại, bàn tay gặt gao cầm lấy tay lái. Hoàn toàn không nhìn người phụ nữ nồng đậm mùi nước hoa bên cạnh: “Về sau ở trước mặt tôi không cho phép dùng nước hoa!”

Chết tiệt, từ khi nào anh lại không quen ở cùng người phụ nữ xinh đẹp như vậy, ngược lại cảm thấy hoa cúc nhỏ thanh nhã càng thêm có lực hấp dẫn đây?

Khi Hứa Tâm Lam cùng Vận Nhi còn đang thương lượng buổi tối tham dự yến hội mặc lễ phục dạ hội gì, vừa vận nhìn thấy Hứa Minh Dịch đã trở lại. Hứa Minh Dịch đứng ở trước cửa phòng Hứa Tâm Lam, trong tay mang theo lễ phục tinh mỹ, đưa tới trước mặt Vận Nhi.

“Anh ba, tốc độ của anh thật là nhanh đấy!” Hứa Tâm Lam trừng mắt ám muội nhìn Hứa Minh Dịch. Hứa Minh Dịch cũng chỉ ôn nhu cười cười, ngược lại đem ánh mắt phóng tới trên người Vận Nhi còn đang ngây ngốc. Vận Nhi lập tức hiểu được, khẳng định lại là Hứa Tâm Lam giở trò quỷ, làm cho cô đóng vai bạn gái của anh ba cô ấy.

“Anh ba!” Vận Nhi lễ phép gọi anh, nhìn thấy Hứa Minh Dịch lại làm cô nhớ đến anh cả Tô Thượng Đông của mình, làm cho cô có cảm giác thân thiết giống nhau.

“Thử xem có hợp hay không!” Ánh mắt Hứa Minh Dịch khi nhìn Vận Nhi mang theo nhu tình không dễ phát hiện, chỉ vào lễ phục trước mặt. Anh săn sóc, ngay cả lễ phục cũng giúp cô chuẩn bị tốt.

“Cám ơn anh ba !” Vận Nhi ngược ngùng tiếp nhận, nói lời cảm tạ.

“Hắn phải là anh cảm ơn em, anh vừa lúc thiếu một bạn gái!” Hứa Minh Dịch sủng nịch vuốt mái tóc Vận Nhi, ôn nhu nói.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Một Mình Sao?

“Anh ba, thật là bất công nha, em cũng không có!” Hứa Tâm Lam đứng bên cạnh bất mãn hừ hừ. Kỳ thật, nhìn tình huống bây giờ Vận Nhi và anh ba của cô có vẻ xứng đôi, chỉ tiếc, Hứa Minh Dịch không phải kiểu hình mẫu mà Vận Nhi thích.

“Anh nhớ rõ trước kia đã đưa cho em vài bộ váy, tùy tiện chọn một bộ là được!” Hứa Minh Dịch nâng mi, dễ dàng vạch trần cô.

Hứa Tâm Lam mắng thầm sau đó liền kéo Vận Nhi chạy vào phòng tắm.

Bộ váy dài chất liệu tơ tằm màu tím như là làm theo dáng người của Vận Nhi, thân váy được thiết kế chít eo cao, khiến cả người cô như đều tô đậm một tầng hơi thở thần bí, không có tân trang gì, cũng đã là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, đường xẻ cao đem đuôi đẹp thon dài của cô khoe ra, không thể nghi ngờ. Trước ngực là một nhành hoa trang trí nằm ở độ cao vừa phải. Xứng với khuôn mặt tinh xảo kia của cô, toàn thân cao thấp phối hợp đều là vô cùng xinh đẹp như vậy. Hứa Tâm Lam nhìn thôi cũng có chút ghen tị, hai mắt sáng lên, giống như hai ngọn đèn sáng trong đêm khuya, đều tự nở rộ xinh đẹp.

Thời điểm Hứa Minh Phong xuất hiện thấy Hứa Minh Dịch nắm tay Vận Nhi, anh có chút ghen tỵ, cố ý ra đứng chung một chỗ với hai người : “Vận Nhi, anh hai cũng thiếu một người bạn gái, không bằng em đi cùng với anh hai đi!”

A, Vận Nhi ngạc nhiên, có chút không biết phải làm sao, đứng sững sờ tại chỗ.

“Anh hai, anh cũng đi sao ? Vậy lát cùng đến với em, chúng em đi trước !” Hứa Tâm Lam đứng lúc tha đi Hứa Minh Phong đang làm vương bận, tự động nắm tay anh đi ra ngoài, quay đầu cũng không quên làm tư thế “ok” với Tô Vận Nhi.

Cứ như vậy, khi Vận Nhi cùng Hứa Minh Dịch, Hứa Tâm Lam cùng Hứa Minh Phong đi tới bữa tiệc, đã hấp dẫn thật nhiều sự chú ý của mọi người.

Hình tượng cặp hai nhà họ Hứa đều bị dừng ở hình ảnh một hoa hoa công tử (công tử ăn chơi), cho nên đối với anh chưa từng chú ý. Ngược lại là Hứa Minh Dịch vẫn luôn rất bận rộn, lần này lại tự nhiên cùng Tô Vận Nhi xuất hiện, khó tránh khỏi khiến cho một vài người bàn luận.

Tô Vận Nhi cúi đầu, có chút mất tự nhiên đùa nghịch sợi tóc, theo Hứa Minh Dịch tiến vào chính sảnh. Cô không khỏi có chút khiếp sợ đối với nơi xa hoa khí phái này. Đèn treo thủy tinh thuần màu sắc thiên nhiên, phảng phất phát ra nhiều màu sắc, giống như đi vào một thiên đường mộng ảo, y hường tấn ảnh, ung dung đẹp đẽ quý giá, nghe nói lần này tổ chức là tổng giám đốc vừa mới nhận chức của tập đoàn Thương thị – Thương Chính Vinh, ông ta được xem là người cấp nguyên lão, ở trong thương giới dốc sức hơn ba mươi năm, danh hào của ông sớm đã như sấm bên tai, cho nên lấy quyền thế của ông, mọi người đều sẽ cho ông chút mặt mũi.

Hứa Tâm Lam kéo Vận Nhi nói với Hứa Minh Dịch một tiếng liền vọt đến một góc xa, bắt đầu nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng Lam Hạo.

“Anh ấy hình như là không có tới!” Vận Nhi có chút thất vọng nhìn một vòng xung quanh, không nhìn thấy hình bóng người cô muốn gặp, tùy tay cầm lấy một ly Champagnes trong tay bồi bàn, gượng ép bảo trì tươi cười. Một chút cũng không có chú ý tới một ánh mắt cực nóng phía sau đã tập trung vào cô.

“Ừ, mặc kệ anh ấy!” Hứa Tâm Lam đột nhiên xoay chuyển ánh mắt, ghé vào bên tai Vận Nhi nói : “Vận Nhi, kỳ thật hôm nay tớ tới là muốn gặp Riche, nghe nói anh ấy đã trở thành một giám đốc kinh doanh của Thương thị!” Hai mắt Hứa Tâm Lam phát ra tia sáng chói mắt, thì ra là cô có chủ ý này nha. Vận Nhi tức giận trắng mắt liếc cô một cái, thật đúng là, còn khiến cho cô nghĩ là nha đầu kia đã đổi tính rồi.

Riche? Là người đàn ông lần trước cô nhìn thấy kia sao? Thương Nhĩ Kỳ!

Khi Vận Nhi còn sững người, Hứa Tâm Lam đã không thấy bóng dáng, lưu lại cô còn đang mơ hồ đứng tại chỗ, nhìn người đến người đi có thân sĩ, có thực nữ, đột nhiên cảm thấy thật giả tạo, ngọn đèn đẹp mắt chiếu xuống làm mắt cô có chút đau đớn.

Không khí se lạnh từ điều hòa lưu động như mạch nước ngầm chảy chậm, Vận Nhi nghe bên tai những lời nói nhỏ nhẹ, giống như tình nhân đang tỏ vẻ tâm sự, thế giới như xoay tròn, hết thấy trước mắt đều trở nên có chút không đúng.

Vận Nhi xoay người, muốn đi ra bên ngoài hít thở không khí một chút, Hứa Minh Dịch thỉnh thoảng xoay đầu cho cô một ánh mắt an ủi, cũng cùng vài người đàn ông mặc tây trang đi giày da xung quanh nói chuyện với nhau, Vận Nhi lần đầu tiên nhìn thấy anh nói năng nhã nhặn như vậy, thế nhưng có loại sức quyến rũ nói không nên lời.

Vận Nhi chỉ chỉ bên ngoài, sau đó cười chậm rãi đi đến phía sau hoa viên.

Ban đêm thổi tới gió lạnh, vẫn chảy xuôi đến trên người Vận Nhi, làm tản đi hậm hực trong lòng cô, hai tay cô đỡ lan can ban công, nhìn một mảnh bầu trời đêm, dường như không có bóng tối, quanh thân đều bao phủ

một tầng ánh sáng, ngay cả mọi biểu tình trên mặt cũng đều gắn vào trong một màu mơ hồ.

“Tiểu thư, một mình sao ?” Phía sau đột nhiên vang lên một giọng nam, làm cho thân thể Vận Nhi run lên.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Thương Nhĩ Kỳ

Một cỗ hơi thở quen thuộc, đôi mắt u lam, Vận Nhi vừa quay đầu lại, liền ngã vào trong đại dương xanh thắm trước mặt kia.

“Anh...”

“Chúng ta lại gặp mặt, tiểu mỹ nữ !” Riche một thân âu phục với áo khoác dài, trong tay cầm Champagnes, chậm rãi đi về phía cô.

Trong sự tao nhã mang theo mê hoặc, Vận Nhi thoáng hoa mắt, ngón tay cứng ngắc đặt trên lan can lạnh lẽo, theo hơi thở mê hoặc của anh càng ngày càng gần, thân thể cô có chút buộc chặt lui về sau, trong đầu rất nhanh nảy ra tên của anh : “Riche ?”

“Ừ, hừ !” Bạc môi Riche khẽ nhếch, trên khuôn mặt tuấn tú ý cười dạt dào, ngón tay đặt lên trên môi anh đào của cô : “Nhưng tôi cho phép em gọi tên tôi, Nhĩ Kỳ !”

“Anh lần trước có nói qua !” Vận Nhi rất khó đem cái hình tượng đại minh tinh kia cùng người đàn ông tao nhã trước mắt liên hệ với nhau. Trong mắt của cô, Riche giống như điều thần kỳ, cho cô kinh hỉ không nhỏ.

“Ừ, em cho tôi cảm giác... Rất tốt...” Dưới mặt nạ mê người của Thương Nhĩ Kỳ đã có dụng tâm, ngón tay vuốt ve cằm Vận Nhi, cái loại xúc cảm vuốt ve nhẵn nhụi này làm cho anh lưu luyến mà quên phản ứng nhắc nhở của Vận Nhi.

“Mời anh tôn trọng một chút !” Vận Nhi không khách khí đẩy ra bàn tay to của anh, tức giận nắm chặt nắm tay : “Đừng tưởng rằng anh thật sự là vạn người mê, không phải tất cả phụ nữ đều sẽ thích anh !”

Người gì thế này, động chút là động thủ động cước với cô, người này nhìn cũng thực chán ghét. Cảm giác trước kia của cô nhất định là ảo giác, ảo giác !

“Phụ nữ khác tôi mặc kệ, nhưng mà em, nhất định phải thích tôi !” Độ cong bên miệng Thương Nhã Kỳ càng lúc càng lớn, hôm nay ông già kia cuối cùng làm được một chuyện tốt, nữ nhân vật chính cho tiệc tối anh đã tìm được rồi.

“Bệnh thần kinh !” Vận Nhi hoàn toàn nghĩ không ra tâm tư của người đàn ông này, gần đây như thế nào toàn gặp được mấy người đàn ông thâm trầm. Ai, cô đau đầu muốn chết !

Nâng chân lên, cô chuẩn bị không để ý tới anh mà trở về, Hứa Tâm Lam vội vội vàng vàng chạy tới cửa: “Vận Nhi, Vận Nhi, học trưởng Lam Hạo đến đây, mau vào đi thôi !”

Ánh mắt lơ đãng liếc đến phía sau Vận Nhi, ngay sau đó, ánh mắt trừng thật to : “Ri... Riche ?”

Phong độ quay người lại, giơ tay nhắc chân đều là phong thái của thần tượng, Hứa Tâm Lam lướt qua người cô nhìn Thương Nhã Kỳ, không tự chủ được siết lấy Vận Nhi bên cạnh : “Tớ không nhìn lầm chứ? Là Riche sao ?”

“A, trời ạ, thật sự là sắp điên rồi !” Vận Nhi bị đau, tay nhỏ bé gỡ tay Hứa Tâm Lam. Trong không khí tựa hồ còn mang theo hơi thở nam tính thần nhiên, đi theo phía sau Thương Nhã Kỳ, một lần nữa tiến vào đại sảnh.

Theo âm nhạc nhẹ nhàng chậm chạp vang lên, chỗ cửa đột nhiên truyền đến một trận xô xao, Vận Nhi theo tầm mắt mọi người nhìn lại, khuôn mặt tươi cười đột nhiên chuyển thành đỏ bừng.

Sẽ không trùng hợp như vậy đi ?

Âu Thừa Duẫn cùng tình nhân nhỏ của anh ta ?

Ôi, cô hiện tại thật muốn tìm cái động tiền vào đó!

Vận Nhi hai tay bụm mặt, đang muốn tìm nơi ẩn nấp trốn đi, lại nhìn thấy một bóng dáng mặc âu phục màu đen, tuấn dật như tượng thần Hy Lạp cổ đi tới chỗ cô, chỗ khuỷu tay còn kéo theo Jenny mặc lễ phục màu trắng cao quý, lập tức liền nhận được sự chú ý của mọi người. Ở giữa tự động chừa ra một con đường, giống như anh chính là quân vương cao cao tại thượng, cả người đều tản ra hơi thở tôn quý.

Vận Nhi nghe tiếng tim đập của mình ngày càng nhanh, dưới chân đang muốn chạy lại không thể động một bước, khi Âu Thừa Duẫn dừng lại, đứng ở trước mặt cô, làm cô như lập tức ngừng lại hô hấp.

Nhưng mà chỉ vài giây sau, thân hình cao lớn đó ôm người phụ nữ bên cạnh, chậm rãi đi vào sân nhảy, hai bóng dáng kia, thiếu chút nữa tổn thương mắt Vận Nhi.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Trao Đổi Bạn Nhảy

Một đen một trắng phối hợp, tuần nam mỹ nữ, tập trung tất cả ánh mắt của mọi người, thật xứng đôi nha!

Vận Nhi có chút tự giễu nở nụ cười, khoe miệng khẽ nhếch lên, trong lòng lại cảm thấy khó chịu. Âu Thừa Duẫn, thật sự không để ý cô sao ?

Nhưng mà cô đã có chút để ý đến anh!

Đột nhiên, trước mắt một mảnh tối đen, bên hông lại có thêm một đôi tay lớn, cảm giác được một đôi tay chế trụ eo nhỏ của cô, sau đó cô liền bị kéo vào một cái ôm ấm áp, Thương Nhĩ Kỳ buông cánh tay đang hấp dẫn ánh mắt Vận Nhi ra, xoay tròn một vòng xinh đẹp, đem Vận Nhi mang vào sàn nhảy, tiếng nói trầm thấp kéo suy nghĩ của Vận Nhi quay trở về : “Nha đầu, không thể thích người khác!”

“Cái gì ?” Vận Nhi cảm giác được lòng bàn tay mình nóng lên, đã cuốn theo âm nhạc phập phồng, dưới chân bước theo nhạc tạo nên bước nhảy hoa lệ.

“Người đàn ông kia, không phải người em có thể mơ ước!” Thương Nhĩ Kỳ ánh mắt thâm thúy nhìn về phía bóng dáng màu đen kiêu căng ở giữa kia, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, theo điệu nhạc kéo Vận Nhi vào lòng, cầm đặt trên vai cô, động tác của họ nhìn qua thân mật khăng khít như vậy : “Nha đầu, nhớ kỹ lời của tôi !”

Vận Nhi còn không có tiêu hóa hết ý tứ trong lời nói của anh, đôi bàn tay to bên hông đã buông ra, theo sau là thân thể cô bị một đôi tay khác ôm lấy,

nhìn vào một đôi mắt ôn nhu, trước mắt Vận Nhi sáng ngời : “Lam Hạo ?”

“Vận Nhi, đêm nay em rất đẹp!” Lam Hạo phát ra ca ngợi từ đáy lòng, ánh mắt cũng trở nên cực nóng.

“Cám ơn !” Vận Nhi quay đầu, đã nhìn thấy Thương Nhĩ Kỳ ôm Mạc Tử Kỳ khiêu vũ, thế nhưng lộ ra một chút tươi cười cảm tạ với hắn.

Mà ánh mắt sắc bén chung quanh kia, làm cho cô có điểm mất tự nhiên, lơ đãng, đôi mắt nhìn thấy một tầm mắt lãnh liệt, cô đem đầu rụt lui trong lòng Lam Hạo, cũng nắm chặt bàn tay to của anh.

Lam Hạo cũng không phải là người đàn ông thật sự nguy hiểm, khi Thương Nhĩ Kỳ đem ánh mắt chuyển tới tầm mắt thâm trầm kia, môi bạc loan ra một đường cong xinh đẹp, lại xem nhẹ người phụ nữ nhỏ đang quát tháo trong lòng, thiên kim Mạc thị ?

Điều nhảy kết thúc, Vận Nhi rời khỏi như trốn chạy, thậm chí là đã quên mục đích đến đây, một lòng muốn rời đi nơi làm cho cô hít thở không thông này.

“Vận Nhi, anh đưa em trở về !” Hứa Minh Dịch không biết khi nào thì đi đến bên cạnh Vận Nhi, nhìn thấy bộ dáng cô không yên lòng, anh tựa hồ nhìn ra cái gì đó, vừa rời một màn Lam Hạo cùng Thương Nhĩ Kỳ trao đổi bạn nhảy kia đã rơi vào mắt anh.

“A, không cần, em nói với Tâm Lam một tiếng, em tự trở về được rồi !” Vận Nhi từ chối ý tốt của Hứa Minh Dịch, đi đến bên bóng dáng màu đỏ trong đám đông.

“Tổng giám đốc Thương, đã lâu không thấy !”

“Tổng giám đốc Âu, thật sự là hạnh ngộ !”

Âu Thừa Duẫn đứng ở trước mặt Thương Chính Vinh, khí thế hoàn toàn không thua ông, ngược lại có phần trò giỏi hơn thầy. Hai người khách sáo đôi câu, Âu Thừa Duẫn xuất hiện không thể nghi ngờ là cho ông thêm mặt mũi, cũng vì hai công ty lớn mạnh liên thủ mà tăng thêm một khoản thu nhập lớn.

“Thật hy vọng con trai tôi cũng có thể có cơ trí cùng gan dạ sáng suốt như tổng giám đốc Âu vậy, sau này còn phải nhờ tổng giám đốc Âu chiếu cố nhiều hơn !”

“Tổng giám đốc Thương quá lời rồi!”

Âu Thừa Duẫn trên mặt vẫn không thay đổi, bình tĩnh mà ổn trọng, ánh mắt cũng không tự chủ bắt giữ một bóng dáng màu tím trong đám đông.

“Không tốt, chủ tịch, không thấy thiếu gia!”

“Cái gì?” Thương Chính Vinh sắc mặt lập tức âm trầm vài phần, đang cùng Âu Thừa Duẫn so chiêu liên tìm cơ rời đi, kỳ thật mục đích chủ yếu của yến hội hôm nay là chính thức giới thiệu con ông cho mọi người, thân phận tổng giám đốc Thương thị mà không phải là đại minh tinh thần tượng – Riche.

Thương Nhĩ Kỳ ? Âu Thừa Duẫn hai tay khoanh trước ngực, nhìn theo bóng dáng đang biến mất ở trước mắt, khóe miệng nhếch lên, tươi cười mỉa mai càng thêm sâu sắc.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Mục Tiêu Mới

Rời khỏi bữa tiệc tráng lệ, Vận Nhi ôm chặt thân thể, mang giày cao gót đi trên đường cái rộng lớn, bóng dáng mơ hồ in ngược trên đường lạnh giá, lờ mờ mà cô đơn, kéo dài trên mặt đất, nơi này là khu của những người giàu có, rất ít có taxi chạy qua.

Vận Nhi vừa đi vừa nhìn bốn phía xung quanh, hy vọng có thể trở lại nhà họ Âu trước Âu Thừa Duãn. Cô không nghĩ tới sẽ gặp lại anh trong trường hợp như vậy, rõ ràng là vợ chồng, lại như người xa lạ, cứ như đối với anh, cô vẫn luôn là vô hình!

“Vận Nhi, lên xe, anh đưa em về !” BMW màu trắng của Lam Hạo dừng lại bên cạnh Vận Nhi, khoảng cách vừa đủ, lớp xe đen bóng, vững vàng đứng giữa bầu trời đen đầy sao, giống như một ngọn đèn, chiếu sáng trong lòng Vận Nhi.

Theo bản năng, Vận Nhi lập tức khoát tay áo, ánh mắt lơ đãng nhìn đến Mạc Tử Kỳ bên cạnh Lam Hạo, phản cảm cự tuyệt : “Không cần, em chờ Tâm Lam cùng nhau trở về.”

“Lên xe đi, anh vừa nhìn thấy Tâm Lam đuổi theo một người đàn ông đi ra ngoài !” Lam Hạo bên miệng vẫn là lộ vẻ tươi cười ôn nhu, Vận Nhi lập tức không biết nên cự tuyệt anh như thế nào, mà để học trưởng Lam Hạo đưa về, thì cô chỉ có thể trở về Tô gia.

Nhấc chân, vừa mới chuẩn bị kéo mở cửa sau của BMW, đột nhiên từ phía sau một ánh sáng mãnh liệt chiếu đến, Vận Nhi nâng tay che mắt, Bentley chột lóe mà lướt qua trước mắt cô, bữa bãi mà dứt khoát.

Khi cùng BMW ma sát thì dừng ở đối diện Vận Nhi, cửa kính xe hạ xuống, khuôn mặt tuần tú thâm trầm kia liền xuất hiện ở trước mắt Vận Nhi, ngay cả thanh âm cũng đều bá đạo cùng độc tài giống như vậy : “Ô Vận Nhi, lại đây !”

Vận Nhi dưới chân như mọc rễ, thân thể cũng có chút rung rung, tiến lên cũng không được, lui về cũng không xong.

Lên xe Lam Hạo, hay là lên xe Âu Thừa Duẫn?

Khi ánh mắt Lam Hạo hồ nghi nhìn về phía khuôn mặt tuần tú hoàn mỹ đến không chê vào đâu được kia của Âu Thừa Duẫn, lại đem ánh mắt chuyển về phía sau, Vận Nhi chần chờ, làm cho anh có chút khẩn trương, là Âu Thừa Duẫn, bên người cô luôn xuất hiện người đàn ông xuất sắc như vậy sao?

“Lại đây !” Âu Thừa Duẫn tăng thêm âm lượng, không khỏi nặng nề lặp lại một lần. Vận Nhi biết, anh đang ẩn nhẫn tức giận, nếu cô không đi qua, khẳng định anh sẽ nổi bão, vì thế cô rút tay về, nhẹ giọng nói với Lam Hạo : “Học trưởng, thực xin lỗi, em đi trước!”

“Cô, xuống xe !” Khi Vận Nhi kéo ra cửa xe ngồi vào ghế sau, Âu Thừa Duẫn cau mày ra lệnh cho người phụ nữ bên cạnh, miệng cường ngạnh không chấp nhận bị người cự tuyệt.

“Duẫn...” Jenny có chút không tình nguyện lôi kéo cánh tay anh làm nũng. Đêm nay thật vất vả lắm mới dựa vào tên tuổi anh mà nổi lên một chút, cô còn muốn trói chặt con cá lớn này mà.

“Đừng để tôi lặp lại lần nữa, cú!” Nhẫn nại của anh luôn luôn có hạn, phụ nữ thức thời đều biết tình huống trước mắt, người đàn ông này là không thể chọc, mặc dù không cam lòng, nhưng Jenny vẫn xuống xe. Nhưng cũng không quên quay đầu liếc mắt trừng Vận Nhi một cái.

“Em, ngồi vào bên cạnh tôi!” Vận Nhi vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, thanh âm như ác ma lại từ phía trước truyền đến.

Nghĩ đến thái độ vừa rồi của anh, Vận Nhi lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh anh, vẫn còn chưa cài dây an toàn, xe đã giống như mũi tên bắn bay đi.

Mà trong chiếc Rolls-Royce màu đen đứng ở ven đường, một đôi mắt sắc bén vẫn nhìn chăm chú vào một màn vừa phát sinh khi nãy.

Thương Nhĩ Kỳ hai tay nâng cằm, sau khi Bentley, mới khởi động xe chạy theo hướng ngược lại.

Ông già thật sự là quá coi thường anh, rõ ràng thủ thuật che mắt cũng không thể tránh được ánh mắt anh, chờ khi nào anh không còn hứng thú với giới giải trí nữa, có lẽ anh cũng sẽ suy nghĩ đến việc trở về tiếp quản công ty của ông.

Nhưng mà hiện tại thì... Anh hình như đã tìm được mục tiêu mới rồi!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Càng Ngày Càng Chán Ghét

“Anh luôn luôn tuyệt tình với phụ nữ như vậy sao ?” Vận Nhi không kìm lòng được, hỏi ra miệng, nói ra rồi cô lại phát hiện hình như mình có chút lảm miêng.

Ánh mắt lạnh lùng của Âu Thừa Duẫn thản nhiên nhìn thoáng qua, sau đó không chớp mắt mà phun ra một câu: “Em ghen tị sao ?”

Vận Nhi muốn mếu máo, làm bộ dáng thờ ơ, lắc lắc đầu : “Không có!” Chỉ là cảm thấy không đáng giá thay người phụ nữ kia.

“Ô Vận Nhi, hình như em đã quên lời cảnh cáo của tôi ?” Âu Thừa Duẫn đột nhiên phanh gấp, xe vững vàng dừng lại, Vận Nhi mờ mịt nâng mắt, không hiểu nhìn anh: “Cái gì?”

Hiện tại ở trong mắt Vận Nhi, Âu Thừa Duẫn giống như ma vương đến từ địa ngục vậy, làm cho người ta cảm thấy khiếp sợ, tâm hồn bị áp bách. Trong con người đen dờng như mang theo một ánh sáng mê người, khiến cho cô nhìn không được, muốn nhìn anh thêm vài lần.

“Thương Nhã Kỳ, Lam Hạo, Hứa Minh Dịch, còn có ai nữa? Tôi thật sự đã xem nhẹ sức quyến rũ của em rồi!” Trên khuôn mặt tuấn tú của Âu Thừa Duẫn nhìn không ra biểu tình, tùy ý đánh giá một phen, khinh miệt hừ lạnh một tiếng, lại lần nữa khởi động Bentley.

Loại hoa bách hợp thanh thuần này, nhìn như vô hại, nhưng chỉ cần yêu thương, sẽ tựa như thuốc độc quyến rũ, làm cho người ta muốn ngừng mà không được!

Vận Nhi kinh ngạc một lúc sau mới từ trong ánh mắt khinh miệt của anh phục hồi tinh thần. Ánh mắt Âu Thừa Duẫn tràn đầy khinh thường, làm cho cô kinh ngạc thật lâu.

Hành động của Âu Thừa Duẫn như vậy, cô có thể lý giải là, anh đang để ý đến cô hay không?

Nhưng Âu Thừa Duẫn là tổng giám đốc của SK cao cao tại thượng, diện hạ hoàng, hoàng gia nước Đức, anh đã quen dùng tư thái cao ngạo đối đãi với tất cả những người hoặc việc không vừa mắt anh mà?

Tô Vận Nhi, chung quy cũng chỉ là một cô dâu thay thế!

Dọc theo đường đi là một không khí trầm mặc bao phủ, chỉ có một đôi con người đen phát ra ánh sáng nóng bỏng, khiến cho người ta mê muội, cuối cùng không thể tự kiềm chế mà đến gần.

Nhưng mà có cảm giác gì đó, đang lặng lẽ biến hóa...

“Âu Thừa Duẫn, anh rốt cuộc xem tôi là cái gì?” Trước khi Vận Nhi bước vào cửa phòng, tay nắm khóa cửa rung rung một chút, cô vẫn hỏi ra nghi hoặc trong lòng. Anh có thể không nói một tiếng nào mang theo người phụ nữ của anh xuất hiện trước mặt cô, chưa từng nghĩ đến cảm nhận của cô, anh có thể xem cô là người vợ vô hình, là một vật trang trí. Nhưng vì cái gì mà khi cô không còn ôm một chút hy vọng nào với anh, anh lại muốn áp đặt, can thiệp và trào phúng cô như vậy. Âu Thừa Duẫn, rốt cuộc anh xem cô là cái gì ?

“Một người phụ nữ nhân mang thân phận là vợ của Âu Thừa Duẫn tôi mà thôi! Cô còn có hy vọng xa vời gì sao?” Trong con người đen của Âu Thừa Duẫn không có một tia gợn sóng, đứng sừng sững ở trước phòng của mình trên hành lang, bình tĩnh trả lời.

“Tôi hy vọng, chuyện hôm nay sẽ không phát sinh lần thứ hai, anh không phải là gì của Tô Vận Nhi tôi, chỉ là một người đàn ông mang thân phận chồng của Tô Vận Nhi tôi mà thôi!”

“Phanh!” Một tiếng, cửa đóng lại, như phát tiết tất cả bất mãn trong lòng, như một tia sét thật mạnh đánh vào trong lòng Âu Thừa Duẫn. Anh không hề bỏ qua tia bi thương ánh lên trong mắt cô, lại ngăn cản không được sự ghen tị trong lòng mình!

Đúng vậy, anh ghen tị !

Ghen tị với những người đàn ông xuất hiện ở bên cạnh cô!

Anh chưa từng để ý một người phụ nữ nào đến như vậy, nhưng chết tiệt là anh lại để ý đến cô!

Nhưng mà, làm tổn thương cô, sẽ chỉ làm chính mình càng thêm thống hận!

Tô Vận Nhi chết tiệt, tại vì sao lại luôn ảnh hưởng đến cảm xúc của anh?

Vận Nhi ngã người lên giường lớn, nước mắt cũng không không chịu thua kém chảy ra. Nói là không cần, nhưng nhìn đến ánh mắt lạnh lùng, nghe những lời nói trào phúng của anh, cô vẫn nhịn không được muốn khóc, Âu Thừa Duẫn đáng ghét, càng ngày càng chán ghét anh!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiều

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Tình Cảm Phức Tạp

“Vận Nhi, mắt em làm sao vậy?” Lam Hạo đánh giá sắc mặt tiêu tụy, đôi mắt có chút sưng đỏ của Vận Nhi, quan tâm hỏi.

Ngày hôm qua, sau khi cô rời đi trong lòng anh vẫn luôn lo lắng, cho nên giữa trưa mới hẹn cô ra gặp mặt.

“A? Không có gì, đêm qua không ngủ tốt thôi!” Vận Nhi cố gắng cười, vươn tay xoa xoa đôi mắt, muốn che dấu cái gì đó. Tối hôm qua, khóc mệt rồi lăn ra ngủ, buổi sáng thức dậy mới phát hiện mắt đã sưng húp lên, nhưng mà hiện tại đã bớt sưng rồi.

“Em, ngày hôm qua lên xe của Âu Thừa Duẫn sao? Em quen biết với anh ta sao?” Lam Hạo cẩn thận mở miệng hỏi. Anh đương nhiên sẽ không ngốc đến mức vạch trần lời nói dối của cô, nhưng anh thật sự để ý cô, cho nên cũng có hơi nóng vội muốn biết.

“Cái kia...” Đôi mắt to của Vận Nhi xoay chuyển, nhìn vào trong đôi con ngươi thâm tình chân thành của Lam Hạo, lại nhìn không được thấy hốc mắt cay cay, trấn định nói : “Âu Thừa Duẫn là anh rể em, cho nên...”

“Anh rể em ?” Tay Lam Hạo nâng cằm, dường như nhớ tới cái gì, tia âm u vừa lóe trong mắt cũng lập tức bị sự á náy thay thế, sau đó ảo não nói : “Đúng rồi, anh tại sao lại quên mất chuyện Âu Thừa Duẫn và Tô Ân Huệ có hôn ước chứ!”

“Ừ!” Vận Nhi nhất thời không tìm được câu trả lời, gật đầu lấy lệ.

Anh rể, thân phận của anh hình như lại phức tạp thêm một chút nữa rồi, hơn nữa lại là loại quan hệ cô luôn xem nhẹ !

Âu Thừa Duẫn, chị thích anh ấy sao? Vận Nhi không biết, nhưng Âu Thừa Duẫn đối với chị, dường như là có tình!

Trong lòng, có thứ tình cảm khác thường nào đó đang chảy xuôi...

“Đúng rồi, sắp tới khai giảng, sinh viên chúng ta sẽ phải đến trường trước vài ngày cho chương trình chào mừng sinh viên mới, em chuẩn bị trước đi, đến lúc đó anh sẽ báo cho em!” Lam Hạo không nhận thấy được chút u sầu trong mắt Vận Nhi, đẩy kính nói.

“À, được!” Vận Nhi gật đầu đáp lời, trong lòng cũng hy vọng được trở về trường học sớm một chút, ít nhất nơi đó có bạn để cô có thể tâm sự, có thể theo đuổi sở thích võ đạo của mình, không có áp lực của Tô Viễn Hàng và phải ở nhà họ Âu, đó là tự do mà cô hướng tới.

Sau khi Vận Nhi nói rõ tình huống với Tô Viễn Hàng, ông cũng không nói gì nhiều, gật đầu đồng ý cho cô tiếp tục đến trường.

Nhưng Vận Nhi vẫn không thể liên lạc được với Phạm Tu Vũ, không biết anh có xảy ra chuyện gì không.

Ngay cả Tô Ân Huệ cũng không tìm thấy người, Vận Nhi không khỏi lo lắng cho anh.

Dựa theo địa chỉ Tô Ân Huệ nói cho cô, Vận Nhi gạt tài xế của Tô Viễn Hàng gọi xe đến biệt thự Cảnh Giang. Tô Ân Huệ càng gầy yếu hơn so với trước kia, làm cho Vận Nhi có chút đau lòng.

“Chị, hiện tại cha đã không còn trách chị nữa rồi, chị và chạ chậm rãi nói chuyện, trở về đi!” Đã vài lần Vận Nhi mở lời nói chuyện với Tô Viễn Hàng, vẫn chưa nhận được câu trả lời của ông, cô cũng sốt ruột.

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, cha làm sao mà tha thứ chị, không cần lo lắng cho chị, chị tốt lắm!” Tô Ân Huệ đối với chuyện Vận Nhi gả thay cũng không cảm kích. Phạm Tu Vũ không cho Vận Nhi nói với cô tình hình thực tế, Vận Nhi cũng không nhắc tới chuyện này, cô cũng không muốn tăng thêm gánh nặng cho nó.

“Vậy còn anh Tu Vũ? Anh ấy bề bộn nhiều việc sao?” Thắc mắc của Vận Nhi cũng là thắc mắc của Tô Ân Huệ, trong mơ hồ, dường như cô cảm thấy đã xảy ra chuyện gì đó, nghĩ đến những ngày gần đây Phạm Tu Vũ có chút không thích hợp, hình như là đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà cô cái gì cũng không biết !

Chẳng lẽ Âu Thừa Duẫn đã làm gì với anh ấy sao ? Anh ta vẫn chưa tìm đến cô, cũng làm cho cô thấy thất vọng.

“Có thể là công ty anh ấy có việc bận, không cần lo lắng, Tu Vũ sẽ xử lý tốt!” Nghĩ đến Phạm Tu Vũ từng đối tốt với cô, Tô Ân Huệ rất cảm kích, nếu bởi vì cô mà liên lụy đến anh, cô sẽ không tha thứ cho chính mình.

Tô Ân Huệ do dự, bất an cùng với khẩn trương, sầu lo, Vận Nhi đều thấy được, nhưng mà cô không biết ẩn trong đó lại là một câu chuyện tình cảm khác, có liên quan đến Âu Thừa Duẫn

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Dũng Cảm Đối Mặt

Edit: Bướm Giang Hồ

"Vận Nhi, Vận Nhi, mi đã nghe nói chưa? Riche muốn tới trường học của chúng ta mở buổi biểu diễn ca nhạc, mi có biết chưa? Nghe nói, đây là buổi biểu diễn đầu tiên của hãn sau khi trở về nước đó? Nhưng hãn lại chọn trường học của chúng ta. Oa, thật là quá vinh hạnh rồi!" Vận Nhi trở lại trường học, liền bị Hứa Tâm Lam lôi kéo nói trường học đang có một tin giật gân.

"À?" Vận Nhi phản ứng chậm nửa nhịp, mới tiêu hóa hết tin tức mừng như điên trong lòng Hứa Tâm Lam, Riche – Thương Nhĩ Kỳ?

"Phản ứng của cậu như vậy là có ý gì hả?" Hứa Tâm Lam tức giận vỗ vỗ đầu của cô, mặt hưng phấn nói,

"Nghe nói hãn muốn mời bạn nhảy tại trường học của tụi mình, đây chính là khoảng cách tiếp xúc bằng không đó!"

"Đêm hôm đó, không phải cậu gặp qua anh ta rồi sao? Anh ta có tốt không?" Trong ấn tượng của Vận Nhi, Thương Nhĩ Kỳ cũng là một người đàn ông nguy hiểm, không có đặc biệt chú ý đến hãn. Chỉ là lấy trực giác của cô, người đàn ông này cũng rất thâm trầm .

"Đúng vậy, không biết vì sao, tớ chính là đặc biệt thích đôi mắt màu lam mê người kia, giống như khiến người ta rơi vào đó. Anh ta là con lai à?" Hứa Tâm Lam nắm hai tay lại, gương mặt mơ mộng.

Nói như thế nào thì Hứa đại tiểu thư cũng đã gặp qua không ít người trong xã hội thượng lưu, nhưng cô chính là đặc biệt mê luyến Riche đẹp trai anh tuấn.

"Ừm, có lẽ là vậy...! ! Mi cứ tiếp tục nằm mơ đi, tớ đi tìm học trường Lam Hạo !" Vận Nhi có chút chịu không nổi Hứa Tâm Lam, từ sau khi Riche xuất hiện, cô cảm giác thần kinh cô ấy không bình thường.

So với cô thích học trường Lam Hạo còn điên cuồng hơn.

"Này, chờ tớ một chút, chúng ta cùng đi! Chỉ là Riche thật rất tuấn tú,

có thể so sánh với vị kia của nhà cậu vậy!" Hứa Tâm Lam kéo Vận Nhi cùng nhau vào hội học sinh.

Từ sau lần cãi nhau với Âu Thừa Duẫn, bây giờ Vận Nhi coi hẵn là như không khí vậy. Buổi lễ tựu trường khiến cô rất bận , cộng thêm Riche muốn tới trường học của họ, nữ sinh trong trường càng cạnh tranh đến sút đầu mề trán để được trở thành bạn nhảy của hẵn. Khiến cô thường phải làm việc đến nửa đêm mới có thể trở về nhà họ Âu.

Nhà họ Âu thật yên lặng, cô có cảm giác như có một đôi mắt lạnh lùng đang nhìn cô chăm chăm. Nhưng cô cũng không muốn đi điều tra.

"Điện hạ, đã có bảng báo giá ước định mấy dự án của chúng ta, lấy giá tiền cao gấp đôi mua tập đoàn Hoa Thái, đây là bước đầu hợp đồng!" Tín đem những dự án đã đoạt được của Phạm thị trong mấy ngày qua đưa cho Âu Thừa Duẫn xem từng cái một

Phạm Tu Vũ thế nào cũng sẽ không ngờ tới Âu Thừa Duẫn sẽ dùng đến một chiêu này, mượn tay hẵn ta, lại chuyển nhượng ra ngoài. Đưa ra đả kích bất nghĩa này, đả kích phòng tuyến cuối cùng của hẵn ta, hiện tại dù anh muốn thu tay lại, cũng không thể rồi.

"Ừm, rất tốt." Đôi tay Âu Thừa Duẫn khoác lên trên mặt bàn, không yên lòng đáp một tiếng, suy nghĩ đã bay rất xa, mấy ngày nay cô nàng kia đều trở về rất muộn, trước kia nhà họ Âu cũng không có cô, sao hần cũng không cảm thấy cô tịch, chẳng qua là không biết bắt đầu từ lúc nào, hần đã quen với sự tồn tại của cô.

Cho dù bọn họ không có ngủ cùng nhau, chỉ cần biết bọn họ ở cùng trong căn biệt thự này, dù hần có trở về rất trễ, chỉ cần biết rằng cô ở đây, hần sẽ cảm thấy rất an tâm.

Hiện tại tất cả đều thay đổi! Thái độ hiện giờ của Tô Vận Nhi đối với hần chính là thái độ của hần đối với cô trước kia. Nhưng đáng chết là hần lại cảm thấy khó chịu.

Nhưng kế hoạch của hần sắp thành công rồi, cô cũng có thể toàn thân mà lui rồi, tại sao anh lại cảm thấy có một chút không bỏ được?

*****

"Mẹ!" Vào lúc Hạ Uyển Như muốn bước vào Viễn Thái thì bị Tô Ân Huệ ngăn cản đường đi của bà. Cô ta lấy xuống mắt kính đeo trên mặt, gương mặt tinh xảo phản chiếu trong mắt của Hạ Uyển Như.

"Ân Huệ? Cái Đứa nhỏ này!" Hạ Uyển Như thấy Tô Ân Huệ đột nhiên xuất hiện trước mặt bà, tâm tình lập tức có chút dao động.

Tô Ân Huệ đã nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc, ngay cả ở Phạm thị cũng không nhìn thấy bóng dáng Phạm Tu Vũ.

Nhất định là đã xảy ra chuyện gì!

"Thật xin lỗi, mẹ, con không nên tùy hứng, nhưng con không còn biện pháp nào!" Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tô Ân Huệ tràn đầy tiêu tụy, bây giờ không phải là lúc để cô trốn tránh.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Sai Lầm Lớn Nhất

Edit: Bướm Giang Hồ

"Chị?" Khi Tô Ân Huệ xuất hiện trước mặt Tô Vận Nhi, thật khiến cô rất ngạc nhiên

Sao Tô Ân Huệ lại tới trường học tìm cô?

Hứa Tâm Lam thức thời nhận thấy ánh mắt Tô Ân Huệ nhìn thẳng vào Tô Vận Nhi, lặng lẽ tránh đi chỗ khác.

"Sao chị lại tới đây?" Tô Vận Nhi chạy mấy bước đến trước mặt Tô Ân Huệ, cùng cô ta đi ra ngoài trường học.

Sắc mặt Tô Ân Huệ nhìn qua thật không tốt, làm cô đi theo cũng trở nên cẩn thận hơn.

"Vận Nhi, em giả cho Âu Thừa Duẫn đúng không?" đột nhiên Tô Ân Huệ dừng bước, ánh mắt gắt gao nhìn cô/ Một ánh mắt xa lạ, chứa đựng cừu hận. Vận Nhi trong lòng cực kì sợ hãi, trong ấn tượng của cô, Tô Ân Huệ chưa từng dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, "Sao, làm sao vậy?"

Sao chị ấy lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ chị ấy đã biết?

"Chị đã gặp mẹ. Vận Nhi, sao em lại giả cho hẳn chứ? !" Từ trong lời nói của Hạ Uyển Như, Tô Ân Huệ đã biết được tô Vận Nhi thay cô giả cho Âu thừa Duẫn thì đầu óc cô trống rỗng, lập tức chạy đến trường học của Tô Vận Nhi.

Tình cảm của cô đối với Âu Thừa Duẫn không phải là giả, cho dù đào hôn, thì hẳn vẫn là người mà cô yêu.

Nhưng tại sao, hẳn lại cưới em gái của cô?

Âu Thừa Duẫn muốn trả thù cô sao?

"Chị, thật xin lỗi, em cũng không muốn như vậy!" Bị vè mặt oán giận của Tô Ân Huệ hù sợ, thân thể Vận Nhi cứng ngắc đứng tại chỗ, đầu cúi thấp xuống, có chút ủy khuất, nước mắt cũng không khỏi muốn trào ra hốc mắt.

"Vận Nhi!" Tô Ân Huệ biết cảm xúc của mình có chút mất khống chế được, cô thế nào cũng không nghĩ đến, kết quả chính là như vậy, làm liên lụy đến Vận Nhi. Nhưng Vận Nhi đâu có lỗi gì? Cô sớm nên nghĩ đến Âu Thừa Duẫn sẽ không dễ dàng buông tay.

Than nhẹ một hơi, Tô Ân Huệ mệt mỏi thở dài một tiếng, vuốt vuốt tóc của cô, "Thật xin lỗi, là chị không tốt, không nên làm liên lụy tới em, không có chuyện gì, chuyện này để chị giải quyết, em trở về đi học đi!"

"Chị, chị muốn đi đâu?" Vận Nhi đưa tay muốn kéo Tô Ân Huệ xoay người rời đi, nhìn bóng dáng gầy yếu của chị, cô cảm thấy trước mắt một mảnh mơ hồ, chị trông thật mệt quá. Cô biết nói gì tiếp đây? Có phải cô có thể trở lại rồi không? Bởi vì Âu thừa đồng ý đã từng nói, cô chỉ là thể thân của Tô Ân Huệ mà thôi.

Nhưng tại sao, tình cảm toát ra từ trong mắt Tô Ân Huệ đối với người đàn ông kia lại là tình yêu sâu đậm?

Muốn yêu lại không thể yêu, đây là vì cái gì?

"Tổng giám đốc, Tô tiểu thư tới, ngài muốn gặp không?" Vu Nhuế gõ cửa phòng làm việc của Âu Thừa Duẫn, truyền đạt tin tức của Tô tiểu thư

Thân thể Âu Thừa Duẫn cứng đờ tựa vào ghế xoay , ngón tay cong lên, buông xuống bút lông trong tay, bạc môi khẽ mở "Để cho cô ta vào đi!"

Tô Ân Huệ, rốt cuộc tìm đến hãn sao?

Ha ha, đã lâu không gặp!

Tô Ân Huệ bất an không yên ngồi trong phòng khách quý, có lẽ cô phải bất chấp tất cả xông tới chất vấn hãn, tất cả những việc hãn làm đối với Phạm Tu Vũ, đối với Vận Nhi vô tội, cũng chỉ là thủ đoạn mà hãn muốn trừng phạt cô?

Nhưng, cô không có dũng khí đó, thậm chí ngay cả đối mặt với hãn, cũng đều cảm thấy thật sợ hãi/ Bao nhiêu lần, cô chỉ có thể lặng lẽ nhìn hãn từ phía sau, nhìn hãn và những người phụ nữ khác thân mật, nhưng trong đám phụ nữ đó, duy chỉ không có Tô Ân Huệ cô.

Chẳng qua Tô Ân Huệ không nghĩ tới, để Vận Nhi ở lại bên cạnh Âu Thừa Duẫn, mới là sai lầm lớn nhất của cô!

"Tô tiểu thư, bây giờ tổng giám đốc có thời gian rồi, mời vào!" Tô Ân Huệ đi theo sau lưng Vu Nhuế, càng đến gần căn phòng kia, nhịp tim của cô lại càng nhanh, rốt cuộc bước chân đứng lại , cô gõ cửa phòng làm việc của hãn

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Cô Xứng Sao?

Edit: Bướm Giang Hồ

Đôi mắt Tô Ân Huệ không hề dao động nhìn dung nhan như được đao khắc của Âu thừa Duẫn, dung mạo vẫn giống như lúc trước đã khắc sâu vào trong đầu cô, khiến lòng cô không nhin được mà gợn sóng.

Ngay sau đó, tâm cũng run rẩy theo, chống lại đôi mắt âm trầm kia, Tô Ân Huệ khó khăn kéo khóe miệng, nhàn nhạt phun ra hai chữ mang theo muôn vàn nhớ thương, "Thừa Duẫn. . . . ."

"Tô tiểu thư?" So sánh với Tô Ân Huệ mất tự nhiên, Âu thừa Duẫn vẫn là một thân tao nhã, làm một tư thế mời ngồi với Tô Ân Huệ. Không lâu sau, Vu Nhuế liền bưng hai chén cà phê đi vào, rồi yên lặng lui ra ngoài.

"Nếu như mà tôi nhớ không lầm, Tô tiểu thư có thói quen uống cà phê đen?" Trong con người thâm thúy của Âu thừa Duẫn không nhìn ra chút suy nghĩ mà anh muốn biểu lộ, tay trực tiếp bưng cà phê lên, khẽ nhấp một hớp, khóe miệng vẫn luôn giữ độ cong quen thuộc.

"Vậy còn anh? Thói quen này đã sửa lại rồi sao?" Tô Ân Huệ kìm lòng không được, miệng bật thốt lên, trong lòng vẫn ôm lấy một tia hi vọng, nhưng vừa thấy ánh mắt giễu cợt của Âu Thừa Duẫn thì cô đã biết, bọn họ đã không thể quay lại được.

Lấy dũng khí, Tô Ân Huệ lại tiếp tục tiến về phía trước hai bước, vòng qua bàn làm việc, đứng ở trước mặt anh ta.

Đôi mắt nóng bỏng mà ưu thương chuyên chú nhìn anh ta, mà Âu thừa Duẫn lại khí định thần nhàn thả ra cái ly trong tay ra. Hai tay khoanh lại đặt ở trên đùi, vẫn duy trì cử chỉ cao quý trước sau như một của anh.

"Tô tiểu thư tới tìm tôi có chuyện gì sao?" Âu Thừa Duẫn nhíu mày, nâng khước môi lên, ngón tay sờ lên cái cằm có chút râu ria, đây là động tác anh thích làm. Tô Ân huệ luôn cho rằng, coi như là trong lúc lái xe, anh cũng sẽ lơ đãng làm ra những động tác nhỏ mà người khác không dễ nhận ra.

Một cánh tay trắng nõn đột nhiên đặt lên cằm của anh, kéo bàn tay của anh. Ngũ quan rõ ràng của Tô Ân Huệ rơi vào mi mắt của anh, Âu Thừa Duẫn ngược mắt, nửa người Tô Ân Huệ đã ngồi lên trước người anh rồi.

"Thừa Duẫn, em biết rõ là em có lỗi với anh, nhưng Vận Nhi và Tu Vũ đều vô tội, anh đừng để cho bọn họ liên lụy vào chuyện này được không?" Trong đôi mắt thâm tình của Tô Ân Huệ chứa đầy vẻ cầu khẩn. Tô Ân Huệ cô chưa từng cầu xin ai, chỉ có ở trước mặt Âu Thừa Duẫn, cô mới không có tự ái, không có kiêu ngạo,

Không chỉ là bởi vì cô nợ anh, cũng bởi vì cô yêu anh.

"Hình như Tô tiểu thư đã quên, không phải tôi kéo bọn họ vào chuyện này, là cô – đã đẩy mạnh bọn họ vào đấy!" Âu thừa Duẫn từ trên cao nhìn xuống, khuôn mặt như một vị vương giả nhìn xuống đã ăn sâu bén rễ trong đầu anh, chỉ như vậy đã không chịu nổi rồi sao?

Tô Ân huệ, cô thiếu Thừa Huyền một cái mạng, nên lấy cái gì tới trả?

"Em cầu xin anh, anh thu tay lại đi, bỏ qua cho Tu Vũ và Vận Nhi. Anh muốn trả thù thì nhắm vào em đi!"

Nước mắt trên mặt Tô Ân Huệ rơi xuống từng giọt, trong đôi mắt tràn ngập áy náy và tình yêu đối với người đàn ông này.

Chẳng lẽ anh không cảm giác được sao? Tô Ân Huệ yêu Âu Thừa Duẫn, vẫn luôn yêu!

"Tô Ân Huệ, sớm biết có ngày hôm nay, sao ban đầu cô lại lựa chọn đào hôn chứ!" Ánh mắt lạnh như băng của Âu Thừa Duẫn như lưỡi kiếm sắc bén quét về phía người phụ nữ dưới thân anh. Trong mắt tràn đầy tức giận và oán hận, anh đột nhiên dùng sức nâng cằm Tô Ân Huệ lên, nâng khuôn mặt xinh đẹp đắm lệ lên.

Khuôn mặt tàn nhẫn nói, "Cho nên, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!"

"Thừa Duẫn, đừng đối xử với em như vậy được không? Em thật sự yêu anh. . . . ." Cả người Tô Ân Huệ bởi vì không có trọng tâm nên lập tức ngã ngòai xuống thảm trên đất, không đau, nhưng trong lòng lại bị khoét một lỗ thủng lớn, rất đau.

"Cô nói cái gì? Yêu. . . . ." Âu Thừa Duẫn giống như nghe được chuyện cười, ánh mắt rét lạnh, trực tiếp bắn về phía người phụ nữ trước mặt, "Tô Ân Huệ, cô xứng sao?"

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Vợ Tôi Là Em

Edit: Bướm Giang Hồ

Tô Ân Huệ không nhớ rõ mình đi ra SK, đi khỏi tầm mắt của Âu Thừa Duẫn như thế nào?

Bên tai của cô vẫn quanh quẩn lời nói tuyệt tình và ánh mắt lạnh như băng của anh, cô xứng sao?

Đúng vậy, cô không xứng!

Nước mắt bị gió thổi khô, vết thương trong lòng đau đớn kịch liệt, khiến cô thương tích đầy mình.

Mờ mịt đứng ở đầu đường, cô lập tức mất đi phương hướng, dù là anh không nói thêm câu gì tổn thương cô, nhưng chỉ cần một ánh mắt, một động tác của anh liền khiến Tô Ân Huệ cô trầm luân, cô muốn giữ chặt anh, giữ chặt lấy người đàn ông mà cô yêu, nhưng là cô không có tư cách.

Im lặng khóc thút thít, ngay cả gió cũng bi thương theo.

"Con đã biết, vậy thì nên an phận ở nhà, Vận Nhi gả cho Âu Thừa Duẫn đã là sự thật, con đừng tạo thêm phiền phức cho cha!"

Tô Viễn Hàng chưa từng làm khó Tô Ân Huệ, nhưng việc này so với bắt cô chịu phạt thì càng khó chịu hơn.

Làm sao có thể để Vận Nhi thay cô gả cho Âu Thừa Duẫn, không thể!

"Cha, chúng con là con gái của cha, không phải là hàng hóa/ Cha, làm sao cha có thể ích kỷ để Vận Nhi gả cho hắn?"

"Con câm miệng cho cha!" Tô Viễn Hàng tức giận nhìn Tô Ân Huệ chăm chăm, "Nếu như không phải con đào hôn, mọi chuyện làm sao có thể thành ra như vậy, bây giờ con hãy ngoan ngoãn làm Đại Tiểu Thư nhà họ Tô của con cho cha, không được làm phiền Vận Nhi!"

Ông thật vất vả mới thuyết phục được Vận Nhi ở lại bên cạnh Âu Thừa Duẫn, làm sao có thể để mọi chuyện trở nên rối rắm như ban đầu?

Thái độ Tô Ân Huệ cường ngạnh, sống chết trừng mắt với Tô Viễn Hàng, có nói thêm gì nữa cũng không có ý nghĩa, chỉ là cô đã quyết không thể để mặc cho Vận Nhi tiếp tục ở lại bên cạnh Âu Thừa Duẫn.

Tô Ân Huệ vừa mới chuẩn bị lên lầu, liền nhận được một cuộc điện thoại lạ, sắc mặt vốn đang tái nhợt, nghe xong cú điện thoại này lại càng thêm trắng bạch, Phạm Tu Vũ xảy ra tai nạn xe cộ. Làm sao lại như vậy?

Không kịp nghĩ nhiều, Tô Ân Huệ liền biến mất khỏi nhà họ Tô, sự khủng hoảng này làm cho cô nhớ lại ba năm trước đây, không cần, Tu Vũ, đừng giống như Thừa Huyền, rời đi như vậy có được hay không?

Bởi vì, cô sẽ sợ!

*****

Cả ngày hôm nay Vận Nhi đều cảm thấy bất an, muốn gọi điện thoại cho Âu Thừa Duẫn, lại không biết nên mở miệng như thế nào, Tô Ân Huệ bị kích động lớn như vậy, chị ấy sẽ đi tìm Âu Thừa Duẫn sao?

Rối loạn, rối loạn, suy nghĩ đến rối loạn!

Lúc trở lại biệt thự nhà họ Âu, lần đầu tiên Vận Nhi lại mong đợi có thể nhìn thấy Âu Thừa Duẫn, cô muốn gặp anh, Mà anh lại thật sự đang ở nhà, Vận Nhi không chút suy nghĩ liền vọt vào phòng của anh, Âu Thừa Duẫn đang thay quần áo, phát hiện cô gái nhỏ đột nhiên xông vào, động tác hơi dừng lại một chút, Vận Nhi sợ hãi liền vội vàng xoay người, không phải lần đầu tiên nhìn thấy lồng ngực to lớn của anh, nhưng cô vẫn nhịn không được ngượng ngùng , hai tay che mắt, "Tại...tại sao anh không mặc quần áo?"

"Đây là phòng của tôi, có vấn đề gì sao?" Một giọng nói trầm thấp dễ nghe ngay lập tức truyền đến bên tai Vận Nhi, thân thể cô theo bản năng tránh sang bên cạnh, Âu Thừa Duẫn thay một bộ quần áo tơ tằm, xắn tay áo đi tới trước mặt Vận Nhi, kéo tay của cô xuống, buồn cười nhìn cô.

Gương mặt đỏ bừng trong suốt, đáng yêu, làm cho người ta muốn nếm thử sự tốt đẹp của cô.

Âu Thừa Duẫn nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, có chút áp lực hỏi, "Tìm tôi có việc?"

Đôi tay đã ừu nhàn sở vào túi quần, mở bước chân ra chuẩn bị xuống lầu.

"Có phải chị của em đi tìm anh không? Chị ấy đã biết chuyện chúng ta kết hôn rồi !" Tô Vận Nhi nhìn thấy anh muốn rời đi, vội vàng đuổi theo anh, thân thể nhỏ bé của cô ở sau lưng to lớn của anh có vẻ phá lệ lung linh.

Âu Thừa Duẫn đột nhiên dừng bước, Vận Nhi vượt cái mũi thiếu chút nữa đụng vào lưng của anh.

Mồ cở nước hoa đánh về phía cô, "Cô ấy biết thì có quan hệ gì? Vợ của tôi là Tô Vận Nhi em, không phải Tô Ân Huệ!"

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Đi Đường Nhìn Phía

Edit: Bướm Giang Hồ

Trong mắt Âu Thừa Duẫn toát lên sự chân thành, thiếu chút nữa khiến Vận Nhi rơi vào đó, nhưng là cô rất rõ ràng thân phận của mình, Âu Dương phu nhân, vị trí này cũng không phải của cô.

“Nhưng mà...” Vận Nhi còn muốn nói gì đó, Âu Thừa Duẫn đã cắt đứt lời của cô, “Chuyện giữa tôi và Tô Ân Huệ, không liên quan tới em, em nhớ kỹ thân phận của mình là tốt rồi!”

Vận Nhi tức giận nhìn chăm chăm thân ảnh rời đi của anh, làm sao cũng không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của anh.

Ý của anh, là sẽ không ly hôn với cô sao?

Trong lòng có chút vui sướng, nhưng rất nhanh lại bị mây đen thay thế, cô đoán không ra tâm tư của Âu Thừa Duẫn, anh giữ lại cô bên người là vì cái gì chứ?

Ngày hôm sau, Vận Nhi được mời trở về nhà họ Tô, sau khi biết Tô Ân Huệ trở về, trong lòng cô liền dâng lên dự cảm không tốt, cô có trực giác rất mãnh liệt, Tô Ân Huệ biết rõ chân tướng mọi việc, nhất định không đơn giản giống như mặt ngoài.

Phạm Tu Vũ bởi vì say rượu lái xe lên dốc, xe bị lật, nếu như không phải sớm được người phát hiện nên được cứu sớm, có lẽ hiện tại anh ta đã bỏ mạng ở nơi đó rồi.

Tô Ân Huệ đau lòng canh giữ bên người anh ta, bên tai còn quanh quẩn lời của Phạm Tu Vũ nói với cô, tất cả những việc này đều là bởi vì cô.

Bởi vì cô, cho nên Tu Vũ mới bị Âu Thừa Duẫn ép đến đường cùng, nếu không phải công ty bị phá sản, anh ta mượn rượu giải sầu, cũng sẽ không phát sinh tai nạn xe cộ.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, anh vì em làm nhiều như vậy, mà em cái gì cũng không biết...” Thì ra, Phạm Tu Vũ vẫn luôn phải chịu áp lực lớn như vậy, nhưng lại chưa từng thổ lộ trước mặt cô, cô phải làm thế nào để hồi báo phần thâm tình này của anh ta đây?

Âu Thừa Duẫn, nhất định phải trừng phạt cô như vậy sao?

“Chi!” Thời điểm Tô Vận Nhi chạy tới bệnh viện, cũng không dám tin Phạm Tu Vũ phong độ như thế, mà hiện tại thành ra bộ dáng này, toàn thân đều bị quần băng vải như xác ướp, da thịt trên gương mặt tuần tú cũng bị thương rất nghiêm trọng.

Vận Nhi có chút giật mình, hoảng sợ dựa vách tường, lẩm bẩm nói, “Tại sao có thể như vậy? Anh Tu Vũ...”

“Vận Nhi, ly hôn với Âu Thừa Duẫn, nhất định phải ly hôn với anh ta!” Cảm xúc của Tô Ân Huệ có chút mất khống chế, lắc mạnh bả vai cô, ánh mắt tuyệt vọng là Vận Nhi đau nhói lòng, “Tại sao?” Lại có liên quan với Âu Thừa Duẫn?

“Nge lời, ly hôn!” Tay Tô Ân Huệ run rẩy vuốt hai má Vận Nhi, cũng không rõ cô mang tâm tình như thế nào nói ra lời khuyên của mình, chỉ biết là cho dù người đàn ông kia làm chuyện quá mức với cô, cũng là cô phải nhận, nhưng mà Tu Vũ là người vô tội, anh ta không thể có chuyện gì.

Sự bất an trong lòng Vận Nhi ngày càng mãnh liệt, cô không tự chủ được nghĩ tới khuôn mặt tà mị trong đầu, không xóa đi được kia, Âu Thừa Duẫn,

là anh sao?

Giữa anh và chị rốt cuộc có khúc mắc yêu hận gì, mới có thể tra tấn nhau thống khổ như thế?

Cô muốn biết, lại sợ biết được!

Bởi vì cô sợ nhìn thấy sự ưu thương và yêu say đắm đối với người đàn ông kia toát ra từ đôi mắt Tô Ân Huệ, bọn họ yêu nhau sao?

Cho đến khi cảm giác được tiếng còi chói tai bên cạnh, Vận Nhi ngẩng đầu nhìn phía trước, trước mặt cô hiện lên dòng xe như nước chảy, cô lại chạy đến giữa đèn xanh đèn đỏ.

Hoảng hốt nhìn chăm chú vào chiếc xe bên người, Vận Nhi vừa muốn rút chân về, thân thể lập tức bị một lực ấm áp bao lấy, con người kinh hoảng nhìn vào một đôi mắt u lam: “Cô bé, vượt đèn đỏ, em đi đường không nhìn phía trước sao?”

Vốn con đường không bị kẹt xe, nhưng khi Thương Nhĩ Kỳ nhìn thấy bộ dạng thất thần của Vận Nhi, thì trực tiếp xuống xe kéo cô lại, khiến những chiếc xe đi sau xe anh ta cũng không có cách nào đi tiếp

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Ăn Cơm Với Thương Nhĩ Kỳ

"Anh buông tôi ra!" Vận Nhi kháng cự lại sự đụng chạm của Thương Nhĩ Kỳ, tránh ra khỏi lồng ngực của anh, lại bị anh ôm vào trong ngực chặt hơn. Trong lúc nhất thời, tất cả xe phía sau bọn họ đều bị chiếc Rolls-Royce màu đen mới tinh kia chặn lại. "Xem đi, nếu như em không ngoan ngoãn lên xe, sẽ làm ảnh hưởng tới giao thông đấy!" Thương Nhĩ Kỳ bình tĩnh nhìn gương mặt có chút trắng bệch kia, khuôn mặt anh tuấn dưới mũ lưỡi trai không có một chút vẻ không kiên nhẫn nào.

"Anh. . ." Vận Nhi tức giận trừng mắt nhìn người có chút vô lại kia, xe của anh vừa vận dừng ở phía trước, rõ ràng đã tạo thành cản trở giao thông nhất thời, nếu không đi, cảnh sát cũng sắp tới mời rời đi rồi. Nhưng người đàn ông này vẫn như không có chuyện gì xảy ra, vẫn rất có kiên nhẫn "mời" cô lên xe.

Không chịu được người chung quanh thúc giục, Tô Vận Nhi xấu hổ đỏ mặt, liền chui vào xe của anh, thời tiết nóng bức, Tô Vận Nhi lại cảm thấy lạnh từ đầu đến chân, trong lòng như bị cái gì đè nặng, cực kỳ buồn bực.

"Có phải em có chuyện gì hay không?" Thương Nhĩ Kỳ quan sát thấy sắc mặt Vận Nhi không bình thường, ân cần hỏi thăm. Đối với cô gái nhỏ có duyên gặp mặt vài lần này, anh luôn có rất nhiều nhiệt tình, muốn tìm tòi nghiên cứu tất cả bí mật của cô. "Không có việc gì, cảm ơn anh đã quan tâm!" Vận Nhi khách sáo nói lời cảm ơn, không muốn dính líu đến anh ta quá nhiều, "Phiền anh cho tôi xuống xe ở ngã tư phía trước!"

"A, tôi vốn là muốn đến buổi thông báo, hiện tại em làm chậm trễ thời gian của tôi, em định bồi thường cho tôi thế nào đây?" Thương Nhĩ Kỳ nhếch miệng cười, lộ ra khoe môi xinh đẹp, có chút tính trẻ con nhìn Tô Vận Nhi.

Khoe miệng Tô Vận Nhi co quắp vài cái, không lầm chút, là cô làm chậm trễ thời gian của anh ta sao? Rõ ràng là chính anh ta tự mình đa tình kéo cô lên xe có được hay không?

"Thật ngại quá, chuyện này hình như đâu có quan hệ gì với tôi chứ? Thương Đại Bài, anh không có thời gian thì để tôi xuống xe đi!" Tô Vận Nhi vừa nói liền cởi dây an toàn trên người ra, cô cũng không muốn tự mình tìm phiền phức.

"NO NO NO, đổi lại tên gọi đi!" Rõ ràng đối với tên gọi Thương Đại Bài này, Thương Nhĩ Kỳ cảm thấy rất tức giận, từ trước đến giờ tên thật của anh cũng sẽ không xuất hiện ở trên màn ảnh, chỉ có lần đầu tiên khi nhìn thấy cô anh liền nói cho cô biết, cô gái nhỏ này thật đúng là không biết tốt xấu, "Nhĩ Kỳ hoặc là Kỳ?"

"Chúng ta không thân quen đến vậy, dừng xe!" Vận Nhi lại nhấn mạnh lần nữa, không xem lời nói của anh ta là quan trọng, bây giờ trong đầu cô tràn ngập lời nói của Tô Ân Huệ, chị ấy muốn cô ly hôn với Âu Thừa Dẫn!

"Dù sao cũng đến muộn, cứ để bọn họ chờ đi, để bày tỏ thành ý xin lỗi, em mời tôi ăn cơm đi!" Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên Thương Nhĩ Kỳ nếm trải tư vị bị cự tuyệt, thật đúng là không cho anh mặt mũi mà. Nghĩ tới ngàn vạn thiếu nữ toàn châu Á bằng tuổi cô đều điên cuồng mê luyện anh, tại sao trong mắt Tô Vận Nhi lại không phát hiện được một chút ưu điểm nào của anh?

"Tôi không có tiền!" Vận Nhi không cần suy nghĩ liền cự tuyệt, thật sự là cô một chút cũng không nhìn ra ngoài ngoài hình đẹp thì trên người anh ta còn có ưu điểm gì. "Vậy được rồi, tôi mời em!" Thương Nhĩ Kỳ cũng không giảm tốc độ, mà là hướng tới nơi cần đến, lúc đầu anh chính là muốn từ chối tới buổi thông báo của nhà đầu tư bên kia, không ngờ lại gặp Tô Vận Nhi, anh chẳng cần nghĩ ngợi liền đi tới sau cô. "Tôi không rảnh!" Vận Nhi có chút mất kiên nhẫn lườm anh một cái, "Thương Đại soái ca, nếu như anh muốn mời người ăn cơm, anh chỉ cần tùy tiện búng tay một cái, sẽ có phụ nữ đứng đầy một con đường phía sau nguyện ý ăn trưa với anh. Làm phiền anh dừng xe được không?"

"Nhưng tôi chỉ coi trọng em thôi, em ăn với tôi!" Thương Nhĩ Kỳ nở nụ cười mê hoặc, không đợi Vận Nhi phản bác, liền tăng tốc nhanh hơn, dừng lại ở một nhà hàng Tây cao cấp.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Quên Nói Gặp Lại

Nhờ việc cải trang hoàn hảo, khuôn mặt tuấn tú dưới mũ lưỡi trai của Thương Nhĩ Kỳ bị che khuất hơn một nửa, nếu như không nhìn kỹ thì hoàn toàn không nhận ra anh chính là siêu sao Riche. Vận Nhi bị anh dắt đi, nói ăn cơm với anh ta, thực ra Thương Nhĩ Kỳ vẫn rất cẩn thận, rất kiên nhẫn, rất phong độ. Vận Nhi muốn tìm lý do phát tiết cũng không tìm được có gì.

“Anh không sợ tôi sẽ công khai thân phận của anh, khiến cho người khác chú ý sao?” Khi ra khỏi nhà hàng Tây, Vận Nhi hỏi lại anh một câu. Là anh quá tin tưởng cô, hay là rất có lòng tin với chính mình?

“Em sẽ làm sao?” Thương Nhĩ Kỳ nhếch miệng, nhìn qua tâm tình rất tốt, không trả lời mà hỏi lại Vận Nhi.

“Tôi không nhàm chán đến như vậy!” Vận Nhi thưởng cho anh một cái liếc mắt, chuẩn bị bắt xe tới trường học.

“Này, anh làm gì thế?” Còn chưa đi được hai bước, lại bị người đàn ông phía sau lôi về.

“Đúng lúc tôi cũng muốn tới đại học A, cùng đi chứ?”

Thương Nhĩ Kỳ không nói lời nào lại kéo Vận Nhi lên xe, phản ứng của cô quá lạnh nhạt, thật là khiến anh có chút bị đả kích. Nhưng chính vì cô đặc biệt, anh mới thích cô chứ! nhưng mà, dù sao anh cũng là thần tượng được vạn người săn đón, tại sao ở trước mặt cô anh lại không thấy được giá trị của chính mình vậy?

“Anh đến trường học của chúng tôi làm cái gì, buổi họp fan không phải còn hai ngày nữa sao?” Vận Nhi chớp mắt nghi ngờ, khó hiểu nhìn anh.

“Em có muốn biết tại sao tôi lại tổ chức buổi họp mặt fan ở trường học em không?” Đột nhiên Thương Nhĩ Kỳ đưa khuôn mặt tuần tú tới trước mặt Vận Nhi, hơi thở bất ngờ xuất hiện rõ ràng khiến thân thể cô có rúm lại, trợn to hai mắt thật kinh ngạc, lắc lắc đầu.

“Nếu như tôi nói, là vì em thì sao?” hàng mi dài nhỏ của Thương Nhĩ Kỳ chớp động lên xuống, thu hết ánh mắt ngạc nhiên của Vận Nhi vào đáy mắt, khóe môi cong lên, xem phản ứng tiếp theo của cô.

“Đừng nói đùa được không?” Vận Nhi hô hấp dồn dập quay mặt đi, không nhìn rõ vẻ mặt anh ta là nghiêm túc hay nói đùa, theo bản năng cô né tránh, trong lòng cũng có chút kích động.

“Cô bé ngốc!” Thương Nhĩ Kỳ đã biết cô sẽ phản ứng như vậy, cứng chiều vuốt tóc cô, lúc này mới khởi động xe. Hành động này nhìn như động tác lơ đãng, lại khiến trong lòng Vận Nhi nổi lên tầng tầng gợn sóng. Cho tới bây giờ cũng chỉ có anh trai mới thân mật với cô như vậy, ngay cả học trưởng Lam Hạo cũng không có hành động thân mật, nhưng rốt cuộc Thương Nhĩ Kỳ có ý gì đây? Hai người cũng chỉ mới gặp nhau vài lần mà thôi.

“Tôi đi trước, cảm ơn anh!” xe dừng lại, Vận Nhi giống như chạy trốn nhảy xuống xe, nói lời cảm ơn Thương Nhĩ Kỳ chuẩn bị đi về phía trường học.

Từ trong cửa sổ xe lộ ra đôi tay thon dài nhưng cũng chỉ vẫy tay với cô, chiếc xe thể thao màu đen tạo nên một trận bụi bặm rồi biến mất trước mắt cô. Không phải anh ta nói tiện đường đến trường học cô sao? Tại sao lại đi rồi?

Vận Nhi quay đầu lại, nhìn phương hướng điếm đen biến mất, trong lòng có chút cảm động. mới vừa đi tới cửa trường học, liền bị một tiếng còi vang lên kéo suy nghĩ trở về lại, Vận Nhi xoay người, hai mắt trừng thật to, “Anh...”

“Tôi hình như quên nói với em hẹn gặp lại!” Thương Nhĩ Kỳ tựa trước cửa xe, mùi hương nam tính tỏa ra, bóng dài đổ dưới gốc cây, tất cả tạo thành một cảm giác thần bí, lúc này Vận Nhi mới phát hiện thì ra hào quang minh tinh trên người anh ta vốn đã chói mắt như thế.

“Chỉ vì muốn nói hẹn gặp lại với tôi mà anh quay lại sao?” Vận Nhi nở nụ cười, đây là lần đầu tiên cô nở nụ cười má lúm đồng tiền xinh đẹp như vậy với Thương Nhĩ Kỳ không khỏi nhìn đến ngẩn người.

Tháo kính râm xuống, Thương Nhĩ Kỳ đi tới phía trước hai bước, một tay dứt túi quần, động tác phóng khoáng đẹp trai, “VẬY, HẸN GẶP LẠI, TÔI VẬN NHI!”

Thương Nhĩ Kỳ nhìn hình bóng mình phản chiếu từ đôi mắt trong suốt kia, cánh tay dài duỗi một cái, thân hình cao lớn bao lấy Vận Nhi, trong mắt chứa đầy tình cảm, Vận Nhi không nghĩ tới, thì ra anh còn biết tên của cô.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Ở Lại Bên Canh Âu Thừa Duẫn

Một cái ôm nhẹ nhàng mang đến cho hai người những rung động khác thường, giống như thời gian dừng lại ở thời khắc này, Vận Nhi cảm thấy được sự ấm áp mà Thương Nhĩ Kỳ mang đến cho cô, nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, bỗng nhiên cô lại quên đẩy anh ra.

“A, người kia trông rất giống Riche, nhưng làm sao anh ấy có thể xuất hiện ở trường học của chúng ta vào lúc này?”

“Hình như cô gái kia là Tô Vận Nhi hoa khôi của khoa văn học?”

“Tại sao hai người họ lại ở chung một chỗ?”

“Không phải nhìn lầm đấy chứ? tại sao có thể là Riche được? không phải hai ngày nữa anh ấy mới xuất hiện ở trường học chúng ta sao?”

Tức thì, mọi ánh mắt xung quanh đều tập trung trên thân thể hai người đang ôm nhau kia, Tô Vận Nhi lập tức tỉnh táo lại, vội vã đẩy anh ra, mà Thương Nhĩ Kỳ cũng nhanh tay nhanh mắt đeo lại kính, kéo mũ lưỡi trai thấp xuống, hai tay nắm vai Vận Nhi, ghé vào bên tai cô thấp giọng nói, “ngày kia gặp, tôi sẽ tặng em một bất ngờ!”

Thương Nhĩ Kỳ nở nụ cười thần bí, sau đó nhanh chóng ngồi vào trong xe, Vận Nhi vẫn đứng ngăn người tại chỗ. dường như chung quanh còn tràn ngập mùi hương của anh, Vận Nhi không nhìn theo nữa, chống lại những ánh mắt tìm tòi nghiên cứu trước cổng trường, cúi đầu, đi nhanh vào trường học.

Thương Nhĩ Kỳ, hình như anh ta cũng không đáng ghét đến vậy!

Hai ngày sau chính là buổi họp mặt fan của anh, mà trong lòng Vận Nhi lại có sự mong chờ nho nhỏ.

***

“Não bộ ngài Phạm phải chịu sự va đập nghiêm trọng, có thể sống sót đã là một kì tích, chỉ là thân thể ngài ấy không chịu đựng được di chứng sau tai nạn xe, đại não đã tiến vào trạng thái hôn mê, cô nên chuẩn bị tâm lý thật tốt đi!”

Lúc bác sĩ nói kết quả cuối cùng cho Tô Ân Huệ biết, cô lập tức tê liệt ngồi trên mặt đất lạnh băng, nắm thật chặt áo của bác sĩ, giống như bắt được nhánh cỏ cứu mạng, giọng nói run rẩy hỏi:

“Ý của ông muốn nói là, anh ấy sẽ... trở thành người thực vật sao?”

“Có thể nói là như vậy, nhưng mà xác suất tỉnh lại của người thực vật cũng rất cao!” Bác sĩ làm xong chức trách của mình, liền rời đi để lại một mình Tô Ân Huệ trong không khí đầy thuốc sát trùng nghẹn ngào nước mắt.

“Tu Vũ... Tại sao?” Nghẹn ngào trong im lặng, cô không cách nào đối mặt với sự chỉ trích của người nhà họ Phạm, đột nhiên trong lúc đó, cô có cảm giác ngay cả thế giới này cũng vứt bỏ mình, chỉ còn lại một mình cô lẻ loi với căn phòng lạnh lẽo và sự đau thương.

Tại sao ông trời lại đối xử với cô như vậy?

Cuộc đời của cô có hai người đàn ông rất quan trọng, một người đã chết, một người thì trở thành người thực vật...

Nhưng mà, a nh ấy còn sống, chỉ cần còn sống, còn có hi vọng.

Tô Ân Huệ lau khô nước mắt, chạy ra khỏi bệnh viện giống như một người điên, dùng thân thể của mình ngăn cản chiếc xe Bentley màu bạc đang lái ra khỏi tập đoàn SK, về mặt dứt khoát, nhìn thấy người đàn ông trên xe đi về phía mình thì sự tức giận tràn ngập trong lòng lại hóa thành sự uất ức.

“Muốn chết phải không? Cút xa một chút!” Âu Thừa Duẫn nhìn khuôn mặt tái nhợt kia, chỉ một chút nữa, xe của anh sẽ đâm vào cô, người phụ nữ này thật sự không muốn sống nữa sao? Mà anh, thật đáng chết khi vẫn còn quan tâm tới sống chết của cô!

“Thừa Duẫn, nói cho em biết, em phải làm thế nào thì anh mới tha thứ cho em?” Tô Ân Huệ bỗng vọt vào trong ngực anh, những giọt nước mắt nóng bỏng khiến anh đau nhói, cũng làm mắt anh cay xè. Nhưng lời cô nói lại làm anh bình tĩnh hơn.

Một cỗ cảm giác quen thuộc trở về, đây là lần thứ hai cô ôm anh, vì thế anh không muốn đẩy cô ra.

“Tô Ân Huệ, em suy nghĩ kỹ chưa? Em chắc chắn muốn ở lại bên cạnh anh chứ?”

Giọng nói Âu Thừa Duẫn khàn khàn mang theo sự bất đắc dĩ nặng nề, anh ôm chặt cô gái trong ngực, trong lòng nổi lên một cỗ phiền muộn. anh không từ thủ đoạn nào để trói buộc cô bên cạnh mình, bởi vì anh đã đáp ứng Thừa Huyền.

“Vâng, em nghĩ kỹ rồi, em sẽ không trốn tránh nữa!” Tô Ân Huệ ngẩng lên, đôi mắt đắm lệ, hai mắt phấp phấp một tầng sương mù chứa đầy sự áy náy, chăm chú nhìn từng đường nét rõ ràng của Âu Thừa Duẫn, đây là khuôn mặt vẫn luôn khiến cô say đắm, từ đáy lòng cô vang lên một thanh âm vô cùng chân thật, cô bằng lòng ở lại bên cạnh anh!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Chi Là Người Tình

Phải chịu đựng nỗi đau Tu Vũ trở thành người thực vật, cô không chắc mình có còn sức lực để tiếp nhận hậu quả nghiêm trọng hơn thế hay không, nhưng cô biết, vào giờ phút này, cô thực sự cam tâm tình nguyện.

“Tốt, hãy nhớ kỹ lời em nói!” Âu Thừa Duẫn nhíu mày, đẩy cô ra khỏi lồng ngực mình, nói với cô bằng một thái độ lạnh nhạt.

“Vâng, em biết, vậy anh sẽ trả lại Phạm Thị cho Tu Vũ, sẽ ly hôn với Vận Nhi chứ?” Khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của Tô Ân Huệ tràn ngập khát vọng, thật ra cô vẫn luôn mong muốn trở thành vợ anh, dù là ba năm trước đây hay là ba năm sau, nếu như chuyện đó không xảy ra, có lẽ cô chỉ có thể yên lặng nhìn anh từ phía sau.

“Tô Ân Huệ, anh đã cho em cơ hội, là do em không biết quý trọng nó!” Âu Thừa Duẫn nhướn mày, nở nụ cười mỉa mai, con người sắc bén như chim ưng nhìn người phụ nữ trước mặt, “Phạm Tu Vũ, anh không có hứng thú với người này! Còn than phận của em bây giờ, chỉ là người tình của anh mà thôi, em biết chưa?”

“Oanh” Lập tức toàn bị suy nghĩ trong đầu Tô Ân Huệ đều nổ tung, cô không thể tin mà nhìn người đàn ông đẹp trai lại giống như quỷ dữ kia, ánh mắt tràn ngập vẻ khó tin, gương mặt lại càng tái nhợt như tờ giấy trắng, “Anh nói cái gì?” Cơ thể Tô Ân Huệ lao đảo về phía sau hai bước, trái tim bị một con dao sắc bén cứa vào từng chút từng chút một.

“Sao? Không hiểu ư?” Hai mắt Âu Thừa Duẫn bắn ra hàn quang khiến người khiếp sợ, thu hết vẻ mặt Tô Ân Huệ vào đáy mắt. Sau đó, trong lòng

anh dâng lên cảm giác khoái trá khi trả thù, càng làm anh trở nên độc ác. Nhìn cô từ trên cao, “Tô Ân Huệ, em cũng chỉ là một người phụ nữ mà thôi!”

“Không, anh không thể đối xử với em như vậy, Âu Thừa Duẫn...” Tô Ân Huệ vội vàng bước lên phía trước, muốn nắm lấy cánh tay Âu Thừa Duẫn, lại bị anh chán ghét né tránh, một tay chống lại cửa xe, khuôn mặt Âu Thừa Duẫn lạnh lùng không có một chút tình cảm nào, xoay người bước vào trong xe, bóng dáng Tô Ân Huệ cô đơn đứng trước mặt anh, Âu Thừa Duẫn kéo cửa kính xe xuống, ném một chùm chìa khóa tới trước mặt cô, “Biệt thự ở trên núi, ngày mai chờ anh ở đấy!”

Một trận gió lạnh gào thét bên tai, cơ thể Tô Ân Huệ theo bản năng nghiêng sang hướng bên cạnh, đợi đến khi chiếc xe của Âu Thừa Duẫn biến mất trước mắt cô, cô mới nuốt nước mắt vào trong, cúi mình nhặt lên chùm chìa khóa trên đất. Cô biết anh luôn hào phóng với phụ nữ, chỉ là cô không nghĩ rằng, anh cũng sẽ dùng phương pháp như vậy với cô.

Âu Thừa Duẫn, nếu như không có Thừa Huyền, anh có thể yêu em không?

*****

“Này, Vận Nhi, về cùng tớ đi, anh ba tớ đến rồi!” Hứa Tâm Lam và Tô Vận Nhi đi tới sân trường đã thấy xe của Hứa Minh Dịch đang chờ, nói tới việc này cũng thật kỳ lạ, trước kia không thấy anh ba tốt với cô như vậy, ba ngày hai buổi đưa đón cô đi học.

“Không cần đâu, tớ còn có việc, cậu về trước đi!” Vận Nhi đẩy Hứa Tâm Lam ra, nở một nụ cười với Hứa Minh Dịch đang chuẩn bị xuống xe, rồi đi về hướng ngược lại. Trước đây cô vẫn kuono ở trong kí túc xá của trường, nhưng bây giờ cô đã kết hôn, Tô Viễn Hàng không đồng ý cho cô tiếp tục ở

lại kí túc xá nữa, vì thế mỗi ngày đều phải Thiên Đô đưa đón cô đến trường.

“Đúng là, người đã kết hôn có khác!” Hứa Tâm Lam khẽ nói thầm theo hướng Hứa Minh Dịch đang tới, trước kia ngày nào các cô cũng dính chung một chỗ, hiện tại lại khiến cô có cảm giác khác biệt thật lớn.

“Anh ba, đi thôi. Vận Nhi có tài xế tới đón rồi!” Hứa Tâm Lam không chú ý tới sự thất vọng trong mắt Hứa Minh Dịch, thúc giục anh rời khỏi trường.

Buổi sáng Vận Nhi xin nghỉ học, cho nên hôm nay sau khi tan học tài xế nhà họ Tô không tới đón cô, cô vẫn có chút không quen với cuộc sống an nhàn sung sướng như vậy.

Cô đang nghĩ có nên về nhà họ Tô hay không, bây giờ Tô Ân Huệ đã trở lại, quan hệ của cô với Âu Thừa Duẫn cũng nên rõ ràng rồi.

Vươn tay ra, cô vừa mới chuẩn bị bắt taxi thì chiếc Bentley xa hoa màu bạc bên đường đập vào mắt cô, vô cùng chói lọi, Vận Nhi hoảng hốt lắc đầu, không phải cô nhìn lầm chứ, sao anh ta lại xuất hiện ở nơi này?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Từ Giờ Phút Này, Hãy Yêu Tôi

Vận Nhi quay đi, cười cười tự giễu mình, mới vừa đi được hai bước, chiếc xe Bentley bạc đã lái về hướng cô, chiếc xe càng đến gần, Vận Nhi cảm thấy tim mình đập càng nhanh. Là anh ta sao?

Cho đến khi cửa sổ xe được kéo xuống, khuôn mặt đẹp trai hoàn mỹ xuất hiện trước mắt cô thì cô mới có cảm giác cảnh tượng này là thật. Vận Nhi có chút không dám tin, lui về phía sau hai bước, “Sao anh lại ở đây?”

“Tan học tôi tới đón vợ mình thì có gì không đúng?” Dưới chiếc kính râm, đôi mắt Âu Thừa Duẫn đen nhánh như màn đêm, hất cằm với Vận Nhi, ý bảo cô lên xe.

Vận Nhi nhìn bốn phía xung quanh, cảm thấy chiếc xe này ở đây vô cùng nổi bật, không suy nghĩ nhiều liền mở cửa xe ngồi vào, bên trong xe tràn ngập mùi nước hoa riêng biệt của anh, khiến Vận Nhi hơi rung động, thắt dây an toàn vào, những cây thông bên đường không ngừng lướt qua mắt cô.

“Tôi không nghĩ là anh lại đặc biệt tới đón tôi, có chuyện gì sao?” Điểm này Vận Nhi tự biết rõ, cô cũng sẽ không tự mình đa tình cho rằng Âu Thừa Duẫn làm chuyện như vậy là để cô nhìn anh bằng con mắt khác.

“Xem ra tôi cho em cảm giác rất tệ nhỉ?” Âu Thừa Duẫn nhếch môi lên một góc 45 độ, nhìn qua tâm trạng anh rất tốt, trong lòng Vận Nhi kinh ngạc, chẳng lẽ là có liên quan đến Tô Ân Huệ?

Nắm chặt dây an toàn trên vai, Vận Nhi chớp đôi mắt sáng long lanh như nước nhìn một bên mặt đẹp trai của anh, mọi hành động của anh đều không nằm trong suy nghĩ của cô, cô làm vợ thật quá thất bại.

“Vậy thì sau này chúng ta nên dành nhiều thời gian bên nhau hơn, đúng không? Vợ!” Qua gương xe, Âu Thừa Duẫn chống lại đôi mắt kính ngạo của Vận Nhi, ý cười bên khóe môi càng đậm.

Có vấn đề, nhất định có vấn đề!

Trong ấn tượng của Vận Nhi, Âu Thừa Duẫn luôn là người lúc nóng lúc lạnh, cô hoàn toàn không đoán được suy nghĩ của anh. Mỗi quan hệ tế nhị giữa hai người cũng rất mơ hồ, khi cô không phòng bị anh thì anh luôn làm ra những hành động ngoài ý muốn của cô. Mà lời này của anh là có ý gì? Bọn họ còn có sau này sao?

“Âu Thừa Duẫn, chị tôi đã trở về, chúng ta...” Vận Nhi nghĩ đến lúc ở bệnh viện, Tô Ân Huệ dùng thái độ quyết liệt muốn cô ly hôn thì cô biết, chị cô có tình cảm với Âu Thừa Duẫn. Mà cô vốn chỉ là người ngoài cuộc!

Ly hôn đi, ba chữ còn chưa nói ra khỏi miệng, giọng nói ngang ngược độc đoán của Âu Thừa Duẫn vang lên bên tai cô, “Tô Vận Nhi em hãy nghe cho rõ, từ khoảnh khắc em tiến vào nhà thờ với tôi, em chính là vợ của Âu Thừa Duẫn, không liên quan đến Tô Ân Huệ!” từ cùng này thường được thay bằng từ và hoặc với, tùy trường hợp

Đây là lần thứ hai anh nói ra câu này, không liên quan đến Tô Ân Huệ!

Nhưng thật sự không liên quan tới chị cô sao? Ngay từ đầu, Tô Ân Huệ mới đúng là cô dâu của anh.

“Hôn nhân của chúng ta không tính là gì cả, tôi không yêu anh!” Tô Vận Nhi vô cùng chán ghét anh dùng giọng điệu ra lệnh này với cô, mặc dù đã quen với thái độ kiêu căng ngạo mạn của anh, nhưng cô là người có chủ

kiến, hôn nhân không có tình yêu, không phải là điều cô muốn. Hẹn nữa từ lúc bắt đầu, cô là người bị ép buộc! Việc này hoàn toàn là một cái bẫy, cô không còn lựa chọn nào khác!

“Yêu?” Âu Thừa Duẫn nghe được câu này thì đột nhiên phanh xe lại, quay mặt sang, nhìn vẻ mặt kiên quyết của Tô Vận Nhi, anh cười một cách tà ác, “Hai chị em cô thật giống nhau!”

Tô Ân Huệ nói yêu anh, Tô Vận Nhi lại nói không yêu anh! Tốt, rất tốt!

“Vậy thì từ giờ phút này, hãy yêu tôi!” Âu Thừa Duẫn nói một cách chắc chắn, nhấn ga xe, dùng tốc độ như mũi tên mà bay đi.

Vận Nhi nghe thấy câu nói khiếp đảm kia, không ngừng sợ hãi...

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Công Bố Tin Kết Hôn

Vậy thì từ giờ phút này, hãy yêu tôi!

Lời anh nói luôn bá đạo như thế, khiến cô kinh hỉ không thôi, một Âu Thừa Duẫn như vậy, bảo cô phải yêu anh như thế nào?

“Không về nhà sao?” Vận Nhi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện đây không phải là đường về Âu Viên, mà là đường cô vẫn rất quen thuộc, trở về nhà họ Tô. Nhưng bây giờ, trong tiềm thức cô đã coi nhà họ Âu là nhà mình.

“Bố vợ mời nhiệt tình như vậy, tôi có thể từ chối sao?” Đôi mắt thâm thúy của Âu Thừa Duẫn lóe lên một tia sáng khác thường, ngón tay thon dài điều khiển tay lái, anh chỉ ngồi đó thôi, cũng có một loại khí chất quý tộc mãnh liệt.

“Sau này tôi sẽ sắp xếp người đưa đón em đi học!” Âu Thừa Duẫn lại bổ sung thêm một câu, đối với việc làm của Tô Viễn Hàng anh cũng ngầm đồng ý, nhưng từ nay về sau, chuyện của Tô Vận Nhi, anh sẽ không khoanh tay đứng nhìn nữa!

“Vì sao?” Tô Vận Nhi nhìn vào con mắt phức tạp kia nhưng không được suy nghĩ của anh, cô không nghĩ ra, đáng lẽ hai người nên phải sạch quan hệ tại sao đột nhiên lúc này lại phá vỡ trạng thái tương kính như tân ban đầu?

“Không vì sao cả, em là vợ tôi!” Vận Nhi nhìn một bên mặt hoàn mỹ của Âu Thừa Duẫn, nhưng miệng thì lại nói ra toàn lời ngang ngược.

Khi Tô Ân Huệ nhìn thấy Âu Thừa Duẫn và Tô Vận Nhi cùng xuất hiện ở nhà họ Tô thì vô cùng kinh ngạc, nhưng ngay sau đó, thấy Âu Thừa Duẫn vô cùng thân mật ôm Tô Vận Nhi, lòng cô bị sự ghen tỵ thay thế, chuyện này là thế nào?

Cô mới đúng là vợ anh, nhưng bây giờ thân phận lại chỉ là người tình. Vận Nhi vốn là em vợ, nay lại là người vợ danh chính ngôn thuận của anh!

Tô Vận Nhi cảm nhận được Âu Thừa Duẫn cố ý thân mật với cô ở trước mặt Tô Ân Huệ, nhưng cô không tránh thoát được lòng ngực anh, ngực anh ấm áp rộng lớn, dần dần cô đã quen với việc này.

“Thừa Duẫn và Vận Nhi tới rồi, ăn cơm thôi!” Tô Viễn Hàng xuống dưới tầng thì nhìn thấy ba người đang bất động giăng co, vẻ mặt khác nhau nhìn đối phương, hướng về phía Hạ Uyển Như nói.

Tô Vận Nhi cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy, người một nhà ngồi chung với nhau lại có cảm giác lo âu thấp thỏm như vậy, bởi vì bên cạnh có Âu Thừa Duẫn, cô có thể cảm giác được ánh mắt của Tô Ân Huệ ngồi đối diện luôn đặt trên người đàn ông cạnh cô, lẽ ra vị trí này phải là của Tô Ân Huệ, đột nhiên cô có cảm giác cô đã cướp đi thứ gì đó của chị mình.

Dưới bàn ăn, tay trái Vận Nhi đặt trên đùi, bất an nắm vạt áo, sau đó liền cảm thấy một bàn tay ấm áp đặt trên tay cô, hoảng hốt nhìn lên, ánh mắt luống cuống của cô liền bắt gặp đôi mắt dịu dàng của Âu Thừa Duẫn, trái tim cô bỗng đập nhanh hơn vài nhịp, đây là lần đầu tiên Âu Thừa Duẫn dùng ánh mắt dịu dàng như nước nhìn cô, ánh mắt chân thành không có sự hờ hững và lạnh lùng ngày thường.

Mà đối diện hai người, ánh mắt nóng rực của Tô Ân Huệ như muốn đốt cháy bọn họ, hiện giờ cô không phân biệt được, Âu Thừa Duẫn là thật lòng hay là giả ý?

Tô Viễn Hàng thu hết động tác thân mật mờ ám của hai người vào trong mắt, không tỏ thái độ gì, ông không rõ ân oán giữa Âu Thừa Duẫn và Tô Ân Huệ, nhưng chỉ cần người này thật lòng với Vận Nhi, Ân Huệ có quay về hay không cũng không ảnh hưởng gì.

“Cha, con nghĩ đã đến lúc công bố tin kết hôn của con và Vận Nhi rồi, người thấy thế nào?” Âu Thừa Duẫn nhàn nhax thưởng thức trà, ánh mắt tùy ý nhìn về phía Tô Viễn Hàng ngồi ở vị trí chủ vị, chỉ vì tôn trọng ông là trưởng bối, anh mới gọi ông một tiếng cha, với thực lực của Âu Thừa Duẫn, anh toàn toàn có thể làm việc theo ý mình.

“Cái gì?” Vận Nhi vừa mới uống một ngụm nước trái cây, nghe thấy những lời này của Âu Thừa Duẫn khiến cho cô bị sặc.

“Khụ, khụ...”

“Làm sao thế? Vợ, sao lại không chú ý như vậy?” Âu Thừa Duẫn cẩn thận vỗ lưng cô, cầm lấy một chiếc khăn giúp Vận Nhi lau miệng, hành động này của anh, càng khiến Vận Nhi buồn bực.

Ngoại trừ Tô Viễn Hàng có chút giật mình, Hạ Uyển Như và Tô Ân Huệ thì kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

“Anh có biết mình đang nói gì không?” Vận Nhi gạt cánh tay anh ra, vô cùng nghiêm túc nhìn anh.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Quan Hệ Tam Giác Phức Tạp

“Tôi rất rõ ràng chính mình đang nói cái gì!” Âu Thừa Duẫn trả lời Vận Nhi bằng nụ cười tao nhã mê người, như gió xuân thổi qua hai má Vận Nhi, cô mê man nhìn anh, chỉ nhìn đến bạc môi anh khẽ mở, phun ra lời nói động lòng người: “Vợ của Âu Thừa Duẫn tôi, là em, Tô Vận Nhi!” Thời điểm anh nói những lời này, ánh mắt cũng nhìn về phía Tô Ân Huệ ngồi ở đối diện Vận Nhi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Ân Huệ trong nháy mắt trắng bệch, trong đôi mắt sáng to nhanh chóng dâng lên một tầng sương mù mỏng manh, Âu Thừa Duẫn, rốt cuộc muốn đả thương cô tới thế nào?

Hôn ước của bọn họ đã công khai, hiện tại đối cô dâu thành Nhị tiểu thư nhà họ Tô, bảo cô kasm sao chấp nhận?

“Ân Huệ, con ngồi xuống cho cha!” Khi Tô Viễn Hàng nhìn đến vẻ mặt ủy khuất của Tô Ân Huệ, quật cường đứng dậy nghiêm khắc lên tiếng ngăn cản: “Cục diện hôm nay đều là một tay con tạo thành, Thừa Duẫn có thể không ngại tiếp tục hôn sự với nhà họ Tô, con nên cảm thấy may mắn!”

“Cha!” Trong hốc mắt Tô Ân Huệ lệ nóng rốt cuộc không kiềm chế được rơi xuống, trong lòng một mảnh bi ai. Cô tứ cố vô thân, hiện tại ngay cả cha cũng không đứng về phía cô, hết thảy đều là cô sai, ngay từ đầu cô liền sai lầm rồi sao?

Cô hiện tại đã rất hối hận!

“Chị!” Tô Vận Nhi không đành lòng nhìn sắc mặt khó coi của Tô Ân Huệ, chị hiện tại đã đủ khó chịu, Phạm Tu Vũ đang hôn mê bất tỉnh nằm ở bệnh viện, chị còn phải chịu áp lực lớn từ cha và Âu Thừa Duãn, cô nhìn mà trong lòng càng thêm áy náy.

“Lúc trước em chỉ là thay chị hoàn thành hôn lễ, nếu chị nguyện ý, em sẽ rời đi!” Tô Vận Nhi cắn môi dưới, khi nói ra những lời này trong lòng cô nhất thời thở dài nhẹ nhõm một tiếng. Những lời này, cũng là thanh âm chân thật từ tận đáy lòng cô.

“Vận Nhi...” Tô Ân Huệ không nghĩ tới Vận Nhi sẽ nói ra lời như vậy, trong lòng xoẹt qua một trận cảm động khó nói nên lời.

“Tôi không muốn!” Tiếng nói trầm thấp cắt đứt lời của hai chị em, thân thể kiêu ngạo của Âu Thừa Duãn đứng lên, khiến Vận Nhi bị áp lực vô hình, bóng đen bao phủ ở trước mặt cô, giống như một cái lưới thật lớn, siết chặt làm cô hít thở không thông.

“Hiện tại tôi muốn em, Tô Vận Nhi!” Giống như đế vương từ trên cao nhìn xuống mọi người, tư thái bình tĩnh nhìn quét qua, cuối cùng dừng lại ở trên người Vận Nhi đang trầm mặc: “Đây là lần cuối cùng tôi lặp lại, em tốt nhất là nhớ thật kỹ lời tôi!”

Ánh mắt cảnh cáo như chim ưng chậm rãi đảo qua Tô Ân Huệ, cô chấn kinh cúi đầu, nhích tới gần Hạ Uông Như.

“Vận Nhi, không được làm loạn, các con coi hôn nhân thành trò đùa sao!?” Tô Viễn Hàng cũng cho thấy lập trường của mình. Nhìn thái độ cường ngạnh của Âu Thừa Duãn, ông càng ngày càng cố ý tác hợp cho hai người bọn họ.

“Con...” Vận Nhi trừng to mắt nhìn về mặt Âu Thừa Duãn mà cô đã định liệu từ trước, hẳn không buông cô ra, đúng không?

Mọi chuyện sao lại thành ra như vậy? Tô Ân Huệ trầm mặc làm cho cô có chút hoảng, Âu Thừa Duẫn kiên định làm cho cô rối loạn!

“Chúng ta cần phải trở về!” Đôi mắt thâm thúy của Âu Thừa Duẫn lại chuyển thành mây đen thâm trầm, yên lặng xem xét Vận Nhi đang tâm loạn như ma. Khóe môi khẽ nhấc, cười như không cười!

“Tôi lên lầu lấy chút đồ!” Vận Nhi không chịu nổi nhiều ánh mắt dừng trên người cô như vậy, tìm cách tránh lên lầu.

Tô Ân Huệ nhìn Âu Thừa Duẫn vẫn là vẻ mặt nhàn nhã thông dong cũng Tô Viễn Hàng nói chuyện, im lặng, cũng theo sau Vận Nhi bước nhanh lên lầu.

Vận Nhi mở ra ngăn kéo, xuất ra một cái vòng cổ thủy tinh, hoa sen bạch kim tản ra ánh sáng trong suốt sáng bóng, kỹ thuật trang trí hoàn mỹ, tượng trưng cho giá trị của vòng cổ. Đó là quà sinh nhật hai mươi tuổi Tô Thượng Đông tặng cho cô, từ Mĩ gửi đến, Vận Nhi rất trân trọng tình cảm đó, đơn giản vì đó là món quà đầu tiên anh trai tặng cho cô.

Trong ấn tượng của cô, thời gian cô và anh trai tiếp xúc rất ít, Tô Thượng Đông lớn hơn cô mười tuổi, đối với cô vẫn luôn xa cách, sau khi anh ấy ra nước ngoài thì số lần gặp mặt lại chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Trầm Luân

Gần nhất là một tháng trò chuyện một lần, nghe thanh âm kia quen thuộc, tuy rằng chưa từng nói nhiều, trong lòng cô vẫn luôn cảm thấy được sự ấm áp.

Vận Nhi đem nó bỏ vào túi xách, lại tiện tay cầm mấy thứ vật dụng hàng ngày bình thường vẫn hay dùng, mặc dù ở nhà họ Âu cái gì cũng không thiếu, nhưng cô vẫn quen dùng đồ của mình.

“Không nghĩ tới thưởng thức của cô một chút cũng không thay đổi!” Âu Thừa Duẫn đĩnh đạc đẩy cửa phòng Tô Ân Huệ ra, khi nhìn đến bố cục màu tối kia, nhíu mày, trấn định nói.

Anh nhớ rõ phòng Thừa Huyền trước kia cùng nơi này, rất giống nhau, cũng là do Tô Ân Huệ đi!

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Tô Ân Huệ không nghĩ tới anh sẽ cùng đi lên, trong con người kinh hoàng của cô tràn ngập sợ hãi, trước mặt cô anh nói muốn em gái của cô, như vậy còn chưa đủ nhục nhã cô sao?

“Tôi muốn làm gì, cô không biết sao? Ừ?” Tây trang màu đen vây quanh thân thể cao lớn của Âu Thừa Duẫn như Tu La chậm rãi đi đến trước mặt Tô Ân Huệ, khẽ nâng cằm cô, nhìn thẳng vào đôi mắt to bối rối của cô, né tránh ánh mắt nóng rực của anh.

“Thừa Duẫn...” Tô Ân Huệ khẽ ngửi được mùi nước hoa trên người anh, đầu óc không khống chế bị anh hấp dẫn, hình dáng tuấn mỹ như điêu khắc,

khí phách vừa chính vừa tà, giống như là dụ hoặc trí mạng, làm cho cô cam nguyện thuận phục trong ôm ấp của anh.

Cô vốn tưởng rằng né tránh anh ba năm có thể chậm rãi quên anh, nhưng hình bóng anh như ma quỷ không có lúc nào là không xuất hiện ở trước mắt cô, cho dù cô cố ý quên đi, luôn có thể từ trên các phương tiện đại chúng biết được thông tin của anh.

Một người đàn ông độc thân hoàng kim hào quang bắn ra bốn phía, đúng là người đàn ông cô yêu đến tận xương tủy!

Anh chỉ tên muốn cưới cô, cô lại lùi bước, hiện tại lại trở thành một trong số đông những người phụ nữ của anh, cô cũng vui vẻ chịu đựng!

“Hử, gọi tôi là Duẫn!” Ngón tay thon dài của Âu Thừa Duẫn chạm vào môi anh đào đỏ tươi của cô, khiến toàn thân Tô Ân Huệ đều sợ run lên, mắt to đầy sương mù mê ly nhìn anh, tình yêu nói không nên lời, dây dưa triền miên, giống như phải dung nhập trong cơ thể anh.

“Dù sao, tương lai cô sẽ là người phụ nữ cùng tôi quan hệ thực chặt chẽ!” Âu Thừa Duẫn khẽ nheo hai mắt, lộ ra hơi thở mỉa mai hoặc, cố ý tăng thêm bốn chữ “Quan hệ chặt chẽ”.

Anh là đang nhắc nhở thân phận của cô, là tình nhân của anh!

Cười tà mị, dễ dàng gợi lên tình cảm nguyên thủy nhất của Tô Ân Huệ, cô như là bị mê hoặc, thanh âm khàn khàn kiềm lòng không đậu lắm bầm: “Duẫn...”

“Thực ngoan!” Ngón tay thon dài bên miệng cô của anh bất giác mở rộng độ cong, một đường xuống phía dưới, lướt qua ngũ quan xinh đẹp của cô, cúi người, môi mỏng liền đặt lên đôi môi cánh hoa mềm mại của cô, một cỗ sóng điện cường đại lập tức chạm đến người hai người.

Tâm Tô Ân Huệ hung hăng co rút lại một chút, đây là lần thứ hai bọn họ hôn môi, mà lúc này đây, cô thật sự cảm giác được sự tồn tại của anh.

Hô hấp khó dần xen lẫn tiếng thở gấp nhỏ, Tô Ân Huệ dần dần trầm luân vào trong sự dịu dàng của anh, hai tay đặt trên cổ anh, dưới sự khiêu khích của Âu Thừa Duẫn, thân thể cũng trở nên nóng rực lên.

Vận Nhi thu thập tốt mọi thứ, đánh giá phòng chính mình một chút, thật sự là càng ngày càng cảm thấy xa lạ.

Cô nghĩ, Âu Thừa Duẫn làm hết thảy mọi thứ, đều chỉ là vì trả thù Tô Ân Huệ ngày đó đào hôn!

Cô có thể cảm giác được ánh mắt Âu Thừa Duẫn nhìn Tô Ân Huệ, mà cô, cũng sẽ không nằm trong âm mưu của anh.

Phòng Tô Ân Huệ ở bên trái phòng cô, Vận Nhi xuống lầu phải đi ngang qua, bố cục như vậy cùng nhà họ Âu có rất nhiều điểm tương đồng, phòng của cô và Âu Thừa Duẫn cũng giống như vậy.

Khi đi qua trước phòng Tô Ân Huệ, Vận Nhi chợt dừng chân lại, vì từ trong phòng truyền đến vài tiếng thở dốc không tầm thường, thúc đẩy cô dừng lại nhìn vào trong.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Vô Si.

Khác với hương thơm mềm mại của Tô Vận Nhi gây cho hẳn xúc cảm khác thường, Ân Thừa Duẫn bỗng dưng đẩy người phụ nữ về mặt đang hưởng thụ này ra, trong mắt tràn đầy khinh thường nhìn Tô Ân Huệ bị hẳn đẩy ngã: “ Một cái hôn mà thôi, Tô Ân Huệ, cô cùng những người phụ nữ kia cũng không khác gì nhau!”

Vừa rồi có một thoáng, trong đầu anh hiện lên khuôn mặt quật cường mà thanh lệ của Tô Vận Nhi, làm cho anh không hề nghĩ ngợi liền đẩy người phụ nữ trong lòng ra!

“ Anh...” Phương thức nhục nhã trực tiếp như vậy làm cho sắc mặt Tô Ân Huệ càng khó coi, ngã ngời trên thảm, trong mắt chứa đựng nước mắt, không cam lòng trừng mắt nhìn sắc mặt âm u của người đàn ông kia, cũng chỉ có Ân Thừa Duẫn mới dùng phương thức tàn nhẫn như vậy đối xử với cô!

“ Nếu cô đảm nhiệm vị trí tình nhân này, có lẽ tôi sẽ suy nghĩ đem Phạm thị trả lại cho Phạm Tu Vũ!” Ân Thừa Duẫn lạnh lùng cười nhạt một tiếng, bổ sung nói: “ Nhưng mà, vợ của tôi, em gái cô, Tô Vận Nhi, cô tốt nhất đừng làm phiền đến cô ấy!”

“ Anh giữ Vận Nhi bên người làm cái gì? Nếu là vì trả thù em, liền hướng đến em là được!” Tô Ân Huệ có chút kích động hướng về phía anh quát, không chỉ vì Vận Nhi, còn bởi vì phần dục vọng độc chiếm nơi đáy mắt kia của anh, làm cho cô cảm thấy nguy hiểm.

“ Tô Ân Huệ, cô càng thống khổ, tôi lại càng vui vẻ! Cô tốt nhất đừng tìm cách chọc giận tôi, nếu không tôi muốn toàn bộ Tô gia đều không còn!” Trong đôi mắt âm lệ của Ân Thừa Duẫn hiện ra hàn quang, ánh mắt ngoan độc đủ để đông lại không khí trong phòng.

Tô Vận Nhi hai tay che miệng, thân thể mềm nhũn, lập tức dựa lên vách tường lạnh lẽo phía sau. Vừa rồi cô nhìn thấy một màn, làm hai mắt của cô đau đớn thật sâu.

Ân Thừa Duẫn và chị, bọn họ rốt cuộc là có quan hệ gì?

Vì cái gì cô lại cảm thấy khó chịu như vậy? Đột nhiên cảm thấy xung quanh mình đều là sương mù dày đặc, mà cô bị đặt ở trong đó, hoàn toàn không nhìn thấy rõ con đường phía trước nên đi như thế nào, cô cũng không phân rõ rốt cuộc lời của ai mới là sự thật?

Trong đầu lại một lần nữa hiện lên khuôn mặt của Ân Thừa Duẫn, Tô Ân Huệ, Phạm Tu Vũ, tâm không khỏi mất khống chế co rút lại, đau đớn, đối thoại thản nhiên của Ân Thừa Duẫn và Tô Ân Huệ vang lên ở bên tai cô.

Tình nhân, hai chữ này châm chọc biết bao nhiêu! Hết thấy đều chỉ là vì trả thù sao?

Khi Ân Thừa Duẫn ra khỏi phòng Tô Ân Huệ, nhìn thấy khuôn mặt Vận Nhi tái nhợt như tờ giấy, tâm, nhất thời trầm xuống.

Cô ấy đều thấy được?

“ Vận Nhi...” Lần đầu tiên Ân Thừa Duẫn phát hiện khi mình đối mặt với cô gái nhỏ này, lại có chút chột dạ. Ánh mắt bi thương của cô đều bị anh thu vào trong mắt, làm cho anh đau lòng. Đau lòng đến mức anh vẫn chưa phát hiện, đây là lần đầu tiên sau khi bọn họ kết hôn anh thân mật gọi tên cô.

Không có vui mừng như cô đã nghĩ, có chăng chính là nỗi đau bị lừa gạt, lợi dụng!

“ Ân Thừa Duẫn, anh là tên khốn....” Trong đôi mắt trong suốt của Tô Vận Nhi tràn đầy oán hận đối với Ân Thừa Duẫn. Anh làm sao có thể ti bỉ đến mức này, đột nhiên thay đổi thái độ với cô, cho cô hy vọng, rồi lại giữ chị bên cạnh!

Chị em các cô, một người là vợ, một người là tình nhân, anh thật sự cho mình là Hoàng thái tử sao?

Chuyện xấu xa như vậy, Tô Vận Nhi cô làm không được!

“ Chết tiệt, em đang làm cái gì?” Ân Thừa Duẫn không hề nghĩ ngợi, liền kiên quyết xoay người Tô Vận Nhi muốn rời đi kéo lại, đơn giản là vì ánh mắt cô nhìn anh, hèn mọn, khinh thường, thất vọng, điều này làm cho anh thực khó chịu!

“ Buông tay! Tôi muốn cùng anh ly hôn, ly hôn!” Tô Vận Nhi nước mắt lưng tròng, nhưng cô lại quật cường ngẩng đầu lên, không cho chúng rơi xuống.

Ân Thừa Duẫn theo phản xạ cúi người, dùng sức kéo Vận Nhi vào trong lòng, cúi đầu ngậm lấy đôi môi anh đang lải nhải của cô, mang theo hơi thở bá đạo, những lời kháng cự của Vận Nhi đều bị anh nuốt hết.

“ Bốp!” Vận Nhi ra sức tránh khỏi sự khống chế của anh, giơ cánh tay lên, liền đánh thẳng xuống khuôn mặt tuấn tú của anh: “ Vô sỉ....”

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Khéo Quá Hóa Vụng

Anh sao có thể làm ra chuyện như vậy với chị, lại đối với cô như vậy?

Tiếp xúc thân mật như vậy làm cho cô cảm thấy ... ghê tởm!

Dù biết anh từng có rất nhiều phụ nữ, dù chính mắt thấy anh cùng đại minh tinh Quý Lam đi với nhau, cô cũng không khó chịu như vậy, đơn giản vì người phụ nữ kia là chị cô!

Âu Thừa Duẫn không ngờ tới Tô Vận Nhi sẽ cho anh một cái tát, Chưa từng có người phụ nữ nào dám động tay với hắn, Tô Vận Nhi lại một lần nữa làm cho anh được mở rộng tầm mắt. Thân hình khẽ nhích, Âu Thừa duẫn bắt được cánh tay mảnh khảnh của Vận Nhi, trên mặt âm trầm làm cho người ta lo sợ: “Tô Vận Nhi, em dám đánh tôi?” Lời nói lạnh như băng mang theo hàn ý khiếp người.

“Anh buông tay, tôi chán ghét anh!” Tô Vận Nhi cùng sử dụng cả tay chân, nhìn khuôn mặt đẹp quá mức này khiến cô nhớ tới một màn chói mắt kia, dưới chân cũng không an phận đá loạn. Anh xem chị em các cô thành cái gì?

“Phụ nữ, đừng được voi đòi tiên!” Âu Thừa Duẫn thân thủ rất nhanh nhẹn, dễ dàng tránh được tập kích của cô, trở tay đem cô khóa chặt lại trong ngực, không cho cô có cơ hội thoát khỏi ôm ấp của anh.

Chữ “chán ghét” kia, trong miệng cô nói ra, lại làm anh cảm thấy rất chói tai!

Không nhớ rõ đã bao nhiêu lần, cô lại đánh vỡ phòng tuyến của anh, tính nhẫn nại khiêu chiến của anh nhưng vẫn để anh đối với cô bó tay hết cách!

“Vận nhi, không phải như em nghĩ đâu!” Tô Ân Huệ nghe được động tĩnh liền chạy đến, khi nhìn thấy vẻ mặt phần nộ của Âu Thừa Duẫn và vẻ mặt chán ghét của Tô Vận Nhi, bèn mở miệng giải thích, nhưng trong lòng lại cảm thấy may mắn vì Vận Nhi phát hiện. Nói cô ích kỷ cũng tốt, bị coi thường cũng được, cô ghen tị với phụ nữ bên người anh, cho dù là em gái của cô, cũng không thể!

“Câm miệng, không tới phiên cô nói chuyện!” Âu Thừa Duẫn lạnh lùng liếc mắt một cái nhìn Tô Ân Huệ vừa chạy đến, động tác gắt gao chế trụ Tô Vận Nhi không chịu thả lỏng ôm cô đi đến dưới lầu.

“Người nên câm miệng là anh, anh dựa vào cái gì đối với chị tôi như vậy?” Tô Vận Nhi không an phận đánh đá, kháng cự sự động chạm của Âu Thừa Duẫn :” Tôi muốn ly hôn, ly hôn anh nghe không hiểu sao?”

“*****!” Âu Thừa Duẫn chưa từng phát hiện người phụ nữ này lại còn có một mặt dã tính, làm tính nhẫn nại anh vốn không có với phụ nữ, bị đẩy đến cực hạn, cả người thô lỗ ôm choàng lấy Vận Nhi, nhìn lại liếc mắt Tô Ân Huệ một cái như đang có điều muốn nói lại thôi, lại không có chú ý tới một mảnh đau lòng và bi thương nơi đáy mắt kia của cô.

“Tôi không quay về, anh buông ra!” Vận Nhi bị Âu Thừa Duẫn không chút dịu dàng ném vào xe thể thao, xe xoay tròn một cái, đã khởi động rời khỏi nhà họ Tô, Vận Nhi định mở cửa xe ra, nhưng Âu Thừa Duẫn chết tiệt lại khóa cứng cửa xe, cũng hoàn toàn không để ý tới cô đang hô to gọi nhỏ.

“Âu Thừa Duẫn, anh có nghe hay không? Thả tôi xuống xe! Tôi không muốn trở về với anh!” Vận Nhi ra sức mở cửa xe, xe thể thao Bentley chạy với tốc độ cực nhanh, làm cho cô không kịp có cơ hội xuống tay, đầu

choáng váng một trận, bên tai là tiếng gió gào thét, chỉ chốc lát sau, xe đã dừng lại ở nhà họ Âu.

“Xuống xe!” Âu Thừa Duẫn dừng xe xong, đi vòng qua ghế sau, mở cửa xe, đem Vận Nhi kéo ra, lại nhìn thấy cô khó chịu ôm thắt lưng, che miệng chạy đến bên gốc cây ói một trận, trong mắt anh hiện lên một tia ảo não, chần chừ đi qua, từ phía sau ôm lấy cô đem đầu cô tựa vào trên bờ vai của anh, ôm lấy cô đi vào trong biệt thự.

“Có đỡ hơn chút nào không? Miệng không che giấu được sự quan tâm đối với cô, vừa rồi anh một đường phóng xe đi, tốc độ nhanh kinh người!”

“Buông tay!” Vận Nhi không cảm kích, đẩy cánh tay cứng như sắt thép vững chắc của anh, trong dạ dày cảm giác mãnh liệt còn không có bớt đi, hơn nữa Âu Thừa Duẫn lại bá đạo mãnh liệt, làm cho trong lòng cô thấy rất không thoải mái.

“Trừ bỏ ly hôn, tôi không muốn cùng anh có bất cứ liên quan gì!” Vận Nhi bỏ cánh tay anh ra, chạy nhanh vào biệt thự, nhốt mình trong phòng, nước mắt và ủy khuất cùng nhau từ trong đáy lòng tuôn ra, thân mình từ trên cánh cửa chậm rãi trượt xuống...

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Quan Hệ Được Đưa Ra Ánh Sáng

Edit: Bướm Giang Hồ

Đôi mắt âm u của Âu Thừa Duẫn vẫn dõi theo Vận Nhi đang rời khỏi tầm mắt anh, đến khi cánh cửa ầm một tiếng đóng lại, giống một trận bụi bậm đánh vào trong lòng anh, nổi lên từng vòng sóng lớn.

“Điện hạ...” Chị Ngọc nhìn thấy không khí giữa hai người không tốt, liền lên tiếng, cũng không biết nên khuyên như thế nào.

“Không có việc gì, chúng tôi đã ăn cơm xong, chị thu dọn đi !” Trên khuôn mặt tuấn tú của Âu Thừa Duẫn tràn ngập mây đen, cời ra âu phục, nới lỏng cà vạt, bước lên thăm Milan đi lên lầu.

Đứng ở trước cửa phòng, khi nhìn về phía cửa phòng bên phải đã nhanh bị đóng lại, cõi lòng lại đây phiền muộn thở dài một tiếng, anh dứt khoát bước vào phòng của mình, ánh trăng lờ mờ xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào trong căn phòng tối, cảm thấy trong trẻo nhưng lạnh lùng dị thường. Âu Thừa Duẫn không có vờn tay mở đèn, thân mình cao lớn có chút mệt mỏi ngồi vào sô pha, hai chân gác lên nhau, một tay nâng cằm, một tay khác tùy ý khoát lên thành ghế sô pha.

Vốn tưởng rằng chính mình có thể dễ dàng đẩy ra Tô Vận Nhi khi Tô Ân Huệ trở về, nhưng khi nhìn thấy bên người cô xuất hiện nhiều người đàn ông ưu tú như vậy, anh chán ghét trong mắt cô xem người chồng như anh thành người xa lạ.

Anh có đủ tư cách làm cho một cô gái kiêu ngạo như cô yêu thương, chỉ có Tô Vận Nhi, từ đầu tới cuối, đều không nhìn thấy sự tồn tại của anh. Không sợ anh lạnh nhạt cô, tin tức tình ái không ngừng, cô vẫn không có một chút phản ứng!

Cô lạnh nhạt và rộng lượng, là người vợ lý tưởng nhất mà anh chọn, nhưng anh lại rất khó chịu, khó chịu thái độ của cô, khi đối với những người đàn ông khác thì tươi cười rạng rỡ, còn ở trước mặt anh thì chưa bao giờ cười.

Anh đối với cô lạnh lùng, chẳng qua là muốn chứng minh, ở trong lòng Âu Thừa Duẫn anh, không có người phụ nữ nào là ngoại lệ, nhưng mà anh sai lầm rồi!

Vẫn luôn nghĩ Tô Ân Huệ là mục tiêu trong cảm nhận của anh, nhưng khi thực sự có được cô, nhìn cô đau khổ, anh lại không có được loại khoái cảm sau khi trả thù, chỉ là vì, sự hèn mọn kia trong mắt Tô Vận Nhi, dễ dàng thúc giục suy nghĩ trong lòng anh.

Đối với cô, anh không phải là hoàn toàn không cần !

Hai tròng mắt Âu Thừa Duẫn ngăm đen, khó khăn suy nghĩ, trong đêm tối không phá lệ đột ngột, giống một con sư tử oai hùng không có người cùng chung chí hướng, cô đơn một mình, lại đàn độn vô vị, sớm đã bị đôi mắt trong suốt kia chôn vùi.

Càng ngày càng không rõ, cô chỉ là một phương thức trả thù Tô Ân Huệ, hay là anh ích kỷ lấy một cái cơ muốn giữ cô ở bên người?

Tô Vận Nhi, tôi nên làm sao với em bây giờ ?

“Tín, giúp tôi làm một chuyện!” Tiếng nói trầm thấp cách di động nhẵn nhủ đến đầu dây bên cạnh, ánh trăng ngoài cửa sổ cũng trở nên trong sáng hơn.

*****

Ngày hôm sau, Vận Nhi từ trên giường lớn tỉnh lại, tâm tình đã bình phục rất nhiều, mặc kệ Âu Thừa Duẫn cường thế như thế nào, cô sẽ không dao động quyết tâm của mình.

Xuống lầu không thấy bóng dáng anh, Vận Nhi cũng đã thành thói quen, thuận miệng ăn mấy miếng bữa sáng mà chị Ngọc chuẩn bị.

Khi đi khỏi nhà họ Âu, lái xe chờ ở nơi đó đã thay đổi, không phải là người nhà họ Tô, Vận Nhi mới nhớ tới ngày hôm qua hình như Âu Thừa Duẫn đã nói qua, về sau sẽ sắp xếp người đưa cô đến trường. Không có hỏi nhiều, Tô Vận Nhi trực tiếp ngồi lên xe, đối với sự an bài của anh cũng lựa chọn coi thường.

Nhưng vừa đến trường học, Vận Nhi liền cảm giác được một sự khác thường đang xảy ra trong không khí, giống như tầm mắt của những người xung quanh đều tập trung ở trên người cô. Vận Nhi cũng không tính là nổi tiếng, xung đột thị giác nóng như vậy cô chưa bao giờ cảm nhận qua.

Sau khi trở lại phòng học, nhất thời như bị nổ tung, sau khi cô xuất hiện, toàn thể pháo oanh hướng tới chỗ cô...

“Vận Nhi, xong rồi, quan hệ giữa cậu và Âu Thừa Duẫn đã sáng tỏ!” Hứa Tâm Lam cứu Vận Nhi từ trong đám người ra, ném tin tức trang đầu báo chí hôm nay tới trước mặt cô.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Tình Cảm Hư Ảo

Edit: Bướm Giang Hồ

Tiêu đề tạp chí: “Hôn nhân của tổng giám đốc tập đoàn SK đã được làm sáng tỏ, cô dâu đã xuất hiện.”

Giữa trang là tấm ảnh cưới rất rõ ràng là ảnh chụp của Âu Thừa Duẫn và Vận Nhi trong ngày kết hôn, ảnh chụp tràn đầy mặt báo.

Vận Nhi giật mình nhìn trang báo mới nhất hôm nay, mắt hạnh trừng thật lớn: “Đổi cô dâu, Tam tiểu thư nhà họ Tô thay chị kết hôn, cuối cùng trở thành cô dâu nhà giàu, mà nguyên nhân trong đó vẫn chưa được làm sáng tỏ.” Vận Nhi chỉ vào nữ nhân vật chính trong ảnh kia, ngón tay mảnh khảnh bị siết trắng bệch, cầm tờ báo trong tay vò thành một cục, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy tức giận. Âu Thừa Duẫn, anh lại âm thầm làm những việc này sau lưng cô!

“Vận Nhi hiện tại thành người nổi tiếng mất rồi, đường đường là tổng giám đốc phu nhân SK, không biết có bao nhiêu nữ sinh hâm mộ chết đi được!” Hứa Tâm Lam ở một bên thêm mắm thêm muối, kỳ thật từ đầu tới cuối cô là người hiểu Vận Nhi nhất, cũng hiểu được cô là người bị hại trong cuộc hôn nhân này, nhưng người bên ngoài nhìn vào, chỉ nhìn bề ngoài hoa lệ của cô ấy, sẽ không biết đến nỗi bất đắc dĩ sau lưng cô ấy.

“Cậu cứ nói móc tớ đi!” Vận Nhi đau đầu cau mày, hiện tại cô rất cục biết lý do gì khi vào trường học mọi người đều chỉ chỉ trỏ trỏ cô, loại đông đảo thành linh xuất hiện này làm cho cô có chút trở tay không kịp.

Không thể không nói, Âu Thừa Duẫn, thật sự khiến cho cô không ngờ tới rất nhiều lần!

“ Theo tớ thấy, như vậy cũng không có gì không tốt, bằng thân phận hiện tại của cậu, giá trị con người ít nhất tăng lên gấp vài chục lần!” Hứa Tâm Lam như thấy chuyện lạ, nói. Đàn ông ưu tú như Âu Thừa Duẫn, hào quang khi là phu nhân của anh , vẫn là rất có tác dụng.

“ Tớ tình nguyện cả đời đều đứng cuối, tớ cũng không muốn cùng anh ta có quan hệ gì!” Vận Nhi phiền toái vuốt tóc, lửa giận trong lòng chồng chất sắp đem cô nổ tung rồi, Âu Thừa Duẫn dùng phương thức này làm cho cô khuất phục, cô sẽ không để cho anh được như ý đâu.

“ Tớ nói cái này có gì không đúng, nha đầu ngốc!” Hứa Tâm Lam bị đẩy ra, nhìn vẻ mặt cô tức giận, cũng thở dài theo. Như vậy cũng tốt, toàn châu Á có bao nhiêu phụ nữ đang thương tâm muốn chết, lại có bao nhiêu đàn ông ruột gan đứt từng khúc.

Anh ba nhà cô cũng là một trong số đó!

“ Vận Nhi!” Vận Nhi tận lực tránh xa những nơi có nhiều người, đi qua mái hiên, vừa mới chuẩn bị xuyên qua bể phun nước đi đến phòng tập võ đạo, trên đỉnh đầu vang lên một thanh âm quen thuộc. Khiến trong lòng cô trầm xuống, lập tức lấy tay che mặt, muốn tìm một nơi trốn đi.

“ Học trưởng!” Vận Nhi căn môi dưới, rất sẽ nhận thấy phía sau cô là Lam Hạo, sợ hãi ánh mắt thăm vấn của anh ấy, anh ấy sẽ nhìn cô như thế nào? Cô còn trẻ như vậy đã lập gia đình, còn luôn gạt anh ấy, học trưởng Lam Hạo nhất định sẽ cho rằng cô là một cô gái yêu thích hư vinh.

“ Em thật sự đã lập gia đình?” Trong giọng nói của Lam Hạo rõ ràng là không tin, nhưng tin tức cũng đã lan ra bốn phía rồi, lại là người đàn ông thành công như vậy, anh muốn lừa gạt chính mình cũng không có khả năng.

Vận Nhi không nói, nhưng biểu tình của cô như đã công nhận.

“ Anh ta không phải là anh rể của em sao?” Lam Hạo nghĩ không ra, chính miệng Vận Nhi nói quan hệ giữa cô và Âu Thừa Duẫn, làm sao lại trở thành vợ anh ta?

“ Thực xin lỗi, học trưởng! Em và anh ấy...” Vận Nhi không còn sức lực giải thích quan hệ giữa cô và Âu Thừa Duẫn là vợ chồng là sự thật, cô cũng không muốn lừa anh ấy, nhưng tất cả chuyện này đều không phải là điều cô mong muốn. Chỉ cần Âu Thừa Duẫn muốn là có thể làm cho cuộc sống của cô hoàn toàn tiến vào quỹ đạo, cô thật sự không muốn tiếp tục như vậy.

“ Thực xin lỗi!” Đáy mắt Vận Nhi trong suốt, có nồng đậm cảm giác có lỗi và không muốn rời xa.

“ Thì ra tất cả đều là sự thật, Vận Nhi, em làm cho anh rất thất vọng đó!” Hạo cảm vẫn luôn tồn tại dưới đáy lòng cũng vì vậy mà bị tiêu diệt, trong đôi mắt của Lam Hạo toát ra cảm giác xa lạ làm cho tâm Vận Nhi cũng vì vậy mà đau đớn.

Cô thích học trưởng, nhưng anh cũng thất vọng với cô rồi, tất cả uy khuất trong lòng cô, giây phút này muốn bùng phát ra.

“ Lam Hạo..” Bả vai đau đớn, làm cho cô muốn vươn tay bắt lấy thân hình anh ta đang rời đi, nhưng nhất định Lam Hạo sẽ không quay đầu, Lam Hạo lạnh lùng đã đánh vỡ tất cả ảo tưởng của cô.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Chứng Minh Cho Tôi Xem

Bên trong phòng làm việc xa hoa mang phong cách Châu Âu, hai chân Âu Thừa Duẫn vắt chéo nhau một cách tao nhã, một tay để trên mặt bàn, lười biếng dựa vào ghế, ánh mắt nhìn chăm chú vào tiêu đề tờ báo ngày hôm nay, khi tầm mắt lướt tới gương mặt ngây thơ xinh đẹp như hoa kia, thì trên khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười hài lòng, ngẩng đầu nhìn Tín đứng trước mặt: "Ừ làm rất tốt!"

Âu Thừa Duẫn làm việc này, không phải vì tin tức nóng bỏng hôm nay, hay chuyện lợi hại trong đó, những ảnh hưởng xấu tới nhà họ Tô đều bị anh ép xuống, mục đích anh làm như vậy, chỉ là bởi vì muốn bảo vệ cô gái nào đó mà thôi.

Đột nhiên thay đổi cô dâu, hơn nữa còn là em gái ruột áp lực đến từ dư luận, không phải là việc mà Tô Vận Nhi có thể chịu đựng.

"Điện hạ, phía trường học cũng đã xử lý tốt!" Ngay từ lúc Âu Thừa Duẫn ra lệnh, Tín đã hiểu được mọi việc dọn dẹp mọi yếu tố bên ngoài, mà ở đại học A, chắc hẳn hiệu trưởng cũng sẽ chấn chỉnh bầu không khí trong trường.

"Lịch làm việc buổi chiều cũng hủy đi, tôi phải đi ra ngoài!" Ngón tay thon dài của Âu Thừa Duẫn lướt qua ly thủy tinh trong suốt, màn hình laptop trước mặt tối đen như mực, phản chiếu những đường nét rõ ràng trên khuôn mặt, Âu Thừa Duẫn có chút đăm chiêu nói.

"Rõ!" Cầm lấy tài liệu trên bàn làm việc, Tín lặng lẽ đi ra ngoài.

Thật kỳ lạ, chỉ mới qua buổi sáng, hình như đã không còn sự bùng nổ kia nữa, Vận Nhi cẩn thận trốn trong phòng vũ đạo, không phát hiện bất kỳ khác thường nào, đợi đến khi mọi người đi hết, cô không khỏi có chút buồn bực. Lúc cô đang tập nhảy thì bên ngoài phòng học tập trung rất nhiều người, dường như đều nhìn về phía cô, thế nhưng chưa được bao lâu, lại khôi phục ồn ào như cũ, nhưng sự chú ý của mọi người cũng không tập trung trên người cô nữa.

“Vận Nhi, chúng mình mau đi thôi, nghe nói buổi chiều Richie sẽ qua trường diễn tập, chúng mình cũng đi chiếm chỗ ngồi đi!” Hứa Tâm Lam đưa một chai nước đến trước mặt Vận Nhi, thúc giục cô.

“À? Thì ra là như vậy!” Vận Nhi hiểu rõ gật đầu một cái, cho rằng bởi vì Richie đến mà thu hút sự chú ý của mọi người, cho tới bây giờ cô không nghĩ là sức hấp dẫn của bản thân mình có thể lấn át hào quang của Richie, như thế cũng khiến sự lo lắng trong lòng cô giảm bớt không tí, nhưng bây giờ cô thật sự không có tinh thần thoải mái để thưởng thức tài năng hơn người của Richie.

“Không được rồi, buổi chiều tối còn có việc, ngày mai tối sẽ tới xem!” Ngày mai mới là buổi họp mặt fan của anh, Vận Nhi cũng không muốn phá vỡ bức màn bí ẩn kia, mọi sự mong đợi đều lưu đến ngày mai.

“ôi, cậu nói hay quá nhỉ!” Ngược lại, dáng vẻ Hứa Tâm Lam lại vô cùng nóng ruột, đối với việc Richie biểu diễn, cô xem mấy lần cũng không chán. Nhưng mà Vận Nhi không có sự hứng thú, cô có thể hiểu được. Vận Nhi không nói gì nữa, thay quần áo nhảy ra rồi cùng Hứa Tâm Lam ra khỏi phòng học.

Ánh nắng rực rỡ chiếu rọi mặt đất, bầu trời không một gợn mây, gió thổi qua những cành cây phát ra tiếng ‘xào xạc’.

Chiếc xe Bentley màu bạc đang chạy nhanh trên đường quốc lộ, dưới chiếc kính râm là một đôi mắt trầm tĩnh đang tập trung nhìn về một điểm nào đó, cuối cùng dừng lại tại khu biệt thự với phong cảnh độc đáo.

Tô Ân Huệ nghe thấy tiếng động cơ xe thì trong lòng rất vui mừng, lập tức chạy ra ngoài, nhìn thấy dáng người to lớn đang xuống xe thì trong tim trào dâng tình cảm khó nói thành lời, vào lúc thấy anh thì tất cả lý trí và sự kiêu ngạo của cô đều bị vứt bỏ.

Cô không quên ngày hôm qua anh khiến cô nhục nhã, nhưng cô vẫn làm theo yêu cầu của anh, tới biệt thự trên núi!

“Tôi nghĩ là em sẽ không tới!” Đến khi hình bóng anh ở trước mặt cô, ánh mắt say mê của Tô Ân Huệ vẫn như trước, trong mắt chỉ nhìn thấy anh.

“Không phải em nói yêu tôi sao? Chứng minh cho tôi xem đi!” Âu Thừa Duẫn cúi đầu, ánh mắt nóng rực nhìn thẳng khuôn mặt xinh đẹp của Tô Ân Huệ, rõ ràng là cô được trang điểm vô cùng cẩn thận. Âu Thừa Duẫn cũng không phát giác được rằng, khi nhìn gương mặt này, đã không còn nổi hận thấu xương như trước kia nữa.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Bị Cự Tuyệt

Sân bay, tại lối ra khu vực VIP, một vị khách lông mày lười mác đi tới, người đàn ông này mặc áo đen trên sống mũi đeo một chiếc kính râm lớn màu nâu, phía dưới là bộ âu phục được thiết kế khéo léo của hãng Zegna, thân hình to lớn vô cùng nổi bật khi đi trong đám đông, cả người tỏa ra một loại khí chất lạnh lùng, tháo kính xuống đôi mắt đen sáng ngời lướt nhanh một vòng thành phố đã lâu không trở về, khoe môi khẽ nhếch, cánh tay kéo theo một va li đơn giản, theo đoàn người đi về hướng lối ra.

"Úi, xin lỗi, xin lỗi!" Trong ngực đột nhiên có thêm một cơ thể nóng hổi, mùi hương đặc biệt của phái nữ bay vào mũi anh, gần như không cần suy nghĩ, mặt Tô Thượng Đông không chút thay đổi đẩy cô gái đang dựa vào mình ra.

"Này, tôi nói anh người này cũng thật là không có nhân tính đi?" Không biết bị ai đẩy một cái Âu Dương thuận thế ngã vào ngực một người đàn ông xa lạ, lại bị anh nhẫn tâm đẩy ra! !

Mở to hai mắt, trên khuôn mặt xinh đẹp của Âu Dương viết thật lớn hai chữ bất mãn, nói thế nào thì cô cũng là một mỹ nữ, vậy mà lại có người không biết thương hương tiếc ngọc, ngọn lửa tức giận trong cô bùng nổ, phun về hướng người đàn ông lạnh lùng không nói lời nào phía sau.

Người đó có một khuôn mặt cương nghị anh tuấn, làm cho người ta có cảm giác rất lạnh, chỉ thân nhiên liếc cô một cái, Âu Dương cũng cảm thấy ớn lạnh cả người, thậm chí còn đáng sợ hơn cả Âu Thừa Duẫn.

Sắc mặt Tô Thượng Đông không thay đổi, tùy ý liếc cô gái bị anh đẩy ra một cái, trong đôi mắt âm đạm không có một tia gợn sóng, đôi chân dài tiếp tục đi về phía trước.

Đôi mắt sâu thẳm dưới chiếc kính như có lực hút, khiến cả người Âu Dương như bị điện giật, gương mặt cô đỏ bừng.

Ngẩng đầu lên lần nữa, đã thấy bên người anh có hai nhân viên sân bay nghênh đón, cả người mặc trang phục màu đen, cung kính ghé vào bên cạnh Tô Thượng Đông nói, "Thiếu gia!".

Người đàn ông đáng ghét, Âu Dương nhìn bóng lưng anh biến mất, hai mắt bỗng bừng tỉnh, lúc này mới thấy chỉ còn lại một mình cô ở lối ra khu vực VIP, nhớ lại sự lúng túng của mình lúc này, phần nộ đậm chân, lấy ra điện thoại đã tắt, gọi tới số của giáo sư trong đoàn, dùng tiếng Đức chuẩn nói, "Giáo sư Ellen, em đã đến thành phố A rồi, chờ mọi người đến nơi em sẽ qua đó."

Hồi báo vài câu, Âu Dương chỉnh đốn lại tâm trạng, nhìn thành phố đã thay đổi rất nhiều, một loại tình cảm thân thuộc gần gũi bỗng nảy sinh, thành phố này đã từng là nơi cô lớn lên.

"Làm phiền anh, tới tập đoàn SK!" Âu Dương ngồi trên taxi, nhìn những tòa nhà cao tầng vừa xa lạ vừa phong cách ngoài cửa sổ xe, trong lòng thì nghĩ tới sự vui vẻ khi gặp lại Âu Thừa Duẫn, nụ cười từ từ lan tới khóe miệng.

Sự xuất hiện của cô, nhất định sẽ khiến Âu Thừa Duẫn giật mình!

Lần này Âu Dương đi theo đoàn du lịch của trường tới đây, phải đi qua mấy quốc gia, từ nước Mỹ đến thành phố A, cô không thể chờ đợi được nữa liền một mình đi tới thành phố A trước đoàn.

*****

Trên chiếc ghế sa lon bằng da có hai thân thể đang ôm hôn nhau khiến cho cả biệt thự bao phủ thêm một tầng hương vị ám muội, bị Âu Thừa Duẫn đè ở dưới người ánh mắt Tô Ân Huệ mê ly, có chút không dám tin hưởng thụ hơi thở nóng rực quen thuộc này.

"Duẫn. . . . ." Áo cô cởi một nửa, dường như chỉ đợi giờ phút này, làm tốt mọi chuẩn bị, hai cánh tay mảnh khảnh ôm lấy người đàn ông đang hôn cô.

"Em yêu anh!"

Vì anh, cô bằng lòng phóng thích tất cả nhiệt tình, không quan tâm tới mọi hậu quả!

Khi người phụ nữ bên dưới chủ động đáp lại, liền bị Âu Thừa Duẫn đẩy ra, ánh mắt chán ghét không hề che giấu sự giễu cợt, áo sơ mi trắng của Âu Thừa Duẫn mở một nửa, lồng ngực anh phập phồng, nhưng anh lại thận trọng nâng cằm Tô Ân Huệ lên, nhìn sắc mặt cô từ hồng hào chuyển sang trắng bệch, lời nói giống như ma quỷ vang lên bên tai cô, "Tô Ân Huệ, cô muốn nhanh chóng trở thành người phụ nữ của tôi đến vậy sao?"

"Em. . ." Tô Ân Huệ không nghĩ anh lại đột nhiên dừng lại, sự nhục nhã trào lên trong lòng, trái tim cô bỗng lạnh ngắt, cô sớm nên biết Âu Thừa Duẫn chắc chắn sẽ không để cho cô dễ chịu.

"Nhưng mà, tôi sẽ không chạm vào cô!" Lời nói lạnh như băng của Âu Thừa Duẫn dập tắt mọi nhiệt tình của Tô Ân Huệ, ánh mắt cô đờ đẫn mang theo sự uất ức, nhìn người đàn ông tuần mỹ như một vị thần kia.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 87

Chật vật như vậy "Âu Thừa Duẫn!" Hốc mắt Tô Ân Huệ sưng đỏ bên trong ẩn chứa những giọt nước trong suốt, dường như chỉ cần chạm nhẹ một cái thì sẽ rơi xuống, nhưng cô vẫn cố đè nén để không khiến mình càng thêm thảm hại. Ở trước mặt anh, lòng tự tôn của cô hoàn toàn không đáng nói!

"Tôi còn chưa tới mức cảm thú như vậy, tôi sẽ không làm chuyện có lỗi với Thừa Huyền!" Âu Thừa Duẫn chậm rãi sửa sang lại quần áo của mình, sự kích động vừa rồi, chỉ là muốn xác định tâm ý của người phụ nữ này mà thôi, phản ứng nhiệt tình của cô thật đúng là ngoài dự đoán.

Nhưng mà, anh sẽ không động vào phụ nữ của Thừa Huyền!

"Anh không thể giày vò em như vậy? Anh biết rõ, người em yêu vẫn luôn là anh!" Cuối cùng Tô Ân Huệ cũng không nhịn được, nước mắt như những hạt trân châu đứt đoạn, thi nhau rơi xuống.

"Tô Ân Huệ, cô không có tư cách yêu tôi, cô không xứng!" Âu Thừa Duẫn cài chiếc khuy áo cuối cùng, xoay người một cách tao nhã, khí lực to lớn trước sau như một, chói sáng khiến cô không mở mắt nổi. Chỉ biết si ngốc nhìn chăm chăm vào những đường nét cơ thể hoàn mỹ kia, nước mắt càng chảy nhiều hơn, tại sao anh có nhiều phụ nữ như vậy lại không thể muốn cô?

Chỉ vì, cô là người phụ nữ của Thừa Huyền ư?

“Trong lòng em vẫn có Thừa Huyền, em không quên anh ấy, tại sao anh không chịu cho em một cơ hội, Thừa Duẫn, chúng ta bắt đầu lại có được hay không?” Tô Ân Huệ thấp hèn cầu xin anh, lúc này trông cô thật tâm thường, nhìn vào trong mắt Âu Thừa Duẫn, lại chỉ thấy sự trào phúng.

“Không có, khả, năng!” Ba chữ vô tình, khiến Tô Ân Huệ bị đẩy về phía vựa sâu không đáy, vạn kiếp bất phục!

Nếu như ngày đó cô không đào hôn, có thể nào, sự hận thù của anh với cô sẽ giảm đi một ít?

Nhưng mà dù vậy, anh cũng sẽ không thay đổi mục đích của mình, cưới cô, cũng chỉ vì trả thù cô!

“Em hẳn là biết làm thế nào để trở thành một tình nhân tốt chứ?” Đầu ngón tay thon dài của Âu Thừa Duẫn xẹt qua cằm cô, sự lạnh lẽo cứ thấm vào trong lòng cô, giờ nơi đó đã lạnh như hầm băng.

Nụ cười tà mị hiện lên trước mắt cô, khuôn mặt vốn không còn huyết sắc lại thêm một tia bi thương.

Thừa Duẫn, sao anh có thể tàn nhẫn như vậy, nhìn những người phụ nữ xuất hiện bên cạnh anh, trái tim cô vô cùng đau đớn!

Cô đã cảm thấy anh đối với Vận Nhi đặc biệt, cô chưa từng hoảng sợ như vậy, cô có thể không so đo với những người phụ nữ vây quanh anh kia, nhưng mà Vận Nhi, anh không thể yêu cô ấy được!

*****

“Hello, Tín, đã lâu không gặp!” Khi Âu Dương xuất hiện ở trước mặt Tín, quả thực khiến anh ta kinh ngạc hơn nửa ngày.

Anh vừa từ thang máy ra đi tới đại sảnh, từ xa đã nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bé, trong mắt tỏa ra ánh hào quang đặc biệt, “Tiểu thư, sao đột nhiên cô lại trở về nước? Điện hạ có biết không?”

“Anh ấy còn chưa biết, tôi muốn cho anh ấy một sự bất ngờ, hi hi, anh ấy có ở đây không?” Vừa rồi Âu Dương còn bị nhân viên ngăn cản, Tín xuất hiện ở đại sảnh khiến các nhân viên đều có chút ngạc nhiên, cứ tưởng lại là mấy người phụ nữ chủ động tìm tới cửa, vậy mà người này lại là em gái của chủ tịch, thật đúng là có mắt như mù!

“Điện hạ ra ngoài rồi, cô tới phòng làm việc của ngài ấy chờ đi!” Đối với Âu Dương, Tín cũng dùng một thái độ cung kính.

“Tín, anh hãy thành thật nói cho tôi biết, có phải anh ấy lại đi tán gái đúng không?” Từ trước đến nay Âu Dương vốn như vậy, cũng không phân biệt tôn ti với Âu Thừa Duẫn, cô biết anh trai mình cả ngày đều rất bận rộn, không khỏi toát mồ hôi thay Vận Nhi. Kết hôn rồi còn không biết hồi tâm!

“Tiểu thư, xin mời!” Tín lặng im không nói, theo Âu Dương bước vào thang máy, chạy thẳng tới tầng cao nhất.

Vận Nhi đứng trước tập đoàn SK, ngẩng đầu lên, ánh nắng mặt trời buổi chiều phủ lên tòa nhà một màu vàng rực rỡ, chói lọi khiến cô khó mở mắt, nhưng chỉ do dự một lúc, liền dứt khoát bước vào đại sảnh.

Dường như nhận ra Tô Vận Nhi là phu nhân của chủ tịch, cô đi về phía trước đều rất thông thuận, bằng sự hướng dẫn của lễ tân, cô đi lên tầng 99.

Cô có thể cảm nhận được những ánh mắt quan sát ở phía sau, dường như mang theo sự hâm mộ và cung kính, chỉ là cái danh hiệu phu nhân chủ tịch mà cũng khiến cô tỏa sáng.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Chi Vì Trả Thù

Toàn bộ không gian được bố trí theo phong cách riêng, một hàng nhân viên đang đứng dưới sân khấu, mọi ánh mắt đều đặt ở trên người đàn ông tuấn mỹ tỏa ra hào quang chói lọi đứng trên sân khấu, bề mặt sân khấu được bao phủ bởi một lớp kính siêu lớn, đèn chiếu sáng năm màu chiếu trên người anh, trợ lý đang cầm trang phục biểu diễn trong tay, nhưng anh lại chậm chạp không có hành động gì tiếp theo.

"Không cần diễn tập nữa, ngày mai trực tiếp biểu diễn đi!" Riche xắn ống tay áo lên, không chút để ý nói. Lúc trước một câu nói của anh, khiến các nhân viên và đoàn người đi theo bận rộn chuẩn bị, hiện tại thì tốt rồi, đại thiếu gia người ta nói một câu không cần diễn tập, tất cả những vất vả kia không phải là vô ích sao.

"Riche, để buổi biểu diễn ngày mai không xảy ra sai sót, hay là cậu cứ diễn tập một lần đi!" Người quản lý không đồng ý nói, nỗ lực thuyết phục anh, đáng lẽ buổi biểu diễn đầu tiên khi anh về nước phải là ở trung tâm thương mại T, thế mà anh lại chọn ngôi trường quý tộc này, nhìn từ góc độ kinh doanh, hình tượng của anh rất phù hợp với khiêu thẩm mỹ hiện tại, khoảng cách này gần sát với xu hướng hàng đầu, cũng là một con đường tuyên truyền tốt.

"Tôi nói không cần, tôi về trước đây!" Riche vuốt những sợi tóc nhuộm trên trán, đi ra từ phía sau sân khấu, bên ngoài hội trường hình vòm đã chật ních người hâm mộ của Riche, nhân lúc bảo an không chú ý, Riche đeo kính vào, đội mũ lưỡi trai, dùng hết sức tránh khỏi đám đông, từ cửa sau đi ra ngoài.

Mục đích hôm nay anh tới, chỉ là vì Tô Vận Nhi mà thôi!

Thoát khỏi đoàn người, anh đi về phía hành lang, bước đi một cách thoải mái, tránh khỏi cái nhìn chăm chú của người khác, thuận lợi tới phòng học võ đạo, nhưng lại phát hiện bên trong không có một bóng người.

*****

Âu Dương giật mình nhìn bài báo trên bàn trong phòng làm việc của Âu Thừa Duẫn, điều khiến cô kinh ngạc không phải là việc mối quan hệ của Âu Thừa Duẫn và Tô Vận Nhi bị phơi bày, mà là chuyện Tô Vận Nhi là em gái của Tô Ân Huệ.

Hiện tại Âu Dương đã hiểu, vì sao vào lần gặp đầu tiên, Vận Nhi lại nói với cô những lời đó, có phải cô ấy cũng là một quân cờ của Âu Thừa Duẫn, nhưng mà từ trên người của Vận Nhi, cô không thấy một chút nét giống nhau nào giữa cô ấy và Tô Ân Huệ.

"Tín, tại sao anh tôi lại cưới Tô Vận Nhi, là vì Tô Ân Huệ sao?" Nghe thấy tiếng gõ cửa, Âu Dương nhanh chóng chạy ra khỏi phòng làm việc, muốn tìm Tín chứng thực, khi mở cửa phòng ra, khuôn mặt của Tô Vận Nhi liền đập ngay vào mắt Âu Dương, Tín đang đứng sau lưng Vận Nhi.

"Âu Dương, em trở về khi nào vậy?" Khoảnh khắc Vận Nhi nhìn thấy Âu Dương cũng có chút kinh ngạc, rõ ràng, cô đã nghe thấy.

"À, em vừa về, chị cũng tới tìm anh trai em sao? Vào đi!" Âu Dương nháy mắt với Tín, sau đó kéo Vận Nhi vào phòng làm việc, đóng cửa lại.

Đây không phải là lần đầu tiên Vận Nhi tới phòng làm việc của Âu Thừa Duẫn, nhưng vẫn bị cảnh tượng xa hoa ở đây làm cho kinh hãi.

Âu Dương nghiêm túc đánh giá Vận Nhi, càng xem càng cảm thấy cô ấy và Tô Ân Huệ là hai kiểu phụ nữ khác nhau, "Vận Nhi, chị thật sự là em gái

của Tô Ân Huệ sao?" Cô có chút không dám tin, không cách nào gắn kết cô gái thuần khiết trước mắt với người phụ nữ Tô Ân Huệ xấu xa kia.

"Làm sao vậy? Em cũng biết chị ấy sao?" Nhìn thấy một chút hận ý trong mắt Âu Dương, Vận Nhi càng ngày càng không rõ, xem ra chuyện của Tô Ân Huệ và Âu Thừa Duẫn cũng không đơn giản như bề ngoài.

"Vận Nhi, có một số việc chị không biết, nhưng mà em thật lòng hi vọng chị và anh trai em có một kết quả tốt!" Công bằng mà nói, cô thật sự rất thích Vận Nhi, chỉ là cô biết, Âu Thừa Duẫn đối với Vận Nhi, chắc là cũng có dụng tâm.

"Âu Dương, ngay cả em cũng biết giữa anh trai em và chị gái của chị có mối quan hệ không minh bạch, chị sẽ không ở lại bên cạnh anh ấy nữa, chị muốn ly hôn!" Vận Nhi kích động nói, giọng điệu vô cùng kiên định.

"Ly hôn?" Âu Dương không ngờ thái độ Vận Nhi lại kiên quyết như vậy, trong lòng quýnh lên liền thốt ra câu, "Anh ấy chắc chắn sẽ không thích Tô Ân Huệ, anh ấy chỉ muốn trả thù cô ta mà thôi!"

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Thù Hận Sâu Đậm

"Em nói cái gì?" Vận Nhi kinh ngạc ngẩng đầu, đôi mắt trong veo tràn ngập sự nghi ngờ và ngạc nhiên.

Âu Thừa Duẫn cố ý khiến Tô Ân Huệ khó chịu, không phải là để trừng phạt việc hôm đó chị cô đào hôn sao?

Nhưng trong ánh mắt né tránh của Âu Dương, cô lại thấy được một sự căm hận mãnh liệt, lẽ nào ở phía sau, còn có bí mật gì không muốn ai biết sao?

"Anh ấy hận cô ta như vậy, làm sao có thể ở cùng cô ta?" Âu Dương khẽ run rẩy ánh mắt có chút rời rạc, kí ức đau khổ phải trải qua ba năm trước đây, mỗi khi nhắm mắt lại cô đều nhớ đến hình dáng anh Thừa Huyền nằm trong vũng máu.

Những chuyện này, tất cả đều do Tô Ân Huệ ban tặng!

"Âu Dương, có thể nói cho chị biết tại sao không? Chị nhìn ra được, chị ấy có tình cảm với anh trai em!"

Nhưng mà Vận Nhi không hiểu, nếu người Tô Ân Huệ yêu là Âu Thừa Duẫn, tại sao lúc đó chị cô lại đào hôn?

"Cô ta không xứng!" Âu Dương phủ định lời nói của Vận Nhi, kéo tay cô, "Chị theo em tới một nơi!" Khóe mắt Âu Dương ươn ướt, do dự một lúc, kéo Vận Nhi đi ra ngoài. Cô nghĩ, Vận Nhi có quyền biết tất cả, lỗi lầm

của Tô Ân Huệ không liên quan tới cô ấy, cô cũng không hy vọng Âu Thừa Duẫn và Vận Nhi càng ngày càng xa cách.

"Em dẫn chị tới chỗ này làm gì?" Vận Nhi vô cùng kinh ngạc, từ khi lên taxi sắc mặt của Âu Dương trở nên rất nghiêm túc, cho đến khi xe dừng lại ở khu nghĩa trang ngoại ô, Vận Nhi đi theo phía sau cô, mờ mịt không rõ nguyên nhân.

Tới lúc cô ngẩng đầu lên, Âu Dương đã dừng lại, Vận Nhi theo ánh mắt của cô nhìn đến, không khỏi ngớ người. "Người này. . . . ."

Trước mắt cô là một chàng trai có khí chất nho nhã khuôn mặt tương tự với Âu Thừa Duẫn, vô cùng anh tuấn, tuy thiếu đi sự ngang ngược của Âu Thừa Duẫn, nhưng lại nhiều hơn một phần dịu dàng.

"Người này là anh hai em!" Âu Dương yếu ớt mở miệng, không khỏi run sợ đứng bên cạnh Vận Nhi, sống lưng cứng ngắc tại chỗ, Âu Dương tiếp tục nói, "Nhưng mà anh ấy bị Tô Ân Huệ hại chết!".

"Cái gì?" Tô Vận Nhi hoảng sợ che miệng lại, trong mắt tràn ngập sự khó tin, toàn thân cũng run rẩy.

Tô Ân Huệ hại chết em trai của Âu Thừa Duẫn?

"Em cũng không muốn tin, nhưng đây là sự thật, Vận Nhi, bây giờ chị biết vì sao em và anh em hận cô ta rồi chứ?" Âu Dương xoay người, hốc mắt sưng đỏ đã chứa đầy nước mắt, vài giọt chảy xuống khuôn mặt, đầu Vận Nhi giống như hóa đá, đã mất đi năng lực suy nghĩ.

"Ba năm trước, anh Thừa Huyền và Tô Ân Huệ yêu nhau, nhưng sau khi gặp anh cả em thì Tô Ân Huệ liền đặt ánh mắt trên người anh ấy, em là con gái, em nhìn ra được, đó là loại ánh mắt gì. Anh Thừa Huyền rất yêu cô ta, khi đó cha em vừa mới qua đời không lâu, thân thể mẹ em cũng không tốt, sự xuất hiện của Tô Ân Huệ mang đến hi vọng cho gia đình em, mặc dù

anh cả em cái gì cũng không nói, nhưng chỉ cần anh Thừa Huyền thích, anh ấy cũng sẽ tiếp nhận, cho nên anh ấy đã bỏ qua tình yêu trong mắt Tô Ân Huệ dành cho anh, nhưng mà Tô Ân Huệ lại thừa dịp một lần anh cả uống say rồi bày tỏ với anh ấy, cô ta khóc lóc chạy tới hôn anh cả, anh cả em uống say hoàn toàn không biết gì. Một màn này, đúng lúc bị anh Thừa Huyền thấy được, anh ấy nghe thấy chính miệng Tô Ân Huệ nói với anh Thừa Duẫn.

Người cô yêu là anh! Ở chung một chỗ với Thừa Huyền chỉ là vì muốn tiếp cận anh!

Trong khoảnh khắc ấy anh Thừa Huyền như muốn phát điên, đêm đó, bên ngoài trời còn đang mưa, khi anh ấy lái xe ra ngoài thì gặp tai nạn giao thông! Lúc ấy mẹ em không chịu nổi việc mất đi cha và anh Thừa Huyền, nên biến thành bộ dáng bây giờ, mọi thứ, tất cả đều là nhờ Tô Ân Huệ ban tặng!"

Âu Dương nói xong những lời này, thì ngời xồm xuống, khóc không kèm chế được.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Yêu Và Không Yêu

"Vận Nhi, chị cảm thấy Tô Ân Huệ vẫn xứng được ở bên cạnh anh em sao?" Vẻ mặt Âu Dương cực kỳ bi thương, từng chút một, như có những con kiến cắn vào lòng Vận Nhi, cho đến bây giờ cô cũng chưa từng nghĩ tới, giữa Tô Ân Huệ và Âu Thừa Duẫn lại có khúc mắc như vậy.

Bây giờ thì Vận Nhi đã biết, vì sao ba năm trước lại có một khoảng thời gian ý chí và tinh thần của Tô Ân Huệ trở nên sa sút, sau khi bị bệnh nặng cả người cũng thay đổi, chị cô rất ít khi cười, tất cả tinh lực đều đặt vào công việc, cô chỉ cho rằng chị bị cha áp bách, hóa ra đây cũng là phương thức để chị cô khiến mình không còn đau khổ.

Từ đầu tới cuối, chị cô vẫn luôn yêu Âu Thừa Duẫn!

Âu Thừa Duẫn cố ý tiếp cận cô, anh ấy đã sớm bố trí tốt ván cờ này, mà cô lại ngu ngốc nhảy vào!

"Âu Dương, xin lỗi, xin lỗi!" Vận Nhi không biết phải an ủi vết thương của Âu Dương như thế nào, cũng ngồi xõm xuống theo cô, hai tay vịn vai Âu Dương đang khóc thút thít, lúc ấy, bọn họ có bao nhiêu căm hận Tô Ân Huệ!

"Vận Nhi, không phải lỗi của chị, Tô Ân Huệ không có tư cách nhận được hạnh phúc, anh em cũng không muốn cô ta, chị đừng ly hôn!" Khuôn mặt xinh đẹp đẫm lệ của Âu Dương mang theo sự chờ đợi tha thiết, khẩn cầu nhìn Vận Nhi.

"Không, Âu Dương, nếu như anh ấy cưới chị cũng chỉ là một phương thức để trả thù chị gái của chị, chị còn có thể coi như không có chuyện gì xảy ra mà làm vợ anh ấy sao?"

"Chị là ngoại lệ, em tin chắc anh em đối với chị là đặc biệt, nếu không anh ấy cũng sẽ không dẫn chị về nước Đức!" Đây cũng là một phương thức mà anh công nhận thân phận của cô, nhưng Vận Nhi không nghĩ sẽ tiếp tục thảo luận đề tài này.

Bây giờ cô đã biết được ân oán giữa anh và chị mình, cô càng tin tưởng mình không có lý do gì để ở lại bên cạnh anh nữa.

"Âu Dương, nếu Thừa Huyền đã mất, em có từng nghĩ rằng, nếu như Âu Thừa Duẫn cũng có tình cảm với chị gái của chị, mọi người không thể thử đón nhận chị ấy sao?" Bây giờ Vận Nhi có thể biết được trong lòng của Tô Ân Huệ có bao nhiêu đau khổ, một mặt bị lương tâm khiển trách, một mặt còn phải chịu đựng sự chà đạp vô tình của Âu Thừa Duẫn. Giống như một con nhím bị thương, cuộn tròn lại trong thế giới khép kín của mình, tự đâm mình đến đẫm máu.

Anh kìm nén một phần tình cảm, chỉ có thù hận, cho nên chị cô mới kháng cự lại cuộc hôn lễ như vậy, biết anh cưới mình với mục đích không đơn thuần, sau đó bất chấp tất cả chạy trốn, phần tình yêu bị che giấu này, cần bao nhiêu nghị lực?

"Không, sẽ không, anh ấy không yêu cô ta!" Âu Dương vội vàng lắc đầu bác bỏ, cô có một vạn lý do có thể tin tưởng, người đó tuyệt đối không thể nào là Tô Ân Huệ.

"Mọi việc không bao giờ là tuyệt đối cả!" Vận Nhi đỡ Âu Dương dậy, lau khô nước mắt trên gò má cô, cho tới bây giờ đây lúc nào cũng là cô gái hi hi ha ha, không nên có tâm tình như vậy.

"Vận Nhi, đáp ứng em, đừng ly hôn với anh em được không?" Âu Thừa Duẫn chỉ chơi đùa mà thôi, chẳng qua là anh ấy chưa gặp được người con gái khiến anh động lòng, nhưng mà cô tin, Vận Nhi chính là liều thuốc mà trái tim anh cần.

"Anh em ưu tú như thế, em thật sự rất hoài nghi, có người phụ nữ nào mà không thích anh ấy, Vận Nhi, chị cũng thích anh em phải không?" Trong nháy mắt Âu Dương đã trở lại bộ dáng thích trêu chọc người khác thường ngày.

Vận Nhi bật cười lắc đầu, trong ngực là một trận chua xót khổ sở, người trong lòng cô đã không còn khả năng nữa rồi. Lam Hạo chắc là rất thất vọng về cô!

Âu Dương lén lút quan sát vẻ mặt không yên lòng của Vận Nhi, cho là cô không nói lời thật lòng, đối với Âu Thừa Duẫn, cô rất có lòng tin.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại trong túi xách Vận Nhi vang lên, Vận Nhi thu hồi tâm tư, nhìn cuộc gọi tới, vội vàng bắt máy, "Anh Thượng Đông?"

"Em đang ở đâu?" Giọng nói Tô Thượng Đông lạnh nhạt, Vận Nhi cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ băng lạnh kia của anh, theo bản năng cô nói ra vị trí hiện tại.

Dường như có chút do dự, Vận Nhi hồi hộp nghe tiếng hít thở qua điện thoại, chỉ yên lặng vài giây, giọng nói trầm thấp của Tô Thượng Đông lại vang lên, "Đợi ở đó đừng đi đâu, anh đến đón em!"

Vận Nhi chờ dẫn đống điện thoại lại, đôi mắt hạnh chột trừng lớn, Tô Thượng Đông vừa mới nói đến đón cô?

Anh cả về nước rồi sao?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Tô Thượng Đông

Edit: Bướm Giang Hồ

Mắt to chuyển nhanh như chớp, cố gắng tiêu hóa tin tức vừa biết được, Âu Dương cùng Vận Nhi lần lượt đi bộ trên con đường giữa hai hàng cây xanh xum xuê.

Dưới ánh mặt trời chiều mùa hạ, ánh nắng hừng hực khí thế chiếu xuống người, chiếc bóng kéo dài theo bóng người, gió thổi lay động bóng theo từng bước người đi. Mới vừa đi đến bên đường lớn, “Chi” một tiếng, tiếng xe chuẩn xác phanh lại, phát ra tiếng ma sát vang dội bên tai Vận Nhi.

Một chiếc xe thể thao Ferrari lửa đỏ số lượng có hạn, dừng trước mặt các cô, Vận Nhi nâng mắt, khuôn mặt không gì sánh kịp của Tô Thượng Đông đã bước ra khỏi xe thể thao, chậm rãi đi tới chỗ cô.

“Anh, anh, anh...” Âu Dương nhìn người đàn ông đến gần, tưởng như thấy được vương tử trong thần thoại, nam nhân lãnh tuấn này là người thứ hai ngoài Âu Thừa Dẫn làm cho cô nhịn không được nhìn rồi lại càng muốn nhìn thêm, đương nhiên cô cũng nhận ra anh ta chính là người đàn ông cô đụng phải ở sân bay, giờ phút này gặp lại anh ta, có chút kích động, không nghĩ tới trong một ngày, bọn họ lại gặp nhau đến hai lần.

Nhưng Tô Thượng Đông dường như không nhìn thấy cô, đi thẳng đến trước mặt Vận Nhi, tháo xuống kính mắt trên chiếc mũi cao ngất, ánh mắt dừng lại ở trên người Vận Nhi vài giây, nghiêng mặt đi : “Sao lại gầy như vậy ?”

Vẫn thản nhiên mở miệng, lại vẫn mang theo sự quan tâm của anh ta.

“A ?” Tay nhỏ bé của Vận Nhi bị nắm chặt trong đôi bàn tay lớn kia, lòng bàn tay thế nhưng toát ra một tầng mồ hôi. Lúc này cô mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Tô Thượng Đông, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lên, khẽ hạ mi mắt : “Anh, anh trở về khi nào vậy?”

“Anh không trở về, có phải em định sẽ không đem chuyện em kết hôn nói cho anh biết hay không?” Lưng rộng lớn của Tô Thượng Đông quay về phía Âu Dương, như muốn quên phía sau bọn họ còn có một người : “Đi thôi, về nhà trước!”

“A? Vâng!” Vận Nhi bị Tô Thượng Đông nắm tay, có cảm giác như làm chuyện xấu bị bắt được, đương nhiên cô không quên còn Âu Dương ở phía sau.

“Âu Dương!” Vận Nhi quay đầu nhìn thấy trong ánh mắt cô ấy giật mình vô cùng, ngoắc cô ấy lên xe.

Tô Thượng Đông nhếch môi mỏng, không nói một câu, dường như gặp phải người không vừa mắt, dưới ánh mắt thật cẩn thận quan sát của Vận Nhi***, đợi Âu Dương lên xe liền nhanh chóng khởi động động cơ, nhanh chóng rời khỏi vùng ngoại ô.

Vận Nhi không nghĩ tới Tô Thượng Đông lại đột nhiên về nước, còn biết chuyện cô kết hôn, dọc theo đường đi thủy chung vẫn duy trì trầm mặc, trong lòng bất an, nhìn bộ dạng anh trai, hình như rất không vui !

Tuy rằng hiện tại thời tiết còn rất nóng bức, nhưng ngồi ở trong xe, không khí lạnh khiến cơn nóng như không tồn tại, làm cho Âu Dương rung mình một cái, không nghĩ tới người đàn ông lãnh khốc này lại là anh trai của Vận Nhi, nhưng cảm giác bị xem như vô hình làm cho cô rất khó chịu.

“Dễ Nhìn, chỉnh nhiệt độ cao lên một chút đi !” Âu Dương ghé vào lưng dựa ghế trước, đột nhiên thốt ra một câu.

“Âu Dương, cô rất lạnh sao?” Vận Nhi có chút khó hiểu quay đầu, ngồi ở ghế lái phụ, cô căn bản không cảm thấy nhiệt độ trong xe rất thấp.

Nhưng khi nhìn đến ánh mắt Âu Dương nhìn thẳng vào Tô Thượng Đông, có chút hiểu ý gật gật đầu.

“Cô xuống xe ở đây đi!” Tô Thượng Đông đột nhiên phanh lại một cái, dừng xe ở quảng trường trung tâm cách nội thành không xa, mắt không chớp, nói với Âu Dương ở ghế sau.

“Này này, tôi nói, anh sao có thể làm như vậy?” Âu Dương tức giận vỗ túi xách, nhìn Tô Thượng Đông lạnh lùng như sương, nói thế nào cô cũng là em gái của em rể anh ta, quá thất lễ đi.

“Nơi này không cho dừng xe, phiền cô nhanh lên một chút !” Tô Thượng Đông chăm chú nhìn đèn xanh đèn đỏ ở phía trước, một tay gõ tay lái, lời nói thản nhiên, trầm thấp vài phần.

“Anh, Âu Dương cũng vừa về nước, chúng ta cùng nhau trở về đi!” Vận Nhi nhịn không được mở miệng giải vây, trong lòng cũng không khỏi nói thầm, anh hình như không thích có người ngoài đi cùng.

“Em là người nhà họ Tô, cô ấy cũng vậy sao?” Tô Thượng Đông nhíu mày, trong giọng nói lại thêm một tia không kiên nhẫn, ngón tay cũng gõ nhanh hơn, giống như kiên nhẫn có hạn.

Âu Dương lại không cảm thấy như vậy, giận dữ trừng mắt liếc Tô Thượng Đông một cái, ngược lại nói với Vận Nhi : “Vận Nhi, tôi đến chỗ anh tôi trước, tối nay để anh tôi đến đón cô nha!”

“Nói Âu Thừa Duãn trực tiếp tới tìm tôi!” Tô Thượng Đông nói xong, chờ Âu Dương hai chân vừa rời xe, liền phóng đi tựa như tên bắn.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Họa Là Từ Miệng Mà Ra

Edit: Bướm Giang Hồ

Âu Dương trợn mắt há hốc mồm nhìn bụi đất bay lên, chiếc Ferrari biến mất ở trước mắt cô, phát điên ở tại chỗ đá mấy đá, đàn ông gì chứ, một chút phong độ cũng không có!

Nơi này cách SK không xa, Âu Dương dựa vào trí nhớ sờ soạng đến tập đoàn SK, khuôn mặt cười không biết là vì phơi nắng hay là bởi vì tức giận, đỏ hồng một mảnh, hai tay chống nạnh, không quên mắng Tô Thượng Đông.

A!!! Thật sự là tức chết cô!

“Đi đâu? Em một mình chạy về đây, mẹ đâu?” Chân trước vừa bước vào văn phòng tổng giám đốc, cửa lại bị người mở ra từ bên trong, vừa bước vào đầu Âu Dương liền đụng vào một lồng ngực kiên cố, vừa rồi chịu ủy khuất còn không có bình ổn, lại nghe thấy thanh âm không quá ôn nhu của Âu Thừa Duẫn. Âu Dương chu miệng, đem toàn bộ đầu vùi vào trong ngực Âu Thừa Duẫn, miệng mang theo làm nũng kêu anh : “Anh!”

“Âu Dương, em làm cái gì?” Âu Thừa Duẫn có chút ghét đẩy ra cô gái vừa dựa vào. Anh vừa trở lại công ty liền nghe Tín báo cáo, Âu Dương đã về nước, trước đó không có tin tức gì, cô ấy sao lại đột nhiên chạy về đây?

“Anh là anh trai chết tiệt không lương tâm, không hy vọng em trở về hả! Em là đi theo đoàn trường học mà tới, chỉ ở một tuần mà thôi!” Thủy mâu của Âu Dương mở to, ấn một tầng sương mù mỏng manh, ngón tay ngọc

chỉ thẳng vào người đàn ông tuấn dật đang mặc âu phục mà lên án, sao tất cả nam nhân lớn lên đẹp trai đều là người bạc tình chứ, một chút cũng không đáng yêu !

Bộ dáng đáng thương của Tô Vận Nhi trong ấn tượng có chút tương tự, thời điểm tức giận đều là dùng loại ánh mắt ngập nước ủy khuất này chỉ trích anh, miệng Âu Thừa Duẫn không khỏi nhu hòa xuống, kéo Âu Dương đi đến bàn làm việc : “Nếu đã trở lại liền ở thêm vài ngày đi, trường học bên kia cũng không có vấn đề. Thân thể mẹ thế nào?”

“Vẫn là bộ dáng cũ!” Âu Dương âm hiểm cười hai tiếng, cọ cánh tay Âu Thừa Duẫn, cái mũi thông linh lập tức liền ngửi ra trên người anh mang theo mùi nước hoa phụ nữ : “Anh, anh đi tán gái về sao?”

“Em đang nói cái gì vậy chứ!” Sắc mặt Âu Thừa Duẫn lập tức trầm xuống, Âu Dương chán ghét nhíu nhíu mày, lăm lăm nói : “Khó trách Vận Nhi muốn ly hôn, anh cũng không biết thu liễm một chút !”

“Âu Dương !” Âu Thừa Duẫn bỏ qua tài liệu trước mắt, ánh mắt sắc lạnh nhìn qua cô : “Em và Tô Vận Nhi nói cái gì?”

“Anh, anh liền như vậy đi, sớm muộn gì có một ngày Vận Nhi sẽ bỏ chạy theo người khác, đến lúc đó cũng đừng trách em không nhắc nhở anh!” Âu Dương thở phì phì đứng trước bàn làm việc của Âu Thừa Duẫn, ngẩng đầu nói : “Giúp em đem hành lý đưa đến khách sạn, em không về nhà ở!”

Ngày mai phải cùng đoàn đi, liền vào ở trong khách sạn của SK, Âu Dương nghiêm mặt thái độ sai sử tuyệt không chừa mặt mũi cho Âu Thừa Duẫn.

“Thuận tiện lại nói cho anh một câu, anh trai Tô Vận Nhi cũng về nước, người bị anh ta đón đi rồi, tự anh đón về đi! Xem ra, anh trai người ta đối

với anh rất bất mãn!” Âu Dương cuối cùng lại bổ sung một câu, tiêu sái xoay người chạy lấy người.

Trước mắt, quan trọng nhất là để cho anh trai trước mang lão bà trở về!

Tô Thượng Đông, Âu Dương Duẫn ở trong đầu tìm tòi cái tên này, trong tay rất nhanh đã bấm gọi nội tuyến : “Tín, đem tiểu thư đưa đến khách sạn!”

Tô Thượng Đông giảm tốc độ xe xuống, Vận Nhi phát hiện hương bọn họ đi cũng không phải nhà họ Tô, khi nhìn đến phía trước kia là một biệt thự vườn hoa lịch sự tao nhã, tò mò hỏi anh : “Chúng ta muốn đi đâu?”

“Nhà!” Tô Thượng Đông ngắn gọn trả lời, khóe miệng lại tràn đầy một nụ cười yếu ớt không dễ phát hiện, nghiêng mặt nhìn thoáng qua Vận Nhi có chút nghi hoặc, xe liền dần dần chạy vào một trang viên xinh đẹp.

“Nơi này là nhà anh sao?” Vận Nhi hiện tại mới biết được, nhà trong miệng Tô Thượng Đông, là chỉ nơi anh ở, cô biết anh ở trong nước có vài chỗ ở, trước kia khi chưa xuất ngoại anh cũng rất ít ở nhà họ Tô.

“Thích nơi này sao?” Tô Thượng Đông dừng xe xong cũng không vội vã xuống xe, đem ánh mắt chuyển đến trên người Vận Nhi, trong ánh mắt lại mang theo một loại hồi ức đã lâu cùng với tình cảm không hiểu được, Vận Nhi nhìn anh không nhúc nhích, cũng thu hồi chân đang bước ra, gật gật đầu : “Rất đẹp!”

“Vậy từ giờ về sau liền ở nơi này!” Tô Thượng Đông nhìn ánh mắt trong suốt của Vận Nhi nói.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Chuyển Biến Thần Kỳ

Edit: Bướm Giang Hồ

Đôi mắt Vận Nhi dưới ánh nắng chiều càng trở nên động lòng người, không nghe ra một tầng ý tứ sâu trong câu nói của Tô Thượng Đông, anh nói từ giờ về sau, là nói bọn họ sao? Hình như có chút không quá chân thật.

“Em lái xe được không?” Tô Thượng Đông đột nhiên vươn tay, khi cách hai má Vận Nhi còn có nửa cm liền dừng lại, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mềm mại của cô. Trong trí nhớ của Vận Nhi, Tô Thượng Đông rất ít khi dùng loại ánh mắt sủng nịch này nhìn cô, không biết từ khi nào thì bắt đầu, loại tình cảm này, giống như cùng trước kia có chút không giống.

“Không được sao? Trước kia không phải đã cho em đi học qua sao?” Thấy Vận Nhi kinh ngạc giương cái miệng nhỏ nhắn không nói chuyện, Tô Thượng Đông nhíu nhíu mày, thu hồi cánh tay.

“A, không phải, bằng lái em đã lấy rồi, chẳng qua vẫn không cơ hội sử dụng!” Vận Nhi vẫn còn nhớ rõ, khi Tô Thượng Đông còn ở Mỹ cũng không quên chú ý chương trình học của cô, còn đặc biệt phái người dạy cô lái xe, ngay cả Tô Viễn Hàng cũng không có bắt buộc cô làm bất cứ chuyện gì.

“Ừm, trước luyện tập đi!” Tô Thượng Đông dăm chiêu nâng cằm, sau đó ánh mắt cùng Vận Nhi trao đổi một cái, liền rời khỏi ghế điều khiển để cho Vận Nhi ngồi vào vị trí của anh ta, xe thể thao màu đỏ ở trên đường cái rộng lớn chậm rãi chạy đi.

Tô Thượng Đông kiên nhẫn dạy cô tay nên đặt như thế nào, chân nên dùng như thế nào. Vận Nhi trước kia vốn có học qua chạy xe, cũng có chạy thử một vài đoạn đường ngắn nhưng từ khi bắt đầu, cô cũng không rõ, vì cái gì anh trai lại để cho cô lái xe.

“Chính mình lái xe, về sau sẽ không cần phiền toái người khác!” Tô Thượng Đông giọng điệu như cũ nhàn nhạt nói, sau khi nhìn thấy thành quả của Vận Nhi mới kéo cô đi đến biệt thự.

Vận Nhi luôn luôn có một loại ảo giác, hiện tại nhìn Tô Thượng Đông, cô cảm thấy anh thay đổi!

Nhưng cô lại không thể nói ra có chỗ nào không đúng, nhưng đột nhiên thái độ của anh chuyển biến làm cho cô có chút giật mình, nhưng đối với hình thức ở chung như vậy, cô có chút không được tự nhiên.

Tô Thượng Đông đối với chuyện cô kết hôn một chữ cũng chưa nhắc tới, Vận Nhi biết, kế tiếp cô nên cho anh một lời giải thích.

Nơi này cùng biệt thự nhà họ Tô có chút tương tự, trong phòng khách rộng lớn là một bộ bàn ghế cổ quý cùng với một vài cây xanh. Tô Thượng Đông là người thích cổ, nên bố cục nơi này có chút cổ điển, phong cách nơi này cũng hoàn toàn là dựa theo sở thích của anh.

Đi theo phía sau Tô Thượng Đông lên lầu, toàn bộ biệt thự ngoài bọn họ, giống như không có người hầu, lại được quét dọn thực sạch sẽ, Vận Nhi đoán rằng thời điểm anh trai không ở trong nước khăng định cũng sẽ sắp xếp người định kỳ quét dọn.

“Em trước đi tắm rửa đi, sau đó ăn cơm! Phòng ở cách vách!” Tô Thượng Đông chỉ vào phòng ngủ lầu hai dặn dò Vận Nhi. Vận Nhi không có ý kiến khác, xoay người liền đi đến phòng nghỉ, nơi này là lần đầu tiên cô đến, nhưng cũng không cảm thấy mới lạ.

Trong tủ là quần áo mới tinh, đều cùng một nhãn hiệu với quần áo của Vận Nhi trước kia ở nhà họ Tô, cho tới bây giờ cô cũng không biết, những thứ trước kia đó, kỳ thật cũng là Tô Thượng Đông dọn dò mà chuẩn bị bởi vì cô.

Kiểu dáng cũng là phong cách cô thích, Vận Nhi tùy tay cầm một bộ váy liền đi tắm, màu xanh nước biển càng khiến làn da thủy nộn của cô càng thêm mê người. Đợi thời điểm cô xuống lầu, Tô Thượng Đông đã tao nhã ngồi trên bàn cơm, trên bàn đã sẵn hai phần beefsteak, nhìn thấy Vận Nhi đi xuống, Tô Thượng Đông nâng mắt : “Lại đây ngồi!”

Đây khẳng định không phải là hăn làm, hăn là phái người đưa tới.

Vận Nhi có chút kinh ngạc, dường như Tô Thượng Đông và Âu Thừa Duẫn là cùng một loại người, đều thâm tàng bất lộ, không gì không làm được, hơn nữa đều thuộc loại người thâm trầm, làm cho người ta có chút không hiểu được.

“Anh, anh không về nhà sao?” Vận Nhi đánh vỡ ban đêm bình tĩnh, mở miệng hỏi.

“Ngày mai trở về.” Động tác của Tô Thượng Đông rất nhanh, đã cắt xong tảng thịt bò trước mặt, đem đĩa thịt đã cắt xong đối với đĩa của Vận Nhi, sau đó mở miệng nói : “Ngày mai chúng ta cùng nhau trở về!”

“Đêm nay em liền ở lại nơi này đi!” Tô Thượng Đông Bình tĩnh nói xong, tựa hồ đã biết hết thấy mọi việc, lại vẫn duy trì tư thế ngồi trấn định tự nhiên.

“Em... Đã kết hôn!” Vận Nhi có chút chột dạ cúi đầu, không nghĩ tới Tô Thượng Đông sẽ lưu cô ở lại nơi này.

“Chuyện này anh sẽ giải quyết, Âu Thừa Duẫn không thích hợp với em!” Tay Tô Thượng Đông cầm dao nĩa, chỉ hơi tạm dừng một chút, sau đó lại

tiếp tục động tác trên tay.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Âm Thầm Đánh Giá

Edit: Bướm Giang Hồ

Kế tiếp đó là một trận trầm mặc, Vận Nhi phát hiện một mình dùng cơm với Tô Thượng Đông hình như là lần đầu tiên, anh ta cẩn thận giúp cô rót thêm nước, săn sóc giúp cô cắt thịt bò, hết thảy đều tự nhiên như vậy.

Vận Nhi rất ngạc nhiên, đối với chuyện cô kết hôn, Tô Thượng Đông vì cái gì không hỏi? Nhưng lại giống như đã có an bài của chính mình.

Hắn sẽ xử lý, biết cô đột nhiên kết hôn cấp tốc là bất đắc dĩ sao?

Sau khi dùng qua bữa tối liền nhìn thấy trong biệt thự đột nhiên lại có thêm một người, ăn mặc sạch sẽ, cùng với một người đàn ông mặc tây trang màu đen phía sau, lại nhìn thấy anh ta đi theo sau Tô Thượng Đông đi vào phòng khách, người phụ nữ trung niên phía sau chủ động dọn dẹp mọi thứ trên bàn ăn. Vận Nhi biết người đàn ông kia, là người công ty cha, nói như vậy, Tô Viễn Hàng cũng biết anh trai về nước.

Chỉ nghe đến trong phòng khách truyền đến vài thanh âm nhỏ vụn, nghe được anh ta cung kính xưng hô đại thiếu gia, Vận Nhi từ trong miệng anh ta mới biết được, những thứ này đều là Tô Thượng Đông sắp xếp.

Đứng ở phía sau cửa kính, Vận Nhi đang do dự có nên vào hay không, bóng dáng Tô Thượng Đông đã đi tới chỗ cô, thuận miệng lại dặn dò cho vài câu, sau đó người đàn ông phía sau hắn và người phụ nữ kia đã dọn dẹp xong, lại rời khỏi biệt thự.

“Anh, em nghĩ...” Vận Nhi muốn nói, cô trở về nhà họ Âu có vẻ thích hợp hơn, dù sao hiện tại còn chưa ly hôn với Âu Thừa Duẫn, cô cũng muốn nhanh chóng giải quyết quan hệ giữa cô với anh.

Không đợi cô nói xong, chuông cửa biệt thự liền vang lên, Tô Thượng Đông tựa hồ có chút không hồn giận. Vận Nhi thấy thế, vội vàng chạy tới mở cửa, anh trai thích thanh tĩnh, hẳn là không có người tới quấy rầy mới đúng.

“Sao lại là anh?” Một khắc cửa được mở ra, sau khi Vận Nhi nhìn thấy người tới, kinh ngạc giương cái miệng nhỏ nhắn, khiếp sợ nói không ra lời.

Sao Âu Thừa Duẫn lại tìm tới nơi này?

“Sao lại là biểu tình này? Vợ à, anh trai em về nước sao có thể không báo với tôi chứ?” Thân hình Âu Thừa Duẫn giấu ở trong bóng đêm kiêu căng đứng thẳng, sợi tóc dài vàng bị gió thổi loạn, càng tăng thêm vài phần quyền rũ.

Một tay anh chống ở cạnh cửa, thực tự nhiên đi đến hướng Vận Nhi vừa mở cửa, Vận Nhi chưa kịp nói chuyện, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt trao đổi của hai người đàn ông đã giao nhau giữa không trung.

“Tô tiên sinh?” Trong con người sâu không lường được của Âu Thừa Duẫn xẹt qua một chút ánh sáng kỳ lạ, lịch thiệp vươn tay với Tô Thượng Đông, cánh tay kia không có buông Vận Nhi ra, Vận Nhi có thể cảm giác được hai cỗ lực lượng không thể bỏ qua đang lan tràn ra xung quanh.

Ước chừng qua mười giây, Tô Thượng Đông đem ánh mắt đặt trên người Vận Nhi chuyển đến trên người Âu Thừa Duẫn cao lớn, ánh mắt đột nhiên âm lãnh vài phần, thong thả vươn tay, nắm lấy tay thon dài của Âu Thừa Duẫn : “Tổng giám đốc Âu!”

Đối với xưng hô của anh, Tô Thượng Đông cũng không có bất mãn, mà ngược lại, là dùng một loại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn lại anh, hai con ngươi đen sâu thẳm phát ra hàn ý làm cho Vận Nhi có chút sợ, giống như là hai đốm lửa nóng đang đánh giá, bên ngoài thì hài hòa, nhưng bên trong cũng là trời đất rung động, hết sức căng thẳng.

“Không nghĩ tới tình cảm giữa Tô tiên sinh và em gái lại tốt như vậy, theo tôi được biết, nơi Tô tiên sinh ở, hình như còn không có nữ nhân nào tới qua!” Âu Thừa Duẫn tao nhã rút tay về, cười thực tà mỉ. Tươi cười như vậy làm cho Vận Nhi có chút rợn người, ghét bỏ, tránh khỏi ôm ấp của anh : “Âu Thừa Duẫn, anh tới nơi này làm cái gì?”

“Đương nhiên là đón vợ của tôi về nhà!” Ánh mắt Âu Thừa Duẫn không nóng không lạnh, vẫn đều đều dừng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ của Tô Vận Nhi, khi nhìn đến Tô Thượng Đông, lại có chút mơ màng : “Chúng ta là vợ chồng!” Anh lại một lần nữa cường điệu, khóe miệng vẫn lộ vẻ tươi cười không tầm thường.

Vận Nhi không quen với Âu Thừa Duẫn như vậy, thời điểm anh cười so với thời điểm lạnh lùng càng làm cho cô đoán không ra tâm tư của anh.

“Tô tiên sinh cảm thấy Vận Nhi là nên ở lại bên người anh trai, hay là cần phải ở bên người chồng... Qua đêm đây?” Thân thể Âu Thừa Duẫn khẽ nghiêng về phía trước, khi thân thể với Tô Thượng Đông chạm mạnh cánh tay vào nhau, cố ý phóng nhẹ ba chữ cuối cùng kia, cho nên Vận Nhi không nghe được.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Rốt Cuộc Tiến Hành Ly Hôn

Edit: Bướm Giang Hồ

Ánh mắt Tô Thượng Đông sâu thẳm, thần sắc ngưng trọng nhìn Âu Thừa Duẫn, thân hình anh ta cao lớn 1m86 đứng ở trước mặt Âu Thừa Duẫn, khí thế không thua anh nửa phần. Chỉ là sau khi nghe xong lời Âu Thừa Duẫn, khẽ nhíu mi, lui về phía sau một bước, môi mỏng không nói gì, lại đem tầm mắt phóng tới trên người Vận Nhi đang bối rối tay chân ở một bên: “Tổng giám đốc Âu hình như quá đa nghi rồi, Vận Nhi là em gái tôi!”

“Chỉ hy vọng là thế!” Nụ cười quý dị, trong mắt Vận Nhi lại là hương vị khác, nhưng cô lại nói ra là chỗ nào không đúng.

“Như vậy, tôi đưa Vận Nhi về nhà trước!” Âu Thừa Duẫn nhấn mạnh thêm hai chữ “Về nhà”, một lần nữa ôm Vận Nhi trở về, cũng bất chấp cô giãy dụa, cưỡng chế ôm lấy cô ra khỏi cửa, một khắc hấn mở cửa xe lại đột nhiên xoay người: “A, đúng rồi, hoan nghênh về nước!”

Âu Thừa Duẫn ý cười liên tục, Vận Nhi cân nhắc nhìn bộ dáng anh cười, buổi tối hôm nay anh cười so với hai tháng qua còn nhiều hơn.

Vận Nhi không quên xoay người khi ánh mắt phức tạp của Tô Thượng Đông dừng ở trên người cô, tựa hồ mang theo phần nộ và không cam lòng, nhưng không có ngăn lại. Đúng vậy, hiện tại cô vẫn là vợ trên danh nghĩa của Âu Thừa Duẫn.

“Âu Thừa Duẫn, chúng ta ly hôn đi!” Vừa ngồi trên xe Bentley màu bạc, ngữ khí Vận Nhi đậm mạc liền truyền ra, lọt vào trong tai Âu Thừa Duẫn,

lại không tạo ra chút ảnh hưởng gì, khoe miệng vẫn duy trì độ cong vốn có, không để ý đến lời nói đột ngột của Vận Nhi.

Không phải là chưa nghĩ qua, mà là hiện tại, anh còn không muốn buông tay. Làm vậy dường như cùng ý nguyện lúc ban đầu, có chút đi ngược lại. Ngay cả anh cũng không rõ thái độ của mình sao lại kiên quyết như vậy.

“Này, tôi nói chuyện với anh đấy, tôi muốn ly hôn, anh có nghe không?” Bên trong xe một trận im lặng, Vận Nhi không được đáp lại, có chút tức giận quay mặt đi, nhìn hình dáng đường cong của Âu Thừa Duẫn, dưới ánh sáng thấp thoáng, như có thêm một vầng sáng mê hoặc lòng người, làm cho Vận Nhi có chút thất thần.

“Em nói không tính!” Âu Thừa Duẫn đầu cũng không quay lại, dường như cảm giác được tầm mắt thất thần kia dừng lại trên người anh, vừa lòng cong khoe môi lên, anh vẫn là thích ánh mắt cô đặt trên người anh.

“Tôi đã quyết định, Âu Thừa Duẫn, tôi mặc kệ giữa anh và chị là có chuyện gì, nhưng tôi không muốn ở giữa các người, cho tôi tự do!” Tô Vận Nhi đã nghĩ rất cẩn thận, kỳ thật những chuyện kia, bi kịch của Tô Ân Huệ cũng không phải chị ấy muốn, lại nói, chị ấy cũng là người bị hại, chị ấy là chị của cô, cô không thể để chị chịu ủy khuất, cũng không thể để chị khó xử!

“Tô Vận Nhi, hình như em thường không đem lời của tôi để ở trong lòng. Âu Thừa Duẫn tôi sẽ không vì có được một người phụ nữ mà hao hết tâm tư. Em, đã thay thế được Tô Ân Huệ rồi!”

“Anh là có ý gì?” Trong lòng Tô Vận Nhi lộ bộ một chút, lời nói của anh, đột nhiên cô nhớ tới lời Âu Dương từng nói, có lẽ, ở trong mắt anh, anh cũng không phải muốn lợi dụng cô để kiềm chế Tô Ân Huệ!

Anh có năng lực, hơn nữa đã khiến cho Tô Ân Huệ nếm tư vị thống khổ, không phải sao?

“Tiếp tục làm Âu phu nhân của em, cho đến khi yêu tôi mới thôi!” Âu Thừa Duẫn bá đạo nói xong, dẫm chân ga, đuôi xe nổi lên một trận khói đặc cuồn cuộn, biến mất trong bóng đêm.

Vận Nhi cả một đêm đều nghĩ đến ý tứ trong lời nói của Âu Thừa Duẫn, Tô Ân Huệ đã trở về anh còn muốn giữ cô ở bên người anh, là có ý khác sao?

Gần đây anh có chút khác thường, làm cho cô càng ngày càng không nắm rõ được tâm ý của mình, muốn cách xa anh, lại bởi vì một câu nói, một ánh mắt, một động tác của anh, mà chậm rãi tới gần anh, không tự chủ được bị anh hấp dẫn.

Nhưng vừa nghĩ đến dung nhan tái nhợt chịu nhục nhã của Tô Ân Huệ kia, bị Âu Thừa Duẫn tùy ý nhục nhã, cô cuối cùng vẫn là không có cách nào thuyết phục chính mình khuất phục trước anh, một hôn lễ sớm đã bị tính kế, cô bất quá cũng chỉ là điều ngoài ý muốn mà thôi.

Nhân vật chính không phải cô, phải ly hôn!

Khi trong đầu Vận Nhi bừa bãi nhớ tới thần thái tự nhiên của Tô Thượng Đông, trong mắt lại dấy lên hy vọng, anh trai sẽ không mặc kệ cô!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiều

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Động Tâm

Edit: Bướm Giang Hồ.

Ban ngày bận rộn, rất cuộc nghênh đón Đại nhạc hội của Riche. Khi màn đêm lặng lẽ buông xuống, Vận Nhi vội vàng bố trí hội trường, toàn bộ hành trình đều cùng một chỗ với Lam Hạo. Cũng không giống như trước kia từng có nhiều trao đổi như vậy, đạo cụ, hoa tươi, các loại đèn sáng, ruy băng, trong không gian lớn có thể chứa mấy vạn người đã tích tụ đầy đủ đám người đông nghìn nghịt, phô trương chưa bao giờ từng có, kinh ngạc đến Vận Nhi đều phì cười thốt thức không thôi, thật sự là đại minh tinh, ánh sáng của mặt trăng giữa các vì sao luôn không thể bỏ qua.

Không đợi Riche xuất hiện, trong thính phòng liên ầm ĩ một mảnh tiếng gọi, nơi nơi đều có ánh đèn chiếu sáng danh hào Riche, những tấm ảnh treo khắp nơi, khuôn mặt anh đẹp trai, khuôn mặt tươi cười, dàng hoàng mà chói mắt.

“Thật sự là đòi mạng, hậu trường sao lại thế này, trang phục hiện tại đưa đi sửa, còn kịp không?” Trong tay nhà thiết kế cầm đồ diễn của diễn viên, sốt ruột xoay quanh chờ Riche hóa trang xong, sẽ bắt đầu mở màn biểu diễn.

Trước đó có tuyển hai vị khách quý làm bạn nhảy, thế nhưng có một người quần áo nhỏ quá, thầy vũ đạo đã ở một bên suy nghĩ đối sách: “Không cần sửa lại, không còn kịp rồi, đổi người đi, em, Tô Vận Nhi, thay thế bổ sung!”

“Em!” Vận Nhi bị điểm tới lên, có vẻ có chút kinh hoảng, lúc trước cô vốn cũng rất có năng khiếu, chẳng qua cô cũng không có báo danh, vừa nghĩ đến có khả năng diễn cùng Riche, trong lòng cô vẫn là có chút khẩn trương.

Một người chưa từng có kinh nghiệm biểu diễn ở trước mặt Thương Nhĩ Kỳ quả thực là không chút nổi bật, có chút múa rìu qua mắt thợ: “Không, không, em không được, thầy à, để cho Hứa Tâm Lam diễn đi, cô ấy có kinh nghiệm hơn em!”

Tô Vận Nhi lôi Hứa Tâm Lam ra, các cô cùng học hệ vũ đạo, con bé kia vẫn luôn hâm mộ Riche, lần này rốt tuyến còn thương tâm hơn nửa ngày: “Tâm Lam lúc trước trúng tuyến, đến cửa cuối cùng mới soát rớt lại, cô ấy vẫn quen thuộc vũ điệu biểu diễn kia, vẫn là cô ấy thích hợp hơn!”

“Ừ, cũng đúng!” Thầy giáo vũ đạo nghĩ lại một chút, quyết định liền đổi Hứa Tâm Lam lên sân khấu, Tô Vận Nhi cũng có năng khiếu, chẳng qua thời gian đã không kịp, thân hình hai người các cô cũng không kém nhiều lắm, hẳn là có thể làm tốt.

“Vận Nhi, cậu thật sự là phúc tinh may mắn của tớ, hôn một cái!” Hứa Tâm Lam hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng, ở trên mặt Vận Nhi hôn một cái, vui vẻ cầm trang phục diễn xuất đến phòng thay quần áo thay quần áo.

“Được rồi, chuẩn bị đèn, Riche đã xuất hiện!” Vận Nhi chỉ cảm thấy xung quanh bỗng có một trận gió lạnh, mấy cái bóng đen vây quanh một thân hình màu đen rắn chắc, người con trai kính râm nam tính mười phần lướt qua bên người cô. Dung nhan quen thuộc kia nhảy vào mí mắt cô, cô mới hoảng hốt thấy rõ, người kia, là Riche.

Anh ta một thân màu đen càng có vẻ u mị tà khí, giống như tinh linh trong bóng tối, gây cho cô cảm giác xung đột thị giác khác thường.

Theo anh ta lên sân khấu, dưới đài tiếng người ồn ào, tiếng la phá tan bầu trời đêm, vang vọng toàn bộ vườn trường, làm nên một đêm cuồng hoang mà say mê. Vận Nhi đi đến thính phòng, mở màn biểu diễn là ca vũ làm nóng không khí. Vận Nhi rất cuộc cũng hiểu được vì cái gì mà nhiều người lại mê luyện anh ta như vậy. Anh ta trên vũ đài, một động tác, một ánh mắt, đều mị lực bắn ra bốn phía, tựa hồ trời sinh anh ta chính là một vật sáng, chiếu đến nơi nào, đều kéo một trận mưa rền gió dữ, đem không khí đưa lên cao trào nhất.

Khách quý anh ta mời đến cũng đều là những người quan trọng cấp Thiên Vương, luôn phối hợp ăn ý với anh ta. Khi anh ta sống động, khi anh ta xướng tình ca, đều là một bộ dáng khiến mọi người say mê, làm cho Vận Nhi ý thức được, anh ta thật là một thần tượng, là Đại Minh Tinh mọi người hâm mộ, say mê, mà không phải là người thường trong mắt cô.

Liên tục hai giờ cao trào, chỉ có xu thế càng ngày càng điên cuồng, hoa cả mắt nhìn Riche biến hóa thành đủ loại kiểu dáng. Vận Nhi cũng theo giai điệu chuyên chú nghe anh ta hát. Khi nhìn sắp đến giờ, Vận Nhi từ trong thính phòng đứng dậy, đi đến sau hậu trường.

Tiết mục cuối cùng là một ca khúc bi tình: Động Tâm, là ca khúc chủ đạo mới nhất của anh ta, còn không có đưa ra thị trường. Lần đầu tiên khuynh tình kính dâng, thỏa mãn thính giác của mọi người, âm nhạc hoa lệ mà tuyệt đẹp, âm thầm chảy xuôi, biểu lộ ánh mắt thâm tình, tâm cũng đi theo đó mà rung động.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Làm Vợ Anh Được Không

Cảm giác được ánh mắt nóng bỏng cách đó không xa xuyên thấu cả người mình, Vận Nhi chỉ thấy da đầu căng lên, không dám ngẩng đầu, ánh mắt đó khiến cô hoảng hốt, cô cố ý tránh né Lam Hạo, chính là không muốn nhìn thấy ánh mắt khinh thường của anh với cô.

Trái tim đã từng đập nhanh đến vậy, hình như trong giờ phút này đã không còn mãnh liệt như trước, thậm chí Vận Nhi cũng không biết, đối với Lam Hạo, đó chỉ là giấc mộng thời thiếu nữ của cô mà thôi, giống như đơn thuần say đắm một chàng hoàng tử có thể vứt bỏ mọi thứ vì anh, phấn đấu quên mình đuổi theo anh, giải thích với anh tất cả mọi việc, nhưng dường như lại không có một chút thuyết phục nào.

“Lam Hạo...” Vận Nhi cố lấy dũng khí, đứng ở phía sau thân hình cao to đang đưa lưng về phía cô, thở nhẹ ra một tiếng, đột nhiên bị một bóng đen che khuất tầm mắt,” Xuýt, đi theo tôi!”

Bên tai ập tới một luồng khí nóng, ngay sau đó miệng bị người che lại, tiếng tim đập mãnh liệt bao lấy cô, chỉ nghe thấy tiếng bước chân mạnh mẽ và từng tiếng thở gấp, Vận Nhi bị người kéo đi, không tự chủ đi theo bước chân của anh về phía trước, cảm giác được hô hấp xung quanh thông thuận, tức giận trừng mắt nhìn Thương Ngĩ Kỳ, “Anh làm gì vậy?”

“Dẫn em bỏ trốn, nhanh lên một chút!” Thương Nhĩ Kỳ nhìn thoáng qua phía sau, khóe miệng lộ ra một nụ cười tinh nghịch, cầm tay Vận Nhi rồi biến mất ở hiện trường, chặm một bước nữa, đoán chừng anh sẽ không đi được!

“Ồ! Nhưng mà buổi biểu diễn vẫn chưa kết thúc!” Lời Vận Nhi nói lập tức truyền trong gió, tay bị Thương Nhĩ Kỳ nắm, nhiệt độ từ lòng bàn tay truyền tới lòng hai người....

“Yên tâm, có người thay thế tôi” Dưới ánh trăng mờ ảo, Thương Nhĩ Kỳ một thân trang phục kị sỹ màu đen càng tăng thêm một tầng thần bí, giống như mang theo một tầng ánh sáng trong đêm, chiếu sáng toàn bộ đêm tối, thấp sáng thành phố Quang Hoa.

“Nhưng mà....”Vận Nhi muốn nói, tại sao lại kéo cô đi cùng a?

Khi Vận Nhi bị Thương Nhĩ Kỳ kéo ra từ trong xe, cô còn chưa phục hồi trạng thái, cơn gió lạnh thổi qua mặt, hai chân cô chạm đất, mở mắt cứ ngỡ là mình nhìn thấy dải ngân hà.

“Cô bé, dường như tôi đã nói sẽ tặng em một kính hi mà!”

“Cái gì?” Vận Nhi quay đầu, tóc dài tung bay trong gió, vô ý lướt qua gò má của Thương Nhĩ Kỳ làm cho lòng anh mềm mại thành một khối, có chút ngứa ngứa, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướm át khế mở, tựa như đóa hồng đâm máu, khiến anh hận không thể hung hăng hôn xuống, khi thanh âm cô vang lên trong không trung thì anh mới hồi hồn lại,” Nơi này đẹp quá!”

Phóng tầm mắt nhìn, đây là thế giới tràn ngập sao và trăng, bầu trời đầy sao như gần kề với mặt biển, ở nơi một mảnh màu xanh lá cây này toát ra sự hoa lệ chói lọi, rạng rỡ lấp lánh.

“Thương Nhĩ Kỳ đây là chỗ nào? Có thể thấy sao băng không?” Vận Nhi chưa bao giờ biết trên núi cũng có thể có cảnh sắc mỹ lệ như vậy, nhìn những ngôi sáng trên trời lóe sáng giống như những con đom đóm mùa hè, đưa tay ra là cô có thể chạm tới.

“Tôi biết cô gái như em chắc chắn sẽ thích!” Vận Nhi cảm thấy trên vai ấm áp, trở lại chỗ cũ, khuôn mặt hướng về phía Thương Nhĩ Kỳ, người đàn

ông ưu tú như thế, trong đôi mắt màu lam có một loại lực hấp dẫn khiến cô và anh đến gần nhau hơn.

“Vận Nhi! Quay lại!” Chỉ nghe tiếng “Bùm, bùm, bùm” thật lớn truyền đến từ phía sau, lúc cô xoay người ngẩng đầu nhìn, trên trời tràn ngập pháo hoa, vô số tia sáng từ trên trời rơi xuống, rơi vào tay cô lại trở thành những cánh hoa.

“Làm vợ anh được không?” Một giọng nói trầm thấp vang lên bên tay, đợi cô ngược nhìn lên, chỉ cảm thấy trên môi mát lạnh, trong lòng trào dâng từng đợt sóng.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Pháo Hoa Của Hai Người

Vận Nhi hốt hoảng, theo bản năng đẩy ra thân thể nóng hổi đang dựa vào, giống như bị trúng tà lùi lại về phía sau, đôi mắt to tràn ngập sự không thể tin được, anh ấy vừa mới nói gì?

“Làm sao vậy? Không muốn à? Anh chính là người đàn ông độc thân vàng đó!” Trên bầu trời tiếng pháo vẫn tiếp tục vang lên, những cánh hoa rơi lả tả giống như những giọt mưa, nhẹ nhàng bay lên người bọn họ rồi rơi đầy xuống đất, nhìn qua tựa như một cơn mưa cánh hoa.

“Tôi đã kết hôn rồi!” Đột nhiên Vận Nhi rất nghiêm túc nói, lễ cưới kinh thế hãi tục kia, cô nghĩ hiện tại không ai là không biết! Thế nhưng cô lại muốn nhìn rõ tình cảm trong mắt anh là thật hay là giả, điều cô không ngờ tới là, cô chưa từng nghĩ rằng Thương Nhĩ Kỳ lại tặng cô một kinh hi như thế.

“Tôi biết, chồng em, Âu Thừa Duẫn!” Đôi mắt Thương Nhĩ Kỳ chột lóe lên sự bi thương, rất nhanh lại khôi phục ý cười dạt dào, khi nhìn tới đôi mắt nghiêm túc của cô thì không khỏi cười khẽ một tiếng, bàn tay không khách khí chút nào gõ lên trán cô: “Cô bé, em không hiểu thế nào là hài hước sao? Bầu không khí tốt như thế này...”

“A? Anh đang nói đùa sao?” Sắc mặt Vận Nhi cứng đờ, khi nhìn thấy sự đùa giỡn trong mắt anh thì ngay lập tức đỏ bừng cả mặt.

“Tôi đây làm người dự bị của em có được không? Nếu có một ngày Âu Thừa Duẫn không cần em nữa, em nói cho tôi, tôi cưới em!” Giây lát dụ

dàng ấy khiến Vận Nhi không phân biệt được có phải mắt anh đang nhìn cô không.

“Cái chuyện cười này một chút cũng không buồn cười!” Không nói rõ được cảm nhận trong lòng là gì, Vận Nhi biết giờ phút này anh chỉ đang nói dối, nhưng cô thật sự bị cảm động, Thương Nhĩ Kỳ, cảm ơn anh đã nói muốn cưới cô!

“Ô Vận Nhi, nhận được kinh hỉ rồi chứ?” Thương Nhĩ Kỳ quay mặt đi rất nhanh, sự cô đơn trong mắt cũng theo đó mà tan biến trong màn đêm. Anh không muốn làm cô khó xử dù chỉ là một chút!

“Ừm, có kinh ngạc nhưng không vui!” Vận Nhi kéo áo khoác trên vai, cũng theo ánh mắt của anh, cùng nhau nhìn về phía bầu trời.

Những tia sáng xinh đẹp trong chốc lát đã gần hết nhưng lại mang đến sự mỹ lệ trong nháy mắt, như thế là đủ rồi, tình yêu cũng như vậy, nói không chừng ở một lúc nào đó lại lặng lẽ nở rộ ở trong lòng, lúc tới thì không ai hay biết, lúc đi mới cảm giác được... Hóa ra, lại ngăn ngui như vậy!

Một màn pháo hoa thuộc về hai người!

“Tôi đưa em về!” Ra khỏi con đường bị bao quanh bởi bình địa, Thương Nhĩ Kỳ mở cửa xe cho Vận Nhi, Vận Nhi lúc này mới nhớ, tối hôm qua anh cả bảo cô hôm nay cùng nhau về nhà, nhưng mà túi xách của cô vẫn còn ở trường, điện thoại di động vẫn đang tắt máy.

“Xong rồi xong rồi, tôi quên mất anh cả, mau đưa tôi về hoa viên Tinh Đô!” Vận Nhi vội vàng mở điện thoại di động, ngồi lên xe, thấy trên màn hình có hai mươi mấy cuộc gọi nhỡ, có ba cuộc gọi là của Âu Thừa Duẫn, còn lại hai mươi cuộc gọi là của Tô Thượng Đông.

Đến khi cô gọi lại thì không liên lạc được, Vận Nhi nghĩ thầm có phải anh cả về trước rồi không?

“Xem ra em rất sợ anh cả em!” Thương Nhĩ Kỳ liếc nhìn khuôn mặt lo lắng của cô, trái tim đập nhanh hơn một chút, khởi động xe, phóng nhanh như một cơn bão, lúc rẽ vào chỗ ngoặt, đột nhiên có một chiếc Bentley màu bạc vọt lên từ phía sau, dồn xe hai người vào ven đường.

“Đó là xe của chồng em à?” Thương Nhĩ Kỳ nhanh mắt nhìn thấy một người đàn ông mở cửa xe ra, hướng phía bọn họ đi tới, Vận Nhi cũng khẩn trương, lòng bàn tay cô chảy đầy mồ hôi, tháo dây an toàn chuẩn bị xuống xe. “Hình như là vậy!”

“Cuối tuần này đến công ty điện ảnh và truyền hình Kỳ Thụy tìm tôi, kinh hỉ vẫn chưa tặng em đâu!” Khi Vận Nhi mở cửa xe thì Thương Nhĩ Kỳ kéo cô lại, dưới tình huống Vận Nhi không kịp đề phòng, nâng lên hai má cô, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán cô, sau đó nở một nụ cười thẳng lợi, khiêu khích nhìn người đang đi tới trước mặt bọn họ, sắc mặt Âu Thừa Duẫn âm u như màn đêm.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Muốn Làm Chuyện Xấu

“Này, anh...” Không ngờ tới Thương Nhĩ Kỳ lại đột ngột làm vậy, còn chưa kịp chuẩn bị gì thì Vận Nhi bất ngờ bị đẩy xuống xe, đụng phải lồng ngực cứng rắn của Âu Thừa Duẫn, quay đầu lại muốn lên án đầu sỏ gây nên thì chỉ còn lại một trận khói và khuôn mặt đặc ý vênh váo của Thương Nhĩ Kỳ dần biến mất trong màn đêm.

“Ô Vận Nhi, lá gan của em thật là càng lúc càng lớn!” Khuôn mặt tức giận của Âu Thừa Duẫn tràn ngập ghen tuông, bá đạo quay mặt Vận Nhi lại, hôn xuống chỗ mà Thương Nhĩ Kỳ vừa mới hôn Vận Nhi. Sức lực to lớn, chỉ kém chưa đem Vận Nhi khảm vào trong thân thể của anh.

Khoảng cách gần như vậy, hơi thở ấm áp phun lên mặt Vận Nhi, Vận Nhi có thể cảm giác được ngọn lửa nóng rực trong cơ thể anh, giống như là muốn thiêu cháy cô, theo bản năng cô giải thích, “Anh ấy là minh tinh trường tôi mời tới, thuận tiện đưa tôi về.”

“Mặt mũi của em lớn quá nhỉ!” Âu Thừa Duẫn để lại dấu ấn của mình trên trán cô mới buông cô ra, trên mặt vẫn còn sự tức giận, đàn ông hiểu rõ nhất đàn ông, anh có thể nhìn ra ánh mắt khiêu khích kia đại biểu cho cái gì, xem ra là anh quá coi thường sức hấp dẫn của Vận Nhi rồi, ngay cả thái tử nhà họ Thương cũng muốn có được vợ anh, điều này càng tăng thêm ham muốn chiếm giữ của anh, không muốn buông cô ra nữa.

Âu Thừa Duẫn chưa từng nghĩ tới chính mình bởi vì một người phụ nữ mà phải nếm mùi vị này, sự thật chứng minh, toàn bộ sự tức giận trong cơ thể anh đều do Thương Nhĩ Kỳ.

“Anh... Thật khó hiểu!” Không biết anh ta nổi giận vì cái gì, Vận Nhi sờ chỗ Âu Thừa Duẫn hôn trên trán, theo phản xạ lấy tay lau, lại nhìn thấy ánh mắt tối sầm của Âu Thừa Duẫn, bất mãn thu tay về, tay kia bị Âu Thừa Duẫn kéo lên xe.

“Đã đến nhà rồi sao không đi vào?” Vận Nhi thấy Âu Thừa Duẫn đổi hướng xe, ngược lại hướng đến biệt thự Tinh Đô, cô háo tâm nhắc nhở.

“Nhà em ở Âu Viên!” Âu Thừa Duẫn hơi nâng mí mắt nhìn thẳng nói, trong lòng vẫn còn ăn giấm chua.

“Rất nhanh sẽ không phải nữa!” Khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của Vận Nhi tràn ngập sự kiên định, không sợ chết phản bác lại, đêm nay thật sự là không yên tĩnh.

“Tôi nói ở đó thì là ở đó!” Vẻ mặt Âu Thừa Duẫn không cho ai phản bác, cho dù là với Tô Vận Nhi cũng là kiểu giọng điệu máy móc.

“Để tôi về nhà, ngày hôm qua tôi đã nói với anh cả rồi!” Vận Nhi không để ý tới phán đoán độc tài của anh, ra lệnh nói.

“Dường như Tô Thượng Đông quá mức quan tâm với em!” Âu Thừa Duẫn không biến sắc, đôi mắt sáng ngời sâu thẳm như màn đêm, trong lời nói lại mang theo giọng điệu khác thường, nhạy bén gửi thấy một loại tình cảm không bình thường.

“Đó là anh trai tôi!” Vận Nhi nhấn mạnh, cô cứ có cảm giác Âu Thừa Duẫn luôn tính toán phòng ngừa chu đáo với Tô Thượng Đông, lại nói không rõ rốt cuộc là chỗ nào không đúng.

“Phải không?” Một tay Âu Thừa Duẫn lái xe một tay chống cằm, đang suy nghĩ chuyện gì đó, Vận Nhi nhìn thấy sắc mặt thâm trầm của anh, có chút sợ nắm chặt dây an toàn, cũng không mở miệng nói chuyện nữa.

Cô sắp phát điên rồi, rốt cuộc Âu Thừa Duẫn muốn làm cái gì, lúc cưới cô thì luôn mang một bộ dáng lãnh đạm, tại sao đột nhiên bây giờ lại để ý cô như vậy?

Xe dừng lại trước một khách sạn màu vàng cao cấp, Vận Nhi đi theo bước chân Âu Thừa Duẫn, cô có cảm giác ở trước mặt anh cô luôn luôn không có cách nào cự tuyệt, nhưng lại không thật sự thần phục.

Sàn đá cẩm thạch bóng loáng phản chiếu phong cách bố trí xuất sắc kinh điển, Âu Thừa Duẫn duỗi cánh tay dài, chính xác ôm lấy Vận Nhi đang đưa mắt nhìn xung quanh ở phía sau, đôi mắt u mê mở to, dáng vẻ đáng yêu quyến rũ lòng người như vậy khiến mây mù trong lòng Âu Thừa Duẫn bị quét sạch, đột nhiên anh ghé vào bên tai cô ám muội nói, Vợ à, bộ dáng em bây giờ khiến anh rất muốn làm chuyện xấu!”

Suy nghĩ kỹ một chút, hình như từ sau khi kết hôn, anh rất ít khi nhìn vừa mắt những người phụ nữ khác, điều này có liên quan rất lớn với cô gái trước mắt.

Vận Nhi không hiểu nhìn chăm chăm vào đôi môi anh, chưa kịp hiểu ý tứ trong lời nói của anh, thân thể đã bị Âu Thừa Duẫn ôm lấy trực tiếp đi vào phòng VIP.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Tự Chuốc Lấy.

Sau khi đi vào cô mới phát hiện, Tô Ân Huệ ngồi ở chỗ kia quay lưng về phía bọn họ. Tô Viễn Hàng và Hạ Uyên Như ngồi ở phía đối diện, nhìn thấy cô đi vào, trên mặt lộ ra một nụ cười vui mừng, “Thừa Duẫn và Vận Nhi tới rồi!”

“Đây là. . .” Vận Nhi bước lên phía trước, còn chưa hiểu tình hình, Âu Thừa Duẫn đã kéo cô ngồi xuống bên cạnh anh, “Anh Thượng Đông đâu?”

“Đến đây!” Mới vừa ngồi vững, bóng dáng cao gầy của Tô Thượng Đông cũng bước vào phòng, ngồi xuống bên cạnh Tô Ân Huệ, hai tay nắm vào nhau, nhìn Vận Nhi.

Bởi vì bọn họ đến mà không gian rộng rãi bên trong phòng có chút hài hòa.

“Được rồi, dọn thức ăn lên đi!” Âu Thừa Duẫn xoay người dặn dò nhân viên phục vụ đang đi tới, Vận Nhi lúc này mới hiểu rõ, thì ra là mọi người đang đợi cô, tự biết đuối lý, Vận Nhi cúi thấp đầu nói xin lỗi, “Xin lỗi, con không biết!”

“Thừa Duẫn khách sáo quá, cũng không phải lần đầu tiên Thượng Đông về nước, không cần long trọng như vậy!” Tô Viễn Hàng nói vài lời khách sáo với Âu Thừa Duẫn, mà Tô Thượng Đông ngồi đó mặt không chút thay đổi, không nhìn ra anh đang nghĩ cái gì.

Tô Ân Huệ cũng có chút mất tự nhiên, lén lút liếc mắt nhìn Âu Thừa Duẫn thì lại phát hiện từ đầu đến cuối ánh mắt của anh đều đặt trên người

Vận Nhi.

“Thượng Đông là anh trai của Vận Nhi, phải rồi!” Âu Thừa Duẫn nở nụ cười mang theo một chút tà ác, dường như không nhìn thấy ánh mắt Tô Ân Huệ quăng tới, ngón tay gõ trên mặt bàn gỗ lim theo quy luật, mang theo hứng thú nhìn về phía Vận Nhi.

Không ngờ lời của Âu Thừa Duẫn sẽ mượn cơ đón tiếp Tô Thượng Đông để mời bọn họ tới nhà hàng cao cấp nhất thành phố A dùng cơm, trái tim Vận Nhi lại có một chỗ nho nhỏ bị xúc động, Âu Thừa Duẫn khiến cô càng không hiểu rõ.

Vận Nhi không dám ngẩng đầu, cô sợ nhìn thấy sự đau thương trong mắt Tô Ân Huệ, tình yêu không hề che dấu như vậy ngay cả cô cũng nhìn ra, làm sao mà Âu Thừa Duẫn lại không cảm giác được?

Ra khỏi nhà hàng đã hơn mười giờ, Vận Nhi và Tô Ân Huệ đi đầu, mấy lần Vận Nhi định mở miệng muốn hỏi Tô Ân Huệ về tình cảm của Phạm Tu Vũ, lần trước khi cô rời khỏi bệnh viện, cũng chưa kịp hỏi rõ tình hình của anh ấy, chỉ biết là tại thời điểm Tô Ân Huệ yêu cầu cô ly hôn với Âu Thừa Duẫn cô liền chạy ra ngoài, cô có chút không rõ, hình như khi đó tâm trạng của cô chấn động hơi lớn.

“Ân Huệ, tối nay tới nhà anh, anh có lời muốn nói với em!” Giọng nói của Tô Thượng Đông không lớn, vừa rơi vào tai Âu Thừa Duẫn, anh mím môi, quan sát vẻ mặt của Tô Thượng Đông, những lời này là anh ta cố ý nói cho anh nghe!

Anh ta muốn che dấu cái gì hay là muốn chứng minh điều gì?

Nụ cười bên khóe môi Âu Thừa Duẫn càng đậm, “Vợ à, chúng ta đi trước thôi!” Anh thân thiết nắm tay Vận Nhi đi qua trước mặt Tô Thượng Đông và Tô Ân Huệ, thu toàn bộ vẻ mặt phức tạp của bọn họ vào đáy mắt nhưng cũng không có buông Vận Nhi ra.

Cùng chào hỏi Tô Viễn Hàng và Hạ Uyển Như, mắt lại nhìn thoáng qua Tô Thượng Đông và Tô Ân Huệ vẫn đang đứng tại chỗ, Vận Nhi ngồi xe của Âu Thừa Duẫn, cô có thể cảm giác được sự kiềm nén của anh cả và sự ần nhẫn của chị suốt tối nay.

“Âu Thừa Duẫn, anh không cảm thấy anh đối với chị tôi như vậy rất là quá đáng sao?” Vận Nhi không nhịn được đành mở miệng, nhất định là anh ta cố ý, làm như thế chỉ khiến cô càng khó chịu hơn.

“Đó là cô ta tự chuốc lấy!” Đầu ngón tay thon dài của Âu Thừa Duẫn lướt qua tay lái, nhẹ nhàng lái xe, giữa hai hàng lông mày mang theo sự lười biếng, từ từ mê hoặc tâm trí Vận Nhi.

Cô còn muốn nói vài lời nữa nhưng lại bị sự tăng tốc đột ngột của xe mà sợ hãi tới nỗi sắc mặt trắng bệch, thật là không chịu nổi tính khí khó chịu của anh ta, cô không đoán được sự tức giận ngay sau đó của anh ta là từ đâu mà tới.

Một ngày mệt nhọc, tắm rửa xong cô liền ngã nhào lên chiếc giường lớn mềm mại, trong lúc ngủ, dường như cảm nhận được một cơ thể ấm áp bên cạnh, hơi thở quen thuộc bao quanh cô khiến cô cảm thấy an toàn và yên tâm, cô dịch chuyển cơ thể, càng thêm đến gần phía nguồn nhiệt.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Tâm Tình Của Hai Anh Em

“Vận Nhi, hôm qua cậu chạy đi đâu vậy, tìm khắp nơi cũng không thấy cậu!” Hứa Tâm Lam nở nụ cười, vẻ mặt lấy lòng, bám lấy Vận Nhi có chút ủ rũ không phấn chấn nói, hôm qua cô và Riche cùng đứng trên một sân khấu, thực sự là quá lời rồi.

“À, tạm thời có chuyện xảy ra nên tớ phải đi!” Vận Nhi gục xuống bàn, mặt mày ủ dột nói, cô định lấy cớ bị bệnh rồi xin nghỉ học. Đến bệnh viện nhìn một chút, nhân tiện hẹn gặp Âu Dương luôn.

Hiếm có dịp cô ấy về nước một lần, phải giúp cô ấy thật vui vẻ.

Cậu có nhiều chuyện như vậy sao? Kì lạ, tiết mục cuối cùng không thấy Riche đâu, sau khi kết thúc cũng không thấy anh ấy xuất hiện nữa!” Hai tay Hứa Tâm Lam chống cằm không ngừng nói. Đáy mắt còn có một chút thất vọng, ngày hôm qua bọn họ phối hợp với nhau tốt như thế, không biết anh ấy có ấn tượng đặc biệt gì với cô không.

“Tâm Lam, tớ đến bệnh viện thăm anh Tu Vũ, cậu cứ tiếp tục!” Tô Vận Nhi hơi chột dạ che mặt lại, nếu để cho cô ấy biết hôm qua cô với Riche ở cùng nhau, cô ấy không bóp chết cô mới là lạ, nhưng mà nếu như người ở cảnh tượng hôm qua chuyển thành Hứa Tâm Lam, đảm bảo nha đầu này sẽ lập tức ngã nhào vào, mức độ say đắm Riche của cô ấy còn điên cuồng hơn so với khoảng thời gian cô thích Lam Hạo.

“Đi đi, đi đi, hay là cậu còn muốn hiệu trưởng tự mình đến mời cậu trốn học, đoán chừng ông ấy cũng sẽ cười tít mắt gật đầu đồng ý!” Hứa Tâm Lam dùng một giọng điệu hâm mộ, hiện tại toàn trường người nào mà

không biết giá trị con người của chồng Vận Nhi, mượn một cây thang cho cô lên trời cũng không thành vấn đề.

Vận Nhi không để ý tới sự đùa cợt của Hứa Tâm Lam, đi ra khỏi trường học liền trực tiếp bắt xe đến bệnh viện. Vốn tưởng rằng sẽ gặp Tô Ân Huệ, thế nhưng Tô Thượng Đông cũng ở đây.

“Vận Nhi?” Đột nhiên bị cắt đứt cuộc nói chuyện, Tô Thượng Đông nhanh mắt phát hiện thấy trên hành lang có một bóng hình màu trắng đang đi về hướng bọn họ, mái tóc dài được buộc gọn lại, da thịt trong suốt óng ánh động lòng người, khi nhìn thấy Tô Thượng Đông thì chạy nhanh về hướng bọn họ.

“Anh cả cũng ở đây à?” Tô Vận Nhi quay đầu lại thấy Tô Ân Huệ, “Chị!”

“Sao không đi học?” Giọng nói Tô Thượng Đông lạnh nhạt, dường như khi nhìn thấy Tô Vận Nhi thì trên khuôn mặt cứng nhắc có một chút dịu dàng, đẩy cửa phòng bệnh phía sau, “Ân Huệ, em tới chỗ bác sĩ trước đi!”

Tô Ân Huệ đáp một tiếng, xoay người lại, dường như ánh mắt không hề chú ý tới Vận Nhi, một giây cũng không dừng lại trên người cô.

“Buổi chiều không có giờ học, em liền tới đây!” Vận Nhi có chút buồn bực, hình như hiện tại quan hệ của cô với chị với anh cả hoàn toàn đối nghịch, trước đây cô không thân với anh cả nhưng sau khi anh về nước thì lại trở nên thân thiết hơn, còn chị luôn thân mật với cô thì lại càng ngày càng xa cách.

“Đi thôi, vào đây!” Tô Thượng Đông nhìn chăm chăm hình bóng Tô Ân Huệ rời đi, ánh mắt lại trầm xuống, kéo Vận Nhi đi vào phòng bệnh, trong phòng có rất nhiều thiết bị, Phạm Tu Vũ yên lặng nằm đó, không còn những vết thương chông chất giống như lần trước cô nhìn thấy, chỉ còn

băng quấn trên đầu, thạch cao trên người đã tháo bỏ, mắt nhắm giống như là đang ngủ say.

“Anh ấy.....” Vận Nhi nhìn chăm chăm vào cơ bắp teo tóp của anh trong mấy giây, ánh mắt kinh ngạc rơi trên người Tô Thượng Đông, mang theo nghi hoặc.

“Người thực vật, thần kinh não bị tổn thương, rất khó tỉnh lại!” Lời giải thích tóm tắt ngắn gọn, Tô Thượng Đông lại khôi phục vẻ mặt bình tĩnh như cũ, Vận Nhi hoàn toàn bị chấn động, Phạm Tu Vũ tao nhã lịch sự ngày trước, thế nhưng bây giờ lại trở thành người thực vật?

“Làm sao có thể như vậy?” Cơ thể Vận Nhi mềm nhũn, thiếu chút nữa không đứng vững. Thảo nào Tô Ân Huệ lại càng thêm đau buồn như vậy, một Âu Thừa Huyền, một Phạm Tu Vũ, cô trải qua hai lần li tử biệt kinh tâm động phách, làm sao tâm lý có thể chịu đựng được?

“Chuyện của Tu Vũ em không cần lo lắng, cứ chuyên tâm vào việc học của mình!” Lần đầu tiên Tô Thượng Đông an ủi Vận Nhi, chỉ vì anh không thích nhìn thấy đôi mắt trong veo của cô trộn lẫn những thứ tình cảm khác, chuyện này không cần cô phải lo lắng, vì cô anh sẽ loại bỏ sạch mọi thứ, cô đã hai mươi tuổi, anh cũng đã đợi hai mươi năm rồi!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Không Gần Nữ Sắc

Vận Nhi nghe thấy giọng nói mang theo sự bảo đảm của Tô Thượng Đông, lúc này mới an tâm gạt đầu một cái, trong mắt cô anh cả luôn luôn là người không có gì là không làm được, nhưng bây giờ cô lại không chú ý tới tia rung động khác thường trong mắt anh, chỉ là đơn thuần y lại vào anh.

"Buổi chiều anh phải tới công ty, em đi cùng anh không?" Tô Thượng Đông để Tô Ân Huệ ở lại bệnh viện, xuống tầng cùng Vận Nhi, đi về hướng lối ra.

"Em không đi, em có hẹn với Âu Dương rồi, anh cả anh cứ đi làm việc đi!" Tô Vận Nhi lắc đầu, cô biết Tô Thượng Đông luôn luôn tính toán thời gian rất chính xác, quan tâm nói.

"Vậy em lấy xe mà đi!" Tô Thượng Đông nghe thấy cái tên đó thì không nói thêm gì nữa, đưa chìa khóa xe trong tay cho Vận Nhi, "Vậy còn anh? Em bắt xe là được mà!"

"Anh đi xe của Ân Huệ!" Tô Thượng Đông kéo Vận Nhi cùng đi về phía bãi đỗ xe, Vận Nhi liếc mắt một cái đã nhìn thấy chiếc Ferrari đỏ như lửa kia, Tô Thượng Đông hướng về phía cô ra hiệu, sau đó ngồi vào chiếc xe thể thao màu trắng bên cạnh, lại dặn dò một câu, "Nhớ lái xe cẩn thận, có việc gì thì gọi điện cho anh!"

"A!" Vận Nhi ngẩn người gạt đầu, Tô Thượng Đông đã lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, rồi đi trước cô.

Vận Nhi ngồi vào trong xe thì nhìn thấy chỗ rèm cửa treo hai hình người tinh xảo kết theo kiểu Trung Quốc, rất cổ xưa, lần trước Tô Thượng Đông đã dạy cô một ít kinh nghiệm lái xe, Vận Nhi lái cũng rất dễ dàng, lái đến khách sạn Âu Dương ở, vừa vặn cô ấy và vài bạn học tóc vàng đến khách sạn.

"Vận Nhi, xe này thật đẹp, anh trai chị tặng cho à?" Hôm về nước, Âu Dương ngồi chiếc xe này do Tô Thượng Đông lái. Đối với người đàn ông không có phẩm chất kia, Âu Dương nhớ rất rõ.

"Không phải, anh ấy cho chị mượn đấy!" Vận Nhi chờ Âu Dương ngồi vào trong xe, khởi động xe lần nữa, cười giải thích.

"Thật là lạ, một người đàn ông như anh ta mà lại lái chiếc xe màu sắc biến thái như vậy!" Âu Dương chỉnh nhiệt độ máy điều hoà thấp một chút, lấy mũ che nắng trên đầu xuống ngắm nghía.

"Các em đã đi những nơi nào rồi? Tiếp theo định đi đâu?" Vận Nhi không để ý lời nói của Âu Dương, cố ý chuyển đề tài.

"Hai ngày nay bọn em đến thành phố Đông Phương nổi tiếng ở phụ cận chơi một lần, sáng sớm ngày mai sẽ theo đoàn đi ra đảo, Vận Nhi, sau này nhất định em sẽ là một hướng dẫn viên du lịch đạt tiêu chuẩn!" Hai ngày nay cô vừa đảm nhiệm làm hướng dẫn viên du lịch vừa làm phiên dịch viên, chủ yếu đây là đất nước cô quen thuộc nên tự nhiên có rất nhiều nhiệt tình.

"Ừ, chị cũng biết mà!" Vận Nhi phối hợp vừa cười vừa nói, lúc ở nước Đức, Vận Nhi đã thấy sự nhiệt tình của Âu Dương.

Vận Nhi dẫn Âu Dương tới khu thương mại sầm uất nhất trong thành phố, hai người chạy tới sân chơi dành cho trẻ em chơi một hồi, vô cùng ăn ý với nhau, vui đến nỗi quên cả trời đất.

"Ồ, hình như Riche càng ngày càng đẹp trai!" Trong tay Âu Dương đang cầm một ly nước đá bào ngồi ở cửa hàng đồ ăn đối diện khu thương mại với Vận Nhi, nhìn xuống một cửa hàng trưng bày ở tầng dưới dán đầy áp phích của Riche, Âu Dương chống cằm, sau khi so sánh nói.

"Âu Dương, em cũng thích anh ta sao?" Vận Nhi đột nhiên nghĩ tới lần đầu tiên nhìn thấy Thương Nhĩ Kỳ, hình như hôm đó lúc cô đang ăn cơm với Hứa Tâm Lam thì thoáng nhìn thấy anh, đôi mắt màu lam sâu thẳm kia chiếm lấy sự chú ý của cô.

"Chưa tới mức thích, trừ vẻ đẹp trai của anh em ra thì em đều miễn dịch, dĩ nhiên, bây giờ còn thêm một người nữa!" Âu Dương lắc xịch đu, thờ ơ nói, vừa nghĩ tới cái người anh tuần lạnh như băng kia, Âu Dương cảm giác trong cơ thể tràn lên một luồng nhiệt khó hiểu, cô dịch người tới cạnh Vận Nhi, "Vận Nhi, có phải anh của chị không gần nữ sắc không?"

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Âu Dương Thích Anh Trai

Trong miệng Vận Nhi đang ngậm đá bào, sau khi nghe đến lời Âu Dương, một hơi bị sặc nơi cổ họng, nhịn không được ho khan lên: “Khụ, khụ...”

Anh trai, không gần nữ sắc?

“Sao lại có phản ứng này?” Âu Dương vỗ lưng cô, trợn mắt liếc cô một cái.

“Tại sao lại nói như vậy?” Vận Nhi đau đầu, cố gắng hồi tưởng hình như từ nhỏ đến lớn, cô đều chưa từng nghe nói đến tin đồn tình ái của Tô Phượng Đông, cũng không có nghe cha nhắc tới chung thân đại sự của anh ấy, anh là chưa gặp được người anh thích đi.

“Em nhìn bộ dáng của anh ta, rất giống!” Âu Dương như gặp chuyện lạ nghiêng đầu, hơi nặng nề nói.

“Âu Dương, không phải em thích anh trai chị đó chứ?” Vận Nhi vui mừng phát hiện khi Âu Dương nhắc tới Tô Phượng Đông lại có thêm tia mong đợi và mất mát, hơn nữa ngày đó thái độ của Tô Phượng Đông đối với cô ấy rất kém, nhưng không sao, thường thường oan gia đều là bồi dưỡng từ đó mà ra.

“Chị nói bậy bạ gì đó nha!” bị đoán ra tâm tư Âu Dương đỏ mặt lên, theo bản năng thẹn thùng khẽ trách Vận Nhi.

“ Ôi, đúng là bị chị nói trúng rồi! vừa rồi chị còn nghĩ, em là nói người khác chứ không phải anh trai chị, không phải là anh trai chị đúng không?” Vận Nhi nhìn vẻ mặt cô ấy đỏ bừng hai má, trên mặt ý cười càng đậm.

Thật đúng là bị cô đoán trúng, Âu Dương thích Tô Phượng Đông?

Một người lạnh như băng, một người thông minh đáng yêu, đúng là một đôi trời sinh!

“ Vận Nhi, em chưa nói em thích anh ta, là chính chị nói!” Âu Dương giận dữ gõ đầu Vận Nhi, thật sự là muốn chết, muốn cô thừa nhận thích tên đàn ông như băng sơn vạn năm kia, cho cô là đầu óc độn hũ sao?

“ A, chị biết rồi, giải thích chính là che dấu!” Vận Nhi trêu ghẹo Âu Dương, nhìn vẻ mặt xấu hổ và giận dữ không chịu nổi của cô ấy, Vận Nhi cười càng vui vẻ: “Anh trai chị vĩ đại như vậy, chị thật sự hoài nghi, còn có cô gái không thích anh ấy chứ? Âu Dương, em cũng thích anh chị?” Vận Nhi bắt trước thần thái ngày đó của Âu Dương, từng chữ không sai lặp lại lời của cô ấy từng nói qua với cô.

“ Tô Vận Nhi, chị đang trả đũa em đúng không?” Âu Dương biến sắc, từ hồng chuyển sang trắng, từ trên bàn đứng lên đuổi theo Vận Nhi. Vận Nhi cười lớn một tiếng, nhanh chóng chạy đi ra ngoài.

Nhưng cô ấy thật sự nói đúng, đàn ông ưu tú nhất toàn Châu Á là anh trai các cô, đây là may mắn cỡ nào!

“ Buổi tối em về nhà họ Âu sao?” Cùng Âu Dương đi dạo qua một vòng, trời cũng đã sẩm tối, Vận Nhi biết lần này cô ấy chỉ ở lại một tuần, nhưng vẫn chưa có về nhà.

“ Không được, chờ đến lễ Đạp Thanh em sẽ trở về đó, sẽ càng không quấy rầy thế giới hai người!” Âu Dương ám muội cười, nghe vậy trong lòng Vận Nhi bỗng giật mình. Tâm tư Âu Dương quá không thực tế, cô

hiện tại đã biết mối quan hệ dây dưa giữa anh và chị, sao còn có thể tiếp tục ở bên người anh đây?

Chỉ là hiện tại cô không muốn phá vỡ niềm vui của cô ấy thôi!

“Vậy được rồi, chị đưa cô về khách sạn!” Vận Nhi chuyển tay lái, vòng quanh quảng trường rồi trở về.

Vừa đưa Âu Dương về khách sạn, Vận Nhi vốn là không có ý định đưa cô ấy trở về phòng, nhưng Âu Dương sống chết lôi kéo cô cùng vào, Vận Nhi nghĩ đem xe chạy về nhà họ Tô trả lại cho anh trai, nhưng Âu Dương không đợi cô phân trần liền lôi kéo cô đi vào thang máy.

“Vận Nhi, ngày mai em phải ra ngoài hai ngày, đêm nay chúng ta chơi kích thích một chút đi!” hai mắt Âu Dương tỏa sáng, vui rạo rức, tràn đầy tính toán.

“Này, Âu Dương, em muốn đi đâu?” Vận Nhi bị nụ cười âm hiểm của cô ấy đông lạnh đến run run, cô có một loại dự cảm không tốt. Suy nghĩ trong đầu Âu Dương người bình thường khó có thể tiếp thu, quả nhiên, tiếp theo cô ấy nói ra một câu làm cô mở rộng tầm mắt: “Em nghe nói ở chợ đêm vừa mở một nơi mới, em vẫn luôn rất hiếu kì. Vận Nhi, chúng ta đi mở rộng kiến thức một chút đi!”

Âu Dương ở một bên giật dây, cùng Vận Nhi đi trên tấm thảm đỏ thẫm, đèn treo pha lê xa hoa chiếu lên thân ảnh hai người.

Cô thật sự rất hiếu kì, tên Thủy Tinh cũng như ý nghĩa chính là muốn hướng đến những người không bình thường, tư tưởng của kẻ có tiền chính nằm ngoài dự đoán của mọi người, có lẽ, sống về đêm, chính là bởi vì vật ít mà quý, mê loạn mà say lòng người.

“Đi đâu tăng kiến thức?” Vận Nhi còn không kịp cự tuyệt, đột nhiên từ đỉnh đầu truyền đến một đạo tiếng nói trầm thấp, mang theo tức giận rõ

ràng.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Nữ Nhân Không Nghe Lời

Nghe thấy thanh âm này, không cần ngẩng đầu, Âu Dương cũng biết người tới là ai. Cô quá không nghĩa khí đẩy Vận Nhi tới phía trước, chính mình lui ra phía sau hai bước, vẻ mặt đề phòng nhìn người tới. Ngọn đèn u ám chiếu vào trên khuôn mặt như điêu khắc của Âu Thừa Duẫn lại thêm một tia lệ khí.

Thân thể Vận Nhi đột nhiên bị đẩy ra ngã về phía trước, liền rơi vào ôm ấp ấm áp, lại nhìn thẳng vào một đôi con ngươi đen sâu thẳm.

Làm ơn đi, Duẫn điện hạ thân ái, không có việc gì thì không cần tùy tiện xuất hiện nói chuyện, ok?” Âu Dương đan chân chống mặt, một tay chống lên cách tường bóng loáng, nhìn hai người đang ôm nhau, tỏ vẻ vừa lòng.

“Âu Dương, anh hình như đã cảnh cáo em, không được đùa giỡn người khác sau lưng anh đi?” Âu Thừa Duẫn đem Vận Nhi nâng dậy, bàn tay to như cũ dán tại bên hông cô, không có ý tứ muốn thả ra, Vận Nhi động đậy hai cái, vẫn không tránh đi được.

“Hai người các em chuẩn bị đi đâu?” Âu Thừa Duẫn liễm mi, tiếng nói thuần hậu trung mang theo quyết đoán không bỏ qua, lập tức làm cho Âu Dương ngoan ngoãn bày ra khuôn mặt tươi cười, a dua nói: “Không, anh, anh nghe lầm, em và chị Vận Nhi chuẩn bị đi tìm anh. Đúng không, chị Vận Nhi?”

Âu Dương dùng sức nháy mắt với Vận Nhi, lại đổi lấy Vận Nhi xem thường.

“Phải không?” Âu Thừa Duẫn nghiêng người mở cửa phòng Âu Dương, khoe miệng giơ lên tươi cười tà tứ: “VẬY em đi vào thay quần áo, theo anh đi!”

Nói xong anh đã ôm chặt Vận Nhi hướng thang máy đi đến, để lại Âu Dương giương mắt nhìn: “Này, này, Âu Thừa Duẫn, anh đang làm loạn cái gì đó?”

Thật sự là sắp tức chết cô, xuất quỷ nhập thần, thời điểm nên xuất hiện không hiện ra, thời điểm không nên xuất hiện thì cứ đúng lúc xuất hiện.

“Đi đâu?” Vận Nhi bị động bị Âu Thừa Duẫn kiềm chế, khi nghe được tiếng đóng cửa như đang phát tiết phía sau kia, nhịn không được quay đầu nhìn thoáng qua, đầu lập tức lại bị Âu Thừa Duẫn xoay trở về.

“Tôi không phải đã nói qua với em cách Âu Dương xa một chút sao? Hả?” Âu Thừa Duẫn ôm lấy Vận Nhi đi vào thang máy, từ vách thang máy ngay trước mặt hiện lên thân ảnh hai người đang ôm nhau, một cảm giác thỏa mãn nói không nên lời làm cho Âu Thừa Duẫn trong lòng ấm áp, cúi đầu, nhìn vào con người trong suốt của Vận Nhi.

“Vì sao?” Vận Nhi khó hiểu, bị ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn làm cả người cô không được tự nhiên, mặt cô đỏ lên, cúi đầu.

“Em sẽ bị cô ấy dạy hư!” Âu Thừa Duẫn khẳng định là cố ý, hơi thở ấm áp phun ở cổ cô, làm cho Vận Nhi khẩn trương nắm chặt góc áo mình, cẩn thận đến cả lỗ chân lông đều có thể cảm nhận được sự run sợ mà Âu Thừa Duẫn mang đến.

“Tổng giám đốc Âu!” Vận Nhi vừa định nói gì đó, thang máy vào lúc này mở ra, phục vụ khách sạn cung kính đứng ở cửa thang máy, tựa hồ không thấy một màn trước mắt này. Âu Thừa Duẫn nhắc chân bước ra thang máy, thuận đường cũng đem Vận Nhi kéo ra, nơi đại sảnh cũng là

nhân viên đang đứng chỉnh tề, khi nhìn đến Âu Thừa Duẫn đi tới, liền cúi đầu chào: “Tổng giám đốc Âu!”

Âu Thừa Duẫn cũng là một câu đờ không có nói, im lặng hưởng sự cung kính của người khác với anh, lấy tư thái vương giả nhìn tất cả mọi thứ.

“Đừng kéo tôi, tôi tự mình đi!” Vận Nhi bị Âu Thừa Duẫn mang ra khách sạn, chiếc Bentley màu bạc đã được người chạy đến trước mắt bọn họ, nhân viên bãi đậu xe đem chìa khóa xe đưa vào trong tay Âu Thừa Duẫn, Vận Nhi muốn từ bên người anh trốn đi, bị Âu Thừa Duẫn tay mắt lạnh lẽo cản lại: “Đêm nay em theo tôi về nhà!”

“Nhưng mà, tôi muốn đem xe trả lại cho anh tôi!” Tô Vận Nhi khóc không ra nước mắt, trước khi chỉ cảm thấy anh lạnh lùng một chút, tà ác một chút, không nghĩ tới anh còn khó dây như vậy.

“Xe của em tôi sẽ gọi người chạy về nhà họ Tô, hiện tại, lên xe!” Âu Thừa Duẫn không đợi cô phản ứng liền nhét Vận Nhi vào ghế phụ, sau đó mở điện thoại, phái người đem xe của cô chạy đi. Vận Nhi trừng mắt nhìn anh, tức giận không nói ra lời.

“Lại trừng, tôi liền hôn em!” Âu Thừa Duẫn đột nhiên đem khuôn mặt tuấn tú tiến đến trước mặt Vận Nhi, làm cho tim cô đập sai vài nhịp.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Ai Là Chị Dâu

“Ai, đây là tình huống gì?” Thời điểm Âu Dương kéo ra cửa xe ngồi vào liền cảm giác được không khí có chút không đúng, ánh mắt phản hận của Âu Thừa Duẫn từ trên kính truyền đến, trong lòng cô liền kêu không ổn. Xong rồi, cô đến không đúng lúc!

“Cái kia.....” Vận Nhi xấu hổ sắc mặt đỏ bừng, ngượng ngùng xoay mặt đi, trong lơ đãng đôi môi đỏ mọng đảo qua cảm cương nghị của Âu Thừa Duẫn, hơi thở ám muội lại lần nữa hiện lên. Cô thậm chí cũng không dám ngẩng đầu nhìn ánh mắt trêu tức của anh, hận không thể biến mình thành trong suốt.

“Ừ, đi thôi!” Âu Thừa Duẫn ngoéo môi một cái, bàn tay to chạm qua da thịt như tuyết nơi hai má Vận Nhi, xúc cảm tuyệt vời làm cho anh không muốn dừng tay, lông mi thật dài trên mí mắt cô như hai cánh quạt, cho tới bây giờ Âu Thừa Duẫn cũng không biết, phụ nữ còn có thể đẹp như vậy, mặt như hòa đào, tú lệ. Anh thích nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cô sạch sẽ tinh thuần, không chứa một tia dong tục chi phần.

“Anh, anh cũng thật đủ trình độ, nơi tốt như vậy thế nhưng em lại không biết?” Âu Dương kéo Vận Nhi đi theo sau Âu Thừa Duẫn. Xe dừng trước một pub, vừa thấy liền biết là nơi cao cấp dành cho khách VIP.

Bar Địa Ngục đèn rực rỡ mới lên, đêm không ngừng ồn ào ánh đèn xanh đỏ, nơi nơi đều tràn ngập hương vị kích tình.

“Chuyện em không biết còn rất nhiều!” Âu Thừa Duẫn lập tức đi phía trước hai người, bồi bàn đã mở cửa một căn phòng lớn cho anh. Vận Nhi

buồn bực, dường như nơi Âu Thừa Duẫn đến đều là địa bàn của anh, anh rốt cuộc có bao nhiêu nơi quen thuộc đây!

“Đi thôi, Vận Nhi!” Âu Thừa Duẫn không nghĩ tới anh trai lại thông tình đạt lý như vậy, thế nhưng mang các cô đến quán bar: “Vận Nhi, về sau tìm không thấy anh em, cứ đến nơi này bắt gian, đây cũng là một hang ổ của anh ấy!”

“Em nói cái gì vậy chứ!” Vận Nhi không nói gì, anh em nhà này thật đúng là giống nhau, đều thích lấy cô ra trêu đùa.

“Không phải chứ? Tàn Thần, dẫn theo những hai người?” Vận Nhi mới vừa đi tới cửa, chợt nghe đến một thanh âm đông cứng, có chút quen thuộc.

“Ôi chao, đây không phải là chị dâu sao? Đây là ai?” Khi Tiêu Trác nhìn đến Vận Nhi phía sau Âu Thừa Duẫn hai mắt lập tức tỏa sáng, sau đó lại đem ánh mắt dừng lại ở trên người Âu Dương: “Âu Dương? Tôi không nhìn lầm chứ? Thật sự là càng ngày càng đẹp!”

“Nha, anh Tiêu Trác, anh cũng thật sự là càng ngày càng đẹp đó!” Âu Dương nhìn thấy người tới, tươi cười hơn hở chạy qua. Anh em tốt của Âu Thừa Duẫn cô đều gặp qua vài lần nhưng bốn người đàn ông vĩ đại như vậy, chỉ cần liếc mắt qua một cái liền khó quên. Cho nên cô nhận ra những người đang ngồi là anh em đồng sinh cộng tử của Âu Thừa Duẫn.

Vận Nhi cũng nhận ra Tiêu Trác, hai tháng trước ở tập đoàn SK gặp hai người đàn ông này, còn có một tên Nam Cung Thần đã ở đây, khi tầm mắt Vận Nhi đảo đến này hai người kia, lập tức ngừng hô hấp.

Trang phục màu đen đều là đo theo vóc người của bọn họ mà làm, hơi thở lãnh tuấn mỗi người mỗi vẻ, bao gồm Mẫn Thiên Hữu lúc trước cùng Âu Thừa Duẫn từ Đức trở về, ở sân bay cô từng gặp qua một, ánh mắt sắc bén như hắc báo, hiện tại Vận Nhi rốt cuộc biết, cái gì gọi là vật hợp theo loài, người phân theo đàn.

“Ha ha, Âu Dương thực biết nói chuyện, đến cho anh Tiêu Trác ôm một cái!” Tiêu Trác không khách khí ôm Âu Dương đi đến trước mặt anh một chút, ánh mắt cũng đánh giá Vận Nhi vẻ mặt co quắp, khóe môi nhếch lên tươi cười tà ác, buông ra Âu Dương lại đi tới trước mặt Vận Nhi: “Chị dâu, chúng ta cũng ôm một cái!”

“Anh Thần, anh Thiên Hữu!” Âu Dương đẩy ra Tiêu Trác, lễ phép chào Nam Cung Thần và Mẫn Thiên Hữu đang xem kịch vui.

“Chị dâu mà cậu có thể ôm sao?” Cánh tay vừa muốn đụng tới Vận Nhi, đột nhiên liền xuất hiện một đôi tay cứng như sắt ngăn trở Tiêu Trác đang muốn giở trò, Âu Thừa Duẫn không khách khí đánh vào ma trảo trước mắt.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Thật Lòng Rất Mạo Hiểm

Edit: Bướm Giang Hồ

“Chị dâu còn chưa lên tiếng, cậu để ý cái gì?” Trên khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Trác tràn ngập không hề giận, vươn đùi phải, chuẩn bị tập kích đến người bên cạnh lại bị Âu Thừa Duẫn dễ dàng thông qua, nhanh chóng từng bước chế trụ cánh tay Tiêu Trác đem anh ta đẩy về phía sofa.

“Vận Nhi, cô đừng để ý đến anh ấy, anh Tiêu Trác chính là đại hỗn đản hoa tâm, nhìn thấy mỹ nữ liền dính vào!” Khi Tiêu Trác ngã xuống Âu Dương liền lên đến trước mặt Vận Nhi, cũng không quên cho anh ta thêm một cước.

“Anh nói này Âu Dương, em không thể trợn mắt nói nói dối như vậy, dính ai cũng không thể dính lấy chị dâu?” Lời Tiêu Trác vừa nói ra miệng, trên ngực liền truyền đến một tiếng đánh, anh ta hét lớn một tiếng, ôm thân thể cuộn mình lên, tức giận quát hai người đang xem kịch vui : “Các cậu chỉ ngồi cười, một đám không lương tâm!”

“Đúng vậy, chỉ mình cậu mới có tình yêu!” Mẫn Thiên Hữu ngồi trên sofa đối diện dùng chân đá anh ta một cái, quay đầu đi nhìn về mặt khẩn trương của Vận Nhi, khóe môi nhếch lên tươi cười thâm trầm : “Chúng ta gặp nhau rồi!”

Vận Nhi gật đầu, không nghĩ tới Mẫn Thiên Hữu đối với cô cũng có ấn tượng.

“Bọn họ đều là bạn của anh trai em. Chị Vận Nhi, em giới thiệu một chút cho chị!” Âu Dương giành trước một bước kéo tay Vận Nhi, Âu Thừa Duẫn đang vươn tay liền thu trở về, ngồi xuống sau các cô.

“À, lúc trước đã gặp qua một lần!” Vận Nhi cứng ngắc cười, thân thể đột nhiên bị người từ phía sau lôi kéo, cô liền ngồi xuống một nơi ấm áp, bên hông nhiều thêm một đôi tay. Vận Nhi bị Âu Thừa Duẫn kéo đến trên đùi, trong chốc lát, trong phòng kín lại cảm thấy không khí loãng lên. Trên khuôn mặt cười của Vận Nhi càng thêm hồng nhuận.

“Em ngồi ở bên người tôi vẫn là an toàn nhất!” Tiếng nói từ tính của Âu Thừa Duẫn mang theo hương thuần say lòng người, không ngừng mê hoặc Vận Nhi.

“A a a a!” Nam Cung Thần và Mẫn Thiên Hữu liếc nhau, nhìn trong mắt Âu Thừa Duẫn tràn đầy dự cảm, bọn họ cười hòa đón ý.

“Đúng là gặp sắc quên bạn mà!” Chỉ có Tiêu Trác xoa ngực kêu rên, vẻ mặt oán giận căm tức nhìn ba người, trong mắt hoa đào tràn ngập ủy khuất. “Bộp” Trên đầu đột nhiên bị đệm dựa ném trúng, Tiêu Trác ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không thể cam đoan, ngay sau đó ném đến trên mặt anh ta có thể chính là bình rượu.

“Tôi ngồi bên cạnh thì tốt rồi!” Cách quần áo mỏng manh, Vận Nhi có thể rõ ràng cảm nhận được độ ấm bàn tay anh dán trên da thịt của cô, cô có chút không được tự nhiên động hai cái, lại dẫn tới phía sau một trận nghe giống như thanh âm thống khổ hút không khí của Âu Thừa Duẫn, bàn tay to càng thêm ôm chặt eo cô : “Đừng nhúc nhích!”

“Ôi, chị dâu then thùng sao?” Tiêu Trác ngồi vào bên cạnh Âu Dương, trêu đùa nói.

“Cái kia... Có thể không cần gọi tôi là chị dâu không?” Tính ra cô so với Âu Dương còn nhỏ hơn, có chút không thể nhận một người đàn ông thoát

nhìn so với cô lớn tuổi hơn gọi cô như vậy.

“Nha, vậy kêu tiểu Vận Nhi?” Tiêu Trác mặt cười sáng rỡ, hoàn toàn không có phát hiện trên mặt Âu Thừa Duẫn mây đen đã dày đặc.

“Tốt lắm, tôi đã biết, chị dâu Vận Nhi!” Tiêu Trác nhìn lại Mẫn Thiên Hữu kéo cánh tay anh ta, lập tức thu lại tươi cười.

Vận Nhi nhú mi, có chút giống như lọt vào trong sương mù, lại đang bị Âu Thừa Duẫn ôm, cô không có biện pháp động đậy.

Không phải chưa từng có tiếp xúc thân mật với anh, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, mặt Vận Nhi đã hồng xuống tận cổ, ánh mắt sợ hãi lung tung nhìn về phía sau, lại đổi lấy ánh mắt ôn nhu đến thâm tình của anh, cô lập tức ngây ngốc!

Âu Dương bên kia đùa thật vui. Nói thật, rất mạo hiểm, cô sớm đã nghe Hứa Tâm Lam nói qua loại trò chơi kích thích này, thích hợp cho người trưởng thành chơi đùa, Âu Dương thua bị Tiêu Trác ép mấy ly bia, sắc mặt đã có chút thay đổi.

“Anh không giúp cô ấy sao?” Vận Nhi nắm lấy cánh tay Âu Thừa Duẫn, trong mắt lóe ra hứng thú dày đặc. Cầm Âu Thừa Duẫn để trên bả vai của cô, nhìn Tiêu Trác cười như yêu nghiệt, trong thanh âm mang theo mê hoặc : “Em cũng muốn chơi sao?”

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Trực Tiếp Ôm Hôn

“Có thể chứ?” Nơi đáy mắt Vận Nhi một bộ dáng hứng thú mong chờ làm cho Âu Thừa Duẫn không đành lòng cự tuyệt, nghiêng người kéo cả người Vận Nhi vào trong lòng tới gần chỗ Tiêu Trác, bình rượu vừa vịn dùng đến trước mặt Tiêu Trác, Âu Dương lập tức lên tiếng cảnh báo: “Ha ha, Tiêu Trác, anh chết chắc rồi!”

“Anh là đàn ông, sợ cái gì? Mạo hiểm lớn!” Tiêu Trác phồng khoáy bụng lên chén rượu trong tay, lại bị Âu Dương lấy tay chặn lại: “Chỉnh em vài lần, nào có tiện nghi cho anh như vậy, anh Thiên Hữu, đổi chén hạt tiêu đến cho anh ấy!”

“Không phải chứ, em làm thật?” Tiêu Trác nhảy dựng lên kêu, Mẫn Thiên Hữu cười nhẹ theo lời Âu Dương gọi người bưng tới một ly chất lỏng màu đỏ, hương vị mê người lập tức tràn ngập căn phòng.

Vận Nhi có chút trợn tròn mắt, nhìn bọn họ nháo thành một đoàn, thẳng tắp nhìn chăm chăm Âu Thừa Duẫn.

Không phải chứ? Cái này cũng được?

“Uống, uống nhanh, có chơi có chịu!” Âu Dương bưng lên cái chén liền đổ vào miệng Tiêu Trác, không chút lưu tình.

“Âu Dương, em chết chắc rồi!” Đùa, cái đó quả thực không phải cho người uống, Tiêu Trác bị chỉnh đến khuôn mặt đều đỏ bừng, vào miệng chỉ có một nửa, mới như vậy anh ta đã chịu không nổi, một nửa còn lại đều đổ

xuống cổ anh ta, trong tiếng cười vang của mọi người che bụng chạy nhanh tới toilet.

“Sợ cái gì chứ, cùng lắm thì lần tới, tất cả em đều chọn nói thật, ha ha, anh ấy chính không được em!” Âu Dương đắc ý nghĩ, kéo Vận Nhi ngồi xuống bên cạnh cô: “Nào, Vận Nhi, chúng ta tiếp tục!”

Dường như là cố ý nhằm vào Tiêu Trác, mấy lần kế tiếp khi chai rượu chỉ đến Âu Dương, bọn họ đều không làm khó cô.

Vài lần khi chuyển tới trước mặt Vận Nhi, đều là Âu Thừa Duẫn thay cô chịu, Vận Nhi nhìn anh thay cô uống một ly lại một ly rượu, trong lòng nói không nên lời là tư vị gì, chỉ cảm thấy trong lòng có một nơi bị dâng tràn cảm động.

“Ách.... Nói thật đi!” Khi chai rượu lại chỉ tới trước mặt Vận Nhi, cô không muốn Âu Thừa Duẫn lại thay cô uống rượu.

“Vận Nhi, cô cũng thật có dũng khí!” Hiển nhiên, Âu Dương so với cô hiểu biết tâm tư bọn đàn ông này hơn, nhắc nhở Vận Nhi chuẩn bị tinh thần thật tốt.

Vận Nhi liền buồn cười, trả lời một vấn đề so với uống rượu còn khó hơn sao? Mắt thấy Âu Dương uống nhiều như vậy, chính là không thấy cô ấy chọn nói thật.

“Chị dâu, khi cô và Thừa Duẫn make love đều là ai ở trên?” Tiêu Trác âm thầm may mắn là chính mình đến đúng thời điểm, vừa hỏi ra miệng, khuôn mặt Vận Nhi liền đỏ lên.

Hiện tại, cô rất cục biết vì cái gì á chết cũng không chọn nói thật!

“Có thể đổi câu hỏi hay không?” Ánh mắt cầu cứu của Vận Nhi hướng tới Âu Thừa Duẫn, khi thấy đế một mảnh trêu tức nơi đáy mắt anh, hoàn

toàn một bộ dáng đang xem diễn trò, thật sự là gấp muốn chết. Bọn họ sau khi kết hôn là tách ra ngủ, rõ ràng không có kết hợp thân thể.

“Không thể, chị dâu Vận Nhi đừng thẹn thùng, tôi chỉ muốn biết một chút xem Duẫn điện hạ của chúng ta là thích tư thế cởi mở hay vẫn là tư thế bảo thủ?” Tiêu Trác khẩn cấp chen đến bên người Vận Nhi, cười thật âm hiểm.

“Đi, chỉ biết khi dễ Vận Nhi, Tiêu Trác anh thật là xấu xa!” Âu Dương tức giận đánh vai anh ta, ngồi ở giữa các cô thật sự là chướng mắt.

“Đây là làm sao vậy? Có chơi có chịu, chị dâu sẽ không trốn chứ?” Cổ hống Tiêu Trác đến bây giờ còn không có dụ lại đâu, anh ta đẩy Âu Dương tới bên cạnh, tiếp tục nhìn chăm chăm Vận Nhi.

“Tôi sẽ uống rượu!” Vận Nhi có cảm giác muốn khóc, vấn đề này có chút loạn.

“A ha, mạo hiểm cũng không phải đơn giản chỉ là uống rượu như vậy. Vậy nếu cô không thay đổi quyết định, cô và Duẫn điện hạ của chúng ta tại chỗ này hôn nồng nhiệt ba phút, tôi sẽ bỏ qua có được không?” Mắt hoa đào Tiêu Trác đảo qua Âu Thừa Duẫn bên cạnh. Hiện tại có thể vui vẻ xem một màn kịch tình, lại lấy được niềm vui của người nào đó, một mũi tên trúng hai con chim!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Buổi Tối Say Lòng Người

Trong con người sáng của Vận Nhi càng kinh ngạc, ngón tay bị dọa rụt trở về, giương mắt nhìn vào đôi mắt lửa nóng của Âu Thừa Duẫn như bị mê hoặc.

"A? Không muốn? Vậy làm sao bây giờ? Hạt tiêu tư vị cũng không dễ chịu!" Tiêu Trác ở một bên không ngừng thêm dầu vào lửa, Mẫn Thiên Hữu và Nam Cung Thần bị khơi nên hứng trí, giật dây cho hai người trực tiếp biểu diễn tại đây.

"Vận Nhi, sợ cái gì? Làm thôi!" Âu Dương tựa hồ có chút chờ mong, khi Tiêu Trác đứng dậy một tay đẩy mạnh Vận Nhi vào lòng Âu Thừa Duẫn.

"Kiss, kiss, kiss,..." Ba tên đàn ông phụ họa theo đuôi, cùng nhìn về phía bọn họ.

Vận Nhi hận không thể tìm một cái hố chui vào, trên mặt càng nóng rực thiêu đốt, cô không từ bỏ cầm vật gì đó trong tay, lại nhanh chóng cầm áo sơ mi của Âu Thừa Duẫn. Âu Thừa Duẫn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi thủ công màu đen, mở hai cúc áo trên, con người âm lệ nhìn giống như săn bắn nhìn chăm chăm Vận Nhi, cô lập tức liền ngã vào trong con người đen thâm thúy của anh.

Bên hông lập đột nhiên bị ấm áp phủ lên, lập tức một trận trời đất xoay chuyển, cô đã bị Âu Thừa Duẫn ôm chặt vào ngực, bốn cánh môi cánh hoa kề sát một chỗ, gợi lên hoa lửa đầy trời.

Lưỡi dài linh động mở ra một hàm răng của cô, hấp thụ mùi thơm ngọt lành của cô, Âu Thừa Duẫn một tay nâng thắt lưng cô, một tay chế ngự cái ót của cô, hoa hoa lệ lệ hôn một cách thức tiêu chuẩn trình diễn trước mặt mọi người.

"A a a a a...." Thanh âm cười nói truyền bên tai Vận Nhi, cô chỉ cảm thấy trong cơ thể có một cỗ nhiệt khí dâng lên toàn thân, thân thể không tin được lại mềm mại giống cánh hoa, tùy ý Âu Thừa Duẫn ở trên người cô khơi lên một trận lại một trận lửa nóng.

Nụ hôn vừa kết thúc, lại lâu như vừa trải qua một thế kỉ vậy, Vận Nhi cảm giác được da thịt đều nóng ran như bị phỏng, cảm giác hôn môi lần này khác hẳn với mấy lần trước bị anh đoạt lấy. Dường như, cô đã muôn trăm lần trong cạm bẫy ôn nhu của anh vậy.

"Oa nga, Tàn Thần, sức chiến đấu của người càng ngày càng mạnh, năm phút đồng hồ, ha ha" Tiêu Trác tính thật chuẩn thời gian, ái muội nhìn Vận Nhi. Vận Nhi đem toàn bộ đầu đều vùi vào ngực Âu Thừa Duẫn, mà anh lại còn sủng nịnh vuốt tóc cô:" Vợ tôi then thùng, sau này đối phương thức khác đi!"

"Ha ha!" Kế tiếp lại là một trận cười vang, chẳng qua Tiêu Trác bị chinh phục thắm. Âu Thừa Duẫn và Âu Dương liên hợp lại, Mẫn Thiên Hữu và Nam Cung Thần nghiêng theo gió chiều, hoàn toàn thấy chết mà không cứu.

Tỷ như anh ta chọn nói thật, Âu Dương liền hợp pháo oanh tạc anh ta.

"Tiêu Trác, anh và phụ nữ ở trên giường... làm vận động lâu nhất có thể kiên trì bao lâu?"

"Tiêu Trác, anh khi mấy tuổi thì bắt đầu phá thân?"

"Tiêu Trác trên tay anh trai em có bao nhiêu tài sản?"

"Tiêu Trác hôm nay em mặc nội y màu gì?"

Hai vấn đề đầu hẳn thực sự trả lời, nhưng hai cái tiếp theo, hẳn bị đùa giỡn, kết quả cuối cùng - nước hạt tiêu!

"Anh Tiêu Trác, chưa có ai nói qua với anh sao? Thà rằng đắc tội với tiểu nhân, trăm ngàn đừng đắc tội với phụ nữ. Thực không khéo, hôm nay anh thật xui xẻo, đắc tội với em và Vận Nhi!" Âu Dương hai tay xoa thắt lưng, nhìn Tiêu Trác đã muốn té ra mặt đất, cười đau vỡ bụng, lần này về nước có thể xem như làm một chuyện có ý nghĩa.

"Em rõ ràng cho anh uống thạch tín!" Vị giác Tiêu Trác liền nhanh chóng không còn cảm giác, quỳ rạp trên mặt đất thống khổ rên rỉ, Tàn Thật thật không có lương tâm, anh giúp anh ta mà còn thấy chết không cứu, ngồi một bên xem diễn.

"Ý kiến hay, lần sau em sẽ nhớ chuẩn bị cho anh!" Âu Dương trên cao nhìn xuống Tiêu Trác anh tuần soái khí ngũ quan rồi rắm cuộn thành một cục, cười đến vẻ mặt sáng như vòng.

"Vui vẻ sao?" Hơi thở độc đáo của Âu Thừa Duẫn từ cổ Vận Nhi truyền ra, anh như si như say nhìn chăm chăm lúm đồng tiền như hoa trên dung nhan yêu kiều của cô. Lần đầu tiên nhìn thấy cô cười thoải mái như vậy, khóe miệng anh cũng theo đó giơ lên.

Gần như ôm nhìn cô, nhìn tươi cười thoải mái, anh liền cảm thấy thỏa mãn.

"Ừ!" Vận Nhi gật đầu, không phủ nhận, đêm nay cho cô rất nhiều niềm vui.

Anh ôn nhu như vậy, cũng làm cho cô có chút say.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Trong Lòng Đã Có Đối Tượng

"Âu Dương, em và Vận Nhi đi ra xe trước chờ anh!" Âu Thừa Duẫn ôm lấy Vận Nhi và Âu Dương đi ra khỏi phòng, đưa chìa khóa xe cho Vận Nhi, cô nhìn thấy đôi mắt đen như mực của anh thoáng hiện lên sự ưu tư mà cô không hiểu.

"A, được!" Âu Dương không hỏi nhiều liền lôi kéo Vận Nhi đi tới cửa, phục vụ thấy các cô đi ra, cung kính nghênh đón mở cửa cho hai người.

"Có tình huống gì sao?" Trong nháy mắt Âu Thừa Duẫn đã chuyển sang vẻ mặt nghiêm cẩn kì dị, Nam Cung Thần và Mẫn Thiên Hữu thấy anh trở lại thì cũng ngồi nghiêm chỉnh, "Liệt Diễm, còn đứng đó sao?"

Tiêu Trác lắc lắc ngón tay, ra hiệu động tác OK, từ dưới đất bò dậy, cũng là một vẻ mặt âm trầm. Lần này gặp nhau, chủ yếu nhất là bởi vì Mẫn Thiên Hữu mới từ châu Âu trở về, nhiệm vụ lần này mất hai tháng vì phải đi qua rất nhiều nơi.

"Tin tức mới nhất, viên ngọc xanh kia đã bị một gã thương nhân Hoa kiều giành được, hẳn có chính phủ làm chỗ dựa vững chắc, chúng ta không có biện pháp nào, nhưng mà hẳn thích những đồ vật quý giá cho nên một tuần sau nghiệp đoàn châu báu Hoa Vinh sẽ cử hành một cuộc triển lãm châu báu thế kỷ, nhất định hẳn sẽ tới, đến lúc đó chúng ta động thủ lần nữa!"

Về phần bí mật trong viên kim cương kia, bọn họ không biết, nhưng đây là nhiệm vụ của họ, bọn họ nhất định phải lấy được.

"Phải xem thời cơ tình thế, nhiều người ngược lại dễ dàng bại lộ hơn, mình và Tu La tham gia là được rồi!" Âu Thừa Duẫn hút một hơi xì gà, nhìn về phía Mẫn Thiên Hữu, anh gật đầu, đôi mắt màu xanh đậm lộ ra sự kiên định.

"Tớ sẽ quan sát người bên phía Olette, các cậu phụ trách tiến vào, chúng tớ phòng thủ!" Tiêu Trác lười biếng dựa vào ghế sofa, tầm mắt nhìn Nam Cung Thần, trao đổi với nhau một ánh mắt hiểu ngầm, nhiệm vụ lần này, bọn họ cũng muốn tạo nên một bức màn hoàn mỹ.

"Trong từ điển của chúng ta không có từ thất bại!" Những bóng dáng kiêu ngạo chông chéo lên nhau, Âu Thừa Duẫn dập tắt điếu thuốc trong tay, đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

"Duẫn, có phải cậu chuẩn bị rời khỏi đúng không? Cậu yêu Tô Vận Nhi rời hả?" Bọn họ đều nhìn ra, Âu Thừa Duẫn đối xử đặc biệt với Tô Vận Nhi, nếu như Âu Thừa Duẫn nảy sinh tình cảm rồi, vậy chứng tỏ rất nhanh anh sẽ thoát khỏi tổ chức, trong lòng anh có nỗi bận tâm, làm sao còn có thể không để ý đến chuyện sống chết nữa?

"Bây giờ thì không, chỉ cần tớ còn là Tàn Thần, tớ vẫn sẽ tiếp tục ở lại tổ chức!" Đáy mắt Âu Thừa Duẫn xẹt qua một chút do dự, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp, cho dù thân phận của anh không thay đổi, anh vẫn sẽ đối với Vận Nhi như vậy.

"Cậu nghĩ kĩ đi, cách ngày cậu rút lui cũng không còn xa nữa!" Bọn họ đã từng ước định, năm 30 tuổi sẽ ở lại Địa Ngục, bọn họ đều có gia tộc giàu có địa vị hiển hách, càng nhiều thân phận sẽ chỉ khiến bọn họ càng chịu nhiều ràng buộc, thêm một phần nguy hiểm.

"Tớ biết, việc này không ảnh hưởng tới quyết định của tớ!" Âu Thừa Duẫn vắt áo vest lên vai, sắc mặt lạnh lùng đi ra khỏi phòng, trong lòng có

một tia dao động, lần đầu tiên Âu Thừa Duẫn không xác định được tâm ý của mình.

Ngày đó, Tô Thượng Đông đến tìm anh, chỉ là vì — Tô Vận Nhi!

Chưa từng có người con gái nào có khả năng đi vào lòng anh, nhưng mà Tô Vận Nhi, hình như cô đã tiến vào rồi, hơn nữa càng ngày càng sâu!

Sâu đến nỗi anh có chút sợ, nếu như cô khăng khăng muốn rời khỏi anh, vậy anh nên dùng phương thức gì để giữ cô lại?

Đối với cô, không chỉ tồn tại một phần lợi dụng tâm lý, có lẽ, từ lúc mới bắt đầu thì đã không phải!

Đưa Âu Dương về khách sạn đã là nửa đêm, gió đêm từ từ thổi qua, sự yên lặng thay thế sự phồn hoa ban ngày của thành phố, Vận Nhi lẳng lẳng nhắm hai mắt, đầu dựa vào ghế, bình yên ngủ thiếp đi.

Âu Thừa Duẫn cũng không nhẫn tâm đánh thức cô, về đến nhà liền nhẹ nhàng ôm lấy cô, trực tiếp đi lên tầng, dừng tại phòng của anh, đẩy cửa ra rồi đặt cô lên chiếc giường tân hôn của hai người.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Chân Tướng Rõ Ràng

Từ sau đêm đó, Vận Nhi cảm thấy quan hệ giữa cô và Âu Thừa Duẫn đã có biến hóa nhỏ, cô cảm giác ánh mắt anh nhìn cô không còn sự coi thường giống như trước đây, ngược lại nhiều hơn một tia tình cảm khó có thể diễn tả bằng lời.

Chỉ là cô không quên tất cả những việc anh đã làm với Tô Ân Huệ, sự tồn tại của Tô Ân Huệ luôn luôn nhắc nhở cô rằng cô và Âu Thừa Duẫn chỉ là ảo tưởng, chuyện đó là không thể!

Mấy ngày trước gặp Tô Thượng Đông ở bệnh viện rồi sau đó cô cũng không thấy anh nữa, trong lòng cô cũng có chút khoảng cách với Tô Ân Huệ, Vận Nhi dự định tìm chị ấy tâm sự.

Lần này rất nhanh cô đã tìm đúng phòng bệnh của Phạm Tu Vũ, lúc cô đẩy cửa phòng ra thì không thấy Tô Ân Huệ, nhẹ nhàng đóng cửa lại, Vận Nhi đi tới bên giường Phạm Tu Vũ, phát hiện thần sắc của anh so với lần trước đến thăm đã tốt hơn vài phần.

Hàng lông mày trên khuôn mặt anh tuấn nhíu chặt lại, dường như lúc hôn mê anh cũng phải kiềm nén sự thống khổ to lớn, Vận Nhi có chút không đành lòng, đưa ngón tay vuốt lên khe sâu giữa hai hàng lông mày, dịu dàng nói, "Anh Tu Vũ, vì sao lúc ngủ cũng thống khổ như vậy?"

Đợi một hồi lâu cũng không thấy Tô Ân Huệ, Vận Nhi hỏi y tá mới biết những ngày qua cô ấy vẫn đến, chỉ là Vận Nhi tới không đúng lúc, có thể cô ấy đi ra ngoài rồi.

Vừa vặn lúc này Tô Thượng Đông gọi điện thoại tới, Vận Nhi bắt máy, anh dặn cô đến Viễn Hoa tìm anh.

Vận Nhi đi xuống tầng, mới vừa đi tới cửa cầu thang thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc và một người đàn ông xa lạ đang đứng bên cạnh, Tô Ân Huệ cúi đầu quay lưng về phía cô, gương mặt áy náy, Vận Nhi từ từ đến gần, cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra ngoài.

"Sau này cô cách xa Tu Vũ một chút, hại nó thành ra như vậy còn chưa đủ sao?" Người này chính là Phạm Vĩ Hoa cha của Phạm Tu Vũ, ông coi trọng nhất đứa con trai này nhưng lại bị người phụ nữ này hủy hoại.

"Cháu xin lỗi, bác. . ." Trên mặt Tô Ân Huệ mang theo nước mắt, ý vị nói xin lỗi.

"Âu Thừa Duẫn đã đồng ý sẽ trả lại cổ phần Phạm thị cho Tu Vũ, bác không cần lo lắng!"

"Cô đâm người ta một dao rồi đưa cho chút bồi thường là được sao? Âu Thừa Duẫn hại con tôi thành như vậy đều là bởi vì người phụ nữ như cô! Cô cút cho tôi!" Phạm Vĩ Hoa nói đến đây thì kích động đến nổi ho khan, vệ sĩ đứng bên cạnh thấy thế vội vàng đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của ông.

Vận Nhi sợ đến ngậy người, cô vừa mới nghe được những lời này, người khiến Phạm Tu Vũ thành ra như vậy lại là Âu Thừa Duẫn!

Nước mắt cô chảy xuống, cô nhanh chóng che giấu thân thể vào trong góc, lặng lẽ rơi lệ, âm thanh xin lỗi của Tô Ân Huệ vẫn tiếp tục vang lên, "Cháu xin lỗi, nếu như sớm biết sẽ như vậy thì cháu sẽ không bảo Tu Vũ giúp cháu đào hôn!"

Thì ra. . . . .

Phạm Tu Vũ cũng là một con cờ của Âu Thừa Duẫn, anh ta đã biết trước Tô Ân Huệ sẽ trở lại bên cạnh mình, mà bọn họ cũng chỉ là mồi nhử mà thôi!

*****

"Điện hạ, đã điều tra được rồi!" Tín cầm trong tay phần tư liệu nặng nề đưa đến trước mặt Âu Thừa Duẫn, nét mặt lộ ra vẻ khó xử, anh cũng nhìn ra điện hạ đang do dự, chỉ là anh không nghĩ rằng điện hạ lại thật sự điều tra cô ấy.

"Tôi biết rồi !" Âu Thừa Duẫn nhận lấy, đợi Tín ra khỏi phòng làm việc anh mới ngồi vào ghế, một tay chống lên cằm, một tay gõ mặt bàn, qua thật lâu mới mở xấp tài liệu kia ra.

Ánh mắt anh dần dần tối lại, khi nhìn thấy cái tên cuối cùng thì anh nhìn chăm chăm vào đó không chớp mắt, giống như là muốn xuyên thủng một cái lỗ lên đấy, ngón tay nắm thật chặt trang giấy, bàn tay đập lên mặt bàn, lòng bàn tay che lên cái tên cuối cùng kia — Hương Chi Lan!

Tại sao lại là bà ta, anh đã chuẩn bị quên đi người đàn bà mà anh căm thù đến tận xương tủy này rồi, vậy mà bà ta lại là mẹ của Vận Nhi!

Anh đã đoán đúng, Tô Vận Nhi thật sự không phải là con gái của nhà họ Tô!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Ly Hôn Đi, Điện Hạ

"Tại sao lại như vậy?" Vận Nhi thất thần đi ra khỏi bệnh viện, còn chưa tỉnh lại từ trong sự khiếp sợ vừa rồi, nghe thấy tiếng còi xe chói tai, cô cảm thấy toàn bộ thế giới đều đảo lộn rồi, một lần nữa trái tim lại bị rơi vào trong một góc hoang vu.

Vì sao khi cô sắp có một chút thiện cảm và mong đợi với Âu Thừa Duẫn, ông trời lại nhẫn tâm tiết lộ chân tướng sự thật, bảo cô phải làm sao bây giờ? Gặp Âu Thừa Duẫn, cô biết lấy gì đổi mặt với anh?

Âu Thừa Duẫn, rốt cuộc anh có bao nhiêu máu lạnh?

Ánh mặt trời chói chang chiếu rọi khắp mọi nơi nhưng cô lại cảm thấy vô cùng lạnh, sự lạnh lẽo không biết từ đâu đến thấm vào trong xương cốt khiến cô rùng mình một cái. Cảnh tượng trở nên mông lung, đôi mắt cô chợt lóe sáng, Vận Nhi quyết tâm làm một quyết định sáng suốt!

"Anh cả, giúp em chuyện này được không?" Khi Vận Nhi đứng ở trước mặt Tô Thượng Đông, anh thấy tinh thần cô hoảng hốt, ánh mắt anh càng trở nên thâm thúy. "Vận Nhi. . . . ."

Cho dù Tô Thượng Đông không hỏi gì cả nhưng dường như anh đã đoán được chuyện gì xảy ra.

Sau này, anh sẽ không trở mắt nhìn cô nữa, anh sẽ giữ lấy cô, anh sẽ không chỉ đứng nhìn nữa!

Anh cứ cho là chỉ cần chờ cô từ từ lớn lên, sau này cô sẽ là của anh, thế nhưng trước khi anh trở lại, bởi một sai sót ngẫu nhiên mà cô lại lấy chồng, ba mươi năm sinh mệnh của Tô Thượng Đông chỉ là vì cái năm anh mười tuổi ấy, cô gái này được sinh ra nên sinh mệnh anh mới trở nên có giá trị.

Khi Vận Nhi gấp rút lao ra khỏi phòng làm việc của Tô Thượng Đông thì chiếc chìa khóa xe anh đặt trong ngăn kéo vẫn yên lặng nằm đó, lúc đầu anh dự định gọi cô tới là để đưa cho cô chiếc chìa khóa xe, thế nhưng còn chưa có cơ hội mở miệng.

Tô Thượng Đông ngồi lên ghế, nhớ tới lần trước anh tìm Âu Thừa Duẫn nói chuyện của Vận Nhi thì anh nhìn thấy ánh mắt nhất định thắng lợi của anh ta, nhưng sau này anh ta cũng không còn cơ hội nữa rồi!

Lần này đổi lại đến lượt anh bảo vệ cô!

Vận Nhi ngồi trong xe tắc xi, nước mắt trên mặt đã bị gió thổi khô nhưng lại có thể thấy được rõ ràng vệt nước mắt, cô nắm chặt túi xách, dũng khí của hai mươi năm, vào hôm nay, bất kể như thế nào cô cũng sẽ kiên định lập trường của mình.

Tiếng nhạc du dương chân thực cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, Vận Nhi thấy một dãy số xa lạ.

"Tô Vận Nhi, có phải em đã quên lời tôi nói với em rồi không?" Giọng nói thờ ơ này là giọng nói quen thuộc của Thương Nhĩ Kỳ.

Tay cầm điện thoại di động của Vận Nhi thoáng cứng đờ, nghe không hiểu dụng ý của anh.

"Hôm nay là chủ nhật!" Tiếng than thở của Thương Nhĩ Kỳ từ điện thoại truyền đến, lúc này Vận Nhi mới nhớ tới, dường như ngày hôm đó anh có nói với cô còn chưa tặng cô sự kính hi. Chủ nhật tới công ty tìm anh!

Nhưng mà việc này có quan hệ gì với cô?

"Tôi không rảnh!" Vận Nhi thật sự không có dư thừa tâm tư để đi suy đoán ý nghĩ của Thương Nhĩ Kỳ, bây giờ mọi suy nghĩ trong đầu cô đều là Âu Thừa Duẫn, từ khi kết hôn từng chút một, dường như anh đã trở thành một cái rễ trong lòng cô, từ từ thâm nhập vào, bây giờ cô muốn loại bỏ nó, loại bỏ triệt để!

"Cô bé, em làm sao vậy?" Nghe thấy giọng nói không bình thường của cô, Thương Nhĩ Kỳ cũng chuyển sang giọng nói nghiêm túc, mỗi lần nghe được anh thân mật gọi cô là cô bé thì Vận Nhi đều rất muốn khóc, muốn trút hết mọi uất ức trong lòng ra ngoài.

"Tôi không sao, hôm nay tôi không rảnh, ngày mai tôi đến tìm anh nhé"
Vận Nhi không đợi Thương Nhĩ Kỳ trả lời đã kết thúc

cuộc gọi, cắt điện thoại di động, xe đã dừng trước tập đoàn SK.

Có lẽ, đây là lần cuối cùng cô bước vào tòa cao ốc này, Vận Nhi tràn đầy phiền muộn đi vào đại sảnh.

"Âu Thừa Duẫn có ở đây không?" Vu Nhuế liếc mắt một cái đã nhận ra cô gái trước mặt chính là phu nhân tổng giám đốc, tuổi còn nhỏ như thế, cả người tràn ngập hơi thở tuổi trẻ vậy mà đã là phu nhân tổng giám đốc cao cao tại thượng, mặc dù đều là phụ nữ nhưng cô vẫn có chút ghen tỵ, ở bên cạnh Âu Thừa Duẫn thời gian dài như vậy, cô cũng luyện được một thân lão luyện khôn khéo, "Có thưa phu nhân, tổng giám đốc đang ở trong phòng làm việc!"

Vận Nhi nói tiếng cảm ơn rồi đi về phía phòng làm việc của anh.

"Vào đi!" Giọng nói trầm mạnh chỉ thuộc về anh vang lên, ngón tay gõ cửa của Vận Nhi cũng có chút run rẩy, nhẹ nhàng đẩy cửa vào, cô nhìn thấy Âu Thừa Duẫn vùi đầu trước bàn làm việc, người ta đều nói lúc đàn ông

làm việc là có sức hấp dẫn nhất, đây cũng lần đầu tiên Vận Nhi thấy dáng vẻ đàn ông khi làm việc ngoài cha cô, trước đây ngay cả Tô Thượng Đông cô cũng chưa từng thấy qua một mặt thành thực như vậy.

Những tia sáng nhàn nhạt từ cửa sổ phản chiếu lên người anh tạo thành những luồng sáng tối, từng đường nét rõ ràng trên khuôn mặt tuấn tú như được đẽo khắc cùng với khí chất cao quý trên người anh kết hợp với nhau khiến anh thật độc tài, hình ảnh này khắc sâu vào trong trí nhớ Vận Nhi, cho đến thật lâu về sau, cô vẫn có thể nhớ được cảnh tượng này về Âu Thừa Duẫn khiến cho cô rung động.

“Sao lại là em?” Hồi lâu không nghe thấy âm thanh gì, Âu Thừa Duẫn ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt hoảng hốt của Vận Nhi, khóe môi lộ ra một độn cong không dễ dàng nhìn thấy.

Chống lại đôi mắt vô cùng có lực hấp dẫn của anh, Vận Nhi chỉnh đốn lại tâm tư, chậm rãi đi về phía anh rồi dừng lại trước mặt anh, sương mù trong mắt trào lên bị cô lau đi, cuối cùng ánh mắt cô rơi vào trong đôi mắt sâu thẳm của anh, “Tôi muốn hỏi anh một chuyện!”

“Hỏi đi !” Một chữ ngắn gọn, Âu Thừa Duẫn bỏ xuống dự án đang phê duyệt trong tay, một tay vuốt cằm, chuyên chú nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vận Nhi, tình cảm trong đáy mắt cuộn trào mãnh liệt.

“Tai nạn xe của Phạm Tu Vũ có liên quan đến anh không? Là anh thu mua công ty của anh ấy đúng không?” Vận Nhi nhìn thẳng vào đôi mắt trở nên âm u của anh, lòng cũng trầm xuống theo, không cần anh trả lời, cô cũng đã biết rõ đáp án.

“Em đã biết rồi còn hỏi tôi làm gì?” Âu Thừa Duẫn bỗng đứng thẳng thân mình, đột nhiên có bóng đen bao phủ thân thể nhỏ bé của mình khiến hô hấp của Vận Nhi lập tức trở nên khó khăn.

“Sao anh lại đáng sợ như vậy?” Giọng nói run rẩy của Vận Nhi mang theo sự thất vọng và sợ hãi đối với anh, không phải cô không biết anh có bao nhiêu lợi hại, không phải anh cũng đã từng lợi dụng Viễn Thái để uy hiếp cô gả cho anh sao?

Sao cô còn ngu ngốc ôm kỳ vọng với anh chứ?

“Đây chính là kết cục chọc đến người của tôi!” Đôi mắt nguy hiểm của Âu Thừa Duẫn nheo lại, “Là Tô Thượng Đông nói cho em sao?”

Ngày đó Tô Thượng Đông đã hỏi anh, nếu như Vận Nhi biết mọi việc anh làm với Phạm Tu Vũ, hậu quả sẽ như thế nào?

Nhưng anh là Âu Thừa Duẫn, trong từ điển của anh không bao giờ có chuyện bị người khác uy hiếp, từ trước đến nay chỉ có anh chi phối kẻ khác.

Trên thương trường cũng có quy tắc, anh không muốn kéo cô vào những chuyện như thế, nhưng mà sự chán ghét trong mắt cô với anh càng ngày càng sâu, khiến anh vô cùng khó chịu khi nhìn thấy!

“Không phải canh cả nói cho tôi biết!” Vận Nhi quả thực rất thất vọng về anh, cô còn có thể hy vọng xa vời gì với anh nữa, anh tàn nhẫn càng khiến trái tim cô lạnh lẽo!

Đối với anh, cô không còn chút lưu luyến nào nữa!

Vận Nhi lùi về sau một bước, tư thế từ trên cao nhìn xuống như vậy của anh khiến cô cảm thấy áp lực, hít sâu một hơi, cô đưa tờ giấy ly hôn mà Tô Thượng Đông đã tìm luật sư giúp cô chuẩn bị để vào trên bàn của Âu Thừa Duẫn, lúc này, cô thể hiện sự nghiêm túc và quyết liệt trước nay chưa từng có.

“Ly hôn đi, điện hạ!”

Năm chữ như mưa rơi nhẹ nhàng nện vào ngực Âu Thừa Duẫn làm tim anh đau nhói.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Một Lời Hứa Hẹn

Không khí xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh và kì dị, chỉ nghe thấy tiếng hít thở liên tiếp, Vận Nhi mở to đôi mắt, yên lặng nhìn Âu Thừa Duẫn, ngón tay nhỏ nhắn đặt ở trên tờ giấy ly hôn, ánh mắt Âu Thừa Duẫn nhìn chăm chăm bên ngoài cửa sổ thật lâu, không nhìn ra anh đang suy nghĩ cái gì, cứ như không nghe thấy lời của cô vậy.

"Tôi đã quyết định rồi, tôi không có cách nào làm vợ chồng với một người đàn ông máu lạnh vô tình, ly hôn đi!"

Vận Nhi nói xong, thân thể cũng khẽ run lên, ánh mắt Âu Thừa Duẫn lạnh như băng, anh không nói lời nào, cô coi như là anh ngầm chấp nhận đi!

Vận Nhi xoay người, lẳng lặng rời khỏi phòng làm việc của anh, trong lòng cũng trở nên trống rỗng.

Sau này Âu Thừa Duẫn thật sự không còn quan hệ gì với cô nữa!

Âu Thừa Duẫn đứng sát bên cửa sổ, bóng dáng cao lớn chôn vùi trong những tia nắng của hoàng hôn, trên bàn làm việc sau lưng anh để hai bản báo cáo, phần ký tên đã có một dòng chữ thanh tú.

Âu Thừa Duẫn xoay người, cầm lấy tờ giấy ly hôn kia, ngón tay thon dài xẹt qua các chữ trên tiêu đề.

"Xoẹt" anh giơ tay xé nát tờ giấy ly hôn kia, trong mắt anh nó trở thành một thứ vô cùng nực cười, ánh mắt rơi vào tập tài liệu bên kia, Hương Chỉ

Lan, Tô Vận Nhi.

Khóe môi kéo ra một nụ cười quyến rũ, anh cười có chút tà mị, "Ly hôn. . . . . Trò chơi vừa mới bắt đầu, làm sao tôi có thể để em rời đi đây?"

Anh ném những mảnh giấy vụn trong tay đi, những mảnh giấy bay lên giống như một cơn mưa cánh hoa, cuối cùng rơi xuống trên mặt thảm.

Châm một điệu xì gà, trong con người đen âm u của người đàn ông giống như ma quỷ tràn ngập thù hận vô tận.

"Tô Vận Nhi, đừng khóc, cuối cùng mày cũng được tự do rồi!" Vận Nhi ra khỏi tập đoàn SK, trong lòng không còn buồn phiền nữa, nhưng mà không biết làm sao, nước mắt cô lại cứ chảy ra, cho đến khi đi khỏi tầm mắt của anh, cô mới cảm giác được sự chặt vật của mình, ở trước mặt anh cô duy trì sự bình tĩnh và tao nhã như thế, thế nhưng khi không thấy anh nữa, trong lòng cô chỉ còn sự trống rỗng.

Những chuyện tiếp theo cô phải đối mặt, có lẽ sẽ rất khó khăn, nhà họ Tô sẽ ra sao cô không muốn suy nghĩ nữa, thế nào cũng được, chỉ cần không nhắc lên quan hệ của cô và Âu Thừa Duẫn nữa, lần này, cô thật sự tự do rồi!

"Két" Tô Vận Nhi hồn bay phách lạc đi trên vỉa hè, một chiếc Rolls-Royce màu đen dừng lại bên cạnh cô, "Tô Vận Nhi, em muốn chết sao?"

Thương Nhĩ Kỳ sắp bị cô bé này làm cho tức chết, lần trước thấy cô hoảng hốt luống cuống vượt đèn đỏ cũng là loại này cảm giác này, trái tim anh như muốn nhảy ra ngoài, anh vững vàng dừng xe trước mặt cô, bước chân của cô bỗng rụt về.

Cô mở to đôi mắt chứa đầy sương mù, khi nghe thấy tiếng quở trách của Thương Nhĩ Kỳ thì cô giống như một đứa trẻ làm chuyện sai, lập tức nhào

vào trong ngực anh, khóc rống lên, "Thương Nhĩ Kỳ, tôi ly hôn rồi, cuối cùng tôi cũng ly hôn rồi!"

Thương Nhĩ Kỳ tháo chiếc kính râm xuống, nghe thấy lời cô nói sau đó, đáy mắt anh lập tức sáng rỡ lên, anh vỗ nhẹ lưng cô, dịu dàng nói: "Tô Vận Nhi! Cuối cùng em cũng làm một việc đúng!"

"Nhưng mà, tại sao tôi lại muốn khóc, tôi cứ muốn khóc thôi. . . . ." Vận Nhi rất lưu luyến cái ôm này, lúc cô cần nhất một bờ vai, anh đã xuất hiện, kịp thời xuất hiện.

“ Cô bé, em chưa từng nghe qua câu thành ngữ mừng đến chảy nước mắt sao? Chính là để miêu tả hình dáng em bây giờ đó, là bởi vì em quá vui mừng! ” Thương Nhĩ Kỳ kiên nhẫn dỗ dành cô, cho tới bây giờ anh chưa bao giờ có cảm giác muốn nâng niu một người phụ nữ trong lòng bàn tay, Tô Vận Nhi lại khiến anh có sự xung động này, nhưng mà anh lại muốn làm như vậy.

Anh tặng cho cô một bầu trời đầy sao, một câu chuyện cổ tích, một lời hứa hẹn.

Vận Nhi lập tức nín khóc mỉm cười, chiếc áo sơ mi đắt tiền của Thương Nhĩ Kỳ bị cô nắm không còn hình dáng, nhưng vào lúc này lời nói đơn giản của anh đều dễ nghe hơn so với bất kỳ lời tâm tình nào, ba chữ Thương Nhĩ Kỳ, cô đã ghi nhớ trong lòng.

Từ xa Tô Thượng Đông ngồi trong chiếc xe thể thao màu trắng nhìn thấy hai người đang ôm nhau, con người đen thâm trầm càng trở nên rét lạnh, anh đã chậm một bước, lần này, anh lại chậm một bước!

Siết chặt ngón tay, anh liếc mắt nhìn Vận Nhi vừa khóc vừa cười, anh dậm xuống tay lái, đóng cửa sổ xe lại.

“ Thế nào? Em có muốn xem xét tôi không? Âu Thừa Duẫn không cần em nữa, tôi cưới em! ” Thương Nhĩ Kỳ kéo Vận Nhi vào trong xe thể thao của anh, hiện tại anh không hóa trang, rất dễ dàng bị người khác nhận ra.

“ Là tôi không cần anh ta có được không? ” Vận Nhi nhận lấy chiếc khăn giấy anh đưa, vẫn còn không ngừng thút thít.

“ Tô Vận Nhi em thật lợi hại, Âu Thừa Duẫn em cũng dám bỏ? ” Thương Nhĩ Kỳ thắt dây an toàn cho cô, nhìn cô bởi vì khóc mà khuôn mặt đỏ lên, trong lòng vô cùng rối rắm, “ Sau này em không được dễ dàng rơi lệ vì một người đàn ông, biết chưa? ”

Vận Nhi mù mờ gật đầu, chỉ cảm thấy Thương Nhĩ Kỳ trong phút chốc như vậy khiến cô không hiểu được.

“ Bây giờ em muốn đi đâu? ” Thương Nhĩ Kỳ vừa nghe thấy giọng nói không bình thường của cô liền vội vàng chạy tới tìm cô, thậm chí anh còn bất chấp việc anh phải chuẩn bị để đi sự kiện chương trình, chỉ cần dừng tới chuyện có liên quan đến cô, anh có thể bỏ quên tất cả mọi thứ.

“ Không biết nữa, tôi không dám về nhà, cha mà biết tôi ly hôn nhất định sẽ mắng tôi! ” Vận Nhi không dám tưởng tượng, quyết định này của cô không thương lượng trước với Tô Viễn Hàng, không biết ông có chấp nhận không.

“ Vậy thì trước tiên cứ ở nhà tôi hai ngày! Đúng lúc tôi có chuyện muốn nói với em! ” Một tay Thương Nhĩ Kỳ lái xe, một tay vuốt ve tóc của cô, cô luôn có cách khiến anh không thể làm gì rồi lại khiến anh đau đến tận xương tủy.

“ Cảm ơn anh! ” Vận Nhi vốn muốn cự tuyệt, nhưng vào giờ phút này cô lại không thể từ chối được sự cương chiều của Thương Nhĩ Kỳ với cô, khiến cô không tự chủ được gật đầu, nghĩ lại trừ nhà họ Tô ra nơi mà cô có thể đi

chính là nhà họ Hứa, nhưng mà bây giờ đi tìm Hứa Tâm Lam nhất định rất bất tiện.

“ Tô Vận Nhi, em phải nhớ kỹ một câu tôi nói với em đều là nghiêm túc! ” Thương Nhĩ Kỳ nhấn mạnh, lại phát hiện ánh mắt của cô bé kia đang nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết suy nghĩ bay tới nơi nào rồi.

Anh đã nói chỉ cần cô mở miệng, anh sẽ cưới cô!

“ Tiểu thư? ” Âu Dương xuất hiện ở Âu Viên khiến chị Ngọc và chú Chung giật mình, Âu Dương kéo theo va li hành lý, tiến lên ôm hai người đã lâu không gặp mặt.

“ Chú Chung, chị Ngọc, tôi về mấy ngày rồi, ngày mai lên máy bay nên tối nay tôi về thăm hai người một chút! ” Âu Dương ngọt ngào nói, khiến cho những người làm ở Âu Viên thụ sủng nhược kinh, Âu Dương đã ở nước Đức một thời gian khá dài, cũng giống như Vận Nhi đều được những người làm yêu mến.

“ Ha ha, tốt, tiểu thư càng lớn càng xinh đẹp! ” Chị Ngọc cảm động nói, giúp Âu Dương cầm hành lý vào phòng khách.

“ O, anh tôi và Vận Nhi vẫn chưa về sao? ” Bên trong biệt thự vẫn vắng vẻ như trước đây, bởi vì Âu Dương đến mà có một chút náo nhiệt.

“ Lúc này phu nhân nên trở về rồi! ” Chị Ngọc liếc mắt nhìn đồng hồ, đã là tám giờ tối rồi, trước kia lúc nào về muộn phu nhân sẽ gọi về Âu Viên, chỉ là hôm nay, chị Ngọc nhìn thoáng qua bên ngoài biệt thự, điện hạ cũng chưa về.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Không Tự Chủ Được

Edit: Bướm Giang Hồ

Âu Dương nghe chị Ngọc nói Âu Thừa Duẫn và Vận Nhi vẫn phân phòng ngủ mới cảm giác được tình thế nghiêm trọng, trước kia Âu Thừa Duẫn từng có nhiều phụ nữ như vậy, lại cô đơn không đụng chạm Vận Nhi, cô có thể lý giải là, anh hai để ý đến Vận Nhi.

Bởi vì sợ làm tổn thương nàng, cho nên mới kiểm chế chính mình, cô không tin cả ngày có một cô gái xinh đẹp ngọt ngào động lòng người bên cạnh như vậy, ông anh của cô lại không tâm động, mà thái độ bảo vệ che chở Vận Nhi của Âu Thừa Duẫn đêm đó, anh đã tuyên bố rằng thích người ta rồi!

"Chị Ngọc, anh hai tôi chưa về sao?" Âu Dương tắm sạch sẽ ghé vào chỗ tay vịn lầu hai, nhìn chăm chăm đồng hồ lớn treo trong phòng khách, đã mười giờ, Vận Nhi cũng chưa trở về, chẳng lẽ bọn họ ở chung một chỗ sao?

Ngày mai cô trở về nước Đức, chờ ở nhà họ Âu chờ được Vận Nhi đồng ý, hiện tại bị chế giễu, tất cả bọn họ đều không ai ảnh rồi.

"Không có!" Trong phòng khách trống trải, câu trả lời lại vang lên rõ ràng.

"Az..., chị nghỉ ngơi đi, tôi chờ một chút!" Âu Dương kéo áo tắm trên người, trở lại khách phòng, tâm trạng lại luôn không yên, lo lắng cho Vận

Nhi và Âu Thừa Duẫn, về phương diện khác, rốt cuộc nghĩ đến tên đàn ông băng sơn kia, trong lòng có một phần mất mát nho nhỏ.

Tô Thượng Đông, suy nghĩ đến ở sân bay ngày đó ngoài ý muốn va chạm vào trong lòng anh ta, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền không tự chủ được mà nóng lên, chưa từng có người đàn ông nào đối xử với cô không phong độ như vậy, nhưng Tô Thượng Đông khinh thường không để ý cô, lại thành công khiến cô chú ý anh ta.

Như vậy có được gọi là thích hay không?

Âu Dương nhớ lại ngày đó ánh mắt Vận Nhi chắc chắn nói cô, cô thích Tô Thượng Đông, cô lại khó xử rồi. Giống như trước kia cô trêu ghẹo Vận Nhi thích Âu Thừa Duẫn vậy, kỳ thật các cô đều giống nhau.

Nếu có thể, cô muốn ở lại đây, nơi này có anh trai, có Vận Nhi, còn có người đàn ông không để cô vào mắt kia.

Nhưng cô nhất định trở về, bởi vì Kiều Sa, mẹ cô còn đang ở Đức.

Nếu không có chuyện ngoài ý muốn của ba năm trước, anh Thừa Huyền không mất, thì sẽ tốt bao nhiêu!

Hiện Tại Âu Dương đang nhớ lại những kí ức đáng sợ kia, còn có thể cảm giác được trái tim vô cùng đau đớn, thời điểm đó cô vừa từ Đức trở về thành phố A, sau khi cô sáu tuổi được bá tước Jonathan mang về Đức, tuy thường xuyên về nước, nhưng thời gian ở lại cũng không lâu, mà lần trước cô về nước, chính là lúc anh Thừa Duẫn qua đời.

Cho nên đối với Tô Ân Huệ, cô hận thấu xương, hại chết anh Thừa Huyền, bây giờ còn bây giờ còn quấy nhiễu anh hai và Vận Nhi, cô tuyệt đối không chấp nhận cô ta.

Dù cho cô ta là em gái Tô Thượng Đông!

Suy nghĩ đến Tô Thượng Đông, Âu Dương lại nằm sấp trên giường than thở, không ngừng níu chặt tóc của mình, không biết về sau còn có cơ hội gặp lại anh ta hay không, nhưng nghe Vận Nhi nói, anh ta vẫn sống bên Mỹ, vậy lần này về nước là chuẩn bị tiếp nhận chức vụ của Tô Viễn Hàng hay sao?

Đang nhập thần, Âu Dương nghe được có động tĩnh trong hành lang, cô vội vã từ trên giường bò xuống, mở cửa phòng ra liền nhìn thấy Âu Thừa Duẫn đi lên lầu. Âu phục toàn thân màu đen, ánh đèn u ám lại càng thêm ảm đạm.

“ Anh, anh về rồi sao? Vận Nhi không về cùng anh sao? ” Âu Dương nhìn Âu Thừa Duẫn dừng lại tại cửa phòng cô, nghe được giọng nói của cô, sau đó lên tiếng, “ Em nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai để Tín đưa em ra sân bay! ”

“ Uy uy, Âu Thừa Duẫn làm sao vậy? Vận Nhi? ” Âu Dương đi theo sau Âu Thừa Duẫn đi vào phòng anh, bên trong hoàn toàn bất đồng sắc điệu, cách thức Châu Âu phong tình, trong phòng một cỗ mùi nước hoa Cổ Long nhàn nhạt, Âu Dương biết sở thích của anh vẫn chưa thay đổi.

“ Anh, làm sao vậy a? Cãi nhau với Vận Nhi rồi hả? Chị ấy nói với em đêm nay sẽ về nhà mà! ” Âu Dương nhìn Âu Thừa Duẫn cời âu phục trên người, đi đến trước tủ rượu rót một chén rượu đỏ, ly có chân dài làm nổi bật khuôn mặt có chút cô đơn của anh, giữa trán nhiều hơn một tia u buồn.

“ Không có gì, cô ấy về nhà họ Tô rồi, em nghỉ ngơi sớm một chút đi! ” Âu Thừa Duẫn tháo cà vạt trên cổ xuống, một hơi uống hết chất lỏng trong ly, rượu đỏ tươi theo khóe miệng của anh chảy xuống ngực rắn chắc của anh, trong đêm yên tĩnh lại càng diêm dúa lắng lơ, lại một lần nữa đối với Âu Dương hạ lệnh đuổi khách.

“ Các người làm em tức chết! Em mặc kệ rồi! ” Âu Dương oán hận đập đập dưới chân, vẻ mặt phát điên.

“ Âu Dương! ” Âu Thừa Duẫn thấy cô tức giận sập cửa mà đi, liền gọi cô lại, “ Chăm sóc mẹ thật tốt! ” Đứng dậy, kéo tủ quần áo ra chọn một bộ áo tắm đi vào phòng tắm.

Âu Dương nhìn thấy Âu Thừa Duẫn có chút khác thường, thật lâu sau, tìm không ra bất luận nguyên nhân gì, mở cửa phòng, về phòng mình.

Gọi di động cho Vận Nhi, bên kia lại truyền đến tín hiệu tắt máy.

Về nhà họ Tô, thật sự chỉ là về nhà họ Tô sao?

Vận Nhi không biết ngày mai cô sẽ đi sao, cô không có cơ hội chào hỏi chị ấy rồi.

Gửi đi tin nhắn, một lần nữa Âu Dương nằm lại trên giường hồi tưởng lại dặn dò của Âu Thừa Duẫn với cô, sao có thể nhắc tới mẹ?

Âu Thừa Duẫn không phải là người thường xuyên nói ra những suy nghĩ trong đầu của mình, điểm này Âu Dương hiểu rõ hơn bất cứ ai.

Giống như Âu Thừa Huyền qua đời, anh cũng không nhắc tới ở trước mặt bất cứ người nào, đặt anh Thừa Huyền trong lòng, vị trí rất sâu.

Âu Thừa Duẫn từ trong phòng tắm đi ra, Âu Dương đã rời đi.

Âu Thừa Duẫn bọc áo tắm ngồi vào sofa, những giọt nước trên tóc anh theo gương mặt rơi xuống cổ anh, hầu kết Âu Thừa Duẫn cuộn lên một phát, một tay chống trán, ánh mắt sâu thẳm như nửa đêm nhìn về phía giường lớn, cuối cùng, vẫn vươn tay ra, “ Tín, giúp tôi điều tra xem cô ấy đang ở đâu! ” Chỉ cần xác định cô ở địa phương nào, thì anh sẽ yên tâm!

Tô Vận Nhi, tôi phải giữ em như thế nào đây?

Nếu em thật sự chỉ là Tô Vận Nhi, thật là tốt biết bao!

Âu Thừa Duẫn đột nhiên phát hiện, sau khi cô xuất hiện, anh đối với Tô Ân Huệ, hình như đã không còn có hận!

Lúc trước cố ý muốn kết hôn với cô, bởi vì anh đã đáp ứng với Thừa Huyền, sẽ chăm sóc cho cô ta thật tốt, nhưng anh cũng không muốn buông tha cô, hai tay cô nhuộm đầy máu tươi của Thừa Huyền, dựa vào gì lại được hưởng yêu thương từ anh?

Nhưng hiện tại, anh mới biết được, từ lúc bắt đầu, anh không nên động tâm với cô, Tô Vận Nhi ...

“ Anh hai, anh nói Vận Nhi và Âu Thừa Duẫn ly hôn rồi hả? ” Tô Ân Huệ nghe được tin tức này, một khắc đó, trong đầu là thoải mái, nhưng suy nghĩ lại, Âu Thừa Duẫn cũng không phải người dễ dàng chịu thua, Tô Ân Huệ đột nhiên nhớ tới hôm nay nghe y tá trong phòng bệnh của Tu Vũ nói tới Vận Nhi, chỉ là không nhìn thấy cô rời đi.

“ Anh nghĩ Âu Thừa Duẫn không dễ dàng buông tay như vậy đâu, Ân Huệ, nếu Vận Nhi trở về, đối xử với em ấy tốt một chút! ” Tô Thượng Đông nói, anh ta đều đã nhìn ra, cô không ủng hộ Vận Nhi như trước, kỳ thật từ đầu tới đuôi Vận Nhi là vô tội nhất, cô biết, nhưng liên qua đến Âu Thừa Duẫn, cô liền luống cuống, cũng trở nên không lý trí rồi.

Con đường này là chính cô lựa chọn, cô có tư cách gì mà trách Vận Nhi? Chỉ là sự ghen tị của người phụ nữ mà thôi, cô không phủ nhận, đối với Vận Nhi, cô không phải là một người chị tốt, là cô đã đẩy Vận Nhi vào cái vòng xoáy này.

Yêu anh, cô đã trả giá rất nhiều, dù cho chỉ được ở bên cạnh anh, chỉ cần có thể được nhìn thấy anh, nhưng hiện tại, ngay cả liếc anh một cái, cũng biến thành hy vọng xa vời rồi

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Yêu Vô Tư

Edit: Bướm Giang Hồ

"Tam tiểu thư không trở về sao?" Vừa rạng sáng ngày thứ hai Tô Thượng Đông liền chạy về nhà họ Tô, bởi vì Vận Nhi, anh ta cũng khó được liền chạy về nhà họ Tô.

"Đại thiếu gia, tam tiểu thư không trở về!" Người hầu không hỏi nhiều, thật thà trả lời.

"Cha ta đâu?" Tô Thượng Đông nhắc chân bước vào phòng khách, vừa vận nhìn thấy Tô Viễn Hàng xuống lầu, chuẩn bị đến công ty. Nhìn đến Tô Thượng Đông trở về, trên mặt lộ ra từ ái tươi cười, "Sao trở lại sớm như vậy?"

"Vâng, chờ đi công ty với cha!" Tô Thượng Đông do dự một chút nói, đi tới bàn ăn với Tô Viễn Hàng, nơi đó đã được bày ra từ sớm, Tô Viễn Hàng ngồi xuống chủ tọa, hỏi người giúp việc bên cạnh, "Ngày hôm qua tiểu thư không trở về sao?"

"Ân Huệ ở bệnh viện, thuận tiện chăm sóc Tu Vũ!" Tô Thượng Đông trả lời, trên thực tế sau khi Tô Thượng Đông trở về Tô Ân Huệ cũng rất ít đến công ty, mà lần này Tô Thượng Đông về nước, cũng đã chuẩn bị phải ở lại đây dài dài.

"Sớm biết có hiện tại, hà tất lúc trước!" Tô Viễn Hàng ho khan một tiếng, có điều ngụ ý là Phạm Tu Vũ cũng đưa con rể khiến ông rất hài lòng, nếu không có Âu Thừa Duẫn, có lẽ ông cũng sẽ suy xét, chẳng qua hiện tại ván

đã đóng thuyền, cũng ngoài ý muốn của ông, thua thiệt cũng chỉ có cậu ta mà thôi.

"Thượng Đông, con không chuẩn bị quay về Mỹ sao? Bây giờ công ty bên kia phải làm sao?" Tô Thượng Đông vẫn luôn được Tô Viễn Hàng bồi dưỡng tốt, để có thể trở thành quân bài quốc tế của ông ta, dẫu... l. qđđ, nhưng sự nghiệp của ông vẫn ở trong nước, mà sức khỏe của ông ta cũng không được như trước, giao sự nghiệp cho con trai vẫn là yên tâm nhất. Ông ta cũng không đoán được anh ta sẽ về nước nhanh như vậy. Đối với chuyện này, ông ta cũng không hỏi nhiều.

Vận Nhi và Ân Huệ, ông ta cũng đã có những tính toán riêng, nhưng hiện tại không tới phiên ông ta quan tâm.

"Tạm thời hiện tại con sẽ ở lại đây một thời gian, những việc quan trọng ở bên đó con cũng đã giao cho người đáng tin cậy rồi, sẽ không có ảnh hưởng gì đâu, cha, cha không cần lo lắng đâu!" Tô Thượng Đông nói như vậy là anh ta muốn làm gì cũng không cần ông ta phải đồng ý, mà trên thực tế Tô Viễn Hàng không có lý do gì phản đối, chuyện này cũng là điều ông ta mong muốn

Sk đầu tư vốn, sau khi rút vào Viễn Thái, ông ta tin tưởng Tô Thượng Đông ở Viễn Thái sẽ phát triển tốt.

Con trai ông là nhân trung chi long (rồng giữa loài người), xem ra đã đến lúc ông nên về hưu rồi.

Tô Thượng Đông không nhắc tới chuyện của Vận Nhi với Tô Viễn Hàng, vì anh ta vẫn chưa chắc chắn, nhưng không cần biết là như thế nào, anh ta cũng sẽ không để Âu Thừa Duẫn tiếp tục khi dễ Vận Nhi. Nhìn thấy cô khóc, anh ta rất đau lòng.

Vận Nhi ngủ một giấc, lấy lại tinh thần, có điều căn phòng này xa lạ khiến cô có cảm giác không được tự nhiên, cô và Thương Nhĩ Kỳ cô nam

quả nữ ở cùng một chỗ, vẫn luôn khiến cô có chút khúc mắc.

“Em dậy rồi sao?” Vận Nhi đi ra phòng khách, đã thấy Thương Nhĩ Kỳ đang nấu cháo thịt nạc, hương thơm ngào ngạt.

Hương vị tràn ngập, Vận Nhi nhất thời cũng cảm thấy đói bụng, cô xấu hổ vuốt tóc, “Anh cũng biết nấu ăn sao?”

“Đương nhiên là không, ngu ngốc, chẳng lẽ cô không biết hiện tại có chỗ bán đồ ăn nhanh sao!” Thương Nhĩ Kỳ tươi cười ấm áp vẫn làm tim Vận Nhi choáng váng, cô đi qua bưng lên bát cháo mà Thương Nhĩ Kỳ đưa đến trước mặt cô, trước mắt tỏa ra hơi nóng làm trong mắt cô có một tầng sương mù.

“Chủ nhật không cần đi học, em theo tôi đến công ty đi!” Thương Nhĩ Kỳ nói.

“Tôi đi làm gì?” Trong lòng Vận Nhi còn rất rối bời, cô không biết phải về nhà họ Tô và nói chuyện này với cha như thế nào đây, không có lý do, cô sợ là không qua được cửa ải này, nhưng hiện tại cũng ly hôn rồi, cha cũng không thể làm gì cô.

Hiện tại không phải đúng lúc tác thành cho anh và Tô Ân Huệ, mọi chuyện giờ cũng không liên quan tới cô.

Nhưng vì cái gì, cứ nghĩ tới Âu Thừa Duẫn và Tô Ân Huệ ở cùng một chỗ, cô lại khó chịu.

Chị yêu anh như thế, nên cho cô phải nói cho chị biết mới đúng!

“Tô Vận Nhi, tôi nghe nói ngày đó, người cùng lên sân khấu với tôi là em, em nhường cho người khác hả?” Thương Nhĩ Kỳ kiên nhẫn dẫn đường Vận Nhi, anh phải xóa đi hình ảnh tên đàn ông kia trong đầu cô, muốn chết thì cũng là tên đàn ông kia chứ không phải anh ta.

“Làm sao vậy?” Tô Vận Nhi nghi hoặc ngẩng đầu, sao lại nói đến chuyện này?

“Em cũng học võ đạo, chẳng lẽ em không biết một khi được biểu diễn với Riche, em cũng rất có khả năng trở thành minh tinh hay sao?” Thương Nhĩ Kỳ thật sự đã bị ánh mắt vô tội của cô đánh bại, sao cô lại không tận dụng cơ hội đó chứ.

Vận Nhi khác những cô gái khác, cho tới bây giờ cô đều không kiêu ngạo tự phụ, cũng sẽ không lợi dụng cơ hội của người khác để vụ lợi cho bản thân, nếu không lấy thân phận của cô, những ngày sau cũng không có vấn đề gì.

Nhưng khí chất không tranh sự đời trên người cô không thích hợp lẫn lộn trong làng giải trí này, mà Thương Nhĩ Kỳ hiểu nguyện vọng của khán giả, trên sân khấu phải nhiệt tình, cho nên anh ta không tiếc sức lực giúp đỡ cô.

Sẽ có một ngày anh ta và cô sẽ đứng trên cùng một sân khấu!

“Hả? Nhưng sao bây giờ Tâm Lam không có nổi tiếng?” Vận Nhi không nghĩ tới ca vũ hội ngày đó lại gây chấn động như vậy, cô dường như đã xem nhẹ thực lực của Riche.

“Cũng phải xem cơ hội của họ đã đến chưa!” Thương Nhĩ Kỳ xoa đầu cô, một bộ dạng dạy bảo người khác.

“Ý của anh là?” Vận Nhi mở to mắt, đột nhiên hiểu rõ dụng ý của Thương Nhĩ Kỳ, nhưng cô không muốn lợi dụng quan hệ với anh ta để đạt được mục đích của mình, nói vậy, sự cố gắng của cô không có ý nghĩa rồi.

“Cô bé, thế giới này là như vậy đó, cá lớn nuốt cá bé, không phải chỉ dựa vào lòng tin là có thể thành công, chẳng lẽ em không muốn đứng trên sân khấu, để cho toàn bộ thế giới biết đến võ đạo của em sao?”

“Nhưng...” Vận Nhi từng có ảo tưởng, từng có khát khao, nhưng là không nghĩ tới, sẽ có cơ hội nhanh như vậy.

“Thôi, em đừng cần nhần nữa, trước kia tôi đã vì em mà bỏ buổi họp báo, hiện tại em phải giúp đỡ tôi?”

“EP mới của tôi đã có, nhưng MV vẫn chưa quay, cho nên, em phải giúp tôi chuyện này!”

Chỉ đến studio Vận Nhi mới biết được, nguyên lai không chỉ là nữ chính trong MV của anh ta, mà còn phải làm bạn nhảy của anh ta, Vận Nhi lập tức hiểu rõ dụng tâm của anh ta, Thương Nhĩ Kỳ, lại một lần nữa khiến cô cảm động.

Anh ta giúp cô thực hiện được ước mơ, cô biết thành ý của anh ta, rộng rãi của hẳn, tình ý của anh ta, những lý do đường hoàng này, đều là anh ta giả vờ mà thôi, chỉ vì để cho cô không cần gánh vác mọi thứ.

Chỉ là cô không biết, về sau, anh ta có muốn rời khỏi Làng Giải Trí hay không?

Chẳng qua những thứ này, anh ta đều không nói cho cô!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Phụ Nữ Có Chồng

Edit: Bướm Giang Hồ

Cơ thể Vận Nhi cực kỳ mềm mại, mà vũ đạo cũng rất tốt.

Thầy giáo đánh giá cô rất cao, lại được Riche giới thiệu, Vận Nhi liền được nhà sản xuất và công ty quảng cáo rất khen thưởng.

Đây là Riche thu sơn chế tác, công ty biết được thân phận thật sự của anh ta thì cũng không dám mạnh miệng, cổ đông công ty điện ảnh và truyền hình đều là Thương thị.

Anh phiêu bạt vài năm, cũng muốn dừng lại, bởi vì có Vận Nhi, mới khiến anh ta có thêm một tia lưu luyến với làng Giải trí.

"Không cần khẩn trương, em có thể mà, nghiêm khắc nói ra, vũ đạo của em so với tôi còn chuyên nghiệp hơn!" Thương Nhĩ Kỳ nhảy một bài nhẹ nhàng.

"Cũng không thể bằng anh được!" Vận Nhi khiêm tốn cười, chỉ có trong lòng nàng rõ ràng, anh ta không muốn cô bị áp lực, dẫu l. qđđ, nhưng nhìn thấy studio phía trước, phía sau lại có nhiều công tác viên như vậy, gửi gắm rất cao hi vọng, cô vẫn có chút khẩn trương.

Nhưng vừa bước lên sân khấu, cô lại không che giấu được sự tự tin và ung dung, trong đầu nhớ kỹ mỗi một động tác, những phiến não kia đều bị cô ném sang một bên.

Điệu nhảy này kết hợp cổ điển và hiện đại, bắt đầu là múa ba-lê duyên dáng, tinh lọc giai điệu tình yêu, còn có cả Hip-hop, một điệu nhảy kết hợp đủ loại vũ đạo, thách thức những động tác vũ đạo khó.

Vận Nhi và Thương Nhĩ Kỳ còn hai người bạn nhảy do thầy giáo dẫn tới, có sự chuyên nghiệp và kinh nghiệm sân khấu phong phú, Vận Nhi và Thương Nhĩ Kỳ phối hợp rất ăn ý.

Ngày hôm qua, thời điểm Vận Nhi rời đi cũng chỉ mang theo mỗi túi sách, điện thoại cũng để ở chỗ làm, múa cả ngày, cô đã mệt mỏi, kiệt sức rồi, xem ra Thiên vương cũng không phải dễ làm như thế, hiện tại cô thấy có chút đồng cảm với Thương Nhĩ Kỳ.

Nhưng nhắm mắt lại tưởng tượng ra sự tự tin và hào quang khi bước lên sân khấu, Vận Nhi cho rằng vất vả cũng là đáng.

"Đêm nay vẫn ở lại nhà tôi đi, em còn muốn trở về sao?" Thương Nhĩ Kỳ chở Vận Nhi rời khỏi phim trường, tâm tình tốt hơn Vận Nhi rất nhiều.

"Sớm muộn gì cũng phải về nhà, anh đưa tôi về nhà đi, ngày mai tôi còn phải đi học!" Những chuyện phát sinh vào cuối tuần này đều khiến cô trở tay không kịp, nhưng cô cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhiều lắm thì mắng chửi thôi, cha sẽ không nổi đánh cô.

"Hai ngày này em nên ở nhà tôi đi, bài hát đó hai ngày nữa sẽ phát hành, chúng ta muốn đẩy nhanh tiến độ, cũng đừng đi học!" Không biết vì cái gì, Thương Nhĩ Kỳ luôn luôn có một loại cảm giác, cô rời xa Âu Thừa Duẫn, anh ta vẫn cảm thấy có một mối nguy hiểm ẩn, khiến anh ta không thể nào nắm chặt cô.

"Như vậy được không?" Vận Nhi có chút do dự, nhưng hiện tại cuộc sống của cô phải bắt đầu lại từ đầu, nên vứt bỏ quá khứ đi thật xa. Nàng không có lý do cự tuyệt cơ hội tốt như vậy.

“Không được cũng phải làm!” Thương Nhĩ Kỳ đạp chân ga, xe thần tốc chạy ra ngoài, trực tiếp nhấn chìm giọng nói của Vận Nhi trong gió.

Như vậy cũng được, không cho có cơ hội hối hận, tin tưởng Riche, lựa chọn của cô là không sai!

Kỳ thật Tô Ân Huệ cũng ở tại biệt thự lưng chừng núi, từ lúc cô kháng cự sự an bài của Âu Thừa Duẫn, nhưng về phương diện khác cô không thể chống cự sự hấp dẫn của anh, một phần lý trí duy nhất, cô càng lún càng sâu.

Nhất là trong tòa biệt thự này, sau khi anh rời đi, một bước anh cũng chưa từng bước vào đây.

Nhận mệnh sao? Cô chỉ có thể tình nguyện làm con rối cho anh thao túng sao?

Thật sự hỏi tâm chính mình, cô làm không được, cũng chịu không được anh đối nàng như gần như xa.

“Chuyện gì?” Âu Thừa Duẫn nhìn dãy số trên di động, không chút do dự lên tiếng, giọng nói băng lãnh, không mang theo một tia tình cảm.

Một tay Tô Ân Huệ nắm di động, một tay luồn vào trong mái tóc của mình, trong mắt giấu không được rồi rắm và bi thương, “Duẫn, bao giờ anh quay lại đây?”

Tô Ân Huệ vứt bỏ tự tôn và kiêu ngạo của chính mình, làm tình nhân của anh, làm một người phụ nữ chờ anh sủng hạnh.

“Tô Ân Huệ, cô không chịu nổi tịch mịch sao?” Trong giọng nói của Âu Thừa Duẫn mang theo mỉm cười, nhưng Tô Ân Huệ lại nghe ra trong đó có sự trào phúng, anh nhất định phải như vậy sao?

Sau khi Thừa Huyền qua đời, giữa bọn họ dường như cũng chưa có một lần nói chuyện vui vẻ.

“Hình như cô đã quên, tôi nói rồi, tôi không chạm vào đồ của Thừa Huyền!” Âu Thừa Duẫn nghe được đầu kia điện thoại có tiếng nước nổ, trong lòng không hiểu sao lại thấy phiền não, hung hăng ném điện thoại đi động ra ngoài, từ trên vách tường rơi xuống trên thảm trải sàn.

Hiện tại, lý do để anh hận cô cũng không có rồi!

Cô nói đúng lắm, nếu buông tay Vận Nhi, có phải cô sẽ có một cơ hội hay không, một cơ hội anh cũng không cho cô. Điện thoại của Tô Ân Huệ từ trong tay rơi xuống, nước mắt không khống chế được mà tràn ra hốc mắt, cô vùi mặt vào đầu gối, giống như con mèo cuộn mình trên ghế sofa. Cô cảm thấy mệt, cảm thấy áy náy với Tu Vũ, đối với Âu Thừa Duẫn thì ảo tưởng!

“Anh không thể mời tôi ăn một bữa thật lớn sao?” Vận Nhi nhìn thức ăn nhanh trước mặt, khuôn hoảng giơ lên chiếc đũa nói, kỳ thật cô biết anh ta không tiện xuất hiện trước công chúng, lần trước bọn họ cùng tiến vào nhà hàng Tây phải đội mũ lưỡi trai và đeo mắt kính che đi phân nửa khuôn mặt, Vận Nhi lại không nhịn được mà nhớ lại.

Thương Nhĩ Kỳ làm sao có thể nhìn không ra tâm tư đó của cô, nghiêm túc chỉ vào não đạo của cô nói, “Em, cô bé nhỏ không thể kén chọn, có gì ăn nấy! Tôi không nấu cơm!”

Từ nhỏ Vận Nhi đã quá quen, áo đến thì vươn tay, cơm đến thì há miệng, làm sao có thể không biết anh bắt đặc dĩ, bữu môi, vẫn ngoan ngoãn ăn hết những thức đồ ăn cô không thích.

“Ngày hôm qua tôi đã nghĩ hỏi anh, làm sao nhà anh lại có quần áo của phụ nữ, sẽ không phải là bạn gái của anh chứ?” Vận Nhi tắm rửa xong, thì

thấy Thương Nhĩ Kỳ đang chờ cô trong phòng cô, áo ngủ trên người cô cũng là anh ta lấy từ trong tủ quần áo.

Cô còn đang suy nghĩ, nếu anh ta có bạn gái, cô ở nơi này sẽ không tốt, tình yêu của đại minh tinh nhất định không thể tiết lộ.

Điểm ấy Vận Nhi có thể lý giải.

“Bạn gái tôi không phải đứng trước mặt tôi sao?”

Thương Nhĩ Kỳ vui tươi hơn hở đi tới gần, mới vừa tắm rửa xong trên người Vận Nhi có mùi sữa tắm nhàn nhạt thơm ngát, khuôn mặt hồng nhuận óng ánh trong sáng, tóc ướt rơi xuống trước ngực, quyến rũ phong tình nói không nên lời.

“Đi đi đi, cách xa tôi một chút, tôi là phụ nữ đã có chồng!” Vận Nhi nói xong mới che miệng lại, thè lưỡi, trong tiềm thức đã ghi nhận Âu Thừa Duẫn là chồng của cô, đó đã thành một loại thói quen rồi.

Thương Nhĩ Kỳ cũng nhận ra sự ảo não của cô, đứng cách cô hai bước, đưa tay vuốt tóc cô, mắt màu lam sâu không thấy đáy, nhu tình nói, “Cô bé ngốc, sao lại phản ứng chậm vậy!”

Vận Nhi mất tự nhiên cười gượng hai tiếng, cầm lấy khăn lông khô trên giường, lau đi những giọt nước còn đọng trên tóc.

Uhm, sai sót không nên có này, về sau sẽ không tái phạm nữa!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Càng Chạy Càng Xa

Edit: Bướm Giang Hồ

"Tôi tới giúp em!" Thương Nhĩ Kỳ đi qua, lấy khăn mặt từ trong tay cô, cẩn thận giúp nàng lau tóc, tấm kính bên cạnh giường lớn cho ảnh ngược, nhìn như hai người đang dựa sát vào nhau, trong ánh mắt nhu tình của người đàn ông, chuyên chú nhìn cô gái bên cạnh, cô gái thẹn thùng buông xuống ánh mắt, một nmanf này thực đẹp, thật ấm áp.

"Tôi không có bạn gái!" Thương Nhĩ Kỳ tiến đến bên tai Vận Nhi, đột nhiên thốt ra một câu.

Cách cô như vậy gần, có thể nhìn thấy da thịt nhẵn nhụi bóng loáng của cô dưới ánh đèn càng trở lên trắng hồng mềm mịn, Vận Nhi ngồi chồm hổm ở trên giường, đưa lưng về phía anh ta, trên người cô truyền đến hương thơm thiếu nữ giống như độc dược một trêu chọc tâm trí anh ta. Thương Nhĩ Kỳ cảm giác được cổ họng nóng lên, giọng nói cũng có chút khàn khàn rồi.

Cảnh xuân dưới váy ngủ như ẩn như hiện, anh ta dán vào phía sau lưng của cô, nhìn ngắm trước ngực đẹp của cô đến mê mẩn.

Trước kia từng tiếp xúc da thịt với rất nhiều nữ minh tinh, cũng không giống hiện tại máu nóng sục sôi như vậy, khiến anh ta không khống chế được cảm xúc.

"A?" Thời điểm Vận Nhi xoay người, thấy Thương Nhĩ Kỳ thở dốc, Vận Nhi biết nó đại biểu cho cái gì, trước ở dưới một mái hiên với Âu Thừa

Duẩn, cô biết nó là đại biểu cho đàn ông có phản ứng.

Vận Nhi khẩn trương kéo chặt áo chính mình, lập tức cách xa anh ta, "Bản thân tôi đến đây đi!"

"Tôi nói sự thật!"

"..." Vận Nhi bị ánh mắt hồng hồng quái dị của anh ta dọa phát sợ, anh ta vừa rồi nói cái gì,

A..., nghĩ tới.

Vận Nhi làm bộ không thèm để ý gật gật đầu, trong lòng lại bất ổn, vừa rồi sự mãnh liệt ở đáy mắt của anh ta,

Cô không nhìn lầm, Thương Nhĩ Kỳ lúc này, Vận Nhi cảm giác có chút nguy hiểm.

Có lẽ cô cũng không biết, thời điểm đối mặt với cô, lý trí của đàn ông cũng không chế không nổi.

Thương Nhĩ Kỳ nhìn ra kinh hoàng trong ánh mắt của cô, cảm thấy ảo não chính mình có phải đã làm cho cô sợ rồi hay không.

Cố gắng khắc chế trạng thái trong cơ thể chính mình bình ổn, Thương Nhĩ Kỳ trấn định mở miệng.

"Tôi nói cô bé kia có phải lại suy nghĩ tới đàn ông hay không? Qua đây, tôi giúp em ôn lại vũ đạo ngày hôm nay một lần!"

"Ách..."

Vận Nhi vã mồ hôi, cô không khỏi hoài nghi cô có nhìn nhầm ánh mắt kia hay không, chẳng lẽ là cô hiểu sai ý rồi hả?

Nhìn bộ dáng anh ta, Vận Nhi ngẫm vì ý nghĩ xấu xa của mình mà xấu hổ một phen, gương mặt ửng hồng đi ra khỏi phòng với anh ta, thì ra anh ta vẫn thiết kế đặc biệt một căn phòng âm nhạc, bên trong bày đặt đĩa CD, dđđ. l. qđđ, còn có album của anh ta, trang phục diễn xuất, Piano, đàn ghi-ta, đàn dương cầm, nhạc cụ được đặt chỉnh tề.

Kỳ thật Vận Nhi rất vất vả, bài múa hai ngày tới, rốt cục sau cùng đã định, quay xong những vũ đạo hoa lệ, Vận Nhi vẫn còn đảm đương nữ chính trong MV của anh ta, không thể nghi ngờ rằng cô không có áp lực, về vũ đạo thì cô còn có chút tự tin, còn quay MV thì một xíu tự tin cô cũng không có.

Nhưng Riche nói cô có thể làm được, đạo diễn cũng nói cô rất phù hợp, bất đắc dĩ, thời gian lại rất ngắn, cô lần đầu ra trận, nhưng kết quả lại cực kỳ tốt, vốn là Riche sẽ đơn ca, có thêm sự góp mặt của cô mà rạng rỡ không ít.

Như vậy, có cũng có thêm một chút tin tưởng là mình sẽ làm được!

"Thực xin lỗi, Tô tiểu thư, tổng giám đốc hiện tại không thể tiếp khách!" Tô Ân Huệ không nghĩ tới cô đã tìm đến trước mặt anh, mà anh lại không muốn nhìn mặt cô, tất cả bi phần hóa thành ai oán, cô lại không thể hận anh.

Cô đứng ở đại sảnh SK đến tận trưa, cô chỉ muốn gặp anh một lần, như vậy có khó lắm sao?

Cho dù cô cam tâm tình nguyện làm tình nhân của anh, anh cũng không muốn cho cô cơ hội sao?

Tô Ân Huệ không chống đối Âu Thừa Duẫn, trong lòng anh lại bị dày vò, đối với Tô Ân Huệ, ngay từ đầu cũng không hận thấu xương, hiện tại anh tàn nhẫn mới giúp cô được giải cứu.

Nhưng Tô Ân Huệ lại ngây ngốc muốn ở cạnh anh, cho dù biết yêu anh là như thiêu thân lao vào đống lửa, cô cũng không hối hận.

"Điện hạ, Tô tiểu thư vẫn đứng ở đại sảnh!" Đã là lần thứ ba Tín đi vào văn phòng của Âu Thừa Duẫn, nhìn anh ngồi ngay ngắn trên ghế xoay, một tay xoa nhẹ cằm, ánh mắt thâm trầm nhìn chăm chú ngoài cửa sổ, Tây trang bao quanh thân hình thon dài di chuyển đến cửa sổ, mở miệng nói.

Ánh mắt lạnh lùng của Âu Thừa Duẫn dần dần thu lại, 1, trong mắt có chút thay đổi, "Tôi biết rồi!"

"Điện hạ..." Trên trán Tín chảy đầy mồ hôi, dường như vừa tiếp xúc với chị em nhà họ Tô, điện hạ có chút khác thường.

Đột nhiên như nhớ ra cái gì đó, anh muốn anh ta thông báo hành tung của Tô Vận Nhi trong vòng hai ngày qua.

Ánh mắt Âu Thừa Duẫn lưu động, ngoài mặt thì không có gì lạ, trong lòng thì đã gió rít sóng gào rồi, từ khi nghe thấy cô gái đó và Thương Nhĩ Kỳ ở cùng một chỗ, các ngón tay gắt gao địa nắm thành quyền.

Cuối cùng vẫn cố kìm nén tức giận trong người, hai tròng mắt thâm thúy phát ra hàn quang.

Cứ để cho cô tự do vài ngày, anh còn có chuyện quan trọng hơn cần giải quyết.

"Đương" một tiếng, thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc được mở ra, bóng dáng kiêu ngạo của Âu Thừa Duẫn bước ra từ thang máy, ánh mắt bị mắt kính che khuất, cũng che đi chí khí nghiêm nghị toát ra từ toàn thân anh, bước đi mạnh mẽ của Âu Thừa Duẫn nện xuống nền đại sảnh, không đếm xỉa đến tiếng thán phục ngưỡng mộ xung quanh, ánh mắt như miếng băng mỏng.

"Duẩn!" Bước đi bị một tiếng gọi kéo lại, Âu Thừa Duẩn xoay người, ánh mắt sắc bén quét một vòng bốn phía, ánh mắt tò mò kia lập tức thu về, Âu Thừa Duẩn lười nhác xoay người, đôi mắt đen như mực không nhìn ra cảm xúc, như nhìn một người không quen biết vậy, "Có chuyện gì?"

Tới cùng người thay đổi là cô hay là anh?

Tô Ân Huệ không rõ, ánh mắt ngập nước nhìn anh, giờ khắc này, nhìn thấy anh, tất cả ảo niệm đều ào ra, giờ cô mới biết mới biết, tình yêu đối với anh, sớm đã xâm nhập cốt tủy.

"Duẩn, phải đối xử với em như thế sao?" Ánh mắt gần như cầu xin, đôi mắt kia, Âu Thừa Duẩn thấy được ảnh ngược của mình trong đó,, phút chốc bỏ cánh tay của cô ra, giọng mỉa mai, nụ cười lạnh dương lên khóe miệng, "Tô Ân Huệ, cô chờ mong cái gì?"

Trong cặp mắt kia, anh không nhìn thấy một tia bóng dáng của Vận Nhi, bọn họ không phải chị em ruột sao?

"Anh và Vận Nhi đã ly hôn rồi sao? Em có thể..."

"Đừng có nằm mơ, cho dù tôi có ly hôn với Vận Nhi, tôi xó thể chọn bất cứ người phụ nữ nào, nhưng người phụ nữ đó tuyệt đối không phải là cô." Lời nói tuyệt tình, như kim tiêm đâm vào lòng Tô Ân Huệ, dđđ. l. qđđ, cô thiếu chút nữa đứng không vững.

Một khắc cô ngã xuống, Âu Thừa Duẩn đã đưa tay ôm lấy eo nhỏ của cô, Tô Ân Huệ có thể nhìn ra một tia nhu tình trong ánh mắt đó, dù cho chỉ có một giây, cô cũng nhận ra!

"Thừa Duẩn..." Trong lúc đó, Tô Ân Huệ gắt gao bắt lấy Tây phục của anh, cô muốn bắt lấy tay anh, không buông ra, sẽ không có cơ hội lần thứ hai.

"Cơ hội chỉ có một lần, cô buông tay ra! Về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi!" Ném ra một câu, Tô Ân Huệ bị anh đẩy ra.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Phải Làm Gì Bây Giờ

Tô Ân Huệ bị đẩy ngã xuống sàn đá cẩm thạch, sàn nhà lạnh lẽo thoáng cái kích thích giác quan của cô, cô ngơ ngẩn nhìn theo bóng dáng Âu Thừa Duẫn biến mất khỏi đại sảnh, dường như còn nghe thấy những tiếng xì xào bàn tán từ bốn phía.

"Tô tiểu thư, cô không sao chứ?" Theo sau Âu Thừa Duẫn ra khỏi thang máy, Tín thấy Tô Ân Huệ ngã ngồi trên mặt đất thì tốt bụng tiến lên giúp đỡ cô, bên trong đôi mắt to xinh đẹp đã chứa đầy nước mắt, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm về hướng điện hạ biến mất.

"Không sao, cảm ơn!" Tô Ân Huệ nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, mang theo áy náy gật đầu một cái với Tín.

Sức lực trong thân thể giống như bị hút khô, cô nói lời cảm ơn với Tín, bước đi bất ổn ra khỏi tập đoàn SK, Tín nhìn hai người một trước một sau biến mất, bất đắc dĩ thở dài, đối với tình cảm tế nhị giữa Âu Thừa Duẫn và Tô Ân Huệ, anh càng ngày càng không hiểu nổi.

Tô Ân Huệ đi ra khỏi tập đoàn SK thì nhìn thấy chiếc xe Bentley quen thuộc phóng vụt qua trước mặt cô, nhanh đến mức cô không nhìn thấy người lái xe, nhất thời, nước mắt lại không tự chủ được mà chảy ra.

Cô không muốn trở lại bệnh viện, dường như trọng tâm cuộc sống của cô bây giờ ngoài việc chờ Phạm Tu Vũ tỉnh lại và giành được tình yêu của Âu Thừa Duẫn thì không còn một chút ý nghĩa nào nữa.

Mua một bó hoa, cô đi tới nghĩa trang ở ngoại ô, nơi đó luôn khiến cô có cảm giác ấm áp và cũng là nơi người con trai cho cô tình yêu chân thật yên nghỉ, nhìn khuôn mặt anh tuấn phi phàm kia, Tô Ân Huệ cũng cảm ghét chính mình, vì sao cô lại không biết quý trọng một người con trai yêu cô như vậy, nhưng cô cũng không hối hận khi yêu Âu Thừa Duẫn.

"Thừa Huyền, em phải làm gì bây giờ? Anh ấy không muốn em, anh ấy vẫn không muốn em. . . . ."

Đôi khi Tô Ân Huệ nghĩ rằng, nếu như Vận Nhi không gả thay cô, cô sẽ trở lại bên cạnh Âu Thừa Duẫn một lần nữa, anh hao phí tâm tư để cô trở lại, cô có thể hiểu là anh có một chút quan tâm tới cô.

Anh không thể yêu cô hay là không dám yêu cô? Hay là chưa bao giờ yêu cô?

Tô Ân Huệ không tin anh lại tuyệt tình với cô như vậy, ba năm qua, bên cạnh anh không có một người phụ nữ nào có thể nắm giữ trái tim anh, nhưng mà cô hiểu được ánh mắt mà anh nhìn Vận Nhi, cho dù ngoài mặt cô cố gắng ngụy trang, cô vẫn cảm thấy sợ hãi.

Bởi vì sự đặc biệt kia, cô biết Vận Nhi có tư cách này.

Vì vậy, cô sợ, thật sự sợ. . . . .

Nhưng hiện tại, cho dù bọn họ đã ly hôn, ánh mắt tuyệt tình không có một chút ấm áp nào của anh khiến cho một ít niềm tin cuối cùng còn lại của cô cũng sụp đổ, đây là báo ứng ư? Cô phụ lòng Thừa Huyền.

"Có phải ngay từ đầu em đã sai lầm rồi không? Thừa Huyền, em yêu anh ấy. . . . ."

"Xin lỗi! Anh sẽ tha thứ cho em đúng không?"

Đột nhiên có một cơn gió lớn thổi bay mái tóc cô nhưng lại không thể thổi tan được sự cố chấp của cô, Tô Ân Huệ ngồi xồm xuống trước mộ Âu Thừa Huyền, yên lặng nhìn chăm chú.

Hai ngày sau, Thương Nhĩ Kỳ mở buổi họp báo tin tức đồng thời chính thức phát hành EP (1), đây cũng là lúc anh chính thức tuyên bố rút lui khỏi ngành giải trí.

(1) EP: Extended play (hay còn gọi là Đĩa mở rộng) là tên của loại đĩa nhựa hay CD có chứa nhiều bài nhạc hơn một đĩa đơn, nhưng lại quá ngắn để xem nên không thể gọi là một album. Thường thì một đĩa EP dài khoảng 10-20 phút, trong khi một đĩa đơn có dưới 10 phút và một album có khoảng 30-80 phút.

Khi tin tức này vừa được truyền ra, hiện trường buổi họp báo trở nên hỗn loạn, Riche nói rõ sau này anh sẽ kế thừa sự nghiệp gia tộc khiến cho tất cả những người say mê điện ảnh ca nhạc không khỏi rơi lệ, thậm chí có vài người còn không thể tiếp nhận việc anh rời đi.

Vì thế, vào cuối buổi họp báo anh đã trình diễn lại bài hát với vũ đạo duy nhất cho mọi người một lần nữa.

Cùng lúc đó, kỹ thuật nhảy của Tô Vận Nhi cũng nở rộ trước mặt công chúng, sự tự tin của cô, sự xinh đẹp của cô được thể hiện qua vũ đạo với phong cách mới.

Vận Nhi cũng rất kinh ngạc, cô không nghĩ Riche lại công bố cái tin tức gây sốc này, ngay cả cô trước đó cũng không biết, chẳng lẽ anh cố ý giúp cô hoàn thành nguyện vọng, thì ra là anh muốn lưu giữ lại một kỷ niệm giữa hai người.

Hai người phối hợp vũ đạo với nhau vô cùng ăn ý, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng thể hiện rất chuyên nghiệp không có một tí khe hở nào, khi tiếng

nhạc cuối cùng dừng lại, khi cô kết thúc bước nhảy cuối cùng thì cả thế giới đều vỗ tay vì bọn họ.

Buổi họp báo tin tức phát sóng trực tiếp toàn cầu này sẽ là kí ức vĩnh hằng của cô, chỉ vì giờ phút này mà Tô Vận Nhi tỏa sáng.

Cô thực sự đã làm được, cô đã từng tưởng tượng qua vô số lần lúc cô đứng trước mặt mọi người trên toàn thế giới nhảy một vũ đạo thuộc về cô.

Thương Nhĩ Kỳ, cảm ơn anh!

Vận Nhi từ chối việc kí hợp đồng với công ty Kinh Kỳ, cô không muốn phát triển nghệ thuật theo con đường này, cho dù cô đã từng có khát vọng, từng có ước mơ, nhưng lúc này chỉ là việc ngoài ý muốn.

Cô vẫn là sinh viên, cô cũng không muốn tiến vào ngành giải trí dưới tình huống như vậy, Thương Nhĩ Kỳ cũng nghiêm túc nói cho cô biết, tính cách của cô không thích hợp với ngành này. Mà sự hợp tác lần này của hai người cũng chỉ là vì hoàn thành nguyện vọng riêng của mỗi người mà thôi.

Ngày hôm sau, những hình ảnh Riche và Tô Vận Nhi ôm nhau nhảy một điệu nhảy uyển chuyển đều xuất hiện trên các đài truyền hình và các quyển tạp chí, từng ánh mắt cũng là ánh mắt của hai người yêu nhau, mỗi một động tác đều tràn ngập tình cảm sâu đậm, MV và ảnh hưởng của vũ đạo đã che phủ hào quang của ca khúc, khi Thương Nhĩ Kỳ nhìn thấy video này lần đầu thì trong mắt anh cũng tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Vận Nhi giúp anh hoàn thành Thu sơn chi tác, như vậy là đủ rồi!

Nhưng không ngờ là vì thế mà quan hệ của hai người bị phơi bày, người tên Tô Vận Nhi này có quan hệ với chủ tịch của tập đoàn SK, vậy mà lại hợp tác với đại minh tinh Riche, trong đó còn có vô số lời hiềm nghi, thậm chí chuyện hai người ôm nhau ở trên đường ngày đó cũng bị công bố, nhất thời, mọi mũi nhọn đều hướng về Vận Nhi.

Trước đó khi Vận Nhi đến tập đoàn Lam Thiên xem buổi trình diễn thời trang thì cô đã biết sự điên cuồng của truyền thông, trong lòng rất kháng cự sự yên tĩnh như vậy.

Qua một đêm, cô cảm thấy cuộc sống của mình đã biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Cô chưa từng nghĩ chuyện này sẽ gây nên náo động lớn như vậy, hiện tại ý nghĩ duy nhất của cô là Tô Viễn Hàng thấy một màn như vậy liệu có tức giận đến nỗi bệnh tim tái phát hay không?

"Xin lỗi, Tô tiểu thư chỉ là bạn bè với Riche, tham gia đội ngũ sản xuất Thu sơn chi tác của Riche chỉ là thể hiện tình bạn, mọi người không nên suy nghĩ nhiều!"

Thương Nhĩ Kỳ sắp xếp người đại diện bên cạnh Tô Vận Nhi, ở trước mặt phóng viên cô không có chút sức chống đỡ nào, anh đang bận bịu ứng phó với những nguyện vọng cuối cùng của người hâm mộ, không thể làm gì được.

"Thu sơn chi tác của Riche có sự gia nhập của Tô tiểu thư, có phải điều này có ý nghĩa đặc biệt gì hay không?"

"Tô tiểu thư, xin hỏi tổng giám đốc Âu có thái độ gì với chuyện này?"

"Tô tiểu thư vẫn đang là sinh viên, cô chuẩn bị phát triển trong ngành giải trí sao?"

"Tô tiểu thư, xin giải thích một chút quan hệ giữa cô và Riche, tổng giám đốc Âu cũng quen biết với Riche sao?"

"Trước đây tổng giám đốc Âu và Hứa Quý Lam có rất nhiều tin đồn, tình cảm của Tô tiểu thư và tổng giám đốc Âu có còn ổn định không?"

"Nghe nói trước đó tổng giám đốc Âu dự định cưới Tô nhị tiểu thư, tại sao sau đó lại trở thành Tô tiểu thư đây?"

.....

Tô Vận Nhi chỉ nghe thấy những tiếng ong ong bên tai, tiếng reo hò và tiếng gào thét của đám đông cô cũng không nghe thấy, che lỗ tai, dưới sự hộ tống của trợ lý Riche cô rời khỏi công ty Ảnh Thị, sớm biết như vậy thì cô đã chẳng tới tham gia tiệc chúc mừng gì đó, dù sao cô cũng không có ý định quay lại nơi này nữa, nhưng đây là bữa tiệc chia tay của Riche, cô không thể không tham gia.

"Xin lỗi, Tô tiểu thư không có lời gì để nói về những việc này!"

Vận Nhi được ôm ra khỏi đám người đang vây quanh, nhanh chóng đi tới bãi đỗ xe, thảo nào khi Riche ra ngoài đều phải trang bị toàn diện, cô thật sự càng ngày càng đồng cảm với anh, cũng may không còn sau này nữa. Về sau cái tên Riche này cũng sẽ biến mất trước mắt công chúng ư?

"Vận Nhi!" Đột nhiên từ trên đỉnh đầu truyền tới một giọng nói lạnh như băng, Vận Nhi buông cánh tay xuống, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một thân hình cao to đứng ở trước mặt cô.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Điện Hạ Rất Tức Giận

Bóng đen bao phủ trước mắt Vận Nhi, Tô Thượng Đông ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của Vận Nhi vào trong lòng, mang cô đi về phía xe thể thao, "Anh cả!" Vận Nhi tự biết đuối lý, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng của anh, cúi đầu xuống thật thấp.

"Em rất thích vũ đạo à?" Tô Thượng Đông không có tức giận giống như trong tưởng tượng của Vận Nhi, nhìn kĩ thì con người đen của anh còn mang theo sự tôn trọng mà trước đây chưa từng có, đầu tiên Vận Nhi gật đầu, sau đó lại lắc đầu, cô giống như một đứa trẻ làm chuyện sai, vắn ngón tay, giọng nói run rẩy hỏi: "Anh cả, anh không tức giận sao?"

"Tức cái gì? Vận Nhi, chỉ cần em thích, anh cả cũng sẽ không phản đối!" Trước kia là anh quá nghiêm khắc với cô sao? Cho nên anh mới cảm thấy ánh mắt cô nhìn anh luôn luôn mang theo một chút sợ hãi, hoặc có lẽ là bởi vì trước đây anh không biết phải biểu đạt tình cảm như thế nào với cô.

"Còn cha thì sao? Cha nhất định là rất tức giận!" Tô Vận Nhi không quên lời Tô Viễn Hàng đã nói với cô trước đó, bây giờ cô vừa mới ly hôn lại leo lên trang đầu các tờ báo, Tô Viễn Hàng sẽ thông cảm cho cô sao?

"Bên phía ba anh sẽ nói chuyện với ông, sau này làm việc phải nghĩ đến hậu quả trước. Em còn nhỏ, xã hội này rất phức tạp!" Tô Thượng Đông cầm lấy những sợi tóc của cô kiên nhẫn nói những lời sâu xa.

"Em biết rồi, anh cả!" Vận Nhi ngoan ngoãn gật đầu, vui mừng vì phản ứng của anh.

"Hai ngày qua em đều ở cùng một chỗ với Thương Nhĩ Kỳ sao?" Anh tận lực quên đi sự bức dọc trong lòng kia, nhưng vẫn không có cách nào chịu được việc cô và người đàn ông khác bên cạnh nhau như vậy, anh là anh trai của cô, ở trong mắt cô là như vậy, nhưng anh lại muốn thoát khỏi cái thân phận này.

"Em không dám về nhà nên ở nhờ vài ngày!" Tô Vận Nhi dè dặt trả lời, nhìn thấy sắc mặt của Tô Thượng Đông trầm xuống, cô vội vã giải thích, "Anh cả, Riche là bạn em!"

"Sau này không nên ở gần người xa lạ như vậy, không trở về nhà vậy sao không đến tìm anh?"

Anh chuyên chú nhìn chăm chăm vào đôi mắt trong veo của cô, vừa giống như thỉnh cầu lại vừa giống như ra lệnh khiến Tô Vận Nhi không thể nào cự tuyệt.

"A!" Vận Nhi không rõ vì sao bây giờ ánh mắt anh cả nhìn cô không giống với trước đây, cô luôn có cảm giác nhìn bề ngoài thì ánh mắt anh rất lạnh lẽo nhưng bên trong lại cất dấu vô vàn tia thương tiếc và dịu dàng.

Vận Nhi bị Tô Thượng Đông đưa về biệt thự của anh rồi anh lại giúp cô xin nghỉ học hai ngày ở trường để chờ trận phong ba này ngừng lại, Vận Nhi cũng sợ sẽ giống như lần trước nên dứt khoát đồng ý với sắp xếp của Tô Thượng Đông.

"Về sau đừng tắt điện thoại di động nữa!" Tô Thượng Đông đưa cho Vận Nhi một chiếc điện thoại di động nắp trượt kiểu mới siêu mỏng nhỏ gọn, trước đó điện thoại di động của cô hết pin nên vẫn không có mở máy, Vận Nhi không nói gì, chuyển sim điện thoại sang chiếc di động mới, lúc này mới nhìn thấy trên màn hình đây ập các cuộc gọi nhỡ, cuộc gọi của Tô Thượng Đông, Hứa Tâm Lam, còn có tin nhắn Âu Dương gửi đến.

Trong lòng cô có một chút thất vọng, nhưng mà suy nghĩ kỹ một chút, từ sau khi cô gả cho Âu Thừa Duẫn, hình như cô cũng không biết số điện thoại di động của anh, chỉ có một lần duy nhất nhận được điện thoại của anh, nhưng cũng không có để ý, chỉ vì khi đó cô chán ghét những scandal liên tiếp của anh.

Âu Dương gửi một tin nhắn nói cho cô biết, cô ấy đã trở về nước Đức, có chút tiếc nuối vì chưa nói lời tạm biệt với cô, cuối cùng nói cho cô biết, kỳ thực cô ấy nhìn ra, Âu Thừa Duẫn thích cô, hi vọng cô có thể yêu thương anh, thật ra thì lòng anh ấy rất yếu đuối, cho tới bây giờ chưa có cô gái nào khiến anh ấy để tâm như vậy, Tô Vận Nhi là người đầu tiên.

Vận Nhi nở nụ cười tự giễu, khiến anh để tâm như vậy, không phải Tô Vận Nhi cô mà là Tô Ân Huệ mới phải!

Bây giờ nói gì cũng đã muộn, hôn nhân đã chấm dứt rồi, cô sẽ không để mình lại ảo tưởng thêm bất cứ điều gì nữa, Âu Thừa Duẫn, cuối cùng cũng chỉ là một cuộc gặp gỡ hoa lệ bất ngờ với cô mà thôi, không phải là thứ thuộc về cô!

Khí trời mùa thu luôn luôn thay đổi, một lúc trước bầu trời vẫn còn quang đãng, một lúc sau đã giăng đầy mây đen, Vận Nhi ngồi trên xích đu ở vườn hoa phía sau, Tô Thượng Đông chăm sóc cô rất tốt, còn phái riêng một người giúp việc chuyên phụ trách việc ăn uống sinh hoạt thường ngày của cô.

Lúc Tô Thượng Đông trở lại từ công ty đi qua sân trước, từ xa đã nhìn thấy Vận Nhi ngồi trên xích đu, mắt nhắm lại, xem ra đang ngủ, Tô Thượng Đông nhẹ nhàng đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt cô, tinh tế quan sát tư thế ngủ yên tĩnh của cô, hàng lông mi thật dài, đôi lông mày lá liễu như hai vầng trăng cong cong, cái mũi xinh xắn, đôi môi đỏ mọng, anh có chút cảm khái, chỉ chớp mắt cô đã hai mươi tuổi rồi, còn nhớ rõ năm ấy khi anh mười tuổi lần đầu tiên nhìn thấy đứa trẻ nhỏ bé quăn trong tã lót này, mở đôi mắt

to ngập nước, từ lúc cô một tuổi đến mười tuổi, rồi đến hai mươi tuổi, hiện tại, cuối cùng anh cũng đợi được đến khi cô trưởng thành.

Đôi mắt Tô Thượng Đông sáng như sao, bên trong chất chứa những tình cảm vẫn luôn kiềm nén, tiến tới trước mặt Vận Nhi, nhẹ nhàng ôm lấy cô, giống như che chở vật báu quý giá nhất thế giới vậy, thấp thỏm, vui vẻ, thỏa mãn, ánh mắt nhìn thấy hàng lông mi cô khẽ run, lúc này cô giống như nàng công chúa đang ngủ say trong câu chuyện cổ tích, khiến anh chỉ liếc nhìn cũng sợ sẽ hù dọa tới cô.

Động tác nhẹ nhàng đặt Vận Nhi lên giường, cánh tay anh lưu luyến nhiệt độ cơ thể cô, anh có chút không nỡ buông cô ra, lần đầu tiên ôm cô một cách thân mật như vậy trái tim anh như muốn nổ tung, cảm giác này so với trong tưởng tượng khiến anh càng khát khao hơn.

"Vận Nhi. . . . ." Đầu ngón tay lạnh giá xẹt qua khuôn mặt xinh đẹp, cuối cùng dừng ở đôi môi anh đang hé mở của cô, anh vốn luôn có sự tự chủ rất tốt nhưng lúc này cũng có một cỗ xung động, người duy nhất anh chờ đợi trong ba mươi năm sinh mệnh của mình đang ở trước mắt. Anh cúi người hôn nhẹ lên môi cô, mang theo sự mềm mại say sưa, anh nhanh chóng rời đi.

Từ đáy lòng có hai giọng nói đang nhắc nhở anh, không thể nôn nóng như vậy!

"Anh cả!" Tô Thượng Đông chưa bao giờ có cảm giác khẩn trương như vậy, Vận Nhi đột nhiên mở mắt, đôi mắt ngây thơ chớp chớp khiến anh có cảm giác như mình đang phạm tội, không nghĩ tới cô đột nhiên tỉnh lại, anh hoảng hốt thu lại tâm trạng hỗn loạn,

"Em tỉnh rồi à? Đói bụng không? Xuống tầng ăn cơm thôi!"

Vận Nhi mở to đôi mắt long lanh, nhìn theo Tô Thượng Đông đi khỏi trước mặt cô, cô nhăn mày lại, độ ấm trên môi nhắc nhở cô, một màn vừa

rồi không phải cô nhìn lầm, anh cả. . . . . lại hôn cô?

Cô có chút không hiểu!

Liên tục trong hai ngày, tập đoàn SK tràn ngập khói thuốc súng, ai cũng không dám đến gần tầng 99 một bước, quản lí các bộ phận theo thường lệ báo cáo công tác không ai là không bị ảnh hưởng bởi cơn thịnh nộ của tổng giám đốc, chỉ vì phu nhân tổng giám đốc của bọn họ dính vào scandal, Âu Thừa Duẫn không nói một chữ về việc này nhưng cũng khiến trong lòng toàn bộ nhân viên của tập đoàn hoảng sợ, cùng chịu liên lụy.

"Điện hạ, tôi đã làm theo yêu cầu của ngài, việc này hẳn là rất nhanh sẽ trôi qua!" Tín cẩn thận báo cáo tiến triển công việc cho Âu Thừa Duẫn, tổng giám đốc người ta nói một câu, anh liền phải giúp đỡ dẹp loạn, nhất là việc này lại liên quan đến công ty giải trí có liên hệ trực tiếp với nhà họ Thương, không hề đơn giản giống như trước kia là trực tiếp phong tỏa ngọn nguồn tin tức và thương lượng với nhà xuất bản là được.

"Cái tôi muốn chính là kết quả, Tín, hiệu suất làm việc của cậu càng ngày càng kém!" Sắc mặt Âu Thừa Duẫn xám xịt, cầm một tập văn kiện trên bàn ném vào trong góc, bây giờ trên mọi đường phố đều là hình ảnh vợ anh và đại minh tinh Riche, anh rất tức giận

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Không Phải Anh Trai Cô

Điện hạ rất tức giận, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng!

Từ trước trước đến nay đều là Tín tự thân làm việc, xử lí việc của Tô Vận Nhi cũng vậy, chỉ là anh biết phân lượng của cô gái này ở trong lòng điện hạ, có lẽ chính điện hạ cũng không nhìn ra được anh có bao nhiêu quan tâm cô, nhưng mà. . . . .

Mỗi khi duyên phận giữa hai người tới thì đều xảy ra vấn đề gây thêm rắc rối, không còn đường quay lại, không biết sau này có còn cơ hội nào hay không, Tín nhật tập văn kiện bị Âu Thừa Duẫn ném xuống đất lên, sau khi phân loại một lần nữa thì để lên trên bàn làm việc của Âu Thừa Duẫn. "Điện hạ, Tín sẽ tiếp tục theo dõi, sẽ không mang thêm phiền phức cho ngài nữa!"

Sau khi tin tức đăng báo, lúc đầu Âu Thừa Duẫn còn chưa biết chuyện gì, khi đang ra tới đại sảnh SK thì bị một đoàn phóng viên lao tới, gương mặt anh lạnh lùng, nổi cơn thịnh nộ ngay tại chỗ, Tín sờ sờ cái mũi, thật đúng là ít khi thấy bộ dáng điện hạ phát hỏa.

Âu Thừa Duẫn đứng lên, cánh tay đặt trên mặt bàn, cũng không tìm được lý do gì để phát tiết sự tức giận. Cố gắng kiềm chế cơn giận dữ, ánh mắt anh giống như hai ngọn lửa bốc cháy hừng hực.

Người phụ nữ chết tiệt, làm anh sắp phát điên rồi!

Tín thức thời rời khỏi phòng làm việc, sau đó nghe thấy tiếng điện thoại di động bị đập vỡ từ trong phòng truyền đến, trên trán lộ ra ba đường hắc

tuyến, tốc độ điện hạ thay điện thoại di động cũng càng ngày càng nhanh.

"Ô Vận Nhi cậu thật là không phúc hậu, tại sao ngay cả Riche cũng chiếm lấy thế hả?" Hứa Tâm Lam căm giận bất bình gào rống một trận trên điện thoại, Tô Vận Nhi nằm ở trên giường, thấy cô kích động không kiềm chế được giọng nói, đột nhiên cảm thấy hơi có lỗi với cô, "Tâm Lam, xin lỗi. . . . ."

"Cậu không phải là bạn thân của tớ, Tô Vận Nhi, Riche và cậu đã sớm biết nhau rồi đúng không?" Hai người ở trên đường phố ôm nhau còn chưa nói rõ vấn đề sao?

"Chuyện này, sau này tớ sẽ nói cho cậu biết! Cậu đừng tức giận, tớ với Riche không có gì, chỉ là bạn bè thôi!" Vận Nhi giải thích. Tâm Lam thích Riche như vậy, cô không hy vọng cô ấy hiểu lầm điều gì.

"Ô Vận Nhi, đây là lần thứ hai cậu tiền trạm hậu tẩu rồi, nói cho cậu biết, nếu còn có lần sau, tớ sẽ tuyệt giao với cậu!" Hứa Tâm Lam thực sự tức giận, người tình trong mộng mà cô thầm yêu lại là một đôi với bạn của cô, trông họ đẹp đôi như vậy, cô có cảm giác mình vẫn đang nằm mơ.

"Cậu đừng tức giận mà, Riche rời khỏi ngành giải trí rồi, cậu sẽ càng có thêm nhiều cơ hội!"

"Ô Vận Nhi, cậu không phúc hậu. . . . ." Hứa Tâm Lam không chịu bỏ qua, dĩ nhiên cô biết Vận Nhi không phải là loại người đứng núi này trông núi nọ, nhưng cảm giác bị người khác lừa dối thật không dễ chịu.

"Đúng rồi, học trưởng Lam Hạo đi tìm cậu, cậu đó có phải giờ cũng quên luôn anh ấy rồi không?" Hiện tại cô có chút hoài nghi, Tô Vận Nhi có thích Lam Hạo hay không, so với người đàn ông thành công như Âu Thừa Duẫn và Thương Nhĩ Kỳ, nhiều nhất thì Lam Hạo cũng chỉ có thể xem là kiểu con trai phong độ nhanh nhẹn thôi nhỉ?

"Hai ngày nữa tớ đi học, cậu đừng tức giận, hôm nào đó tớ sẽ bảo Riche tự mình xin lỗi cậu!"

Tô Vận Nhi đẩy mọi trách nhiệm lên đầu Riche, kì thực cũng chỉ vì muốn làm mối cho hai người, cô cũng không muốn sau này cứ bị Hứa Tâm Lam lấy chuyện này ra nói.

Nhưng mà Lam Hạo, vừa nghĩ tới những lời anh nói với cô hôm đó và ánh mắt thất vọng của anh, Vận Nhi lại cảm thấy ngực có chút đau đớn.

Nói không quan tâm anh chỉ là giả thôi đúng không?

Dù nhiều hay ít thì cô vẫn còn có chút cảm giác với anh.

Nhưng dường như loại cảm giác này càng ngày càng mờ nhạt, có chăng cũng chỉ là sự chấp nhất và hướng về chàng hoàng tử trước đây. Vận Nhi ngơ ngác nhìn trần nhà, đầu đầu suy nghĩ . . . . .

"Vận Nhi đang ở biệt thự của con sao? Đưa nó về nhà ngay lập tức!" Trên mặt Tô Viễn Hàng bừng bừng lửa giận, ông rất ít khi ra lệnh cho Tô Thượng Đông làm chuyện gì. Nhưng bây giờ, khuôn mặt ông đầy vẻ phẫn nộ, sau khi biết chuyện của Tô Vận Nhi, cảm giác đầu tiên của ông là nghĩ đến Âu Thừa Duẫn nhưng lại không liên lạc được với anh, ông có thể đoán được, trước đó nhất định đã có chuyện xảy ra giữa Vận Nhi và Âu Thừa Duẫn.

"Cha, Vận Nhi cũng không còn nhỏ, em ấy biết mình đang làm gì!" Nhưng ở trong mắt ông, ông vĩnh viễn cưng chiều cô như một đứa trẻ, Tô Thượng Đông cũng không nói cho Tô Viễn Hàng biết việc Vận Nhi đã ly hôn với Âu Thừa Duẫn, nhưng người khôn khéo như Tô Viễn Hàng lại không hiểu rõ tâm ý của con trai mình.

"Thượng Đông, Vận Nhi là con gái của nhà họ Tô, con vĩnh viễn là anh trai con bé! Bây giờ nó đã là vợ của Âu Thừa Duẫn, không tới lượt con

nhúng tay vào!" Ở trước mặt anh Tô Viễn Hàng đã nhắc qua không chỉ một lần chuyện lập gia đình của anh, thế nhưng anh lại rất lạnh nhạt, dường như chưa bao giờ để tâm tới phụ nữ.

Nguyên nhân trong đó, ông cũng đoán được một hai, cứ tưởng rằng sau khi anh đi Mỹ, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều sẽ từ từ thu hồi đi tâm, lại không nghĩ rằng ông vẫn tính toán sai một bước.

"Nếu như bọn họ ly hôn thì sao? Con không muốn làm anh cả của Vận Nhi thì sao?" Trên thực tế, anh hoàn toàn không phải là anh trai của cô!

"Làm càn!" Tô Viễn Hàng nghiêm khắc ngăn lại những lời nói tiếp theo của anh, nhưng sự nghiêm túc trong mắt Tô Thượng Đông lại nói cho ông biết lời của anh có mấy phần là thật, con ông, ông cực kì hiểu rõ.

"Cha, thực ra trong lòng cha cũng rõ, Vận Nhi con bé chẳng hề. . . . ."

"Tổng giám đốc, tới giờ họp rồi!" Đúng lúc thư kí đi vào, cắt đứt lời Tô Thượng Đông chưa kịp nói xong.

"Được, tôi biết rồi!" Ánh mắt sắc bén của Tô Thượng Đông quét về phía cửa phòng làm việc khiến thư kí sững sờ một cái, sau khi nhận được tín hiệu liền nhanh chóng lui ra ngoài.

"Con có biết chính mình đang làm gì không!" Sắc mặt Tô Viễn Hàng đã là một mảnh u ám, lời nói của Tô Thượng Đông nói cho ông biết điều gì, ám chỉ với ông cái gì, không phải là ông không hiểu, nhưng mà hậu quả khi anh khăng khăng làm theo ý mình không phải là việc anh có khả năng chịu đựng được.

"Cha, con biết rõ mình đang làm cái gì, cũng biết điều mình muốn là gì!"

Sự kiên định của Tô Thượng Đông không ai có thể dao động được, trong ánh mắt ẩn chứa một ngọn lửa hy vọng nóng rực, anh ung dung cầm lấy tập

tài liệu của cuộc hội nghị trên bàn làm việc trước mặt Tô Viễn Hàng rồi sai bước ra khỏi phòng làm việc.

Hồ hấp Tô Viễn Hàng trở nên nhanh hơn, thiếu chút nữa không thở nổi, trơ mắt nhìn Tô Thượng Đông đi khỏi tầm mắt ông mà lại không biết phải làm thế nào.

Thượng Đông thật sự làm như vậy!

Nhưng hiện tại, tất cả đều lệch khỏi quỹ đạo, Vận Nhi, ông đã xem cô như là con gái ruột của mình rồi!

Khi Tô Ân Huệ nhìn thấy Âu Thừa Duẫn thì câu nói mừng rỡ như điên cũng không thể dùng để miêu tả tâm tình cô lúc này được, cô cho là anh nói với cô những lời đó thì cô sẽ không còn một chút hi vọng nào nữa, nhưng mà anh lại có bản lĩnh như vậy, một lúc trước khiến cô rơi xuống vực sâu, một lúc sau lại khiến cô bay lên thiên đường.

"Buổi tối theo tôi tới một nơi!" Âu Thừa Duẫn trực tiếp lái xe tới biệt thự trên núi, dường như tin rằng cô sẽ ở chỗ này.

Mấy lần Tô Ân Huệ định mở miệng hỏi anh, nếu như lúc anh tới không thấy cô ở đây thì sao? Có thể vì việc này mà sau này sẽ không gặp cô nữa không, nhưng trước sau cô vẫn không có dũng khí, sợ phá vỡ quan hệ hài hòa lúc này.

"Chúng ta đi đâu vậy?" Tô Ân Huệ ngồi ở trên xe Âu Thừa Duẫn, sự thấp thỏm trong lòng bởi vì sau khi nhìn thấy anh đã ổn định trở lại.

"Đến rồi sẽ biết!" Âu Thừa Duẫn không muốn nói nhiều, chuyên tâm lái xe, dừng lại ở một thẩm mỹ viện trong khu thương mại, sau đó dẫn theo Tô Ân Huệ đi vào, lập tức có nhân viên đi tới nghênh đón, "Âu tổng!"

"Trang điếm cho cô ấy, không cần quá lộng lẫy!" Âu Thừa Duẫn chạm vào mặt bàn, ánh mắt lại nhìn về nơi khác nói với nhân viên trang điếm.

"Vâng, mời vị tiểu thư này vào bên trong!" Âu Thừa Duẫn uống chút nước, nhà thiết kế liếc mắt đã nhìn ra Âu Thừa Duẫn chưa bao giờ đưa người phụ nữ Tô Ân Huệ này tới đây, từ cô Jenny lần trước, dường như một thời gian dài rồi không thấy anh đưa phụ nữ tới nơi này!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Gặp Lại Nhau

"Duẩn. . . . ." Tô Ân Huệ quay đầu nhìn Âu Thừa Duẩn đứng đó giống như một bức tượng được điêu khắc, nhưng vẫn không thấy anh có biểu cảm gì, có chút mất mát đi theo nhân viên trang điểm vào phòng thay đồ.

Sau khi Âu Thừa Duẩn nói chuyện điện thoại với Mẫn Thiên Hữu, ánh mắt bắt đầu không tự chủ được nhìn vào bên trong. . . . .

"Tổng giám đốc, Hoa tổng của châu báu Hoa Vinh đưa thư mời tới, tối nay ngài có tham gia không?" Thư ký đặt tấm thiệp màu đỏ tinh xảo lên bàn làm việc của Tô Thượng Đông, xin ý kiến của anh.

Tô Thượng Đông tiện tay mở ra, tùy ý liếc mắt một cái, khi nhìn thấy chữ ký tên ở dưới thì ngẩng đầu lên nói, "Không đi!"

"Tôi biết rồi, Tổng giám đốc!" Thư ký nhận được câu trả lời liền đi về phía cửa, lui ra ngoài.

Ánh mắt Tô Thượng Đông liếc về phía tấm thiệp màu đỏ bị anh ném ở một bên, ánh mắt dần trở nên âm đạm, tắt máy tính đi, anh cầm lấy áo vest trên ghế đi ra ngoài.

Tô Vận Nhi ngồi ở trong đình nghỉ mát ngăn người nhìn mặt trời lặn, mắt phải không ngừng nháy, dường như đang báo trước sắp có chuyện không tốt xảy ra!

Từ sau khi Tô Thượng Đông làm ra những hành động khác thường với cô, cô vẫn cố ý né tránh anh, không biết vì sao cô cứ có cảm giác anh cả

không còn giống với trước đây.

Khi cô đang chững cảm suy nghĩ thì nghe thấy những tiếng còi xe liên tiếp truyền đến từ bên ngoài biệt thự, cô vốn cũng không để ý, nhưng mà các khu biệt thự ở đây đều độc lập với nhau, tiếng còi vẫn vang lên như cũ không có dấu hiệu ngừng lại.

Cô tò mò chạy ra bên ngoài lan can, chiếc xe Rolls-Royce màu đen quen thuộc vô cùng bắt mắt đang dừng ở đó, khi thấy bóng dáng Vận Nhi đi ra, Thương Nhi Kỳ liền kéo cô ra ngoài.

"Sao anh lại tới đây được?" Vận Nhi tò mò quan sát Thương Nhi Kỳ một thân quần áo trang trọng, trên mũi đeo chiếc kính đen, sau khi cô đánh giá trên dưới một vòng, anh nhíu mày, bàn tay không chút lưu tình gõ lên đầu cô.

"Ô Vận Nhi, em có biết lúc em đi tôi lo lắng nhiều thế nào không?" Nếu như không phải biết cô bị anh trai đón đi, đoán chừng anh sẽ tới tìm Âu Thừa Duẫn, mặc dù biết khả năng cô quay lại tìm anh là cực kì nhỏ, nhưng cũng không thể bỏ qua bản lĩnh phi thường của anh!

Mà hai ngày nay anh cũng rất bận, cuối cùng cũng nắm được mọi hoạt động của công ty anh mới có thể tới gặp cô. Thấy cuộc sống của cô rất thoải mái, Thương Nhi Kỳ liền cảm thấy tức giận, hình như cô một chút cũng không để anh ở trong lòng!

"Á. . . Ngại quá, tôi quên mất anh!" Điều này cũng không thể trách cô, thân mình còn khó bảo vệ đâu còn sức mà nhớ tới anh!

Nghe được lời nói như vậy từ cái miệng nhỏ nhắn của cô, Thương Nhi Kỳ hận không thể bóp chết cô! Anh muốn thoát khỏi thân phận minh tinh này, trong đó còn có một nguyên nhân quan trọng là bởi vì cô, bởi vì anh muốn làm một doanh nhân xuất sắc hơn là việc chỉ là một người đàn ông nào đó!

"Theo tôi tới nơi này!" Thương Nhĩ Kỳ một bộ yêu hận đan xen, lại không nói được một câu trách mắng cô.

Hôm nay anh tới tìm cô còn có một mục đích rất quan trọng!

"Đi đâu vậy?" Tô Vận Nhi bị anh kéo lên xe, quay đầu nhìn về phía biệt thự rộng lớn, anh cả dặn cô không được tự ý rời đi.

"Còn sợ tôi mang em đi bán sao?" Đột nhiên Thương Nhĩ Kỳ như nhớ tới cái gì, quay đầu lại quan sát Vận Nhi, "Ừm, bộ váy này của em cũng không tệ!" Trên người Vận Nhi mặc một chiếc váy chiffon màu trắng, có vẻ thanh lệ thoát tục, tối hôm nay Thương Nhĩ Kỳ dự định chính thức giới thiệu cô với Thương Chính Vinh, anh sẽ không đính hôn với Hoa Y Y!

"Nhưng mà. . ." Trên người Vận Nhi không mang theo điện thoại di động, cô còn muốn trở lại gọi điện thoại cho Tô Thượng Đông thì đã bị Thương Nhĩ Kỳ kéo lên xe. Nhìn dáng vẻ của anh rất gấp gáp giống như có chuyện gì vô cùng quan trọng.

Xe đi về phía đường lớn, rẽ phải ở ngã ba trang viên của khu biệt thự, cho nên bọn họ cũng không chú ý tới một chiếc xe thể thao màu trắng vừa mới lái vào trang viên từ bên trái.

Tô Thượng Đông nhìn chiếc xe thể thao xa lạ thoáng hiện lên trước mắt nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Khi Tô Ân Huệ ra ngoài, Âu Thừa Duẫn chỉ hơi nâng mắt liếc cô một cái, trong ánh mắt có chút sững sờ trong chốc lát, sau đó dắt cô lên xe, không có lời đánh giá nào với tạo hình của cô.

Một chiếc váy đuôi cá dài quét đất màu xanh dương, cách điệu bằng hình giọt nước, phần eo xẻ tà làm cho vóc người cao gầy của cô càng thêm vẻ thon dài, những lọn tóc xoắn quyến rũ được búi thành một búi tròn trên

đỉnh đầu, lộ ra cái cổ trắng như tuyết, cùng với trang sức mang trên người cũng là Âu Thừa Duẫn cố ý phái người đưa tới.

Những thứ này Tô Ân Huệ không biết.

Ở khoảnh khắc kia, trong đầu Âu Thừa Duẫn lại hiện lên bóng hình của người phụ nữ khác, màu xanh thanh nhã thoát tục, hẳn là vẻ đẹp của cô gái nhỏ đó càng thích hợp hơn.

Đến nơi Tô Ân Huệ mới biết thì ra là anh đưa cô tới tham gia cuộc triển lãm châu báu Hoa Vinh, lúc xuống xe Âu Thừa Duẫn tự nhiên khoác vai cô, khi đầu ngón tay anh chạm vào bờ vai trần của Tô Ân Huệ thì thân thể cô giống như bị điện giật khẽ run một cái.

"Rất đẹp!" Khóe miệng Âu Thừa Duẫn phả ra hơi thở mê hoặc lòng người, cho cô một lời đánh giá chắc chắn, Tô Ân Huệ nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng rực như những vì sao của anh, giờ phút này, trong mắt anh có cô.

Vì phát hiện nho nhỏ này mà trong lòng cô nổi lên một trận cuồng phong, vui sướng như có thể dờn núi lấp biển.

Khóe miệng Âu Thừa Duẫn nhếch lên một độ cong như có như không, tận lực xem nhẹ biểu hiện vui vẻ trên mặt Tô Ân Huệ, khi nhìn đến lối vào đại sảnh hoa lệ tinh xảo kia thì anh đề cao cảnh giác, cánh tay từ vai Tô Ân Huệ trượt xuống hông cô.

Ôm lấy cô cùng đi vào hội trường.

Bên trong vô cùng xa hoa, những bộ quần áo diễm lệ, ánh đèn rực rỡ sáng chói thiếu chút nữa làm Tô Ân Huệ không mở mắt ra được, đôi tay cô ôm chặt lấy cánh tay Âu Thừa Duẫn, một phút cũng không muốn buông ra.

Ánh mắt Âu Thừa Duẫn qua lại như con thoi trong đám đông, đã bố trí tốt các gian châu báu khắp trung tâm đại sảnh và các góc bốn phía xung quanh, ngay cả không khí cũng tràn ngập mùi vị của vàng bạc.

Những người tham dự tối nay nhất định đều có thân phận địa vị quý tộc tiếng tăm, Âu Thừa Duẫn đứng trong đám đông vô cùng xuất chúng, anh tận lực ẩn giấu mình để không thu hút mọi người xung quanh.

Hai ánh mắt vô cùng ăn ý giao nhau giữa đám đông, Âu Thừa Duẫn nhìn về phía người mặc bộ vest màu đen, vẻ mặt Mẫn Thiên Hữu kì quái gật đầu với anh, hai người trao đổi ánh mắt với nhau, Âu Thừa Duẫn buông Tô Ân Huệ bên cạnh ra, chân cũng di chuyển theo.

"Em ở đây chờ tôi một lúc, lát nữa tôi quay lại!" Lời nói của Âu Thừa Duẫn cũng không làm cho Tô Ân Huệ có bất cứ hoài nghi nào, cô nghe lời gật đầu, nhìn Âu Thừa Duẫn đi về phía đám người.

"Mười phút nữa là thời gian triển lãm châu báu, tớ tin rằng người kia sẽ có mặt đúng giờ, tớ sẽ thừa dịp dẫn hắn rời đi, đến lúc đó cậu sẽ lấy trộm từ trên người hắn, viên ngọc quan trọng như vậy chắc chắn hắn sẽ mang trong người!"

Khi Âu Thừa Duẫn đi tới bên cạnh Mẫn Thiên Hữu, trên mặt anh hiện ra một nụ cười doanh nhân chuyên nghiệp, giả vờ trò chuyện với nhau, nói ra bước tiếp theo của kế hoạch.

"Được, tớ biết rồi!" Âu Thừa Duẫn gật đầu, uống hết ly rượu sâm banh trong tay, bỏ chiếc ly không vào cái khay của người phục vụ, đột nhiên tầm mắt nhìn thấy một người Hoa kiều sống mũi cao, tóc vàng ở cửa đi vào, bị người vây quanh đang đi về phía trước.

"Chính là hắn!" Mẫn Thiên Hữu vỗ vào vai Âu Thừa Duẫn, trong mắt lóe ra sự lạnh lẽo không dễ nhận thấy, anh nở nụ cười nhạt, bả vai đụng vào Âu Thừa Duẫn rồi nhanh chân bước về phía mục tiêu.

Ở phía sau, ánh mắt sắc bén như radar của Mẫn Thiên Hữu bắn thẳng về phía người nọ, bộ vest châu Âu thông thường, chỗ có khả năng giấu đồ nhất chắc chắn là ở trên người, khi tiếng chuông của buổi triển lãm vang lên thì đèn đuốc sáng trưng trong đại sảnh bỗng trở thành một mảnh đen kịt, ngay sau đó lại phát ra ánh sáng mãnh liệt chói mắt như ánh mặt trời, tỏa ra mọi màu sắc từ các hướng chiếu tới.

Đồng sự trưởng Hoa Nhất Phàm của châu báu Hoa thị ung dung đi về phía bục chủ trì, bắt đầu đọc diễn văn. Bên trong hiện trường vô cùng ồn ào, khi Hoa Nhất Phàm nói xong câu nói cuối cùng thì tiếng vỗ tay vang lên từ bốn phía, ánh mắt Âu Thừa Duẫn vẫn nhìn chăm chú vào điểm màu vàng kia.

"Tiếp theo, xin mời các vị nghiêm túc xem xét những trân bảo độc nhất vô nhị mới nhất với số lượng có hạn trên toàn thế giới mà Hoa thị khai quật được!"

Đứng bên cạnh Hoa Nhất Phàm là Thương Chính Vinh, bên ngoài nhìn vào thì thấy buổi triển lãm châu báu này là tự tay Hoa Nhất Phàm tổ chức nhưng thực ra là vì lợi ích hợp tác lâu dài của hai nhà Hoa Thương từ trước đến nay và mượn cơ hội này tuyên bố việc kết thông gia mới là mục đích cuối cùng.

Hoa Y Y là con gái yêu của Hoa Nhất Phàm, vẫn luôn là người theo đuổi Thương Nhĩ Kỳ, cô trốn trong đám người chặm chạp không lộ diện là bởi vì nhân vật chính còn lại của ngày hôm nay vẫn chưa lên sân khấu.

"Anh dẫn tôi tới đây làm gì?" Lúc Vận Nhi bị Thương Nhĩ Kỳ kéo xuống xe thì nhìn thấy buổi tiệc nguy nga lộng lẫy vô cùng khí phái, trong lòng liền sợ hãi, cô cũng không quên lần trước tới tham gia với Hứa Minh Dịch rồi cuối cùng lại lúng túng bỏ chạy như thế nào.

Trường hợp như thế này chắc chắn là Âu Thừa Duẫn cũng tới, cô càng không thể xuất hiện được!

Không muốn lại nhìn thấy người phụ nữ khác xuất hiện bên cạnh anh, cô còn chưa có chuẩn bị tốt tâm lý!

"Em sợ cái gì?" Thương Nhĩ Kỳ không để cô có cơ hội chạy trốn, tay nắm eo cô thật chặt, "Em đã ly hôn rồi cần gì phải kiêng dè thái độ của anh ta với em? Em phải sống thật tốt so với anh ta để anh ta ý thức được mất đi em là tổn thất của anh ta, Vận Nhi, tin tưởng anh!"

Nếu như nói Thương Nhĩ Kỳ dùng phép khích tướng với Vận Nhi thì Vận Nhi muốn nói, anh thành công rồi!

Lời của anh giống như một cái đinh nện vào lòng cô khiến lòng cô nổi lên những gợn sóng, hoặc cũng có thể là do phần tâm tư kia của cô, muốn chứng minh cho anh xem, không có anh, Tô Vận Nhi cô sẽ sống tốt hơn!

"Đi thôi!" Vận Nhi nhét bàn tay nhỏ bé của mình vào tay anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy tự tin và kiên định.

Thương Nhĩ Kỳ nắm tay cô, nụ cười bên khóe môi càng đậm hơn!

Bốn mắt nhìn nhau, Hoa Y Y ăn mặc trang điểm đáng yêu như búp bê Barbie đột nhiên phát hiện ở cửa xuất hiện hình bóng anh thì ánh mắt bỗng sáng lên, giống như một con chim vui vẻ nhào tới bên cạnh anh, nhưng khi thấy anh nắm tay một cô gái thì bước chân dừng lại, dùng ánh mắt cầu cứu hướng về phía Thương Chính Vinh cũng đang chú ý tới bên này.

Đều là phụ nữ, Vận Nhi chỉ liếc mắt đã nhìn ra ánh mắt cô gái kia nhìn mình tràn đầy thù địch, khi Thương Nhĩ Kỳ nắm tay cô chặt hơn thì cô để ý thấy hai ánh mắt dò xét rơi trên người cô, trong lòng chợt run lên, ngược mắt nhìn về phía trước.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Buông Cô Ấy Ra

Ánh mắt nghiêm khắc lạnh lùng nhìn thẳng Vận Nhi, cô theo bản năng né tránh ánh mắt đó, thân thể dán sát phía sau Thương Nhĩ Kỳ, lại phát hiện xung quanh lại nhiều hơn ánh mắt lạnh như băng.

"Đừng sợ, có tôi ở đây!" Thương Nhĩ Kỳ trấn an vỗ mu bàn tay cô, ôn nhu an ủi.

Dắt tay cô, từng bước một đi về phía trước, càng đi trong lòng Vận Nhi lại càng nhút nhát, chợt đột nhiên, cô nhìn rõ, bé gái kia, căn bản chính là nhằm về anh ta.

"Cái kia, tôi... Tôi đi toilet!" Vận Nhi tránh ra cánh tay Thương Nhĩ Kỳ, sắc mặt nháy mắt liền thay đổi, bất chấp Thương Nhĩ Kỳ phản ứng, đẩy anh ta ra vội vàng chạy tới nơi ít người.

"Vận Nhi..." Trong tay Thương Nhĩ Kỳ trống rỗng, thời điểm lần nữa muốn bắt lấy tay cô, bên người đã hơn một thân hình mềm mại, có chút không vui kêu anh ta, "Anh nhĩ Kỳ!"

"Sao bây giờ mới tới!" Thương Chính Vinh nhìn Vận Nhi thức thời chạy ra, cũng không nói thêm gì, ánh mắt cảnh cáo nhìn Thương Nhĩ Kỳ nôn nóng bất an, ông cũng không hy vọng con ông lại phá hoại kế hoạch của ông.

"Các người..." Trong mắt Thương Nhĩ Kỳ lộ ra không kiên nhẫn, mà lại phát tác với Hoa Y Y, ánh mắt của anh ta tìm kiếm Vận Nhi, nhưng lại không thấy bóng dáng cô?

Thời điểm Mẫn Thiên Hữu chen lách vào trong, mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm phía trước cách hai thước.

Không biết có phải chú ý tới ánh mắt có dụng ý khác hay không, vốn ngay sau đó đến Châu Phi, vậy mà Người đàn ông thần bí lại di chuyển thân thể, đi tới cửa hông.

Âu Thừa Duẫn chú ý tới hướng đi của anh ta, vội vàng đi theo đi ra ngoài, Mẫn Thiên Hữu nhìn xung quanh, không có phát hiện người khả nghi, tiếng thảo luận và tiếng thốn thức truyền vào lỗ tai của anh ta, không bóng dáng vang lên phán quyết của anh ta.

"Tô Vận Nhi?" Bóng đen lén vào giữa vườn hoa, nhưng là đột nhiên thoáng hiện bóng dáng màu trắng của Âu Thừa Duẫn nện từng bước đi về phía trước, Vận Nhi không biết sao phải chạy, nhưng là cô biết, cô không thể quay đầu.

Thương Nhĩ Kỳ không kêu một tiếng, thậm chí cũng không nói trước với cô, cứ như vậy dẫn cô đến trước mặt cha anh, như vậy cô sẽ không trở thành chướng ngại vật của người khác.

Âu Thừa Duẫn cấp tốc nhìn theo phương hướng của cô, anh ảo não khẽ nguyền rủa một tiếng, chết tiệt, đuổi theo Tô Vận Nhi, từ phía sau lưng nhốt chặt eo của cô, đột nhiên bị ôm lấy, Tô Vận Nhi kinh sợ quay đầu, vừa định kêu to, miệng lại đột nhiên bị che, Âu Thừa Duẫn ôm chặt cô đi vào bên trong.

"A, cô gái này!" Âu Thừa Duẫn không nghĩ tới cô vậy mà cắn anh, anh ăn đau buông cánh tay che miệng cô ra, xoắn quýt cau mày, thấy rõ người tới Vận Nhi tại phát hiện người đến là Âu Thừa Duẫn, không cần suy nghĩ nhanh chân bỏ chạy.

"Tô Vận Nhi, em đứng lại đó cho tôi!" Cánh tay dài của Âu Thừa Duẫn vươn ra liền nhốt chặt eo của cô, mới vừa rồi ở trong đại sảnh, anh còn

tưởng mình nhìn nhầm, không nghĩ tới thật là cô, cô gái không biết sống chết này, vậy mà lại cấu kết làm bậy với đàn ông khác!

“Anh buông!” Vận Nhi giẫy giụa trong lòng anh, bất an vặn vẹo.

“Âu Thừa Duẫn, buông có nghe hay không, hiện tại tôi với anh đã không còn liên quan!” Miệng nhỏ của Vận Nhi không ngừng đóng mở, trên trán Âu Thừa Duẫn chảy ra mồ hôi, anh hận không thể bóp chết cô gái nhỏ này, ánh mắt ngoan độc phần nộ lườm cô một cái, “Ngậm miệng!”

Chết tiệt, tên đàn ông kia đi nơi nào rồi hả?

“Nguy rồi, Tàn Thần, chúng ta trúng kế, vừa rồi trong buổi triển lãm kia xuất hiện một viên ngọc xanh là chúng ta muốn tìm, căn bản không có ở trên người tên đó!” Mẫn Thiên Hữu từ phía sau chụp lấy vai anh, mới phát hiện trong lòng anh có phụ nữ.

Âu Thừa Duẫn che lên lỗ tai Vận Nhi, ánh mắt lạnh băng phát ra một cỗ sát ý, hai mắt đỏ bừng lộ ra nguy hiểm “Điều hổ ly sơn?”

“Vừa rồi bên trong mất điện, mình liền biết tình huống không ổn, Liệt Diễm bọn họ đã tới tiếp ứng, chúng ta rút lui trước!” Mẫn Thiên Bảo đột nhiên đẩy Âu Thừa Duẫn vào bụi hoa, dáng người mạnh mẽ từ trong lòng lấy ra một khẩu súng, nhảy vào bóng đêm.

Tay Âu Thừa Duẫn cũng nhanh chóng tìm trong tây phục, lại chống lại con người khiếp sợ của Vận Nhi làm đình chỉ động tác, cánh tay thu lực đạo, cầm dao qua gương mặt của cô, đã lạnh lẽo một mảnh.

“Cậu mang cô ấy đi trước đi!” Mẫn Thiên Bảo đối diện với Âu Thừa Duẫn nói, lăn lộn trên mặt đất, Vận Nhi lại nghe được hai tiếng súng vang, tay liền gắt gao túm chặt vạt áo Âu Thừa Duẫn, mặt trắng giống như tờ giấy.

“Ngoan, đừng sợ, nhắm mắt lại!” Bàn tay to của Âu Thừa Duẫn mang theo nhiệt độ mơn trớn mắt to của Vận Nhi, cô nghe lời nhắm hai mắt lại, tiếp theo thân thể bỗng nhẹ bẫng, thân thể bị ôm lấy, cô quyến luyến bám vào bờ vai của anh.

Quay lại đại sảnh, đã khôi phục tiếng động lớn xôn xao vừa rồi, Âu Thừa Duẫn đặt Tô Vận Nhi xuống, ánh mắt như chim ưng nhìn lại đài triển lãm, Lam Bảo Thạch kia phát ra lục sắc vây quanh Phi Thúy thạch tỏa sáng rạng rỡ.

Thấp sáng giống như một thế giới châu báu lóng lánh.

Nhưng Âu Thừa Duẫn lại liếc thấy, đó là giả!

Không ai phát hiện chuyện cắt điện đột ngột dị thường ở bên ngoài, mấy cái bóng đen bốn phía lặng lẽ rút lui, Âu Thừa Duẫn lại quay lại, đằng sau đã không còn bóng dáng Tô Vận Nhi.

Một loại hoảng hốt chưa bao giờ có, khiến ánh mắt của anh lập tức co rút lại, ánh mắt lục soát xung quanh, trong lòng lại như hít thở không thông, khiến anh có chút thở không nổi, Tô Vận Nhi, em ở nơi nào?

“Vận Nhi, em đã chạy đi đâu?” Đúng lúc Thương Nhĩ Kỳ kéo lại, trước mặt Vận Nhi thoáng chút bối rối, ánh mắt thân thiết chú ý tới sắc mặt của cô có chút tái nhợt, sợi tóc cũng có chút rối loạn.

“Không có, tôi phải đi!” Vận Nhi có chút mâu thuẫn đẩy Thương Nhĩ Kỳ ra, cô không thích tình huống như vậy, rất không thích.

Cô phải rời khỏi, cách xa người đàn ông này!

“Làm sao vậy?” Vận Nhi dùng lực bỏ cánh tay Thương Nhĩ Kỳ đang giữ tay cô, lại nhìn thấy bóng dáng hồng nhạt cách đó không xa, càng thêm kiên định phải rời khỏi.

“Được, em theo tôi đi gặp người nhà, một hồi chúng ta sẽ rời khỏi đây!”
Thương Nhĩ Kỳ không nói hai lời kéo Vận Nhi, đi đến phòng chủ tịch của
Thương Chính Vinh, lại thấy Hoa Y Y chạy tới.

Ý thức được nguy hiểm, Vận Nhi lắc lắc thân thể lui về phía sau, “A, anh
làm gì đó? Muốn kéo tôi xuống nước à!”

“Chỉ là làm bộ thôi, giúp đỡ tôi đi!” Ánh mắt Thương Nhĩ Kỳ thành
khẩn, cô không có biện pháp cự tuyệt.

“Buông cô ấy ra!” Ngay tại ánh mắt mọi người chú ý tới phía sau
Thương Nhĩ Kỳ, một đôi bàn tay đã kéo Vận Nhi qua.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Điên Cuồng Vì Em

Cánh tay dài của Âu Thừa Duẫn ôm lấy cả người Vận Nhi vào trong ngực mình, tốc độ cực nhanh, ngay cả Thương Nhĩ Kỳ cũng hoàn toàn không có cách nào ngăn cản.

"Âu Thừa Duẫn?" Mặc dù đây là lần đầu tiên chính thức đối mặt nhau nhưng khí thế lẫm liệt trên người Thương Nhĩ Kỳ chẳng hề thua kém gì Âu Thừa Duẫn vô cùng hoàn mỹ. Không thể phủ nhận, đó là một người đàn ông rất xuất sắc nhưng cũng là mục tiêu mà anh nỗ lực sau này.

"Thương đồng?" Âu Thừa Duẫn nhíu mày, ánh mắt khinh thường liếc qua Thương Nhĩ Kỳ, cũng nhìn về phía khuôn mặt tức giận tới mức xanh mét của Thương Chính Vinh.

Ánh mắt kia hàm chứa ý nghĩa gì, sao Thương Chính Vinh lại không nhìn rõ chứ.

Người phụ nữ của Âu tổng đồng thời cũng là người phụ nữ con trai ông coi trọng!

"Nhĩ Kỳ, sao lại không lễ phép như vậy?" Ánh mắt nịnh bợ của Thương Chính Vinh nhìn về phía Âu Thừa Duẫn, giọng điệu mang theo sự thương lượng. "Âu tổng, thật ngại quá, con trai tôi đã mạo phạm rồi!"

"Người anh ta mạo phạm không phải là tôi!" Âu Thừa Duẫn mở miệng, giọng điệu mỉa mai, ngón tay vuốt ve khuôn mặt người phụ nữ trong lòng mình, mang theo sự thương yêu và cứng chiều vô cùng rõ ràng, Tô Vận Nhi chán ghét đẩy tay anh ra, cô sắp tức điên lên rồi!

Rốt cuộc hai người này muốn làm gì? Cô có cảm giác bây giờ mình giống như đang đóng vai hề, ai cũng không để ý tới ý nghĩ chân thật của cô.

"Âu thái thái, cô có giải thích gì không?" Âu Thừa Duẫn không giận, không để ý tới sự căm tức trong ánh mắt cô, người bên ngoài nhìn vào thấy cảnh hai người ân ái như vậy thì cũng tự nhiên phá bỏ tin đồn bên ngoài.

"Không phải! Chúng tôi. . . . ." Vận Nhi muốn nói bọn họ đã ly hôn nhưng Âu Thừa Duẫn không cho cô cơ hội mở miệng, ngay trước mặt Thương Nhĩ Kỳ lại ôm ngang cô lên theo kiểu công chúa, ánh mắt khiêu khích khinh thường nhìn Thương Nhĩ Kỳ, thân là đàn ông, đương nhiên anh hiểu ánh mắt đó là gì, anh ta hoàn toàn coi thường anh!

"Vận Nhi, đừng đi với anh ta!" Thương Nhĩ Kỳ đưa tay muốn kéo Vận Nhi đang bị Âu Thừa Duẫn ôm lấy, mục đích anh đưa cô tới nơi này không phải là để cho người đàn ông này chiếm tiện nghi. Anh còn chưa nói ra của quyết định của mình.

Là nhân vật chính của hôm nay, Hoa Nhất Phàm thấy con gái bảo bối của mình bị lạnh nhạt, vô cùng không vui trước phản ứng kịch liệt của Thương Nhĩ Kỳ.

"Thương tiên sinh, phiền cậu lần sau đừng tái phạm kiểu sai lầm thấp hèn này nữa, có ham muốn với vợ người khác là vô đạo đức!" Âu Thừa Duẫn ưu nhã xoay người, để lại cho mọi người một bóng lưng mơ màng, chỉ có Tô Vận Nhi cảm giác được sự lạnh giá che dấu trong nụ cười của anh, giống như một thanh kiếm sắc bén cắn nuốt da thịt cô.

Ánh mắt rối loạn lại mê hoặc, thiếu chút nữa cô lại rơi vào trong đó!

"Thương Nhĩ Kỳ, con đứng lại đó cho ta!" Thương Chính Vinh đã tức giận tới cực điểm quát mắng Thương Nhĩ Kỳ đang theo sau Âu Thừa Duẫn, "Hôm nay con bước ra khỏi cánh cửa này thì không còn là con trai của Thương Chính Vinh ta nữa!"

Nghe được câu này, bước đi dưới chân anh dừng lại, không phải bởi vì anh sợ mà là vì anh không cam tâm, không có Thương thị, anh còn có thể lấy cái gì để đấu với Âu Thừa Duẫn, siết chặt năm đấm trong tay, Thương Nhĩ Kỳ chịu đựng ngọn lửa sắp bùng nổ trong cơ thể, sải bước quay lại, dừng lại trước mặt Hoa Nhất Phàm và Hoa Y Y, nở nụ cười sáng chói: "Hoa đồng, buổi triển lãm sắp kết thúc, hẳn là ngài còn có chuyện quan trọng hơn cần tuyên bố nhỉ!"

Trong mắt Hoa Y Y dâng lên sự kinh ngạc vui mừng không thể tưởng tượng nổi, cô cho rằng lời nói của Thương Nhĩ Kỳ có ngụ ý, nhưng chỉ có anh mới hiểu rõ, mang theo thái độ quyết tâm không chùn bước tới cùng, anh muốn giải quyết triệt để mọi trói buộc trên người anh.

Hoa Nhất Phàm cũng hài lòng với biểu hiện bây giờ của anh, xoay người hướng về phía những ánh đèn flash, "Mọi người, nhân dịp hôm nay, Hoa mỗi có một sự việc quan trọng muốn tuyên bố, vừa rồi các vị đã tận mắt nhìn thấy viên kim cương xanh độc nhất vô nhị trên đời, đó là vật đính ước Hoa mỗi tặng cho con gái và Thương công tử...."

Giọng nói vang vang có lực của Hoa Nhất Phàm thành công chiếm lấy tiêu điểm hiện trường sau khi Âu Thừa Duẫn đi, mà không ai chú ý tới vị khách quý ông mời tới hôm nay, chẳng biết đã biến mất từ khi nào.

Sau khi ông nói lời này, xung quanh vang lên từng tràng vỗ tay, nhưng Thương Nhĩ Kỳ nghe những lời này lại thấy vô cùng chối tai.

Ánh mắt anh nhìn về phía chiếc tủ trưng bày ở chỗ trung tâm, viên kim cương xanh kia tỏa ra ánh sáng lấp lánh át mọi châu báu hiếm có ở hiện trường, nhưng ở trong mắt anh lại không bằng một viên đá bình thường.

Ưu nhã giơ hai tay lên, toàn trường lập tức yên tĩnh lại, chỉ nghe thấy từng chữ từng câu anh nói, "Tôi tuyên bố, buổi triển lãm kết thúc, hôn ước không có hiệu lực!"

*****

“Này, Âu Thừa Duẫn, anh làm gì vậy, mau thả tôi xuống!” Chờ tới khi Vận Nhi ý thức được thân thể khác thường thì đã bị Âu Thừa Duẫn ôm lên xe, cô đạp đôi chân mềm mại, muốn nhảy xuống xe, Âu Thừa Duẫn chặn lại cơ thể đang hướng ra ngoài của cô, cánh tay giam cô lại ở ghế trước, “Tô Vận Nhi, đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi nữa!”

Chết tiệt, vì người phụ nữ này mà kết hoạch tối này đều bị xáo trộn!

Âu Thừa Duẫn cũng bất chấp những thứ khác, kệ mẹ nó nhiệm vụ đi, không thể để cô trốn thoát dưới mắt anh, đây là việc duy nhất anh muốn làm bây giờ.

Vận Nhi cũng không quên âm thanh kì lạ nghe thấy sau hoa viên, không sai là tiếng súng, cô hơi sợ hãi co lại cơ thể, Âu Thừa Duẫn là ai, vì sao trên người anh lại có súng?

“Em sợ tôi?” Âu Thừa Duẫn ngồi vào ghế lái nhìn cô, Vận Nhi phản xạ có điều kiện cách anh thật xa, duỗi tay muốn mở cửa nhưng cũng chỉ tốn công vô ích, anh vô cùng khó chịu với phản ứng chết tiệt này của cô.

Kéo kéo cà vạt, cởi hai chiếc cúc trên áo sơ mi xuống, yết hầu gợn cảm của Âu Thừa Duẫn chuyển động lên xuống, cánh tay chống ở bên người Vận Nhi, cô không dám chuyển động, tầm mắt chống lại sự rét lạnh trong đôi mắt màu xanh của anh, “Không có!”

“Quên những gì em vừa nghe được đi, chuyện gì cũng không xảy ra!” Một phút trước ánh mắt anh vẫn còn vô cùng lạnh lẽo vậy mà bây giờ lại là sự dịu dàng không thể tưởng tượng nổi, đầu ngón tay thon dài của Âu Thừa Duẫn nâng cằm Vận Nhi lên, sự bao dung trong ánh mắt sắp làm Vận Nhi chết đuối rồi.

“Ngoan, đừng sợ, đây chỉ là việc ngoài ý muốn thôi!” Âu Thừa Duẫn thôi miên Vận Nhi, phả ra hơi thở bên tai cô, vành tai xinh xắn lại nhạy cảm của Vận Nhi bị môi Âu Thừa Duẫn lướt qua, thân thể cũng không tự chủ được mà run rẩy.

“Anh là ai vậy?” Vận Nhi vẫn còn sợ hãi muốn co rụt ra phía ngoài, Âu Thừa Duẫn nhìn thấy động tác này thì thấy vô cùng chướng mắt, tại sao ở trước mặt anh, lúc nào cô cũng muốn trốn?

“Anh vẫn là Âu Thừa Duẫn, là chồng em, hử?” Âu Thừa Duẫn dùng sức một chút đã kéo cơ thể mềm mại của cô vào trong ngực mình, ánh mắt âm hiểm chăm chú nhìn đôi mắt ngập nước của cô, xem xét rõ, “Tối nay sao em lại xuất hiện ở đây?”

Đương nhiên anh biết mục đích Thương Nhĩ Kỳ đưa cô tới đây, nếu như không phải là anh kịp thời ngăn lại, đoán chừng người phụ nữ của anh lại trở thành tiêu đề trên các tờ báo ngày mai rồi.

Vừa nghĩ tới quan hệ chân thật của Thương Nhĩ Kỳ với cô mà đáng chết là cô còn phối hợp với anh ta, Âu Thừa Duẫn liền không thể kiềm chế được việc muốn giết người!

“Anh đừng như vậy, chúng ta đã ly hôn rồi!” Vận Nhi không giải thích, bài xích anh, càng làm cho Âu Thừa Duẫn cảm thấy cơn tức giận đang trào dâng trong cơ thể mình có xu thế bùng nổ.

“Câm miệng!” Anh giận dữ gầm lên một tiếng, hai con ngươi đỏ ngầu đã nhuộm đầy sự nguy hiểm không thể lường trước được, trong nháy mắt, thân thể anh rời khỏi cô, mất đi trí buộc khiến Vận Nhi cảm thấy sự nhẹ nhõm mà trước nay chưa từng có, khẽ thở ra một hơi, Âu Thừa Duẫn đã khởi động xe, lái xe rời khỏi nơi này.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Vận Nhi kinh ngạc mở to hai mắt, nhìn ánh sáng chớp loé bên ngoài xe, cô không biết là phương hướng nào.

Âu Thừa Duẫn không trả lời, một tay thao tác vô lăng, tăng ga, ánh mắt anh vẫn lạnh nhạt trước sau như một, mang theo sự uy nghiêm đáng sợ mà cô không hiểu, Vận Nhi không thể phân rõ, cái nào mới thật là anh.

Bây giờ chỉ là hai người lạ, sẽ còn điểm giao nhau nào nữa sao?

“Xuống xe!” Lúc Âu Thừa Duẫn phanh xe dừng lại thì Vận Nhi mới nhìn rõ nơi đến, là khách sạn!

Cô mở to đôi mắt, khi Âu Thừa Duẫn kéo cô ra ngoài thì đã biểu thị sẽ xảy ra chuyện gì.

Không, không thể!

“Anh tên khốn kiếp này, dẫn tôi tới nơi này làm gì, chúng ta ly hôn rồi!”

“Âu Thừa Duẫn, anh buông tay tôi ra!”

Không chịu nổi tiếng quát âm ỉ của cô, Âu Thừa Duẫn động một cái ôm lấy cô, đi vào khách sạn cao cấp, trực tiếp đi vào thang máy, đi về phía phòng Tổng thống.

“Anh muốn làm gì?” Vận Nhi thực sự sợ, căn phòng bị anh đá cho một cước văng ra, thậm chí vừa rồi lúc anh đi lên cũng không có một người tiến lên hỏi, đột nhiên cô có loại cảm giác dè vào miệng cọp.

Âu Thừa Duẫn ném cô lên trên chiếc giường Simmons lớn, Vận Nhi liền bật dậy, ánh đèn u ám bên trong căn phòng chiếu lên cơ thể cường tráng của anh càng làm tăng thêm sự nguy hiểm.

“Em nói xem tôi muốn làm gì? Hử? Vợ yêu?” Âu Thừa Duẫn cười âu phục trên người xuống, quăng lên thảm, thuận thực đi về phải tú rượu rót một ly rượu vang đỏ, chất lỏng màu đỏ diêm dúa từ trên ly đổ vào miệng anh, ở trong mắt Vận Nhi lại lộ ra vẻ kì dị như vậy.

“Tôi không! Không cần!” Vận Nhi nắm chắc cơ hội liền chạy về phía cửa nhưng lại có người nhanh hơn cô một bước, giam giữ thân thể của cô, lưng cô đưa về phía cánh cửa cứng rắn, đau đớn khiến Vận Nhi thiếu chút nữa rơi nước mắt.

“Âu Thừa Duẫn, có phải anh điên rồi không?” Vận Nhi chưa từng thấy anh thô bạo như vậy, dù là đêm tân hôn, anh động tà niệm với cô nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua cho cô, nhưng mà tại sao bây giờ anh lại trở nên đáng sợ như vậy? Nước mắt uất ức nén ở trong mắt, Vận Nhi căm hận nhìn anh.

“Đúng, tôi điên rồi! Tôi điên mẹ nó rồi!” Trong miệng Âu Thừa Duẫn mang theo nồng đậm ý say, cúi đầu chặn lên đôi môi anh đào của cô, mật ngọt quen thuộc đặc biệt của cô khiến anh điên cuồng.

Anh muốn có được cô, cái ý niệm này tồn tại đã không chỉ trong ngày một ngày hai rồi!

Từ khi cô muốn trốn khỏi người anh ngày hôm đó, anh vẫn nhẫn nhịn, nhưng bây giờ anh không thể nhịn được nữa rồi!

“Đừng..... Anh không thể đối xử với tôi như vậy!”

Lòng dạ Vận Nhi rồi bởi đẩy anh ra, bàn tay nhỏ chạy loạn trước ngực anh, trong lúc vô ý lại làm đứt hai chiếc cúc trên áo sơ mi của anh, lộ ra lồng ngực rắn chắc mê hoặc lòng người.

Tô Vận Nhi, không chỉ muốn cô trở thành người phụ nữ của anh, cô còn là....

Trong nháy mắt động tác của Âu Thừa Duẫn trở nên thô lỗ và vội vàng, môi lưỡi mang theo hơi thở nóng bỏng tiến xuống cổ cô, tay cũng nhanh chóng lần mò phía sau lưng cô, ‘xoẹt’ chỉ cảm thấy một trận lạnh lẽo trước ngực, váy trên người đã bị xé ra, thân thể Vận Nhi mềm nhũn, dễ dàng bị anh ôm tới chiếc giường lớn.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Đêm Nay Là Một Sai Lầm

Đôi tay Vận Nhi bị giam cầm trên đỉnh đầu, Âu Thừa Duẫn mất đi lý trí hoàn toàn không bận tâm đến sự giãy dụa và nước mắt của Vận Nhi, lòng cô tuyệt vọng nước mắt thi nhau rơi xuống, người đàn ông ở trước mặt giống như một con sói đang nổi giận, đôi mắt đỏ ngầu không có một chút tình cảm nào.

"Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Chúng ta đã ly hôn rồi, anh tên khốn kiếp này!" Vận Nhi từ bỏ việc giãy giụa, cảm giác thân thể càng ngày càng nhẹ, da thịt bị anh hôn qua cũng trở nên nóng rực.

"Tô Vận Nhi, em không thoát khỏi tôi đâu!" Âu Thừa Duẫn còn sót lại một tia lý trí, nhìn thấy Vận Nhi bên dưới thống khổ đáng thương dùng ánh mắt khiến trách chỉ trích anh thì trong lòng anh xẹt qua một tia thương tiếc, nhưng anh đã không thể khống chế được nữa rồi, anh muốn có được trái tim cô, từ lúc vừa mới bắt đầu thì đã sinh sôi nảy mầm.

Hiện tại, nhìn bên dưới chính là cơ thể mềm mại xinh đẹp thì bỏ qua mọi ân oán, anh cũng muốn cô!

Điên cuồng muốn cô!

Giơ cao tay cô lên, khi mảnh vải cuối cùng rơi xuống khỏi cơ thể trắng như tuyết, trong mắt Âu Thừa Duẫn hiện lên sự kinh ngạc chưa từng lộ ra với người phụ nữ nào trước đây, hoàn toàn vì sự mỹ lệ của Tô Vận Nhi mà khuất phục.

Ánh đèn âm u chiếu lên cơ thể diễm lệ của cô càng bao phủ thêm một quầng sáng say mê, Âu Thừa Duẫn không kìm lòng nổi nói nhẹ động tác trong tay, lửa nóng hôn từ má cô tới xương quai xanh, một đường xuống phía dưới, đầu ngón tay lưu luyến lướt qua vật nhô ra trước ngực cô, cơ thể Vận Nhi khẽ run rẩy, một tiếng rên rỉ tràn ra từ miệng cô. "Ừm. . . . ."

Được đáp lại Âu Thừa Duẫn càng thêm càn rỡ đốt lên lửa nóng trên người cô, trong giọng nói mang theo hơi thở câu hồn đoạt phách, từng chút một vuốt ve cô, "Vận Nhi, Vận Nhi. . . . ."

Rõ ràng là kháng cự lại sự đụng chạm của anh như vậy, nhưng mà lúc này cả người Vận Nhi giống như bị tê liệt, ngọn lửa khô nóng phủ kín toàn thân cô, đôi mắt mơ màng nhìn chăm chăm người đàn ông trên người cô, mồ hôi thấm ướt gò má anh mang theo sự ngỡ ngợc và cuồng vọng, lại khiến cô nhìn đến si mê.

Đối với Âu Thừa Duẫn, cô động lòng rồi!

Nhất là anh đang ở bên tai cô, giọng nói từ tính mang theo ma lực một lần một lần lại yêu thương gọi tên cô, cô sa vào rồi.

Không chỉ không muốn đẩy dục vọng của anh ra, ngay cả thân thể và trái tim cũng khát vọng được anh yêu nhiều hơn!

"Vận Nhi, Vận Nhi, anh muốn em, anh muốn em. . . . ." Bàn tay Âu thừa Duẫn chạm lên từng tấc da thịt mềm mại, mịn màng như sữa của cô, cũng không đè nén dục vọng của mình nữa, một cái chạy nước rút, động thân chen vào trong cơ thể chặt trất của cô, một tiếng thở dài mang theo sự sung sướng khi chinh phục, mọi giác quan trên người đều tỉnh lại.

"Ừ.... A....." Thân thể mềm yếu của Vận Nhi không chịu nổi sự va chạm đột ngột của anh, những sợi tóc ẩm ướt quanh quẩn ở ngón tay anh, anh cực kỳ yêu cái cảm giác sợi tóc quăn quanh ngón tay anh giống như khi tắm bùn cứ quăn lấy người, cả thế giới chỉ còn lại hai người họ.

Một dòng chất lỏng chảy ra từ dưới hạ thể cô, khoé mắt Vận Nhi chảy ra một dòng nước mắt, kể từ giờ phút này, cô đã trở thành một người phụ nữ chân chính rồi.

“Âu Thừa Duẫn.....” Vận Nhi leo lên bả vai anh, dùng sức cắn xuống, chỉ nghe thấy anh hừ một tiếng, dục vọng đã lâu được thỏa mãn, anh nâng gò má cô lên, từng chút một hôn lên những giọt nước mắt của cô, “Vận Nhi, ở lại bên cạnh anh!”

Cô nên hận anh sao? Cứ như vậy cướp đi sự trong sạch của cô!

Nhưng mà dường như trái tim cô cũng bị mất phương hướng rồi....

“Ở lại bên cạnh anh!” Hơi thở bá đạo của anh phun ở bên tai cô, thân thể làm sự kết hợp thân mật nhất với cô, giống như dù thế nào đều không muốn cô đủ, cô trúc trắc, cô thẹn thùng, cô hàm súc, ở đêm nay đều chỉ vì anh mà trở nên xinh đẹp.

Ngàn vạn ngôn ngữ, thẳng thắn đối mặt với nhau, không biết là giày vò cô hay là giày vò chính anh.

Vận Nhi trầm mặc, Âu Thừa Duẫn giữ chặt cơ thể mềm mại của cô, bắt đầu một vòng hoan ái mới.

Một đêm này, tất cả đều sai lầm rồi, loạn rồi!

Ánh mắt Âu Thừa Duẫn phức tạp nhìn chăm chăm ra bên ngoài cửa sổ, tựa ở trên giường hút một điếu xì gà, bên trong căn phòng u ám lại bao phủ thêm một tầng khói thuốc, thân thể cường tráng của anh không một mảnh vải, hít sâu một hơi, nhả ra khói thuốc, lại cúi đầu nhìn về phía thân thể mềm mại của Vận Nhi bên cạnh anh, trên chiếc cổ tinh mịn là những dấu hôn vô cùng chói mắt, mái tóc dài dính vào hai má cô, không nói hết được sự phong tình quyến rũ.

Rốt cuộc có được cô, cảm giác của cô so với trong tưởng tượng còn khiến anh phát điên hơn!

Thế nhưng vừa nghĩ tới bộ dáng cô ở dưới thân anh khóc lóc cầu xin, trái tim anh không ngừng co rút đau đớn, nhưng anh không hối hận, dùng phương thức như vậy có được cô, anh không hối hận!

Anh dập tắt điếu thuốc trong tay, cúi người hôn lên gò má tinh tế của cô, trong mắt xẹt qua một tia sáng lạnh lùng, xuống giường, sau khi mặc quần áo xong cũng không quay đầu lại liền rời khỏi.

Tô Vận Nhi, đây chỉ là bắt đầu!

Không chỉ thân thể cô, anh muốn trái tim cô cũng hoàn toàn thuộc về anh!

“Tàn Thần, sao giờ cậu mới đến?” Khi Âu Thừa Duẫn đến quán bar Địa Ngục thì đã là lúc gần hừng đông, một Tô Vận Nhi lại khiến anh quên mất chuyện quan trọng nhất.

“Lấy được thứ đó chưa?” Âu Thừa Duẫn đi về phía sô pha ngồi xuống, chỉ có Tiêu Trác và Mẫn Thiên Hữu vẫn luôn ở đây, nhìn thấy anh tới, rót một chén rượu vang để ở trước mặt anh, trên khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Trác lộ vẻ mệt mỏi, “Lấy được, chúng ta nhanh hơn một bước, lấy đồ giả đánh tráo, nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi!”

“Vất cả rồi!” Âu Thừa Duẫn cảm kích liếc mắt nhìn Tiêu Trác, đây vẫn là lần đầu tiên anh rời đi trong lúc đang thi hành nhiệm vụ.

“Được rồi, biết cậu đi làm gì rồi!” Tiêu Trác khoát tay một cái, vẻ mặt trêu chọc đứng lên nhìn anh, “Đồ tớ sẽ nhanh chóng giao cho người chủ, nhưng mà có người cậu phải đưa về đấy!”

“Người nào?” Âu Thừa Duẫn hoàn toàn đã quên mất ngày hôm qua anh đưa Tô Ân Huệ tới bữa tiệc, khi nơi đó trở nên hỗn loạn thì cô được Tiêu Trác và Mẫn Thiên Hữu đưa về đây, vì thế cô không thấy cảnh tượng sau đó.

Mẫn Thiên Hữu hất cằm chỉ về phía bên trong phòng nghỉ với anh, “Cậu dẫn Tô Ân Huệ đi đi, chúng tớ cũng về đây!”

Bọn họ dày công bố trí ván cờ này, cuối cùng cũng kết thúc hoàn mỹ, nhưng vẫn không thể không cảnh giác, hôm qua người của Qlette cũng xuất hiện, nếu như không phải Nam Cung Thần sớm có phòng bị, dùng đồ giả che đậy thì có lẽ bọn họ cũng không thoát thân nhanh như vậy.

Giữa anh em với nhau hoàn toàn không cần nói cảm ơn, Âu Thừa Duẫn gật đầu, đi về phía phòng nghỉ, Tiêu Trác và Mẫn Thiên Hữu cũng đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Âu Thừa Duẫn nhìn Tô Ân Huệ ngủ say, không suy nghĩ nhiều, cởi bỏ áo vest trên người ôm cô rời khỏi quán rượu.

“Thừa Duẫn, anh đã đi đâu?” Ở giây phút anh ôm cô thì Tô Ân Huệ cũng đã tỉnh, chỉ là cô rất lưu luyến lồng ngực anh, cô ôm chặt cổ anh lại tinh tường nhìn thấy trên cổ anh có mấy vết cào.

Cô là phụ nữ, chỉ liếc mắt đã nhìn ra đó là cái gì.

“Cô tỉnh rồi à, vậy tự mình về đi!” Âu Thừa Duẫn không chút nào dè dặt đặt cô xuống, một mình đi về phía xe thể thao đang dừng trước mặt, Tô Ân Huệ cảm môi, trơ mắt nhìn anh vô tình vứt bỏ cô, cô rất hối hận đã mở mắt ra vào lúc đó.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Lựa Chọn Sai Lầm

"Thừa Duẫn. . . . ." Trong tay Tô Ân Huệ còn cầm chiếc áo vest anh khoác lên người cô, mang theo mùi nước hoa Cologne đặc trưng trên người anh, Tô Ân Huệ gọi to Âu Thừa Duẫn đang ngồi trên xe nhưng anh mặc kệ không đếm xỉa tới cô. Ngửi mùi hương thuộc về anh, trong không khí yên tĩnh hô hấp từ miệng cô đều là khổ sở.

Cô muốn hỏi anh, anh vứt bỏ cô một mình ở bữa tiệc rồi đi đâu? Vừa rồi anh ở cùng với người phụ nữ khác sao? Có phải chỉ khi cô nhắm mắt lại mới có thể cảm giác được anh nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, nhưng mà cô không hỏi được, không chỉ bởi vì không có tư cách, bây giờ ngay cả sự tồn tại của cô cũng là dư thừa.

Lúc anh cần cô thì chỉ cần một câu nói của anh, cô sẽ trở lại bên cạnh anh, lúc không cần cô thì ngay cả không khí cô cũng không bằng! Cô hoàn toàn trở thành một vật trang trí trong suốt, tình nhân? Thân phận bây giờ của cô cũng thấy thẹn với hai chữ này!

Chiếc xe thể thao Bentley tạo ra một trận bụi bặm, giống như một cơn lốc lướt vòng qua, khóe mắt Tô Ân Huệ rưng rưng, càng ôm chặt hai tay, ở cái nơi nhiều người hỗn tạp này, cô trở về thế nào đây?

Tô Ân Huệ lau khô nước mắt trên mặt, quán rượu lúc rạng sáng đã không còn sự huyền ảo của ban đêm, nhưng cô lại cảm giác được từng cơn lạnh lẽo truyền đến từ sau lưng, biết rõ những người ra vào nơi này đều đen tối, anh còn vứt bỏ cô ở đây.

Tô Ân Huệ hơi sợ hãi kéo chặt quần áo trên người, bước nhanh ra khỏi nơi này, muốn đi tới nơi có nhiều người hơn, trên người cô mặc một bộ lễ phục nhỏ, hoàn toàn không mang tiền, cũng không biết nên đi về phương hướng nào.

Sau khi bị tốp năm tốp ba thanh niên đàn ông dùng ánh mắt xấu xa đảo tới đảo lui trên người mình, trong lòng Tô Ân Huệ vô cùng hoảng sợ, tăng nhanh bước đi dưới chân, muốn rời khỏi nơi không tốt này.

"Mỹ nữ, sao lại đi một mình thế?" Hai tiếng huýt sáo vang lên, ở dưới chân Tô Ân Huệ xuất hiện hai cái bóng, thân thể cô ngã ngổ trên mặt đất thì trước mặt có hai bóng đen, Tô Ân Huệ cũng không dám ngẩng đầu lên, vung cánh tay trắng như tuyết, "Tránh ra!"

"Mỹ nữ, cùng chơi đùa đi, đừng sợ như vậy!" Một người đàn ông vẻ mặt bỉ ổi xách Tô Ân Huệ từ dưới đất lên, trên mặt lộ ra nụ cười dâm dăng.

Sắc mặt Tô Ân Huệ trắng bệch, thân thể run lẩy bẩy, trong lòng không ngừng gọi tên Âu Thừa Duẫn.

Nhưng mà, anh sẽ xuất hiện sao?

Hai người đàn ông trao đổi với nhau một ánh mắt, lôi kéo Tô Ân Huệ đi về phía trước, Tô Ân Huệ liều mạng giãy giụa đẩy bọn họ ra, nhắc đuôi váy lên chạy trở về, cô không thể để bọn họ mang đi, Duẫn, anh mau tới cứu em!

"Con đĩ này chạy đi đâu?" Tóc cô bỗng bị một người tóm được rồi lôi cô tới một cái ngõ nhỏ vắng vẻ, thân thể Tô Ân Huệ cũng ngã xuống theo, cô còn chưa kịp phản ứng lại thì lễ phục trên người đã bị bọn họ xé ra.

"Đại ca, chiếm hữu cô ta còn giả bộ đứng đắn gì nữa!" Người đàn ông khễ chửi một tiếng, khi nhìn thấy da thịt trắng như tuyết của Tô Ân Huệ lộ ra bên ngoài thì thú tính trong mắt càng thêm bành trướng.

Tô Ân Huệ khóc lóc thảm thiết, trên cánh tay và trên đùi có

nhiều vết thương, cô liều mạng giãy giụa muốn chạy trốn, bốn phía đen như mực không nhìn thấy một bóng người, chẳng lẽ cô thật sự bị người làm nhục ở đây sao?

“Van xin các người, đừng.....” Tô Ân Huệ khóc đến khàn cả giọng, mọi giãy giụa của cô ở trong mắt hai người đàn ông cao lớn chỉ là hành động vô dụng, nước mắt tuyệt vọng lại chảy xuống, cô thật sự rất muốn hôn mê vào giờ phút này.

Người đàn ông cười thắt lưng xuống, không thể chờ được nữa bỗ nhào lên người Tô Ân Huệ, tay dùng lực một chút xốc vác cô lên, không chịu nổi vũ nhục như vậy, Tô Ân Huệ cắn nát cả môi dưới, không muốn chịu đựng thống khổ như vậy.

Bên tai là những tiếng cười dâm loạn, hai tay hấn vừa muốn chạm vào quần lót ren của cô thì giọng nói khiến trái tim cô run rẩy cuối cùng cũng vang lên, “Dừng tay!”

Trên người Âu Thừa Duẫn mặc một chiếc áo sơ mi đen, dưới sắc trời hơi sáng anh giống như sứ giả tới từ địa ngục, trong mắt bắn ra hàn ý khiếp người, một tay vịn đầu tên kia lại, đôi chân dài hướng về phía bộ phận trọng yếu của đàn ông hung hăng đạp xuống.

“A!” Tiếng gào thét như muốn xé rách bầu trời vang lên, sự tức giận tràn đầy trong mắt Âu Thừa Duẫn mới tiêu tan một chút.

Cẩn thận từng li từng tí ôm lấy người phụ nữ co quắp trên đất, trái tim của Âu Thừa Duẫn bỗng co rút lại, mím môi, đôi mắt đen như màn đêm tĩnh mịch nhìn thấy khoé miệng và trên người cô bị thương thì một tia áy náy tràn ở đáy mắt, cuối cùng hoá thành một điểm.

Tô Ân Huệ ôm chặt thắt lưng cường tráng của anh, giống như một con mèo rúc vào trong ngực anh, anh vẫn trở lại, trở lại tìm cô rồi.

Không dám tưởng tượng, nếu như chậm một bước nữa, nếu như anh tới chậm một bước thì sẽ như thế nào?

Âu Thừa Duẫn cắn hận đánh xuống tay lái, để Tô Ân Huệ ngồi ở ghế sau, lái xe tới biệt thự ở trên núi.

Từ lúc vào cửa tới lúc ôm cô về phòng, anh luôn ôm cô thật chặt, cũng không nói thêm câu gì, đặt cô ở trên chiếc giường lớn mềm mại, Âu Thừa Duẫn có chút mệt mỏi nhéo nhéo mi tâm, cuối cùng nhàn nhạt phun ra vài chữ, “Cô nghỉ ngơi cho tốt đi!”

“Đừng, đừng đi, Duẫn, ở lại với em có được không?” Vào khoảnh khắc anh rút cánh tay ra kia, Tô Ân Huệ siết chặt cánh tay anh, không để anh rời đi, ánh mắt khao khát nhìn chăm chăm anh không chớp mắt, trong đôi mắt to tràn ngập nước mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bị hoảng sợ không có một chút huyết sắc nào, mang theo sự sợ hãi nhìn Âu Thừa Duẫn.

Ánh mắt như thế lại khiến anh không tự chủ được nghĩ tới người phụ nữ khác!

Tô Ân Huệ thấy anh không có phản ứng, không trả lời cũng khoog cự tuyệt, cô không biết mình lấy dũng khí từ đâu tới, cánh tay đột nhiên vòng lên cổ anh, cả người mình bám lên người anh, đôi môi anh đào dán lên đôi môi hơi mở của Âu Thừa Duẫn, nỗ lực khơi dậy dục vọng của anh.

“Duẫn, muốn em, muốn em có được hay không.....” Cô ôm thật chặt anh, vừa rời khoảnh khắc sắp thất thân kia, trong đầu cô tất cả đều là Âu Thừa Duẫn, người đàn ông đối với cô tuyệt tình tàn nhẫn như vậy, không trở thành người phụ nữ của anh, cô không cam lòng!

Âu Thừa Duẫn là một người đàn ông bình thường, lại bị một người phụ nữ phóng đảng câu dẫn mình như vậy, đôi môi nóng bỏng vội vàng lướt qua môi, mũi, mắt anh, đôi tay nhỏ bé cũng không an phận, cởi cúc áo sơ mi của anh.

Trong đầu Âu Thừa Duẫn chợt loé lên một khuôn mặt trong trắng thuần khiết, anh không chút nghĩ ngợi liền đẩy ra người phụ nữ đang làm bậy trên người mình, Tô Ân Huệ, thật con mẹ nó bị coi thường!

“Đủ rồi, cô dừng lại cho tôi!” Thô lỗ đẩy cô về chiếc giường lớn phía sau, Âu Thừa Duẫn nặng nề thở gấp, mang theo một tia ẩn nhẫn, tràn đầy khinh thường nhìn đôi mắt mơ màng kia, cũng chỉ là một người phụ nữ thương tích đầy mình.

Một chút ý nghĩ thương xót cô vừa mới nảy sinh cũng dần tiêu tan.

“Anh ghét bỏ em sao? Duẫn, em muốn trao thân thể mình cho anh.....” Hai mắt Tô Ân Huệ đắm lệ mông lung nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Âu Thừa Duẫn, những vết thương trên cơ thể lộ ra bên ngoài bộ lễ phục trên người đã không thể che đậy cơ thể cô, bây giờ cô là một người phụ nữ gần như khoả thân đang lộ ra trước mặt Âu Thừa Duẫn, dù đã như thế này, anh vẫn khắc chế dục vọng chạm vào cô sao?

“Tô Ân Huệ, đừng để tôi xem thường cô nữa!” Âu Thừa Duẫn khinh miệt liếc cô một cái, trong đôi mắt phức tạp có một chút mâu thuẫn không rõ nguyên nhân.

Xoay người, cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng của cô.

“Đã như vậy, vì sao anh còn cứu em?” Thứ mà cô nhìn nhiều nhất vẫn là bóng lưng anh, Tô Ân Huệ quỳ xuống bên giường, nước mắt bi thương chảy xuống, chiếc khăn bao chặt lấy cơ thể chùng chất vết thương của cô, cô không ngừng run rẩy.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Bắt Đầu Lại Lần Nữa

Khi Vận Nhi tỉnh lại, ánh mặt trời xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu lên chiếc giường lớn bừa bộn, hạ thân truyền đến một cơn đau nhức, cô thống khổ nhíu mày, người bên cạnh đã không còn. Anh ta đã đi rồi sao?

Sau khi xảy ra chuyện như vậy, anh ta lại chẳng nói một câu một chữ gì, chỉ để lại cho cô một cơ thể bị tàn phá và một trái tim bị tổn thương. Cứ như vậy mà rời đi?

Nước mắt theo gò má chảy xuống mu bàn tay cô, Vận Nhi kiên quyết ngẩng đầu lên, không chịu nổi mất mát như vậy, cô không quan tâm nữa! Chịu đựng việc thân thể khó chịu cô xoay người xuống giường, mở cửa phòng tắm ra, rửa sạch mọi vết tích trên cơ thể, những dấu vết rõ ràng mà ám muội này tượng trưng cho ấn ký của anh, Vận Nhi dùng sức chà những vết hôn xanh xanh tím tím kia, bị cô cọ rửa trôi đi theo dòng nước.

Vết màu đỏ trên chiếc giường lớn kia vô cùng chói mắt, Vận Nhi dùng mu bàn tay che kín tầm mắt mình, không muốn nhìn nữa. Cô quần khăn tắm quanh người, cơ thể đã được rửa sạch nhưng dường như vẫn còn lưu lại mùi hương của anh, cô tẩy rửa thế nào cũng không sạch được, nhưng điều này cũng chẳng quan trọng nữa, Âu Thừa Duẫn, một chút cảm tình cuối cùng của cô với anh đã bị xóa sạch hoàn toàn.

Quần áo tối hôm qua đã bị anh xé rách, Vận Nhi đứng trước cửa sổ, ngón tay nắm chặt khăn tắm, cô hoàn toàn không biết phải làm thế nào để đi ra ngoài, bộ dáng bây giờ của cô làm sao còn có thể đi gặp người khác?

Lúc cô đang do dự có nên gọi điện thoại cho Hứa Tâm Lam không thì cửa phòng bị người mở ra, Vận Nhi vô ý thức lùi về sau mấy bước, hơi phòng bị nhìn người kia, "Tô tiểu thư, đây là quần áo Tổng giám đốc Âu căn dặn chúng tôi chuẩn bị cho cô!"

Trên mặt nhân viên phục vụ nở một nụ cười chuyên nghiệp, trong tay cầm bộ quần áo gọn gàng sạch sẽ đặt ở trước mặt Vận Nhi, sau đó lại đi ra ngoài.

Âu Thừa Duẫn căn dặn?

Vận Nhi không ngừng tức giận, cô chán ghét cái loại cảm giác bị người ta sắp đặt, lại còn là sau khi cô xảy ra quan hệ thân mật với anh khiến cô càng cảm thấy thẹn với việc làm của anh.

Từ trong ra ngoài, Âu Thừa Duẫn rất tỉ mỉ ngay cả quần áo lót cũng chuẩn bị giúp cô, Vận Nhi muốn phát điên rồi nhưng cũng đành phải mặc quần áo anh đưa tới, kích cỡ áo lót rất vừa vặn, điều này làm cô càng tăng thêm sự khinh thường với anh.

Đối với phụ nữ, anh ta hiểu biết vô cùng sâu sắc!

Vận Nhi ra khỏi khách sạn, có chút không thích ứng được với những tia sáng mãnh liệt, nhắm mắt lại, lúc cô mở mắt ra lần nữa thì trước mặt đã xuất hiện chiếc xe Bentley quen thuộc, cô trợn to hai mắt, quay đầu đi về hướng ngược lại với anh.

"Tô Vận Nhi!" Âu Thừa Duẫn luôn cho là mình có tính tình vô cùng tao nhã, thế nhưng người phụ nữ không biết sống chết này lại luôn có thể khơi dậy cơn tức giận của anh không phân biệt trường hợp, không phân biệt thời gian khiến anh không thể làm gì được.

Âu Thừa Duẫn đi ba bước đã gần đuổi kịp Tô Vận Nhi đang chạy phía trước, cô mặc một chiếc váy màu lam nên không thể chạy nhanh, cánh tay

dài của Âu Thừa Duẫn ôm lấy eo cô, khi cảm giác được thân thể mềm mại của cô ở trong ngực mình thì cơ thể anh lập tức dâng lên một luồng khí nóng.

"Chết tiệt!" Anh cưỡng chế rồi kéo

cô lên xe, khi nhìn thấy vết hôn trên cổ cô là kiệt tác của mình thì trong lòng anh lại trào dâng sự vui sướng không gì sánh được. Một loại cảm giác thành tựu sinh ra, đây là việc chưa bao giờ xảy ra trên người những phụ nữ khác.

“Anh muốn làm gì? Thả tôi xuống xe!” Vận Nhi thật sự không muốn phải nhìn thấy khuôn mặt khiến cô hận kia nữa, cứ nghĩ tới việc ngày hôm qua anh ta dùng sức mạng với cô, cô liền muốn xé nát khuôn mặt tuần tú trước mắt này.

“Vận Nhi, chúng ta nói chuyện!” Âu Thừa Duẫn cũng không vội vàng lái xe mà dùng động tác dịu dàng quay đầu cô lại, ép buộc cô nhìn vào mắt anh, đầu ngón tay thon dài lướt qua đôi môi anh đào của cô. Âu Thừa Duẫn cố gắng kiềm chế chính mình không nảy sinh ý nghĩ xấu với cô vào lúc này, “Chúng ta bắt đầu lại lần nữa có được không?”

“Điện hạ, anh thật biết nói đùa? Không có bắt đầu thì sao bắt đầu lại được?” Tô Vận Nhi nhếch miệng châm chọc, giống như là nghe được một lời nói đùa vô cùng buồn cười, cô không thể tha thứ cho hành động của anh với anh với cô tối qua, cũng không có cách nào chịu được yêu cầu bá đạo của anh với cô, càng không thể chịu đựng được việc cô biết anh rất nguy hiểm mà vẫn có chút động tâm, cô sợ có ột ngày cô thật sự sẽ rơi vào đó!

“Tô Vận Nhi!” Âu Thừa Duẫn chưa bao giờ nói lời nói trực tiếp như vậy trước mặt phụ nữ dù là lúc anh có mục đích nào đó, nhưng phản ứng của Vận Nhi khiến đôi mắt anh tối sầm xuống.

“Ở lại bên cạnh anh, anh sẽ yêu thương em!” Anh không thể nói ra lời trái với lòng mình, cho dù là đối mặt với Tô Vận Nhi cũng có ranh giới cuối cùng của anh.

Bây giờ mọi suy nghĩ trong đầu cô đều là những lời mà Âu Thừa Duẫn nói với cô ở trên xe, cô biết mình đã dao động.

Đúng vậy, khi nhìn thấy ánh mắt chân thành mang theo khẩn cầu của anh cô đã do dự.

Ở Lại bên cạnh anh, anh sẽ yêu thương cô!

Sẽ yêu thương cô, cũng không phải là ba từ mà trong lòng cô nghĩ tới, nếu như cô nghe được từ trong miệng anh nói ra ba chữ “Anh yêu em”, Tô Vận Nhi nghĩ cô nhất định sẽ không hề do dự mà gật đầu đồng ý.

Nhưng người kiêu ngạo như Âu Thừa Duẫn có thể nói ra lời như vậy, cô nghĩ cô cũng nên vừa lòng.

Anh không hề ký tên vào tờ giấy ly hôn, điều này có thể đại biểu cho việc trong lòng anh có cô hay không?

Tô Vận Nhi lại trở về Âu Viên, cô lập tức gọi một cuộc điện thoại cho Tô Thượng Đông, cả đêm không về, anh cả nhất định lo lắng gần chết.

Sau khi Tô Thượng Đông nghe việc cô đã trở lại Âu Viên, tay anh nắm điện thoại thật chặt, nhưng cũng chỉ nhàn nhạt nói hai chữ, biết rồi!

Ngay từ đầu anh đã biết, Âu Thừa Duẫn chắc chắn sẽ không buông tay một cách dễ dàng như vậy!

Tô Thượng Đông ngồi trên chiếc giường lớn Vận Nhi từng ngủ, ánh mắt tỉnh mịch và trống trải, anh sớm nên nghĩ tới, việc cô rời khỏi chỉ có Âu Thừa Duẫn làm mới có thể khiến anh không phát hiện ra.

Anh là người luôn lấy công việc làm trọng, nhưng khi không nhìn thấy Vận Nhi anh lại bỏ công ty qua một bên.

Tô Thượng Đông néo néo mi tâm, ra khỏi phòng, thay quần áo, cầm lấy chìa khóa xe ô tô và cầm luôn chiếc chìa khóa lúc trước đưa cho cô, rời khỏi biệt thự.

“Phu nhân, tới uống chút canh!” Vận Nhi ngồi ngẩn người ở trong phòng khách, Âu Thừa Duẫn đưa cô về rồi lại đến công ty ngay, có lẽ là muốn cho cô một không gian yên tĩnh, cô vẫn không nghĩ ra được ý tưởng gì trong cái đầu hỗn loạn của mình.

“Vẫn chưa tới giờ ăn cơm, tôi không đói!” Vận Nhi lấy lại tinh thần, thấy chị Ngọc cười bưng cái khay tới, để vào trên bàn nhỏ uống trà, Vận Nhi thấy trông chiếc bát gốm sứ tinh xảo là canh ngân nhĩ táo đỏ.

Như là nghĩ đến điều gì đó, thoáng cái mặt của Vận Nhi liền đỏ lên.

“Đây là điện hạ dặn dò tôi làm, phu nhân cô uống một chút đi, bổ huyết nhuận thân thể đấy!” Chị Ngọc thân thiết giải thích, thu hết vẻ mặt ngượng ngùng của Vận Nhi vào trong mắt, khuôn mặt rất vui vẻ, cái nhà này không có phu nhân, điện hạ cũng cảm thấy không quen rồi.

Nghe thấy lời nói của chị Ngọc, Vận Nhi cúi đầu xuống, trong tim lại có một chỗ nho nhỏ bị xúc động.

Âu Thừa Duẫn, người đàn ông cả ngày có bộ mặt lạnh lùng cũng sẽ để ý tới cô như vậy sao?

Chuyện tối qua, trước mặt cô anh vẫn chưa nhắc tới, Vận Nhi để ý nhưng cô vẫn chưa rõ tâm ý của anh.

Nhớ tới những hành động khác thường của anh trước đây, anh thay đổi vì cô, cô cố ý không chú ý tới nhưng cô vẫn cảm giác được. Bây giờ nhớ lại

lời Âu Dương từng nói với cô trước đây, trong lòng Vận Nhi lại có một tia mong đợi nho nhỏ, cô nghĩ cô có thể cho anh một cơ hội cũng là cho mình một cơ hội.

Nhưng mà, Âu Thừa Duẫn, anh sẽ quý trọng cơ hội này sao?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Giở Trò

Tiếng hít thở yếu ớt, nặng nề và đè nén vang lên, bước chân Tô Thượng Đông đi tới gần lại nhẹ hơn một chút, khi anh nhìn thấy tư thế ngủ bất an của Tô Ân Huệ ở trên giường thì trong lòng cũng cuống quýt lên.

"Ân Huệ?" Tô Thượng Đông nhẹ giọng gọi cô, trong trí nhớ của anh em gái anh lúc nào cũng rất kiên cường, cho dù là ba năm trước đây xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy cũng không thấy cô như bây giờ, nhìn cô vô cùng tiều tụy.

Âu Thừa Duẫn, rốt cuộc anh ta hành hạ Tô Ân Huệ thành bộ dáng gì đây?

"Anh, anh đến rồi à?" Tô Ân Huệ nghe được giọng nói của anh, chậm rãi mở mắt, đôi môi khô nứt phát ra âm thanh có chút khàn khàn, Tô Thượng Đông đứng dậy rót ly nước, sau đó nhẹ nhàng đỡ cô dậy, bàn tay chạm vào trán cô thì co rút lại một chút, "Em sốt à?"

"Không sao, em ngủ một giấc sẽ tốt thôi!" Tô Ân Huệ lắc đầu, sau khi Âu Thừa Duẫn đi, cô chạy vào trong tắm nước lạnh muốn cho mình tỉnh táo một chút, Tô Ân Huệ vươn tay nhận lấy ly nước Tô Thượng Đông đưa tới, uống xong mới cảm thấy cổ họng không còn khó chịu như vậy nữa. Thật ra cô chỉ muốn tìm một bờ vai để dựa vào, gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra với cô, cô không biết mình có còn dũng khí để chịu đựng mọi việc hay không nữa, cho nên cô mới gọi điện thoại cho Tô Thượng Đông.

"Tới bệnh viện đi, đừng nghĩ mình mạnh!" Tô Thượng Đông đỡ người cô dậy, để cho cơ thể cô tựa vào người mình, lại phát hiện trên người cô cũng nóng hầm hập, không thể để mặc cô nữa, thái độ kiên quyết nói, "Lập tức đi bệnh viện, Tô Ân Huệ, em muốn mình bệnh chết sao?"

"Anh, trong lòng em khó chịu quá!" Tô Ân Huệ cảm thấy mờ mịt, trong mắt cô tràn ngập sự hoảng sợ, cô vẫn luôn rất nỗ lực để đuổi kịp bước đi của anh nhưng cô chưa từng nghĩ rằng, chỉ cần anh muốn, cho dù anh chỉ đứng ở một chỗ thì cô vẫn phải gắng sức đuổi theo anh.

Thì ra, dù cô có nỗ lực bao nhiêu thì từ trước đến nay anh vẫn không cho cô cơ hội!

Tô Ân Huệ cũng không biết ý thức của mình còn tỉnh táo hay không, chỉ cảm thấy trong lòng chất chứa rất nhiều uất ức nhưng không tìm được chỗ phát tiết khiến cô rất khó chịu.

"Anh biết, Ân Huệ, muốn khóc thì cứ khóc đi!" Tô Thượng Đông vỗ vai cô, nhẹ nhàng dỗ dành, có thể người khác không biết cô rất yếu đuối, nhưng khoảng thời gian ba năm trước đây khi tinh thần cô sa sút anh đều nhìn thấy, cô yêu Âu Thừa Duẫn, yêu một cách khổ cực, thậm chí còn phải đè nén hơn so với tình cảm anh dành cho Vận Nhi.

"Anh cả, vì sao anh ấy không yêu em, vì sao?" Tô Ân Huệ nằm ở trong ngực Tô Thượng Đông, bàn tay nắm chặt áo vest anh, cô vẫn luôn kiềm nén, không có ai hiểu cô, bây giờ ngay cả Phạm Tu Vũ cũng

Không ở bên cạnh cô, cô còn có thể dựa vào ai?

"Anh cũng muốn biết vì sao....." Tô Thượng Đông ôm chặt cô, những giọt nước mắt nóng hổi làm ướt vạt áo anh, ánh mắt anh cũng trở nên phiền muộn, anh cũng muốn biết vì sao, Vận Nhi!

Mặc dù Tô Thượng Đông nhiều lần yêu cầu cô chuyển đến chỗ anh ở, nhưng Tô Ân Huệ vẫn không đồng ý, có lẽ trong tiềm thức cô vẫn còn có chút mong đợi, trông chờ một ngày có thể có được trái tim Âu Thừa Duẫn. Bị Tô Thượng Đông cưỡng chế mang tới bệnh viện truyền hai chai nước, cô dần đi vào giấc ngủ.

“Điện hạ đã về!” Trong Âu Viên, đã rất lâu rồi chưa từng có bầu không khí tốt như ngày hôm nay, ngày trước luôn là bọn họ trốn tránh lẫn nhau, rất ít khi nhìn thấy cảnh tượng hòa thuận như bây giờ, chị Ngọc và chú Chung vô cùng vui vẻ.

Dường như đây vẫn là lần đầu tiên cô và Âu Thừa Duẫn căn cớm ở nhà với nhau, Vận Nhi ở trên tầng nghe được giọng nói của anh, chuẩn bị xuống dưới.

“Phu nhân đâu?” Âu Thừa Duẫn vắt áo vest lên cánh tay, cởi cà vạt ra, hỏi chị Ngọc.

“Phu nhân ở trong phòng, có thể là đang tắm!” Chị Ngọc tươi cười dịu dàng nói, đối với biểu hiện hôm nay của Âu Thừa Duẫn cũng có đôi chút kinh ngạc, nhưng cô cũng rất vui khi nhìn thấy.

“Ừm. biết rồi! Âu Thừa Duẫn không hỏi nhiều, giống như những cuộc đối thoại trước đây anh không hay hỏi, có lẽ kiểm tra hành tung của Vận Nhi trở thành một thói quen, thói quen vừa về đến ngôi nhà này thì liền nghĩ ngay đến cô.

Âu Thừa Duẫn lên tầng, Vận Nhi vừa mới đóng cửa phòng chuẩn bị xuống dưới, hai người gặp nhau ở đầu cầu thang, lặng lẽ nhìn nhau chăm chú, Âu Thừa Duẫn nở nụ cười đối với sự thỏa hiệp của Vận Nhi, bước từng bước về phía cô.

“Làm gì vậy?” Vận Nhi mở to đôi mắt long lanh, khó hiểu nhìn hành động của anh.

Âu Thừa Duẫn đưa chiếc áo vest cầm trong tay đến trước mặt cô, đương nhiên Vận Nhi sẽ không hiểu được rằng một người vợ tốt thì cần phải chăm sóc chu đáo cho chồng mình.

“Vận Nhi của anh, dường như em chưa từng hầu hạ chồng em đâu!” Âu Thừa Duẫn cũng không làm khó cô, anh duỗi cánh tay dài kéo cả người cô vào trong lòng, sau đó thuận tay ôm lấy cô vào trong phòng, nhìn nét mặt cô thì anh cũng biết những lời buổi sáng anh nói cô nghe lọt tai.

“Này, anh làm gì thế?” Vận Nhi thấy hoa mắt, thân thể đã bị một luồng sức mạnh đè lại, ngay sau đó đã bị Âu Thừa Duẫn giam cầm giữa cánh cửa và hai cánh tay anh, cô vừa kinh ngạc vừa sợ hãi nhìn anh chăm chăm, lại phát hiện nụ cười tà ác trên khuôn mặt anh.

Vừa rồi cách anh gọi cô hình như hơi thân mật quá, Vận Nhi của anh, vì sự thay đổi nho nhỏ này mà mặt Vận Nhi đỏ bừng lên.

“Sao thế? Nhìn thế nào anh cũng thấy em rất đáng yêu!” Người con gái vì một ánh mắt một câu nói của anh mà xấu hổ đỏ mặt, trên đời cũng chỉ có một người Tô Vận Nhi, cô càng đáng yêu, nghe lời thì Âu Thừa Duẫn lại càng được đăng chân lân đăng đầu.

Mùi nước hoa Cologne tỏa ra từ trên người anh kích thích vùng thần kinh nhạy cảm của Vận Nhi, đáng chết, bây giờ bọn họ còn dựa vào nhau gần như vậy, quan trọng nhất là bởi vì cô giãy giụa mà dây áo ngủ trên người cô sắp bị tuột xuống.

“Anh điên rồi sao, anh!” Vận Nhi tức giận muốn dùng chân đạp anh, trước kia sao cô không phát hiện anh thích cười như vậy, lại còn cười vô cùng nham hiểm.

Vận Nhi phát hiện ánh mắt anh trở nên nóng rực, tay cũng bắt đầu làm chuyện xấu.

“Ừ, gặp em anh liền điên rồi!” Âu Thừa Duẫn không giận mà chỉ cười, thuận theo lời cô nói, trong mắt xẹt qua một tia kì dị nhưng ngay sau đó đã bị đục vọng thay thế.

“Âu Thừa Duẫn!” Vận Nhi né tránh đôi môi đang lại gần của anh, đột nhiên lúc này anh trở nên nhiệt tình như vậy khiến cô không thể thích ứng.

“Anh thích em gọi là Thừa Duẫn hơn, nếu không thì gọi là chồng đi?” Âu Thừa Duẫn nhanh chóng bắt được vành tay nhạy cảm của cô, phả hơi ở bên tai cô, cơ thể Vận Nhi cũng run rẩy theo, mềm nhũn giống như say rượu.

So với một cao thủ tình trường như anh, Tô Vận Nhi chỉ là một tiểu bạch thủ thuần khiết, chỉ có thể để mặc anh xâm chiếm.

“Đừng.... Xuống dưới ăn cơm thôi!” Vận Nhi bình tĩnh thở ra, không muốn Âu Thừa Duẫn lại giở trò với mình nữa, một tay cô bắt lấy bàn tay đang đặt trước ngực mình, đôi mắt sáng ngời như chú nai con nhìn anh.

“Được, em chờ anh!” Âu Thừa Duẫn cũng không định làm khó cô nữa, chỉ nhìn cô như vậy, anh liền có loại xung động muốn nuốt cô vào trong bụng, trước kia sao anh không phát hiện ra người phụ nữ này mê người như vậy?

Âu Thừa Duẫn thu tay về, thở khẽ một hơi cạnh Vận Nhi, lúc trở lại, ngay sau đó, bờ môi lạnh ngắt dán lên đôi môi đỏ thắm của cô.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Không Thể Có Cùng Lúc

Khi Vận Nhi cho rằng anh sẽ tiến hành bước chiếm đoạt tiếp theo với cô thì đôi tay đang giam cầm ở eo cô của Âu Thừa Duẫn lại bất ngờ buông lỏng ra, liếm khóe môi cô tỏ vẻ chưa thỏa mãn, mang theo năng lực câu hồn đoạt phách trí mạng, "Vợ à, anh muốn tắm, em có muốn kỳ lưng giúp anh không?"

"Àm" Đầu óc Vận Nhi bỗng chốc nổ tung, cuống quýt đẩy anh ra, khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng, Vận Nhi nói ra hai chữ "Lưu manh" rồi cũng không quay đầu lại, mở cửa phòng chạy ra ngoài.

Âu Thừa Duẫn khẽ cười nhìn bóng lưng cô chạy trốn, nụ cười bên khóe môi biến mất, ánh mắt lại trở nên tối sầm, anh nhặt lên chiếc áo vest vừa rơi xuống sàn nhà, đi vào phòng tắm một cách tao nhã.

Lúc Âu Thừa Duẫn đi xuống tầng Vận Nhi đang giúp chị Ngọc bày bữa tối, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn rộn của cô, Âu Thừa Duẫn lại có chút ngần ngại, hình ảnh ấm áp như vậy, anh thấy vô cùng đẹp mắt.

"Điện hạ, có thể ăn cơm rồi!" Chị Ngọc mang món ăn cuối cùng lên bàn ăn, Âu Thừa Duẫn đã ngồi ngay ngắn ở ghế trên, bình thường thời gian anh ở nhà dùng cơm rất ít, ở nhà ăn cơm với Tô Vận Nhi vẫn là lần đầu tiên.

"Em cách xa anh như vậy làm gì, anh cũng đâu có ăn thịt em!" Âu Thừa Duẫn buồn cười phát hiện cô bé Tô Vận Nhi kia giống như phòng bị sói chọn chỗ ngồi cách xa anh nhất, anh vỗ vào chỗ bên cạnh ý bảo cô đến gần.

Vận Nhi cũng không để ý đến anh, lăm bằm hai tiếng rồi cầm đũa lên ăn cơm, không nhìn tới anh.

Thật khó khăn mới ăn cơm xong, bị anh nhìn chăm chăm chỉ kém chưa tạo thành cái lỗ trên đỉnh đầu cô, vừa mới nói sẽ yêu thương cô vậy mà lại dám dùng ánh mắt dưới 0 độ trừng cô.

"Tôi ăn no rồi, điện hạ ngài từ từ dùng!" Vận Nhi để đũa xuống cũng không ngẩng đầu lên, đôi chân chạy nhanh lên trên tầng, bầu không khí kì dị như vậy càng khiến cô không thở nổi so với thời gian trước đây anh không để ý tới cô.

Vận Nhi vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, bảo đảm đã khóa cửa rồi mới yên tâm đi tới giường nằm sấp xuống.

Âu Thừa Duẫn nhìn Vận Nhi trước mắt chỉ ăn một chén cơm nhỏ và những món ăn màu sắc tươi đẹp trước mặt cô hầu như không động đến cũng để dao nĩa trong tay xuống, anh có thói quen ăn món Tây cho nên chị Ngọc vừa chuẩn bị đồ ăn Trung Quốc vừa chuẩn bị đồ ăn Tây.

"Ngày mai thay đổi những món ăn này đi!" Trước khi lên lầu Âu Thừa Duẫn bỏ lại một câu, chị Ngọc lập tức hiểu rõ, nụ cười trên mặt cũng càng đậm.

Vận Nhi đột nhiên nghĩ tới việc điện thoại di động của cô còn để ở trong biệt thự của anh cả, hơn nữa tối hôm qua cô cứ như vậy rời đi chắc là Thương Nhĩ Kỳ sẽ tìm cô nhỉ?

Vận Nhi từ trên giường ngồi dậy, thoáng nhìn ra bên ngoài qua cửa sổ, đã là lúc lên đèn rồi.

Vừa định cầm điện thoại bàn ở đầu giường gọi cho Tô Thượng Đông, trước mắt bỗng nhiên hơn một đôi cánh tay, tay cô đang đặt trên điện thoại,

Vận Nhi lập tức trợn tròn mắt, điện thoại cũng rơi xuống đất, “Anh.... sao anh vào đây được?”

“Đương nhiên là đi vào rồi!” Âu Thừa Duẫn để lại chiếc điện thoại bị rơi xuống đất lên tủ đầu giường, thuận tiện ngồi xuống bên cạnh Vận Nhi, tự nhiên ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, ngón tay nghịch mái tóc dài của cô nhẹ nhàng đưa lên mũi người, “Thật là thơm!”

Vận Nhi trợn mắt nhìn khó có thể tin được việc này, anh dễ dàng đi vào phòng cô như vậy ư?

Dĩ nhiên Vận Nhi không biết, đối với Âu Thừa Duẫn được huấn luyện nghiêm chỉnh mà nói một cái khoá cửa chỉ là việc cỏn con.

“Vậy anh đến phòng tôi làm gì?” Vận Nhi nhẹ nhàng thu lại mái tóc dài từ trong tay anh, xô dịch sang bên cạnh, Âu Thừa Duẫn nhìn thấy động tác nhỏ của cô nhưng không ngăn cản mà lại dán vào cơ thể cô, cũng nhích lại gần phía cô. Trên người anh toả ra hơi nóng cuồn cuộn không ngừng làm bỏng da thịt cô.

Trong lúc nhất thời, Vận Nhi cảm thấy trong không khí có một loại hương vị ám muội.

Vừa nghĩ tới chuyện xảy ra tối hôm qua, cô có dự cảm hiện tại người đàn ông ở trước mắt vô cùng nguy hiểm.

Cô khẽ động cơ thể, chuẩn bị đứng dậy khỏi chiếc giường lớn, Âu Thừa Duẫn lại không cho cô cơ hội này, hơi dùng sức một chút đã kéo cô vào trong lồng ngực mình, ngã vào trên chiếc giường rộng rãi.

“Âu Thừa Duẫn, anh đã chạm vào chị tôi chưa?” Đột nhiên Vận Nhi ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, mặc dù cô vẫn luôn cho rằng mình đã xen vào giữa Âu Thừa Duẫn bà Tô Ân Huệ nhưng mà cô vẫn rất để ý tới tình cảm của anh với Tô Ân Huệ, khi biết anh ích kỉ tìm cách muốn giữ cô

lại bên cạnh anh thì cô lại càng không thể không bận tâm đến cảm nhận của Tô Ân Huệ.

Cơ thể Âu Thừa Duẫn chống đỡ ở hai bên Vận Nhi, tận lực không để cho trọng lượng của mình đè ép cô, áp sát cô gần như vậy, người thấy hương thơm nhàn nhạt trên người cô, Âu Thừa Duẫn lại chậm rãi nổi lên dục vọng, nghe thấy câu hỏi của Tô Vận Nhi, anh chạm nhẹ lên mũi cô, mang theo chút cứng chiều hỏi ngược lại, “Em nói đi? Tô Ân Huệ đúng là..... của anh” (Tiếng Trung từ của anh đứng trước)

Hai chữ tình nhân còn chưa nói ra khỏi miệng, Âu Thừa Duẫn phát hiện người phụ nữ nhỏ phía dưới đã lộ ra vẻ mặt tang thương, hàm răng cắn chặt môi dưới, đôi mắt to hờn dỗi nhìn anh chăm chăm, giống như anh làm việc xấu tội ác tà trời vậy.

Người phụ nữ đáng chết, chẳng lẽ cô không biết động tác của mình bây giờ là đang dụ dỗ người phạm tội sao? Nhất là dưới tình huống tối hôm qua chứng kiến vẻ đẹp của cô, anh phát hiện mình càng không có lực tự chủ khi ở trước mặt cô.

Ở trước mặt Tô Vận Nhi, tất cả kiêu ngạo và lý trí của anh đều bị quẳng ra sau đầu.

“Tôi biết mà, anh cái đồ vô lại này!” Vận Nhi cho rằng ý nghĩa trong câu nói của anh là thừa nhận, ánh mắt cô phẫn nộ, giơ tay lên đánh về phía mặt anh, Âu Thừa Duẫn đâu dễ dàng để cô đánh lén thành công như vậy, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô đặt ở trên môi hôn nhẹ, “Bảo bối, em đang ghen phải không?”

Phản ứng này của Vận Nhi mới đúng là thái độ mà phụ nữ nên có.

“Đồ khốn, sao anh có thể làm như vậy.....” Tại sao có thể đối với cô như vậy, Vận Nhi cắn chặt môi, chỉ kém chưa chảy máu, Âu Thừa Duẫn nhìn thấy phương thức tự hại mình của cô, sự trêu đùa trong mắt không còn

nữa, lập tức đổi thành một loại dịu dàng dụ dỗ cô, “Vận Nhi, ngoan, mở miệng ra, đừng cắn nữa!”

“Anh cú đi!” Nói xong cô cũng không khóc, nhưng nghe được câu trả lời như vậy, trái tim Vận Nhi vẫn không ngừng đau đớn, vung quả đấm nhỏ nện vào lồng ngực Âu Thừa Duẫn, từng phát từng phát, bị đánh đau không phải là thân thể của anh mà là trái tim anh.

Nước mắt của cô chính là vũ khí tốt nhất.

“Vận Nhi, hãy nghe anh nói, giữa anh và Tô Ân Huệ không xảy ra chuyện gì cả!” Âu Thừa Duẫn đau lòng hôn lên má cô, cũng hôn lên những giọt nước mắt trên mặt cô, có lẽ là trước đây anh đã dự liệu được cô sẽ để ý, thậm chí ngay cả trong tiềm thức của anh cũng để ý, Tô Ân Huệ, không phải là người anh có thể chạm vào.

Nhưng mà nếu như Vận Nhi biết anh đã từng có ý nghĩ khác với Tô Ân Huệ, cô sẽ nghĩ thế nào?

Nếu như không phải anh nỗ lực kiềm chế, Tô Ân Huệ chủ động hiến thân, anh có thể không chút động lòng sao?

Nhưng ý nghĩ xấu xa đó cũng chỉ chợt loé lên, anh muốn nhất vẫn là vật nhỏ mê người phía dưới này!

“Thật không?” Vận Nhi khóc sụt sướt trong đôi mắt to linh động vẫn còn sự hoài nghi, lần trước khi ở nhà họ Tô cô nhìn thấy bọn họ hôn nhau nồng nhiệt như vậy, vừa nghĩ tới cảnh kia, trong lòng cô ít nhiều vẫn có chút không thoải mái.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Không Thế Nào Tưởng Tượng Nổi

"Bảo bối, anh đã từng lừa gạt em chưa?" Âu Thừa Duẫn nâng hai má cô lên, ánh mắt chuyên chú giống như là một loại bảo đảm của chồng với vợ, Vận Nhi không chút nghĩ ngợi đã lắc đầu, đúng vậy, một người đàn ông kiêu ngạo tự phụ như anh căn bản khinh thường việc lừa gạt cô.

"Vậy sau này anh sẽ lừa gạt em sao?" Ngay sau đó Vận Nhi lại hỏi một câu, cô nghĩ đây là vấn đề mà bất kì người phụ nữ nào cũng rất để ý.

Trong con người đen như mực của Âu Thừa Duẫn thoáng qua một tia do dự, chống lại đôi mắt tràn đầy hi vọng của cô giọng anh có chút khàn khàn nói, "Sẽ không!"

Đúng vậy, dù cho anh mang theo động cơ không trong sáng nào đó với cô nhưng anh cũng sẽ không lừa gạt cô!

Đối với Vận Nhi mà nói, so với việc nghe được bất kỳ lời ngon tiếng ngọt nào thì hai chữ này cũng đủ khiến cô hạnh phúc rồi, cô chủ động vòng tay lên cổ Âu Thừa Duẫn, nín khóc mỉm cười, "Âu Thừa Duẫn, chúng ta bắt đầu lại lần nữa đi, nhưng mà nếu như có một ngày em biết anh lừa dối em, em sẽ không tha thứ cho anh nữa!"

Lời nói của Vận Nhi đập vào trong lòng Âu Thừa Duẫn, lại khiến hô hấp của anh thoáng cái trở nên cứng lại.

Anh dùng lực ôm chặt cô giống như muốn khám cả người cô vào trong cơ thể mình, trong ánh mắt là vô vàn bi thương, nếu như cô không phải là

con gái của Hương Chỉ Lan, anh thật sự bằng lòng đặt cô trong lòng mình, cả đời!

Một đêm này hai người ôm nhau ngủ, trong lúc ngủ Vận Nhi lại cảm thấy một luồng hơi thở quen thuộc, thì ra mấy lần trước cũng không phải là ảo giác của cô, bên cạnh cô vẫn luôn có anh! Trước đó trong lúc cô không hay biết thì anh đã đi vào trái tim cô rồi.

Hôm sau khi tỉnh lại, Vận Nhi kinh ngạc phát hiện chiếc giường cô đang nằm là chiếc giường trong phòng Âu Thừa Duẫn, cô chỉ ngủ trên chiếc giường này vào đêm tân hôn và lần cô uống say ngủ quên ở quán bar, cô bị anh ôm tới đây lúc nào?

Áo ngủ trên người vẫn hoàn hảo như lúc đầu, điều này làm cho lòng cô thở phào nhẹ nhõm, Vận Nhi chán nản kéo tóc, tại sao buổi tối cô ngủ say giống như một con lợn chết vậy, thậm chí có bị ăn thì cô cũng không biết, nhưng mà cảm giác mơ hồ thì cô vẫn có.

"Em tỉnh rồi à?" Âu Thừa Duẫn kéo cửa phòng tắm ra thì nhìn thấy cô vợ nhỏ của mình đang mơ màng đáng yêu kéo tóc mình, khóe miệng không tự chủ nhếch lên, đối với anh mà nói hạnh phúc như vậy cũng chỉ có thể tính bằng số lần.

"Á. . . . . Anh chưa đi à?" Vận Nhi liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức đầu giường, chín giờ rồi, kỳ lạ là trước đây cô rất hiếm khi nhìn thấy anh ở nhà vào buổi sáng, hôm nay lại xuất hiện ngoại lệ.

"Hôm nay anh không đến công ty, ở nhà với vợ mình quan trọng hơn!" Trên mặt Âu Thừa Duẫn vô ý lộ ra nụ cười, mắt Vận Nhi choáng váng, cho tới bây giờ cô cũng không biết thì ra khi anh cười lên lại đẹp mắt như vậy, nụ cười này hoàn toàn không giống với nụ cười nhạt bên khóe miệng ngày thường.

“Vì sao?” Vận Nhi nhìn chăm chăm vào nụ cười mơ hồ lại tà mị của anh, cảm thấy có chút không chân thật.

Phương thức hai ở chung như vậy mới giống như một đôi vợ chồng mới cưới ngọt ngọt ngào ngào chứ?

“Anh là tổng giám đốc, nghỉ cũng cần lí do sao? Nếu như em muốn, anh có thể ngày ngày ở nhà với em!” Thân thể cao to của Âu Thừa Duẫn từ từ đi về phía Vận Nhi, dưới áo choàng tắm lộ ra làn da ẩm ướt màu đồng cổ với mùi nước hoa Cologne nồng đậm, Vận Nhi cảm giác được anh tới gần, trái tim lập tức đập loạn nhịp.

Lời như vậy nói ra từ miệng Âu Thừa Duẫn vẫn khiến cô có chút giật mình!

“Bảo bối, chúng ta cần nhiều thời gian hơn để bồi dưỡng tình cảm, anh đợi em một ngày nào đó yêu anh!” Âu Thừa Duẫn không ngừng phả ra hơi thở bên tai Vận Nhi, ngón tay không an phận lướt trên mái tóc dài của cô.

Vuốt ve mái tóc dài của cô, đó là một loại cảm giác vui sướng không nói ra thành lời được.

Những lời này lúc trước anh đã từng nói với cô, cô không nghĩ rằng đây không phải là lời anh tùy tiện nói với cô mà thôi, Vận Nhi nghe xong, trong lòng lại dâng lên một cơn buồn phiền, anh đối tốt với cô, cô vẫn luôn có chút cảm giác không chân thật!

Cô thật sự rất muốn hỏi anh, vậy còn anh, anh yêu em không?

Nhưng nhớ lại cảm giác ngày hôm qua khi anh nói sẽ yêu thương cô thì cô biết, nếu hỏi tiếp giữa hai người sẽ không còn sự hài hòa như bây giờ nữa, biết anh để ý cô, quan tâm cô, cưng chiều cô, như thế là đủ rồi!

“Em muốn đến trường học, có được không?” Vận Nhi quyết định không để cho mình tỉnh táo như vậy nữa, hạnh phúc trước mắt, cô muốn cố gắng nắm lấy.

Bởi vì cô sẽ chờ một ngày nào đó người đàn ông không ai bì nổi này nói yêu cô.

“Được, nhưng chờ mấy ngày nữa, anh muốn bù cho em tuần trăng mật lúc mới cưới!” Âu Thừa Duẫn yêu thương vuốt ve mái tóc cô, giống như đối đãi với búp bê bằng sứ, che chở cô trong lòng bàn tay.

“Không phải chúng ta đã đi tuần trăng mật rồi sao?” Vận Nhi chớp mắt nghi ngờ hỏi, chuyến đi tới nước Đức lần trước không phải là chuyến đi tân hôn sao?

“Cái đó cũng tính sao?” Âu Thừa Duẫn phát hiện cô vợ nhỏ của mình quá dễ dàng tin tưởng anh rồi, đối với anh mà nói thì đây là chuyện tốt, nhưng mà như thế sẽ chỉ làm sự áy náy trong lòng anh càng nhiều thêm.

Không đơn thuần chỉ là muốn đền bù, trong lòng anh cũng muốn làm như vậy!

“Em có nơi nào muốn đi không? Chờ chuyến đi của chúng ta kết thúc rồi về đi học, được không?” Giọng nói mê hoặc của Âu Thừa Duẫn giống như một khúc hát ru khiến Vận Nhi lập tức rơi vào trong cạm bẫy dịu dàng của anh.

“Được!” Dùng sức gật đầu, Vận Nhi nhắm mắt lại cảm nhận sự dịu dàng ít khi anh lộ ra với cô.

Vận Nhi mặc quần áo xong ra ngoài, Âu Thừa Duẫn mặc quần áo chỉnh tề, trong tay cầm một chiếc điện thoại di động màu trắng tinh tế nhỏ nhắn, Vận Nhi kinh ngạc phát hiện chiếc điện thoại này với chiếc điện thoại di

động màu đen đặt ở đầu giường là một đôi với nhau, cô lập tức hiểu chuyện gì xảy ra.

Lòng cô có chút xúc động, Âu Thừa Duẫn để điện thoại vào trong lòng bàn tay cô, “Không được đổi chiếc điện thoại di động này!”

Vận Nhi không nói lời nào, trên mặt khẽ cười, “Sao anh biết em đổi điện thoại di động vậy?”

“Anh biết rất nhiều chuyện!” Âu Thừa Duẫn cầm bàn tay nhỏ bé của cô, đột nhiên anh cười một cách mờ ám, “Ví dụ như, trước ngực em có một vết bớt đỏ màu đỏ...”

“Lưu manh!” Khuôn mặt Vận Nhi lập tức đỏ bừng, giãy giụa khỏi lồng ngực anh đi ra ngoài.

Cô rõ ràng nghe thấy tiếng cười nhẹ của anh truyền đến từ phía sau, làm cho cô tăng nhanh bước chân đi xuống tầng.

Lúc đầu Vận Nhi muốn đi tìm Tô Thượng Đông, nhưng bây giờ Âu Thừa Duẫn đã đưa cô một chiếc điện thoại di động mới, cô cũng không tìm được lí do để đi gặp anh.

Khi nhắc tới Tô Thượng Đông thì Vận Nhi phát hiện Âu Thừa Duẫn có thái độ thù địch với anh trai, bên trong có nguyên nhân gì mà cô không biết ư?

“Đến bệnh viện!” Âu Thừa Duẫn nhét Vận Nhi lên xe rồi phun ra ba chữ.

“Đến bệnh viện làm gì?” Một bên Vận Nhi vẫn đang suy nghĩ gặp Thương Nhĩ Kỳ, cô phát hiện sự kì lạ, mấy hôm trước mọi người bàn tán xôn xao về vụ scandal, hôm nay đi ngang qua các khu vực trong thành phố

thì đều đang gỡ bỏ áp phích của Riche, cô nghĩ lại, anh ấy đã lui về phía sau ở ẩn rồi, chắc là sắp xếp của công ty!

Vốn cho là Âu Thừa Duẫn không định trả lời vấn đề của cô, từ trước đến nay anh đều tùy ý làm việc, đối với chuyện mà anh muốn làm, cho tới bây giờ cũng sẽ không giải thích.

“Không phải em muốn biết tình hình của Phạm Tu Vũ sao?” Lời nói của Âu Thừa Duẫn làm lòng cô bùng nổ, đột nhiên cô cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Âu Thừa Duẫn Nhiệt Tình

“Làm sao anh có thể...” Cô vẫn luôn nghĩ rằng anh là người ích kỷ, chỉ biết vì mình, là người đàn ông luôn khống chế người khác, cho nên khi anh nói như vậy, nếu như Vận Nhi không cảm động đó là giả. Từ trước đến giờ vẫn có cảm giác anh xấu xa, thực ra qua hai ngày nay cô mới biết được, thì ra, Âu Thừa Duẫn cũng không phải con người máu lạnh giống như trong tưởng tượng của cô!

“Không phải bởi vì anh ta nên em mới ly hôn với anh sao? Hình như anh không làm, cũng không nói cái gì sai mà?” Âu Thừa Duẫn một tay xoa cằm, cố ý xuyên tạc lý do Vận Nhi muốn ly hôn.

Cô thật sự không quen nhìn anh làm theo ý muốn của mình, hiện tại lại không thể không vì tâm tư của anh mà bị mê hoặc tâm trí.

Anh đều nhớ kỹ những lời cô đã nói, ly hôn với anh có một phần nguyên nhân là bởi vì Phạm Tu Vũ, nhưng chủ yếu lại là thái độ và thủ đoạn của anh làm cho trái tim cô trở nên băng giá! Nhưng mà hiện tại, hy vọng vẫn không quá muộn!

“Vậy anh muốn làm như thế nào? Về sau anh Tu Vũ có thể tỉnh lại không?” Vận Nhi biết giờ phút này nhất định cô đang vô cùng khẩn trương, cô không muốn cảm thấy ràng buộc khi sống với Âu Thừa Duẫn, cô cũng không thể nào quên được chuyện của Phạm Tu Vũ.

“Trên đời này còn có chuyện gì Âu Thừa Duẫn anh không làm được!” Có lẽ bình thường khi Vận Nhi nghe những lời nói này sẽ cảm thấy anh đáng đánh đòn lại cuồng vọng, nhưng bây giờ, nghe những lời nói ấy, trong

lòng cô lại thật sự dấy lên hy vọng. Mặc kệ như thế nào, xuất phát từ tâm lý gì, Phạm Tu Vũ giống như là anh trai cô, cô không muốn anh nằm trong cái bệnh viện lạnh như băng kia cả đời, chỉ khi nào anh tỉnh, cô mới có thể cảm thấy không có gánh nặng, Tô Ân Huệ cũng sẽ không áy náy.

“Anh đã mời chuyên gia khoa não nổi tiếng nhất ở Đức cho anh ta, hôm nay sẽ có kết quả!” Âu Thừa Duẫn phải nhờ bá tước Kiều Nạp Sâm mới tìm được một chuyên gia giải phẫu chưa bao giờ thất bại trên bàn mổ, suy nghĩ không muốn để ý đến chuyện của Phạm Tu Vũ đã bị hận ý tràn ngập trong mắt Vận Nhi ngày đó bóp chết ngay từ trong trứng nước.

“Tôi nghe bác Phạm nói, anh Tu Vũ xảy ra tai nạn xe cộ có liên quan đến anh, tôi có thể hỏi tại sao không?” Vận Nhi không muốn truy cứu nguyên nhân trong đó có phải có liên quan đến Tô Ân Huệ hay không, nhưng mà nói đến cùng, cô vẫn rất muốn biết. Lý do anh làm như vậy thật sự chính là vì Tô Ân Huệ?

“Kinh doanh mà không chịu được đả kích, Phạm Tu Vũ không thích hợp với thương trường hỗn loạn!” Đáy mắt Âu Thừa Duẫn lộ rõ vẻ khinh thường như thế, nhưng mà Vận Nhi không cảm thấy như vậy, có lẽ bởi vì cô đã sớm nhận ra anh là người cực kỳ lãnh khốc, thủ đoạn, nhưng mà khi dùng trên người Phạm Tu Vũ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lần trước, nghe đoạn đối thoại giữa Phạm Vĩ Hoa và Tô Ân Huệ thì là về chuyện công ty, chẳng lẽ là bởi vì chuyện đó nên Phạm Tu Vũ mới say rượu, xảy ra tai nạn xe cộ?

“Âu Thừa Duẫn, anh có từng nghĩ tới hay không, nếu anh Tu Vũ giống anh Thừa Huyền năm đó, bất hạnh ra đi, chẳng phải anh cũng trở thành kẻ giết người?” Tô Vận Nhi biết nói như vậy sẽ dẫn đến hậu quả như thế nào, nhưng mà cô không muốn anh tiếp tục sống trong thù hận với Tô Ân Huệ, chính mình cũng trở nên lạc hướng, cũng càng ngày càng không hợp với đạo lý làm người.

“Em đang chỉ trích tôi sao? Phạm Tu Vũ còn chưa chết!” Âu Thừa Duẫn đột nhiên phanh lại, khi nghe chính miệng Vận Nhi nói ra tên của Thừa Huyền, đáy mắt đột nhiên hiện lên sát ý, cái chết của Thừa Huyền không phải ngoài ý muốn, là Tô Ân Huệ một tay đạo diễn.

Cho nên anh mới oán hận cô ta như vậy!

Giống như hận ..... người phụ nữ kia, hại chết cha anh, lại mẹ anh trở thành người như bây giờ, Hương Chi Lan!

Ánh mắt Âu Thừa Duẫn đột nhiên trở nên thâm độc mà lạnh nhạt, kèm theo khát máu ớn lạnh, làm cho Vận Nhi giật mình, khi nhìn thấy anh dùng ánh mắt khát máu như ma quỷ mang theo hận ý này nghiêm nghị nhìn cô, cô có chút sợ hãi.

Vì sao anh lại dùng ánh mắt như vậy nhìn cô?

Tay Vận Nhi vịn vào cánh cửa, phát hiện người đàn ông trước mắt mình vẫn giống như trước đây khiến cô không thể đoán, không thể thấu hiểu, cô lập tức mở cửa xe theo bản năng, chuẩn bị rời khỏi nơi làm cho người ta hít thở không thông này.

“Vận Nhi, không cần đi! Không phải anh đang trách em!” Trong mắt Âu Thừa Duẫn chợt lóe lên tia sáng lạnh lạnh, nhanh chóng bước lên kéo Vận Nhi lại. Khi Vận Nhi chống lại ánh mắt có ý xin lỗi kia, không khỏi hoài nghi, vừa rồi có phải cô đã nhìn lầm rồi hay không.

“Làm sao em lại biết Thừa Huyền?” Âu Thừa Duẫn đột nhiên ôm lấy cô, Vận Nhi có thể cảm giác được anh thở dài, hình như có chút mệt mỏi, có chút cô đơn, có chút bất đắc dĩ. Ngay cả lòng của cô cũng bị bóp nghẹt theo.

“Âu Dương nói cho em biết !” Vận Nhi không trốn tránh, mà là tùy ý để cho anh ôm, cô biết hiện tại anh cũng như đứa nhỏ cần người an ủi, anh

nhất định cũng bởi vì cái chết của Thừa Huyền mà cảm thấy canh cánh trong lòng?

Anh không sai, Tô Ân Huệ cũng không sai, đều là vận mệnh an bài!

“Anh đừng trách chị em nữa có được không? Trong lòng chị ấy còn cảm thấy đau khổ hơn anh! Phát sinh chuyện như vậy, ai cũng không thể đoán trước được! Hai người đều không sai, Dẫn, buông tha đi, được không?” Tay Vận Nhi ôm lấy lưng anh, muốn hóa giải cừ hận trong lòng anh, cô tình nguyện dùng tấm lòng của mình, chậm rãi hòa tan anh.

Âu Thừa Dẫn trầm mặc, không biết có phải bởi vì trầm tư hay không, anh đột nhiên buông Vận Nhi ra, sau đó mạnh mẽ hôn lên môi cô, thô bạo hút đôi môi anh đào của cô, mang theo sự tức giận vô cùng, như là sư tử nổi giận, phát tiết hết tất cả tức giận lên trên người Vận Nhi, nụ hôn tuyệt đối không có một chút dịu dàng nào, chỉ có đoạt lấy và đoạt lấy. Âu Thừa Dẫn lưỡi dài tiến thẳng, không ngừng hấp thu mật ngọt của cô, trong lúc đó, lưỡi và lưỡi nhảy múa cùng nhau. Nhưng mà khi chạm vào lưỡi cô, động tác thô lỗ lúc đầu của anh cũng từ từ thả lỏng, “Ừm....” Anh nhiệt tình, cô có chút không tiếp nhận được, Vận Nhi hơi đau nhú nhú mày, mùi máu nhàn nhạt tràn ra khỏi khóe miệng của hai người.

“Vận Nhi, Vận Nhi...” Anh vội vàng gọi tên cô. Sau khi buông cô ra, Âu Thừa Dẫn có chút hối hận vì sự lỗ mãng vừa rồi, khi nhìn đến đôi môi anh đào sừng đỏ của cô, lại lau nhẹ khóe miệng của cô một chút. Đầu ngón tay mềm nhẹ xẹt qua ngũ quan xinh xắn của cô, trong đáy mắt anh lại càng tràn đầy hận thù. Khuôn mặt này, đã khắc sâu ấn tượng trong đầu anh như vậy. Khắc sâu đến nỗi anh cũng có chút thống hận chính mình đã động lòng...

“Thực xin lỗi!” Hồi lâu sau, Vận Nhi mới nghe được giọng nói của anh, như là đến từ một nơi rất xa, làm cho cô run sợ một chút, giây phút kia, cô thật sự đã thấy rõ mâu thuẫn trong mắt anh. Nhưng mà vì sao, Âu Thừa Dẫn, vì sao phải xin lỗi?

“Anh đáp ứng em, cho anh thời gian, được không?” Âu Thừa Duẫn buông Vận Nhi ra, một lần nữa đạp chân ga, đi về phía bệnh viện cách đó không xa.

Vận Nhi chìm trong rung động mà anh vừa mang đến cho cô, một nụ cười yếu ớt chậm rãi hiện lên bên khóe môi, anh đồng ý làm những chuyện này, đều là vì cô sao? Âu Thừa Duẫn như vậy, làm cho cô có chút đau lòng vì anh.

Như vậy, về sau, cô có thể tin tưởng anh, dùng tấm lòng yêu thương anh, thay đổi anh!

Yêu, trong giây phút lơ đãng nào đó đã lặng lẽ len vào trong lòng!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Che Giấu Tình Yêu Trong Đáy Lòng

Đến bệnh viện, Vận Nhi theo sau Âu Thừa Duẫn đi lên lầu hai, đến phòng bệnh VIP, Vận Nhi không đoán trước được anh lại đột nhiên dừng lại, bước chân không kịp dừng lại lập tức đâm đầu vào tấm lừng chắn của anh, Âu Thừa Duẫn vững vàng ôm cô vào trong ngực. Vận Nhi giận dữ nhìn anh một cái, vừa định đẩy anh ra, lại nhìn thấy Tô Thượng Đông và Tô Ân Huệ ở phía đối diện.

Sắc mặt Tô Ân Huệ nhìn qua thật không tốt, khi nhìn thấy bọn họ ôm nhau đi tới, trong mắt lập tức toát lên một chút ưu thương, Tô Ân Huệ nở nụ cười có chút tự giễu, anh có thể dịu dàng với Vận Nhi như vậy, đối với người phụ nữ nào cũng có thể, nhưng mà không thể là cô!

“Chị, chị không bị bệnh chú?” Tô Vận Nhi bước nhanh về phía trước, lo lắng nhìn thoáng qua Tô Thượng Đông, không phát hiện tầm mắt Âu Thừa Duẫn phía sau vẫn luôn dừng trên người Tô Thượng Đông đang mê mụi nhìn Tô Vận Nhi, rồi sau đó, khóe miệng giơ lên một nụ cười nhạt, cũng đi về phía trước.

“Không sao, chỉ hơi sốt thôi!” Tô Ân Huệ không biết nên dùng thái độ như thế nào để đối mặt với Vận Nhi. Tình cảm chị em vô cùng thân thiết trước kia cũng bởi vì Âu Thừa Duẫn mà tiêu tán từng chút một, đứng ở lập trường của một người phụ nữ, Tô Vận Nhi cũng là người phụ nữ cướp đi người đàn ông mà cô âu yếm yêu thương.

“Anh đang muốn đưa em ấy đi truyền nước, tổng giám đốc Âu, anh giúp tôi việc này đi, tôi có chút chuyện cần nói với Vận Nhi!” Đáy mắt Tô

Thượng Đông không nhìn ra cảm xúc gì, sau khi ánh mắt rời khỏi người Vận Nhi lập tức đẩy Tô Ân Huệ cho Âu Thừa Duẫn đang đứng trước mặt, làm cho anh ta không thể cự tuyệt.

Tô Vận Nhi không biết anh cả có ý gì, quay đầu nhìn thoáng qua khoe môi Âu Thừa Duẫn nhếch lên cười lạnh, Vận Nhi hiểu được, đó là tình cảm không có gì đáng nói, Tô Ân Huệ hình như cũng nhìn ra anh miễn cưỡng, trong lòng không khỏi có chút chua xót,

“Không cần, anh trai, em tự đi được!”

“Tôi đi cùng cô!” Âu Thừa Duẫn giữ chặt lấy Tô Ân Huệ đang đi qua trước mặt mình, khi đầu ngón tay anh đụng tới tay cô, cơ thể Tô Ân Huệ lập tức run rẩy, vẻ mặt tiêu tụy vì bệnh có thêm một lớp mờ hôi mỏng.

Cảm thấy nhiệt độ cơ thể cô không bình thường, Âu Thừa Duẫn thản nhiên nhìn Vận Nhi, liếc mắt một cái, sau đó ôm lấy Tô Ân Huệ đi về phía trước.

“Anh cả...” Tô Vận Nhi thu hồi ánh mắt, phát hiện ánh mắt nóng bỏng của Tô Thượng Đông mang theo tìm tòi nghiên cứu, gắt gao nhìn chăm chăm như là muốn nhìn thấu cô.

“Đi theo anh!” Tô Thượng Đông kéo Vận Nhi, hoàn toàn không cho cô có cơ hội cự tuyệt, cầm lấy cổ tay cô đi về phía phòng nghỉ cách vách, Vận Nhi loáng thoáng cảm thấy hình như anh cả đang tức giận!

“Âu Thừa Duẫn ức hiếp em sao?” Tô Thượng Đông cầm lấy tay cô không buông ra, một đôi mắt sáng ngời hữu thần sắc bén nhìn thẳng Vận Nhi, không bỏ sót thứ gì.

Vận Nhi biết anh đang ám chỉ cái gì!

“Không có!” Vận Nhi thốt ra, nhưng lại nhìn thấy sắc mặt u ám của Tô Thượng Đông, cô nuốt nước miếng, nhỏ giọng gọi anh, “Anh cả...”

“Đừng gọi anh là anh cả!” Hai mắt Tô Thượng Đông đỏ lên giống như nhiễm đầy máu, làm cho Vận Nhi ngây ngẩn cả người.

Ánh mắt khủng khiếp như thế này, cho dù là trước kia, Vận Nhi cũng chưa từng nhìn thấy Tô Thượng Đông lạnh lùng đến thế, không rõ vì sao đột nhiên anh lại muốn quát cô, bởi vì cô trở lại bên cạnh Âu Thừa Duẫn sao?

“Vận Nhi, anh không giận em, em không cần sợ hãi!” Ý thức được mình đột nhiên không khống chế được cảm xúc làm cô sợ hãi, đây là lần đầu tiên, anh để lộ vẻ mặt phẫn nộ không thể khống chế được trước mặt cô, vừa rồi nhìn thấy cô đi ra cùng với Âu Thừa Duẫn anh lập tức chú ý tới đôi môi cô vừa bị hôn, đến bây giờ còn có chút sưng đỏ. Tô Thượng Đông rất muốn thoát khỏi thân phận hiện tại, Âu Thừa Duẫn có thể quang minh chính đại ôm cô thân thiết với nàng, thậm chí là làm ra chuyện có thể thân mật hơn nữa, mà anh lại chỉ có thể vụng trộm hôn cô, thậm chí còn phải sắm vai một người anh trai thành thực trầm ổn trước mặt cô!

Anh không muốn nhìn thấy cô cách anh càng ngày càng xa!

“Anh cả, anh làm sao vậy?” Vận Nhi bộ dáng nổi giận của anh dọa cho nháy dưng, đây là lần đầu tiên Tô Thượng Đông nổi giận như thế trước mặt cô, anh luôn luôn nắm giữ cảm xúc rất tốt, thế nhưng lại nổi giận với cô!

“Không phải anh đã để em rời khỏi anh ta rồi sao? Tại sao lại trở về?” Tô Thượng Đông biết rõ Âu Thừa Duẫn có biện pháp đoạt lại Vận Nhi, nhưng chỉ cần thái độ của cô kiên quyết, anh sẽ có thể ích kỷ đưa cô trở về bên cạnh mình.

Chẳng sợ thân phận anh trai tạm thời này!

“Anh ấy... Anh ấy, không có ký tên!” Giọng nói của Vận Nhi càng nói càng nhỏ, đến cuối cùng chẳng thể nghe được gì, không biết mình nên trả lời như thế nào, cô muốn nói, hiện tại cô không muốn ly hôn với anh ấy, bởi vì, hình như cô cũng thích Âu Thừa Duẫn cái người đàn ông tự đại lại ngạo mạn kia!

Nhưng mà những lời này, khi nhìn thấy ánh mắt rét lạnh của Tô Thượng Đông thì không tự chủ được mà nuốt trở vào.

“Hiện tại em đã không thể rời khỏi anh ta nữa sao?” Chuyện Tô Thượng Đông sợ hãi nhất chính là, có một ngày cô thật sự sẽ yêu Âu Thừa Duẫn.

Cô sẽ bị thương, anh cũng sẽ bị thương!

Cho nên anh dịu dàng thay đổi giọng nói, lộ ra một chút hy vọng trong lòng mình, nhưng mà Vận Nhi cũng không nghĩ theo một hướng khác.

Ở trong mắt cô, Tô Thượng Đông chính là anh cả!

“Anh cả, anh vẫn không đồng ý chuyện em ly hôn với anh ấy, bởi vì liên quan đến anh Tu Vũ em mới...”

“Nhưng mà anh ta nói anh ta sẽ chữa khỏi cho anh Tu Vũ, em nghĩ...”

“Cho nên em mới ở lại bên cạnh anh ta?” Tô Thượng Đông cắt ngang lời nói của cô, cánh tay cầm lấy tay cô càng ngày càng dùng sức, Vận Nhi bị đau nhói chặt mày, cũng không dám hé răng.

“Chết tiệt!” Tô Thượng Đông bỏ tay Vận Nhi ra, sau đó đánh một quyền về phía ván cửa đằng sau lưng cô, Vận Nhi khiếp sợ che miệng lại, Tô Thượng Đông lại không hề kêu rên một tiếng nào.

Anh cả không đau sao?

Đau, là đau trong lòng, Tô Thượng Đông khẽ nhắm mắt, phần cảm tình mịt mờ này khiến anh sắp không thở nổi.

Vận Nhi không dám lên tiếng, rất sợ mình nhiều lời một câu sẽ khiến cho Tô Thượng Đông lại càng không vui vẻ, nhưng mà cô không hiểu, anh trai đang bị làm sao vậy?

“Cái vòng cổ anh đưa cho em đâu?” Tô Thượng Đông xoay người, Vận Nhi phát hiện giữa những ngón tay đang nắm chặt của anh có dính máu.

“Ở, ở nhà!” Nhà trong miệng Vận Nhi, cũng là nhà họ Âu, cô sợ hãi kêu, chạy đến chỗ Tô Thượng Đông, “Anh, anh chảy máu!”

Tô Thượng Đông lại làm như không nghe thấy câu nói phía sau kia, giấu tay ra phía sau, dùng một cánh tay khác khoác lên vai Vận Nhi, anh có chút hối hận vì hành động vừa rồi, hình như anh có chút nóng vội, làm cô sợ .

Đối với Vận Nhi, anh nên kiên nhẫn gấp vài lần nữa, chậm rãi chờ cô mới đúng!

Ngay cả anh cũng không đối phó được với Âu Thừa Duẫn, làm sao Vận Nhi có thể thoát khỏi anh ta?

“Về sau nhớ phải đeo nó trên cổ, biết chưa?” Ánh mắt Tô Thượng Đông lại khôi phục sự tha thiết với cô như trước, cẩn thận dặn dò. Đó là lễ vật anh tặng cô năm cô hai mươi tuổi, Vận Nhi vẫn luôn quý trọng.

“Đã biết!” Vận Nhi gật đầu, không rõ vì sao anh trai lại nhắc tới vòng cổ, cho dù là khuôn hình hay là ngôi sao màu xanh lục kia, cô đều rất thích.

“Anh đi bằng bó tay một chút đi!” Vận Nhi không quên tay anh bị thương, trong mắt cũng tự nhiên biểu lộ sự quan tâm.

“Em đi thăm Tu Vũ đi, anh tự đi được rồi!” Tô Thượng Đông xoay người, dùng tay không bị thương nắm lấy tay kia, có chút bối rối đi ra khỏi phòng.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Phương Thức Như Thế

Vận Nhi thấy bóng lưng y nhanh chóng rời đi, ngơ ngác nhìn cánh cửa khép lại, trong lòng thấy cô quạnh không nói lên lời.

Gần đây, anh hai khác thường nàng đều thấy, chẳng qua là không biết làm sao y như vậy, luôn làm cho nàng sinh ra một loại cảm giác không thể ứng biến, bất kể như thế nào, nàng vẫn nghe lời Tô Thượng Đông tiến vào.

Âu Thừa Duẫn cùng Tô Ân Huệ đến lầu một phòng y tế, y tá vì cô đo nhiệt độ thân thể, treo hai bình truyền nước biển, sau đó rời khỏi.

Trong phòng nhất thời chỉ còn hai người bọn họ, không khí có phần đông đặc. Mấy lần Tô Ân Huệ muốn mở lời thế nhưng vừa nhìn thấy gương mặt tuấn tú không chút thay đổi thì lại nuốt trở vào.

“Thừa Duẫn, người không cần theo ta ở trong này” Thử vài lần, mới tìm được thanh âm của chính mình, Tô Ân Huệ đè cánh tay đang truyền dịch, ánh mắt nhìn Âu Thừa Duẫn kiên cường nói.

“Người không phải nghĩ tất cả biện pháp gặp ta sao? Thế nào? Mục đích còn chưa đạt được, người có thể chịu để ta đi sao?” Hơi thở Âu Thừa Duẫn lập tức tới gần, đem Tô Ân Huệ vây ở giữa hai cánh tay.

Tô Ân Huệ không thể nhúc nhích, lập tức ngửi được hơi thở của hắn, ý thức liền trở nên mơ hồ, cô mê mẩn nhìn chăm chăm hình dáng đẹp mắt, nói : “Thừa Duẫn....”

“Đủ rồi, Tô Ân Huệ, sa này ở trước mặt Vận Nhi đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn ta” Trong miệng Âu Thừa Duẫn phun ra hơi thở, tựa hồ còn mang theo mùi nước hoa Cổ Long dễ ngửi trên người hắn, thoáng cái kích thích giác quan Tô Ân Huệ nhưng khi Âu Thừa Duẫn nhắc tới Vận Nhi thì cô không tự chủ muốn xóa địa vị cô ta (Vận Nhi) trong lòng hắn “ Các người không phải ly hôn rồi sao?”

“Có ly hôn ay không, hình như không liên quan đến người?” Âu Thừa Duẫn lấy một lọn tóc quăn của cô lên mũi nhưng mà lại buông ra rất nhanh, trên người cô ta, vĩnh viễn không có hương vị hắn thích.

“Người thích Vận Nhi rồi sao?” Tô Ân Huệ không muốn tin tưởng sự thật như vậy nhưng từ trong mắt Âu Thừa Duẫn, cô đọc ra tín hiệu nguy hiểm, cô có phần khẩn trương nắm chặt tay của mình, kim châm vào mu bàn tay, một ít vệt máu cũng chảy ra.

“Nữ nhân cùng ta ăn nằm trên giường, ta đều thích! Người cứ nói đi?” Âu Thừa Duẫn cười tà ác, chống cách thân thể Tô Ân Huệ một chút, đem khó chịu và giận dữ trên mặt cô vào trong mắt, ý cười càng đậm.

Ý của hắn là Vận Nhi cũng là nữ nhân của hắn rồi? Hay là hắn sẽ vĩnh viễn cũng không thích cô?

“Người buông tha Vận Nhi được không? Không nên tổn thương nàng!” Tô Ân Huệ có thể nhìn ra, cho dù hắn đem nữ nhân chơi đùa trong lòng bàn tay nhưng hắn còn có sức quyến rũ như vậy có thể làm cho bọn họ cam tâm tình nguyện yêu hắn.

Vận Nhi ở bên cạnh hắn cũng nhất định sẽ yêu hắn.

“Người biết Vận Nhi nói với ta gì không?” Âu Thừa Duẫn ở trên môi cô điểm điểm, ngăn cản cô nói ra ý niệm trong đầu, có lẽ trước kia cô ta nói như vậy hắn sẽ hung hăng châm chọc một phen nhưng sau khi Vận Nhi

hôm nay nói với hãn một giả thiết không tồn tại thế mà ý niệm kiên định của hãn lại dao động.

Chờ tới bây giờ hãn cũng không để ý hai tay mình đẫm máu mà làm một thành viên của Địa Ngục môn, hãn cũng không đem sống chết của người khác coi thành chuyện to tát gì, huống chi không phải hãn giải quyết Phạm Tu Vũ.

Nếu hãn thật rời đi giống như Thừa Huyền, hoặc hận ý hãn đối với Tô Ân Huệ biến mất nhưng trong lúc đó, hãn và Tô Vận Nhi lại nhiều hơn một phần ràng buộc. Vẫn dĩ hãn và nàng trong sạch, cũng trở nên không trong sạch rồi!

Một đôi mắt Tô Ân Huệ mở to, tràn ngập mong đợi nhìn hãn, rất sợ bỏ qua một ánh mắt, một lời nói. Từ trong mắt hãn, cô thấy được hãn đối với Vận Nhi là thật lòng!

“Nàng nói với ta, Thừa Huyền chết không phải lỗi của người!” Hai tròng mắt Âu Thừa Duẫn như bóng đêm thâm trầm, trong mắt bắn ra lạnh lùng dày đặc thế nhưng Tô Ân Huệ cũng không cảm thấy giống như ánh mắt lúc trước, có lẽ từ thời điểm hãn nảy sinh hận ý với cô, cô nên nghĩ đến sẽ có một ngày, hãn đối với cô không hề hận nữa cô sẽ càng thống khổ.

Đôi khi, hận một người cũng là một kiểu quan tâm.

Nhưng Âu Thừa Duẫn chưa từng quan tâm cô! Cho nên cô có thể lí giải rằng hãn chưa từng hận cô sao?

Từ trước tới nay, cô luôn phải trả giá, lưng đeo cảm giác tội lỗi với Thừa Huyền. Trước kia, Âu Thừa Duẫn đối với cô còn có thân tình, hiện tại không có!

“Tô Ân Huệ, ta không biết khi nào đã bắt đầu....đối với người, có lẽ đã không hận!”

Nếu như nói Thừa Huyền chết là ngoài ý muốn, Tô Ân Huệ là nữ nhân Thừa Huyền yêu mà hãn lại không giữ lời hứa với Thừa Huyền.

Chỉ là hãn chưa ý thức được mà thôi, bản thân không tiếp tục hận cô, chính là bởi vì nữ nhân Tô Vận Nhi kia!

Không phải bởi vì Tô Vận Nhi là em gái Tô Ân Huệ mà bởi vì Tô Ân Huệ là chị gái Tô Vận Nhi!

“Biết tại sao lúc trước ta cố ý cưới người không?” Âu Thừa Duẫn đứng dậy, rời khỏi bên cạnh Tô Ân Huệ, từ trên cao nhìn xuống cô, ánh sáng chói mắt xuyên qua hình bóng cao lớn, làm Tô Ân Huệ nhìn đến ngẩn người.

Cô hé môi nhưng lại không phát ra một chút âm thanh.

“Bởi vì ta đáp ứng Thừa Huyền, thay hãn tiếp tục chăm sóc người, đây là hứa hẹn giữa ta và hãn, nhưng mà người lựa chọn đào hôn!” Thời điểm Âu Thừa Duẫn nói những lời này, dĩ nhiên là cười.

Tô Ân Huệ không nhớ rõ mình đã bao lâu không thấy nụ cười như vậy rồi nhưng hiện tại nhìn hãn cười cô lại muốn khóc quá.

Cho tới bây giờ cô cũng không biết, Thừa Huyền và hãn có giao ước như vậy “Thừa Huyền hãn....”

“Thế nào? Bây giờ rất hối hận sao?” Âu Thừa Duẫn hí hai tròng mắt, trước sau như một nhìn xuống “ Nhưng mà hiện tại ta còn phải cảm ơn người hôm đó đào hôn, tặng cho ra một lão bà tốt như vậy!”

Nếu không phải như vậy, hãn làm sao biết được một sự thật khác.

Với lão bà hoàn mỹ, hãn cũng sẽ cho nàng một hồi ức suốt đời khó quên!

“Sau này, đừng ôm ảo tưởng với ta nữa, người không phải nữ nhân ta muốn!” Sau khi Âu Thừa Duẫn ra khỏi phòng, nước mắt Tô Ân Huệ lập tức

chảy ra, không để ý đau đớn trên mu bàn tay, đột nhiên ngời xồm xuống khóc nức nở.

Vì Thừa Huyền không oán không hối, vì chính mình xúc động trong chốc lát, cũng vì Âu Thừa Duẫn vẫn tuyệt tình như cũ!

Cô chưa hề biết, Âu Thừa Duẫn vì Thừa Huyền mới lấy cô.

Nếu sớm biết, cô nhất định không lựa chọn đào hôn!

Tình cảm cô đối với Âu Thừa Duẫn không phải một câu không đánh giá là có thể thay đổi, dù là hãn chưa bao giờ liếc mắt nhìn cô. Cô không quan tâm, thật không quan tâm, không quan tâm hãn không để ý tới cô!

Âu Thừa Duẫn tựa vào cửa cầu thang trên vách tường, châm một điếu thuốc làm làn khói trắng dày đặc trước mặt để cho suy nghĩ hãn cùng chuyện cũ bay trong không trung, hãn lại phát hiện nội tâm mình càng ngày càng rối rắm.

“Ân Huệ vì người mới bị ốm, đối với nàng tốt chút đi!” Điếu thuốc trong tay đột nhiên bị người giật, Âu Thừa Duẫn ngẩng đầu, bóng dáng Tô Thượng Đông cao lớn đứng ở trước mắt hãn, trên tay quấn một vòng băng gạc.

Hai tay Âu Thừa Duẫn tao nhã đút vào túi, trên mặt đã khôi phục vẻ kiêu ngạo: “ Tô tổng nên chú ý tới em gái mình nhiều hơn, lão bà của ta không phiền đến người!” Âu Thừa Duẫn nói xong muốn lên lầu, lại bị Tô Thượng Đông ngăn ở phía trước.

“Làm sao? Còn có gì dạy bảo?” Âu Thừa Duẫn ngạo nghễ hướng sang bên cạnh, dịch chuyển từng bước, mắt sáng như đuốc nhìn y.

“Đề nghị ta đối với người ngày đó, có thể cân nhắc thử xem” Trong mắt Tô Thượng Đông đích thực chân thành, có lẽ không ai nghĩ tới một nam

nhân lãnh tuấn (chắc là tuấn tú + lạnh lùng?) sẽ vì một em gái không có quan hệ huyết thống mà dâng lên gia sản chính mình đâu.

“Ô tống, người cho rằng ta sẽ để mắt một cái Viễn Thái sao? Đừng quên, chỉ cần ta muốn, 10 cái Viễn Thái đều ở dưới trướng SK!” Âu Thừa Duẫn đập vai Tô Thượng Đông, trong mắt là nụ cười ngông cuồng tự đại.

“Chỉ có điều, người không cần quá mức quan tâm với em gái như vậy!” Hãn không trực tiếp vạch trần tầng quan hệ cuối cùng của y và Tô Vận Nhi cũng là vì giữ lại phần danh dự cuối cùng cho y. Tình cảm Tô Thượng Đông đối với Tô Vận Nhi thật đúng là ngoài dự liệu của hãn a!thật đúng là ngoài dự liệu của hãn a!

Có điều hãn rất mong đợi, ngày nào đó chân tướng sáng tỏ, một phần tình cảm kiên trì kia có phải công dã tràng hay không?

“Ta không tin mục đích người đối với nàng đơn thuần như vậy, xem như ta cầu xin người, ly dị đi!” Lúc y nói cầu xin với hãn, Âu Thừa Duẫn thật chấn kinh rồi, hãn và Tô Thượng Đông là một loại người tâm cao khí ngạo, từ trước đến nay khinh thường người khác cầu cạnh thế nhưng hôm nay, y lại cầu cạnh hãn.

“Không thể nào!” Âu Thừa Duẫn chỉ cho hãn ba chữ, sau đó cũng không quay đầu, bỏ đi.

Có lẽ ở trước mặt Tô Thượng Đông, hãn cao cao tại thượng, hãn là người thắng nhưng lại thua tình cảm Tô Thượng Đông dành cho Tô Vận Nhi!

“Anh Tu Vũ, mau tỉnh lại đi! Vận Nhi vẫn chờ anh dẫn đi ngắm biển đây!” Trước kia, đợi đến ngày nghỉ, Phạm Tu Vũ mang nàng cùng Tô Ân Huệ đi xem mặt trời lặn trên biển, giờ còn có thể nhớ lại lúc anh chăm sóc, dặn dò nàng ở trường học tự chăm sóc bản thân, giống như anh hai của mình. Hiện tại nằm ở kia không nhúc nhích đã rất lâu rồi.

Không biết khi nào thì Âu Thừa Duẫn đi đến phía sau nàng, đem cả người nàng ôm vào trong ngực, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đắm nước mắt: “ Khóc?”

“ Hà? Không có!” Vận Nhi lau khô nước mắt trên mặt, xoay người đối mặt với hắn: “ Chị không có chuyện chứ?”

“Không có chuyện gì, chỉ là lên cơn sốt!” Âu Thừa Duẫn cầm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt, lại ôm nàng vào trong ngực lần nữa, nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng: “Ta đã hỏi chuyên gia, nếu tiến hành phẫu thuật, tỉ lệ hẳn tỉnh lại rất lớn!”

“Thật sao?” Lời nói của Âu Thừa Duẫn chắc chắn là thuốc an thần tốt nhất, Vận Nhi dĩ nhiên tin tưởng hắn không lí do.

Trên mặt nàng vui vẻ, không cần nói cũng biết!

“ Vậy người có phải nên bày tỏ một chút thành ý hay không?” Bàn tay Âu Thừa Duẫn hướng về eo cả nàng, đem toàn bộ cơ thể gần hắn hơn, cách quần áo cũng có thể cảm thấy nóng rực.

Khuôn mặt Vận Nhi đỏ bừng, biế phương thức cảm ơn hắn, chuẩn bị hôn lên má. Âu Thừa Duẫn quay mặt sang, nụ hôn của nàng liền rơi chính xác trên môi hắn.

“ Bảo bối, ta thích phương thức này!” Âu Thừa Duẫn phản công, đem Vận Nhi ôm chặt, làm nụ hôn này sâu thêm.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Người Đàn Ông Giảo Hoạt.

“Anh có thể đổi cách xưng hô được không?”. Vận Nhi theo bản năng đẩy anh ra khi anh rời môi cô, có chút bất mãn với cách gọi thân mật mà anh dùng chung cho mọi cô gái. Cô nhớ rõ, Trân Ny mà cô từng gặp Âu Viên, anh cũng thân thiết gọi cô ta là “Bảo bối”.

Âu Thừa Duẫn giống như hiểu rõ bản khoăn trong lòng cô, tay càng siết chặt, giữ chặt bờ vai, có lẽ đối với con gái anh không quá chu đáo, nhưng với Tô Vận Nhi, anh sẵn lòng vì cô mà có một ngoại lệ. “Tuân mệnh, vợ yêu!” Âu Thừa Duẫn hôn lên trán cô, rồi ôm lấy cô cùng ra khỏi phòng bệnh.

“Để em đi chào anh trai và chị gái đã!” Vận Nhi bị Âu Thừa Duẫn ôm kéo đi, quay sang nói với anh.

“Anh đã thay em chào rồi, chúng ta đi thôi!” Khi Âu Thừa Duẫn không đồng ý để cô rời đi đã quyết định, mang cô trở lại bên cạnh anh đồng nghĩa với mọi chuyện sẽ khác. Anh có chút mong chờ mau đến ngày cô yêu anh!

Cô đành nuốt ý định gặp Thương Nhĩ Kỳ vào trong bụng, anh không nhắc đến, cô đã cảm thấy may mắn rồi!

“Ngày mai chúng ta sẽ xuất phát nhé? Em có muốn đi chỗ nào không? Ví như Paris hay Hawaii?” Âu Thừa Duẫn vừa lái xe vừa hỏi ý kiến của Vận Nhi.

“Chúng ta đừng xuất ngoại nữa, lần trước đi Đức, Âu Dương đã đưa em đi rất nhiều nơi!” Vận Nhi nghĩ thầm trong lòng, đợt này, cô xin nghỉ học

cũng hơi nhiều.

“Em đang trách anh khi đó không đưa em đi chơi sao?” Âu Thừa Duẫn biết rõ cô không có ý như vậy nhưng vẫn cố trêu đùa, khoe miệng cong lên nhìn biểu hiện của cô.

“Gớm, ai cần!” Tô Vân Nhi rõ ràng chưa đủ định lực chống lại ý trêu đùa của anh, ngoảnh mặt khinh thường, không thèm nhìn anh.

“Anh cần!” Âu Thừa Duẫn một tay lái xe một tay xoay mặt cô lại, chuẩn xác hôn cô, thật là một cô bé đáng giận, dám không để ý đến anh!

“Này, anh chú tâm vào lái xe đi!” Vân Nhi không khách khí đẩy anh ra, nắm chặt dây an toàn trên người, ngồi xe anh lái thật là nguy hiểm, cơ mà ở bên cạnh anh mới là nguy hiểm nhất, Vân Nhi nghĩ mà tức giận.

d.d.lqd

“Yên tâm đi, chồng em là một tay lái lụa đấy!” Âu Thừa Duẫn bị đẩy ra cũng không ép buộc nữa mà thản nhiên nhìn cô, sau đó chăm chú lái xe.

Âu Thừa Duẫn đưa Vân Nhi đến một nhà hàng cao cấp chuyên nấu món Tây, gọi hai suất ăn.

Vân Nhi ngạc nhiên khi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, làm cô chợt nhớ đến tình huống khi cô cùng học trưởng Lam Hạo ăn cơm gặp phải Âu Thừa Duẫn, đến giờ nghĩ lại cô vẫn thấy rùng mình. Có lẽ từ lúc đó, cô thấy sợ hãi với sự bá đạo của anh theo bản năng.

“Hình như là người yêu cũ của anh đấy, không tiến đến chào hỏi sao?” Vân Nhi mỉm cười nhìn Âu Thừa Duẫn, anh luôn tuấn tú như vậy, ở anh luôn thể hiện khí thế tao nhã, làm cô có chút tự ti, quý tộc đúng là quý tộc, khí chất tao nhã trên người anh chính là trời sinh.

Âu Thừa Duẫn nhìn theo ánh mắt của cô, Quý Lam đang cố ý dùng ánh mắt nhiệt tình quyến rũ anh, với loại tươi cười như vậy, Âu Thừa Duẫn đã quá quen thuộc, chỉ làm anh thấy phiền chán. Không giống với Tô Vận Nhi, mặc kệ cô cười như thế nào anh đều cảm thấy đẹp. Anh nghĩ anh điên mất rồi!

“Vợ yêu, anh có thể cho rằng em đang ghen không?” Âu Thừa Duẫn tỏ ra rất có tu dưỡng mà hỏi, Vận Nhi cũng nhìn ra anh vui đùa, cảm thấy anh như vậy rất đáng yêu. “Xin lỗi, khiến anh thất vọng rồi!” Vận Nhi liếc anh vẻ xem thường, anh rất tự tin vào sức hấp dẫn của bản thân thì phải?

Ngay khi Âu Thừa Duẫn một tay chống cằm, một bên tự hỏi làm sao để dạy dỗ cô bé không biết ngọt ngào này, thì Quý Lam dẫn theo một người đàn ông bệ vệ, có vẻ nhiều tuổi đi đến trước mặt bọn họ.

d.d.lqd

“Duẫn, thật trùng hợp, gặp được anh ở đây!” Khuôn mặt kiêu diễm được phủ đầy phấn của Quý Lam nở nụ cười mang ý lấy lòng, làm cho Vận Nhi thấy thương cảm một chút, không phải cô ghen, mà là con gái khi nhìn thấy bây giờ cô ta sa sút như vậy thì thấy hơi đồng tình, ở trước mặt Âu Thừa Duẫn, cô ta đều phải cúi mình, mất đi tự tôn của bản thân. Giờ đây Quý Lam cũng chỉ được coi là một ngôi sao đã hết thời thôi nhỉ?

“Quý Tiểu thư, chúng ta rất quen thuộc sao?” Âu Thừa Duẫn cố gắng nhớ xem cô gái này là ai, và không ngờ anh còn có thể nhớ họ của cô ta, nhưng với việc cô ta xưng hô quá thân mật, anh vẫn nhúu mày vẻ không vui.

Từng có một thời gian ở bên Âu Thừa Duẫn, nhìn vẻ mặt của anh cô ta đương nhiên biết tâm trạng anh không tốt liền vội thu lại nhiệt tình vừa rồi, “Âu tổng!”

“ Đây là phó đạo diễn của Hoàn Cầu!” cô ta giới thiệu người đàn ông bên cạnh cho Âu Thừa Duẫn, vẻ mặt tươi tỉnh, lộ rõ mục đích khi qua đây.

“Âu tổng, đã nghe đến đại danh của anh từ lâu!” Người đàn ông trung niên có vẻ nhún nhường và cung kính khi nhìn thấy Âu Thừa Duẫn, đưa tay ra, nhưng Âu Thừa Duẫn mãi không đưa tay bắt lại. Anh vẫn duy trì tư thế ngồi như cũ, tựa hồ không nghe thấy lời nói của ông ta, đáy mắt thể hiện rõ sự khinh thường.

Vân Nhi nhìn ông ta xấu hổ rút tay về, đá mạnh cho anh một cái dưới gầm bàn, độ kiêu ngạo của người đàn ông này cũng quá lớn rồi. Nói như thế nào thì người ta cũng từng là một trong số các “bảo bối” của anh còn gì.

“Chà, Phó đạo diễn, hân hạnh!” Âu Thừa Duẫn nhìn Vân Nhi, khóe môi khẽ nhếch mang theo ý cười tà ác, quay người sang vẻ lười biếng, lúc này ánh mắt mới lơ đãng chú ý đến người đàn ông trung niên đang khẩn trương đến toát mồ hôi.

“Nghe nói bộ phim tiếp theo của Hoàn Cầu được đầu tư rất lớn, do tập đoàn T đầu tư?” Ánh mắt Âu Thừa Duẫn có chút đăm chiêu đảo quanh trên người Quý Lam, anh hiểu quá rõ mục đích của cô ta, khi anh dừng lại tất cả các hoạt động của cô ta ở tập đoàn SK, sự nghiệp của cô ta đã bị đóng băng.

Chỉ là một đạo diễn hạng ba mà thôi, còn vọng tưởng giúp cô ta chuyển mình sao?

“Đúng vậy, không biết Âu Tổng có cách nhìn độc đáo nào không?” Tác phong làm việc của Âu Thừa Duẫn, trong thương trường không ai không biết, các dự án đầu tư của anh ta, luôn là “đánh đâu thắng đó”, không có việc anh ta không nâng đỡ được ai, chỉ có anh ta chướng mắt với ai mà thôi.

“Diễn viên là yếu tố then chốt quyết định sự thành bại của một bộ phim điện ảnh!” Nói xong, ánh mắt của anh lại đảo quanh trên người Quý Lam, làm cho người khác mơ hồ, ý tứ hàm chứa trong lời nói của anh có phải nhằm vào Quý Lam hay không. “Quý tiểu thư, cô thấy tôi nói có đúng không?”

Sau khi nghe anh nói, Quý Lam cũng không dám ngẩng mặt lên nữa.

Vận Nhi thông minh như vậy, vừa nghe đã hiểu rõ ý tứ của anh. Người đàn ông này quá tuyệt tình, đường lui của người ta cũng chặt đứt.

Phó đạo diễn còn đang phỏng đoán ý tứ trong lời nói của anh, thì Âu Thừa Duẫn đã đứng dậy, đỡ Vận Nhi đứng lên, chuyển cho Quý Lam một nụ cười kín đáo, sai bước rời khỏi phòng ăn.

“Âu Thừa Duẫn, tập đoàn T cũng thuộc sở hữu của anh phải không?”

Vận Nhi bị anh lôi ra khỏi nhà ăn, bất mãn đi theo và bĩu môi hỏi.

“Sao em biết?” Đến bây giờ Âu Thừa Duẫn mới phát hiện, thì ra vợ mình cũng có lúc rất thông minh.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Muốn Ăn Cái Gì Nhất!

“Hừ, việc em biết không ít đâu! Ví dụ như...” Vận Nhi lơ đãng trề môi, học theo thần thái của anh khi nói chuyện sáng nay, ánh mắt đánh giá anh từ trên xuống dưới, cuối cùng mặt lại đỏ bừng lên, không nói nên lời.

“Ví dụ như cái gì hả? Vợ yêu!” Âu Thừa rất thích vẻ mặt muốn nói lại thôi của cô, tâm trạng tốt bèn nói đùa với cô, hơi thở ấm áp kề bên tai cô quát lớn: “Ví dụ như, trên người anh có chi tiết nào đặc thù? Phải không?”

“Dở hơi ah!” Vận Nhi nhanh chóng đẩy khuôn mặt tuần tú đang lại gần ra, bưng mặt mắc cỡ chạy ra ngoài.

Vận Nhi không nghĩ rằng Âu Thừa Dẫn sẽ đưa cô đến tập đoàn SK, cô đã nghĩ rằng mình sẽ không bước vào nơi này nữa, không ngờ nhanh như vậy, cô lại đến đây. Lần trước đến, cô mang theo tâm trạng quyết tâm dứt khoát, thề không dao động. Nhưng bây giờ, quan hệ của bọn họ đã có chuyển biến lớn, làm cho cô có chút thấp thỏm bất an.

“Anh cần giao chút việc cho nhân viên, ngày mai sẽ nghỉ để đi cùng em!” Khi Âu Thừa Dẫn và Vận Nhi cùng nhau đi vào đại sảnh, nhóm nhân viên hướng ánh mắt mang theo tò mò và hâm mộ về phía Vận Nhi, vị phu nhân tổng giám đốc thanh thuần lại khiêm tốn này có vẻ rất được tổng giám đốc của bọn họ coi trọng.

“Nếu công việc của anh bận rộn, thì không phải vì em mà nghỉ làm đâu!” Vận Nhi biết anh là người toàn tâm toàn ý cho công việc, chỉ cần phần tâm ý này của anh, cô cũng đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

“Em mới là quan trọng, chứ tiền biết kiếm thế nào là đủ!” Âu Thừa Duẫn đặt một nụ hôn lên trán cô.

Đến tầng chín mươi chín, Âu Thừa Duẫn rất tự nhiên nắm tay cô đi vào văn phòng, cởi ra áo vét trên người, Vận Nhi cũng rất tự giác nhận chiếc áo từ tay anh, vừa vịn gập Tín gõ cửa tiến vào.

Anh ta nhìn Vận Nhi gật đầu tỏ ý chào hỏi, rồi quay sang báo cáo công việc với Âu Thừa Duẫn.

Âu Thừa Duẫn bắt đầu phân phó công việc mấy ngày kế tiếp cho Tín, để anh ta toàn quyền xử lý và ký một số giấy tờ quan trọng, sau đó nói: “Đúng rồi, cổ phần công ty Phạm thị lần trước ta thu mua, bây giờ bán ra toàn bộ, bán cho Phạm Vĩ Hoa với giá thấp, anh đi thu xếp đi.”

“Ah, bảo Vu Nhuế đi vào!” Vận Nhi ngấm thần sắc Âu Thừa Duẫn tự nhiên, tiêu sái, phóng khoáng khi ký giấy tờ, cảm thấy thật mê người, bất tri bất giác mà nhìn anh bện rộn, đã hai giờ trôi qua.

“Có mệt không?” Âu Thừa Duẫn thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cô ngồi im lặng ở bên cạnh, lật vài trang tạp chí, cảm giác có chút nhàm chán.

Vận Nhi lắc đầu, đứng dậy đi đến bên anh, Âu Thừa Duẫn rất tự nhiên kéo cô ngồi xuống đùi mình, da thịt hai người cọ sát, cảm giác có chút nóng bỏng.

“Còn phải đợi một lát nữa, em có muốn sang phòng nghỉ ngủ không?” Trong văn phòng của Âu Thừa Duẫn có thiết kế phòng nghỉ riêng biệt, anh chỉ vào phòng bên cạnh hỏi Vận Nhi.

“Vâng, anh làm việc đi!” Vận Nhi gật đầu, cô không muốn anh vì mình mà không chú tâm làm việc được, định đứng dậy đi vào phòng nghỉ.

Âu Thừa Duẫn lại ôm cô không chịu buông ra, nổi lên tính trẻ con, đưa mặt mình đến trước mặt cô. Nghe được tiếng đập cửa, Vận Nhi muốn tránh theo bản năng, nhưng Âu Thừa Duẫn lại lấy tay giữ đầu cô, đặt một nụ hôn lên môi cô.

d.d.lqd.

Cùng lúc đó Vu Nhuế tiến vào. Mặt Vận Nhi đỏ bừng lên, giận dữ trừng mắt nhìn anh, mặt Âu Thừa Duẫn vẫn không đổi sắc, dung ánh mắt âu yếm như muốn nhấn chìm người đối diện trong biển mật mà nhìn cô, hoàn toàn không nhận thức được việc mình làm vừa rồi có gì không ổn.

Vu Nhuế coi như không thấy việc vừa phát sinh, đứng ở một bên chờ Âu Thừa Duẫn ra lệnh.

“Em không quấy rầy anh nữa, anh làm việc đi!” Vận Nhi gỡ bàn tay đang đặt ở hông mình ra, đi như chạy trốn vào phòng nghỉ, cô có thể tưởng tượng hiên tại mặt mình đỏ như thế nào. Âu Thừa Duẫn đáng ghét, toàn chẳng phân biệt trường hợp mà hôn cô. Có điều, với việc thân mật như vậy, hình như cô không hề bài xích.

“Tôi muốn ra ngoài vài ngày, chuyện công ty tôi đã giao cho trợ lý Tín, còn nếu có việc quan trọng thì chờ khi nào tôi trở về sẽ giải quyết!” Ngón tay Âu Thừa Duẫn gõ bàn, giọng điệu máy móc nói với Vu Nhuế.

“Tôi đã rõ, tổng giám đốc!” Vu Nhuế cố ý bỏ qua sự hoảng loạn trong lòng, trên mặt cô vẫn luôn là vẻ mặt chuyên nghiệp. Ở trước mặt Âu Thừa Duẫn, nói chuyện đều là giải quyết việc chung mà thôi.

“Còn nữa, giúp tôi chuyển quyền sở hữu của đảo Ngàn Sao ở khu tây cho Tô Vận Nhi và chuẩn bị một chiếc du thuyền, ngày mai tôi cần dùng!”

“Tổng giám đốc muốn ra đảo nghỉ ngơi sao?” Vu Nhuế không nhin được mà hỏi ra nghi vấn trong lòng. Hòn đảo kia được mua cách đây vài năm, có

giá trị hàng trăm ngàn vạn, vậy mà dễ dàng chuyển quyền sở hữu cho Tô Vận Nhi, cô ta không thể không thừa nhận, vị trí của Tô Vận Nhi trong lòng tổng giám đốc là không thể dao động.

“Đúng vậy, còn chuyện này giao cho Tín đi làm, cô có thể ra ngoài!” Âu Thừa Duẫn giương mắt liếc Vu Nhuế một cái. Vu Nhuế đột nhiên bị ánh mắt thâm trầm của anh dọa sợ, trên mặt hiện lên chút kinh hoàng, Âu Thừa Duẫn vốn không thích thư ký nhiều chuyện, cô ta lấy lại bình tĩnh, trên mặt bình thản, gật đầu đáp: “Tôi đã rõ, Tổng giám đốc!” rồi đi ra ngoài.

“Xong việc rồi hả anh?” Căn bản Vận Nhi không ngủ, chỉ mơ mơ màng màng, nên nghe được tiếng bước chân cô liền tỉnh.

Thiết kế phòng làm việc này cùng thư phòng ở Âu Viên khá giống nhau, có thể thấy, anh là một người rất biết cách hưởng thụ, về phương diện này anh rất giống Tô Thượng Đông. Cô ngồi trên chiếc giường rất thoải mái, giống như chiếc giường ở Âu Viên vậy. Âu Thừa Duẫn đi đến chỗ cô, cúi người, ngón tay xuyên qua mái tóc cô, “Còn buồn ngủ không?”

“Căn bản là em không ngủ được!” Vận Nhi cẩn thận đem tóc mình ra khỏi tay anh, thật là kỳ lạ, anh có vẻ rất thích vuốt tóc cô.

“Vì anh không ở bên cạnh em ah?” Âu Thừa Duẫn ngồi xuống bên người cô và hỏi, ánh mắt nhìn cô mang theo vẻ trêu tức.

“Đương nhiên không phải!” Vận Nhi trả lời quá nhanh, đến khi nhìn gương mặt tươi cười, tỏ vẻ đã đạt được mục đích của anh mới nhận ra mình lại mắc bẫy.

“Được rồi, tối nay sẽ kiểm chứng lời này của em, giờ chúng ta đi thôi!” Âu Thừa Duẫn điểm nhẹ mũi cô, khẽ nói. Vận Nhi nghe được lời nói ám muội của anh, lại càng cảm thấy khẩn trương. Buổi tối, anh muốn làm cái gì?

[d.d.lqd.

Cô muốn cùng anh duy trì khoảng cách an toàn, mà Âu Thừa Duẫn lại càng được voi đòi tiên mà xuống tay với cô. Vận Nhi sức yếu không chống lại được, tức giận dẫm chân anh một cái, cười trộm chạy ra ngoài. Hôm nay đi giày cao gót thật là một sự lựa chọn đúng đắn.

“Buổi tối em muốn ăn gì?” Âu Thừa Duẫn cũng không tức giận, đi nhanh đuổi theo cô, ra bãi đỗ xe lấy xe, lại chở cô đến khu phố buôn bán tấp nập.

“Tùy anh, em không kén chọn! Anh ăn gì thì em ăn đó!” Vận Nhi tùy ý nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ đến thời gian ở cùng nhau của cô và Âu Thừa Duẫn không nhiều, lại càng thấy quý trọng hiện tại.

“Em biết anh muốn ăn gì sao?” Âu Thừa Duẫn đã dừng xe, mặt kề sát mặt Vận Nhi, nhìn đôi mắt vô tội của cô, tự nhiên Âu Thừa Duẫn có cảm giác muốn phạm tội, “Anh muốn ăn nhất chính là em!”

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Dụng Tâm Lương Khổ.

Vận Nhi bị câu nói của anh dọa choáng váng, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Âu Thừa Duẫn mỉm cười, giọng nói như mang theo ma lực mê hoặc lòng người. Vận Nhi nhìn khuôn mặt mang theo ý cười của anh, ở giữa màn đêm, làm cô không thốt lên lời, chỉ cảm thấy thật tuyệt vời. Vẻ mặt tươi cười như vậy cũng rất ít gặp trên khuôn mặt anh.

“Đi nào, nếu không xuống xe anh sẽ ăn sạch em mất!” Âu Thừa Duẫn xuống xe, đi vòng qua bên ghế phụ, mở cửa xe, thấy Vận Nhi vẫn còn sững sờ ngồi đó, anh bèn kéo cô ra, có chút bất đắc dĩ thở dài, tính tình mơ hồ này của cô, khi nào mới sửa được đây!

Vận Nhi ngẩng đầu, nhìn thấy nhà hàng trước mặt, nhớ đến lời nói vừa rồi của anh, lại ảo não phát hiện mình bị trêu chọc nữa rồi.

“Âu tổng!” Âu Thừa Duẫn và Vận Nhi vừa bước vào, đã có quản lý nhà hàng tự tiến lên đón tiếp, sau đó dẫn bọn họ đến một phòng riêng ở trên lầu.

Phòng ăn này trang trí thanh nhã mà lãng mạn, âm nhạc nhẹ nhàng, tuy không bằng khách sạn, nhưng lại có một phong cách rất riêng.

“Âu Thừa Duẫn, ông chủ của nhà hàng này cũng là anh ah?” Vận Nhi đi theo Âu Thừa Duẫn ngồi xuống sofa, chiếc bàn hình chữ nhật, mặt bàn bằng thủy tinh trong suốt, vừa nhìn là biết đó là vật đắt tiền, chỉ là đồ dùng trong nhà hàng mà lại dùng vật xa xỉ như vậy?

Vân Nhi đương nhiên không biết, các nhà hàng trong cùng hệ thống này ở thành phố A , trừ bỏ bốn người bọn họ, không có ai có đặc quyền như vậy.

“Lần này em đoán sai rồi, nhà hàng này không phải của anh, mà của Tiêu Trác!” Âu Thừa Duẫn sửa lại câu nói của cô, nhìn thực đơn, thành thạo mà gọi món. Vân Nhi nghĩ lại, lần trước đi ăn cùng Tô Thượng Đông, cũng là tại một trong những nhà hàng thuộc hệ thống này.

“Lần trước đi ăn, cũng là phòng riêng nhưng không giống nơi này nhỉ!”

“Đó là bởi vì người đi cùng không giống chứ sao!” Âu Thừa Duẫn lại dặn dò quản lý vài câu, nhân viên phòng ăn đứng bên cạnh, khi thấy quản lý đã nghe xong yêu cầu của anh, mới cùng nhau lui ra ngoài.

Khí thế như vậy, có vẻ hơi lớn nhỉ?

“Không giống ở chỗ nào?” Trong lòng Vân Nhi cảm thấy tò mò. Bốn người đàn ông mà lần trước cô thấy ở quầy bar dường như đều có lai lịch không nhỏ. Tuy vậy, bình thường cô không quan tâm đến tạp chí về tài chính và kinh tế, nên không biết bọn họ.

Ngoài Tiêu Trác luôn có bộ dáng cợt nhả, không làm cô thấy xa lạ không quen. Còn Với Nam Cung Thần và Mẫn Thiên Hữu, chỉ dừng lại ở mức có biết mặt mà thôi.

“Lần trước có đi cùng người khác, lần này là đi riêng hai người!” Âu Thừa Duẫn ngồi gần lại bên Vân Nhi, lại thấy cô đang dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu mà nhìn mình, bèn hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tiêu Trác và anh, ai giàu hơn?” Vân Nhi nhớ đến lần trước Âu Dương hỏi Tiêu Trác, Âu Thừa Duẫn có bao nhiêu tài sản thì anh ta xua tay nói không biết. Làm cô rất ngạc nhiên, chồng mình rốt cuộc có bao nhiêu tài sản đây!

“Em đừng bị hấn lừa, tài sản của tiêu tử này không ít hơn anh đâu!” Khóe môi Âu Thừa Duẫn nhếch lên một nụ cười thâm trầm, ngón tay vuốt ve tóc cô, cảm giác mềm mại lại bóng loáng, làm cho anh càng ngày càng mê luyến hương vị của cô

“Vậy chúng ta ăn cơm ở đây, không trả tiền có được không?” Vận Nhi nháy mắt to vẻ tính kế, lại đảo mắt đánh giá gian phòng, sang trọng nhưng thanh lịch, đối lập với bộ dáng của Tiêu Trác, Vận Nhi phát hiện ra bạn bè của Âu Thừa Duẫn đều là cùng một kiểu, thâm trầm lạnh lùng.

“Miễn phí cả đời!” Âu Thừa Duẫn sủng nịnh hôn lên tóc cô, kề sát tai nàng nói nhỏ: “Cho nên, em gắng sức mà ăn của hấn ta, giúp chống em tiết kiệm tiền!”

Một lát sau, đồ ăn lần lượt được mang lên, cá kho quế, gan ngỗng, cá hồi xông khói, canh gà, gà chiên bơ, cà phê,...

Vận Nhi nhìn một bàn đầy đồ ăn mà giật mình, hai người bọn họ căn bản không ăn hết được nhiều thức ăn như thế. Đôi mắt to dưới ánh sáng ngọn đèn càng rạng rỡ, khiến Âu Thừa Duẫn nhìn như say mê.

“Thật là nhà tư bản xa xỉ! Đúng là vật hạp theo loài!”

“Không phải em nói không kén ăn sao? Giờ ngoan ngoãn mà ăn đi!” Hôm qua Âu Thừa Duẫn mới phát hiện, cô ăn rất ít, cũng rất kén chọn. Bèn đưa thật nhiều đồ ăn đến trước mặt cô, muốn nhìn cô ăn.

“Với những món mà em thích, đương nhiên sẽ không kén ăn!” Vận Nhi không nghĩ đến một người cao ngạo như Âu Thừa Duẫn, cũng có khi gặp thức ăn cho người khác, cô giật mình há to miệng, miệng liền bị anh nhét đầy thức ăn vào.

“Em gầy quá, ăn nhiều vào, ôm mới càng thoải mái!” Lời nói của Âu Thừa Duẫn làm cho Vận Nhi tức suýt nghẹn, vỗ ngực, ho khù khụ: “Này,

anh...”

“Được rồi, uống nước đi!” Âu Thừa Duẫn đưa bát canh trên bàn tới trước mặt Vận Nhi, vỗ nhẹ hai má hồng nhuận của cô, kiên nhẫn nói.

“Ai muốn anh ôm, anh đi mà tìm người nào ôm cho thoải mái!” Vận Nhi uống hết bát canh, ruốt cuộc cũng hết nghẹn, hất tay của anh ra, tức giận nói.

“Nhưng anh muốn ôm người khác, anh chỉ muốn ôm em!” Âu Thừa Duẫn thở nhẹ bên tai Vận Nhi, làm cho thân thể cô trở nên mẫn cảm. Bàn tay anh đã đặt ở hông cô, đem cả người cô ôm vào trong lòng, vỗ lấy lòng.

“Này, này, anh còn muốn ăn hay không hả? Vận Nhi thấy anh chưa hề động vào đồ ăn trước mặt, lấy tay chọc ngực anh.

“Chỉ cần nhìn em ăn là anh đã thấy no rồi!” Lời nói mang hai ý nghĩa của Âu Thừa Duẫn, lại thêm ánh mắt ám muội của anh, làm Vận Nhi cảm thấy nổi da gà.

Bình thường anh luôn có bộ dáng nghiêm trang, giờ lại là vẻ mặt vô lại, nếu so sánh, quả thực có thể nói là hai người khác nhau!

Buổi tối đầu thu trời đã se lạnh, Âu Thừa Duẫn ôm Vận Nhi ra khỏi khách sạn Hoàng Kim, đem áo véc khoác lên người cô, trên bầu trời đầy sao, đèn đường đã bật, dưới đường các xe chạy xuôi ngược, xem ở trong mắt bọn họ, cũng có ý vị riêng.

“Tối nay ngủ sớm đi, ngày mai đưa em đi đảo Ngàn Sao!” giọng nói Âu Thừa Duẫn rất gần, nghe rất rõ ràng, vào trong tai Vận Nhi, lại có chút cảm giác phập phồng, cảm nhận hơi ấm từ áo véc của anh, gật đầu thật mạnh, ngồi lên xe, đi về hướng Âu Viên.

Vận Nhi đã nghe đến hòn đảo kia, là nơi du lịch của giới thượng lưu, còn được gọi là “Las Vegas trên biển”, có điều cách đây vài năm đã bị người thu mua, trở thành hòn đảo tư nhân, Vận Nhi thầm nghĩ, chẳng lẽ người mua hòn đảo đó chính là Âu Thừa Duẫn?

Cô không muốn xuất ngoại, anh xin nghĩ, là để ra đảo Ngàn Sao cùng cô ah?

Thật ra lời nói của cô với Phạm Tu Vũ ở bệnh viện, anh đều nghe được, cô muốn ra biển, anh liền theo ý cô! Có điều những lời này, Âu Thừa Duẫn không nói cho cô mà thôi.

Trở lại phòng mình ở Âu Viên, cô kinh ngạc phát hiện đồ đạc của mình không thấy đâu, vội vã mở ra ngăn kéo, may mà vòng cổ Tô Thượng Đông đưa cho cô vẫn còn. Nhớ đến lời nói của anh cả lúc sáng, Vận Nhi nghe lời đeo nó lên cổ.

Ngón tay vuốt ve mặt dây chuyền Lục Tinh, Vận Nhi nghĩ, món quà này của Tô Thượng Đông có ý nghĩa đặc biệt nào sao?

“Đồ đạc của em đều chuyển đến phòng của anh rồi!” Cánh tay Âu Thừa Duẫn vòng qua hông rồi nắm lấy tay cô, tựa cằm lên vai cô, chậm rãi nói.

Khi ngón tay chạm đến vật cứng trong tay cô, nhìn vào lòng bàn tay cô mà hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Con Tim Lỗi Nhịp

Một viên kim cương chế tác tinh xảo được bao bọc trong sáu ngôi sao ở các góc, ánh sáng óng ánh của viên kim cương và dây chuyền bạch kim càng làm nổi bật làn da trắng sáng mịn màng của cô.

“Là anh hai tặng cho em đấy, đẹp không? Vận Nhi xoay người, trưng ra vòng cổ lấp lánh trước mặt Âu Thừa Duẫn. Ánh sáng phát ra từ chiếc vòng cổ chiếu vào trong mắt Âu Thừa Duẫn, làm anh cảm thấy hơi chói mắt.

Kim cương Lục Tinh?

Dù kim cương có đẹp như thế nào, ở trong mắt Âu Thừa Duẫn bây giờ, cũng mất đi vẻ xinh đẹp và giá trị vốn có.

“Em thích là được!” Khóe môi Âu Thừa Duẫn nhếch lên ý cười thản nhiên, cũng không nhìn nhiều thêm một lần. Tay nắm lấy bàn tay nhỏ xinh của Tô Vận Nhi, trong đầu đột nhiên lóe lên ý niệm, ngón tay tinh tế mảnh khảnh của cô, tựa hồ thiếu một vật gì?

“Vâng!” Vận Nhi không phát giác sự bất thường của anh, ngón tay vẫn vuốt ve viên kim cương, dường như từ đó có thể nhìn thấy ánh mắt của bản thân, trong suốt, rạng rỡ như vậy.

“Đi nào, chúng ta đi nghỉ thôi!” Tâm Trạng có chút buồn bực, Âu Thừa Duẫn kéo tay cô đi, anh không thích cô quá chú tâm vào chiếc vòng cổ mang ý nghĩa đặc biệt. Những điều Tô Thượng Đông ám chỉ, tốt nhất là cô không biết.

“Ơ hay, em đã đồng ý đâu!” Mặc kệ cô có đồng ý hay không, Âu Thừa Duẫn đã ôm cô ra khỏi phòng, Vận Nhi không kháng cự sự đụng chạm của anh, nhưng với sự bá đạo của anh cô thấy hơi phản cảm.

“Không có em bên cạnh, anh không ngủ được!” Âu Thừa Duẫn lưu loát ôm cô vào phòng mình, đặt cô lên giường lớn, bản thân cũng ngồi lên giường, nhìn mái tóc dài của cô xoa tung trên mặt đệm, có một vẻ quyến rũ phòng tình rất riêng.

“Trước kia đâu có nghe thấy anh kêu mất ngủ bao giờ!” Hơi thở của anh vẫn vít xung quanh khiến hô hấp của cô trở nên khó khăn.

“Chẳng lẽ em không biết đây là anh tự thôi miên bản thân thôi sao!” Âu Thừa Duẫn cười nhẹ hôn lên môi cô, vốn chỉ định hôn nhẹ một cái thôi, nhưng vừa chạm vào cô, anh lại không khống chế được mà muốn đòi lấy càng nhiều.

“Chờ, chờ đã. Em... em muốn đi tắm!” Vận Nhi luôn không cự tuyệt được yêu cầu của anh, hơn nữa câu nói buổi chiều của anh làm cho cô muốn không liên tưởng đến phương diện kia cũng khó. Nhớ đến lần đầu tiên cùng anh, mặt cô không tự chủ được đỏ bừng lên. Cảm giác đau đớn như bị xé rách dường như vẫn tồn tại trong thân thể nên cô hơi kháng cự lại việc thân mật với anh.

“Được, thế thì chúng ta cùng nhau tắm!” Âu Thừa Duẫn ôm cả người cô, như thể chuẩn bị cùng cô vào phòng tắm, vẻ then thùng trên mặt cô càng làm cho anh rung động, nóng lòng muốn xé bỏ lớp quần áo ngăn cách này.

“Không cần, tự em tắm được!” Vận Nhi nhanh chóng ngăn lại bàn tay đang rục rịch kia, túm chặt ngực áo, ánh mắt lo lắng nhìn anh, ánh mắt ngây thơ ấy làm Âu Thừa Duẫn cảm thấy trong mắt cô mình chính là đại sắc lang.

Về phương diện này, bé cứng phản ứng thật chậm chạp, anh phải dạy dỗ lại thật tốt mới được.

“Vận Nhi, ngoan, chúng nhau cùng nhau tắm!” Âu Thừa Duẫn dỗ dành, bắt đầu cởi quần áo trước mặt cô.

“Em không muốn, ánh tắm trước đi, em đi ra ngoài!” Vận Nhi thấy anh đã cởi áo sơ mi ra, rất thẹn thùng mà tránh ra. Tối hôm đó anh là người chủ động, cô cũng không chú ý đến hình dáng thân thể anh như thế nào.

“Em thật biết cách phá hư không khí, hôm nay anh sẽ ngoại lệ mà phục vụ em một lần!” Âu Thừa Duẫn túm lấy Vận Nhi khi cô định luồn qua vách anh chạy ra ngoài, thả vào bốn tắm đã chuẩn bị nước nóng và trượt theo vào, bọt nước văng khắp nơi, hai thân thể lập tức ướt nhẹp.

“Em không cần anh giúp, tránh ra!”. Bọt nước đã bắn tung tóe lên mặt Vận Nhi, cô lấy tay lau mặt, lại phát hiện Âu Thừa Duẫn đã cởi hết quần áo, liền hét chói tai theo bản năng, “A!!!”

Không đợi cô hét xong thì miệng đã bị anh chặn lại, những lời tiếp theo của cô biến mất trong sự nhiệt tình của Âu Thừa Duẫn. Thậm chí quần áo trên người bị cởi khi nào cô cũng không biết.

Ngay cả khi cùng anh làm chuyện thân mật nhất cô cũng không cảm thấy xấu hổ mặt đỏ tai hồng như bây giờ. Vận Nhi trừng mắt nhìn anh, trên mặt Âu Thừa Duẫn vẫn là vẻ tươi cười tà mị. Anh nhìn những dấu hôn ngày hôm đó trên người cô, cảm giác rất có thành tựu. Những dấu hôn đó đã nhạt dần, anh muốn một lần nữa trên người cô lưu lại dấu vết mới.

Nhưng nhìn đến đôi mắt to ngập nước của Vận Nhi, nhìn anh với vẻ sợ hãi, anh lại mềm lòng, ấn tượng lần trước đem lại cho cô cũng chẳng phải tốt đẹp gì, sợ là đã để lại chướng ngại trong lòng cô, anh không thể bắt ép cô nữa.

Sau đó Âu Thừa Duẫn rất thành thực, không có làm chuyện gì quá giới hạn, thật sự chỉ giúp cô tắm rửa, nhưng khi bàn tay anh vuốt ve chà xát da thịt cô, cô cảm thấy cả người đều nóng bừng lên, cảm thấy bản thân như bị bao bọc trong lửa nóng.

Việc Âu Thừa Duẫn khắc chế dục vọng của chính mình, không mạnh mẽ đòi lấy làm cô rất cảm động. Nhưng cô còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt.

“Những gì nợ anh tối nay, về sau phải hoàn trả!” Âu Thừa Duẫn bế cô lên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nét khấn trương như sợ anh sẽ làm gì cô, bèn ghé vào bên tai, hôn tóc cô và nói.

Vận Nhi kéo chăn che khuôn mặt đã hồng rực, tiếng tim đập càng lúc càng lớn.

Toàn thân anh chỉ quấn một chiếc khăn tắm, tóc nhỏ nước theo hai bên má chảy xuống vòm ngực rán chắc, thật sự là gợi cảm chết người.

Đêm nay Âu Thừa Duẫn không muốn cô, chỉ là ôm cô ngủ thẳng đến bình minh, nghe hơi thở của anh, Vận Nhi biết, người bên cạnh cô những lần trước mà cô cho là mình nằm mơ, vẫn là anh.

Sáng sớm hôm sau, Vận Nhi bị Âu Thừa Duẫn làm thức giấc, chính xác mà nói, là bị hôn mà tỉnh giấc.

Chiếc lười ấm áp không an phận hôn khắp mặt cô, cô rất cuộc chịu không được, đi xuống giường. Âu Thừa Duẫn dùng vẻ mặt tà ác nhìn cô: “Vợ yêu, chúng ta nên xuất phát thôi!”

Bọn họ không chuẩn bị vật gì cả, ngay cả quần áo cũng không mang đi, Âu Thừa Duẫn nói đến đâu mọi thứ đều có người thu xếp, Vận Nhi đương nhiên cũng không ngốc mà cãi lại anh.

Tín là người đưa bọn họ ra khỏi Âu Viên, đến bến tàu, đã thấy một chiếc du thuyền xa hoa sang trọng đậu tại đó. Âu Thừa Duẫn dẫn dò Tín vài câu rồi nắm tay Vận Nhi lên du thuyền.

Trên thuyền trái thảm dày từ trên boong thuyền xuống dưới khoang thuyền, Vận Nhi bị cảnh tượng tráng lệ trước mắt dọa đứng hình, con thuyền tráng lệ và lộng lẫy to như vậy, ước chừng có thể chứa được cả ngàn người, mà bây giờ chỉ có hai người bọn họ.

“Anh còn có thể lái du thuyền à?” Vận Nhi phát hiện ra anh không gì không làm được, hiểu biết về anh của cô mỗi ngày lại thêm một chút.

“Tất nhiên, có điều nếu không có gì ngoài dự kiến thì anh không cần tự mình lái!” Âu Thừa Duẫn yêu chiều điểm nhẹ mũi của cô, đưa cô vào trong khoang thuyền. Lúc này Vận Nhi cảm giác chiếc du thuyền bắt đầu chuyển động, thì ra anh đã sắp xếp người lái tàu riêng.

Âu Thừa Duẫn muốn đưa Vận Nhi vào phòng trong khoang thuyền để nghỉ ngơi, nhưng Vận Nhi không muốn, cô thích cảm giác đứng trước biển, cạnh biển thật gần, cảm nhận làn gió biển mơn man da thịt mình.

Âu Thừa Duẫn rất tự tin vào thân thủ của bản thân, nhưng khi nhìn thấy Vận Nhi ghé vào lan can, cảm giác lung lay bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, lòng anh như bị ai đâm, đau nhói.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Cả Đời Có Bao Lâu?

Đáng lẽ sau khi biết thân phận thật sự của cô, anh không nên có cảm xúc như vậy, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt vẫn làm anh kinh hồn táng đảm. Đột nhiên anh cảm thấy bản thân có lẽ không rời khỏi cô được, nếu có một ngày mất đi cô, liệu anh có thể bình tĩnh giống như bây giờ sao?

“Vận Nhi, lại đây em! Ở đó nguy hiểm lắm!” Âu Thừa Duẫn đến gần cô, muốn đưa cô vào khoang thuyền được bảo vệ an toàn, anh không thể kiềm lòng mà quan tâm đến cô, nói cho cùng thân thể anh càng thành thực hơn so với suy nghĩ.

“Âu Thừa Duẫn, anh nói nếu em từ đây ngã xuống, có thể chết hay không nhỉ?” Vận Nhi xoay người, nhìn thẳng đôi mắt đen thẫm của Âu Thừa Duẫn, trên mặt mang theo nghịch ngợm tươi cười hỏi.

“Không đâu!” Cánh tay Âu Thừa Duẫn khoác lên hông cô, khi nghe thấy lời cô nói, lại càng siết chặt, đem cô kề sát vào mình, “Không đâu, anh sẽ không để em chết!”

Sự cố chấp của anh trong nháy mắt làm Vận Nhi sinh ra cảm giác mơ hồ, tựa hồ sự ẫn nhẫn đè nén nơi đáy mắt mang theo cảm xúc nào đó mà cô không rõ, cảm nhận như vậy rõ ràng không chỉ một hai lần. Vì sao cô lại cảm thấy, anh tốt với cô, nhưng cái “tốt” đó lại không đem lại cảm giác chân thật.

Nhưng mỗi động tác, mỗi lời nói của anh, lại thể hiện tình yêu với cô rất sâu sắc. Vận Nhi rất tin tưởng trong lòng anh có cô. Cho nên khi nghe thấy cô nói điều không may về mình, anh mới thấy sợ hãi.

Vận Nhi có thể cảm nhận được cánh tay anh run run, dùng sức ôm cô, cô duỗi tay ôm thắt lưng anh, ghé vào lỗ tai anh thì thầm, “Tất nhiên rồi, anh chưa đợi được đến ngày anh yêu em đâu, cho nên em sẽ không chết!” Nhưng là, Âu Thừa Duẫn, anh biết không? Ngày mà em yêu anh, chính là ngay sau khi anh yêu em!

Cô không cần một tình yêu mang theo hèn mọn, không cần hỏi đáp mà đem cả trái tim mình giao cho đối phương, tình yêu của cô còn bao hàm kiêu ngạo và lý trí. Trong tình yêu cô và Âu Thừa Duẫn cùng là một loại người, đều rất kiêu ngạo!

Sau hai giờ, du thuyền dừng bên bờ cát trên đảo Ngàn Sao, nhìn đường chân trời nơi giao giữa trời và biển, Vận Nhi cảm thấy mình thật nhỏ bé trong thế giới này.

Dường như trong lòng anh vẫn còn sợ hãi, khi cô lên bờ, Âu Thừa Duẫn từ phía sau ôm lấy cô, bế cô đi xuống bờ cát mới thả cô xuống.

Sóng biển vuốt ve bờ cát, ánh mắt trời chiếu lên từng con sóng lớn bọt tung trắng xóa, thật là một bức tranh thật đẹp. Trên trời những chú chim hải âu tự do bay lượn, như điểm tuyết thêm nét vẽ trên nền trời trong xanh, làm cho hòn đảo có thêm sức sống.

“Âu Thừa Duẫn, ở đây chỉ có hai người chúng ta sao?” Vận Nhi nhìn hòn đảo xinh đẹp mà rộng lớn, ngoài trừ bọn họ thì không thấy ai cả.

“Tất nhiên là không phải, còn có nhân viên phục vụ và quản lý ở đây nữa!” Âu Thừa Duẫn chỉ vào biệt thự cách đó không xa. Nơi đó vốn là khách sạn, nhưng sau khi Âu Thừa Duẫn mua hòn đảo này, nơi đây thành hòn đảo tư nhân, tất nhiên muốn cải biến thành nơi ở của chính mình.

“Đây cũng là của anh?” Nghe khẩu khí của Âu Dương, biệt thự, trang viên gì đó, Âu Thừa Duẫn có rất nhiều, nhưng mua cả một hòn đảo, anh thật không phải xa xỉ bình thường.

“Sắp tới thì không phải nữa!” Âu Thừa Duẫn đi sau cô, nhìn cô hăng hái bồng bồng, đối với mọi thứ nơi đây đều cảm thấy mới mẻ, tâm tình cũng bị lôi cuốn theo, cảm thấy tràn đầy vui vẻ và ấm áp.

“Vì sao vậy?” Vận Nhi tò mò dừng chân, nhìn biệt thự cách đó không xa hỏi.

“Sau này em sẽ biết!” Âu Thừa Duẫn cũng không trả lời vấn đề cô hỏi, mà dùng vẻ mặt nhu hòa nhìn cô thong thả nói

Vận Nhi lơ đãng quay đầu đi tiếp, hai người đi sóng đôi, lưu lại trên bãi cát hai hàng dấu chân một to một nhỏ chạy song song, mãi đến cổng biệt thự

“Chắc em đói bụng rồi đúng không? Chúng ta đi ăn cơm trước!” Âu Thừa Duẫn đưa Vận Nhi vào biệt thự, đúng như lời Âu Thừa Duẫn nói, trong biệt thự được người hầu quét dọn sạch sẽ, không có một hạt bụi, trong hoa viên có nhiều loài hoa như hoa lan, phù dung, hải đường, khi Vận Nhi đi vào còn tưởng là nhà ấm trồng hoa.

“Nơi đây dường như còn đẹp hơn so với Âu Viên!” Vận Nhi cảm thán từ nội tâm, Âu viên tuy rằng lớn nhưng lại tạo cảm giác lạnh lùng. Không giống nơi đây, có nắng, có gió biển, có hoa cỏ, lại được ngắm hoàng hôn, khiến tâm tình con người cũng trở nên thoải mái dễ chịu.

“Về sau nơi này sẽ do em quản lý, khi nào thích em có thể ra đây nghỉ!” Âu Thừa Duẫn và Vận Nhi lần lượt đi vào biệt thự, bên trong tất cả đã được chuẩn bị tốt, những nhân viên ở đảo này cũng là người được thuê lâu dài.

Vận Nhi không nghe thấy câu nói thâm ý của anh, chỉ tò mò đánh giá bốn phía.

“Điện hạ, phu nhân!” Mọi người nhìn thấy bọn họ tiến vào, đều xoay người hành lễ rồi lại lui lại đứng sang một bên.

Tình huống như vậy Vận Nhi đã thấy quen thuộc, cũng không để ý, đi đến bên bàn ăn. Trên bàn đã bày đầy món ăn nhưng Vận Nhi chỉ ăn một chút bánh ngọt.

Âu Thừa Duẫn nói đợi đến khi chạng vạng sẽ đưa cô đi ngắm mặt trời lặn, Vận Nhi vui vẻ đồng ý. Ở trong khu biệt thự, Vận Nhi chạy lăng xăng như con thoi, xem xét cái này lại sờ soạng cái kia.

Đến khi mặt trời sắp lặn, Vận Nhi mới kích động chạy về từ hoa viên, Âu Thừa Duẫn vừa lên lầu đổi bộ quần áo ở nhà thoải mái, nhìn lại có một vẻ đẹp khác.

“Thời gian vẫn còn sớm, em có muốn đi tắm rửa hay không?” Âu Thừa Duẫn đi đến trước mặt Vận Nhi, véo khuôn mặt rạng rỡ hơn cả ráng chiều, thương tiếc hỏi.

“Không cần, đi luôn đi, em chờ không được!” Vận Nhi chủ động khoác cánh tay anh, sốt ruột đi ra ngoài, sợ đi chậm một chút sẽ không nhìn thấy cảnh mặt trời lặn mà cô muốn ngắm.

Âu Thừa Duẫn tùy ý cô lôi kéo, sự chủ động của cô làm lòng anh cảm thấy chua xót, sự tốt đẹp của cô, chỉ làm anh muốn lưu giữ càng nhiều, nhưng tất cả dường như đã quá muộn để có thể thay đổi.

Anh đang mê mẩn ngắm nhìn cô, nhưng đồng thời cũng để chính bản thân mình trầm luân vào.

“Không cần sốt ruột, chúng ta còn ở đây vài ngày, em muốn ngắm ngày mai chúng ta lại đi tiếp!” Một lúc sau, Âu Thừa Duẫn mới lấy lại được giọng nói của mình, anh đi đến phía sau Vận Nhi, ôm lấy thân thể mỏng manh, hôn lên tóc cô, còn ngửi được hương vị tươi mát trên người cô.

“Có thể ở mấy ngày thì xem từng ấy lần!” Vận Nhi có phần tham luyến không gian yên bình trước mắt, cô và Âu Thừa Duẫn ngồi ôm nhau trên bãi đá ngầm, khi mặt trời và biển liền làm một, ánh nắng phía chân trời xuyên qua đám mây chiếu xuống mặt biển, bức tranh hoàng hôn trên biển xinh đẹp hiện ra trước mặt hai người.

Bóng tịch dương chiếu chiếu trên mặt nước biển, như những tia sáng đang nhảy nhót, trên bờ cát in hai chiếc bóng dài, như là một bức tranh thủy mặc tuyệt đẹp.

“Đẹp quá!” Trong màn đêm mông lung, Vận Nhi rúc vào lòng Âu Thừa Duẫn, cô bỗng nhiên xúc động, muốn cảnh tượng trước mắt trở thành kỷ niệm khó quên trong đời, môi anh đào trượt qua chiếc cằm xanh mờ vệt râu của anh, “Âu Thừa Duẫn, chúng ta sẽ bên nhau cả đời sao?”

Có lẽ trong lòng mỗi người phụ nữ, đều hy vọng có thể cùng người mình yêu đi đến cuối đời, tế thủy trường lưu, cùng nhau xem mặt trời mọc mặt trời lặn, hạnh phúc cô theo đuổi chỉ đơn giản như vậy thôi...

Nhưng đáp lại câu hỏi của cô, lại là sự trầm mặc của Âu Thừa Duẫn...

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Vô Sò Tím

Sự trầm mặc của anh làm Vận Nhi thất vọng, khi một người đàn ông không thể cho người phụ nữ sự hứa hẹn cả đời, chắc là vì anh ấy không yêu cô?

“Chúng ta đi về thôi!” Vận Nhi đột nhiên đứng lên, gió biển thổi tới khiến thân thể cô hơi run rẩy, đôi tay nhỏ nhắn được bao bọc trong bàn tay to lớn của Âu Thừa Duẫn, anh dùng nhiệt độ của cơ thể để sưởi ấm cho cô, đem cô ôm vào lòng, sau đó thong thả đi về biệt thự.

Có lẽ do vấn đề vừa rồi mà cô cảm thấy đường trở về như dài hơn. Vận Nhi đang im lặng đi bên anh, nhưng Âu Thừa Duẫn lại cảm thấy cô cách anh rất xa.

“Phòng của em ở đâu?” Đứng trước cửa phòng của Âu Thừa Duẫn, Vận Nhi không nguyện ý đi vào, chắc là do tức giận, với việc anh không có ý định trả lời, cô vẫn thấy khó chịu trong lòng.

Lần đầu tiên cô muốn anh xác nhận tình cảm, muốn anh hứa hẹn, lại đổi lấy sự im lặng của anh, bảo cô nên đổi mặt thế nào bây giờ?

“Em ở phòng này đi!” Âu Thừa Duẫn cũng không cưỡng cầu, dẫn cô vào phòng của mình rồi dặn dò vài câu, “Em đi tắm đi, rồi ngủ sớm một chút! Ngủ ngon!” Sau đó hai tay ôm lấy khuôn mặt cô nâng lên, đặt một nụ hôn lên trán rồi ra khỏi phòng.

Vận Nhi nhìn theo bóng anh đi ra, dùng sức đóng sập cửa phòng tắm, phát tiết sự bất mãn trong lòng.

Không biết có phải do đến một nơi xa lạ hay không, đêm nay Vận Nhi mất ngủ, xuyên qua màn cửa bằng lụa mỏng, nhìn ánh trăng sáng tỏ ngoài trời, cô trần trọc không ngủ được. Âu Thừa Duẫn, rốt cuộc anh có ý gì?

Không cùng cô ly hôn, nhưng lại không thể cho cô hứa hẹn cả đời, là vì tình cảm của anh với cô chưa đủ sâu sắc sao?

Sau khi cô mơ mơ màng màng ngủ lại cảm nhận được một luồng nhiệt quen thuộc bên cạnh, theo bản năng Vận Nhi tiến lại gần, kỳ lạ là, chạm đến lồng ngực ấm áp rắn chắc đó, cô ngủ rất ngon.

Khi mặt trời lên, ánh mặt trời phản chiếu qua làn nước biển ánh vào trong phòng, Vận Nhi cảm giác trên mặt ấm áp lại ấm ướt, làm cô giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra liền chống lại đôi mắt nhìn mình rất dịu dàng.

“Mỹ nhân ngủ say, cuối cùng bị anh hôn tỉnh!” Âu Thừa Duẫn đã ăn mặc chỉnh tề, hai tay chống hai bên sườn cô, cả người kề sát bên cô. Trong mắt anh, vẻ mặt còn ngái ngủ, ánh mắt mơ màng của Vận Nhi, lại có một vẻ phong tình rất khác.

“Á! Sao anh lại ở trong phòng em?” Cô nhớ lại khi mình đã mở màng ngủ tối qua, có cảm giác bên cạnh có người, thì ra là nửa đêm anh vụng trộm trèo lên giường của cô.

“Tỉnh rồi thì dậy đi em, anh đưa em đi ngắm mặt trời mọc!” Âu Thừa Duẫn ôm cô rời giường, tỏ vẻ như sự việc khúc mắc giữa hai người hôm qua chưa từng phát sinh, rất thân mật mà giúp cô thay quần áo, “Nếu không nhanh lên, thì không kịp đâu!”

“Tự em làm lấy!” Vận Nhi cầm lấy quần áo trong tay anh, nhảy xuống giường, chạy vào toilet, sử dụng khoảng thời gian 10 phút thu thập tốt bản thân, sau đó đi theo Âu Thừa Duẫn ra bờ biển, chỗ hôm qua hai người ngắm mặt trời lặn.

Vẫn là một cảnh tượng đẹp rung động lòng người khi mặt trời mọc, nhưng Vận Nhi lại không có tâm trạng để thưởng thức. Khi nhìn thấy mặt trời mọc cũng không còn vui vẻ như hôm qua.

Âu Thừa Duẫn vẫn ôm cô từ phía sau, hai người cùng ngắm mặt trời mọc từ khi mới ló dạng trên mặt biển đến khi lên cao, bất tri bất giác thời gian đã trôi qua lâu như vậy.

“Có lạnh không?” Hôm nay Âu Thừa Duẫn mặc một chiếc áo gió màu đen ở bên ngoài, ôm kín Vận Nhi trong ngực, chỉ khi gió thổi qua hai má cô, cô mới cảm giác thân thể mình không có một chút hơi ấm.

Vận Nhi lắc đầu, thoát ra khỏi lồng ngực Âu Thừa Duẫn, nhìn ra bãi biển phía xa , “Âu Thừa Duẫn, chúng ta tìm vỏ sò đi!”

Vẻ tươi cười lại xuất hiện trên mặt Vận Nhi làm tâm trạng của Âu Thừa Duẫn cũng tốt lên rất nhiều.

Vận Nhi cởi giày, chân trần dẫm trên bờ cát, nhìn biển khơi mênh mông trước mắt, làm cho cô cảm thấy vô lực, không tự chủ đi ra biển. Đi không được vài bước đã bị Âu Thừa Duẫn kéo lại, ngược nhìn ánh mắt giận dữ của anh, cô vẫn không thấy mình sai ở chỗ nào, “Một lát nữa thủy triều lên rất nguy hiểm!”

“Vậy à!” Vận Nhi nhu thuận đi vào, thành thật nhặt vỏ sò dọc theo bờ cát, nhưng từ đầu đến cuối lại không tìm được chiếc vỏ sò mà cô muốn.

Âu Thừa Duẫn luôn yên lặng đi sau cô, nhìn cô lúc thì cúi đầu nhú mày, khi lại chu miệng kháng nghị, vui vẻ tươi cười trong chốc lát, rồi lại ngay lập tức tràn đầy thất vọng. Cảm giác như vậy làm anh rất không thích!

“Em đang tìm cái gì?” Âu Thừa Duẫn luôn theo sát cô, thấy cô đi về phía mình, tay nắm chặt vật gì đó, rất thoải mái mà ôm cô hỏi.

Thân thể của cô rất lạnh, Âu Thừa Duẫn cúi đầu nhìn bàn chân cô dính đầy cát biển, khom người bế cô lên đi về phía ghế nghỉ, cầm khăn cẩn thận lau giúp cô.

“Âu Thừa Duẫn, sao ở đây lại không có vỏ sò màu tím!” Vận Nhi ủ rũ cúi đầu, rút chân về theo bản năng, cầm lấy khăn trên tay Âu Thừa Duẫn tự mình lau. Cô chỉ tìm được một cái, một cái còn lại không tìm được.

“Em tìm vỏ sò tím để làm gì?” Âu Thừa Duẫn đưa cho cô một cốc nước, tò mò hỏi.

“Duẫn điện hạ, anh không xem phim trên ti vi sao?” Vận Nhi tức giận liếc anh một cái, có điều ngẫm lại cũng đúng, một doanh nhân thành công như anh sẽ không hiểu được tâm tư của con gái.

Nhưng đã đến biển, lại không tìm được một cặp vỏ sò màu tím, thì cô rất không cam lòng.

“Đôi vỏ sò này có ý nghĩa gì đặc biệt sao?” Âu Thừa Duẫn nhìn vẻ thất vọng nơi đáy mắt của cô, cảm thấy buồn bực. Với những hứa hẹn anh không thể cho cô, anh sẽ không nói, nhưng nằm trong khả năng của mình, anh sẽ tận lực thỏa mãn nguyện vọng của cô.

“Em nghe nói nếu đem hai vỏ sò ghép đúng thành một cặp, kiếp sau vẫn có thể ở cùng một chỗ!” Vận Nhi chớp chớp lông mi, đôi mắt sáng long lanh như nước nhìn Âu Thừa Duẫn làm lòng anh run lên, kiếp sau, từ trước tới nay anh chưa từng nghĩ đến, có thể sao?

Vận Nhi xòe bàn tay ra, một mảnh vỏ sò màu tím nhỏ bé xinh đẹp nằm yên trên tay cô, xinh đẹp như ánh mắt của cô vậy.

“Để anh tìm giúp em!” Âu Thừa Duẫn lóe lên ý nghĩ, mặc kệ kiếp sau có hay không, nhưng người phụ nữ trước mặt này làm anh nảy sinh sự thôi

thúc muốn ước hẹn, nếu kiếp này bọn họ không thể cùng một chỗ, anh nguyện ý tin tưởng một lần sẽ có kiếp sau.

“Anh sao?” Vận Nhi nhìn anh đầy vẻ hoài nghi, người tôn quý như anh chắc sẽ không có kiên nhẫn để đi tìm một chiếc vỏ sò nhỏ nhỏ đâu?

“Em ở lại đây nghỉ ngơi một lát, chờ anh trở lại!” Âu Thừa Duẫn cởi áo khoác trên người, khoác lên vai Vận Nhi, bóng dáng to lớn chạy lại phía xa, rời khỏi tầm mắt của cô, trước mắt Vận Nhi dần dần trở nên mơ hồ không rõ.

Vận Nhi có thể cảm nhận sự yêu thương cô trong đáy mắt anh. Nhưng nó lại đột ngột biến mất, cảm xúc nhất thời này, làm cô càng không hiểu nổi anh.

Vận Nhi cúi đầu, nhìn chăm chú vỏ sò tím trong tay, yên lặng rơi lệ trong lòng, Âu Thừa Duẫn, anh sẽ tìm được một nửa còn lại sao?

Cô rất hy vọng bọn họ còn có thể ước hẹn kiếp sau. Nhưng ngay trong kiếp này, bọn họ có thể đi đến cuối cùng hay không còn chưa rõ...

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Làm Cô Gái Nhỏ Tức Giận.

Bên tai chợt vang lên tiếng sóng đánh mạnh vào bờ, Vận Nhi giật mình ngẩng đầu lên, nước biển đã dâng cao, cô nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Âu Thừa Duẫn đâu cả. Cảm giác lo lắng kinh hoàng dậy sóng trong lòng cô, Vận Nhi kêu lên sợ hãi, cứ để chân trần chạy ra, nhưng chỉ thấy từng con sóng, con sau cao hơn con trước đánh vào bờ, “Âu Thừa Duẫn, anh đâu rồi?”

Vận Nhi sợ hãi, sự sợ hãi như con kiến len lỏi vào từng thớ thịt của cô, “Âu Thừa Duẫn, em không cần vô sò tím nữa, anh trở về, anh hãy trở về đi!”

Nước mắt như những hạt trân châu đứt dây xâu, theo hốc mắt chảy xuống cuồn cuộn, trong lòng cô càng ngày càng hoảng sợ, không muốn, cô không muốn anh rời đi!

“Duẫn, anh ở đâu? Anh trở về đi được không?” Vận Nhi quá hoảng hốt, cảm giác bất lực không thể làm gì khiến cô như phát điên, ngoài trừ khóc, cô không biết nên làm gì bây giờ. Mắt nhìn thủy triều lui xuống chậm rãi, mà cô vẫn không nhìn thấy anh đâu.

“Duẫn, anh trở về đi ...” Vận Nhi vừa chạy vừa gọi, nhưng dù cô gọi tên anh như thế nào, anh vẫn không xuất hiện.

Nước mắt như đông cứng trên mặt cô, thân thể Vận Nhi mềm nhũn, ngồi sụp xuống bãi cát ẩm ướt do thủy triều lên, ánh mắt không có tiêu cự. Nếu, nếu anh không trở về nữa, cô nên làm sao bây giờ? “Hu hu, Duẫn ...”

“Vợ à, em đang tìm anh sao?” Một đôi tay ấm áp ôm lấy cô từ phía sau. Vận Nhi chưa từng nghĩ đến sự xuất hiện của anh có thể khiến cô giật mình khiếp đảm, hơi thở không thể quen thuộc hơn kia đang bao trùm cô. Vận Nhi xoay người, ôm anh thật chặt, “Anh đi đâu vậy? Em tưởng rằng sẽ không tìm thấy anh...”

Nhìn thấy anh, nước mắt cô lại không kìm được mà tràn đầy hốc mắt, cuối cùng cô có thể hiểu cảm giác từ địa ngục lên đến thiên đường là cảm giác như thế nào.

Khi cô đang tuyệt vọng, anh lại xuất hiện như một kỳ tích.

Bây giờ cái gì cô cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn ôm anh thật chặt, thật chặt.

“Vận Nhi, anh ở đây, sẽ không bỏ lại em đâu!” Trong mắt Âu Thừa Duẫn có ý cười, lúc cô như nổi điên gọi tên anh, anh liền lộ ra tư thái thẳng lợi. Tô Vận Nhi, ngày mà em yêu anh không còn xa nữa đâu.

“Anh thật xấu!” Vận Nhi đánh liên tục vào ngực anh, vừa rồi trái tim cô lo đến gần như ngừng đập.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, cô không nhìn được mà thấp giọng nức nở, cảm giác kinh hoàng như vậy, cô không bao giờ muốn thể nghiệm lần thứ hai.

Môi Âu Thừa Duẫn lập tức áp lên đôi môi mềm mại của cô, muốn dùng cách thức này để an ủi cô, rằng anh đang ở đây, ở ngay bên cạnh cô. Nhìn thấy nét đau lòng trong mắt cô, anh cảm thấy áy náy trong lòng.

Vừa rồi anh cũng đi không xa, chỉ là khi nhìn thấy thủy triều sắp dâng cao, anh muốn đánh cược, làm một thí nghiệm nho nhỏ. Cho nên anh vẫn đứng phía sau Vận Nhi, nhìn cô vừa khóc vừa chạy tìm anh, anh biết mình đã thắng.

Lúc này Vận Nhi không đẩy anh ra như lúc trước, mà là cảm thụ độ ấm trên môi anh, lưỡi cùng lưỡi dây dưa, giờ đây cô nhận ra rằng, cô rất cần anh.

Kiểm chân, Vận Nhi cũng không cố kị gì nữa, lúc này chỉ nghĩ muốn cùng anh triền miên, chỉ có như vậy mới có thể bình ổn lo lắng hoảng sợ trong lòng cô.

Không nghĩ đến cô sẽ đáp lại anh nhiệt tình như thế, Âu Thừa Duẫn muốn hấp thụ ngọt ngào của cô càng sâu, tay cũng chuyển từ eo cô lên phía cánh tay. Quần áo dính sát vào da thịt do bị nước biển làm ướt, càng làm Âu Thừa Duẫn không khống chế được ôm siết lấy cả người cô, đôi mắt bị đục tình bao phủ mê ly mà gợi cảm nhìn chăm chăm khuôn mặt hồng hào của cô, “Vận Nhi, có thể chứ?”

Tại thời điểm cuối cùng trước khi lý trí bị đục vọng phá tan, anh vẫn tôn trọng mà hỏi ý kiến của cô.

Vận Nhi vui đầu vào ngực anh, không nói lời nào, nhưng đôi tay lại cầm chặt áo sơ mi của anh.

Âu Thừa Duẫn bế cô về biệt thự, Vận Nhi không dám ngẩng đầu lên, dường như có thể cảm nhận được ánh mắt ám muội của người hầu khi nhìn bọn họ, cô xấu hổ vui mặt càng sâu trong lòng Âu Thừa Duẫn, cô có thể ngửi thấy mùi nước hoa Cổ Long trên người anh, nghe thấy tiếng cười trầm thấp của anh bên tai.

Vừa chạm vào giường lớn mềm mại, quần áo trên người cô đã bị xé mở rất nhanh, hơi thở dốc của Âu Thừa Duẫn mang theo khát vọng bị kiềm nén tầng tầng lớp lớp đánh sâu vào da thịt cô. Vận Nhi nhìn chăm chú đôi mắt phiếm hồng vì đục tình của anh, ngón tay lướt qua từng đường nét khuôn mặt, như muốn khám anh vào trong lòng, ghi nhớ cả một đời.

“Vợ à, em có thể chuyên tâm một chút hay không?” Âu Thừa Duẫn phát giác cô không tập trung, bàn tay to đang cầm nơi đẩy đà mềm mại hơi siết lại, Vận Nhi liền không kìm lòng được mà rên rỉ ra tiếng, “Ừm...”

“Thật ngoan!” Âu Thừa Duẫn cười vừa lòng. Vận Nhi không biết anh đã cởi bỏ quần áo của hai người từ lúc nào, lại không vội vã tiến vào, mà kiên nhẫn hôn khắp thân thể cô, khơi gợi nhiệt tình của cô, khuôn mặt Vận Nhi đỏ hồng, rạng rỡ như đóa hoa dưới nắng, “Vận Nhi, em đẹp quá...”

Giờ đây khác với lần đầu chỉ có sự đau đớn khi bị đoạt lấy, Vận Nhi có thể cảm nhận được cảm giác ý loạn tình mê sung sướng, cơ thể bị anh vuốt ve trở nên rất mãn cảm, khi anh rời khỏi lại cảm thấy hư không trống vắng.

“Duẫn,” Vận Nhi cảm nhận được nháy mắt vui sướng tràn trề khi ngón tay anh xuyên qua tóc cô, chớp đôi mắt to bị sương mù bao phủ, đáp lại sự nhiệt tình của Âu Thừa Duẫn, càng gặt gao kẻ sát.

Cảm nhận được cơ thể cô ôn nhuận, Âu Thừa Duẫn không chờ được nữa, siết chặt thắt lưng của cô, chậm rãi tách hai chân của cô ra, mũi tên nhọn khéo léo giống như xà, linh hoạt tiến vào thân thể cô, anh gầm nhẹ một tiếng thỏa mãn, đục tình tằng vọt rong ruổi trong cơ thể cô.

“Vận Nhi, anh yêu em...” Anh phát tiết toàn bộ nhiệt tình trong cơ thể cô, cả phòng vang vọng tiếng rên rỉ như có như khiến không khí càng thêm ám muội kiêu diễm.

Ba từ kia, giống như độc dược rót vào trong lòng Vận Nhi, làm cô không thể khắc chế mà trầm luân.

Người ta nói những lời của nam nhân ở trên giường không thể tin, nhưng Vận Nhi lại tin. Cuối cùng, cũng nghe được anh nói ba từ, anh yêu em!

Có lẽ ngay cả Âu Thừa Duẫn cũng không phát hiện được rằng, anh sẽ không chủ định trước nói ra ba từ này với cô một cách dễ dàng như vậy.

Cảm xúc mãnh liệt qua đi, sắc đỏ trên mặt Vận Nhi còn chưa có tan hết, cô nhu thuận nằm trong lòng Âu Thừa Duẫn, ngón tay vô tình đốt lửa trên ngực anh, nghĩ đến câu nói vừa rồi, trong lòng cô ngọt như uống mật.

“Có mệt không em?” Âu Thừa Duẫn nắm lấy bàn tay đang làm xằng làm bậy trong ngực, cất tiếng nói khàn khàn như đang tự khắc chế. Nhóc con này càng ngày càng biết cách trêu chọc, chịu khổ cuối cùng lại là anh. Sợ làm mệt cô, anh chỉ ôm cô như vậy, cảm nhận được một luồng nhiệt đang dâng cao trong cơ thể. Anh không tưởng được ở trước mặt cô anh thật sự sẽ biến thành một con sói háo sắc.

Vận Nhi lắc đầu, nghe giọng nói của anh, ngẩng đầu lên chống lại một đôi mắt thâm thúy, cọ xát ở trong lòng anh, mở miệng làm nũng, “Duẫn, em đói bụng!”. Một tiếng Duẫn này, càng làm anh thấy tâm thần nhộn nhạo.

“Anh cũng đói bụng!” Âu Thừa Duẫn hô hấp dồn dập nhìn cô, cố ý nhấn mạnh hai từ cuối, tay cũng bắt đầu không đứng đắn vuốt ve trên người cô.

“Vậy chúng ra rời giường đi ăn cơm đi!” Cố ý không nhận thấy ánh mắt khác thường của anh, Vận Nhi nắm lấy bàn tay đang để trước ngực mình, xấu hổ nghĩ, giờ là ban ngày, trải qua một phen như vậy, chắc hẳn đã là giữa trưa rồi.

Trời ạ, đến bây giờ cô cũng không nghĩ đến bản thân sẽ có thời điểm điên khùng như vậy, nhớ lại phản ứng khi nãy của mình, mặt cô lại đỏ bừng lên.

“Nhưng anh chỉ muốn ăn em! Ai bảo ăn em ngon như vậy?” Ngón tay Âu Thừa Duẫn lướt qua làn da mịn màng, âu yếm nhìn khuôn mặt tinh xảo của cô, những mâu thuẫn và kiềm nén trong lòng anh, chỉ giảm bớt khi có được cô mà thôi.

Cảm giác vật nóng bỏng của anh đặt tại nơi mềm mại của cô, Vận Nhi không dám cử động, hơi thở của Âu Thừa Duẫn phun tên mặt cô, “Vận Nhi...”

“Đừng ... giờ đã là giữa trưa rồi!” Vận Nhi quay đầu, nhìn ánh nắng mặt trời chói chang bị rèm cửa ngăn lại, nhiệt độ nóng rực từ cơ thể anh truyền sang càng làm cô ngượng ngùng cúi đầu.

Âu Thừa Duẫn đoán trước cô sẽ trốn, liền nhắm chuẩn góc độ, chính xác cướp lấy môi anh đào của cô, giọng nói khàn khàn mang theo thỉnh cầu, “Vợ à, cho anh một lần nữa được không?”

“Không...” Không đợi cô nói xong, cơ thể đã bị rấn chắc lấp đầy, cảm giác phong phú làm cô không tự chủ được rên rỉ thành tiếng, “Ừm... A”

...

Nói anh là sói đói cũng không ngoa, Vận Nhi không biết trừng anh đã bao lần, về sau có chết cô cũng không tin tưởng những lời trên giường của anh, đâu chỉ một lần, từ trên giường đến phòng tắm, anh một khắc cũng không ngừng lại.

Trái lại, anh lại dùng vẻ mặt vô tội nhìn cô, “Vợ yêu, chính em nói là “Không”, anh tưởng em còn muốn thêm vài lần!”

Vận Nhi tức đến suýt thì ngất xỉu, thật muốn đánh tan nụ cười mỉm trên khuôn mặt quá mức tuấn tú kia, lời nói xấu hổ như vậy mà anh cũng nói ra khỏi miệng được, thật là đáng giận! Vẻ tao nhã và kiêu ngạo bình thường vẫn thấy của anh giờ đi đâu rồi?

“Ngoan, mất sức như vậy, nên bồi bổ thật tốt!” Trên mặt Âu Thừa Duẫn lộ vẻ tươi cười sáng lạn, cầm pizza trong tay đưa đến bên miệng Vận Nhi, nhưng không thấy cô há miệng.

Một anh còn nghĩ ra được lý do hoàn hảo như vậy, Vận Nhi trừng mắt nhìn anh, không để ý đến sự ân cần của anh, bĩu môi quay đầu nhìn ra hoa viên.

Những bông hoa kiêu diễm nở rộ trong vườn, trắng, hồng, xanh, từng đám từng khu, rất đẹp.

“Anh biết rồi, em muốn anh đút cho em ăn bằng cách khác đúng không, vợ yêu?” Nói xong, Âu Thừa Duẫn liền ngậm một miếng xoài, chuyển về phía miệng Vận Nhi.

“Thật là muốn điên lên mất!” Vận Nhi nắm sa lát trong tay ném vào mặt anh, tức giận nháy xuống khỏi lòng anh, trên mặt lộ vẻ tươi cười ngọt ngào, “Chồng à, so với em thì anh càng vất vả, anh chậm rãi mà bồi bổ đi!”

Thật sự là xấu hổ đến no rồi, tức đến no rồi, Vận Nhi ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười, mang theo oán khí liếc anh một cái, chạy về phía trang viên.

“Ô Vận Nhi, người phụ nữ đáng giận này!” Đền giờ còn chưa có người nào dám quăng đồ vật vào anh, vậy mà cô dám dùng đĩa sa lát sặc sỡ kia ném vào khuôn mặt kiêu ngạo của anh. Quần áo cũng bị dính đầy bơ, Âu Thừa Duẫn đành dùng khăn lau sạch mặt. Nhìn lại, đã không thấy bóng dáng Tô Vận Nhi đâu nữa.

Cô cố ý khiến anh mất thời gian rửa mặt đi?

Âu Thừa Duẫn cũng không tức giận, mà trên mặt lại tỏ vẻ dung túng sủng nịnh với trò đùa của cô. Nhưng trong lòng tự nói cho chính mình, đối với Tô Vận Nhi, về sau không thể chiều hư được!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Phương Thức Đền Bù.

“Xin chào, cho hỏi tổng giám đốc của cô có ở công ty không?” Khi Tô Ân Huệ xuất hiện ở đại sảnh SK với khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ lộ ra ngũ quan tinh xảo rạng rỡ, lễ tân nhận ra ngay cô ta chính là người lần trước bị Âu Thừa Duẫn từ chối gặp.

“Rất xin lỗi, Tổng giám đốc không có ở đây, tiểu thư, cô cần chuyển lời gì không?” Câu trả lời công thức hóa như trong dự đoán của Tô Ân Huệ. Hôm nay cô đến tìm, chỉ là muốn nói lời cảm ơn với anh, ca phẫu thuật của Tu Vũ đang được chuẩn bị, cô hỏi bác sỹ chủ trị mới biết được anh đã giúp đỡ, còn có cổ phiếu của Phạm thị, thái độ của Phạm Vĩ Hoa với cô bây giờ đã thay đổi một trăm tám mươi độ.

Tô Ân Huệ không biết anh ấy thật sự không ở công ty hay là không muốn thấy cô.

Từ ngày Âu Thừa Duẫn nói với cô một vài chuyện mà trước đó cô không biết, cô không muốn lùi bước nữa, cô đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để ở lại bên anh, giờ đây, cô phải nỗ lực thật nhiều.

“Không cần, cảm ơn!” Tô Ân Huệ nhìn dãy số liên tục thay đổi của thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc, thất vọng xoay người.

“Tô tiểu thư?” Vu Nhuế đi ra từ trong đại sảnh, nhìn thấy Tô Ân Huệ xoay người, liền gọi cô ta lại.

Tô Ân Huệ quay đầu, thấy Vu Nhuế mặc trang phục công sở, nhìn rất thông minh khôn khéo, nhớ ra đó là thư ký bên người Âu Thừa Duẫn.

Hình ảnh xinh đẹp và năng động giỏi giang của Vu Nhuế khiến Tô Ân Huệ hơi gai mắt, cô ta nở một nụ cười tự tin, “Vâng?”

“Đây là chị gái của phu nhân tổng giám đốc, sao lại tiếp đón thiếu chu đáo như vậy?” Tay Vu Nhuế gõ nhẹ trên mặt bàn bằng đá cẩm thạch mài nhẵn như ngọc lưu ly, tỏ vẻ không hài lòng với cách phục vụ của lễ tân.

“Xin lỗi, Vu Thư ký, lần sau tôi sẽ nhớ kỹ!” Cô gái nhỏ gật đầu trả lời với vẻ ủy khuất, trước đó tổng giám đốc đã dặn dò, trừ bỏ phu nhân, không có ai được ngoại lệ mà!

“Cô là thư ký của Thừa Duẫn?” Tô Ân Huệ có thể nhận ra, trong lòng của người phụ nữ này có suy nghĩ không đơn giản. Nên nói là, những người phụ nữ bên cạnh Âu Thừa Duẫn đều có ý đồ đối với anh đi.

“Đúng vậy, Tô tiểu thư, cô đến tìm tổng giám đốc sao?” Đối với việc Tô Ân Huệ xưng hô thân mật với Âu Thừa Duẫn, trong mắt Vu Nhuế chột lóe qua vẻ ám trầm, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười chuyên nghiệp.

“Anh ấy có ở công ty không?” Tô Ân Huệ cũng không có hảo cảm với nữ nhân trước mặt này, với việc cô ta nói chuyện giúp cô, cô sẽ không cảm kích.

“Tô tiểu thư chẳng lẽ không biết gì sao? Ngày hôm qua tổng giám đốc và phu nhân đã đi đảo Ngàn Sao nghỉ ngơi, chắc sẽ không trở về ngay!” Vu Nhuế nhận ra gương mặt Tô Ân Huệ lập tức trắng bệch, “Đi cùng Vận Nhi?”

Đây là hòn đảo tư nhân, chỉ có hai người bọn họ đi, cô còn có thể tự biện hộ gì cho anh đây?

“Cảm ơn!” Tô Ân Huệ cắn môi đỏ mọng, vội vã quay người, giày cao gót nện trên nền đá cẩm thạch tạo ra tiếng vang thanh thúy, từng chút, từng chút một thúc giục lòng cô. Cô đi mà gần như là chạy trốn chết.

Tin tức này làm cho Tô Ân Huệ không thể thờ ơ được nữa. Tình cảm của Âu Thừa Duẫn với Vận Nhi đã sâu sắc đến cô cũng không thể nhận ra sao?

“Vu Nhuế, về sau hành tung của điện hạ không được để lộ ra với người không liên quan!” Vu Nhuế chuẩn bị vào thang máy thì nhìn thấy Tín đứng ở trong thang máy nhìn cô chăm chăm, ý tứ cảnh cáo trong câu nói đó Vu Nhuế có thể nhận ra.

“Tôi đã rõ! Tín trợ lý!” Tín là trợ lý bên người Âu Thừa Duẫn, hơn nữa anh ta không gọi Âu thừa Duẫn là tổng giám đốc mà giống mọi người ở Âu Viên, gọi ngài ấy là điện hạ. Sự ăn ý và trung thành của anh ta đối với Âu Thừa Duẫn, từ trước đến nay đều không chấp nhận sự nghi ngờ và coi thường của người khác.

“Anh cả, anh có biết Vận Nhi đi đâu không?” Tô Ân Huệ ra khỏi tập đoàn SK liền gọi điện cho Tô Đông Thượng, di động của Vận Nhi không gọi được. Cô ta không biết Vận Nhi đã thay đổi số di động, bây giờ ngay cả Tô Thường Đông cũng không tìm được cô ấy.

Âu Thừa Duẫn là người nói được thì làm được, anh ấy không chủ động buông tay thì Vận Nhi không thể thoát khỏi tay của anh ấy.

“Chắc là cùng một chỗ với Âu Thừa Duẫn!” Giọng nói của Tô Thượng Đông mang theo một mối và bất đắc dĩ, thông qua di động lọt vào tai Tô Ân Huệ, làm cô thấy cảm giác quái dị trong lòng. Tình cảm của anh cả đối với Vận Nhi, đôi khi cô cũng không rõ là gì nữa.

“Bọn họ cùng đi đảo Ngàn Sao, anh cả, không phải anh nói bọn họ đã ly hôn sao?” Mặc dù Tô Ân Huệ hiểu được thủ đoạn cường ngạnh của Âu Thừa Duẫn, nhưng khi biết lý do anh ấy không đồng ý để Vận Nhi rời đi không liên quan gì đến mình, sự mất mát trong lòng cô còn lớn hơn cả khi biết bọn họ kết hôn. Cô ta không thể không thừa nhận, Vận Nhi đã thành công thay thế cô trở thành người vợ “danh phù kỳ thực” của anh ấy.

“Ân Huệ, em không nên vì vậy mà thương tâm, đến thời điểm em ấy sẽ tự trở về, còn em nên vào bệnh viện ở bên cạnh Tu Vũ đi, bây giờ cậu ấy rất cần em!” Tô Thượng Đông vốn không phải người nói nhiều, khó được lần này lại khuyên bảo Tô Ân Huệ để cô ta nhận rõ thế cục trước mắt, nhưng anh không thay đổi được ý định của cô ta.

Nếu có thể, cô ta hi vọng có thể ở bên cạnh Âu Thừa Duẫn nhiều hơn.

Những gì cô nợ Phạm Tu Vũ, cô sẽ hoàn trả bằng cách khác, ngoại trừ tình cảm, cô đã trao cho người khác, không thể thu hồi lại được nữa!

...

Cả buổi chiều Âu Thừa Duẫn không để ý Tô Vận Nhi nữa, anh cũng không muốn tự làm mình mất mặt. Không phớt lờ cô ấy, sự tức giận của cô không biết đến bao giờ mới tiêu tan.

Đương nhiên Tô Vận Nhi không biết, Âu Thừa Duẫn biến mất một buổi chiều không phải vì tức giận, mà để chuẩn bị một lễ vật đặc biệt.

“Chị Tần, chị có biết Âu Thừa Duẫn đi đâu không?” Vận Nhi cũng rất thân thiết với người làm ở đây, nên khi Vận Nhi đã hỏi vấn đề này không dưới mười lần, bình thường chị Tần đều là vẻ mặt ôn hòa giờ lại trêu ghẹo cô nói, “Tiểu thư nhớ điện hạ sao lại không gọi điện thoại cho ngài ấy?”

“Hứ, em không thèm nhớ anh ta!” Vận Nhi tức giận quay đầu, vừa lúc nhìn thấy Âu Thừa Duẫn từ bên ngoài đi vào, đang định đi đến, trong nháy mắt lại dừng lại, đáng lẽ anh phải đến chỗ cô mới đúng!

Nghĩ như vậy nên Vận Nhi nghiêng đầu, chăm chú nhìn thành quả cả buổi chiều của mình.

“Vẫn còn tức giận à?” Bên hông Vận Nhi có thêm một bàn tay to, thân thể bị người ôm lấy, ngồi xuống đôi chân dài của anh. Âu Thừa Duẫn vượt

ve tóc cô, nhìn mấy bó hoa trên bàn, trong mắt hiện lên tia tán thưởng, “Ừm, nhìn đẹp đấy, nên có thưởng!”

Nói xong liền hướng đôi môi anh đào của cô mà hôn xuống.

Vận Nhi ngửi thấy mùi gió biển ẩm ướt trên người anh, đẩy anh ra và hỏi, “Anh đi đâu vậy?”

“Em không giận nữa à?” Âu Thừa Duẫn nâng cằm cô, nhìn đôi mắt trong suốt như nước của cô mà hỏi.

“Em tức giận, vậy anh định làm gì nào?” Vận Nhi đảo đôi mắt to giảo hoạt, thật ra cô chỉ tức giận vì anh không nói một lời mà đột nhiên rời đi, để lại cô ở đây mình mà thôi.

Hiển nhiên, Âu Thừa Duẫn đã hiểu lầm ý tứ của cô.

“Anh chỉ có thể gặp vợ yêu để bồi tội thôi!” Âu Thừa Duẫn điểm nhẹ mũi cô, sau đó ôm cô chuẩn bị đi lên lầu. “Anh làm cái gì vậy?” Nhận thấy hành động của anh, Vận Nhi liền nắm chặt tay vịn cầu thang không buông, không để anh đi tiếp.

Có trời mới biết anh định bồi tội như thế nào, Vận Nhi rất hoài nghi về lời nói của anh.

“Đầu óc em nghĩ đi đâu vậy? Anh có nói sẽ làm gì sao?” Âu Thừa Duẫn nhìn chăm chăm đôi mắt mang theo vẻ phòng bị của cô, buồn cười hỏi ngược lại.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Vấn Đề Kỳ Quái.

“Vậy ý anh nói là gì?” Vận Nhi nháy đôi mắt tò mò, nhìn chiếc cầm cương nghị của anh hỏi.

“Chính là... ý trên mặt chữ!” Âu Thừa Duẫn ghé sát vào mặt cô, tỏ vẻ thần bí nói.

Âu Thừa Duẫn đặt Vận Nhi lên sofa trong phòng. Vận Nhi nhìn chăm chăm ánh mắt của anh, khi nhìn thấy anh đem một chiếc nhẫn gắn vỏ sò tím tinh xảo đặt vào lòng bàn tay của mình, Vận Nhi thốt lên kinh ngạc, “Đây là?”

Viền ngoài được bao bọc bởi bạch kim, trên hoa văn của vỏ sò lại được tráng một lớp thủy tinh bao phủ lên, khéo léo mà tinh xảo, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Vận Nhi đưa lại gần mắt, nhìn bóng hai người phản chiếu trên nền thủy tinh màu tím, Vận Nhi cảm động xoay người hỏi, “Anh tìm được rồi?”

“Ừm.. coi như là thế!” Âu Thừa Duẫn nhìn khuôn mặt vui quá mà khóc của cô, vuốt tóc cô như mọi lần, ánh mắt cũng theo cô nhìn về phía chiếc nhẫn. Ở bờ biển, khi trong đầu nảy ra ý định thử cô, anh phát hiện ra vỏ sò tím này ở dưới chân, buổi chiều anh liền sai người dùng nó để tạo ra chiếc nhẫn, nhưng dù sao thiết bị trên đảo cũng không được đầy đủ, nên chế tác cũng không được như anh mong muốn.

“Khi nào trở về sẽ bù lại cho em một chiếc nhẫn kim cương, được không?” Tay Âu Thừa Duẫn áp lên mu bàn tay của cô, khi trong đầu nảy ra

ý niệm như vậy, chính anh cũng cảm thấy giật mình hoảng hốt, nhưng anh thật sự muốn làm như vậy.

Chỉ là một cái nhẫn thôi, những gì anh có thể cho cô, cũng không nhiều.

“Sao anh lại đột nhiên “lương tâm thức tỉnh” như vậy?” Lại nói, thời điểm kết hôn bọn họ cũng không có cái gì, thậm chí ngay cả nhẫn cưới cũng không có, anh chỉ đơn giản cho cô danh phận Âu phu nhân mà thôi.

Vận Nhi cầm nắm chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, đặt cùng với nửa vỏ sò tím cô tìm được, ai cũng có thể nhìn ra vẻ mặt hạnh phúc ẩn chứa trong nụ cười điềm tĩnh của Vận Nhi.

“Chẳng qua em vẫn chưa nhận ra mà thôi!” Âu Thừa Duẫn lau mồ hôi trên trán cô, đặt một nụ hôn lên đó, “Em có cảm động không?”

“Có! Cảm ơn anh!” Không chỉ vì anh tìm được vỏ sò kia, mà còn vì anh đã cho cô một sự ước định, ước định kiếp sau. Đột nhiên Vận Nhi nảy ra ý tưởng, đem mảnh vỏ sò của cô dùng dây khâu lại, dưới ánh mắt bất khả tư nghị của Âu Thừa Duẫn, đeo nó lên cổ anh, như vậy, bọn họ đều lưu giữ vật kỷ niệm của nhau rồi.

“Chồng à, bây giờ em phát hiện anh rất đẹp trai nha!” Vận Nhi thỏa mãn đánh giá chiếc vòng xinh đẹp trên cổ của anh, gật gật đầu, cười lấy lòng.

Âu Thừa Duẫn rất vui, không phải vì chiếc vòng vỏ sò trên cổ, mà vì cô gọi anh là “chồng”.

“Nhóc con, ý của em là trước kia anh không đẹp trai?” Âu Thừa Duẫn duỗi tay ôm lấy cô, làm bộ trêu đùa sẽ cắn cổ cô.

Vận Nhi vui vẻ tiếp tục vuốt mông ngựa, “Đâu có, lúc nào anh cùng rất đẹp trai!”

“Ừ ... thế em nên có biểu hiện gì chứ?” Ngón tay Âu Thừa Duẫn chạm phải chiếc vòng sáng long lánh trên cổ Vận Nhi, nhúu mày vẻ không vui, Tô Thượng Đông, thật là cái tên khiến người ta chướng mắt.

“Không có đâu!” Vận Nhi thừa dịp anh không chú ý, lách người dưới thân anh thoát ra ngoài, nhưng còn chưa thoát được, cơ thể liền ngã khỏi ghế sofa, cũng may trong phòng trải thảm dày, nên cô không thấy đau.

“Ngã vậy có bị đau ở đâu không?” Âu Thừa Duẫn nâng cô dậy, cẩn thận xem xét đánh giá xem cô có bị thương không. Những sự quan tâm này, không cần anh cố ý tỏ vẻ, mà luôn không chủ tâm mà hành động rồi.

“À... không sao!” Vận Nhi vỗ vỗ bụi vốn không tồn tại trên người, cẩn thận cất chiếc nhẫn đi, sau đó kéo cánh tay Âu Thừa Duẫn đi xuống lầu, “Đi nào, bọn mình đi ăn cơm!”

“Em không đeo lên sao?” Âu Thừa Duẫn thấy cô rất thích chiếc nhẫn nhưng lại không đeo lên, chẳng lẽ muốn anh đeo cho?

“Không phải anh nói khi về sẽ đưa em nhẫn kim cương sao?” Vận Nhi trừng mắt nhìn anh, hàng lông mi thật dài như cánh bướm chớp chớp, vẻ ngây thơ và rạng rỡ.

“Anh đừng nghĩ lừa em, phải đưa cho em chiếc nhẫn kim cương đắt nhất!” Vận Nhi che miệng, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Âu Thừa Duẫn mà vụng trộm nở nụ cười.

Thứ quý trọng như vậy đương nhiên cô phải cất kỹ, hơn nữa vốn Vận Nhi cũng không thích mang trang sức, cảm giác không gò bó không thoải mái. Nhưng nếu là quà tặng của Âu Thừa Duẫn, vậy thì lại là chuyện khác.

“Vậy anh có thể không đeo được không?” Âu Thừa Duẫn giả bộ ủy khuất chỉ vào cổ mình, nhìn cô gái cười sáng lạn trước mặt và hỏi.

“Không được, anh phải đeo!” Vận Nhi nghiêm túc trả lời.

“Nhưng nếu mang trang sức khi làm việc hay hoạt động đều không thuận tiện!” Âu Thừa Duẫn đi trước dẫn đường, thuận tiện vươn tay ôm thắt lưng cô, ngửi mùi hương trên người cô.

“Anh muốn làm gì chứ?” Vận Nhi sẽ không quên anh là tổng giám đốc của tập đoàn đa quốc gia, việc anh thích nhất không phải là lãnh đạo người khác sao? Có gì không thuận tiện?

“Việc anh muốn làm rất nhiều, vợ yêu, ví dụ như, ngủ chẳng hạn...” Khóe miệng Âu Thừa Duẫn lộ ra nét cười giảo hoạt. Mặt Vận Nhi lại đỏ bừng lên, không thốt nên lời.

Có điều anh nói cũng đúng, mang theo đồ trang sức gì đó, lúc ngủ cũng không thuận tiện, anh còn ghét bỏ cái vòng cổ của cô gây vướng víu nữa kìa.

“Vậy đừng ngủ!” Vận Nhi trừng anh, bỏ lại anh đi xuống dưới lầu.

...

Mấy ngày sau đó, Âu Thừa Duẫn đưa Vận Nhi đi ngắm cảnh, nơi có thể nghỉ chân trên đảo rất nhiều, đi hai ngày cũng chưa chắc đã hết. Ngoại trừ hoa viên ở bốn phía của biệt thự, còn có khu nghỉ dưỡng riêng, nhưng do không có khách du lịch, nên rất vắng vẻ, lộ vẻ trong trẻo lạnh lùng.

Đồi núi trập trùng, nào cao nguyên, gò đồng, lại có cảnh sắc ven hồ tú lệ động lòng người, cùng với bình nguyên rộng lớn, thật là cảnh đẹp trên rừng dưới biển đều tụ tập ở đây, là nơi ngắm cảnh rất lý tưởng.

Vận Nhi rất thích nơi đây, dù ở đây rất yên tĩnh, so với Âu Viên càng thêm một phần yên tĩnh. Âu Thừa Duẫn đề nghị cô ở thêm vài ngày nữa, nhưng ở thêm vài ngày thì rồi cũng phải rời đi thôi.

Không biết về sau còn cơ hội cùng anh đến đây nữa không?

...

Rời du thuyền, Tín vẫn là người lái xe tới đón bọn họ. Nghỉ ngơi một tuần, khẳng định là có rất nhiều việc cần Âu Thừa Duẫn giải quyết, nên Vận Nhi rất thông cảm với anh, quyết định một mình đi bệnh viện thăm Phạm Tu Vũ, chắc ca phẫu thuật đã xong rồi.

“Anh về công ty đi, tôi sẽ tự lái xe!” Nhưng không ngờ, Âu Thừa Duẫn lại đi đến bệnh viện cùng cô, để Tín ở lại.

“Anh không về công ty, không sao chứ?” Vận Nhi cũng không nói nhiều, cô cũng không thích mọi chuyện đều lấy anh làm trung tâm.

“Không sao, chúng ta đến bệnh viện trước!” Âu Thừa Duẫn lái xe về phía khu phố trung tâm.

Đến bãi đỗ xe, Vận Nhi nhận ra chiếc xe Ferrari màu đỏ quen thuộc, xem ra Tô Đông Thượng đã đến. Vận Nhi đang định xuống xe thì lại bị Âu Thừa Duẫn đột ngột kéo trở về, theo quán tính, cô ngã vào trong lòng anh.

“Sao vậy?” Vận Nhi nhìn ánh mắt mang vẻ phức tạp của anh, định đưa tay vuốt nết nhăn trên mi tâm anh, từ lúc trở về đến bây giờ, cô cảm thấy anh không được vui.

“Gặp phải chuyện như thế nào, mới khiến em cảm thấy tuyệt vọng?” Âu Thừa Duẫn nhìn chăm chú khuôn mặt thanh thuần trước sau như một của cô, hỏi với vẻ thâm trầm.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Không Còn Đường Lui.

Vận Nhi không rõ ám chỉ đằng sau ánh mắt thâm trầm của anh là gì, cũng nhìn không thấu những suy nghĩ ẩn sâu trong lòng anh.

“Sao anh lại hỏi như vậy?” Vận Nhi nghi hoặc nhìn vào mắt anh, không biết nên trả lời như thế nào.

Thật ra hôm ấy khi không nhìn thấy anh đâu, cô cảm thấy rất tuyệt vọng, hai mươi năm sống trên đời này, đó là lần đầu tiên cô cảm thấy như vậy, nguyên nhân đều vì người đàn ông này.

“Không có gì, anh chỉ hỏi thế thôi!” Khóe môi Âu Thừa Duẫn nhếch lên một nụ cười yếu ớt, đưa tay xoa đầu cô, “Xuống xe đi!”

“Vâng!” Vận Nhi chưa bao giờ thử dò đoán tâm tư của anh, cô đã vài lần cảm thấy bất an nên nội tâm luôn tự động bài xích cảm giác này, không muốn truy vấn sâu thêm. Cô chỉ muốn trân trọng, nắm bắt hạnh phúc trước mắt này mà thôi.

“Em đi vào trước đi, anh đi nói chuyện với bác sỹ chủ trị của anh ta!” Âu Thừa Duẫn dắt cô vào phòng bệnh của Phạm Tu Vũ. Tô Thượng Đông và Tô Ân Huệ đã ở trong đó. Có lẽ vì muốn tránh mặt Tô Ân Huệ, Âu Thừa Duẫn đưa cô đến cửa phòng bệnh rồi đi đến văn phòng trên tầng hai.

“Anh cả, chị!” Vận Nhi đi đến, thấy Phạm Tu Vũ vẫn đang hôn mê, liền nhìn về phía Tô Đông Thượng.

“Còn đang theo dõi, nếu xác định không có phản ứng bài trừ, thì chắc là sẽ tỉnh lại nhanh thôi!” Ánh mắt Tô Thượng Đông có chút ngần ngại, nhìn thấy ánh mắt tìm tòi của Vận Nhi, liền nói tính huống của Phạm Tu Vũ cho cô.

“Thế à, vậy là tốt rồi!” Trong lòng Vận Nhi cũng buông lỏng, Âu Thừa Duẫn không có lừa cô, anh Tu Vũ sẽ tỉnh lại!

“Vận Nhi, chúng ta đi ra ngoài đi, đừng làm phiền Tu Vũ nghỉ ngơi!” Sự lạnh lùng và gượng gạo trong ánh mắt của Tô Ân Huệ làm Tô Vận Nhi thấy không thoải mái, cô lại nhìn gương mặt trắng bệch của Phạm Tu Vũ, gật đầu, đi theo Tô Ân Huệ ra ngoài.

Tô Ân Huệ có chuyện muốn nói với cô, cô biết!

“Chị...” Vận Nhi có chút bất an cúi đầu, mặc cho Tô Ân Huệ dùng ánh mắt đánh giá cô.

“Vận Nhi, em có vẻ đẹp hơn so với trước kia đấy nhỉ, người ta nói tình yêu sẽ làm cho phụ nữ đẹp hơn mà!” Lời nói của Tô Ân Huệ mang theo hàm nghĩa khác, khéo miệng còn mang theo nụ cười lạnh lùng, nghe vào trong tai Vận Nhi, lại biến thành giọng nói rất chói tai.

“Chị nghĩ nhiều rồi!” Vận Nhi muốn giải thích, lại không biết nên nói như thế nào. Ban đầu cô cũng không biết do Âu Thừa Huyền nên mới có sự ràng buộc quan hệ giữa Âu Thừa Duẫn và Tô Ân Huệ. Cô cảm thấy áy náy, nhưng khi biết tình cảm của Âu Thừa Duẫn, sự áy náy này biến thành điều đương nhiên, cô không có lỗi hay nợ Tô Ân Huệ cái gì.

“Tình cảm của hai người rất tốt?” Tô Ân Huệ không muốn tin chuyện này là sự thật, nhưng nhìn khuôn mặt Vận Nhi hồng hào, rạng rỡ động lòng người, không phải do được Âu Thừa Duẫn thương yêu thì còn có thể vì cái gì?

Trong lòng cô ta dần nảy sinh cảm giác ghen tị, dù đây là em gái mình, cô ta vẫn xem như là tình địch.

“Rất tốt!” Vận Nhi không trả lời có lệ mà rất thẳng thắn đáp lại.

“Vận Nhi, em cho là Âu Thừa Duẫn yêu em thật lòng sao?” Tô Ân Huệ không muốn tự biến mình thành đồ phụ nổi điên trước mặt em gái mình, nhưng nhìn sự che chở ngày càng tang của Âu Thừa Duẫn với Vận Nhi, cô ta không kìm lòng được mà ghen tị, “Âu Thừa Duẫn là người không có trái tim, anh ta sẽ không yêu bất kì người nào!”

Trước kia cô ta cho rằng Âu Thừa Duẫn có tình cảm với mình, nhưng bây giờ cô ta đã hiểu, tình cảm đó không phải là tình yêu!

“Chị à, trước kia em cảm thấy rất có lỗi khi xen vào giữa hai người, nhưng hiện tại thì không, em biết Thừa Duẫn đã buông xuống mọi chuyện trước đây, chị cũng đừng cố chấp nữa, anh ấy nói sẽ yêu em và sẽ đối với em thật tốt, em tin tưởng anh ấy!”

Vẻ mặt kiên quyết của Vận Nhi như một mũi tên cắm vào lòng Tô Ân Huệ, cô ta bỗng thấy cảm xúc tà ác nổi lên trong lòng, chị em họ thật sự sẽ vì một người đàn ông mà trở mặt thành thù sao?

“Ha Ha..” Cô ta cười thê lương. Vận Nhi nhìn chị gái đang ngày càng gầy gò, cảm thấy không đành lòng, chị ấy sống cũng không dễ dàng gì, nếu có thể buông tay với Âu Thừa Duẫn, chị ấy cũng có thể có được hạnh phúc. Anh Tu Vũ yêu chị ấy như vậy, chị ấy còn có cả tình yêu của anh Thừa Huyền nữa.

“Chị, em xin lỗi!” Vận Nhi biết có thể cô đã đoạt đi người duy nhất chị ấy yêu thương, nhưng cô không hối hận.

Nếu hôm nay người Âu Thừa Duẫn chọn là Tô Ân Huệ, cô sẽ rất phóng khoáng mà chúc phúc cho bọn họ, trong tình yêu không có đúng hay sai,

chỉ có yêu hay không yêu mà thôi.

...

Âu Thừa Duẫn đứng trong phòng nghỉ, tàn thuốc sắp làm bỏng tay mà anh cũng không nhận ra, sương mù quanh quẩn trước mắt, lại làm cho đầu óc anh càng thanh tỉnh. Anh ước giá như mình trở nên hồ đồ đi một chút, thì có thể không phải đau lòng.

Những hình ảnh khi ở đảo Ngàn Sao cứ từng cái từng cái hiện lên trước mắt anh, nếu có thể, anh hy vọng anh và cô vẫn đang ở đó, không cần cố kị điều gì, chỉ là đơn thuần có được cô, như vậy thật tốt!

Tại sao cô ấy lại là con gái của Hường Chi Lan chứ???

Năm đăm của Âu Thừa Duẫn dội lên bức tường màu trắng, anh quên không được những mâu thuẫn của bố mẹ, thời thơ ấu của anh trải qua trong sự nghi kỵ và không tin tưởng của bọn họ. Thậm chí đến khi chết, một khắc Âu Thế Hào cũng không quên người đàn bà tên Hường Chi Lan kia.

Anh không oán Kiều Sa, không có người phụ nữ nào có thể dễ dàng tha thứ chồng mình lúc nào cũng nghĩ về người đàn bà khác, huống chi là cô công chúa hoàng thất cao quý luôn cao cao tại thượng.

Nếu không phải do người đàn bà đó, Âu Thế Hào sẽ không chết, Kiều Sa cũng sẽ không phát điên!

Những gì mà bà ta gây ra, không giống với việc của Tô Ân Huệ, đó là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng anh, anh không có cách nào làm giảm bớt đi phần thù hận đó.

Cho nên anh luôn chờ, chờ đến ngày mà Tô Vận Nhi yêu anh, đó cũng chính là ngày mà anh báo thù!

Bởi vậy anh mới hỏi cô vấn đề ấy, rằng chuyện gì mới khiến cô trở nên tuyệt vọng. Thật ra ngày đó ở bờ biển, anh đã có đáp án.

Anh sẽ không để cô chết, mà khiến cho cô sống không bằng chết!

Nhưng vì sao gây tổn thương cho cô, chính anh cũng thấy thống khổ?

Âu Thừa Duẫn nói với chính mình, giờ đây không thể lại mềm lòng, nghĩ đến những khổ sở mà mấy năm nay Kiều Sa phải chịu, một mình Tô Vận Nhi, căn bản không thể bù lại được!

Cửa phòng nghỉ đột nhiên bị mở ra, Âu Thừa Duẫn dập tắt điều thuốc, xoay người lại, “Là anh?”

Mặt anh đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng, đút hai tay vào túi quần, vẻ tao nhã.

“Anh có ý đồ gì với Vận Nhi vậy?” Tô Thượng Đông cẩn thận nghĩ, Âu Thừa Duẫn không phải hạng người hời hợt dễ đoán, nếu anh ta nói giữ Vận Nhi ở bên người vì tình yêu, vậy chỉ có thể tin tưởng năm mươi phần trăm, còn lại anh tin tưởng trực giác của chính mình.

Sai lầm trước đó, anh không kịp ngăn cản, nhưng giờ đây, anh sẽ không cho phép bất kì ai làm thương tổn Vận Nhi nữa.

“Nếu tôi có mục đích gì, thì cũng là cô ấy cam tâm tình nguyện!” Âu Thừa Duẫn nhếch môi mỉa mai, tạo thành một độ cong xinh đẹp, thong dong bình tĩnh đi qua người Tô Thượng Đông. Khi hai người đứng song song, Âu Thừa Duẫn khoác tay lên vai Tô Thượng Đông, “Nếu có một ngày tôi buông tay, anh phải nắm chặt lấy cơ hội đó, vì cơ hội sẽ không đến lần thứ hai!”

Những lời nói của anh ngày hôm nay, không phải vì đường lui sau này, anh sẽ không hối hận, cũng không cho phép bản thân hối hận.

Trong từ điển của Âu Thừa Duãn, không có từ “thất bại”!

Cho dù là trước tình yêu, anh cũng vẫn là người thắng lợi vương giả!

Tình yêu, trò chơi này, anh không cần!

“Những lời này của anh là có ý gì?” Cảm giác được những lời này còn có một tầng nghĩa khác, Tô Thượng Đông nhìn thẳng đôi mắt sắc bén của Âu Thừa Duãn, khí thế hỏi.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Nhẫn Kim Cương Đặc Biệt.

“Anh sẽ biết nhanh thôi!” Âu Thừa Duẫn để lại một nụ cười kín đáo thoáng qua, rồi dứt khoát đi ra ngoài.

Trên hành lang dài, bóng dáng hao gầy của Tô Ân Huệ đang đi về phía anh, Âu Thừa Duẫn vẫn thong thả bước đi, vẻ mặt không chút thay đổi. Cô ta nghĩ ít nhất anh cũng sẽ liếc nhìn mình một cái, nhưng ngay cả ánh mắt của anh cũng chưa từng nâng lên, cứ như vậy mà đi lướt qua.

Thời điểm xoay người, cô ta mới nhận ra nước mắt mình đang rơi, nhưng Âu Thừa Duẫn chưa bao giờ để ý đến.

“Bây giờ yên tâm rồi chứ? Chúng ta đi thôi!” Âu Thừa Duẫn đi đến trước mặt Vận Nhi, ôm lấy vai cô. Dáng vẻ thân mật ấy làm Tô Ân Huệ suyt chút nữa thì đứng không nổi, hai chân mềm nhũn, may mà có Tô Đông Thượng đỡ cô ta đúng lúc, nếu không chắc đã ngã xuống rồi.

“Anh, chị, bọn em đi trước đây!” Vận Nhi không ngẩng đầu lên, không rõ là trốn tránh ánh mắt của Tô Ân Huệ, hay là sợ hãi Tô Thượng Đông. Cô bị động để Âu Thừa Duẫn ôm mình, cả hai đi ra khỏi bệnh viện.

“Cảm ơn anh!” Đôi mắt Vận Nhi ánh lên ánh nhìn nghiêm túc, thực lòng cảm ơn Âu Thừa Duẫn. Nghe cô nói, cảm giác chột dạ khiến lòng anh se lại, cố gắng trấn tĩnh, đầu ngón tay gõ gõ trên tay lái, tỏ vẻ không để ý mà hỏi, “Cảm ơn cái gì chứ?”

“Ừm... vì tất cả!” Vận Nhi biết anh biết rõ còn hỏi. Mặc kệ những việc anh làm cho cô hay cho Phạm Tu Vũ, cô vẫn muốn cảm ơn từ tận đáy lòng,

dù rằng anh làm chưa bao giờ cần cô cảm ơn, nhưng cô vẫn muốn nói.

Âu Thừa Duẫn nhìn đôi mắt sáng long lanh trong suốt của cô qua gương chiếu hậu, không trả lời, chỉ im lặng lái xe.

Bọn họ cũng không có trở về Âu viên ngay, mà là đến một cửa hàng trang sức, lúc Vận Nhi theo Âu Thừa Duẫn xuống xe, mới nhớ đến anh từng nói, khi trở về sẽ tặng cô một chiếc nhẫn kim cương.

Anh là người đã nói là sẽ làm, trước giờ sẽ không bao giờ hứa hẹn chuyện gì mà mình không làm được. Về chuyện này Vận Nhi cảm thấy rất ủy khuất. Vốn dĩ cô cũng không quan tâm nhẫn kim cương hay là cái gì, cô chỉ cần tâm ý của anh trong đó mà thôi.

“Âu tổng, ngài đã tới?” Nhân viên cửa hàng rất nhiệt tình đón tiếp Âu Thừa Duẫn, thân thiện đem những mẫu nhẫn mới nhất ra cho bọn họ chọn lựa.

Ở bên cạnh, Vận Nhi kéo ống tay áo của anh, Âu Thừa Duẫn quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhú mày, “Sao vậy?”

“Em không cần nhẫn kim cương gì đâu, bọn mình đi thôi!”. Có chiếc nhẫn vỏ sò tím cất chứa sự hẹn ước lâu dài, hẹn ước về kiếp sau, cô đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

“Lấy những chiếc nhẫn kim cương đắt nhất ra đây!” Âu Thừa Duẫn quay đầu nói với người bán hàng, rồi vươn tay ôm lấy vai Vận Nhi, “Hôm nay em phải nhìn tận mắt nhé, anh sẽ tặng chiếc đắt nhất cho em!”

Lời nói của cô anh đều nhớ rõ. Mặc dù đây chỉ là lời cô trong lúc nhất thời nói ra, không ngờ anh đều xem là thật.

“Vâng, Âu tổng, xin chờ một lát!” Người bán hàng cũng không bị khí thế của Âu Thừa Duẫn dọa sợ. Trên thực tế, cửa hàng này thuộc về tập đoàn

Nam Cung, cho nên Âu Thừa Duẫn sẽ không tốn nhiều quá nhiều tiền.

Rất nhanh, nhân viên cửa hàng trở lại mang theo một loạt chiếc nhẫn kim cương Nam Phi bày ra trước mắt bọn họ. Ngay cả một người không hiểu về trang sức như Vận Nhi, nhìn đến ánh sáng rực rỡ từ những viên kim cương, cũng phải cảm thán chế tác thật tinh xảo!

“Chọn chiếc này đi!” Âu Thừa Duẫn chỉ chiếc nhẫn có khắc chữ tiếng anh.

“Ánh mắt của Âu tổng quả nhiên là độc đáo, chiếc nhẫn này là tổng giám đốc của chúng tôi đặt làm riêng cho tiểu thư, nhập khẩu từ Châu Âu, trên đó có đính mười hai viên kim cương, đây là chiếc duy nhất trong cửa hàng!”. Trùng hợp là chiếc nhẫn mà Âu Thừa Duẫn chọn lại là chiếc không để bán.

“Không vấn đề gì, tôi thích cái như vậy, giúp tôi đặt một chiếc, tôi sẽ gọi điện thoại cho tổng giám đốc của các cô!” Âu Thừa Duẫn đeo chiếc nhẫn lên ngón tay thon dài của Vận Nhi, rất vừa vặn.

“Nhìn đẹp không?” Vận Nhi giơ tay lên, đưa chiếc nhẫn đến trước mặt anh. Kỳ lạ là, ở giữa mười hai viên kim cương cũng là một viên ngọc lục bảo, tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

“Em thích là được rồi!” Âu Thừa Duẫn viết xuống ba mẫu chữ rồi giao cho nhân viên cửa hàng, cẩn thận dặn dò, “Khắc thêm vài mẫu nữa giúp tôi!”

Vận Nhi nhìn thấy một mẫu trong đó là “I love you!”, còn mấy mẫu còn lại anh đưa cho nhân viên, cô không nhìn thấy, không biết là gì nữa.

“Sao thế? Không nở tháo xuống à?” Âu Thừa Duẫn xoay người, thấy Vận Nhi không biết đang suy nghĩ gì mà ngẩn ngơ nở nụ cười. Anh đi đến bên cô, tháo chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út ra, sau đó hôn tay cô,

“Biểu hiện của em khiến anh rất hài lòng, quyết định sẽ đích thân đưa em về nhà!”

“Hứ, ai cần chứ!” Vận Nhi tức giận, đi thẳng ra ngoài.

Âu Thừa Duẫn trả lại chiếc nhẫn cho nhân viên cửa hàng, hỏi lại, “Có thể làm xong trong một tuần không?”

“Có thể, thưa ngài!”

“Được rồi, vậy một tuần sau tôi đến lấy!” Âu Thừa Duẫn nhìn lại mấy tờ mình vừa viết rồi cũng cất bước ra ngoài.

Vận Nhi đứng tựa bên xe, nhìn anh vừa đi vừa nghe điện thoại trong ánh hoàng hôn, bóng anh chiếu dài trên mặt đất, dáng vẻ cao ngạo của anh luôn nổi bật trong đám đông như vậy. Đôi khi Vận Nhi nghĩ, dáng vẻ bố mẹ như thế nào mới sinh ra được người con có gen tốt như vậy chứ?

“Nói thế, tiểu công chúa có ý kiến? Được rồi, lần khác tôi sẽ nhận lỗi với cô bé. Tay Vận Nhi và cô ấy kích cỡ giống nhau, cứ dựa theo số đo ấy mà làm là được. Ừm... có gì thì báo cho tôi!” Âu Thừa Duẫn nói chuyện điện thoại với Nam Cung Thần xong, lại thấy Vận Nhi đang nhìn mình chăm chú.

“Âu Thừa Duẫn, có phải đã làm cho anh khó xử hay không, nếu không ... anh đưa chiếc khác cho em cũng được mà!” Vừa rồi Vận Nhi có nghe nhân viên cửa hàng nói, chiếc nhẫn kia là hàng không bán, là quà tặng của tổng giám đốc bọn họ. Tiểu công chúa, là người rất quan trọng sao?

“Không khó xử gì cả, đặt họ làm thêm một chiếc là được, ông chủ của nơi này em cũng gặp rồi mà, chính là Nam Cung Thần!” Âu Thừa Duẫn đã ngồi vào trong xe, Vận Nhi cũng vào theo, “À, là anh ta à!” Cô từng gặp người đàn ông cho người ta cảm giác rất lạnh lùng ấy hai lần, lần đầu tiên

gặp, khi ấy Tiêu Trác cũng có ở đó, bọn họ để lại cho Vận Nhi ấn tượng rất sâu sắc.

“Còn tiểu công chúa ấy là ai vậy?” Vận Nhi tò mò hỏi, không ngờ rằng một người anh tuấn lạnh lùng như vậy cũng đặt người khác trong lòng.

“Con gái anh ấy!” Âu Thừa Duẫn nhìn vẻ mặt tò mò của cô, cười khẽ nói.

Như đoán trước cô sẽ giật mình khi nghe đáp án, lại bổ sung thêm một câu, “Không phải con đẻ!”

“Như vậy cũng rất kỳ lạ nhỉ!” Vận Nhi há hốc miệng kinh ngạc, không thể tin được, một người xem xem tuổi Âu Thừa Duẫn lại có cô con gái lớn như vậy, có điều quan hệ giữa hai người đó chắc chắn không đơn giản.

“Đâu có gì đáng để tò mò, có dịp sẽ cho bọn em gặp mặt, hai người cũng gần bằng tuổi nhau đấy!” Vẻ mặt Âu Thừa Duẫn có chút đăm chiêu, nhìn chằm chằm sườn mặt sững sờ của Vận Nhi một lát, sau đó khởi động động cơ.

Nghĩ đến việc Nam Cung Thần cưng chiều quá mức với nhóc con kia, Âu Thừa Duẫn cảm thấy sự nhân nhượng của Nam Cung Thần đối với cô bé ấy sẽ làm cô bé hiểu lầm. Dù sao trong lòng của anh ta, vẫn đang cất giấu bóng hình người phụ nữ khác!

Điều này càng làm Vận Nhi giật mình, Nam Cung Thần nhận nuôi cô con gái kém mình không đến chục tuổi. Cùng sinh hoạt với một người đàn ông không phải cha ruột của mình, về lâu dài, sợ là sẽ sinh ra cảm giác “luyện phụ” rất nghiêm trọng.

“Ở trước mặt anh mà lại nghĩ về người đàn ông khác là không được đâu đấy!” Âu Thừa Duẫn đưa tay gõ đầu cô, tuy biết chẳng qua cô chỉ vì tò mò, nhưng anh cũng không thích cô chú ý quá nhiều đến người khác.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Tình Yêu Không Thể Trao.

“Đây là người anh em của anh!” Vận Nhi tức giận nhắc nhở anh, với lại cô nghĩ đến người này không phải kiểu nhớ thương gì đó, được không nào?

“Anh em cũng không được!” Âu Thừa Duẫn bá đạo tuyên bố, “Em chỉ có thể nghĩ về anh!”

“Được rồi, anh chuyên tâm lái xe đi!” Vận Nhi liếc mắt nhìn anh, rồi chuyển đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nghĩ đến ngay mai sẽ đến trường, chỉ e là sẽ bị trách phạt, lần này cô biến mất lâu như vậy lại không liên hệ với Hứa Tâm Lam, không cẩn thận cô ấy tuyệt giao với cô mất.

Về đến nhà, sau khi nhận điện thoại Âu Thừa Duẫn liền vào thư phòng làm việc, Vận Nhi biết mình đã làm chậm trễ công việc của anh, nên không đi quấy rầy. Mãi đến thời điểm ăn tối anh mới ra khỏi thư phòng, vẻ mặt rất mệt mỏi.

Chị Ngọc nhìn hai người ngày càng thân mật, cười không khép được miệng.

“Công việc rất nhiều sao?” Vận Nhi thấy anh ăn cơm xong lại chuẩn bị vào thư phòng, quan tâm hỏi.

“Ừ... đang có dự án hợp tác cần quyết định, em đi tắm rồi ngủ trước đi!” Vẻ mặt Âu Thừa Duẫn bình thản, dặn dò Vận Nhi một câu rồi lên lầu. Vận Nhi nghiêng đầu nhìn bóng dáng bận rộn của anh, tặc lưỡi, tổng giám đốc

cũng không dễ làm! Cô nghĩ mình có nên giúp đỡ san sẻ công việc với anh một chút hay không, nhưng nghĩ lại vẫn là thôi, cô cũng không giúp được gì!

Vận Nhi tắm rửa xong lên giường, Âu Thừa Duẫn vẫn chưa trở lại, cô cũng không chờ anh, nằm một lát đã chìm vào giấc ngủ.

Đến nửa đêm, cô cảm nhận được thân thể ấm áp của anh đang ở bên người, bàn tay to vắt ngang hông, cô cũng không mở mắt, ngủ càng say giấc. Âu Thừa Duẫn nhìn chăm chăm khuôn mặt đang ngủ say của cô, thất vọng hôn nhẹ lên môi cô, rồi ôm cô ngủ.

Âu Thừa Duẫn đúng là người đàn ông có thể lực dồi dào, rõ ràng hôm qua ngủ muộn hơn cô, nhưng buổi sáng lúc cô tỉnh lại anh đã đi rồi, chỉ dặn lái xe đưa cô đến trường.

Vận Nhi đến vừa lúc vào học tiết đầu, may là cô có thân phận đặc thù, nghỉ nhiều ngày như vậy cũng không có ai tìm cô gây phiền phức.

Thật vất vả đợi đến lúc tan học, cô biết cô không tránh được việc bị Hứa Tâm Lam nghiêm hình bức cung.

Nhưng ngoài ý muốn là, con nhóc kia dường như thay đổi tính cách, lại không tra hỏi gì về việc của cô.

Bị cô ấy thần thần bí bí kéo đến quán cà phê gần trường học, phát hiện ra ở đó đã có người ngồi đợi, Vận Nhi giật mình nhìn người đó, “Từ bao giờ mà hai người quen thuộc như vậy?”

Lúc trước cô còn định giúp hai người làm quen mà.

Đã vài ngày Thương Nhĩ Kỳ chưa gặp Vận Nhi, bèn nói một tràng dạy dỗ cô, “Ô Vận Nhi, anh còn tưởng em mất tích rồi, sao lại thế? Di động cũng không mở, có biết anh lo thế nào không hả?”

Người sáng suốt đều có thể nhận ra sự quan tâm của Thương Nhĩ Kỳ dành cho cô, ngay cả Hứa Tâm Lam nhìn cũng thấy hơi ghen tị.

Cứ nghĩ rằng Thương Nhĩ Kỳ vì có chút ấn tượng nên mới đến tìm cô, thì ra tất cả đều vì cô gái này!

“Này, chú ý hình tượng của anh đi!” Tô Vận Nhi hơi xấu hổ, với sự quan tâm của Thương Nhĩ Kỳ cô không suy nghĩ nhiều. Quan hệ của hai người bây giờ cũng nên gọi là bạn bè rồi.

“Bây giờ anh không cần giữ hình tượng!” Nghe anh nói như vậy, Vận Nhi cẩn thận đánh giá lại người đàn ông mặc âu phục đi giày da trước mặt, cùng với tạo hình ngôi sao đẹp trai phóng khoáng quả thật có thể nói là hai người khác nhau.

“Rốt cuộc thì em đi đâu vậy? Trường thì không đến, ở nhà cũng không thấy!” Thương Nhĩ Kỳ hấp tấp nắm chặt tay cô hỏi, chỉ thiếu việc đem đầu cô mở ra nhìn xem cô đang nghĩ gì, cho đến bây giờ, anh chưa bao giờ biết lo lắng cho một người đến đêm không ngủ được như vậy.

Chỉ có với Tô Vận Nhi anh mới có cảm giác như vậy. Nhất là sau khi biết cô và Âu Thừa Duẫn ly hôn, anh càng dụng tâm với cô hơn.

“Vận Nhi, cậu nói thật đi, có phải cậu bỏ trốn với người đàn ông nào hay không?” Hứa Tâm Lam lớn mật phỏng đoán, cùng với vẻ mặt của cô, Thương Nhĩ Kỳ suýt nữa là nghiêm hình bức cung với cô.

“Tớ đâu dám chứ?” Vận Nhi uống một ngụm cà phê, rụt cổ nói, “Tớ... và anh ấy... đi nghỉ vài ngày!”

Vận Nhi lắp bắp nói, không ngờ hai người trước mắt mình còn có điểm rất giống nhau, là luôn thích quản mọi chuyện của cô, nhưng cũng lạ là sao cô lại nói chuyện này cho Thương Nhĩ Kỳ?

“Anh ấy là ai hở?” Hứa Tâm Lam hỏi theo bản năng, sau đó nhìn đôi mắt hàm súc của Vận Nhi, mới giật mình nhận ra, “À.. là chồng cậu hả?”

“Tao đã nói rồi mà, một người tuyệt vời như chồng cậu mà cậu lại không có chút rung động nào sao? Vận Nhi, tao nói đúng rồi đúng không?” Hứa Tâm Lam như phát hiện ra một bí mật rất lớn, rồi lại nói rất nghiêm trang, “Vận Nhi, tình cảm của cậu cũng thay đổi quá nhanh đấy!”

“Em còn từng yêu ai nữa?” Các cô không nhận ra, khi Hứa Tâm Lam nói đến Âu Thừa Duẫn, khuôn mặt Thương Nhĩ Kỳ đã sầm lại. Ở bữa tiệc, khi Vận Nhi bị hắn ta đưa đi, đáng lẽ anh ta nên nhận ra, nhưng anh ta lại ép bản thân không được tin tưởng mà thôi.

“Sư huynh Lam Hạo, lúc trước Vận Nhi thích anh ấy!” Hứa Tâm Lam ở bên giải thích.

“Cậu cũng nói là trước đây...” Vận Nhi thấy hơi tủi thân, nhỏ giọng nói thầm, nói như thể cô là người đứng núi này trông núi nọ không bằng.

Nói một cách công bằng, tình cảm của cô đối với Lam Hạo không giống cảm giác như với Âu Thừa Duẫn cho cô, đó không phải là tình yêu đâu?

“Vậy bây giờ thì sao?” Thương Nhĩ Kỳ đối mặt, nhìn thẳng mắt Vận Nhi, hỏi rất nghiêm túc.

“Việc này, thật ra em ...” Vận Nhi còn đang phân vân nên nói như thế nào, thái độ của Thương Nhĩ Kỳ đối với cô, không phải cô không cảm động, nhưng cô đều không đáp lại, cũng nên tận lực xem nhẹ nó, bởi vì không thể xác định! Hiện tại, cô đã có Âu Thừa Duẫn, càng không thể cho anh ấy cơ hội được.

“Thật ra hai người luôn ở bên nhau phải không?” Thương Nhĩ Kỳ nói tiếp lời cô, khi cô luôn trốn tránh ánh mắt của mình, anh biết lòng cô có Âu Thừa Duẫn, tình cảm của bọn họ đã sâu sắc như thế rồi sao?

Vận Nhi không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ cúi mặt nhìn cốc cà phê. Không khí đột nhiên trở nên trầm lặng.

Hứa Tâm Lam nhìn sắc mặt Thương Nhĩ Kỳ âm trầm, không dám lại mở miệng nói chuyện.

“Ừa, đó không phải Riche sao? Anh ấy sao lại ở đây?”

“Ừ, nghe nói anh ấy đã xuất ngoại rồi mà!”

“Nhìn có vẻ không giống lắm, có lẽ chỉ là người giống anh ấy thôi?”

Khắp nơi bắt đầu xôn xao, dường như đã có người nhận ra Thương Nhĩ Kỳ, mặc dù anh ta đã rời khỏi vòng giải trí, nhưng nếu đi ngoài đường, vẫn sẽ có người nhận ra. Dù đã sử dụng tên thật rồi cũng vẫn có nhiều phiền phức.

“Đi thôi, chúng ta ra khỏi đây đã!” Trước đây, mỗi lần Thương Nhĩ Kỳ ra ngoài đều sẽ đội mũ, nhưng hiện tại ăn mặc lịch sự như vậy, cũng không tiện hóa trang như thế, chỉ có thể cúi đầu, đi nhanh ra ngoài. Vận Nhi và Hứa Tâm Lam cũng theo đi ra.

“Tôi biết ngay anh ở chỗ này!” Vận Nhi vừa đi đến cửa, liền thấy một bóng dáng màu hồng, nhẹ nhàng xà vào lòng Thương Nhĩ Kỳ.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Thổ Lộ Muộn Màng.

“Anh Nhĩ Kì?” Mái tóc dài mượt được cột kiểu đuôi ngựa phần khởi tung bay trong không trung, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp không tỳ vết, Vận Nhi nhận ra cô bé này, là người thích Thương Nhĩ Kì ở yến hội lần trước.

“Hoa Y Y? Thương Nhĩ Kì đẩy cô gái trong lòng ra theo bản năng, nhúu mày vẻ không vui, “Làm gì vậy? Sao cô lại ở đây?”

Từ khi anh cự tuyệt hôn sự này ở trước mặt mọi người, Hoa Y Y bám theo anh như cái đuôi, càng bị cự tuyệt lại càng hăng hái, rất có khí thế “không đạt được mục đích quyết không dừng tay”.

“Em nhìn thấy xe anh đậu ở chỗ này, em biết ngay anh ở trong quán!” Hoa Y Y thầm phục sự thông minh của bản thân, ai bảo anh yêu quý chiếc xe này như bảo bối, nên mới có nhược điểm để cô biết được.

“Chết tiệt, cô cách tôi xa một chút!” Thương Nhĩ Kì không kiên nhẫn đẩy cô bé ra xa, trốn cô bé như là trốn ôn thần vậy. Trước giờ anh không biết đứa nhỏ này cũng có thể đáng sợ như vậy, nếu có thể đổi thành Tô Vận Nhi, anh nghĩ thôi cũng thấy rất cam tâm tình nguyện mà bằng lòng.

Hứa Tâm Lam đi sau nhìn thấy hình ảnh hai người thân mật, nếu không phải Vận Nhi giữ cô lại, cô sẽ tiến lên đánh người mất, con bé này ăn mặc lòe loẹt như con công lại còn ỡng ẹo làm nũng, cô nghe nổi hết cả da gà.

“Anh Nhĩ Kì, em thích ở gần anh thôi mà!” Hoa Y Y phớt lờ vẻ mặt ngày càng đen của anh, rất tự nhiên níu tay anh, muốn dứt ra cũng không

được. Một chàng trai và ba cô gái, tình cảnh của bọn họ đã thành công hấp dẫn sự chú ý của người khác.

“Hai em đi trước đi, Vận Nhi, anh sẽ tìm em sau!” Chú ý thấy ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh, Thương Nhĩ Kỳ một bên thô lỗ kéo Hoa Y Y đi, một bên nói với Vận Nhi.

“Này, thế em thì sao...” Hứa Tâm Lam nhìn Thương Nhĩ Kỳ kéo Hoa Y Y vội vàng rời đi, trừng mắt nhìn bóng dáng anh kêu lên.

Chuyện gì vậy? Một con nhóc mà khiến cho anh ấy chạy trốn chết!

“Con bé đó ai thế?” Hứa Tâm Lam nhìn không vừa mắt dáng vẻ nũng nịu của cô tiểu thư nhà giàu này, giống như Vận Nhi còn được.

“Theo tớ biết thì đó là thanh mai trúc mã của anh ấy!” Vận Nhi gật đầu, nói với vẻ cảm khái.

Cô và Hứa Tâm Lam rất nhất trí cho rằng, Hoa Y Y không thích hợp với anh ấy.

“Cái gì, không phải chứ! Thế không phải là cô ta chiếm hết ưu thế so với tớ à!” Hứa Tâm Lam không để ý hình tượng mà chống hai tay lên mạn sườn, hoàn toàn không để ý cô bây giờ với hình tượng ôn hòa thường ngày khác nhau một trời một vực.

“Ừ... Thế nên mới nói, tâm tư của cậu nên đặt trên người anh ấy nhiều hơn đi!” Vận Nhi suy nghĩ có chút gian manh, cô rất vui nếu chuyện bọn họ có thể đơm hoa kết quả.

“Tớ nói này, cảm giác Thương Nhĩ Kỳ đối với cậu không đơn giản đâu, Tô Vận Nhi, cậu phải giúp tớ, nếu không theo đuổi được anh ấy, tớ sẽ tuyệt giao với cậu!” Càng ngày khoảng cách giữa hai người bọn họ đã được thu

hẹp lại, Hứa Tâm Lam cũng không phải là người hay so đo, Vận Nhi là danh hoa đã có chủ, Thương Nhĩ Kỳ cô muốn chắc rồi.

“Này, chuyện cậu theo đuổi anh ấy được hay không đâu có liên quan tới tớ? Thật sự là không có đạo lý mà!” Vận Nhi lên tiếng ai oán, bàn tay nhỏ xinh vỗ vỗ gáy, đi trước về trường học.

“Đương nhiên liên quan đến cậu rồi, cậu phải phụ trách về hạnh phúc của tớ, hừ, chuyện lần trước tớ còn chưa tìm cậu tính toán sổ sách đâu!” Hứa Tâm Lam đuổi theo Tô Vận Nhi, hai người vừa rượt đuổi vừa đùa giỡn, một lát sau bóng dáng đã biến mất sau cổng trường học.

Trở lại giờ học vũ đạo, giáo viên dạy múa của Vận Nhi cũng phải nhìn cô với cặp mắt khác xưa, rõ ràng nhận thấy, bài nhảy trước đó rất được tán thưởng, thiên phú về vũ đạo của cô đã bộc phát ra, trở thành học trò yêu của giáo viên, đó là chưa kể thân thế của cô nữa.

Cô định tan học thì đi dạo phố với Hứa Tâm Lam, nhưng lại nhận một cuộc gọi từ nhà, nói là cha mẹ cô sắp xếp cho anh ba một cuộc xem mắt, cô cũng phải có mặt, vì thế cô đành đi trước.

Vận Nhi có ấn tượng khá mạnh với Hứa Minh Dịch, nghĩ đến anh ấy không phải là người chịu sự quản thúc của gia đình, cô rất băn khoăn, cô gái như thế nào mới chiếm được sự coi trọng của anh ấy.

“Lam Hạo?” Vận Nhi vừa ra khỏi trường học thì nhìn thấy Lam Hạo đang dựa vào chiếc xe thể thao màu xanh lục, vẫy tay gọi cô lại gần.

“Học trưởng...” Lần này nhìn thấy Lam Hạo, lạ là trong lòng Vận Nhi rất bình thản, không vì lời nói lần trước của anh ấy mà mất tự nhiên.

“Vận Nhi, đã lâu rồi không gặp em, anh còn tưởng em bỏ học rồi cơ!” Lam Hạo tươi cười rạng rỡ như gió xuan, tràn đầy bên khóe miệng. Vận Nhi cười nhẹ lắc đầu, “Sao có thể như vậy được?”

“Đúng rồi, giờ thân phận của em không giống trước, đường đường là phu nhân của tổng giám đốc một tập đoàn, muốn gặp em cũng rất khó khăn nhỉ!” Không biết Lam Hạo là tự điều mình hay là chế điều cô nữa, nhưng những lời này nghe vào tai Vận Nhi, cảm thấy có chút chói tai.

“Đây chẳng qua chỉ là cái danh xưng mà thôi, còn em vẫn là Tô Vận Nhi, sư huynh Lam Hạo gọi em là để nói những lời này sao?” Nếu là trước đây, nghe thấy những lời này của Lam Hạo, cô sẽ thấy tổn thương, đây cũng là nguyên nhân vì sao ngay từ đầu cô đã dấu diếm không để anh biết, cô hi vọng ở trong lòng anh, hình ảnh của mình luôn tốt đẹp!

“Không phải, Vận Nhi, anh chỉ vô tâm nói thế thôi, em đừng nghĩ nhiều!” Vận Nhi định đi thì bị Lam Hạo kéo cánh tay lại, nhận thấy cô có vẻ tức giận, Lam Hạo thấy hơi bối rối, khi biết cô đã kết hôn, anh đã rất tức giận!

Vốn tưởng cô có tình cảm với mình, mà anh cũng rất thích cô, rồi hai người sẽ thuận lí thành chương mà ở bên nhau, không ngờ lại đột nhiên biết được cô đã gả làm vợ người ta, điều này làm anh phải tiếp nhận như thế nào?

“Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện được không?” Ánh mắt Lam Hạo nhìn Vận Nhi rất thành khẩn, cô nhận ra sự ôn nhu quen thuộc trong đó, nhưng từ khi cô có Âu Thừa duẫn, cô nghĩ cô đã không cần điều này nữa.

Lam Hạo kéo tay cô định để cô ngồi vào trong xe, nhưng Vận Nhi cự tuyệt, Âu Thừa Duẫn sẽ sai người đến đón cô, cô không muốn để anh ấy hiểu lầm.

“Không được, sư huynh, giờ em còn có việc! Có việc gì anh nói tại đây luôn đi!” Bởi vì không thích anh, nên một chút mập mờ giữa hai người cô cũng không giữ cho anh nữa.

Nhìn người qua lại trên đường, sắc mặt Lam Hạo sầm xuống, Vận Nhi cũng mơ hồ nhận ra, bây giờ ở cùng một chỗ với Lam Hạo, khiến cô cảm thấy rất áp lực.

“Nếu anh có thể sớm nhận ra tình cảm của em dành cho anh, có phải bây giờ chúng ta đã ở bên nhau rồi phải không?” Lam Hạo không buông tay cô ra, ánh mắt ưu thương như sâu như biển, khiến Vận Nhi nhìn không thấu.

Cô mở miệng định nói, “Sư huynh, anh...”

“Thật ra anh nhận ra rằng anh rất thích em, nhưng lại nhận ra quá muộn, đúng không?” Sự hối hận trong mắt Lam Hạo rất rõ ràng, anh rất tin tưởng với bản thân mình, cũng rất tin tưởng cô, nên bây giờ ngay cả cơ hội xoay chuyển cũng không có.

Vận Nhi nghe thấy lời nói của Lam Hạo thì rất giật mình, cho đến bây giờ cô cũng không nghĩ đến, sẽ có ngày Lam Hạo tỏ tình với cô. Trước kia vây quanh người anh, dạng người đẹp nào mà không có, nên cô luôn cho là mình không xứng với anh ấy.

Giờ đây nhìn ánh mắt mất mát của anh, việc anh thổ lộ, cô lại chẳng rung động chút nào.

Không hề có cảm giác chỉ một ánh mắt cũng khiến tim cô đập mạnh như với Âu Thừa Duẫn, cũng không có sức ảnh hưởng lớn với cô, đây là vì không yêu đi!

“Sư huynh, rất xin lỗi, sẽ có người con gái thật tốt đến yêu anh, em đã kết hôn rồi!” Trước đây vài tháng, câu nói như vậy mặc kệ thế nào cô cũng không nói nên lời, nhưng hiện tại, tất cả đã quá muộn rồi!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Người Đàn Ông Ghen Tuông.

Vận Nhi không muốn tiếp tục giằng co như vậy, cũng không muốn cho Lam Hạo bất kỳ hi vọng nào. Cô yên lặng xoay người, liền nhìn thấy Đùng Tử Kỳ đang đi về phía này. Lúc trước cô rất ghét Đùng Tử Kỳ, nhưng bây giờ xem ra, có cô ấy ở bên cạnh Lam Hạo mới là hợp nhất.

Đùng Tử Kỳ hừ lạnh đi qua người cô, trước kia vì hai người là tình địch nên cô ta mới xem Vận Nhi không vừa mắt, bây giờ cô đã kết hôn, không còn là đối thủ mạnh của cô ta nữa, thì tự nhiên cô ta cũng không để ý đến.

“Lam Hạo!” Vừa rồi còn có bộ dáng hung ác, trước mặt Lam Hạo cô ta lại lộ ra vẻ tươi cười ngọt ngào.

Vận Nhi xoay người rời khỏi tầm mắt của Lam Hạo, trong lòng thầm chúc phúc cho anh ấy.

“Phu nhân, mời lên xe!” Vận Nhi chưa quay đầu, bên cạnh đã vang lên giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, một chiếc Lamborghini đã đỗ trước mặt cô. Vận Nhi vội vã xoay người, ngồi vào trong xe.

“Không phải là về Âu Viên à?” Sắc trời bên ngoài còn sớm, là thời điểm chạng vạng, Vận Nhi nghi hoặc hỏi lái xe. Đây là lái xe ở Âu Viên, buổi sáng anh ta đã đưa cô đến trường. Nhưng hướng đi bây giờ không phải là đường về Âu Viên.

“Điện hạ đã dặn tôi đưa phu nhân đến công ty!” Lái xe cung kính đáp.

“À, tôi biết rồi!” Vận Nhi nghe thấy là Âu Thừa Duẫn dặn dò, trong lòng liền ngọt ngào như rót mật, có chút chờ mong và nhớ nhung, không biết cả ngày hôm nay anh đã làm những gì.

Lái xe đưa Vận Nhi đến SK rồi rời đi, Vận Nhi đã rất quen thuộc nơi đây, nhân viên trong đại sảnh nhìn thấy Vận Nhi cũng mỉm cười thiện ý chào cô. So với mấy người phụ nữ trước kia, Vận Nhi được mọi người thích hơn nhiều.

Vận Nhi đi vào thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, đến tầng chín chín, trực tiếp đi vào văn phòng của Âu Thừa Duẫn. Cô cảm thấy ánh mắt Vu Nhuế nhìn cô không được thân thiện, nhưng cô cũng không để tâm nhiều.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc trong văn phòng, Vận Nhi nhẹ nhàng mở cửa ra, dường như Âu Thừa Duẫn biết là cô, đã đứng dậy khỏi bàn làm việc và đi về phía cô.

“Hôm nay có nhớ anh hay không?” Âu Thừa Duẫn đi đến, rất tự nhiên ôm cô vào lòng, hơi thở ấm muội bên tai cô.

Vận Nhi lắc đầu, đưa tay nhéo khuôn mặt tuần tú của anh, trêu đùa, “Em còn bận học, làm gì có thời gian mà nhớ anh!”

“Thật không?” Âu Thừa Duẫn nghi ngờ hỏi lại, kéo cô ngồi lên đùi mình, trong lòng ôm nhuyễn ngọc ôn hương, mũi người mùi hương tỏa ra từ trên người cô, Âu Thừa Duẫn có chút tham luyến người hương thơm trên người cô.

Anh lên tiếng, giọng khàn khàn, “Nhưng hôm này anh rất nhớ em, làm việc cũng không yên lòng!”

“Thôi đi, đừng nói chuyện buồn nôn thế!” Vận Nhi nghe thấy ý ám chỉ rõ ràng trong lời nói của anh, cả người đều cảm thấy run lên. Âu Thừa

Duẩn nhéo eo cô để trừng phạt, rồi lại hôn lên mặt cô, “Tiểu quý!”

“Anh đón em đến công ty làm gì vậy? Anh sắp tan làm rồi ah?” Vận Nhi bị anh hôn lên hai má, bèn lùi người lại trong ánh mắt căm tức của Âu Thừa Duẫn, nhỏ giọng hỏi.

“Anh không bảo người đến đón em, có phải sẽ để em chạy theo người khác không?” Sắc mặt Âu Thừa Duẫn không tốt, hai tay đang đặt trên hông cô càng dùng sức, như là muốn bóp nát cô vậy.

“Gì chứ? Em có thể chạy với ai hả?” Vận Nhi phản bác lại vẻ vô tội, cô gỡ bàn tay đang đặt bên hông mình ra, thay đổi tư thế, đột nhiên hiểu ra ý tứ trong lời nói của anh, “Anh giám sát em?”

“Anh cần làm việc ngu ngốc như vậy à?” Âu Thừa Duẫn giữ chặt cơ thể đang ngo nguậy trong lòng mình lại, xem ra cô chưa nhận thức được động tác của mình bây giờ đang làm loạn như thế nào.

“Hừ, thế ý của anh là gì? Chẳng qua em chỉ nói chuyện mấy câu với sư huynh Lam Hạo mà thôi!” Vận Nhi lè lưỡi, tuy anh ấy có mời, nhưng cô đâu có đi cùng. Lúc quan trọng cô vẫn coi anh là quan trọng nhất còn gì.

“Hình như còn nắm tay?” Âu Thừa Duẫn hừ lạnh nói.

“Vậy mà nói không giám sát em, Âu Thừa Duẫn, anh không tin em?” Vận Nhi không ngờ anh biết tin tức nhanh như vậy, cô biết ngay anh không có ý tốt mà, tự nhiên đặc biệt bảo người đến đón cô, thì ra là có mục đích.

“Tên nhóc kia dám nắm tay em không buông, chặt tay nó được không?” Ánh mắt âm lệ của Âu Thừa Duẫn khiến cô giật mình, đưa tay che miệng anh lại, trừng mắt hung dữ nhìn anh, “Anh dám?”

“Còn nói hai người không liên quan, trước kia không phải em thích thằng nhóc đó sao?” Âu Thừa Duẫn từng nghe nghe chính miệng cô nói là

thích Lam Hạo, giờ nghĩ lại trong lòng anh vẫn thấy ghen, anh mở miệng cắn tay cô, Vận Nhi bị đau phải bỏ tay ra.

“Sao nào? Anh ghen à?” Vận Nhi véo mu bàn tay anh một cái, người đàn ông đáng chết này, xuống miệng cắn cô được.

“Anh tức giận!” Đùa à, anh làm sao có thể ghen với một thằng nhóc còn chưa trưởng thành chứ.

“Gớm, thế anh cứ việc ngồi đó mà tức đi!” Vận Nhi liếc nhìn anh, từ trên đùi anh đứng dậy, không tranh cãi cùng anh nữa.

Người đàn ông này quá sĩ diện, cho anh tức chết đi!

“Em đi đâu vậy?” Vẻ mặt Âu Thừa Duẫn giận dữ, cô bé không biết sợ là gì này, càng ngày càng được một tấc lại muốn tiến lên một thước.

“Để cho chồng yêu tức giận là em không đúng, em nên tránh đi thôi!” Vận Nhi xoay người, tươi cười trên mặt toát lên vẻ mê hoặc, hai tay để ở sau lưng, nói rõ từng chữ.

“Không cần tránh, để anh ăn lót dạ là được!” Âu Thừa Duẫn cười vẻ tà mị, tiến lên hai bước là ôm được cô vào lòng, xoay người một cái, đặt cô nằm trên bàn làm việc, thân thể anh cũng đè lên theo, “Từ nay về sau cách xa bọn con trai ra, biết chưa?”

“Anh điên rồi? Đây là văn phòng làm việc!” Lưng Vận Nhi bị đau vì bị đụng vào mặt bàn, vừa tức vừa giận muốn đẩy anh ra, lại không đủ sức.

“Em sợ cái gì, sẽ không có ai tiến vào!” Âu Thừa Duẫn vuốt ve sợi tóc trên trán cô, cẩn thận hôn lên trán, mắt lại đến môi cô.

“Không được, anh đứng lên đi, đè nặng muốn chết!” Tư thế thế này thật sự là rất ám muội, Vận Nhi có thể cảm thấy được vật cứng ở phía dưới

đang đè lên bụng cô, tư thế xấu hổ như vậy mà bị người khác nhìn thấy, cô còn mặt mũi nào mà gặp người khác?

“Anh không buông!” Hai tay Âu Thừa Duẫn đặt hai bên cạnh bàn làm việc, giam toàn bộ thân thể cô trong ngực mình, thân mình tiếp xúc chặt chẽ với cô, cố gắng không để mình đè nặng cô, thật sự là đòi mạng, động tác như vậy không biết người bị tra tấn là ai nữa.

“Tổng giám đốc, bữa tối hẹn với Trương nghị viện...” Vu Nhuế vừa đẩy cửa vào nhìn thấy một màn như vậy, một câu đều nói chưa xong. Rồi lại bổ sung thêm một câu, “Thực ra... vừa rồi tôi đã gõ cửa!”

Vận Nhi thừa dịp anh ngẩng đầu, dùng sức đẩy anh, luồn dưới cánh tay anh chui ra, bối rối sửa sang lại quần áo trên người, khuôn mặt đỏ bừng không dám ngẩng đầu lên.

“Biết rồi, cô đi ra ngoài đi!” Mặt Âu Thừa Duẫn không đổi sắc, thong thả sửa lại quần áo, lại kéo Vận Nhi đến bên người, ngồi trên ghế xoay.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Cứu Người Ngoài Ý Muốn.

“Em ... em nên về nhà thôi!” Vận Nhi muốn cách anh xa một chút, nhưng đôi tay anh đã vươn ra, kéo cô vào lòng mình, ánh mắt ám chỉ cảnh cáo cô, “Đừng lộn xộn!”

Vận Nhi lập tức ngoan ngoãn ngồi yên, không nhúc nhích.

“Tối nay cùng anh đi ăn cơm nhé?” Giọng nói Âu Thừa Duẫn mang theo sự mê hoặc, Vận Nhi nghe cảm thấy như bước trên mây, im lặng ngồi trong lòng anh, nghịch cúc trên áo sơ mi của anh, “Em có thể không đi được không?”

“Sao vậy? Em không muốn đi?” Âu Thừa Duẫn nâng cằm cô, hơi thở mang theo mùi vị nguy hiểm, “Vậy anh cũng không đi nữa!”

Bữa tối nay hẹn người trong chính phủ ăn cơm, việc hợp tác lần này anh đã nắm chắc là có thể dành được, nên cũng không có gì phải cố kỵ.

“Không cần, anh vẫn đi thì tốt hơn, em về nhà chờ anh!” Vận Nhi quan tâm nói, cô cũng không định làm “hồng nhan họa thủy”, có điều với ông chồng vạn năng của mình, cô vẫn rất tán thưởng.

“Về nhà chờ anh?” Âu Thừa Duẫn đang nhíu mày nghe thấy từ “về nhà” mới buông lỏng, mày dãn ra.

“Đúng rồi, còn anh, chăm chỉ kiếm tiền về nuôi em!” Vận Nhi cười rạng rỡ, chủ động vòng tay quanh cổ anh, hôn một cái lên mặt anh, khiến lo lắng trong lòng Âu Thừa Duẫn trở thành hư không.

“Em còn lo anh nuôi em không nổi sao? Tiêu tốn nữa cũng không sợ!” Âu Thừa Duẫn lắc đầu cười khẽ, hình thức ở chung như vậy, anh dường như càng càng càng hăm vào. Âu Thừa Duẫn, mà động tâm rồi sao?

“Vâng vâng, em biết chồng em có khả năng, anh cứ bận việc đi, em đi về trước, để chị Ngọc nấu ăn thật ngon cho em là được!” Vận Nhi có chút trẻ con lè lưỡi. Thực ra ở trong mắt Âu Thừa Duẫn, cô chỉ là đứa trẻ, Âu Thừa Duẫn cảm giác chính mình già đi khi ở trước mặt cô, cô mới hai mươi tuổi, mà anh đã hai mươi tám rồi.

“Anh bảo Tín đưa em về nhà!” Âu Thừa Duẫn định mở điện thoại nội bộ gọi Tín vào, nhưng Vận Nhi đã giành trước ngăn lại.

“Không cần đâu, cũng không phải là em không biết đường, tự em bắt xe về được!” Vận Nhi không muốn mọi chuyện đều phải có người sắp xếp, cũng không thích được bảo hộ quá mức, ra ngoài phải có người hộ tống, cô không thích kiểu tiền hô hậu ủng như vậy.

“Được rồi!” Âu Thừa Duẫn nhìn con người trong suốt của cô, do dự một chút rồi gật đầu, cũng không thể bảo bọc cô quá kỹ được, nhưng anh lại không ngăn được mình chủ động bảo hộ cô, lo cho cô từ việc nhỏ nhất.

“Vậy em về đây!” Vận Nhi xoay người, nhân lúc Âu Thừa Duẫn còn đang sững người, hôn nhanh lên môi anh, rồi chạy nhanh ra ngoài.

Tim cô đập thành thạch trong lồng ngực, mỗi khi cô chủ động hình như tim đều đập nhanh hơn thì phải.

Âu Thừa Duẫn vuốt ve hai cánh môi vừa được cô hôn, cũng không nhìn theo bóng dáng của cô, mà một lần nữa xoay ghế một vòng, nhìn về phía cửa kính.

Vận Nhi bắt taxi, báo địa chỉ của Âu Viên, trong lòng ấm áp, lòng bàn tay dường như còn có ít mồ hôi, mỗi một lần ở cùng một chỗ với Âu Thừa

Duẩn, trái tim cô không tự chủ được lại đập nhanh hơn, đây là vì yêu đi!

Màn đêm dần buông xuống ngoài cửa sổ, ánh đèn nhiều màu bao phủ thành phố trong một tầng ánh sáng mờ ảo. Vận Nhi tùy tiện vẽ vài nét lên cửa kính bằng ngón tay, từng nét từng nét, vẽ ra khuôn mặt tươi cười của Âu Thừa Duẩn, cô hoài nghi bản thân đã hãm quá sâu vào tình cảm này mất rồi.

Xe đột ngột phanh gấp, do bất ngờ nên Vận Nhi bị chúi người về phía trước, trán bị đập vào cửa kính. Vận Nhi bị đau nên ngẩng đầu lên nhìn phía trước hỏi, “Sao vậy?”

“Hình như có người bị tai nạn, nhưng không phải tôi đâm vào anh ta!” Trên mặt lái xe hiện lên vẻ bối rối, nhìn đằng trước có bóng người bị ngã xuống, sắc mặt lại càng thêm tái nhợt. Nghe xong Vận Nhi cũng có chút sợ hãi, nhưng theo bản năng vẫn mở cửa xe đi xuống. Nhìn thấy một người đàn ông ngã ở trước xe, trên người có vết máu, Vận Nhi lập tức ngồi xổm xuống, lay vai của anh ta, “Tiên sinh, anh không sao chứ?”

“Chúng ta đưa anh ấy đến bệnh viện!” Vận Nhi nói với người lái xe đang có vẻ kích động, lại nhìn người đàn ông đang bất tỉnh, xuất phát tự đạo đức cơ bản, cô nên cứu người trước.

Với sự trợ giúp của lái xe, Vận Nhi khó khăn dựng thân thể anh ta ngay ngắn lại. Giờ mới nhận ra anh ta rất cao, cũng phải cao bằng Âu Thừa Duẩn. Cô gắng sức dìu anh ta lên xe, nhưng dường như anh ta có chút tinh táo, lại không hợp tác.

“Không, không đi bệnh viện!” Lúc Vận Nhi thuận lợi dìu được anh ta lên xe, lại nghe thấy anh ta nói mấy câu như vậy, tiếng trung nói không chuẩn lắm, mang theo khí thế nghiêm nghị, “Đi... khách sạn Ngải Sâm!”

Vận Nhi kinh ngạc tròn mắt, đầu óc người này bị làm sao vậy, bị thương không đến bệnh viện lại đòi đi khách sạn là sao.

“Tiên sinh, vừa rồi hình như tôi chưa đâm phải ngài đúng không? Ngài muốn đi khách sạn mà không phải bệnh viện sao?” Lái xe không nhìn được quay đầu tò mò hỏi, vị trí bị thương của anh ta là ở ngực, dường như là bị bắn.

“Mau lái xe, phía sau có người đuổi theo tôi, đưa tôi đến khách sạn Ngài Sâm!” Lái xe bị khí thế của anh ta trấn trụ, sợ hãi khởi động động cơ, lái xe đến địa chỉ anh ta bảo.

“Cô, dìu tôi đi lên!” Người đàn ông dựa thân thể vào người Vận Nhi, khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc.

Giờ Vận Nhi mới nhìn rõ khuôn mặt của anh ta, rất xinh đẹp, mái tóc màu nâu, vài sợi đang rũ trước trán, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi đường nét rõ ràng, ánh mắt màu hổ phách ánh lên ánh sáng như ngọc lưu ly, đang nhìn Vận Nhi chăm chăm.

Anh ta cố gắng cởi chiếc áo gió màu đen đầy vết máu, một tay khoác lên vai Vận Nhi, một tay dùng áo đè miệng vết thương, bởi vì đau mà trên mặt chảy xuống rất nhiều mồ hôi, Vận Nhi ngây ngốc dìu anh ta vào đến thang máy.

Thật ra cô hoàn toàn có thể khoanh tay đứng nhìn, nhưng nhìn đến con người màu hổ phách, cô lại không tự chủ được đi giúp anh ta.

“Anh không sao chứ?” Trong gương ở thang máy phản chiếu hình dáng rần rỏi, ngũ quan tinh mỹ của anh ta. Cô không ngờ đàn ông mà cũng có thể xinh đẹp như vậy. Vận Nhi nhìn áo khoác của anh ta bị thấm một lớp máu ra ngoài, không khỏi có chút sợ hãi lo lắng.

Người đàn ông cười nhẹ với cô, nụ cười rất đẹp, khoát tay ra hiệu không sao cả.

Đỡ được anh ta vào phòng, vừa bật đèn lên, thể lực anh ta đã không chống đỡ nổi mà ngã xuống thảm trải trên sàn nhà, hơi thở gấp gáp nói, “Cô... giúp tôi gấp đạn ra!”

Vận Nhi sợ hãi, chân tay luống cuống nhìn người đàn ông ngã xuống sàn nhà, nước nở hỏi, “Tôi nên làm gì để giúp anh?”

Tay anh ta chỉ về hướng tủ ở đầu giường, Vận Nhi chạy nhanh đến, lấy hộp y tế trong ngăn kéo, dựa theo chỉ dẫn, hai tay run run cầm cái kẹp đưa về phía ngực trần của anh ta.

“Anh đừng gấp gáp, sẽ không sao chứ? Đừng làm tôi sợ!” Vận Nhi nhìn vết thương đang chảy máu, ngã ngồi ở trên thảm, không dám tiến lên.

“Shit! Để tự tôi làm!” Người đàn ông thấp giọng rủa một tiếng, nhìn hai má Vận Nhi đã trắng bệch, cố chịu đau tay run run dùng kẹp mở vết thương trên lồng ngực. Vận Nhi sợ hãi nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn hình ảnh đầy máu me đó.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Anh Ấy Biến Mất.

“Cô sợ cái gì? Đâu phải là cô bị thương!” Không biết qua bao lâu, lúc Vận Nhi mở mắt ra, thì người đàn ông đó đã xử lý tốt miệng vết thương, đang đứng trước mặt cô. Cô đang ngồi ngược mắt nhìn lên, nên cảm thấy anh ta thật cao!

Nhận ra thể lực anh ta đã kiệt quệ không chống đỡ được nữa, Vận Nhi nhanh chóng đứng dậy, nâng anh ta lên giường nằm nghỉ, “Đổi lại là người con gái khác, nhìn thấy trường hợp máu me như vậy, cũng sẽ sợ hãi phải không nào?”

Vận Nhi muốn rút tay lại nhưng lại bị anh ta gắt gao nắm chặt trong tay, đôi mắt đen láy nhìn thẳng con người màu hổ phách, rồi bỗng nhiên anh ta nhếch môi, nở một nụ cười đẹp, “Hôm nay cô đã cứu tôi!”

“Hả?” Suy nghĩ của Vận Nhi có chút đình trệ, anh ta cũng không nói cảm ơn, chỉ dùng ánh mắt đánh giá cô một cách tùy ý.

Vận Nhi cũng nhận ra được anh ta là một người nguy hiểm, làm gì có ai sẽ để hòm thuốc ở trong phòng khách sạn, hơn nữa anh ta bị bắn, chắc chắn thân phận không đơn giản, nhưng nhìn anh ta, Vận Nhi lại không thấy sợ hãi, có lẽ trong tiềm thức cô cho rằng anh ta không phải một người xấu.

“Anh nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi phải đi rồi!” Vận Nhi đứng lên, mỉm cười nhẹ với anh ta, “Tôi cũng chỉ là vô tình mà cứu anh thôi!”

“Tôi tên là Lôi Ân, cô tên là gì?” Người đàn ông hình như không muốn cô rời đi nhanh như vậy, thật lạ, đối với một cô gái xa lạ, anh ta lại buông

mọi phòng bị, dùng trực giác của bản thân để phán đoán, cô là một cô gái đơn thuần.

“Ô Vận Nhi!” Vận Nhi hào phóng nói ra tên của mình, rồi bình tĩnh xoay người, “Tạm biệt!”

Lôi Ân nhìn bóng dáng Vận Nhi biến mất, không khỏi hồi tưởng lại độ ấm và mùi hương trên lòng bàn tay khi nắm tay cô lúc nãy, không rõ vì sao, miệng vết thương cũng không đau như vừa rồi.

Chuyến đi đến Trung Quốc lần này, xem ra cũng không phải là không thu hoạch được gì!

Vận Nhi biết người tên Lôi Ân kia khẳng định không phải là người đơn giản, cô cũng không muốn có dính dáng hay quan hệ gì với anh ta.

Đến trước cửa thang máy, Vận Nhi thấy một bóng dáng màu đen từ thang máy đi ra, nhìn rất quen, đến khi cô chạy nhanh lại gần nhìn cho rõ thì lại anh ta đã biến mất ở sau chỗ quặt. Vận Nhi chắc chắn mình không nhìn lầm, sườn mặt của người vừa rồi và người cô nhìn thấy ở sân bay rất giống nhau, là Mặc Thiên Hữu phải không?

Không tiếp tục truy cứu vì sao anh ta sẽ xuất hiện ở đây, Vận Nhi nhanh chóng ra khỏi thang máy, rời khỏi khách sạn.

Quần áo của cô bị dính máu, về đến Âu Viên, chị Ngọc nhìn thấy còn bị dọa không nhẹ. Vận Nhi vội vàng giải thích cô không cần thận dính máu vẽ lên quần áo, không muốn chị ấy lo lắng nên cô đã nghĩ ra một lời nói dối. Vận Nhi đi nhanh lên lầu tắm rửa thay quần áo mới, vứt bộ quần áo kia vào sọt rác.

Thời điểm Âu Thừa Duẫn trở về Vận Nhi đã đi ngủ, nhưng Vận Nhi có thể cảm giác được cả đêm anh đều không trở về phòng, không rõ là không về nhà hay là không vào phòng. Mãi đến sáng ngày hôm sau, nghe chị

Ngọc nói anh có về nhà, nhưng trời chưa sáng đã rời đi rồi. Vận Nhi cảm thấy hơi hoảng hốt và lo lắng. Anh ấy về nhà nhưng sao lại không vào phòng?

Lúc cô nhận được điện thoại của anh, thì anh đang ở sân bay, anh nói phải đi Italy công tác vài ngày. Vận Nhi lập tức cảm thấy không thích hợp, anh ấy đột nhiên đi công tác, không hề báo trước làm một chút tâm lý chuẩn bị cô cũng không có. Âu Thừa Duẫn nói mấy câu, có vẻ vội vàng, sau đó liền cúp máy.

Vài ngày sau vẫn không thấy Âu Thừa Duẫn gọi điện thoại, Vận Nhi suốt ngày hoảng hốt, có chút không yên lòng, nhớ anh, lo lắng cho anh, nhưng cái gì cũng không làm được.

Thật ra Âu Thừa Duẫn và Mẫn Thiên Hữu suốt đêm bay đến Italy, viên ngọc xanh lần trước bọn họ có được, trên đường vận chuyển bị đánh cắp, không cần nghi ngờ, chắc chắn do người của Áo Lai Đặc làm, nghe nói bọn Mafia thái tử cũng đến Trung Quốc tìm kiếm viên ngọc xanh không rõ lai lịch kia. Tiêu Trác và Nam Cung Thần chú ý hành tung trong nước của bọn chúng, biết bọn chúng đã bay đi Italy.

Nhiệm vụ lần này đã thành công một nửa, ai cũng không nghĩ đến sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn như vậy!

Đến ngày thứ năm Âu Thừa Duẫn biến mất, Vận Nhi gặp Tô Thượng Đông đến trường học của cô, “Anh cả?”

Vận Nhi vừa tan học, đi cùng Hứa Tâm Lam ra khỏi trường thì nhìn thấy chiếc xe Ferrari quen thuộc đậu ở đó, Tô Thượng Đông nhìn Vận Nhi đi về phía anh, bóng dáng uyển chuyển dưới ánh chiều tà càng thêm vẻ yếu điệu, “Sao nhìn em có vẻ gầy đi!”

Tô Thượng Đông vuốt sợi tóc trước mặt cô ra sau gáy, quan tâm lo lắng hỏi cô.

“Không mà? Em còn cảm thấy gần đây béo lên không ít ấy!” Vận Nhi để tay lên gò má, kháng nghị nói.

Từ lần gặp ở bệnh viện, Vận Nhi cũng chưa gặp lại Tô Thượng Đông, cũng hơn mười ngày mà thôi. Sự quan tâm của Tô Thượng Đông bù đắp phần nào sự trống vắng của Âu Thừa Duẫn gây nên cho cô.

“Âu Thừa Duẫn đi công tác?” Tô Thượng Đông chờ Vận Nhi rời khỏi trường, thuận miệng hỏi.

“Vâng... hình như công ty bên kia xảy ra chút vấn đề!” Âu Thừa Duẫn nói với cô như vậy, bây giờ không có tin tức của anh, Vận Nhi rất lo lắng.

“Không cần lo lắng, anh ta sẽ xử lý tốt thôi!” Tô Thượng Đông an ủi cô, mặc dù bản thân với việc Âu Thừa Duẫn xuất ngoại cũng có hoài nghi. Tập đoàn SK lớn như vậy, anh cũng không hiểu rõ cơ cấu bên trong, nên cũng không giúp được cô.

“Vâng...” Vận Nhi miễn cưỡng gật đầu, lộ ra một chút tươi cười. Sau đó, Tô Thượng Đông mang cô đi nhà hàng chuyên món Tây ăn cơm, rồi lại đưa cô đi nghe nhạc, đến lúc tan cuộc đã là chín giờ tối.

“Em về sớm nghỉ ngơi đi!” Tô Thượng Đông siết chặt thêm áo khoác của cô, sau đó đưa chìa khóa xe cho cô, “Về sau xe này cho em lái!”

“Không cần đâu, anh cả!” Vận Nhi muốn cự tuyệt, nhưng Tô Thượng Đông không cho cô có cơ hội từ chối, “Nghe lời, vốn dĩ xe này mua để tặng cho em, chính em lái xe về đi, anh gọi lái xe tới đón!”

Tô Thượng Đông đẩy Vận Nhi lên xe, săn sóc dặn dò cô, “Lái xe chậm thôi, cẩn thận một chút!”

“Vâng, anh cả!” Vận Nhi vẫy vẫy tay. Chiếc xe Ferrari màu đỏ này vẫn giống như lần trước cô lái, nhìn bóng dáng cao lớn đứng ngoài xe, bất tri

bất giác, hốc mắt cô đã có chút ươn ướt.

Từ đấy, Vận Nhi tự mình lái xe đi học. Khi Âu Thừa Duẫn chưa trở về, Tô Thượng Đông thường gọi cho cô hẹn cùng nhau ăn cơm, rồi lại lái xe theo cô về nhà. Vận Nhi không có chú ý đến, vẫn có một chiếc xe thể thao màu trắng đi theo.

Tô Thượng Đông tận mắt nhìn cô về nhà mới yên tâm quay đầu, trở về biệt thự của chính mình.

Âu Thừa Duẫn rời đi đã hai mươi ngày, ngoại trừ cuộc điện thoại gọi cho cô lúc ở sân bay sau đó không hề có tin tức gì, Vận Nhi gọi cho anh thì điện thoại luôn trong tình trạng tắt máy. May có Tô Thượng Đông luôn bên cạnh cô an ủi. Vận Nhi quyết định, khi nào anh trở về, sẽ nói ba từ mà cô nợ anh.

Anh còn chưa nghe được cô nói, em yêu anh!

Hôm nay, Vận Nhi nghe được Tô Thượng Đông thông báo, Phạm Tu Vũ đã tỉnh, cô vui đến điên rồi, lập tức trốn học đến bệnh viện.

Lúc đến bệnh viện, nhìn thấy Phạm Tu Vũ đã tỉnh, đang ôm Tô Ân Huệ, cô vui mừng chảy nước mắt.

“Bé ngốc, em khóc cái gì?” Tô Thượng Đông đưa giấy cho cô, vỗ nhẹ nhẹ lưng cô.

“Anh cả!” Trong lòng Vận Nhi ủy khuất, nghe được giọng nói của Tô Thượng Đông, không khống chế được nhào vào lòng anh, bất lực khóc.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Trở Về

“Vận Nhi đến đây à?” Thân thể Phạm Tu Vũ còn hơi suy yếu, nhìn thấy Vận Nhi đứng bên cạnh, trên mặt liền hiện lên ý cười thản nhiên.

“Vâng... cuối cùng thì anh Tu Vũ cũng tỉnh rồi!”. Vận Nhi lại nghe được giọng nói ôn hòa ấy, mà tưởng như đã cách cả thế kỷ rồi. Cô đi đến bên người Phạm Tu Vũ và ngồi xổm xuống, nắm lấy tay anh ấy, ngón tay gầy dường như chỉ có da bọc xương, nhìn rõ cả gân xanh, trong lòng Vận Nhi lại cảm thấy căng thẳng, nhịn không được mà rơi lệ, anh Tu Vũ gầy quá.

“Hai chị em các em sao lại thích khóc như vậy chứ, không phải bây giờ anh rất tốt sao!” Giọng nói Phạm Tu Vũ vừa suy yếu lại mang theo chút run run, có thể bởi vì mới tỉnh lại, chưa thể thích ứng ngay với hoàn cảnh xung quanh, nói được mấy câu liền không nhịn được mà ho khan.

“Được rồi được rồi, đừng nói nhiều như vậy, anh nghỉ ngơi cho tốt đi!” Tô Ân Huệ khẩn trương đứng dậy, đỡ lấy vai anh, Vận Nhi đang đứng bên cạnh bị đẩy sang một bên. Không biết có phải chỉ là vô tình hay không, cô đẩy khá mạnh, khiến Vận Nhi thiếu chút nữa bị ngã xuống, may mắn có Tô Thượng Đông đỡ Vận Nhi kịp thời.

“Vận Nhi, chúng ta ra ngoài trước đi!” Tô Thượng Đông vỗ vỗ mu bàn tay Vận Nhi, nói với cô.

“Vâng!” Vận Nhi lau khô nước mắt, nhìn thoáng qua Phạm Tu Vũ đã nằm xuống và Tô Ân Huệ đang đưa lưng về phía cô, đi theo Tô Thượng Đông ra ngoài.

“Âu Thừa Duẫn vẫn chưa về sao?” Tô Đông Thượng cùng Vận Nhi ra khỏi phòng bệnh, anh nhìn gương mặt ngày một gầy của cô, đau lòng hỏi.

Vận Nhi lắc đầu, sự mất mát nơi đáy mắt cũng theo đó hiện rõ, cho đến bây giờ cô cũng không biết lo lắng cho một người là đấng đấng chờ đợi và dày vò người ta như vậy. Đột nhiên phát hiện anh ấy biến mất, mà ngay cả bầu không khí mà cô đang hít thở cũng mang hương vị khiến cô nhớ đến anh. Nhưng, không biết anh ở nơi khác có nhớ đến cô không? Hai trái tim đang yêu, hẳn là có thể cảm nhận được hơi thở của nhau phải không?

“Anh cả, anh ấy sẽ trở về, đúng không?” Vận Nhi không ngừng thôi miên bản thân phải tin tưởng anh, thương anh, sẽ phải tin tưởng anh. Trước giờ Âu Thừa Duẫn không thất tín với cô bao giờ, cô nên kiên nhẫn mới phải.

“Tất nhiên rồi, nếu anh ta không trở về, thì tương đương với việc nhận thua!” Tô Thượng Đông yêu thương vuốt ve mái tóc của cô, vừa nãy từ phía sau nhìn thấy Tô Ân Huệ đẩy cô ra, trong lòng anh rất không thoải mái. Từ nhỏ ở Tô gia, Vận Nhi vẫn rất được yêu thương, nếu chỉ vì Âu Thừa Duẫn mà ảnh hưởng tình cảm chị em của bọn họ, anh không muốn nhìn thấy việc như vậy xảy ra.

Ngày đó những lời nói của Âu Thừa Duẫn nói với anh, ký ức ấy đến giờ vẫn còn mới mẻ. Nhưng cuối cùng anh vẫn không hiểu được “buông tay” theo lời Âu Thừa Duẫn, sẽ là khi nào.

Có điều, nếu anh ta không trở về, anh nên làm gì đó! Anh không thể trở mặt nhìn Vận Nhi vì anh ta mà sa sút tinh thần!

Vận Nhi đi rồi, Tô Thượng Đông kéo lại Tô Ân Huệ cũng đang định rời đi, sự nghiêm túc trong mắt anh khiến Tô Ân Huệ cũng phải khẩn trương, “Anh không phải nói em nên đối xử tốt với Vận Nhi sao?”

“Em đối với em ấy có chỗ nào không tốt?” Tô Ân Huệ không kiên nhẫn gạt phăng tay của anh ra, cô không rõ, sao bây giờ anh cả cũng đối xử tốt với Vận Nhi như vậy!

Bây giờ em ấy được cha mẹ yêu thích, Âu Thừa Duẫn sủng ái, ngay cả Tô Thượng Đông cũng ngày càng thiên vị em ấy! Trước kia không phải như vậy!

“Phạm Tu Vũ mới là người em nên quý trọng, em như vậy không phải khiến cậu ta thất vọng sao?” Tô Thượng Đông không muốn nổi giận với em mình, nhưng xem bộ dạng luôn khăng khăng một mực của nó bây giờ, anh không nhịn được mà to tiếng quát.

“Anh cả, em biết bản thân đang làm gì, bây giờ Tu Vũ đã tỉnh, em cũng không nợ anh ấy cái gì nữa!” Trong mắt Tô Ân Huệ là ánh lửa quyết liệt không chịu thua. Tình cảm của cô đối với Phạm Tu Vũ, trước giờ đều là cảm kích và áy náy, hiện tại đã không nợ anh gì cả, về sau cũng sẽ không!

“Tô Ân Huệ, em tỉnh lại đi!” Tô Thượng Đông kéo cô đến một bên, dùng sức hơi lớn nên kéo thân thể của cô ngã về phía trước.

“Âu Thừa Duẫn, người này vốn không xứng với chị em các em!”

“Em yêu anh ấy!” Đây là lần đầu tiên, trước mặt Tô Thượng Đông, Tô Ân Huệ không lí trí như vậy, bình thường anh em hai người đều kiểm soát cảm xúc rất tốt, không giống hôm nay mặt đỏ tai hồng cãi nhau như vậy.

“Anh cả, anh cũng biết, vì yêu anh ấy, mấy năm qua em khổ sở như thế nào, dù là anh ấy không yêu em, nhưng em cũng không quên được anh ấy. Em biết em thật vô dụng, nhưng em không thể khống chế tình cảm của chính mình!” Tô Ân Huệ che mặt khóc, mấy ngày trước cô bị áp lực rất lớn, bây giờ Phạm Tu Vũ đã tỉnh, cố muốn trút hết tất cả ủy khuất tích tụ lại mấy ngày qua ra ngoài.

Tô Thượng Đông nhìn cô lớn lên từ bé đến giờ, cũng thông cảm với tình cảm như con thiêu thân lao vào lửa của cô, anh không phải cũng như vậy sao!

“Ân Huệ, so với anh ta, Tu Vũ càng hiểu được quý trọng em, em tội gì đâu!” Anh là không có lựa chọn, từ cách đây hai mươi năm đã định là sẽ yêu cô ấy, nhưng Tô Ân Huệ thì khác, những năm gần đây em ấy sống quá mệt mỏi, quá vất vả, em ấy nên có được người đàn ông tốt yêu thương mình.

Nhưng người đó tuyệt đối không phải là Âu Thừa Duẫn.

“Em không thấy khổ, em không cần...” Tô Ân Huệ dựa vào vách tường, thì thào tự nói.

Dù cho anh ấy nói chỉ là muốn thay Thừa Huyền gánh vác trách nhiệm, cô cũng có thể giả bộ là anh ấy đang để ý cô!

Tô Ân Huệ, thật ra mi cũng có thể hạnh phúc!

...

Sân bay, đã biến mất hai mươi tư ngày Âu Thừa Duẫn và Mẫn Thiên Hữu cùng mặc âu phục màu sẫm, thân thể cao lớn giữa dòng người đi lại trên sân bay, mặc dù ai cũng bận việc riêng, nhưng vẫn nhận được ánh mắt ái mộ của đa số phụ nữ.

“Điện hạ!” Tín và một người đàn ông mặc Tây phục màu đen phân biệt đứng ở hai bên Âu Thừa Duẫn và Mẫn Thiên Hữu, Âu Thừa Duẫn tháo kính râm xuống, vẻ mặt ủ rũ, trên cằm còn có vết râu mờ nhưng anh cũng không để ý. Nhưng thoạt nhìn như vậy, lại càng có vẻ biếng nhác gợi cảm. “Thiếu gia!” Ở bên kia, người đàn ông bên người Mẫn Thiên Hữu cũng tiến lên đón người.

“Buổi tối gặp lại, tôi đi trước có việc!” Âu Thừa Duẫn gật đầu với Mẫn thiên Hữu, rồi lấy từ trong túi áo chìa khóa xe, bóng dáng ngạo mạn biến mất trong đám đông ở sân bay.

Trong đầu Âu Thừa Duẫn chợt lóe lên một khuôn mặt thanh lệ, hơn hai mươi ngày qua, anh luôn phong bế bản thân ở trạng thái bận rộn để không có thời gian nhớ đến cô. Bây giờ trở về, có nghĩa là quan hệ của bọn họ, cũng nên chấm dứt rồi!

Âu Thừa Duẫn cười lạnh khởi động xe, anh cố ý không liên lạc với cô, là vì để cô chịu đựng đủ sự giày vò của việc tương tư. Giờ đây, anh đã chắc chắn. Mấy ngày qua, nhất cử nhất động của cô anh đều nắm trong lòng bàn tay, dù anh không ở trong nước, nhưng đối với Tô Vận nhi, anh chưa bao giờ lơ là!

“Âu tổng, ngài đến rồi!” Âu Thừa Duẫn lái xe đến cửa hàng trang sức Thần Vũ, chiếc nhẫn anh đặt lần trước đã làm xong. Khi người bán hàng đem chiếc nhẫn được chế tác theo yêu cầu đặc biệt của anh ra. Âu Thừa Duẫn đột nhiên thấy có chút hoảng hốt. Chính giữa viên ngọc có khắc ba chữ cái “Y-U-N”, mà bên dưới còn khắc thêm một câu, “I Love You!”

“Được rồi, chính là nó!” Âu Thừa Duẫn đặt chiếc nhẫn lại hộp đựng tinh xảo, trong lòng đột nhiên thấy nao nao, có lẽ, thứ mà anh cho thể Vận Nhi, chỉ là chiếc nhẫn kim cương này mà thôi!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Tâm Kế Của Phụ Nữ

“Này, Vận Nhi, sao giờ cậu lại ngủ thế?” Hứa Tâm Lam hùng dũng từ ngoài trở về trường học, lại thấy Vận Nhi ngủ cả buổi chiều, vẻ mặt thì mệt mỏi, sao cô thấy Vận Nhi ngày càng thích ngủ thế nhỉ? Đi học cũng ngủ được, trước giờ đâu có như vậy.

“Hả? Tan học rồi à?” Đột nhiên tỉnh lại, Vận Nhi từ chỗ ngồi đứng bật dậy, giờ cô mới nhận ra phòng học đã không còn một bóng người, cũng may chiều nay là lớp học lý thuyết, nếu là lớp vũ đạo chắc cô không trụ nổi.

“Tớ ngất, cậu mau hồi hồn đi, đi thôi!” Hứa Tâm Lam không khách khí gõ gõ đầu óc vẫn còn đang mơ màng của Vận Nhi, kéo cô đi ra ngoài.

“Biết thế tớ về thẳng nhà cho xong!” Vận Nhi ảo não nghịch nghịch tóc, ai bảo cô là trò ngoan cơ, bình thường sẽ không trốn tiết, ra khỏi bệnh viện là trực tiếp về trường học.

“Vận Nhi, sao mấy ngày nay không nhìn thấy Nhĩ Kỳ nhỉ?” Hứa Tâm Lam ôm Vận Nhi cùng đi xuống lầu, có vẻ thất vọng hỏi.

“Không biết, cả ngày tớ đều ở cùng cậu, cũng không gặp anh ấy mà!” Vận Nhi lắc đầu, làn gió thổi tới, khiến đầu óc có chút thanh tỉnh, “Tớ đi lấy xe, cần tớ đưa cậu về nhà không?”

“Không cần, tớ tự về được, nhưng nhìn bộ dáng bây giờ của cậu có thể lái xe được sao?” Hứa Tâm Lam nhìn cô lo lắng, nhìn thế nào đều thấy cô có chút không thích hợp.

“Không việc gì đâu, có thể do hai ngày gần đây tớ mất ngủ, ngủ không ngon giấc!” Vận Nhi xoa nhẹ mắt, nói.

“À há, chồng cậu không có ở đây, cậu liền ngủ không ngon hử?” Hứa Tâm Lam ở một bên trêu ghẹo, vừa cười vừa nói lại mang theo chút hâm mộ.

“Đi chết đi, tớ về đây!” Vận Nhi đẩy nhẹ cô, sắc mặt ửng đỏ đi về phía gara ô tô.

Hôm nay cô thấy mí mắt mình bị nháy liên tục, chẳng lẽ có phát sinh chuyện gì sao?

Vận Nhi không phải là người mê tín, nhưng giờ Âu Thừa Duẫn không ở bên cạnh cô, cô không ngăn được cảm giác hoảng hốt trong lòng.

Cô lấy xe, rồi lái xe thẳng về Âu viên.

Khi Âu Thừa Duẫn từ bar Địa Ngục đi ra, trời đã tối rồi, con người đen như đá thạch anh ánh lên vẻ long lánh đang nhìn chăm chăm phía xa, ngón tay siết chặt chiếc hộp trong túi quần, tâm trạng có phần nặng nề.

Sau khoảng chừng thời gian hút một điều thuốc, anh vút tàn thuốc ra ngoài cửa xe, một tay đỡ cằm, lái xe nghênh ngang mà đi.

Tiếng chuông di động du dương vang lên, Âu Thừa Duẫn nhìn thoáng qua màn hình, cô ta gọi điện thoại đến thật đúng lúc, anh vừa về nước, cô ta đã biết rồi?

“Có việc gì?” Lần thứ sáu tiếng chuông vang lên, Âu Thừa Duẫn không kiên nhẫn nghe máy.

“Rất cuộc anh cũng xuất hiện, anh có biết hơn hai mươi ngày rồi, mỗi ngày em đều gọi điện cho anh?” Giọng nữ chậm rãi truyền vào tai Âu Thừa

Duẩn, theo bản năng anh muốn ngăn cô ta cách xa mình, “Không có việc gì tôi cúp máy!”

“Thừa Duẩn, có phải em chết rồi, anh mới nguyện ý nhìn đến em?” Giọng nói nức nở quý mị vì khóc của Tô Ân Huệ truyền đến trong tai Âu Thừa Duẩn, làm anh phanh xe lại theo bản năng, một tay nắm chặt tai nghe điện thoại.

“Tô Ân Huệ, cô muốn làm cái gì?” Sự tuyệt vọng trong đó khiến Âu Thừa Duẩn cảm giác được người nói dường như không quý trọng tính mạng bản thân, có chút quý dị, thật không bình thường.

“Anh đến gặp em một lần được không, em muốn gặp anh...” Giọng nói càng ngày càng nhỏ, nhờ nhẹ đến mức trái tim Âu Thừa Duẩn dường như buộc chặt. Chờ khi anh gọi điện thoại lại, điện thoại đã tắt máy, “Tô Ân Huệ, cô định làm gì...”

“Shit!” Âu Thừa Duẩn tức giận vỗ tay lái, rửa thầm trong lòng đồng thời xoay tay lái, đi về phía biệt thự ở lưng chừng núi.

Tô Ân Huệ, cô ta học được uy hiếp anh, được lắm!

Muốn chết phải không?

Vậy cách xa anh mà chết!

Trước giờ anh không phải là một người hay thông cảm với người khác, nhất là với người phụ nữ mà anh căm thù đến tận xương tủy này!

Ánh mắt anh sắc bén như loài báo trong đêm, đạp mạnh chân ga, chiếc xe biến mất trong màn đêm.

Tô Ân Huệ ngồi xõm trên chiếc thảm màu đỏ xa xỉ, áo ngủ gợi cảm màu đỏ thắm bằng tơ tằm trong suốt, mái tóc uốn xoắn óng mượt quyến rũ che

trước ngực, khuôn mặt nhẵn mịn được trang điểm tỉ mỉ mỏng lung dưới ánh đèn mờ, bầu ngực lộ một nửa, xương quai xanh gợi cảm, đùi ngọc thon dài bao bọc lấy cặp mông tròn lẳn, ôn nhuận như ngọc, chiếc cốc dài trong tay lắc lư qua lại theo đầu ngón tay của cô ta.

Trong con người mê hoặc là khát vọng khó có thể dập tắt, đêm nay, cô nhất định phải trở thành người phụ nữ của anh!

Dứt bỏ tất cả, cô muốn đường đường chính chính làm người phụ nữ bên cạnh anh ấy!

Nghe tiếng mở cửa dưới lầu, cùng tiếng bước chân từ xa vang đến, Tô Ân Huệ tắt đèn trong phòng đi, chỉ để lại ánh đèn bàn mờ ảo, đặt hai chiếc cốc uống rượu nho lên mặt bàn trà bằng thủy tinh.

“Đừng bật đèn!” Bóng dáng cao lớn tiến đến, khi ngửi được mùi nước hoa cổ long truyền đến, Tô Ân Huệ liêu lĩnh lao vào lòng anh, đến khi cảm nhận được độ ấm trong ngực và hơi thở của anh, cô mới tìm lại được giọng nói của chính mình.

Âu Thừa Duẫn cũng không đẩy cô ta ra, mà nương vò ngọn đèn mờ nhạt nhìn kỹ người phụ nữ trong lòng mình, thiên kiều bá mị, phong tình vạn chủng.

“Đây là lần cuối cùng, Tô Ân Huệ, đây là lần cuối cùng tôi dung túng cho cô!” Ánh mắt âm lệ của Âu Thừa Duẫn nhìn bốn phía đều là hơi thở mập mờ ám muội, trong lòng nảy sinh sự chán ghét, nhúu nhúu mày, không tiếng động đẩy người phụ nữ trong lòng ra.

“Thừa Duẫn, em biết anh không thật lòng với Vận Nhi, anh cho em một cơ hội được không?” Biết anh xuất ngoại, cũng biết Vận Nhi bị anh vô tình bỏ lại, cô không tin một người đàn ông lạnh lùng khi thực sự yêu một người, sẽ đột nhiên biến mất không để cô ấy tìm thấy.

“Nhớ kỹ lời tôi từng nói không? Cho dù tôi và Tô Vận Nhi ly hôn, cô, cũng không có khả năng trở thành Âu phu nhân!” Đáy mắt Âu Thừa Duẫn là sự thản nhiên và coi thường, đặt tự tôn và kiêu ngạo của cô ta dưới lòng bàn chân, chỉ có thể tránh ở sau lưng im lặng rơi lệ.

“Em không cần danh phận, chỉ cần được ở bên anh, Duẫn, em yêu anh...” Hai tay Tô Ân Huệ nắm chặt thắt lưng của anh, cô tình nguyện để anh hận cô, ít nhất như vậy trong lòng anh luôn nhớ đến cô, cũng không muốn một chút quan hệ với anh cũng không có.

“Yêu?” Âu Thừa Duẫn cười nhạt một tiếng, gạt đi đôi tay đang để trên hông mình. Đều là cảm giác tinh tế mềm nhẵn, nhưng anh không có một chút dục vọng nào, đối với Tô Ân Huệ, anh không có cảm giác mâu thuẫn rối rắm như với Tô Vận Nhi, cái cảm giác rối rắm đến đau lòng! Ngay cả hận, cũng hận mù quáng như vậy!

Âu Thừa Duẫn nhìn thấy cốc thủy tinh đặt trên bàn, màu đỏ sậm của rượu ở trong phòng này càng thêm thuần hương và mê người. Đôi chân thon dài cất bước, Âu Thừa Duẫn cầm lấy chân cốc, lắc chất lỏng màu đỏ trong đó, ngửa đầu, một ngụm uống cạn.

Tô Ân Huệ, muốn đấu cùng anh, còn chưa đủ sức!

Tô Ân Huệ nhìn anh không đổi sắc mặt uống hết cốc rượu, khuôn mặt đỏ ửng lên mang theo vẻ không được tự nhiên, ngón tay siết chặt chân váy ngủ, nhắm mắt lại, tháo dây váy ra.

Da thịt bại lộ trong không khí được ngọn đèn chiếu đến, phủ lên một lớp ánh sáng mê hoặc, chậm rãi đi đến gần Âu Thừa Duẫn.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiều

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Lần Cuối Triều Miên.

“Nếu cô không muốn chết, thì rút ra khỏi biệt thự của tôi. Nếu để tôi biết còn có lần sau, Tô Ân Huệ, tôi không cam đoan sẽ không xé nát cô”, giọng nói hờ hững, trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền vào tai Tô Ân Huệ, khiến thân thể của cô ta cứng ngắc trên mặt đất, cảm nhận được thái độ lạnh như băng của Âu Thừa Duẫn, ngay cả không khí xung quanh cũng như đông cứng lại.

“Không, anh không thể đối xử với em như vậy!”. Tô Ân Huệ lão đảo tiến lên dùng sức ôm lấy Âu Thừa Duẫn, không thể như vậy, sao anh ấy có thể phản ứng như vậy?

“Dám cho tôi uống thuốc kích thích, cô vẫn là người đầu tiên!”- Âu Thừa Duẫn tháo cà vạt trên cổ ra, sắc mặt hơi hồng, nhưng đầu óc khó có được vẫn tỉnh táo, “là người đầu tiên, và cũng sẽ là người cuối cùng!”- Âu Thừa Duẫn cởi áo véc và hai cúc áo sơ mi trên cùng, vắt áo lên tay, lạnh lùng đẩy người đàn bà trần như nhộng ra, không hề để ý đến nhiệt tình của cô ta. Tô Ân Huệ bị đẩy ngã trên mặt đất, khoảnh khắc khi hấn xoay người rời đi, cô ta nghe thấy giọng nói lạnh lùng vang lên. Tia nắng soi vào phòng, làm mắt cô ta đau nhói.

Hai mắt Âu Thừa Duẫn đầy tơ máu, cố gắng khắc chế khí nóng đang ngày càng dâng cao trong cơ thể, đạp mạnh chân ga, chiếc xe nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

...

Vân Nhi bị nóng quá mà tỉnh, cô mơ mơ màng màng vươn tay, muốn bật đèn, lại bị một vòng tay cường tráng ôm chặt, toàn bộ thân thể bị bao bọc trong lửa nóng.

“A!!!” Vân nhi cảm giác được trên người có một thân hình rất nóng, vừa muốn hét lên, môi lại bị chặn lại, cô nghĩ được hơi thở quen thuộc, là Âu Thừa Duẫn!

Vân Nhi cảm thấy khó tin, nhưng thân thể lại không động đậy, vì cô tỉnh tường nghe thấy tiếng thở dốc ồ ồ giống như mang theo thống khổ và áp lực trên đỉnh đầu, lại chạm vào làn da nóng dọ người của anh ấy, cô rút tay trở về: “ Duẫn, anh làm sao vậy?”. Sao thân thể anh ấy lại nóng như vậy?

“Vân Nhi, đừng nói, hãy để anh yêu em...”. Sau thật nhiều ngày lại nghe thấy giọng nói từ tính ấy, Vân Nhi thế nhưng cảm thấy có chút khó chịu, nước mắt không tự chủ chảy ra khỏi hốc mắt, anh ấy đã trở lại, đột nhiên đã trở lại.

Hơi thở của Âu Thừa Duẫn mang theo vôi vàng cùng khăn cấp, tùy tiện cởi bỏ váy ngủ trên người Vân Nhi, dục vọng trong cơ thể đang thiêu đốt anh, thũng trướng đau đớn khi chạm tới cô, càng trở nên thêm dọ người. Anh cần cô, chỉ cần cô, nên mới có thể nhịn trong một thời gian dài như vậy, giờ đây thân thể đau đớn đã vượt quá sức chịu đựng của anh.

“Duẫn, anh chậm chút, chậm một chút...”, không dự liệu được anh tiến vào, cô có chút không chịu được anh vôi vàng, nắm lấy bờ vai của anh, nức nở cầu xin.

Nhưng Âu Thừa Duẫn dường như đã mất đi lý trí, căn bản là không nghe được lời cầu xin của cô, chỉ muốn ở trong cơ thể cô mà va chạm, giải tỏa dục vọng trong thân thể.

“ Ừm, Duẫn, anh làm sao vậy?”. Anh đột ngột thú tính làm Vân Nhi hơi sợ hãi, lần đầu tiên phát sinh quan hệ cùng anh, anh cũng không không bần

khoản cảm nhận của cô như vậy, mà tối nay, anh giống như sư tử bị che hai mắt, chỉ để ý nhu cầu của bản thân mà phát tiết trên cơ thể cô, để lại các vết xanh tím. Mỗi một lần anh tiến vào, mãnh liệt như thế đây là lần cuối cùng, nắm chặt thắt lưng của cô, một lần lại một lần va chạm.

Thân thể và mặt của Vân Nhi đã bị bao phủ bởi một tầng mồ hôi tinh mịn, lúc anh xoay người nằm xuống bên cạnh, cô bật khóc rấm rức.

“Vân Nhi, em yêu, anh xin lỗi”. Âu Thừa Duẫn ý thức được hành động vừa rồi của mình đã làm cô đau, ảo não bản thân điên cuồng, nhưng anh không khống chế được chính mình. Tô Ân Huệ, mẹ kiếp, dám cho anh uống thuốc kích thích mạnh như vậy. Âu Thừa Duẫn ôm lấy thân thể bị chà đạp của Vân Nhi, đau lòng hôn lên vết nước mắt trên mặt cô, lần đầu tiên lên tiếng xin lỗi. “Xin lỗi” là từ trước nay chưa từng có trong từ điển của anh!

“Hu hu, anh thật xấu, sao có thể đối xử với em như vậy?”. Vân Nhi cố chịu thân thể đau nhức, cuộn mình chui vào trong lòng anh, nước mắt một giọt lại một giọt rơi xuống lồng ngực cường tráng, làm tim anh thấy chua xót. Ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên khuôn mặt trắng nõn lại bóng loáng như sữa, Âu Thừa Duẫn ôm chặt cô trong ngực, “Sau này sẽ không như vậy!”. Sau này sẽ không, vì, không có lần sau...

Vân Nhi đối hành vi điên cuồng của anh vẫn còn chút sợ hãi trong lòng, được Âu Thừa Duẫn vuốt ve, mới thấy thân thể không đau như lúc trước.

“Sao em thấy ánh mắt anh nhìn em có chút khác lạ, có phải có chuyện gì mà em không biết không?”. Vân Nhi được Âu Thừa Duẫn ôm vào phòng tắm, hai người dựa vào nhau hưởng thụ sự thoải mái mà bồn tắm mát xa mang lại, Vân Nhi hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Khuôn mặt ướm át mang ý cười ngẩng lên nhìn anh, con người trong suốt không chứa một tia tạp chất, ánh mắt như vậy, làm cho Âu Thừa Duẫn cảm

thấy quần bách chưa từng có, kể cả khi làm việc, giống như, chỉ cần anh buông tay, cô sẽ thật sự biến mất.

“Vận Nhi...” Ngón tay Âu Thừa Duẫn lướt qua thân thể xinh đẹp của cô, mang theo từng dòng điện nhỏ, hôn lên mái tóc ẩm nước của cô, hơi thở hai người hòa quyện vào nhau, “Còn đau không em?”. Vận Nhi xấu hổ cảm thấy tay anh đang vuốt ve nơi tư mật của mình, càng vùi sâu thân thể vào trong nước, lắc đầu nhẹ nhàng. Càng ôm anh thân mật như vậy, cô càng cảm thấy bất an, cảm giác sẽ phát sinh chuyện gì.

“Duẫn, đừng bao giờ không nói lời nào mà rời đi như vậy nữa được không? Em sẽ sợ hãi!”. Chiếc mũi thon nhỏ của cô đỏ bừng lên, cô ngẩng đầu nhìn con người đen như mực, cái trán chạm khẽ vào chiếc cằm cương nghị, đắm mình trong cái hôn bất chợt của anh.

“Đừng hận anh...”. Bàn tay Âu Thừa Duẫn đỡ gáy cô, làm nụ hôn thêm sâu sắc. Không biết vì hơi nước trong phòng tắm hay vì cái gì, Vận Nhi lại nhìn thấy đôi mắt anh có ánh nước. Trong lòng cô ngày càng bất an hơn, anh ôn nhu, anh nhiệt tình, dường như có sự quyến luyến của lần cuối cùng bên nhau, dùng thân thể để chứng minh tình yêu của anh với cô.

“Vận Nhi, cho anh thêm một lần nữa được không?”. Anh nhẹ nhàng đặt cô dưới thân, ngón tay xuyên qua mái tóc cô, lúc này, động tác của anh trở nên dịu dàng mà che chở, như muốn cô quên đi hành động thô lỗ vừa nãy của mình. Một đêm triền miên, anh dường như đã dùng hết toàn bộ nhiệt tình và tinh lực, nhưng không thể lấp đầy lỗ hổng trong lòng. Qua đêm nay, giữa bọn họ, sẽ không còn bên nhau nữa đi?

Thời điểm Âu Thừa Duẫn rời giường, Vận Nhi vẫn ngủ say, tối hôm qua cô bị ép buộc không ít. Ngón tay Âu Thừa Duẫn vuốt lại lọn tóc trên trán cô, đặt một nụ hôn lên đó, ánh mắt đã không còn sự lưu luyến.

Nhưng khi anh định lấy chiếc nhẫn ngày hôm qua mua tại cửa hàng, lại ngạc nhiên phát hiện, không thấy chiếc nhẫn đâu!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Sự Biến Hóa Của Thân Thể.

Thời điểm Vận Nhi tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, tia nắng xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào trong phòng, cô giật mình ngồi dậy, mặc kệ thân thể vẫn còn đau nhức, chạy đến phòng tắm mặc quần áo, rửa mặt. Toi rồi, bị muộn rồi.

Bình thường Âu Thừa Duẫn đều dậy sớm hơn cô, khi cô tỉnh lại thì anh đã đi rồi. Nhưng những dấu vết trên người thời thời khắc khắc nhắc nhở Vận Nhi, hôm qua anh ấy đã trở lại bên cạnh cô.

Để đảm bảo an toàn, Vận Nhi mặc một chiếc áo trắng cùng quần bò, trên cổ mang một chiếc khăn lụa, che đi các vết xanh tím loang lổ, may mà giờ là mùa thu, nếu không cô mặc như vậy ra ngoài thật là dọa chết mọi người.

Để tóc xõa tự nhiên bên vai, Vận Nhi cầm di động ở bên giường rồi chạy xuống dưới lầu.

“Chị Ngọc, Âu Thừa Duẫn đi lúc nào vậy...” Vừa chạy xuống lầu, Vận Nhi vừa vội vàng hỏi về Âu Thừa Duẫn.

“Sáng sớm Điện hạ đã đến công ty, phu nhân, cô tỉnh rồi?” Chi Ngọc đang bưng bữa sáng đặt vào bàn ăn, vừa lúc thấy cô vội vàng chạy xuống.

“Vậy à, vậy em đến trường đây!” Vận Nhi biết được anh đến công ty, rất cuộc thấy yên tâm, cầm lấy cốc sữa trên bàn đưa lên miệng uống, có thể do uống quá nhanh, dạ dày cô đột nhiên cảm thấy khó chịu. Vận Nhi cố nén cảm giác muốn nôn xuống, đặt cốc lên bàn, “Em không ăn đâu, bị muộn rồi chị ạ!”

“Kìa, cô đừng vội, Điện hạ đã bảo lái xe đưa cô đến trường học!” Chị Ngọc nhìn sắc mặt Vận Nhi hơi tái nhợt, lo lắng dấn dò. Vận Nhi cũng cảm thấy thân thể không thích hợp tự lái xe, nên để lái xe đưa cô đến trường mà không tự lái.

Chạy đến trước phòng học võ đạo, Vận Nhi thở hổn hển đỡ thắt lưng, cảm thấy eo như rời ra. Nghĩ đến vận động tối qua, mặt Vận Nhi không khỏi đỏ bừng lên.

...

“Ô Vận nhi, đây là lần thứ mấy, tại sao động tác đơn giản như vậy mà em cũng không làm tốt?” Giảng viên võ đạo vừa làm mẫu vừa dạy Vận Nhi, đối với biểu hiện gần đây của cô, rất không hài lòng.

“Xin lỗi cô, để em làm lại!” Chỉ là động tác xoay tròn liên tục mà Vận Nhi cảm thấy có chút lực bất tòng tâm, trước đây cô có thể thoải mái chuyển chân xoay tròn mười mấy vòng, bây giờ chỉ xoay một vòng đã thấy đầu choáng váng muốn nôn. Làm thêm vài lần đều không được, cô giáo để cho cô qua bên cạnh nghỉ, quay sang dạy một bạn khác.

“Này, Tô Vận nhi, cậu kiệt sức rồi phải không? Chồng cậu mỗi lần đều kịch liệt như vậy à?” Hứa Tâm Lam đến chỗ cô, nhìn vẻ mặt uể oải của cô, mở to mắt nhìn cô vẻ ám muội. Vận Nhi lắc đầu, trừng mắt liếc bạn một cái: “Gì chứ?”

“Thôi đi, rõ ràng như vậy rồi, mà cậu còn không thừa nhận?” Hứa Tâm Lam dương cầm chỉ chỉ trước ngực cô, Vận Nhi ngạc nhiên mở to mắt, nhanh chóng lấy tay che cổ, thật sự là đòi mạng, cô thay quần áo múa, cổ bị lộ hết ra rồi còn gì? Hiển nhiên, người hiểu biết đều có thể nhận ra điều Hứa Tâm Lam nói.

“Thật ra...” Vận Nhi hơi xấu hổ vuốt tóc, cười nụ mang ý lấy lòng.

“Có điều, Tô Vận Nhi, ngực cậu nhìn lớn hơn à nha, đây là công lao diệu thủ hồi xuân của chồng cậu phải không?” Hứa Tâm Lam đưa mắt nhìn lướt từ dưới lên trên mà đánh giá, cuối cùng tầm mắt dừng ở trước ngực cô, thầm nghĩ, Vận Nhi vốn rất gầy, bây giờ so với trước kia còn gầy hơn, mà lại có bộ phận béo lên?

“Biến, mắt cậu nhìn đi đâu vậy!” Tô Vận Nhi giả bộ muốn bóp cổ bạn, nhưng cũng cảm thấy Hứa Tâm Lam nói có phần đúng, tựa như thân thể cô có chút biến hóa, nhưng mấy ngày gần đây cô chỉ mãi lo nghĩ về Âu Thừa Duẫn nên không để ý đến.

...

Âu Thừa Duẫn bận việc cả buổi sáng, mới tỉnh tâm nghĩ đến hẳn có thể rơi ở những nơi nào, tối hôm qua ra khỏi cửa hàng trang sức, anh chỉ đi qua biệt thự ở lưng chừng núi, chẳng lẽ rơi tại chỗ ấy sao?

“Tín, anh vào đây!” Âu Thừa Duẫn ấn điện thoại nội bộ, ra lệnh. Chưa đến một phút, liền vang lên tiếng gõ cửa, Tín tiến vào, “Điện hạ?”

“Anh giúp tôi gọi điện cho Tô Ân Huệ,..., thôi, anh tự mình đi một chuyến đến biệt thự ở lưng chừng núi, giúp tôi tìm một vật!” Âu Thừa Duẫn nâng tay, tự hỏi vài giây rồi nói.

“Vâng, tôi đã rõ, điện hạ!” Tín nghe xong anh muốn tìm cái gì liền đi ra ngoài.

Âu Thừa Duẫn dựa mình vào ghế xoay, mệt mỏi xoa thái dương, tay cầm điện thoại, bật lại tắt máy, tắt máy lại mở ra, cuối cùng vẫn không ấn dãy số trên danh bạ- vợ yêu!

...

“Bác sỹ nói anh khôi phục tốt lắm, vài ngày nữa là có thể xuất viện, anh còn cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?” Tô Ân Huệ ngồi bên Phạm Tu Vũ, ân cần hỏi han, nhìn sắc mặt anh ngày càng hồng hào, trong lòng cô cũng bớt áy náy.

Chuyện tối hôm qua, vẫn làm trong lòng cô có chút băn khoăn, nhưng cô lại phát hiện một điều!

“Ân Huệ, anh khỏe rồi, mấy ngày nay em vất vả rồi, người nhìn gầy hẳn đi!” Phạm Tu Vũ thấy cô gầy mà đau lòng, nắm lấy tay cô, đặt một nụ hôn lên đó. Tô Ân Huệ vẫn luôn bên cạnh chăm sóc, không rời bỏ anh, làm anh thấy được an ủi.

“Em nợ anh, đây là điều phải làm!”, Tô Ân Huệ rút tay mình khỏi tay anh, thái độ bình thản làm Phạm Tu Vũ thương tâm. Cô ấy chăm sóc mình, chỉ vì cảm thấy áy náy thôi sao?

“Tu Vũ, nếu em để anh hiểu lầm điều gì, em rất xin lỗi, có lẽ ngay từ đầu em không nên lôi kéo anh vào chuyện này, sau này, chuyện của em anh cứ kệ đi!” Tô Ân Huệ nói thẳng thắn, những gì mà Phạm Tu Vũ đã làm cô không thể báo đáp, nhưng việc anh thay Thừa Huyền chăm sóc cô ba năm qua, cô rất biết ơn.

Nếu Âu Thừa Duẫn không tìm tới cô, có lẽ cả đời này, cô sẽ đem phần tình cảm mờ mịt đó chôn chặt tận đáy lòng, vì cô không có dũng khí

Nhưng bây giờ đã khác, anh xuất hiện, giống như ba năm trước, hình ảnh khắc sâu trong trí óc cô, cô không muốn chỉ đứng từ xa nhìn anh, vì hạnh phúc của chính mình, cô sẽ cố gắng một lần.

Cho dù ở bên anh mà khóc, cô cũng thấy mình hạnh phúc hơn bây giờ, thiếu anh, cô sống chỉ như cái xác không hồn, cô không muốn sống tiếp như vậy!

Bỏ qua tự tôn mà đến tìm anh chịu nhục nhã, dù Âu Thừa Duẫn một lần lại một lần thương tổn cô, cô không kiềm chế được mà vẫn yêu anh.

“Ân Huệ, em nói vậy là có ý gì? Trước giờ anh chỉ đơn giản là muốn chăm sóc em, giúp em, chẳng nhẽ như vậy cũng không được?” Phạm Tu Vũ không nghĩ đến khi tỉnh dậy sẽ gặp tình huống như vậy, Tô Ân Huệ như thay đổi thành người khác, dù cô đối với anh chỉ là lợi dụng, anh cũng không trách cô. Vì anh yêu cô!

“Từ trước tới giờ, em chưa từng quên được Âu Thừa Duẫn, em muốn ở bên anh ấy, nói như vậy anh hiểu rồi chứ? Nếu không muốn để em thêm áy náy, thì anh hãy bình phục nhanh lên! Em cũng không muốn suốt ngày phải chạy tới bệnh viện!” Đối với sự si tình của Phạm Tu Vũ, Tô Ân Huệ chỉ có thể giả bộ lạnh lùng, khiến cho anh hết hi vọng.

Phạm Tu Vũ nhìn vẻ mặt oán giận của Tô Ân Huệ mà cảm thấy xa lạ, sao cô ấy có thể thốt lên lời nói tổn thương người như vậy, cô ấy biết rõ anh yêu cô mà không cần cô đập lại, chẳng lẽ vì Âu Thừa Duẫn, đến anh cô cũng không cần nữa sao?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Bí Mật Không Biết.

Tô Ân Huệ đi đến cửa bệnh viện thì nhìn thấy một chiếc xe Lamborghini đỗ trước mặt, cô nhận ra ngay người ngồi trong xe là Tín- người đàn ông cô gặp ở tập đoàn SK.

“Tô tiểu thư, tối hôm qua cô có nhìn thấy chiếc nhẫn mà Điện hạ làm rơi?” Tín từ biệt thự ở lưng chừng núi tới, anh tìm ở đó nhưng không thấy vật mà Âu Thừa Duẫn muốn tìm, nên mới phải gặp cô ta để hỏi.

“Không thấy, hôm qua anh ấy chỉ đến một lúc rồi rời đi luôn, sao tôi có thể nhìn thấy?” Tô Ân Huệ bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Tín mà nói, sao Âu Thừa Duẫn không tự đến tìm mình, chẳng lẽ đến nhìn mặt mình, anh ấy cũng không muốn sao?

“Vậy thì đã quấy rầy cô rồi, xin cáo từ!” Tín cố ý nhìn cô ta như muốn đánh giá lại sự chính xác của lời nói đó, rồi sau đó mới khởi động xe rời đi.

Tô Ân Huệ nhìn theo chiếc xe cho đến khi mất dạng, rồi cất bước, tiếng giày cao gót khua cộc cộc trên mặt đường, ngón tay nắm chặt quai túi đeo trên vai.

Tín đem tình huống báo lại cho Âu Thừa Duẫn, trên mặt anh dường như lóe lên chút thất vọng, khoát tay với Tín, để anh ta ra ngoài, một mình ở lại trầm tư trong văn phòng rộng lớn.

Chẳng lẽ kỷ niệm, ý nghĩa cho cuộc hôn nhân này của bọn họ cũng không còn sao?

Ý nghĩa mà anh muốn biểu đạt, cũng nhận ra Vận Nhi rất thích chiếc nhẫn đó, là do ý nghĩa mà chiếc nhẫn đem lại.

“Tổng giám đốc, Tô tổng của Viễn Thái muốn gặp anh.” Âu Thừa Duẫn từ điện thoại nội bộ nghe thấy thông báo của Vu Nhuế liền ra lệnh: “Để anh ta vào đi!”. Tô Thượng Đông đến để khởi binh vấn tội sao?

“Có việc gì?” Âu Thừa Duẫn vừa cắt điện thoại, Tô Thượng Đông đã đẩy cửa bước vào. Âu Thừa Duẫn cười nhẹ, nhìn Tô Thượng Đông đi đến trước mặt, tay cầm hợp đồng chuyển nhượng cổ phần.

“Âu Thừa Duẫn, mày làm gì cũng nên có chừng mực thôi!” Cho đến hôm nay Tô Thượng Đông mới biết, em gái mà mình xem như bảo bối lại bị tên đàn ông trước mặt xem là đối tượng để trả thù, nếu bản thân có thể tìm ra manh mối về thân thế của Vận Nhi, có lẽ đã ngăn chặn được việc hãm ta làm.

“Lời này của Tô tổng là có ý gì?” Ngón tay Âu Thừa Duẫn gõ nhịp trên mặt bàn thủy tinh, liếc thấy Vu Nhuế mang hai tách cà phê tiến vào mà không chú ý đến mùi thuốc súng tràn ngập trong văn phòng, mắt hướng Vu Nhuế ra hiệu, cô ta lập tức đặt cà phê và đi ra ngoài.

“Mày đã sớm biết quan hệ giữa tao và Vận Nhi đúng không?” Vài lần trước Âu Thừa Duẫn ám chỉ làm Tô Thượng Đông vẫn còn rối rắm, hãm ta đã sớm nhận ra, Vận Nhi và anh không phải anh em ruột, nhưng vẫn không lộ ra, thậm chí trong như thế, vì muốn đem ân oán đời trước trút giận lên người Vận Nhi sao?

Cô ấy vô tội mà!

Không dám nghĩ đến, nếu Vận Nhi biết mình vẫn sống bên một kẻ xảo trá như thế, liệu có phải gục ngã hay không?

“Tô tổng che dấu thật giỏi, tôi còn đang tự trách mình không nhận ra ngay từ khi nhìn thấy anh lần đầu tiên đây!” Âu Thừa Duẫn một tay vuốt cằm, một tay hướng Tô Thượng Đông làm tư thế “mời”, động tác tự nhiên mà tao nhã bưng tách cà phê trang trí tinh xảo, nhấp một ngụm. Thật đẳng, cà phê hôm nay dường như đẳng hơn mọi khi rất nhiều.

Lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt đặc biệt của anh ta khi nhìn Vận Nhi ở biệt thự, chính bản thân mình hoài nghi, một người đàn ông khôn khéo như vậy, sao lại để lộ sơ hở trước mặt mình, có khi là vì quá áp lực đi? Tô Thượng Đông yêu Vận Nhi, chính là tình cảm loạn luân bị cấm đoán!

“Dừng lại đi! Buông tha cho Vận Nhi!” Hai tay Tô Thượng Đông chống mạnh lên mặt bàn làm việc, cánh tay phản chiếu hình cong cong trên mặt bàn bằng thủy tinh trong suốt. Trong mắt của Tô Thượng Đông là sự khống chế sắp đến lẫn ranh của sự giới hạn. Chẳng sợ phải trả giá bằng mọi thứ anh có, anh cũng muốn bảo vệ tốt Vận Nhi!

“Không cần anh đến nói cho tôi biết nên làm gì, Tô Thượng Đông, chỉ là Tô Ân Huệ và Tô Vận Nhi mà thôi, tôi chưa khiến Tô gia sụp đổ hoàn toàn, anh đã nên hài lòng rồi!” Ánh mắt Âu Thừa Duẫn lạnh như hàn băng, dùng ánh mắt còn âm lệ hơn để đón nhận con người phẫn nộ của Tô Thượng Đông.

“Mày biết Tô gia là vô tội, vậy Vận Nhi còn không phải như thế sao?” Năm tay của Tô Thượng Đông đập mạnh lên mặt bàn thủy tinh. Đều do anh đã biết quá muộn, bây giờ ngăn cản anh ta như thế nào đây?

“Hướng Chỉ Lan đã chết, đương nhiên Tô Vận Nhi phải trả nợ thay cho bà ta, anh yên tâm, tôi sẽ không lấy mạng của cô ấy!” Nụ cười của Âu Thừa Duẫn mang theo tàn nhẫn và ác độc. Đôi khi, sống không bằng chết, mới là phương thức trả thù tốt nhất.

Nhưng là, anh không lường trước được rằng, trong trò chơi này, bị cuốn vào không chỉ có Tô Vận Nhi, còn có anh nữa...

“Đây là toán bộ số cổ phiếu của tập đoàn ở Mỹ mà tôi sở hữu, đổi lấy việc anh buông tha cho Vận Nhi, có thể chứ?” Đáy mắt Tô Thượng Đông hàm chứa sự cầu xin, tại giờ phút này, anh không còn là Tô đại thiếu gia luôn có bề ngoài ngan nắp nữa, chỉ là một người đàn ông mong muốn bảo hộ được người phụ nữ mà mình yêu thương mà thôi.

Âu Thừa Duẫn giương mắt nhìn anh ta, AY là ngôi sao mới trong giới thương mại, chính anh cũng không ngờ, một công ty có tiềm lực thị trường như vậy mà Tô Thượng Đông lại dùng để bàn điều kiện với anh, đáng giá sao?

Địa vị của Tô Vận Nhi trong lòng anh ta đã vượt qua giá trị tài sản bạc triệu đó? Vì cô ấy, Tô Thượng Đông thậm chí có thể buông bỏ mọi thứ mà mình đang sở hữu! Có điều, cái mà Âu Thừa Duẫn anh không thiếu nhất, chính là tiền!

“Tô tổng thật sự hào phóng, ở trong lòng anh vị trí của em gái còn quan trọng hơn cả bản thân!” Nếu như bị phá sản, anh ta có thể sẽ phải ngồi tù, Tô Thượng Đông không phải không biết, nhưng lại vẫn khư khư cố chấp. Không thể không nói, anh rất bội phục dùng khí của anh ta!

“Đây là chuyện của tôi, anh chỉ cần nói cho tôi biết, là gật đầu, hay là lắc đầu?” Tô Thượng Đông đặt cược một lần cuối cùng, nếu như anh không thể thay đổi được ý định của Âu Thừa Duẫn, vậy thì anh chỉ có thể mạnh mẽ đưa Vận Nhi đi.

Anh sẽ không trơ mắt nhìn anh ta thương tổn cô, cho dù là thương tổn tàn khốc về tinh thần, anh không cho phép anh ta động vào Vận Nhi dù chỉ là một sợi tóc! Trước đó vài ngày, nhìn thấy cô ấy vì Âu Thừa Duẫn biến mất mà thương tâm, anh đã chịu đủ rồi!

“Tôi đã nói, chỉ khi tôi buông tay, anh mới có cơ hội!” Âu Thừa Duẫn ném văn kiện trước mặt về phía Tô Thượng Đông, bóng dáng kiêu ngạo đứng lên từ ghế xoay, nói gằn từng tiếng, “Cho nên, câu trả lời của tôi là, không có khả năng!”

“Âu Thừa Duẫn, một ngày nào đó mày sẽ phải hối hận vì những hành động của mình ngày hôm nay, đúng như mày nói, cơ hội chỉ có một lần, nếu mày buông Vận Nhi ra, có nghĩa là sẽ không còn cơ hội có được cô ấy nữa!” Tô Thượng Đông biết kết quả sẽ là như vậy, nhưng vẫn không ngờ thái độ của Âu Thừa Duẫn lại kiên quyết như vậy.

“Nếu anh nhìn mẹ mình mỗi ngày đều trôi qua trên xe lăn, thậm chí nói cũng không thể nói, liếc nhìn bà ấy một cái cũng cảm thấy khó khăn, anh sẽ hiểu sự tàn nhẫn của tôi hôm nay nhỏ bé như thế nào?” Sở dĩ Âu Thừa Duẫn ở lại đây, thậm chí không dám thường xuyên gặp Kiều Sa, chính là bởi trong lòng anh sợ hãi, sợ hãi đối mặt với mẹ của mình. Anh là hoàng thất điện hạ cao quý, tổng giám đốc của tập đoàn Khóa Quốc, nhưng anh lại không thể quyết định vận mệnh và sự sống chết của người khác.

“Vậy mày có nghĩ đến hay không, sự cố chấp thù hận của mày lại chỉ là một việc ngoài ý muốn, một sự hiểu lầm?” Tô Thượng Đông nghe xong lời Âu Thừa Duẫn, đang chuẩn bị rời khỏi lại dừng lại, xoay người nói.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Bữa Tối Dưới Ánh Nến.

“Người chết không thể mở miệng nói ra, nhưng mà mẹ tôi còn sống!” Sự kinh ngạc trong đôi mắt lạnh lùng của Âu Thừa Duẫn rất nhanh bị sự tàn nhẫn thay thế, phần nộ vỗ mặt bàn nói. Âu Thừa Duẫn anh chưa bao giờ hối hận về việc mà mình làm, bây giờ cũng không ngoại lệ!

Tô Thượng Đông chỉ lạnh nhạt nhìn lại anh ta, sau đó không nói một lời xoay người rời đi.

Bị thù hận che mờ hai mắt, anh ta sẽ không nghe vào những lời anh nói, hơn nữa Âu Thừa Duẫn lại là người duy ngã độc tôn, tâm cao khí ngạo. Nhưng anh không thể cứ để mặc như vậy, Vận Nhi, anh nhất định phải dẫn cô rời khỏi.

“Tín, anh vào đây!” Âu Thừa Duẫn đợi Tô Thượng Đông rời đi rồi ấn điện thoại nội bộ gọi. Cho dù Tô Thượng Đông muốn nhúng tay vào, chỉ sợ cũng không có cơ hội.

Lúc Vận Nhi tan học, ngoài cổng trường đỗ một chiếc xe Lamborghini, nhưng không cùng màu với chiếc xe đưa đón cô, Vận Nhi đi đến gần, nhìn người ngồi trong xe, không ngờ là Tín.

“Sao lại là anh?” Vận Nhi chào Hứa Tam Lam rồi mở cửa ngồi vào xe, cảm thấy hơi lạ. Bình thường Tín luôn không rời khỏi bên cạnh Âu Thừa Duẫn, trước kia có mấy lần trò chuyện, Vận Nhi có thể nhận ra, vị trí của Tín ở trong lòng Âu Thừa Duẫn là không thể đo đếm.

“Điện hạ bảo tôi đến đón cô!” Tín nhìn ngũ quan thanh tú của Vận Nhi, dưới ánh mặt trời càng thêm hồng hào, thần thái sáng láng, trong lòng không biết là tư vị gì. Tư liệu của cô đều qua tay anh, đối với những việc sẽ phát sinh tiếp theo, anh không thể cam đoan, một cô gái tốt đẹp như vậy, về sau còn có thể giữ nguyên nộ cười như vậy hay không.

“Vậy à, thế đi thôi!” Trong lòng Vận Nhi cảm thấy hơi là lạ, một ngày, Âu Thừa Duẫn không nói một lời mà trở về, tối qua anh chỉ dùng hành động để chứng minh anh đã trở lại bên người cô, nhưng sau đó lại không nói dù chỉ một từ, thậm chí một cuộc điện thoại cũng không có.

Màn đêm đã lặng lẽ buông xuống, Vận Nhi cảm giác thấy bất an trong lòng, đến lúc giương mắt lên, xe đã dừng lại trước một nhà hàng thanh nhã, quy củ.

“Phu nhân, điện hạ đang đợi cô, cô vào đi!” Tín quay đầu xe, chiếc xe dần biến mất khỏi tầm mắt của Vận Nhi.

Vận Nhi ngẩng đầu nhìn tòa nhà đèn đuốc chiếu sáng trưng, ánh đèn chiếu loang loáng vào mắt cô làm cô thấy hơi choáng váng.

Đến lúc cô bước vào đại sảnh, không khỏi có chút ngây dại, đại sảnh lớn như vậy nhưng không có một bóng người, trong đó toàn bộ trang trí bởi rất nhiều hoa hồng, ngay cả dưới chân cô cũng là một lớp thảm dày bằng cánh hoa, rất hoa lệ huyền hoặc. Khiến cho cô mỗi khi bước chân trên đó, đều có cảm giác thân thể hơi bồng bênh bay bổng.

Hướng ánh nhìn về phía trên lầu, chỗ gần tay vịn đầu cầu thang có hai nghệ sỹ đang kéo đàn violon, âm nhạc thoải mái mà ung dung. Còn Âu Thừa Duẫn mặc một bộ âu phục màu trắng, đứng trong không gian đầy hoa, nhìn thấy cô đến, chậm rãi đi về phía cô...

Vận Nhi đột nhiên cảm thấy hai mắt có chút mơ hồ, trong mắt như có một tầng sương mù, nàng dùng tay che miệng lại, cảm thấy bây giờ mình

như cô công chúa trong truyện cổ tích, đời hoàng tử là anh, hạnh phúc đến cảm giác không giống thật.

“Sao lại khóc?” Âu Thừa Duẫn đến gần, cúi đầu, ôn nhu hôn lên nước mắt trên mặt cô, ánh mắt dịu dàng đến khó tin. Suýt chút nữa, Vận Nhi sẽ say trong sự dịu dàng từ đôi mắt của anh.

“Đây là...” Âu Thừa Duẫn không phải là người lãng mạn, vốn dĩ Vận Nhi nghĩ những ngày ở đảo Ngàn Sa sẽ là những kí ức đẹp nhất để nhớ lại của cô và anh, nhưng một màn trước mặt này, lại càng làm cho cô cảm thấy không thực, càng khiến cô cảm thấy bất an.

“Bữa tối dưới ánh nến, vợ à, không phải ngay cả điều này em cũng không nhận ra đấy chứ?” Hình dáng Âu Thừa Duẫn dưới ngọn đèn mờ càng thêm anh tuấn, bàn tay to lớn ấm áp bao bọc bàn tay nhỏ xinh của cô, độ ấm trên đó sưởi ấm đến tận lòng cô.

Vận Nhi cúi đầu nhìn quần áo mình đang mặc, cảm thấy không hợp với nơi này cho lắm.

“Sao anh lại không nói cho em biết trước, quần áo em cũng còn chưa thay!” Vận Nhi bĩu môi, hơi kháng nghị rúc vào lòng anh, cái ôm này vẫn cho cô cảm giác an toàn, bền vững như vậy, nhưng lại thêm một chút xa lạ.

“Không sao cả, bất cứ khi nào em cũng là người xinh đẹp nhất!” Âu Thừa Duẫn nắm tay cô, trong lòng cảm thán, vẻ đẹp của cô, trước giờ đều là chân thực nhất, cũng là điều làm anh say đắm nhất. Theo tiếng nhạc bọn họ đi đến sàn khiêu vũ, đây là lần đầu tiên hai người khiêu vũ với nhau, khiến cho trái tim Vận Nhi không hiểu sao đập nhanh hơn hẳn.

Anh đặt cằm trên trán cô, làn da mềm mịn của cô có thể cảm nhận được sự ram ráp do những sợi râu mới nhú trên cằm anh cọ vào, cảm giác hơi đau nhột nhột đó khiến cô nổi gai ốc, đôi mắt thâm thúy tỏa ra ánh sáng lấp lánh, sự ôn nhu trong đó rõ ràng khác với lúc trước.

Giờ phút này Vận Nhi cảm thấy rất hạnh phúc, hai người khiêu vũ hết bài này sang bài khác, giống như để bỏ khuyết lại những tiếc nuối lúc trước. Trước giờ Âu Thừa Duẫn cũng không cẩn thận săn sóc mà cắt sẵn bít tết ra cho cô. Mà lúc này đây, anh lại tự tay rót rượu, cắt bít tết sẵn cho cô, động tác lau khước miệng cũng hoàn mỹ như vậy.

Anh không phải người đàn ông đầu tiên vì cô làm việc này, Tô Thượng Đông đã từng làm giúp cô, nhưng chỉ có anh, mới khiến cô cảm thấy khi làm việc này lại đẹp trai mê hoặc như vậy.

Ăn xong cơm, Âu Thừa Duẫn chờ cô đi ngắm cảnh đêm, chiếc xe thể thao dừng lại trước một sảnh rộng. Anh ôm gắt gao Vận Nhi trong ngực, thành thực tiến vào tòa cao ốc, thang máy đi thẳng lên tầng cao nhất, tầng chín mươi chín để ngắm cảnh. Đứng ở tầng ngắm cảnh có sàn trong suốt, cùng độ cao với tòa nhà của tập đoàn SK, Vận Nhi thoải mái giang tay, cảm giác như ôm toàn bộ thành phố vào trong lòng vậy.

Còn Âu Thừa Duẫn luôn đứng ở phía sau cô, một lần lại một lần nhìn cô.

Ánh mắt như vậy, không cần quay đầu lại, cô cũng nhận ra ý tứ mà anh muốn biểu đạt. Những thứ này, khiến cô thật hạnh phúc, hạnh phúc đến mức khiến cô muốn khóc, nhưng cô vẫn mang theo cảnh giác, dù cố đã cố thuyết phục mình, anh đối tốt với cô, đều xuất phát từ thật lòng.

Nhưng thật lòng này, sẽ có lúc kết thúc.

Mà giờ đây, anh chuẩn bị nói sự thật với cô sao?

Vận Nhi không ngốc, cô biết bản thân mình muốn gì, cô có thể cảm nhận được khi cô cần anh, đồng thời anh cũng cần cô.

Thế là đủ rồi, trong trò chơi này, có lẽ, thua cũng chẳng phải mình cô!

“Có phải anh có chuyện gì muốn nói với em phải không?” Vận Nhi hít sâu một hơi, tóc bị gió thổi tung bay trong màn đêm như một đóa hoa yêu diễm. Lúc này Âu Thừa Duẫn nảy sinh một loại ảo giác, bọn họ cùng nhau từ chỗ này nhảy xuống, có phải hết thảy mọi nguyên nhân thống khổ đều biến mất?

“Anh có thứ này muốn tặng cho em!” Âu Thừa Duẫn đột ngột ôm cô từ phía sau, từ phía sau lưng ôm lấy cô là không phải nhìn đến đôi mắt trong suốt ngây thơ đó, những lời tiếp theo anh nói ra cũng dễ dàng hơn chút.

Âu Thừa Duẫn lấy ra từ trong túi quần một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo, mặt là ngọc lục bảo có gắn kim cương, cũng là chiếc nhẫn mà họ nhìn trúng trước kia, Vận Nhi nhìn ánh sáng chói mắt mà nó phát ra, ánh mắt bị nước ép ra sinh đau.

Một giọt, hai giọt,... Âu Thừa Duẫn cảm giác bàn tay ẩm ướt, trong lòng anh cũng đang dậy sóng, đôi tay cứng nhắc vài giây, cuối cùng vẫn đeo chiếc nhẫn đó vào ngón tay áp út của cô.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Sự Thật Tàn Nhẫn

“Rất đẹp...” Vận nhi giơ tay lên, ánh sáng phát ra từ chiếc nhẫn cũng ánh đèn đan vào nhau, trong bóng đêm chiếu ra thứ ánh sáng, hào quang hoa mỹ nhất. Nhưng chiếu đến gương mặt của hai người, thì đều là vẻ mặt ư thương.

“Em yêu anh chứ?” Âu Thừa Duẫn đột nhiên ôm cô thật chặt, tựa đầu chôn sâu trong hõm cổ của cô, mũi ra sức ngửi hương thơm trên người cô, thì thào mở miệng hỏi.

Anh đã nghĩ, nếu Vận Nhi trả lời là không, có phải anh còn có một lý do để thuyết phục chính mình không buông tay nhanh như vậy!

“Cho nên là... ? Vận Nhi xoay người lại, nghiêm túc nhìn anh, trong đôi mắt trong suốt đã không còn nước mắt, chỉ có vẻ kiên cường được ngụy trang. “Âu Thừa Duẫn, em yêu anh, cho nên, anh muốn nói gì với em?”

Anh không phải đang chờ đến ngày cô yêu anh sao?

Ngay cả chính Vận Nhi cũng không biết, cô yêu anh từ khi nào, biết rõ đây là cạm bẫy nhưng cô vẫn nhảy vào!

“Chúng ta ... ly hôn đi!” Khóe miệng Âu Thừa Duẫn tràn ra một nụ cười thê lương, ngón tay mơn trớn sợi tóc bị gió thổi loạn của cô, chắc cô cũng không biết đôi mắt cô nhìn anh bây giờ đây về lên án, nhưng mà anh không có lựa chọn, cứ chấm dứt như vậy đi!

“A... Âu Thừa Duẫn...” Vận Nhi dùng sức đẩy anh ra, trên khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười sáng lạng, núm đồng tiền hiện rõ. Một giọt nước mắt tràn ra khỏi bờ mi, cô đột nhiên nở nụ cười, ly hôn, bây giờ cuối cùng anh cũng đồng ý ly hôn.

Anh chờ đến ngày cô yêu anh rồi đẩy cô vào địa ngục sao?

Nếu cô nói với anh sớm hơn, rằng cô yêu anh, có phải trái tim cô sẽ không đau như bây giờ không?

Anh cho cô nhiều ký ức đẹp như vậy để nhớ lại, nguyên lai đều là cái bẫy của anh mà thôi...

“Vì sao?” Vận Nhi lau khô nước mắt trên mặt, dù kết quả cuối cùng không phải điều cô muốn, cô cũng không khóc lóc trước mặt anh, không còn tự tôn!

Không có lý do nào so với việc anh lừa dối càng khiến trái tim cô băng giá!

“Em không nên biết sẽ tốt hơn!” Trời mới biết Âu Thừa Duẫn nhìn cô khóc trước mặt mình, đã cần bao nhiêu sức lực đè xuống cảm xúc trong lòng mới không tiến lên ôm lấy cô vào ngực mình, anh quyết định buông tay, nhưng lại không muốn nhìn thấy cô thương tâm.

Mục đích của anh, không phải là khiến cô thương tâm muốn chết sao?

Anh điên mất rồi!

Âu Thừa Duẫn xoay người sang chỗ khác, nắm đấm đập mạnh lên thang máy ngắm cảnh trong suốt phía sau.

“Em có quyền biết tất cả sự thật, anh hãy nói cho em biết, dù là những ngày qua chỉ là một giấc mộng, anh cũng khiến em tỉnh mộng hoàn toàn

đi!” Vận Nhi ôm lấy thắt lưng anh từ phía sau, tựa đầu vào lưng anh, bình tĩnh nói. Cô không khóc không nháo, không khóc đến tê tâm phế liệt cầu xin anh quay đầu, ở trong ý niệm của cô, cô không phải là một người chịu khuất phục trước người khác, cho dù là trước tình yêu, cô cũng sẽ không đánh mất đi bản tính của mình!

“Ô Vận Nhi, em hãy nghe cho kỹ, những lời này tôi sẽ chỉ nói một lần!” Âu Thừa Duẫn cầm lấy bàn tay mềm mại của cô, nắm trong lòng bàn tay, một cánh tay để ở trên tường, bàn tay siết chặt đến nổi gân xanh, từ từ mở miệng, “Chúng ta không thể ở cùng một chỗ, bởi vì chúng ta là anh em ruột!”

“Không, anh gạt em!” Vận Nhi giống như chạm phải nước nóng bỏng tay, lập tức lui lại, đôi mắt mở to đầy vẻ khủng hoảng và sợ hãi nhìn anh, trong mắt đều là vẻ không tin, “Không, không có khả năng! Điều này là không thể nào!”

“Anh lừa em, anh lừa em, đúng không?” Vận Nhi nhận ra khuôn mặt trước mắt có bao nhiêu tà ác, cô không dám tin ôm lấy đầu, thân thể mềm nhũn, ngã ngồi xuống sàn.

Âu Thừa Duẫn nhanh chóng bước đến, ôm cô, vô cùng thân thiết ôm cô đứng lên tựa vào ngực mình, giọng nói như lời của ma quỷ vang vọng bên tai cô, “Chẳng lẽ em không biết sao? Em, không phải con của Tô Gia, mẹ em là Hương Chi Lan, cùng cha tôi Âu Thế Hào mới là một đôi!”

“Không, không phải, điều đó là không thể, em là con của mẹ, em họ Tô, em là Tô Vận Nhi, là con gái của Tô Viễn Hàng và Hạ Uyển Như, Âu Thừa Duẫn anh là tên khốn kiếp, anh nói lung tung, hu hu ...” Vận Nhi không tiếp nhận được sự thật như vậy, khuôn mặt vừa rồi còn trấn tĩnh giờ đã đầy nước mắt, cô không tin, đây là điều không thể.

Nếu sự thật đúng như những gì Âu Thừa Duẫn nói, vậy chuyện giữa bọn họ, không phải là đã vi phạm đạo đức luân thường rồi sao?

Nghĩ đến đây, Vận Nhi như nổi điên lên đẩy anh ra, dạ dày khó chịu giống như muốn nôn mọi thứ trong bụng ra ngoài.

“Oe...” Cô ghé vào lan can, không ngừng nôn khan.

Gió thổi làm khô nước mắt trên mặt cô, nhưng bóng dáng kiêu ngạo của Âu Thừa Duẫn trước mắt cô ngày càng mơ hồ, cô cười mà nước mắt tuôn rơi, “Anh nói đùa đúng không? Nếu chúng ta là anh em ruột thịt, sao anh có thể chạm vào em?”

Nhất định đây không phải là sự thật, Âu Thừa Duẫn làm người khôn khéo như vậy, sao có thể phạm vào loại sai lầm sơ đẳng này. Đối mặt với nụ cười tràn đầy hy vọng của cô, trái tim Âu Thừa Duẫn co rút lại đau đớn, sắc mặt Vận Nhi trắng bệch ngã ngối ở sàn nhà bóng loáng, sự bất lực và đáng thương không biết diễn tả thế nào. Đôi mắt vô tội nhìn anh về ý lại và dựa dẫm, mà một câu nói của anh, đem cô đẩy thẳng vào mười tám tầng địa ngục.

Nhưng là, anh không hối hận!

Vuốt lại sợi tóc lung tung trên trán, Âu Thừa Duẫn đi về phía Vận Nhi, khi bóng anh đã hoàn toàn bao phủ thân thể nhỏ bé của cô, giọng nói lạnh như băng như đến từ địa ngục vang lên bên tai Vận Nhi, “Là anh em thì đã sao? Vì sao tôi không thể đụng vào em, chỉ cần chúng ta có đứa nhỏ, sao lại không thể lên giường? Tôi muốn chạm vào em! Tô Vận Nhi, có trách thì hãy trách mẹ em là người thứ ba phá hoại hạnh phúc người khác. Tôi muốn chà đạp em đấy, thế nào? Em nhất định không thể tưởng tượng được, tư vị nằm dưới thân anh của mình tuyệt vời như vậy nhỉ? Hửm?”

Trên mặt Âu Thừa Duẫn nở nụ cười tà ác, ngón tay thon dài vuốt ve qua lại trên da thịt bóng loáng của cô.

Lời nói âm trầm đáng sợ nghe vào trong tai Vận Nhi, cô không chấp nhận được, lại tựa vào lan can mà nôn khan.

“Không, không phải như vậy, anh không phải anh ấy, anh ấy sẽ không đối xử với tôi như vậy, anh là ma quỷ...”

“Tô Thượng Đông yêu em, chẳng lẽ em không nhận ra sao? Anh ta không phải anh ruột của em, tôi mới là! Tô Vận Nhi, em quá đơn thuần rồi! Trên đời này có việc gì mà Âu Thừa Duẫn tôi không làm được, bao gồm chuyện có được em!” Lời nói như lời của ma quỷ vang lên bên tai, Vận Nhi sụp đổ che chặt đôi tai, né tránh anh chạm vào, “Không, đừng nói nữa, những lời anh nói một chữ tôi cũng không tin!”

Anh em, cô và Âu Thừa Duẫn là anh em ruột? Không! Cô không tin!

“Âu Thừa Duẫn, anh chết đi! Tôi chán ghét anh!” Vận Nhi không khóc nổi nữa, đôi mắt trống rỗng mở to tràn đầy vẻ sợ hãi, bất lực và cô tịch, sao anh có thể trở nên đáng sợ như vậy, những nhu tình mật ý trước kia, toàn bộ đều là giả vờ sao?

Cô không tin, một người có thể tàn nhẫn đến mức độ này!

“Chán ghét tôi đi, mẹ cô nợ Âu gia chúng tôi, cô nên trả đủ!” Âu Thừa Duẫn nắm lấy tay cô đang che tai, bắt cô phải nghe những lời anh nói, “Tô Vận Nhi, cô cẩn thận mà nghe cho rõ đây, sau hôm nay, cô không còn là Tô gia tam tiểu thư, cũng không còn là vợ của Âu Thừa Duẫn nữa!”

“Tôi không tin, những lời anh nói một chữ tôi cũng không tin...” Ánh mắt Tô Vận Nhi không có tiêu cự, ngơ ngác nghe lời nói tàn nhẫn mà tuyệt tình của Âu Thừa Duẫn. Không, điều này thật vớ vẩn, một chữ tôi cũng không tin!

“Không tin? Cô có thể đi hỏi người anh trai tốt của cô, hay hỏi người cha đáng kính của cô, mẹ cô có phải tên là Hường Chỉ Lan hay không?” Âu

Thừa Duẫn rút ra một điều thuốc, bật lửa, lạnh nhạt nhìn phản ứng của Vận Nhi, khóe miệng, ý cười càng sâu!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Có Phải Là Anh Em Ruột Hay Không?

“Anh cả, đúng rồi, chỉ có anh cả mới không lừa tôi...” Vận Nhi dường như mới nhớ ra điều gì, nghiêng ngả lão đảo từ sàn nhà đứng lên, đẩy Âu Thừa Duẫn đang đứng trước mặt ra, đi về phía thang máy, tại sao đài quan sát ngoài trời này giờ đây cũng khiến cô hít thở khó khăn như vậy.

“Ô Vận Nhi!” Theo tiếng bước chân là tiếng anh lớn giọng gọi, Vận Nhi lấy hai tay che miệng, cô không dám quay đầu lại, không dám nhìn vào mắt anh, cô sợ kết quả sẽ chỉ là sự bắt đầu của một âm mưu khác.

Vốn dĩ, cô chỉ nghĩ là anh xuất phát từ tâm lý muốn chinh phục, khiến cô yêu anh đến hết hy vọng, để thỏa mãn tâm tính chủ nghĩa nam nhân của mình, nhưng cô đã sai rồi, đã vậy anh còn quá tàn nhẫn nói cho cô biết sự thật, cô không có biện pháp để tin tưởng lời nói của anh, lại không thể không tin.

Tô Thượng Đông đối xử tốt với cô, cơ hồ đã vượt qua sự tưởng tượng của cô, còn có vài lần dự cảm sai của cô, điều này nói lên điều gì? Cô không dám nghĩ tiếp nữa!

“Tôi chỉ dùng phương thức của tôi để đòi lại những gì mà mẹ cô nợ tôi, không nên hận tôi...” Âu Thừa Duẫn nhìn bóng lưng thẳng tắp của cô, tàn thuốc cháy đến ngón tay của anh, anh cũng không cảm giác được, chỉ mở to mắt chăm chú nhìn, nhìn cô dứt khoát đi từng bước, từng bước đi khỏi tầm mắt của anh.

Tạm biệt, Tô Vận Nhi!

Tại sao nhìn thấy cô thống khổ như vậy, chật vật như thế, anh lại không có một chút vui vẻ khi trả thù.

Đây là kết cục tốt nhất giữa bọn họ sao?

Không có kết quả, không có khả năng, giữa bọn họ sẽ không còn cơ hội nào nữa!

Gió thu thổi đến thân thể gầy yếu của Vận Nhi, cô run run đi ra thang máy, toàn thân đều run rẩy. Cô quay đầu, nhìn lại tòa nhà cao tầng phía sau, cố gắng nhìn rõ bóng dáng của anh, nhưng vừa ngẩng đầu, cái gì cũng không nhìn thấy.

Không nên hận anh, ngay cả tư cách để hận anh, cô cũng không có sao?

“Vận Nhi!” Một chiếc ôm ấp áp, đem Vận Nhi gắt gao bảo hộ trong ngực. Khi Tô Thượng Đông nhìn thấy cô lẻ loi đứng trong gió lạnh mà không có ai giúp đỡ, trong lòng đau xót, trái tim cũng đập loạn lên, anh vẫn đến chậm một bước, so với Âu Thừa Duẫn chậm một bước.

“Anh cả!” Trước khi Vận Nhi té xiu, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đầy vẻ lo lắng, cô vươn tay, cảm nhận được sự ấm áp mà vòng tay anh mang lại. Dù ánh mắt anh lạnh như băng, nhưng khi nhìn cô, vẫn là nhu tình không dứt.

“Vận Nhi, Vận Nhi...” Tô Thượng Đông ôm ngang người cô, tâm tình bối rối hoảng loạn bế cô vào xe, trong lòng cực kỳ sợ hãi.

Vận Nhi, em không thể xảy ra chuyện gì được!

Từ chỗ đứng của Âu Thừa Duẫn, nhìn thấy Tô Thượng Đông bế Vận Nhi lên xe, nghênh ngang mà đi. Anh như phát điên ấn thang máy đi xuống, nhưng khi chạy xuống dưới lầu thì đã không còn bóng dáng của họ.

Thân ảnh lơ lửng đứng trong màn đêm, có vẻ cô tịch và suy sụp.

Dễ dàng buông tay như vậy, Tô Vận Nhi, thật ra chúng ta đều là người thua cuộc.

...

“Anh là người nhà của bệnh nhân sao?” Bác sỹ kiểm tra sức khỏe của Vận Nhi, Tô Thượng Đông một chút cũng không dám lơ là, tiến lên đón tiếp, “Vâng, cô ấy làm sao vậy?”

“Mang thai năm tuần rưỡi rồi, thai nhi rất không ổn định, phải chú ý khống chế cảm xúc, hơn nữa, dinh dưỡng của cô ấy cũng không tốt, phải chú ý nghỉ ngơi nhiều!” Nghe xong lời nói của bác sỹ, Tô Thượng Đông ngạc nhiên thiếu chút trợn tròn mắt.

Vận Nhi mang thai?

Anh cảm thấy như không thể tin tưởng lỗ tai của mình. Bác sỹ đi rồi, anh nhanh chóng vào phòng bệnh, nhìn sắc mặt Vận Nhi trắng bệch, trái tim anh co rút đau đớn, “Vận Nhi?”

Người con gái anh vẫn nâng niu như bảo bối, thế mà lại bị Âu Thừa Duẫn tra tấn thành ra như vậy.

“Anh cả, anh ấy nói, em không phải con của Tô gia, nhưng đúng mà, phải không? Anh cả, anh hãy nói cho em biết đi!” Vận Nhi mở mắt ra, kéo tay áo của Tô Thượng Đông, giống như một đứa nhỏ bất lực, đau khổ cầu xin từ miệng Tô Thượng Đông có thể nghe được lời nói thật.

“Anh cả, em là con ruột của cha mẹ, đúng không? Em đâu biết người nào tên Hướng Chỉ Lan, vì sao anh ấy lại nói dối?”

“Anh ấy” mà Vận Nhi nhắc tới, Tô Thượng Đông đương nhiên biết đó là ai. Anh đau lòng trấn an cô, “Vận Nhi, em đừng kích động, em có biết rằng bây giờ em đã không phải chỉ một người nữa không?”

“Anh cả...” Vận Nhi nghe Tô Thượng Đông nói mà thấy hơi mơ hồ, lại nhìn theo ánh mắt của anh nhìn về phía bụng mình, cô nhịn không được mà rơi lệ, đã nhận ra ý tứ trong lời nói của anh, “Anh nói là...”

Cô đã có con, là con của Âu Thừa Duẫn!

“Em đã có con, anh cả, là thật sao?” Vận Nhi vui quá mà khóc, kích động nắm lấy cánh tay của Tô Thượng Đông mà hỏi.

“Ừ, đúng vậy, em không cần kích động, mau nằm xuống đi!” Đáy mắt Tô Thượng Đông là vẻ đau đớn rõ ràng, trừ bỏ đau lòng, vẫn là đau lòng.

“Không, không, không thể, em không thể có con với Âu Thừa Duẫn, anh cả...” Vận Nhi đột nhiên nhớ đến những lời mà Âu Thừa Duẫn nói, cô sợ hãi giãy dụa xuống giường, cầm lấy tay Tô Thượng Đông, “Anh cả, em là con của Tô gia sao?”

Trong mắt cô tràn ngập sự tuyệt vọng, nếu, nếu, sự thật giống như những gì Âu Thừa Duẫn đã nói, cô sẽ phát điên mất.

Tại sao? Tại sao đứa bé này lại đến muộn như vậy?

Vận Nhi nức nở cuộn mình ngồi trước mặt Tô Thượng Đông, khát vọng biết được sự thật mãnh liệt như vậy. Tô Thượng Đông đưa tay ôm lấy cô vào lòng, nhỏ nhẹ dỗ dành, “Vận Nhi, em mãi mãi là em gái của anh. Em vẫn là Tô Vận Nhi!”

“Không, không đâu, điều này là không thể...” Trong lòng Tô Thượng Đông rất mâu thuẫn, nói sự thật cho cô biết anh mới có thể danh chính

ngôn thuận mà ở bên cô, nhưng nhìn thấy cô như vậy, trong lòng anh lại không dễ chịu.

“Đại ca, Hương Chi Lan là mẹ em thật sao?” Tô Vận Nhi đã nhìn thấu sự do dự và né tránh trong ánh mắt Tô Thượng Đông, cho dù cô đã lường trước kết quả xấu nhất, nhưng lúc này vẫn không thể tiếp thu được.

“Vận Nhi, nghe anh nói này, anh sẽ mang em rời đi, chúng ta cùng nhau rời đi, chúng ta đến nước Mỹ được không?” Nhìn cô tiêu tụy như vậy, anh thật sự không chịu được, hai mươi năm qua, cô đâu phải nếm trải sự đau khổ nào, sự thật này đến đột nhiên như vậy, bảo cô chấp nhận như thế nào đây?

“Không, anh cả!” Vận Nhi lão đảo đứng dậy, Tô Thượng Đông một phút cũng không dám buông cô ra, khuôn mặt tái nhợt, cảm nhận gầy yếu, càng ngày cô càng gầy đi thật nhiều, anh nhìn mà cảm thấy mắt ươn ướt.

“Vậy cha em là ai? Không phải là Âu Thế Hào đúng không? Anh cả, em và Âu Thừa Duẫn không phải là anh em ruột đúng không? Điều này là không thể? Làm sao có thể?” Vận Nhi hoảng loạn, rối bời, cô thật sự không biết nên làm gì bây giờ.

Tay cô buông dần xuống, đầu ngón tay dừng trước bụng, nước mắt đọng lại trên mặt, “Anh ấy không thể đối xử với em như vậy được!”

Anh em, đây là loạn luân!

Đứa bé này là nguồn gốc của tội ác, làm sao còn lưu lại được đây!

Tô Thượng Đông bị vẽ u ám trên mặt Vận Nhi dọa sợ. Thực ra anh cũng không biết cha đẻ của Vận Nhi là ai. Đến hôm nay anh mới tra ra được mẹ của Vận Nhi- Hương Chi Lan và Âu Thế Hào có quan hệ thân mật, nhưng anh nghĩ đến Âu Thừa Duẫn là người rất lý trí, anh ta biết rõ Vận Nhi là em

gái của mình, còn có thể tùy ý chà đạp cô ấy, loại hành động đạo đức luân lý đều không dung này, anh ta làm sao có thể làm ra!

“Vận Nhi...” Tô Thượng Đông rối rắm nhìn cô, lại không cho cô được câu trả lời.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Hoàn Toàn Tuyệt Vọng

“Anh cũng không biết, Vận Nhi, đừng để ý điều này, mặc kệ em là ai, từ nay về sau hãy để anh chăm sóc em có được không?” Tô Thượng Đông không biết an ủi cô như thế nào, thậm chí anh cũng không thể điều tra ra Vận Nhi có phải là con của Hường Chi Lan và Âu Thế Hào hay không? Hường Chi Lan từng là tình nhân của Âu Thế Hào, sau đó quan hệ của họ bị Kiều Sa biết được, cho nên mới dẫn đến một màn bi kịch như vậy.

Bây giờ Âu Thế Hào và Hường Chi Lan đều đã chết, người biết sự tình năm đó chỉ còn Kiều Sa nay cũng đang bệnh, Âu Thừa Duẫn là người đứng sau một tay đạo diễn tuồng trò chơi này, anh ta là người rõ nhất quan hệ của bọn họ.

Trước sau Tô Thượng Đông đều cho rằng, Âu Thừa Duẫn không phải loại người làm ra việc điên rồ này, anh ta nói như vậy, có lẽ chỉ là để cho trong lòng Vận Nhi không thoải mái mà thôi? Hơn nữa, bây giờ Vận Nhi còn đang mang thai đứa con của anh ta.

Vừa nghĩ đến đứa bé, ánh mắt Tô Thượng Đông lại trở nên nặng nề...

Bây giờ Vận Nhi mơ hồ nhớ lại lần gặp Kiều Sa ở Đức, khi đó miệng bà luôn nhắc đến hai từ, “Chi Lan!”

Thì ra chính là nói đến Hường Chi Lan, mẹ của cô!

Nghĩ đến việc này, nước mắt của Vận Nhi lại rơi càng nhiều.

“Vì sao anh ấy lại đối xử với em như vậy, em không biết gì cả, cái gì cũng không biết...” Vận Nhi giờ như đứa bé không biết nên làm gì, bất lực khóc ngả vào lòng Tô Thượng Đông, dường như nước mắt cả đời cô đều dùng trong hôm nay. Cô biết Tô Thượng Đông lo lắng cho cô, sợ cô nghĩ luẩn quẩn trong lòng, nhưng bây giờ cô chỉ muốn phát tiết hết những ủy khuất trong lòng ra mà thôi.

“Em thề, đây là lần cuối cùng em khóc vì anh ấy!” Vận Nhi gặt gao cắn môi, cho Tô Thượng Đông một lời cam đoan để anh yên tâm.

Sẽ là như vậy, từ nay về sau người đàn ông tên Âu Thừa Duẫn đó sẽ bị cô ngăn cách ở bên ngoài thế giới của cô, bởi vì, cô không còn nợ anh gì nữa.

Còn đứa bé này, cho dù điều anh nói có phải là sự thật hay không, biết rõ hai người là anh em ruột, anh còn có thể tàn nhẫn chà đạp cô như vậy, cô không thể để mình có cơ hội hối hận lần nữa!

Hương Chi Lan, với cô mà nói chỉ là một cái tên xa lạ, mẹ của cô chỉ có một người là Hạ Uyển Như mà thôi.

Không hiểu gì cả mà thay bà ấy nhận lấy những việc này, đã là giới hạn lớn nhất của của cô rồi!

Chờ cảm xúc của Vận Nhi hơi chút ổn định lại, Tô Thượng Đông bắt đầu chuẩn bị cho việc xuất ngoại làm giải phẫu, cô ấy nên hoàn toàn hết hy vọng với Âu Thừa Duẫn.

Vận Nhi ở bệnh viện tĩnh dưỡng hai ngày, khi xuất viện lại gặp Tín ở cửa bệnh viện. Vẫn là chiếc xe Lamborghini sản xuất số lượng giới hạn đó. Tô Thượng Đông đem cô bảo hộ ở phía sau, vẻ mặt phòng bị nhìn người đến.

“Anh cả, anh đi lấy xe đi!” Sự biến hóa hai ngày này của Vận Nhi, Tô Thượng Đông đều xem ở trong mắt, Âu Thừa Duẫn khiến cô cả người

thương tâm, dường như một đêm đó, cô đã trưởng thành lên không ít.

Khi Tô Thượng Đông đi lấy xe, Tô Vận Nhi đi đến trước mặt Tín, trên mặt nở một nụ cười thản nhiên, ngay cả Tín cũng nhận ra sự biến hóa của Vận Nhi, quả nhiên con người chỉ khi gặp được khó khăn, thất bại mới học được trưởng thành.

“Anh ta bảo anh đến tìm tôi sao?” Vận Nhi nhớ rõ lời Âu Thừa Duẫn nói, là muốn ly hôn với cô, nhưng mà cô còn chưa ký tên.

“Đúng vậy, Tô tiểu thư!” Cách xưng hô của Tín cũng đã thay đổi, Vận Nhi có chút tự giễu nở nụ cười. Đúng rồi, từ nay về sau cô không còn là Âu phu nhân gì đó nữa. Cô nhận lấy giấy thỏa thuận ly hôn, xem cũng chưa xem liền nhanh tay ký tên của mình lên đó.

“Đây là Điện hạ muốn tôi giao cho cô!” Tín cầm lại thỏa thuận ly hôn mà cô đã ký, lại đưa mấy bản văn kiện cho cô. Vận Nhi nhận lấy, cẩn thận nhìn, thì ra là giấy tờ đất của đảo Ngàn Sa và tài khoản một trăm vạn mới sang tên cho cô, anh ta làm thế này là có ý tứ gì?

Vận Nhi trả lại văn kiện, Tín khó hiểu nhìn cô, “Điện hạ nói đây là cho cô!”

Thì ra, khi ở đảo Ngàn Sa, anh ta nói giao nơi này cho cô quản lý, không phải là lời nói tùy tiện, mà đã có dự định từ sớm.

“Tôi không cần, anh đem những thứ này trả lại cho anh ta đi!” Vận Nhi tháo chiếc nhẫn mà anh ta tự mình đeo cho cô. Chiếc nhẫn này đã không còn ý nghĩa gì nữa, cô không cần, cô cũng sẽ không lưu lại bất kỳ vật gì của anh ta.

Thứ duy nhất mà cô mang đi, chỉ là chiếc nhẫn được làm từ vỏ sò màu tím mà hai người cùng nhau tìm được.

Trước giờ cô chưa từng đeo, về sau cũng không có cơ hội để đeo!

“Thật ra Điện hạ sống rất khổ sở, cô có thể cảm giác được, ngài ấy làm những việc này không xuất phát từ bản tính và ý muốn của mình, mà do hiện thực khiến cho ngài ấy trở nên tàn nhẫn như vậy. Tôi có thể nhận ra, điện hạ đối với cô, là thật lòng, nếu thân phận hai người thay đổi một chút, có lẽ đã có cái kết rất đẹp!” Đây là lần đầu tiên, Tín nói nhiều với Vận Nhi như vậy!

Lúc trước Âu Dương cũng từng nói với cô, Âu Thừa Duẫn sống rất áp lực, người càng đứng trên cao, thì thường thế giới nội tâm càng cô độc. Đạo lý này Vận Nhi biết, nhưng mà, cô không thể tha thứ anh ta dùng cách tàn nhẫn như vậy để đối xử với cô.

Nếu nói, cô là chiến lợi phẩm trong toán bộ âm mưu của anh, thì anh đã thành công khiến cô nhìn rõ người đàn ông trong mắt chỉ có thù hận này.

Vì sao không thể tiêu sái, cởi mở một chút, đem chính mình đẩy vào tuyệt cảnh, như vậy anh sẽ thoải mái sao?

Vận Nhi vẫn cười thản nhiên, sự việc đến bước này, cô không còn muốn suy nghĩ xem chân tướng là như thế nào, cô đã chết tâm, thầm nghĩ từ nay về sau cách xa những nơi có anh!

“Tôi có thể hỏi anh một chuyện chứ?” Con người trong suốt của Vận Nhi, mang theo ánh sáng như ngọc lưu ly, lúc Tín vượt cằm, mở miệng hỏi, “Tôi và anh ta, là anh em ruột thật sao?”

Nếu nói cô có thể lý giải những hành động điên rồ mà anh ấy làm với mình, nếu người phụ nữ tên Hương Chỉ Lan thật sự là người khiến Kiều Sa biến thành bộ dáng như bây giờ, những ủy khuất mà cô phải chịu bây giờ cũng không là gì cả.

Bởi vì khi cô nhìn thấy Kiều Sa, từ trong ánh mắt của bà, cô nhìn thấy một tia trù mẫn mà bà dành cho cô.

Cho nên, cô không trách Âu Thừa Duẫn, giữa bọn họ, có lẽ ngay từ đầu đã xác định là không có kết quả!

Khi từ miệng Tô Thượng Đông cô biết được quan hệ của Hương Chi Lan và Âu Thế Hào, cô đã biết, ngay từ đầu cô đã thua ở lập trường. Một người thứ ba chen chân vào gia đình người khác, mẹ của anh, để lại cho cô chỉ là thân thế không đẹp đẽ gì. Cô không còn sức lực đi truy cứu xem bố mình là ai. Nếu không có Tô gia, thì có lẽ sẽ không có Tô Vận Nhi ngày hôm nay.

Tín ngược mắt, dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Vận Nhi, cô là một cô gái đơn thuần, so với sự khôn ngoan của Âu Thừa Duẫn, cô căn bản không là đối thủ của ngài ấy. Trong lòng Tín rối bời, nhìn Vận Nhi mà không biết nên trả lời như thế nào. Anh sẽ không phản bội lại Điện hạ, cũng sẽ không làm trái bất kỳ mệnh lệnh nào của ngài ấy, nhưng anh lại không thể lừa gạt Tô Vận Nhi được.

Sự trầm mặc của Tín lại làm Vận Nhi thoải mái.

Vừa lúc Vận Nhi xoay người, Tô Thượng Đông lái xe đỗ trước mặt cô và dừng lại. Tín nhìn Tô Thượng Đông sẵn sóc mở cửa xe cho Vận Nhi, trong ánh mắt là sự nhu hòa như dòng nước. Đáng lẽ người đứng bên cạnh cô, nên là Điện hạ mới phải.

Một trước một sau, hai chiếc xe biến mất khỏi cửa bệnh viện.

“Đứa bé này, em định xử lý như thế nào?” Tô Thượng Đông nhìn chăm chăm Vận Nhi đang phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, thật cẩn thận hỏi.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Quyết Định Rời Đi.

“Anh cả, đừng hỏi em, em không biết, em không biết nên làm gì bây giờ...” Vận Nhi rối rắm nhíu đôi mi thanh tú, khuôn mặt mới khôi phục được chút hồng hào bởi vì câu hỏi của anh mà trở nên ngượng nghịu. Tô Thượng Đông vội vàng lên tiếng an ủi, “Được rồi, không nói. Cho dù em quyết định như thế nào, anh sẽ không ngăn cản em!”

Vận Nhi thấy rất mâu thuẫn, thai nhi- sinh mệnh nhỏ chưa thành hình này đã ở trong bụng cô hơn một tháng, một chút cảm giác cô cũng không có, có phải hay không, cô không nên giữ lại đứa bé này?

Nếu cô và Âu Thừa Duẫn có quan hệ huyết thống, cô tuyệt đối không thể lưu lại, nhưng nếu như không phải, một sinh mệnh nhỏ bé bị chôn vùi trong bàn tay cô như vậy, đột nhiên cô cảm thấy có chút không đành lòng.

Một đứa bé sinh ra trong tình yêu thương không trọn vẹn, có lẽ sẽ là bắt đầu của một chuỗi bất hạnh, sự tồn tại của đứa bé này sẽ luôn luôn nhắc nhở cô, Âu Thừa Duẫn đã đối xử tàn nhẫn với cô như thế nào. Cô thật sự không có dũng khí để đối mặt với nó.

Cô mới hai mươi tuổi, không còn Âu Thừa Duẫn, cuộc sống của cô có thể càng tốt đẹp hơn.

“Anh cả, em muốn rời khỏi nơi đây!” Trong lòng Vận Nhi đã có một quyết định quan trọng. Bây giờ, cô nên sống vì bản thân mình, nếu lúc trước không phải cô nhất thời mềm lòng, căn bản sẽ không đáp ứng gả thay.

“Được, đi Mỹ được không? Không phải em vẫn thích khiêu vũ sao? Em qua đó du học, anh sẽ chăm sóc cho em!” Tô Thượng Đông nghe cô nói như vậy, trong lòng không dẫn được kích động. Tuy anh đang chuẩn bị mọi thứ để cô ra nước ngoài làm giải phẫu, nhưng vẫn chưa nhận được sự đồng ý của cô, bởi vì Tô Thượng Đông biết, cô đang chờ thái độ của anh ta.

Giờ đây, là lúc cô nên rời khỏi rồi. Cũng đã ly hôn rồi, rốt cuộc cô không còn gì ràng buộc nữa!

“Anh quyết định đi, chỉ cần rời khỏi nơi đây là được!” Vận Nhi cười nhẹ, sau đó không hề nói gì nữa. Tô Thượng Đông đưa Vận Nhi về biệt thự của mình mà không trở về Tô gia, nơi đó còn có một hồi sóng gió đang chờ cô.

Tô Thượng Đông sẽ không để cô gặp nguy hiểm nữa, giờ là lúc anh nên dừng cảm đứng ra.

“Chờ hai ngày nữa, anh xử lý nốt mọi chuyện bên này, chúng ta sẽ đến Mỹ!” Tô Thượng Đông không dám nôn nóng bày tỏ tình cảm của mình với cô, sợ dọa cô. Chỉ cần về sau cô ở bên anh, là anh đã có cơ hội rất lớn rồi.

Không chỉ là anh trai của cô, anh còn muốn đi vào lòng cô, không phải với thân phận là anh trai!

Vẫn là phòng mà cô ở lần trước, bên trong cũng không thay đổi gì cả, Vận Nhi khoanh tay trước ngực, ngón tay còn có vết trắng mờ, dấu vết của việc đeo nhẫn vài ngày. Đến bây giờ, trước mắt Vận Nhi dường như còn nhớ lại hình ảnh lúc hai người chọn nhẫn. Vận Nhi không rõ, nếu ngay từ đầu anh đã không muốn đưa cho cô chiếc nhẫn có khắc hàng chữ tiếng anh đó, tại sao còn đưa cô đi xem.

Chẳng lẽ cũng là châm chọc cô ngu ngốc và đơn thuần sao?

Cô thật ngốc, nên không sớm phát hiện ra mục đích của anh, vốn dĩ có vài lần, cô có thể hỏi anh nguyên nhân. Nhưng cô lại tham luyện sự thay

đổi bất ngờ của anh, ích kỷ để có được anh một lần. Tô Vận Nhi, may tuyệt đối là một kẻ đại ngốc.

Không phải là không rơi lệ, không phải là không nhớ, nhưng anh à, đây là lần cuối cùng em nhớ anh!

Vận Nhi đem mọi kí ức về anh đều xóa bỏ, cô tắm rửa, thay một bộ trang phục sạch sẽ, trên người dường như còn lưu lại dấu vết của đêm đó, anh dùng sức như thế nào, dấu vết nhiều bao nhiêu, cô có rửa thế nào cũng không sạch!

Chiếc di động mà anh đưa cho cô, Vận Nhi cầm ở trong tay, nâng lên muốn không chút do dự mà ném ra ngoài cửa sổ, nhưng lại không thể làm được, đành phải đặt nó vào ngăn tủ khóa lại, không động vào nó nữa.

Sau hai ngày nữa, cô sẽ rời khỏi nơi đây, nơi cô sống hai mươi năm, từ trước đến giờ cô chưa từng rời khỏi thành phố này, đột nhiên rời đi nên có chút luyến tiếc, luyến tiếc gia đình, bố mẹ của cô, luyến tiếc chị gái, và còn người bạn tốt nhất của cô nữa...

Khi Tín đưa bản thỏa thuận ly hôn và chi phiếu tới trước mắt Âu Thừa Duẫn, anh vừa dập tắt điếu thuốc, số thuốc anh hút hai ngày nay có khi còn nhiều hơn so với số thuốc anh hút hai mươi tám năm qua.

“Vì sao cô ấy không nhận?” Âu Thừa Duẫn xoa bóp mi tâm, ánh mắt tiều tụy, cằm lún phún râu mới nhú, mắt thâm quầng, ánh mắt thâm thúy dọa người, anh bây giờ đâu còn bộ dáng hăng hái như mọi ngày.

Tín truyền đạt lại ý tứ của Vận Nhi, sau đó đưa cho anh chiếc nhẫn mà anh chính tay đeo cho cô. Âu Thừa Duẫn lập tức ném bản thỏa thuận ly hôn đang cầm trong tay khiến giấy tờ bay lá tả trong không trung, phần nộ rủa nhẹ một tiếng, chết tiệt!

Cô ấy có ý gì? Muốn gạt bỏ mọi quan hệ với anh sao?

Dù cho khiến cô thương tích đầy mình, anh lại không có một chút khoái cảm sau khi trả thù được, ngược lại, đem bản thân tra tấn thành nửa sống nửa chết!

“Điện hạ, thật ra ngài có tình cảm với Tô tiểu thư, vậy vì sao...” Tín muốn khuyên nhủ Âu Thừa Duẫn, nhưng lại bị anh lớn tiếng quát ngăn lại, “Tín, anh nhiều chuyện như thế từ bao giờ vậy!”

“Tín không dám!” Tín cúi người, hơi hơi xoay người, vẻ mặt thành kính.

“Anh đi ra ngoài đi!” Âu Thừa Duẫn phiến chán nói lỏng cà vạt, phát phát tay.

Văn phòng trở nên yên tĩnh, thân hình cao lớn của Âu Thừa Duẫn sừng sừng đứng ở trước cửa chớp. Anh còn nhớ rõ những hình ảnh của cô khi ở đây, nhớ lúc cô nhăn mày cười, lúc chu miệng, lúc tức giận, lúc làm nũng, lúc khóc... Mỗi một hành động, đều khắc sâu trong trí óc của anh.

Sau đó, dường như có một tấm lưới vô hình gắt gao siết chặt anh, khiến hô hấp của anh trở nên khó khăn.

Tô Vận Nhi, rốt cuộc em đã hạ thuốc gì cho anh vậy!

Rõ ràng nên hận cô, nhưng càng ở chung với cô, lại không kìm lòng được mà đối xử tốt với cô, yêu cô, sủng cô, tất cả đều đã hình thành rất tự nhiên mà không có bất cứ lí do nào.

Cô xoay người, anh tưởng niệm, nhưng lại không có đường rút lui cho bản thân...

Vận Nhi muốn đến trường từ biệt mọi người, nhưng Tô Thượng Đông đã giúp cô làm xong thủ tục nghỉ học. Nếu Hứa Tâm Lam biết cô đột nhiên muốn xuất ngoại, khẳng định sẽ chạy tới giết cô.

Vận Nhi nhìn thời tiết âm u ngoài cửa sổ, thời gian cô ở lại đây đã chỉ có thể tính bằng ngày.

Cô biết Tô gia khi nhận được tin cô và Âu Thừa Duẫn ly hôn, hẳn là sẽ có một hồi sóng gió. Không biết Tô Thượng Đông dùng cách gì để thuyết phục Tô Viên Hàng. Từ khi biết thân thế của mình, cô hơi sợ phải đối mặt với Tô Viên Hàng và Hạ Uyển Như.

Bọn họ thương yêu cô như con gái ruột, thậm chí đôi khi Vận Nhi còn có cảm giác, Tô Viên Hàng đối xử với cô còn tốt hơn cả với Tô Ân Huệ. Bây giờ cô đột ngột ly hôn, không biết Âu Thừa Duẫn có làm khó ông ấy không, cô bây giờ đã không còn sức lực dư thừa đi đối mặt với cha.

Hiện tại, việc duy nhất mà cô phải làm, có lẽ là phá cái thai trong bụng đi, một lần nữa bắt đầu lại từ đầu!

Nhưng, mỗi lần cô muốn kiên trì làm theo ý nghĩ của bản thân, thì luôn xuất hiện một chút không đành lòng, không nỡ, và không cam lòng...

Lúc cô hạ quyết tâm bước ra khỏi biệt thự, lại bất ngờ thấy một bóng dáng quen thuộc, Tô Ân Huệ đang đi về phía cô!

“Anh cả nói sẽ đưa em xuất ngoại du học, sao lại không trở về nhà một chuyến?” Tô Ân Huệ nâng tay, trong mắt dường như khô phực lại vẻ ấm áp mà Vận Nhi quen thuộc. Nhưng, khi bàn tay cô ta vuốt ve mái tóc, cô tinh tường nhận ra trên ngón tay áp út bàn tay trái, là chiếc nhẫn cô rất quen thuộc.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Là Thật Là Giả

Vận Nhi tin tưởng bản thân không hề nhìn lầm, dù chỉ liếc mắt nhìn qua, viên ngọc lục bảo được bao bọc bởi kim cương ánh ra thứ ánh sáng khiến mắt cô đau đớn.

“Sao vậy?” Tô Ân Huệ lùi lại, theo ánh mắt của cô, nhìn về phái tay trái của mình, sau đó nở một nụ cười hàm súc.

“Chị, em và anh ấy ly hôn rồi, bây giờ là thật!” Tô Vận Nhi ngẩng đầu, đôi mắt bình tĩnh không sợ hãi nhìn về phía Tô Ân Huệ. Thì ra, chị ấy đã biết rồi.

“Vì anh ấy em mới rời đi sao?” Đáy mắt Tô Ân Huệ lóe lên vẻ ám trầm, nhưng khi nhìn Tô Vận Nhi lại dâng lên một tia thương tiếc. Nhìn bộ dáng hiện tại của Vận Nhi, Tô Ân Huệ có chút không đành lòng, thật ra xét cho cùng, mọi việc xảy ra với Vận Nhi ngày hôm nay đều do một tay cô thúc đẩy. Có điều cô không nghĩ rằng, Âu Thừa Duẫn sẽ làm em ấy tổn thương nặng nề như vậy.

Vận Nhi trầm mặc không nói, ánh mắt vẫn nhìn vào ngón tay áp út của Tô Ân Huệ, cô muốn biết, rất muốn biết, Âu Thừa Duẫn đã cho khắc chữ gì lên đó.

“Du học cũng tốt, em còn ít tuổi, nên ra ngoài học hỏi nhiều hơn. Vận Nhi, từ giờ nên tự chăm sóc tốt cho bản thân!” Đến lúc biết em ấy sẽ rời đi, Tô Ân Huệ mới nhận ra mình ích kỷ như thế nào, cô rất hy vọng em ấy sẽ rời khỏi.

Khi biết em ấy không phải là con cháu của Tô Gia, cô hơi giật mình. Có lẽ Tô Thượng Đông đã biết, vì khi Vận Nhi vào Tô gia, Tô Thượng Đông đã mười tuổi, mà Tô Ân Huệ cô, khi đó mới bốn tuổi, những ẩn tình trong đó cô không hề biết.

Nháy mắt hai mươi năm đã trôi qua, hôm nay cô biết được sự thật này, rằng Vận Nhi, cô em gái cô vẫn yêu thương, lại không phải em ruột của mình, cô lại cảm thấy có chút thoải mái.

Nhưng cô ta không biết Vận Nhi mang thai. Ngay cả Tô Viễn Hàng, Tô Thượng Đông cũng không nói, bởi vì anh muốn tôn trọng sự lựa chọn của Vận Nhi, không muốn mọi người nhìn cô với con mắt không thiện cảm.

Hiện tại, Tô Ân Huệ có lý do để thuyết phục chính mình không cần cố kỵ điều gì, cũng không phải kiêng dè Vận Nhi, em ấy không phải em ruột của cô, cô có thể đương nhiên lấy lại những thứ thuộc về mình.

“Chị, em có thể xem chiếc nhẫn trên tay chị được không?” Vận Nhi không hỏi ai đưa cho chị ấy, bởi vì không cần. Bây giờ cô chỉ cần làm rõ một vấn đề cuối cùng, để chính cô hoàn toàn hết hi vọng. Âu Thừa Duẫn, về sau trả lại cho Tô Ân Huệ.

“Có chuyện gì sao?” Tô Ân Huệ làm bộ kinh ngạc nhìn Vận Nhi, tháo chiếc nhẫn xuống, thoải mái đưa cho Vận Nhi xem.

Vận Nhi nhìn thấy chữ cái khắc trên chiếc nhẫn lục bảo, trái tim co rút đau đớn, Y-U-N! (chắc đây là phiên âm tiếng Trung, bạn nào rành thì chỉ cho mình nhé)

Duẫn, là tên của anh ấy!

Ý của anh ấy là gì?

Anh yêu em, ba chữ này là để chỉ anh yêu Tô Ân Huệ sao?

Thì ra, trước giờ anh chưa từng yêu cô!

“Chị, chúc chị hạnh phúc!” Vận Nhi trả chiếc nhẫn lại cho Tô Ân Huệ, nhanh chóng xoay người, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Cô cố gắng đè nén sự ghen tuông đang dâng lên trong mắt. Tô Vận Nhi, không việc gì phải khóc, tin tưởng mà làm được mà!

Lần này, là hết hy vọng thật rồi!

Người mà Duẫn yêu, chiếc nhẫn kia là bằng chứng tốt nhất rồi!

Tô Ân Huệ nhìn bóng dáng đơn bạc của Vận Nhi rời đi, hòa cùng bầu trời âm u, nhìn có vẻ cô liêu, khiến cho lòng cô nổi lên chút thương xót. Trời sắp mưa rồi, Vận Nhi còn muốn đi đâu?

...

Vận Nhi không rõ vì sao cô phải chạy trốn, nhưng khi nhìn thấy nụ cười hạnh phúc trên mặt Tô Ân Huệ, cô cảm thấy hít thở cũng khó khăn.

Cô đột nhiên nở nụ cười tự giễu, người Âu Thừa Duẫn yêu là Tô Ân Huệ, vậy cô là cái gì?

“Đồ dối trá, lừa đảo...” Anh luôn miệng gạt bỏ quan hệ của mình với Tô Ân Huệ, làm tổn thương chị ấy, có phải chỉ là phương thức để lừa dối cô hay không. Nhận ra những chuyện này rồi, trái tim Vận Nhi đau đớn như có ai xé rách.

Âu Thừa Duẫn, anh rõ ràng là một kẻ lừa đảo!

Vốn dĩ Vận Nhi muốn đi bệnh viện, nhưng không biết vì sao, khi ngồi trên xe lại bất tri bất giác mà báo ra địa chỉ của tập đoàn SK.

Khi taxi dừng lại, trời đã lất phất mưa nhỏ.

Cô mờ mịt đứng trước sảnh, cố gắng ngẩng đầu nhìn, thật cao, dường như cô có thể nhìn thấy bóng dáng anh đang đứng ở cửa chớp tầng chín mươi chín nhìn cô.

Bây giờ cô chật vật như vậy, tinh thần sa sút như vậy, anh sẽ rất đặc ý nhỉ?

Vận Nhi siết chặt tay, hàm răng cắn chặt môi dưới, hạt mưa rơi trên mặt cô, làm ướt tóc và quần áo của cô.

Xoay người, một bóng dáng cao lớn xuất hiện trong tầm mắt của cô, cách cô chỉ có vài bước. Mưa ngày càng lớn, càng nặng hạt. Tô Vận Nhi vẫn đứng ở ngoài cửa, và Âu Thừa Duẫn vừa bước ra từ đại sảnh, bốn mắt nhìn nhau.

Cô ở ngoài cửa, anh ở phía trong.

Gặp lại, tựa như đã cách mấy đời.

Vận Nhi liều mạng nói với chính mình, bây giờ cô nên dứt khoát rời khỏi không quay đầu lại, nhưng như có nam châm dưới chân cô, khiến cô làm thế nào cũng không bước đi nổi.

Đôi môi anh đào run run, nước mưa rơi nhiều, cô không thể thấy rõ biểu tình trên mặt anh. Âu Thừa Duẫn lại nhìn rõ sự bàng hoàng và bất lực của cô. Mục đích của anh đã đạt được, nhưng nhìn thấy cô bi thương như bây giờ, lại điềm đạm đáng yêu như vậy, anh thấy rất đau lòng.

Tô Vận Nhi, em là đồ ngốc à? Muốn làm bản thân mình sinh bệnh phải không? Anh bắt buộc chính mình không được tiến lên quan tâm cô.

Cô ấy đã bị anh vứt bỏ rồi!

Dường như thời gian đã trôi qua cả thế kỷ, Vận Nhi rốt cục di chuyển bước chân, vì sao cô còn tới đây? Vì sao cô còn muốn gặp anh?

“Em đang làm gì vậy?” Vận Nhi vừa cất bước đi, lại bị một cánh tay kéo trở về, cái ôm vốn dĩ ấm áp nhưng trong mắt cô lúc này lại chẳng thấy chút độ ấm nào.

“Ô Tô Vận Nhi, em đang làm gì vậy?” Âu Thừa Duẫn đã dứt khoát xoay người, chuẩn bị đến bãi đỗ xe. Nhưng khi nhìn thấy cô hờ hững quay đi, thân thể anh không chịu khống chế mà lao đến, muốn ôm cô thật chặt, cho dù chỉ được một lần cũng tốt rồi.

“Đây không phải điều anh mong muốn sao? Bây giờ tôi thành ra cái dạng này, đã được chưa? Âu Thừa Duẫn?” Giọng nói của cô rất lạnh, không những thế, Âu Thừa Duẫn ôm cô mà thân thể cô vẫn lạnh như băng, toàn thân không có một chút độ ấm, như thể vừa đi ra từ hầm băng.

Nghe thấy câu nói của cô, Âu Thừa Duẫn liền buông cô ra, mưa làm ướt quần áo của hai người, cũng ngăn cách ánh mắt của họ.

Trên đường xe đi qua lại vội vã, lại có duy nhất một cảnh như vậy, có vẻ không hợp với thời tiết mưa dầm dề.

Bọn họ đều điên rồi!

Đúng vậy, cô như bây giờ, đủ!

Âu Thừa Duẫn quyết tuyệt xoay người, chết tiệt, khi nào thì anh trở nên lè mề như vậy? Chỉ là một một người phụ nữ mà thôi, lại khiến anh lo lắng, không nhìn được mà đau lòng. Tất cả những gì ngày hôm nay của Tô Vận Nhi đều do cô ấy tự tìm, anh không nên có cảm xúc như bây giờ.

“Âu Thừa Duẫn...” Trên mặt Vận Nhi đã ướt đẫm nước mưa, nhìn thấy anh xoay người rời đi, cô lại cất tiếng gọi tên anh, rất sâu, rất nặng. Âu

Thừa Duẫn dừng lại, nhưng không quay đầu.

“Buổi tối hôm đó, anh nói với tôi ba từ ấy, là thật lòng sao?”

Lần duy nhất anh nói với cô, Vận Nhi, anh yêu em!

Là thật sao?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Không Còn Quyến Luyến

Nhớ đến cô từng hỏi anh, từ nay về sau anh sẽ không lừa dối cô chứ, anh trả lời là không.

Trên thực tế, đến bây giờ anh chưa từng lừa dối cô.

Cho dù là lúc ý loạn tình mê, anh nói câu đó với cô, cũng là lời từ tận đáy lòng.

Trong trò chơi trả thù của anh, trước giờ đều không tồn tại sự lừa gạt.

Vận Nhi chắc không nghĩ đến, Y-U-N, không chỉ phiên âm của từ Duẫn, còn là phiên âm của từ Vận.

Vận Nhi, anh yêu em! Đó mới là hàm nghĩa chân chính của chiếc nhẫn.

Nhưng những điều đó, giờ cũng không còn quan trọng nữa...

Âu Thừa Duẫn nghĩ rằng, chiếc nhẫn đã mất, còn Tô Vận Nhi lại nghĩ rằng, chiếc nhẫn được anh đưa cho Tô Ân Huệ!

Cô hỏi vấn đề này, lại đổi lấy sự trầm mặc của Âu Thừa Duẫn. Anh không trả lời Vận Nhi, anh cho rằng cô đã có đáp án!

Tiếng mưa rơi bên tai càng lúc càng lớn, càng lúc càng rõ ràng.

“Tôi đã rõ...” Vận Nhi nhìn anh đi mà không hề quay đầu lại, trong lòng lạnh lẽo như những hạt mưa rơi ngoài kia, không có một tia độ ấm, lạnh thấu nội tâm.

Thì ra, anh chưa từng yêu cô, đến bây giờ cũng chưa từng yêu!

Vận Nhi nhận ra một sự thật, lời nói của đàn ông khi ở trên giường, không thể tin.

“Tín, anh xuống dưới, đưa Tô Vận Nhi về nhà!” Toàn thân Âu Thừa Duẫn ướt đầm tiến vào đại sảnh, không thèm để ý ánh mắt tò mò của nhân viên, đi thẳng vào thang máy, không hề ngoảnh đầu lại nhìn bóng dáng bé nhỏ trong mưa kia.

Anh không dám cam đoan, nếu lại quay lại nhìn cô, anh có thể dẫn lại ham muốn giữ cô lại được hay không!

Vận Nhi vừa hoảng hốt vừa choáng váng, đầu óc nặng nề. Mặc kệ bây giờ trời lạnh thế nào, trái tim cô còn lạnh lẽo hơn, cô chỉ muốn rời khỏi chỗ này, không, là vĩnh viễn rời khỏi nơi đây.

Dưới chân chợt trượt hẫng, Vận Nhi ngã mạnh xuống làn đường lạnh băng do trời mưa. Sau đó, cô cảm nhận bụng dưới truyền đến một trận đau đớn. Cô vội vàng lấy tay bảo vệ bụng, rõ ràng cảm nhận được một dòng chất lỏng ấm nóng theo hạ thân chảy ra.

“Đứa nhỏ... con của tôi...” Vận Nhi mở mồm vươn tay, cố gắng với tay về phía trước, nhưng xung quanh, cái gì cô cũng không nhìn thấy.

“Vận Nhi!” Thương Nhĩ Kỳ dừng xe ở ven đường, chạy nhanh như bay đến bên người cô, nhìn thấy cô ngã xuống đường, hô hấp khó khăn, nỗi sợ hãi to lớn như dồi núi lấp biển bao phủ lấy anh, trái tim anh như bị rạch một vết thương, máu chảy không ngừng.

Tín đi xuống dưới đường, nhìn ngã tư đường không một bóng người, không hề có bóng dáng của Vận Nhi, chỉ còn lại vệt máu bị nước mưa xối rửa, nhìn thật ghê người!

“Vận Nhi, em cố gắng chịu đựng nhé!” Thương Nhĩ Kỳ đập mạnh chân ga, nhìn sắc mặt Vận Nhi khổ sở, máu dưới thân không ngừng chảy, anh hoảng, đôi mắt nhuộm đầy sự giận dữ như một con sư tử, chiếc xe lao nhanh đến bệnh viện gần nhất.

“Đừng sợ, Vận Nhi, có anh ở bên cạnh em!” Anh không biết đã có chuyện gì xảy ra với cô. Anh biến mất một tháng nay, là do bị Thương Chính Vinh tính kế, đến cửa nhà cũng không được ra. Cuối cùng anh cũng thoát khỏi cái hôn ước chết tiệt đấy, có dũng cảm đưa cô rời đi, lại để anh nhìn thấy cảnh cô bị thương như pha lê vỡ thế này.

Một quyền nện mạnh lên bức tường trắng ở bệnh viện, Thương Nhĩ Kỳ lo lắng chờ đèn phòng phẫu thuật tắt.

“Bác sỹ, thế nào rồi ?” Cửa phòng phẫu thuật vừa mở ra, Thương Nhĩ Kỳ liền khẩn cấp tiến lên hỏi, vẻ mặt lộ vẻ hung dữ, thiếu chút nữa không kiềm chế được mà bóp cổ thầy thuốc. Nhưng giờ cần biết tình hình của cô trước đã.

“Phụ nữ có thai cảm xúc thường không ổn định, cái thai vốn dĩ đã yếu, bây giờ người mẹ lại bị lạnh, đứa bé không bảo trụ được...” Bác sỹ còn chưa nói xong, Thương Nhĩ Kỳ đã ngậy người, đôi tay nắm chặt người bác sỹ cũng buông lỏng, đứa bé không giữ được, cô ấy mang thai?

Thương Nhĩ Kỳ cũng không rõ mình vào phòng bệnh thế nào, hai mắt vẫn đỏ nhìn chăm chăm cô gái đang nằm trên giường, khuôn mặt cô gương mặt trắng bệch. Một tháng trước gặp cô, cô còn tinh thần sáng láng, nở nụ cười rạng rỡ động lòng người.

Vậy mà chỉ một tháng ngắn ngủi, cô lại biến thành bộ dạng như bây giờ, rốt cuộc là ai tra tấn cô thành như vậy?

Thương Nhĩ Kỳ anh lớn như vậy, vẫn sống tùy ý tiêu sái, lúc trước là ngôi sao vạn người mê, giờ là thiếu gia gia tài bạc triệu, anh chưa từng có

thứ gì không chiếm được, chỉ có Tô Vận Nhi, cô gái mà anh yêu thích từ ánh nhìn đầu tiên.

Nhìn cô lúc này, vậy mà anh lại đỏ hốc mắt.

“Vận Nhi, em tỉnh rồi?” Thương Nhĩ Kỳ nắm tay cô, cảm nhận được tay cô động đậy, thân thiết ngồi xõm xuống trước mặt cô, nhìn khuôn mặt thuần khiết của cô, lông mi dày và dài, như cánh chim đang xòe ra, ánh mắt hơi mở, hô hấp hỗn độn còn chút suy yếu do vừa giải phẫu, vội vàng nắm chặt tay Thương Nhĩ Kỳ, “Đứa, đứa nhỏ còn không...?”

“Vận Nhi, Vận Nhi, anh xin lỗi...” Thương Nhĩ Kỳ không biết nên mở miệng như thế nào, tin tức kinh người này đến cả anh còn khó chấp nhận, thì Vận Nhi làm sao có thể chấp nhận được đây?

“Đã không còn...” Vận Nhi có thể cảm nhận được đứa bé rời khỏi, khi đứa bé rời khỏi cơ thể của cô, cô cảm giác được thế nào là đau như căn nát trái tim, hạ thể đau đớn như bị xé rách. Cho dù cô từng nghĩ không cần đứa con này, nhưng cô không hề muốn nó rời xa cô theo phương thức như vậy.

Vốn dĩ Thương Nhĩ Kỳ nghĩ Vận Nhi sẽ khóc, sẽ nháo, nhưng cô không làm gì cả, đôi mắt mở to, trống rỗng, ngơ ngác nhìn chăm chăm trần nhà, không biết lời nói của anh cô có nghe thấy không.

“Vận Nhi, đã xảy ra chuyện gì?”

“Đứa bé là của Âu Thừa Duẫn sao?”

“Nói chuyện với anh được không?”

Sự im lặng của cô, càng khiến sự bất an trong lòng anh càng lúc càng lớn, anh cuống đến độ chết mất, nhưng cô vẫn không nhìn anh dù chỉ là liếc mắt một cái.

“Vận Nhi, em nghĩ gì vậy? Nói cho anh biết được không?”

Thương Nhĩ Kỳ không còn cách nào, nói chuyện gì với cô cũng không được đáp lại, bón cái gì cô cũng không ăn, tay vẫn cách chẵn khoát lên bụng. Anh đột nhiên đá văng chiếc ghế dựa, dùng sức đóng cửa rời đi.

“Vận Nhi, Vận Nhi, trời ơi, sao cậu lại biến thành như vậy?” Hứa Tâm Lam vừa chạy đến bệnh viện, nhìn thấy Vận Nhi bơ vơ nằm một mình ở đó, không có ai ở bên chăm sóc, nước mắt cô chảy xuống. Thương Nhĩ Kỳ đâu, lúc nhận được điện thoại của anh ấy, cô còn rất cao hứng, thì ra là Vận Nhi đã xảy ra chuyện.

Thương Nhĩ Kỳ đi ra từ đầu bên kia hành lang, lúc nhìn thấy Hứa Tâm Lam đi vào, anh dập tắt điều thuốc trong tay, đi xuống dưới lầu.

“Tâm Lam, giúp tớ một việc được không?” Trong đôi mắt trong suốt của cô nổi lên một tầng nước, nhưng cô cố gắng không để nó chảy ra.

Trong mắt, là sự kiên cường và ẩn nhẫn trước giờ chưa từng có!

Lúc Tô Thượng Đông đến bệnh viện, Vận Nhi đang nhu thuận ngồi chờ anh, nhìn thấy anh, câu đầu tiên cô nói chính là, “Anh cả, ngày mai chúng ta rời đi nhé!”

Nghe được tin đứa con của cô không còn, anh cảm thấy có chút không đành lòng, giờ nhìn thấy cô bình tĩnh như vậy, Tô Thượng Đông không biết trong lòng mình cảm thấy như thế nào, chỉ đi đến ôm cô, giọng nói khàn khàn bảo, “Được, chúng ta rời đi!”

Thương Nhĩ Kỳ phẫn nộ suốt đường đi, trước giờ anh chưa từng tức giận như bây giờ, tu dưỡng của anh vốn rất tốt, cho dù bị cha anh áp bức, anh cũng không thể hiện tức giận, nhưng bây giờ, anh thật sự phát hỏa!

Âu Thừa Duãn dám đối xử với Vận Nhi như vậy, anh nhất định không buông tha anh ta!

Xe phanh gấp lại, dừng ở trước đại sảnh tập đoàn SK. Thương Nhĩ Kỳ đóng mạnh cửa xe, mưa rơi tán loạn trên bầu trời không biết đã tạnh từ bao giờ.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Cuộc Chiến Giữa Những Người Đàn Ông.

“Tiên sinh, anh không thể đi vào!” Thương Nhĩ Kỳ bị bảo vệ ngăn lại trước cửa đại sảnh, nhưng lửa giận đang ngày càng dâng cao trong lòng, Thương Nhĩ Kỳ giờ như con gấu đã nổi điên, không để ý ngăn trở, khí thế sắc bén mà đường hoàng, bước thẳng vào trong đại sảnh tập đoàn SK.

Sắc mặt lễ tân trắng bệch vì lo sợ, thấy Thương Nhĩ Kỳ mạnh mẽ đi vào thì nhanh chóng gọi điện thông báo cho Âu Thừa Duẫn.

“Đình” Hai người bảo vệ định tiến lên ngăn Thương Nhĩ Kỳ lại thì cửa thang máy chuyên dụng mở ra. Âu Thừa Duẫn đã thay một bộ véc màu xám bạc, thân hình cao lớn xuất hiện trước mặt Thương Nhĩ Kỳ.

“Âu Thừa Duẫn!” Thương Nhĩ Kỳ lập tức thoát khỏi sự khống chế của hai người, xông lên vung nắm đấm vào khuôn mặt tuấn tú của Âu Thừa Duẫn, miệng mắng chửi: “Mày thật là khốn nạn!”

Hai mắt Thương Nhĩ Kỳ đỏ ngầu vì tức giận, ánh mắt thù hận nhìn chăm chăm người đàn ông vô tình vô nghĩa, định vung nắm đấm lần nữa với Âu Thừa Duẫn thì cánh tay bị giữ lại, Âu Thừa Duẫn từng được huấn luyện chuyên nghiệp, có thêm vài người như Thương Nhĩ Kỳ nữa thì cũng không phải là đối thủ của anh.

“Mọi người lui hết ra đi!” Âu Thừa Duẫn ra lệnh khi thấy bảo vệ định tiến lên kéo anh ta ra, nhất thời, trong đại sảnh không có một bóng người.

Âu Thừa Duẫn đẩy Thương Nhĩ Kỳ một cái, làm anh ta loạng choạng, suýt thì đứng không vững.

“Nổi điên cái gì?” Âu Thừa Duẫn lau nhẹ khóe miệng rớm máu, hành động lưu loát và dứt khoát.

“Mày đã làm gì Vận Nhi? Hả?” Thương Nhĩ Kỳ không cam lòng, tiến lên túm áo của Âu Thừa Duẫn, quát âm lên như mất đi lí trí, “Âu Thừa Duẫn, mày còn là con người sao? Tra tấn cô ấy thành ra như vậy?”

“Xem ra anh đưa cô ấy đi rồi!” Âu Thừa Duẫn cười lạnh vẻ đã hiểu rõ, nắm cổ tay Thương Nhĩ Kỳ đang túm áo anh, đẩy anh ta ra, “Chuyện của tôi và Tô Vận Nhi, anh không cần xen vào!”

“Mày có phải là thằng đàn ông hay không?” Thương Nhĩ Kỳ vừa tức vừa vội, bản thân từng luyện Tae-Kwon-Do năm năm, mà căn bản chẳng là gì ở trước mặt Âu Thừa Duẫn, nhưng nghĩ đến lúc mình ôm Tô Vận Nhi, toàn thân cô ấy đầy vết máu, trong lòng đau đớn nghĩ, nếu mình không tới kịp lúc, Vận Nhi có thể sẽ không sống được. Mà việc xảy ra ở trước cửa công ty của anh ta, anh ta cũng không thèm quan tâm cô ấy như thế nào. Tim của anh ta đều là sắt đá cả sao?

“Anh lấy tư cách gì mà dạy dỗ tôi? Đối xử với cô ấy như thế nào là việc của tôi, vì cô ấy là người đàn bà của tôi!” Gương mặt Âu Thừa Duẫn dữ tợn, nhìn có chút vắn vẹo, Tô Vận Nhi, tốt lắm, đàn ông một người lại một người nguyện ý vì cô mà khuất phục.

“Bắt nạt đàn bà con gái, thì có gì hay ho! Âu Thừa Duẫn, mày thật đáng khinh!” Thương Nhĩ Kỳ không ngờ anh ta vẫn không có ý hối cải, mu bàn quệt qua mũi, ánh mắt khinh thường của Thương Nhĩ Kỳ thực sự khơi dậy sự tức giận của Âu Thừa Duẫn. Bản thân anh đã đủ khó chịu, mà anh ta còn không sợ chết mà khiêu khích anh.

“Thương Nhĩ Kỳ, tốt nhất trước khi nói anh nên đảm bảo mình có đủ đảm lượng để gánh chịu hậu quả của lời nói đó, sự nhẫn nại của tôi cũng

chỉ có hạn thôi! Khuôn mặt dữ tợn của Âu Thừa Duẫn như phủ một lớp sương lạnh.

“Mẹ kiếp! Mà đừng mang cái vẻ mặt giả bộ nữa!” Thương Nhĩ Kỳ không để ý hình tượng mà lớn tiếng chửi mắng. Nếu không phải thân thủ của anh không bằng của anh ta, anh sẽ đánh cho anh ta răng rơi đầy đất! Vẻ mặt Thương Nhĩ Kỳ phần hận gườm gườm nhìn Âu Thừa Duẫn.

“Tô Vận Nhi nói gì với anh? Tôi thật sự đã xem nhẹ cô ta, nhanh như vậy đã sà vào lòng người khác, quả nhiên giống mẹ cô ra, đều là đồ đê tiện!” Âu Thừa Duẫn không phải kiểu người đi sỉ nhục người khác, nhưng Thương Nhĩ Kỳ đã động vào điểm mấu chốt của anh. Điều càng khiến anh cảm thấy tức giận là, anh ta là một ngôi sao quốc tế, nhưng lại vì người phụ nữ Tô Vận Nhi này mà không màng hình tượng động thủ với anh.

Anh không muốn thừa nhận là mình ghen tỵ, đúng vậy, anh ăn giấm dấm, anh không muốn người đàn ông khác đối xử tốt với cô!

“Âu Thừa Duẫn, mày câm miệng cho tao!” Thương Nhĩ Kỳ tức giận muốn tiến lên đánh cho hắn ta một đấm, nhưng Âu Thừa Duẫn lại dễ dàng tránh thoát. Ở địa bàn của anh, chỉ cần anh ngoắc ngoắc ngón tay, Thương Nhĩ Kỳ đừng mong rời khỏi đây mà toàn thân không có vết thương nào.

“Một cô gái tốt như Vận Nhi, vậy mà mày lại nhẫn tâm đối xử với cô ấy như vậy? Mày có còn nhân tính hay không?” Thương Nhĩ Kỳ không thể ngờ rằng, ngay cả cốt nhục của mình mà anh ta cũng không buông tha. Phải có thâm cừ đại hận như thế nào, mới khiến hắn ta trở nên đáng sợ như vậy, mới đối xử tàn độc với một người con gái xinh đẹp thiện lương như thế.

“Cô ấy làm sao?” Dường như nhận ra trong lời của Thương Nhĩ Kỳ có điều kì quái, Âu Thừa Duẫn cảm thấy có điều bất thường. Chiều nay lúc gặp cô, tinh thần cô có vẻ hoảng hốt, nhưng điều này không đủ khiến cho Thương Nhĩ Kỳ đến đây gây sự với anh.

Dù sao, người có lập trường lớn hơn là Tô Thượng Đông cũng còn chưa đến tìm anh.

“Cô ấy sẩy thai! Thiếu chút nữa sẽ chết mà có biết hay không?” Thương Nhĩ Kỳ hừ lạnh một tiếng, kinh ngạc khi thái độ Âu Thừa Duẫn thay đổi, chẳng lẽ anh ta không biết mình đã gây ra chuyện gì cho cô ấy sao?

“Anh nói gì? Sẩy thai? Cô ấy mang thai?” Âu Thừa Duẫn như thể nghe được một tin tức khó có thể tin, kích động túm lấy áo của Thương Nhĩ Kỳ, đôi mắt thâm thúy tràn ngập kinh ngạc.

Tô Vận Nhi, cô mang thai con của anh?

“Đừng nói với tôi là anh không biết!” Thương Nhĩ Kỳ không bỏ qua nét mặt nào của Âu Thừa Duẫn, thừa dịp anh ta không để ý, đá một cái thật mạnh, đầu gối Âu Thừa Duẫn đau nhói, lập tức nửa ngồi nửa quỳ trên nền nhà bằng đá cứng rắn.

“Cô ấy đâu? Tô Vận Nhi giờ ở đâu?” Trong mắt tràn ngập sự vội vàng, bây giờ anh mới hậu tri hậu giác nhận ra, sao lúc ấy anh lại không nghĩ đến, lúc cô đến tìm anh có chút bất thường. Tại sao anh lại không nghĩ đến điều này, khi quan hệ anh không hề dùng biện pháp ngừa thai, tại sao anh lại không nghĩ đến khả năng là cô sẽ mang thai con của anh?

Nhưng là, anh còn chưa biết đến sự tồn tại của đứa bé ấy, nó đã không còn...

Âu Thừa Duẫn anh chưa bao giờ làm việc mà mình sẽ hối hận. Cho dù đứa bé đó là ngoài ý muốn, nhưng anh lại biết được từ miệng của một gã đàn ông khác. Tô Vận Nhi rõ ràng có cơ hội nói cho anh biết, chẳng lẽ cô không muốn đứa bé ấy sao?

“Bây giờ anh đang giả từ bi mèò khóc chuột sao? Cái thai của cô ấy vốn không ổn định, lại mắc mưa, sao anh có thể để cô ấy đứng dưới mưa mà không quan tâm, nếu không phải tôi nhìn thấy cô ấy ngã ở trước cửa công ty của anh, cô ấy sẽ thế nào, anh có nghĩ đến không?” Cơn giận của Thương Nhi kì bộc phát rít gào với Âu Thừa Duẫn.

“Người phụ nữ chết tiệt này, quá ngu ngốc!” Âu Thừa Duẫn không biết, anh không biết cô ấy mang thai. Vì sao biết được việc cô phải chịu sự đau khổ này, sự rối rắm trong lòng anh lại càng lớn. Chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, trước giờ chưa từng có người phụ nữ nào dám mang thai con của anh mà không có sự cho phép của anh.

Nhưng cô ấy không giống với người khác, cô ấy là Tô Vận Nhi, là người con gái duy nhất mà anh động lòng.

Giữa bọn họ, vậy mà đã từng có một đứa con!

Bây giờ Âu Thừa Duẫn phát hiện, thù hận gì đó, trong mắt anh giờ đây đều không quan trọng bằng an nguy của cô. Lúc anh biết được khi anh đi rồi cô ngã ở ven đường, anh hận chính bản thân mình sao khi đó không quay lại nhìn cô một lần.

Rõ ràng, anh luyến tiếc cô như vậy!

Tô Vận Nhi, người phụ nữ ngu ngốc này, tôi phải làm gì với em đây?

Không bỏ được, không buông tay được, nhưng lại vì quan hệ đối lập lẫn nhau, bọn họ không có khả năng ở bên nhau!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Lướt Qua Nhau.

Ý muốn gặp cô nổi lên mãnh liệt, ngay cả chính anh cũng không quản được trái tim của mình.

“Nói cho tôi biết, cô ấy đang ở đâu?” Âu Thừa Duẫn cố gắng bình ổn rồi loạn trong lòng, hỏi Thương Nhĩ Kỳ với giọng ra lệnh.

“Muốn biết, anh không biết tự mình điều tra sao?” Thương Nhĩ Kỳ nhìn Âu Thừa Duẫn với anh mắt phẫn nộ, anh sẽ không vì sự chuyển biến thái độ của anh ta mà thay đổi cái nhìn của mình.

Ngay sau đó, anh không quay đầu lại rời khỏi tập đoàn SK. Tín đi phía sau Âu Thừa Duẫn, vừa mới ra khỏi thang máy, đã nhìn thấy anh nhanh chóng đi về phía bãi đỗ xe.

...

Vận Nhi biến mất, Thương Nhĩ Kỳ làm như thế nào cũng không tìm thấy, bèn gọi điện thoại cho Hứa Tâm Lam thì mới biết, Vận Nhi được Tô Thượng Đông đưa đi rồi.

Âu Thừa Duẫn đứng bên ngoài phòng bệnh của Vận Nhi, nhìn giường bệnh mà cô ấy đã từng nằm, thống khổ nhíu mày, dường như ở đó vẫn lưu lại độ ấm và mùi hương trên người cô. Anh có thể tưởng tượng sự sợ hãi và bất lực của cô lúc đưa bé rời khỏi cơ thể.

Bây giờ, chắc cô ấy hận anh lắm?

Như vậy cũng tốt, cô ấy sẽ hoàn toàn hết hy vọng với anh!

“Mày là tên khốn nạn. Bây giờ nếu tìm được Vận Nhi, tao tuyệt đối sẽ không buông tay!” Thương Nhĩ Kỳ nói ngoan tuyệt trước mặt anh ta. Đáng lẽ yến tiệc ngày hôm đó, anh không nên để Âu Thừa Duẫn đưa Vận Nhi đi. Nếu năng lực của anh lớn hơn một chút, có thể bảo hộ cho cô ấy rồi.

Âu Thừa Duẫn mặc kệ Thương Nhĩ Kỳ rít gào bên tai mình, anh mắt điếc tai ngơ. Anh từng tâm cao khí ngạo mà nói với Tô Thượng Đông, rằng anh ta phải nắm chặt lấy tay Vận Nhi nếu có cơ hội, còn anh, đã không còn cơ hội nữa rồi.

Tô Vận Nhi, em thật sự rời khỏi cuộc sống của anh rồi sao?

...

Dường như biết trước là Thương Nhĩ Kỳ sẽ tìm cô, Vận Nhi không về biệt thự của Tô Thượng Đông, mà cùng với Tô Thượng Đông ở khách sạn, đợi đến ngày mai sẽ lên máy bay đi Mỹ. Trước khi đi, Hứa Tâm Lam khóc giữ cô lại, cô ấy đau lòng cho cô, Vận Nhi biết. Nhưng cô không hề khóc, dù sao cũng không khóc, đứa bé đã không còn, trong lòng cô lại càng bình tĩnh.

“Giúp tớ nói với Thương Nhĩ Kỳ, tớ xuất ngoại, đừng tìm tớ! Còn nữa, chúc hai người hạnh phúc!” Vận Nhi đi thẳng đến xe Tô Thượng và ngồi vào, không hề quay đầu lại. Ngay cả Hứa Tâm Lam luôn thân thiết với cô cũng cảm thấy dường như Vận Nhi không còn như xưa, có gì đó khang khác.

Tổn thương càng sâu, mới có thể có ý thức bảo hộ mình mãnh liệt.

Hứa Tâm Lam gửi một tin nhắn cho Thương Nhĩ Kỳ. Bây giờ, vì Tô Vận Nhi, cô nói dối anh ấy!

...

Vận Nhi đứng trước cửa sổ sát đất, trên người mặc áo lông thật dày. Vốn dĩ Tô Thương Đông muốn để cô nghỉ ngơi vài ngày mới đi. Cô mới làm phẫu thuật xong, người còn suy yếu, không thích hợp ngồi máy bay. Nhưng Vận Nhi từ chối, cô muốn rời khỏi đây, không muốn ở lại thêm phút giây nào.

Bây giờ, chỉ cần nhắm mắt lại ngủ một giấc, cô sẽ hoàn toàn tạm biệt với nơi đây. Nhưng cô không dám nhắm mắt, sợ rằng chỉ cần nhắm mắt lại, đứa bé còn chưa thành hình kia sẽ xuất hiện trong giấc mơ của cô, chỉ trích cô không phải người mẹ tốt. Thậm chí cô nghĩ, có phải tại cô ích kỉ nổi lên ý muốn không cần bé con, nên nó mới tức giận mà rời bỏ cô hay không.

Dù chỉ chỉ cảm nhận được sự tồn tại của bé con chỉ mới vài ngày, nó đến đột nhiên, đi cũng đột nhiên, Vận Nhi đều có phần không tiếp thụ được.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ, ngón tay viết từng nét lại từng nét lên bức màn bằng lụa mỏng từ “xin lỗi!”

Một buổi tối đầy sao động lòng người như vậy, khiến Vận Nhi nhớ lại một buổi tối trước đó, Thương Nhĩ Kỳ nói muốn cưới cô, bây giờ nhớ đến, cô vẫn cảm thấy rất cảm động. Ít nhất khi cô rất cần người an ủi, anh ấy đã cho cô một bờ vai, thậm chí giúp cô hoàn thành ước mơ của mình. Anh ấy sẽ có một cô gái xinh đẹp tốt bụng đến yêu anh, còn cô không xứng với anh ấy.

“Nếu có ngày Âu Thừa Duẫn không cần em, em hãy nói cho anh biết, anh sẽ cưới em!”

“Vận Nhi, em nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai tám giờ máy bay đi rồi!” Trên vai chọt ầm ập, Tô vận Nhi xoay người, một tay Tô Thương Đông đang đặt trên vai cô, một tay cầm ly sữa nóng. Vận Nhi nhận lấy, cầm trong tay, độ

ấm từ ly sữa truyền sang sưởi ấm cho cô, cũng làm lòng cô được an ủi rất nhiều.

“Anh cả, em muốn hỏi anh một vấn đề!” Vận Nhi cầm ly thủy tinh lên uống một ngụm, trong lòng cũng thấy ấm áp hơn.

“Ngôi sao sáu cánh có ý nghĩa gì?” Cô vẫn rất muốn biết, ngôi sao sáu cánh, đại biểu cho cái gì?

Tô Thượng Đông thấy hơi sững sốt, nhìn thấy khát vọng trong mắt cô, bèn nhẹ nhàng vỗ về mái tóc của cô. Cảm giác này làm cho cô nhớ tới Âu Thừa Duẫn, động tác mà anh hay làm với cô nhất, chính là để đầu ngón tay xuyên qua tóc cô, anh nói anh thích cảm giác như vậy, sợi tóc quấn quanh ngón tay của anh, giống như là ở cùng một chỗ không thể phân ly vậy.

“Chẳng lẽ em chưa từng nghe qua sao? Từ đỉnh núi nhìn xuống, đông tuyết hòa tan, thành hình lục giác, mà đông tuyết hòa tan, là biểu hiện của mùa xuân về, là biểu trưng cho tình yêu!” Tô Thượng Đông nói rất chậm, như muốn dẫn dắt cho Vận Nhi điều gì, Vận Nhi nghe thật sự chuyên tâm.

Chờ Tô Thượng Đông nói xong, cô nâng đôi mắt ướt, trong đôi con người trong suốt phản chiếu ánh đèn, tản ra ánh sáng như của ngọc lưu ly. Vẻ mặt cô điềm tĩnh, hơi mím đôi môi anh đào, lộ ra chút ý cười thản nhiên. Cô không nói gì, chỉ gật gật đầu với Tô Thượng Đông. Dường như, cô hơi hiểu rồi.

Tô Thượng Đông không cố tình nhắc đến chiếc vòng cổ kia, chỉ dặn dò cô vài câu, rồi đi sang phòng bên cạnh.

Tầm mắt Vận Nhi lại chuyển ra ngoài cửa sổ, sao hình như hơi ít, trăng cũng đã lên đỉnh đầu, đêm, dần trở nên tĩnh lặng.

Ngôi sao sáu cánh, đại biểu cho tình yêu!

Vận Nhi vân vê mặt dây chuyền đeo trên cổ, khiến nó nóng lên mang theo nhiệt độ cơ thể cô, giờ đây, cô vì người đàn ông tên Tô Thượng Đông mà ưu thương.

Đêm này, nhất định là một đêm khó ngủ.

Xe Âu Thừa Duẫn vẫn dừng trước cổng biệt thự của Tô Thượng Đông, ngoài xe chồng chất tàn thuốc lá. Tầm mắt anh luôn không rời nhìn về một phía, đến khi nhìn thấy ánh đèn trong nhà tắt, anh cũng không có dũng khí đi vào gặp cô một lần.

Nhưng Âu Thừa Duẫn không biết rằng, ở trong biệt thự, không phải là Tô Vận Nhi, mà là Tô Ân Huệ đợi ở trong đó cả đêm.

Đột nhiên nhận được điện thoại của Âu Dương, Âu Thừa Duẫn dựa lưng vào xe, điều thuốc trong tay cũng rơi xuống.

“Anh, anh đến Đức một chuyến đi, bệnh tình của mẹ có tiến triển!”

Nghe được tin tức này, Âu Thừa Duẫn lập tức lái xe về Âu Viên, đặt vé sớm nhất ngày mai bay đi Đức.

Sân bay.

Vận Nhi mặc một chiếc áo gió màu trắng, phía dưới mặc một chiếc quần bò màu xanh, chân đi đôi giày màu trắng. Tô Thượng Đông sợ cô lạnh, lại quàng thêm cho cô một chiếc khăn, một tay xách hành lý, một tay nắm tay Vận Nhi.

Ánh mắt Vận Nhi tùy ý nhìn xung quanh sân bay, ẩn chứa sự lưu luyến cuối cùng, sau đó theo Tô Thượng Đông đến quầy làm thủ tục. Vận Nhi đột nhiên bỏ tay khỏi tay Tô Thượng Đông, che trên bụng mình, nhỏ giọng nói, “Anh cả, em vào nhà vệ sinh một lát!”

“Được, đi nhanh về nhanh, còn đăng ký!” Tô Thượng Đông cũng không nghĩ gì, chỉ cho là thân thể cô khó chịu, nên không hỏi nhiều.

Có điều lúc cô xoay người, Tô Vận Nhi kéo mũ lưỡi trai trên đầu xuống thấp, khi đi qua khu làm thủ tục, lướt qua người đàn ông thân hình cao lớn, cô ngửi thấy một mùi hương nước hoa Cổ long quen thuộc.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Đường Ai Nấy Đi.

Đang vội vàng đăng ký nên Âu Thừa Duẫn hoàn toàn không chú ý đến một bóng dáng nhỏ bé màu trắng lướt qua người anh.

Còn Vận Nhi dường như cảm nhận được điều gì đó, đột ngột dừng bước, trái tim đập thình thịch không theo quy luật. Nhưng cô không hề quay đầu, mà bước nhanh hơn đến khu nghỉ ngơi.

Vận Nhi điều chỉnh lại hô hấp của mình, trong tay cầm chiếc vé máy bay đi Pháp, còn hai vé đi Mỹ đang ở trong tay Tô Thượng Đông. Nhưng bây giờ, hình như cô muốn thay đổi ý định rồi.

Vận Nhi đứng ở góc tường khuất, cẩn thận nhìn về phía Tô Thượng Đông đang đứng. Một tay anh xách hành lý, một tay liên tục giơ lên xem đồng hồ, rồi lại nhìn về phía nhà vệ sinh. Vận Nhi giơ tay che miệng ngăn tiếng khóc, nghẹn ngào, cố gắng che giấu bản thân trong đám đông.

Anh cả, em xin lỗi!

Cô đã nhờ Hứa Tâm Lam điều chỉnh lại chuyến bay, cô không đi Mỹ nữa.

Vận Nhi một lần nữa bỏ vé máy bay vào trong túi, hít sâu một hơi, dứt khoát đi đến chỗ làm thủ tục xuất cảnh.

Cô cúi đầu nhanh chóng đi xuyên qua trong đám đông, cho nên không chú ý tới một bóng người màu đen đang đi về phía cô.

“Ôi... rất xin lỗi!” Đột ngột đâm vào một lồng ngực cứng rắn, Vận Nhi giữ chặt mũ, đầu cũng không ngẩng lên, nhân tiện nói lời xin lỗi.

“Ô Vận Nhi?” Đang định lách qua một bên đi tiếp, cánh tay Vận Nhi lại bị người nắm lại. Giọng nói tiếng trung không quá sôi vang lên bên tai cô, theo bản năng Vận Nhi ngẩng đầu, thì thấy người con trai xinh đẹp mà cô từng gặp hơn hai mươi ngày trước.

Lôi Ân?

Nhưng rồi Vận Nhi ngay lập tức cúi đầu thấp xuống, đầu ngón tay siết chặt dây đeo ba lô, cất giọng chào một tiếng, coi như là chào hỏi.

Cô không muốn có chút quan hệ nào với những người có bối cảnh không tầm thường nữa, tuyệt đối không muốn.

“Em định rời khỏi nơi đây à?” Dường như Lôi Ân đã nhìn thấu vẻ mặt mất tự nhiên và kinh hoàng của Vận Nhi, tay đang cầm tay cô cũng không hề buông lỏng. Vận Nhi cắn môi dưới, nâng mắt nhìn lại đôi con ngươi màu hổ phách.

Lần trước nhìn thấy anh ta là buổi tối, nhìn bây giờ anh ta càng thêm phần khí phách và trầm ổn so với lần trước. Như là loại người trời sinh sống trong nhung lụa, là chúa tể của người khác, rất có khí chất vương giả.

Khí chất này rất giống với Âu Thừa Duẫn.

Phía sau anh ta có rất nhiều vệ sĩ mặc đồ màu đen. Trực giác mách bảo cô nên tránh xa anh ta ra.

Nhưng Lôi Ân lại càng kéo cô về phía mình. Nhìn cô bây giờ, trên mặt vẻ tiêu tụy nhiều hơn, ánh mắt cũng toát lên vẻ ưu thương, khiến anh không nhìn được muốn giúp cô.

“Xin lỗi, tôi phải đi!” Cô không thể tiếp tục ở đây. Xoay người nhìn về phía Tô Thượng Đông, thấy anh dường như đang rất sốt ruột, mà lúc này, trên loa phát ra tiếng phát thanh viên nhắc nhở, chuyến bay đi Mỹ sắp cất cánh, cô còn chần chừ ở đây thì sẽ bị phát hiện mất.

“Nếu cô muốn rời khỏi đây, tôi có thể giúp cô, có muốn đến Italy với tôi không?” Không rõ vì sao đối với cô gái người Trung Quốc này, anh lại rất có cảm tình. Có lẽ do ánh mắt của cô giống với cô bé trong kí ức của anh, cho nên đối với cô, anh tự nhiên sinh ra sự thương hại và không kìm lòng được muốn giúp cô.

“Điện hạ, thời gian không còn nhiều!” Người đàn ông bên cạnh Lôi Ân ghé vào lỗ tai anh cung kính nói, trên mặt rất nghiêm túc, hơi để ý đến sự xuất hiện của của Vận Nhi.

Nhưng ánh mắt của Lôi Ân đều tập trung trên người Vận Nhi, tựa hồ đang chờ đợi câu trả lời của cô.

Nhưng với Vận Nhi, bọn họ chẳng qua chỉ là người xa lạ có duyên gặp gỡ hai lần. Vận Nhi tránh khỏi sự trói buộc của anh ta, cười nhẹ nói, “Cảm ơn, có điều tôi không cần!” Bây giờ cô không cần sự giúp đỡ của bất cứ ai!

Khóe miệng Lôi Ân cong lên, nở nụ cười. Nghe thấy lời Vận Nhi cũng không cưỡng ép cô, mà lưu lại cho cô một câu kinh người: “Trung Quốc, tôi sẽ trở lại, nếu có duyên sẽ gặp lại!”

Sau đó Vận Nhi nghe được tiếng bước chân dồn dập, Lôi Ân và những người liên quan đã đi rồi, sự xuất hiện của anh ta như mưa rào lại có sấm chớp vậy, khiến người ta trở tay không kịp!

Vận Nhi nhìn bóng người màu đen xuất chúng không lẫn trong đám đông, mái tóc màu nâu của anh tạo thành một vệt màu thật đẹp.

Rồi Vận Nhi nhanh chóng cúi đầu, định bước đi thì phát hiện dưới chân có một tấm ảnh. Trong ảnh là một cô bé rất xinh xắn, khoảng năm sáu tuổi, bức ảnh có vẻ được chụp lâu rồi nhưng được cất giữ rất tốt. Đôi mắt của cô bé rất đẹp, linh động, như là đôi mắt biết nói vậy, cô bé đang cười, khoe miệng nhếch lên tạo thành một vòng cung rất đẹp. Khiến người khác nhìn vào sẽ rất khó quên.

Vận Nhi kinh ngạc, tấm ảnh này rơi xuống từ trên người Lôi Ân à?

Nhưng lúc cô ngẩng đầu lên thì đã không thấy bóng dáng anh ta đâu nữa.

Thời gian còn rất ít, Vận Nhi đành cho ảnh vào trong túi của mình, sau đó đi tiếp, không hề quay đầu lại, bóng dáng nhanh chóng biến mất ở sân bay.

Ở bên kia, đã quá thời gian đăng ký mà không thấy Vận Nhi xuất hiện, Tô Thượng Đông hơi luống cuống. Tối hôm qua gặp cô thấy cô hơi khang khác. Nhưng anh lại nghĩ chắc chắn cô sẽ rời đi với mình. Chẳng lẽ, anh nghĩ sai rồi?

Tô Thượng Đông bỏ lại hành lý, chạy đến phòng rửa tay, nhưng anh tìm cả sân bay, cũng không thấy bóng dáng của Vận Nhi.

Đúng lúc này, chuông di động của anh vang lên, Tô Thượng Đông đang tuyệt vọng liền tỉnh táo lại, rồi sau đó lại lập tức ngã vào vệt sâu, “Anh cả, em rất xin lỗi, Vận Nhi nhờ em nói với anh, cô ấy quyết định đi Pháp, anh đừng tìm cô ấy!”

Thì ra là Hứa Tâm Lam. Xem ra, cô ấy đã có kế hoạch từ trước!

Việc đồng ý rời đi với anh, chỉ là sợ anh sẽ ngăn cản thôi sao? Cô bé ngốc nghếch này!

Chợt Tô Thượng Đông nghĩ đến điều gì, nhanh chóng đến quầy làm thủ tục tra chuyển bay đi Pháp gần nhất. Nhân viên báo lại, có thấy tên của Vận Nhi trong danh sách, nhưng cô chưa làm thủ tục lên máy bay.

Tô Thượng Đông bần thần đứng tại chỗ, đại não như ngừng hoạt động. Vận Nhi, rốt cuộc em ở đâu?

Ở nước Mỹ, anh đã sắp xếp hết rồi, chờ cô sang đó, sẽ bắt đầu một cuộc sống mới.

Vận Nhi, đây là em kháng nghị sự an bài của anh sao?

Thật ra em ở đâu? Để cho anh biết có được hay không?

Hứa Tâm Lam cũng ngạc nhiên tròn mắt, sau khi biết Tô Vận Nhi không lên máy bay đi Pháp, vội vàng đi đến sân bay, kể lại việc Vận Nhi nhờ cô hôm đó, một năm một mười nói hết ra.

Vận Nhi nói để cho Tô Thượng Đông đi Mỹ một mình, còn cô ấy đi Pháp, sau đó nhờ Hứa Tâm Lam đăng ký. Rồi mới thông báo cho Tô Thượng Đông. Nhưng đến cuối cùng, bọn họ đều thất vọng rồi, Vận Nhi không đi đâu trong hai nơi ấy.

Vậy thì cô ấy đi đâu mới được chứ?

...

Cùng một thời gian, có hai chiếc máy bay cùng cất cánh, bay trên bầu trời trong xanh, nhưng bay về hai phía khác nhau.

Lôi Ân nâng kính râm trên mũi, vừa ý vuốt cằm, anh nhớ lại hành trình của mình ở Trung Quốc mấy ngày qua. Tuy rằng chưa tìm được người mà anh muốn tìm, nhưng đã có được một đầu mối mới, nên anh bay về Italy.

Còn Âu Thừa Duẫn, mang theo tâm tình lo lắng bay đến Đức, lại tạo thành một sai lầm như trò cười vậy!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Cuộc Sống Bình Thản.

Hai năm sau.

Ở nơi giáp ranh giữa hai thành phố, bên cạnh một khu nghỉ dưỡng, tọa lạc một trường học không có danh tiếng lắm, từ xa đã nghe được tiếng cười hồn nhiên vô tư của đám trẻ con. Trên bầu trời đàn chim chao lượn, biển xanh trời xanh, không gian được bao trùm bởi một màu xanh mướt, sức sống phơi phới.

Nháy mắt, đã đến mùa thu.

Lá cây khô héo rơi rụng đầy đất, tạo nên khung cảnh có chút tiêu điều, bầu trời có chút âm u.

Trong phòng học, một cô gái mặc áo màu trắng, trên mặt nở nụ cười điềm tĩnh, xinh đẹp, đôi mắt to linh động mang theo hơi thở thanh xuân và sức sống. Lâu ngày ở cùng những đứa trẻ đáng yêu này, nụ cười nở trên mặt cô cũng ngày càng nhiều hơn.

“Các em, buổi học hôm nay kết thúc ở đây, các em nhớ chú ý an toàn trên đường về nhé!” Động tác cuối cùng của buổi học vũ đạo chấm dứt, giọng nói ngọt ngào, thấm cả vào tim gan mọi người vang lên, bọn nhỏ như lũ chim vỡ tổ, líu ríu chen chúc chạy ra khỏi phòng học.

Còn cô gái này, chính là người đã biến mất hai năm- Tô Vận Nhi.

Hai năm trước, một mình cô yên lặng đến đây. Trong khi Tô Thượng Đông và Thương Nhĩ Kỳ cho rằng cô đi đến một nước khác, thì sự thật là cô

vẫn luôn ở thành phố này. Những kí ức về người đàn ông kia, cô đã quên hết.

Thu dọn đồ đạc xong, Vận Nhi đi cùng bọn trẻ ra ngoài. Trên con đường mòn dẫn ra cổng trường, một chiếc xe thể thao nhãn hiệu Bentley màu đen đang lao tới, Vận Nhi yên lặng xoay người, vô tình liếc mắt, lại được một phen kinh hãi.

Ngay lúc chiếc xe lao nhanh khỏi cổng trường học, Vận Nhi dang tay, ôm lấy một bé gái bốn tuổi đang chạy đến, “Tâm Nhi, hôm nay mẹ con chưa đến đón sao?”

Vận Nhi hôn nhẹ lên mặt cô bé, sau đó ôm lấy cô bé, tiếp tục đi đến cổng trường.

Tâm Nhi là cô bé đầu tiên mà cô gặp khi đến đây, nhớ đến mẹ của cô bé này, trên mặt Vận Nhi hiện lên thoáng xao động. trên môi nở nụ cười mang theo ý bội phục. Tâm Nhi là con của Vu Nặc, một người phụ nữ xinh đẹp một mình nuôi con. Thi thoảng Vận Nhi cũng nghĩ, nếu đứa bé kia vẫn còn, có lẽ cô cũng sẽ kiên cường như cô ấy. Dù là người phụ nữ một mình nuôi con, cũng rất vui vẻ. Ít nhất là sẽ không cô độc!

Cho nên, khi nhìn thấy Tâm Nhi, trong ánh mắt cô luôn mang theo một loại ký thác. Vu Nặc và Vận Nhi là đồng bệnh tương liên, nên rất đồng cảm và đau lòng cho nhau. Vì vậy Vận Nhi ở đây không hề cảm thấy cô đơn. Nhưng Vận Nhi không ngờ rằng, năm đầu tiên ở đây, cô bất ngờ phát hiện một người quen biết!

“Chị Vận Nhi, là ba em...” Tâm Nhi được Vận Nhi bế trong tay bỗng ngẩng đầu, khi phát hiện bóng dáng cao lớn đang đứng ngoài trường học, mở miệng cười, chỉ về phía đối diện Vận Nhi.

Theo hướng Tâm Nhi chỉ, Vận Nhi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang chậm rãi đi về phía cô.

“Vận Nhi! Tâm Nhi, sang ba bế nào!” Người đến là Hứa Minh Nhân, anh trai của Hứa Tâm Lam.

Lúc mới đến đây Vận Nhi mới biết, Hứa Minh Nhân thích đi khắp nơi chụp ảnh, có duyên gặp gỡ hai mẹ con rất đáng yêu này, thật lòng yêu thương bọn họ.

Mặc dù biết rõ Vu Nặc là mẹ đơn thân, anh ấy vẫn không rời không khí, điều này khiến Vận Nhi rất cảm động.

Khi Hứa Minh Nhân nhìn thấy Vận Nhi ở đây, quả thật là có chút khiếp sợ, dù họ chỉ gặp nhau một lần ở Hứa gia, nhưng đều nhận ra lẫn nhau.

Vận Nhi nhờ anh đứng nói cho Hứa Tâm Lam là cô đang ở đây. Cuộc sống của cô bây giờ rất an bình, cô không muốn bất cứ ai quấy nhiễu.

Hứa Minh Nhân đồng ý, sau đó thường xuyên lui tới thăm hỏi.

Trước giờ Vận Nhi không nghĩ đến, ở nơi yên tĩnh và duyên dáng này sẽ gặp người quen. Cô vẫn cho rằng Hứa Minh Nhân là một người rất lạnh lùng, lần gặp trước, anh còn không nói với cô câu nào, như thể ngoài trừ chụp ảnh, anh không còn yêu thích nào khác.

Bây giờ cô mới biết được, không phải anh không có người anh yêu thương, mà là lúc ấy còn chưa gặp được mà thôi.

Thấy Vu Nặc có thể gặp được một người đàn ông tốt như vậy, cô cũng thấy vui cho cô ấy, và cảm thấy được an ủi phần nào. Tâm Nhi cũng được Hứa Minh Nhân dạy lại cách xưng hô, từ đó sửa lại gọi anh là ba.

Một người nhìn thì có vẻ lạnh lùng, lại có một mặt rất từ ái như vậy, cho dù đó không phải con ruột của mình.

“Bảo bối, con có nhớ ba không?” Hứa Minh Nhân đón lấy Tâm Nhi từ trong lòng Vận Nhi, rồi hôn vài cái trên mặt cô bé, chọc bé cười khanh khách không ngừng, tiếng cười vang dội, sau đó nghe cô bé ngoan ngoãn trả lời, “Nhớ ạ!”

“Vận Nhi, hôm nay đến nhà Vu Nặc nhé!” Hứa Minh Nhân xoay người, trên mặt đầy ý cười nhìn bọn họ. Bây giờ so với lúc mới đến, sắc mặt Vận Nhi đã tốt hơn rất nhiều rồi. Khi mới nhìn thấy cô, Hứa Minh Nhân còn cảm thấy đau lòng thay cho cô gái bị tổn thương sâu sắc này.

“Anh Minh Nhân, anh trở về khi nào vậy?” Lần trước cô nhìn thấy anh, đã cách đây mấy tháng rồi. Dù rằng Vu Nặc chưa có thái độ rõ ràng, nhưng ở trong lòng Hứa Minh Nhân, đã coi nơi đây là nơi anh cư trú lâu dài. Cho dù anh sẽ lại đi đến nơi khác, không vì cô ấy mà từ bỏ giấc mộng chụp ảnh, thì cuối cùng anh cũng sẽ về đây.

Vận Nhi nhớ rõ anh từng nói, Vu Nặc không muốn theo anh về Hứa gia, vậy thì về sau nơi này sẽ là nhà của anh.

Một người đàn ông, nguyện ý ỷ lại một người phụ nữ, cho cô ấy một gia đình đầy đủ, cho dù không có lời nói động lòng người, nhưng Vận Nhi biết, hai người rất hạnh phúc.

“Sáng nay mới trở về, Vu Nặc đi siêu thị mua thức ăn, còn anh đến đón Tâm Nhi!” Chỉ khi Hứa Minh Nhân ở bên Vu Nặc và Tâm Nhi, mới nở nụ cười phát ra từ trái tim như vậy, ngay cả Vận Nhi cũng bị hấp dẫn bởi sự hài hòa giữa bọn họ.

“Vậy à, lần này anh đi những đâu vậy?” Vận Nhi đi sau Hứa Minh Nhân, chậm rãi đi đến khu dân cư ở cách đó không xa.

“Gần thôi, đi Malaysia và Indonesia, ảnh chụp đã rửa xong rồi, về nhà sẽ cho em xem!” Hứa Minh Nhân cười nhẹ nói, rồi sau đó lại nói tiếp, “Vài ngày nữa, anh sẽ về nhà một chuyến!”

“Vận Nhi biết, anh nói về nhà, là chỉ Hứa gia, hai năm nay, số lần Hứa Minh Nhân về nhà có thể tính trên đầu ngón tay. Cô cũng biết, ý của anh khi nói những lời này. Đã hai năm rồi, Tâm Lam rất lo lắng cho cô!

“Anh à, em rất thích cuộc sống bây giờ, anh không cần lo lắng cho em, em sẽ tìm cơ hội để nói cho Tâm Lam biết!” Vận Nhi bình tĩnh nói.

Cô đã sống ở đây hai năm, thật vất vả mới làm lành vết sẹo trong lòng, cô không muốn mọi chuyện lại trở về điểm xuất phát.

“Anh chỉ hy vọng em có thể làm chủ được trái tim mình!” Hứa Minh Nhân thản nhiên nhìn cô một cái, anh cảm nhận được trong nụ cười điềm tĩnh của cô, luôn mang theo nét ưu thương nhẹ nhàng.

Vận Nhi và Vu Nặc giống nhau, đều là cô gái khiến người ta đau lòng.

“Mọi người đã về rồi!” Vận Nhi đi sau Hứa Minh Nhân vào một ngôi biệt thự nhỏ ba tầng, ở đây không xa hoa như những biệt thự khác, nhưng lại có không khí ấm áp của gia đình, “Chị Vu Nặc!”

Vận Nhi thay giày, đi vào phòng bếp, Hứa Minh Nhân ôm Tâm Nhi vào phòng ngủ của cô bé, chắc là anh ấy mang về không ít đồ chơi cho em ấy đâu.

“Vận Nhi, không cần giúp chị gì đâu, đều sắp xong cả rồi!” Vu Nặc mặc tạp dề, đang rửa rau, nhìn thấy Vận Nhi đi vào, liền bảo cô đứng ở một bên, cô sắp xong việc rồi.

“Chị bận rộn như vậy, về sau không cần đón Tâm Nhi đâu, em sẽ đưa con bé về nhà!” Vận Nhi cảm thấy Vu Nặc rất vất vả, một người vừa mở cửa hàng bán hoa, lại còn phải chăm sóc đứa bé.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Sợ Hãi Đối Mặt.

“Không sao đâu, không vất vả gì cả! Em không trợ gằn đây mà!” Trên mặt Vu Nặc luôn tỏa ra nét từ ái của người mẹ, mỗi khi nhìn thấy nụ cười của cô ấy, Vận Nhi lại cảm thấy đau đớn, cô lại nhớ đến đứa bé không có duyên với cô kia, mang theo chút tiếc nuối nhỏ trong lòng.

Vu Nặc biết Vận Nhi từng bị sảy thai, có thể hiểu được phần nào suy nghĩ của cô, cho nên bình thường lúc bận việc đều nhờ Vân Nhi trông Tâm Nhi. Ở trường học, Vận Nhi cũng rất chiều cố con bé.

“Nghe nói anh Minh Nhân sắp về nhà. Chị Vu Nặc, chị không định cùng về để ra mắt bố mẹ anh ấy sao?” Vận Nhi hiểu được sự cố kị của Vu Nặc. Hứa gia là nhà giàu có, mà cô ấy chỉ là một cô gái bình thường, lại còn có con, tự nhiên sẽ cảm thấy hai người không thích hợp.

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến cô ấy vẫn luôn từ chối Hứa Minh Nhân. Đối với chính mình, cô ấy còn chưa đủ tự tin.

“Chú Hứa và cô Hứa đều là những người rất dễ ở chung, nói không chừng khi gặp chị và Tâm Nhi sẽ thích chị ngay. Chị Vu Nặc, chị phải tin tưởng vào bản thân mình!” Vận Nhi đi đến, ở bên cạnh giúp cô ấy lấy gia vị, cho vào trong nồi, mùi thơm ngào ngạt.

“Anh ấy là một người đàn ông rất tốt, xứng đáng với người con gái tốt hơn chị!” Lòng mi thật dày của Vu Nặc hạ xuống, tạo thành cái bóng nhỏ nhỏ, trái tim cô ấy đập mạnh và loạn nhịp, hoảng hốt nói.

“Chị Vu Nặc...” Quan sát cô ấy một thời gian dài, Vận Nhi phát hiện, nguyên nhân cô ấy vẫn từ chối Hứa Minh Nhân, còn có thể là vì trong lòng cô ấy vẫn còn hình bóng ba của Tâm Nhi.

Đã vài lần cô muốn hỏi cô ấy, nhưng lại không nói thành lời.

“Thôi nào, chúng ta ăn cơm thôi!” Vu Nặc ngẩng đầu, sương mù trong mắt cũng dần tan biến, không phải cô ấy không muốn tiếp nhận Hứa Minh Nhân, mà là không thể!

Người đàn ông đó, và ba của Tâm Nhi, có quan hệ rất mật thiết.

“Xem nào, hôm nay mẹ Vu Nặc cho chúng ta ăn món ngón gì nào?” Hứa Minh Nhân ôm Tâm Nhi đi vào phòng khách. Vận Nhi giúp Vu Nặc dọn bát đĩa. Từ đầu rơi cuối, một đôi mắt nóng rực luôn nhìn về phía Vu Nặc, nhưng cô ấy không chú ý đến.

“A, có tôm chiên, cá hấp, còn có bánh ngọt, con muốn ăn cái này!” Tâm Nhi khẩn cấp chỉ vào món ăn trên bàn, chọn lung tung.

“Tâm Nhi ngoan, đến đây với mẹ nào!” Vu Nặc nhìn Tâm Nhi đang ngồi trong lòng Hứa Minh Nhân chỉ loạn, tự nhiên thân thiết với anh ấy như vậy, không vì thời gian vừa rồi anh ấy không ở đây mà tình cảm nhạt đi. Dường như mỗi lần anh đến, cảm tình giữa anh và Tâm Nhi lại sâu sắc thêm một phần.

Đây là điều khiến Vu Nặc sợ hãi. Dù sao, Tâm Nhi không phải con của anh ấy, mà là con gái của người kia!

“Sao vậy? Để con bé ngồi với anh không phải rất tốt sao?” Nhận ra Vu Nặc có chút xa cách, sắc mặt Hứa Minh Nhân thay đổi. Vận Nhi bèn nhanh chóng kéo Vu Nặc ngồi xuống bên cạnh Hứa Minh Nhân và Tâm Nhi.

“Tâm Nhi, ba đưa con đến khu vui chơi để chơi trò chơi nhé?” Hứa Minh Nhân nhìn tiểu bảo bối trong lòng, không hề tức giận vì những lời nói vừa rồi của Vu Nặc.

“Được ạ, mẹ và chị Vận Nhi cũng đi cùng nhé!” Tâm Nhi đi đâu cũng không quên Vu Nặc và Vận Nhi, trên mặt biểu hiện thái độ rất chờ mong. Khu vui chơi này không giống những công viên khác, mà là ở trong khu nghỉ dưỡng, chỉ có những đứa trẻ con nhà giàu mới có thể vào. Từ nhỏ Tâm Nhi cũng chưa được vào đó, chỉ chơi đồ chơi với mấy bạn nhỏ.

“Tâm Nhi, lần khác mẹ và chị Vận Nhi đưa con đi nhé, bây giờ ba bận nhiều việc!” Vu Nặc nghe Hứa Minh Nhân nói liền nhanh chóng ngăn cản, cô biết ý của anh, nhưng cô không thể đồng ý.

Trên thực tế, nếu không phải Tâm Nhi vẫn luôn muốn có một người cha, ngay cả xưng hô cô cũng sẽ không để Tâm Nhi gọi anh ấy là ba.

“Vu Nặc, em nói vậy là có ý gì?” Hứa Minh Nhân vẫn rất kiên nhẫn với cô, nhưng mỗi lần thái độ của cô đều kiên quyết như vậy, anh cũng là một người kiêu ngạo, anh muốn cho mẹ con cô một cuộc sống tốt hơn, dù cô không muốn gặp ba mẹ anh, anh cũng không cưỡng cầu.

Nhưng khi anh muốn làm người cha tốt, người chồng tốt, thì ngay cả cơ hội cô ấy cũng không nguyện ý cho anh!

“Không có ý gì cả, không phải anh định về nhà sao? Đưa Tâm Nhi theo không tiện lắm!” Đầu Vu Nặc cũng chưa ngẩng lên, chỉ bình tĩnh nói.

“Có gì mà không tiện?” Sắc mặt Hứa Minh Nhân trầm xuống vài phần, Tâm Nhi ở trong lòng anh cũng cảm nhận được không khí có chút cứng ngắc, vốn đang ăn cũng ngừng lại, mở to đôi mắt như hai viên ngọc, hết nhìn Vu Nặc, lại nhìn Hứa Minh Nhân.

“Anh, anh ăn cơm trước đi!” Vận Nhi nhìn Hứa Minh Nhân lắc lắc đầu, Vu Nặc là người sống rất nội tâm cũng là người rất nhạy cảm, cô ấy cũng rất kiên trì với cách nghĩ của mình, dù tất cả những việc Hứa Minh Nhân làm khiến cô ấy cảm động, nhưng cô ấy vẫn giữ vững lập trường của mình. Đôi khi Vận Nhi cũng cảm thấy kì lạ, Hứa Minh Nhân tốt như vậy, tại sao cô ấy vẫn chưa gật đầu?

Bữa tối có chút tẻ nhạt vô vị, mỗi khi nhắc đến đề tài này, hai người họ lại náo loạn khiến quan hệ giữa họ trở nên có phần đông cứng.

“Anh, chị Vu Nặc, em về trước đây, Tâm Nhi, ngày mai gặp nhé!” Ăn cơm xong, Vận Nhi bèn đứng dậy chuẩn bị ra về, không khí như vậy, cô nghĩ bọn họ cần thả thông một chút.

“Trời tối rồi, nếu không tối nay em ngủ lại đây đi, dù sao phòng còn rất nhiều!” Vu Nặc có chút mất tự nhiên, có thể nhận thấy cô ấy không mong Vận Nhi rời đi nhanh như vậy. Một mình đối mặt với Hứa Minh Nhân, cô luôn có chút áp lực.

“Chị Vu Nặc, chị nên ngồi nói chuyện với anh ấy đi, dù sao sớm muộn gì cũng phải có kết quả, chị đang sợ cái gì? Anh em luôn đứng về phía chị mà!” Vận Nhi đi đến cạnh cửa, khuyên bảo cô ấy. Cô ngẩng đầu lên nhìn Hứa Minh Nhân một cái, anh vẫn ngồi nguyên tư thế cũ, ngay cả Tâm Nhi cũng không để ý.

“Vận Nhi, em không biết...” Dáng vẻ Vu Nặc như muốn nói lại thôi, lại không biết nên nói từ đâu.

Nhưng ngẫm lại, Vận Nhi đã chịu khổ nhiều rồi, cô sẽ không nói với cô ấy những phiền muộn của mình nữa.

Không phải cô không muốn cho anh ấy cơ hội, mà là không thể, thật sự không thể.

Nếu thật sự đi gặp bố mẹ của anh, quan hệ của bọn họ sợ là sẽ đến điểm cuối.

“Hay là để chị bảo anh ấy đưa em về!” Vu Nặc nhìn Vận Nhi mở cửa đi ra ngoài, cơn gió theo khe cửa luôn vào, cô liền kéo chặt quần áo trên người.

“Không cần đâu, dù sao cũng không xa, trước giờ em vẫn đi thường xuyên mà!” Vận Nhi khoát khoát tay, thân mình đã đi ra ngoài cửa.

Vu Nặc nhìn cô đi ra sân, mới lần nữa đóng cửa lại.

“Tâm Nhi, mẹ đưa con đi tắm, lát nữa còn phải học bài.” Vu Nặc vậy Tâm Nhi đang ngồi trên đùi Hứa Minh Nhân lại gần, nhưng không hề nhìn vào đôi mắt đang tức giận của anh ấy.

“Vâng!” Tâm Nhi tụt xuống khỏi đùi Hứa Minh Nhân, chạy đến chui vào lòng Vu Nặc.

Hứa Minh Nhân nhìn hai mẹ con đi vào phòng tắm, ánh mắt trở nên có chút âm lãnh, anh không rõ, rốt cuộc cô ấy đang sợ cái gì?

Vận Nhi xoay người, nhìn đỉnh việ đèn đuốc sáng trưng phía sau, có chút cô tịch đi về phía trước, trở lại căn phòng một mình cô ở, lại là đêm tối vô chừng làm bạn với cô.

Mỗi lần đêm xuống, cô lại thấy sợ hãi, cho nên khi ngủ luôn phải bật đèn bàn mới có thể ngủ được.

Ban đêm ở một mình, cô đã dần thói quen!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Hợp Tác

“Cậu biết chuyện gì chưa? Thôn Hoàn Vũ ở bên cạnh bị một công ty đa quốc gia thu mua, không biết có ảnh hưởng gì đến trường học của mình không nữa...” Vận Nhi đi đến văn phòng, lại nghe được một tin tức kinh người như vậy.

Cô đặt giáo án xuống, liền có người chào hỏi với cô, “Cô giáo Tô, chào cô!”

“Chào mọi người!” Vận Nhi cười lễ phép đáp lại, khi mọi người tiếp tục nói về đề tài vừa rồi, lại nhìn không được mà hỏi một câu, “Trường học của chúng ta và thôn Hoàn Vũ bên cạnh không phải đã tách ra rồi sao?”

“Đúng vậy, nhưng nghe nói họ muốn khai thác cả mảnh đất này, có thể trường học của mình sẽ chịu ảnh hưởng!” Vận Nhi nghe xong, trong lòng không biết là tư vị gì, cô sống ở đây đã hai năm, đã quen thuộc với nơi đây, cũng rất thích cuộc sống như vậy, bây giờ lại phát sinh chuyện này.

“Tin tức này có đáng tin không?” Vận Nhi không muốn tin tưởng, trong lòng cũng thấy hơi tức giận, trong mắt những người thương nhân này chẳng lẽ chỉ nhìn thấy lợi ích hay sao? Nếu trường học sửa lại, chắc chắn sẽ phát sinh sự thay đổi, những người dân sống quanh đây lại phải vất vả bôn ba khắp nơi vì con tìm nơi học mới.

“Ngày hôm qua đã có người đến đây xem, hình như rất vừa ý, muốn cải tạo thành một khu vui chơi lớn hơn!”

Sao lại như vậy, trường học là nơi rất nghiêm trang, lại sắp bị biến thành nơi kinh doanh thu lợi nhuận, Vận Nhi không đồng tình với việc này.

Nhưng nếu như hiệu trưởng gật đầu, thì không ai thay đổi được quyết định này.

Vận Nhi hơi bất an khi nhớ lại chiếc xe thể thao màu đen chạy qua mình hôm qua, chẳng lẽ là người đó muốn hỏi mua?

“Điện hạ, đây là hồ sơ dự thầu của dự án ở thôn Hoàn Vũ, Thương Thị đã lấy được quyền sử dụng mảnh đất này thông qua chính phủ. Vì vậy, nếu chúng ta muốn tiếp tục thực hiện hạng mục này thì phải hợp tác với Thương Thị!”

Trong văn phòng được trang trí xa hoa với màu sắc trầm, chiếc ghế xoay một trăm tám mươi độ lại, khuôn mặt tuần tú mị hoặc như ma vương xuất hiện, đôi mi khê nhú, không kiên nhẫn gõ gõ ngón tay trên mặt bàn làm việc, khi ngẩng đầu lên, khóe mắt chột lóe, đã ra quyết định, “Vậy cứ làm đi!”

Thương Nhĩ Kỳ, không thể không nói đã tiến bộ rất nhiều, hai năm, Thương Thị đã vươn lên sánh ngang cùng tập đoàn SK, toàn lực tấn công thị trường. Chỉ có Âu Thừa Duẫn hiểu rõ, anh ta đang nhắm vào anh.

Sau khi Tín ra ngoài, Âu Thừa Duẫn từ ghế dựa đứng dậy, chầm rãi chầm một điếu xì gà, ngậm bên miệng, đi đến cạnh cửa sổ bằng kính kéo dài đến mặt sàn. Hai năm, từ khi anh trở về từ Đức, cuộc sống của anh đã thay đổi.

Cho đến bây giờ anh chưa từng nghĩ đến, sự thù hận mà anh vẫn cố chấp để trong lòng, thì ra, lại chỉ là một sự hiểu lầm.

Cuối cùng, mẹ của Tô Vận Nhi mới là người bị hại.

Nghe nói cô ấy biến mất, ngay cả Tô Thượng Đông tìm khắp nơi cũng không thấy. Âu Thừa Duẫn lại càng không dám đi tìm cô. Cuộc sống mê loạn của anh lại khôi phục như trước khi cô xuất hiện. Đến bây giờ, mỗi khi nhớ lại sự quyết tuyệt lúc cô nhìn anh lần cuối cùng, trái tim anh rất đau!

Còn một sinh mệnh vô tội, bởi vì anh khư khư cố chấp mà biến mất. Tô Vận Nhi, anh có thể làm gì để bù đắp cho em được?

“Tổng giám đốc, Thương tổng đang đợi anh ở phòng họp!” Vu Nhuế gõ cửa tiến vào đánh gãy sự trầm tư của anh. Dập tắt điều thuốc trong tay, Âu Thừa Duẫn cầm bản kế hoạch trên bàn, sải chân vững chắc đi ra ngoài.

Lần này gặp lại Thương Nhĩ Kì, so sánh với trước đây, có thể dùng từ “thay da đổi thịt” để hình dung.

“Mảnh đất đó tôi đã đến khảo sát, không có vấn đề gì, tháng sau là có thể khởi công, theo ý của Âu tổng thì sao?”

Một ngôi sao quốc tế trở thành một CEO thành công. Những người mà Âu Thừa Duẫn bội phục cũng không nhiều, nhưng Thương Nhĩ Kì chắc chắn là một trong số đó, Tô Thượng Đông cũng được tính trong đó.

“Hợp tác vui vẻ!” Hai bóng dáng cao lớn hòa vào nhau trong ánh hoàng hôn chiếu qua cửa sổ, có vẻ kiên cường và cương quyết.

Sự ăn ý của bọn họ, từ việc của Vận Nhi đến thôn Hoàn Vũ, là tự hiểu trong lòng mà không cần nói ra.

Hứa gia.

Sự xuất hiện của Hứa Minh Nhân nằm ngoài dự đoán của mọi người, mỗi lần anh trở về mọi người đều rất bất ngờ. Hứa Tâm Lam tan làm về nhà liền nhìn thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc, bèn nhanh chóng chạy

đến, “Anh cả, rốt cuộc anh đã trở lại, nếu anh còn không xuất hiện, em với ba có khi phải đi báo án mất tích thôi!”

“Sao em còn không nghiêm túc một chút, cũng lớn rồi!” Hứa Minh Nhân nhìn thấy Hứa Tâm Lam, bèn yêu thương sờ sờ đầu cô.

“Hứ, dù có lớn cũng không lớn bằng anh!” Hứa Tâm Lam bất mãn lẩm bẩm, Hứa Minh Dịch và Hứa Minh Phong đi sau cô nhìn thấy anh thì như gặp quý vậy, nhìn anh càng ngày càng gầy và đen, “Anh cả, anh đến Châu Phi sao? Sao lại đen như vậy?”

“Đúng thế, anh đi tìm kho báu!” Hứa Minh Nhân đáp lại Hứa Minh Phong bằng một nụ cười lạnh, lại nhanh chóng bị Hứa Tâm Lam lôi kéo đi vào phòng khách.

“Em thấy anh đi tìm phụ nữ thì đúng hơn? Haiz, anh cả, cuối cùng anh cũng thông suốt rồi! Em đã nói rồi, người đàn ông đẹp trai phong độ ngồi ngồi như anh cả, làm sao có thể không có duyên với phụ nữ đâu? Anh nói đúng chứ, em ba?” Hứa Minh Phong trêu đùa, nhìn Hứa Minh Dịch ở phía sau nói.

Ba mươi năm qua Hứa Minh Nhân cách xa phụ nữ, mọi người đều phải hoài nghi không biết anh ấy có vấn đề gì hay không.

Đối với người phong lưu thành tính như Hứa Minh Phong mà nói, tuy rằng Hứa Minh Dịch có chút lạnh nhạt với phụ nữ, nhưng không phải hoàn toàn không có hứng thú với phụ nữ như Hứa Minh Nhân, chỉ một lòng hướng đến chụp ảnh.

“Không phải chứ? Anh cả, chẳng lẽ em nói đúng rồi?” Hứa Minh Phong không thấy Hứa Minh Nhân đáp lại, liền ném cặp tài liệu lên người Hứa Minh Dịch, nhanh chóng khoác tay Hứa Minh Nhân, “Anh cả, đúng là vì phụ nữ à?”

“Anh hai, anh ít tranh cãi đi được không? Âm ỹ muốn chết!” Hứa Tâm Lam không khách khi hất bàn tay đang nắm lấy tay Hứa Minh Nhân ra, suýt nữa còn lấy chân đá anh.

“Đây chẳng qua là anh quan tâm anh cả thôi, phải không anh cả?” Hứa Minh Phong vỗ ngực Hứa Minh Nhân, không thêm chú ý là mặt đương sự đã sầm lại, lúc nào cũng có thể phát giận.

Bình thường thì Hứa Minh Nhân cũng không phải người hay nóng giận, nhưng anh bị Vũ Nặc, người phụ nữ này khiến trong lòng anh đầy ức chế, hiện tại còn không có chỗ xả đây.

“Hứ, anh cho rằng anh cả cũng giống anh sao, cả ngày chỉ xoay quanh đám đàn bà con gái, đừng để ngày nào đó có cô gái mang con đến tìm, xem ba có đánh gãy chân của anh không!” Hứa Tâm Lam trào phúng.

Anh hai của cô không chỉ phong lưu, còn rất hạ lưu, đây là kết luận được cô sớm đưa ra!

“Được rồi, hai em đừng nói nữa!” Bình thường Hứa Minh Nhân rất ít thay đổi sắc mặt giờ lại tức giận, điều này khiến cho ba anh em Hứa gia càng thêm kinh ngạc.

Nhưng, đến lúc Hứa Minh Nhân tuyên bố muốn kết hôn ở trên bàn ăn, mới càng có tính bùng nổ.

Đúng vậy, anh đã quyết định , mặc kệ Vu Nặc có nguyện ý hay không, anh vẫn cưới cô ấy!

Nhưng khi Hứa Minh Nhân nói, người phụ nữ kia không muốn đến Hứa gia, khiến cho bọn họ lập tức trợn tròn mắt.

Người phụ nữ mà anh cả coi trọng, vậy mà không cần gia đình nhà anh.

Điều này rất bất ngờ.

“Ba, mẹ, con chỉ muốn thông báo cho hai người. Cô ấy không muốn theo con trở về, con tôn trọng cô ấy! Nhưng có thể con sẽ rời khỏi đây, ở bên cô ấy!” Thái độ của Hứa Minh Nhân rất kiên quyết. Đột nhiên nghe anh nói muốn kết hôn đã đủ khiến ba mẹ Hứa giật mình, nhưng giờ anh lại tuyên bố sẽ vì người phụ nữ kia mà từ bỏ gia đình của mình. Là dạng phụ nữ như thế nào, lai không đặt Hứa gia trong mắt?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Chị Dâu Cả Thần Bí

Hứa Tâm Lam và Hứa Minh Phong nhìn nhau, sau khi được ba Hứa cho phép, trong lòng đã đưa ra một quyết định.

Quả nhiên, Hứa Minh Nhân chỉ ở lại nhà một buổi tối, ngày hôm sau đã rời đi. Tối hôm qua, dù cho hỏi như thế nào, anh cũng không hề hé răng dù chỉ một câu về người phụ nữ ấy. Cho nên, bọn họ đành chọn dùng một ít thủ đoạn!

Hứa Tâm Lam và Hứa Minh Nhân theo đuôi anh, luôn lặng lẽ đi phía sau. Chỉ thấy Hứa Minh Nhân đi vào một cửa hàng trang sức mua một chiếc nhẫn kim cương. Hai người nhận ra rằng, người phụ nữ kia đã khiến anh cả của bọn họ thật sự động lòng. Anh ấy nói muốn kết hôn cũng không phải chỉ là thuận miệng nói!

Đi theo anh cả gần một buổi sáng, đổi người vài lần mới không bị Hứa Minh Nhân phát hiện, nhưng không ngờ nơi mà anh ấy đến lại là khu Tích Viễn.

“Chị Vu Nhuế, có nhiều việc không?” Hôm nay là cuối tuần, so với ngày thường thì đông khách hơn nhiều, từ sáng sớm Vận Nhi đã đưa Tâm Nhi đến đây giúp đỡ. Bình thường cuối tuần cô cũng không có nơi nào để đi, nên cũng thích ở trong cửa hàng giúp việc vặt.

“Không bận lắm, có em đến chị lại càng không bận!” Vu Nặc đưa bó hoa hồng đã bó xong cho khách, nhận tiền cho vào túi. Nghe vậy Vận Nhi cũng yên tâm, nhìn đồng hồ, sau đó mặc tạp dề, giúp Vu Nặc sắp xếp hoa mới được đưa đến.

“Tâm Nhi ngoan, em ngồi chơi một mình một lát nhé, tí chị sẽ đưa em đi công viên!” Vận Nhi mỉm cười nói với Tâm Nhi, một đứa bé bốn tuổi đã rất hiểu chuyện, lại rất xinh đẹp đáng yêu, Vận Nhi yêu thương cô bé từ tận đáy lòng.

“Vâng... chị nhớ làm nhanh lên nhé, sau đó chúng ra đi thả diều!” Tâm Nhi khoát tay miêu tả hình dáng con diều thật to, đôi mắt hàm chứa chờ mong nói.

“Được rồi, bé yêu, đợi chị xong việc sẽ đi với con!” Vu Nặc ôm Tâm Nhi đưa vào phòng trong, sau đó cùng Vận Nhi chăm chút lại cho hoa trong tiệm, cầm bình nước tưới nước, “May mà có em, nếu không chị không chăm sóc tốt cho Tâm Nhi được!”

“Em cầu còn không được ấy chứ, chị Vu Nặc đừng khách khí với em, em rất yêu quý Tâm Nhi mà!” Vận Nhi cười tươi như gió, không để ý nói.

“À đúng rồi, anh Minh Nhân đi về nhà rồi à?” Hai ngày nay cô không nhìn thấy anh ấy, bình thường lúc trước anh ấy về đây đều đến giúp đỡ, có soái ca như vậy ở đây, việc buôn bán cũng tốt hơn nhiều.

“Ừ...” Dường như Vu Nặc không muốn nói nhiều. Trước khi đi anh ấy đã nói rất kiên quyết, nhất định sẽ lấy cô.

Cô không muốn nghĩ nhiều, nếu cứ ở bên anh ấy, không đề cập đến gia đình của anh nữa. Cô cũng không có ý tưởng nào khác.

Nhưng mà, vận nhất người kia nhìn thấy cô và Tâm Nhi, anh ta sẽ nghĩ như thế nào?

“Được rồi, ở đây cứ giao cho chị, em đưa Tâm Nhi đi chơi đi!” Ước chừng đã sửa sang lại chỗ hoa này khá ổn, Vu Nặc bèn giục Vận Nhi, bé con đã không còn kiên nhẫn chờ nữa rồi.

“Vâng, khi nào bạn thì chị lại gọi điện cho em nhé!” Vận Nhi lấy khăn lau tay, cởi tạp dề trên người, Tâm Nhi nhanh chóng chạy lại chỗ cô.

“Ừ, chị nhớ rồi, hai chị em đi đi! Sắp đến giữa trưa rồi đấy!” Vu Nặc nhìn hai người đang rất hào hứng, trên môi nở nụ cười nhẹ.

“Mẹ, bọn con đi chơi đây!” Tâm Nhi vẫy tay với Vu Nặc, rồi vòng tay quanh cổ Vận Nhi, đi ra khỏi cửa hàng bán hoa.

Nhìn hai người khuất dạng sau cửa, Vu Nặc mới thu hồi tầm mắt.

Nhưng không nghĩ đến, Vận Nhi vừa đi được một lát, thì Hứa Minh Nhân xuất hiện.

Khi Vu Nặc đang tính toán sổ sách thì thấy anh đến. Đột nhiên bóng dáng lọt vào tầm mắt đã cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, cô kinh ngạc xoay người, “Sao anh lại đến đây?”

“Vu Nặc, chúng ta kết hôn đi, chúng ta kết hôn được không? Anh muốn cho em một gia đình, cho Tâm Nhi một gia đình hoàn chỉnh!” Nhìn Hứa Minh Nhân có chút kích động.

Vu Nặc nhận ra sự kiên quyết trong lời nói của anh, trong lòng như được rót một dòng nước ấm. Khuôn mặt cũng có chút ướm át, “Minh Nhân...”

Đôi mắt thâm thúy đó, rất giống với người đàn ông kia, tuy bình thường anh ta luôn có bộ dáng phong lưu, nhưng khi nghiêm túc, thật sự là rất giống nhau.

Cho đến bây giờ, anh ta sẽ không vì người phụ nữ nào mà dừng chân, dù cho người đó có con với anh ta, người đàn ông đó, Hứa Minh Phong!

Khi Vu Nặc lần đầu tiên nhìn thấy Hứa Minh Nhân, cô đã biết, hai người đàn ông này là anh em. Ánh mắt của bọn họ rất giống nhau, cũng may là

Tâm Nhi lớn lên giống cô, không giống anh ta chút nào!

Hứa Minh Nhân đối xử tốt với cô, không phải là cô không cảm nhận được, cô cũng muốn tìm một người đàn ông tốt làm chỗ dựa, Tâm Nhi cần ba, anh ấy có thể cho con cô tình thương của người cha, cho cô sự sủng ái vô hạn. Nhưng cô sợ, mối quan hệ này, một khi đụng chạm đến người đàn ông kia, sẽ có ngày bị phá vỡ.

Nếu như anh ấy biết người phụ nữ mà mình muốn kết hôn, từng là người phụ nữ của em trai mình, anh ấy sẽ nghĩ gì?

“Em không phải là người con gái tốt, không đáng!” Nước mắt của Vu Nặc lập tức chảy ra khỏi hốc mắt, sự thâm tình của anh, bảo cô phải đáp lại như thế nào đây!

Cô không thể liên lụy đến anh, anh là đại thiếu gia của Hứa gia, làm sao có thể vì cô mà bỏ đi thân phận tôn quý ấy?

“Chúng ta đi đăng ký, không cần tổ chức hôn lễ, em không muốn theo anh về nhà cũng không sao, về sau nơi này chính là nhà của chúng ta, được không em? Vư Nặc, em đừng từ chối anh, anh không phải đại thiếu gia của Hứa gia gì cả...” Hứa Minh Nhân kích động ôm chặt cô, anh đã nhượng bộ nhiều nhất có thể, anh không phải là người con hiếu thảo, nhưng anh là người ba tốt. Anh không muốn bức bách cô, cũng đau lòng không muốn cô phải khó xử.

Cô không muốn nói, vậy anh sẽ không hỏi.

“Minh Nhân, anh hãy nghe em nói...” Cuối cùng Vu Nặc không chịu nổi, cô muốn nói ra, nói rõ chân tướng. Nếu, sau khi anh biết cô từng là người phụ nữ của Hứa Minh Phong, mà vẫn muốn ở cùng cô. Thì cô sẽ quyết định, liêu lĩnh ở bên cạnh anh.

“Thật ra, em từng là...”

“Ai za, anh cả, anh thật là kim ốc tàng kiều nha, còn giấu tặn ở đây!” Hai người đang ôm nhau, nghe được giọng nói vang lên, nhanh chóng quay đầu. Không ngờ ngoài cửa lại là hai người, Hứa Tâm Lam và Hứa Minh Phong!

Khi Vu Nặc nhìn thấy Hứa Minh Phong, sắc mặt cô trắng bệch, hai tay cũng run run, không ngờ lại là anh ta!

“Anh cả, anh khiến em và anh hai tìm vất vả nha. Anh, đây là người phụ nữ anh muốn kết hôn sao?” Hứa Tâm Lam không nhận ra sự bất thường của hai người, đi vào trong cửa hàng, cũng thoải mái đánh giá nơi này, cửa hàng không lớn, nhưng coi như thanh nhã.

“Sao hai em lại đến đây?” Hứa Minh Nhân không vui nhú mày, chuyện tốt đột nhiên bị quấy rầy, giờ chỉ kém chút là anh thành công rồi.

“Lệnh cha khó từ nha, dù sao em cũng muốn mời chị dâu trở về. Anh cả, anh cũng chẳng có nghĩa khí gì cả, chỉ biết cất giấu mỹ nhân!” Hứa Tâm Lam thong thả đi đến bên cạnh Vu Nặc, lúc này còn đang ngẩn người vì bị kinh hách. Lúc này cô với nhận ra, chị dâu đang nhìn chăm chăm Hứa Minh Phong.

Hai tay Hứa Minh Phong để trong túi quần, trong mắt hiện lên tia phức tạp, khóe miệng khẽ nhếch lên, điệu bộ có chút nghiền ngẫm, đi thong thả đến trước mặt mọi người, chậm rãi nói, “Thì ra người trong lòng của anh cả lại là em, Vu Nặc?”

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Gặp Lại

Vu Nặc, cái tên nhẹ nhàng tiến vào lòng anh, nhưng lại khiến anh đau đớn.

Vu Nặc mở to đôi mắt nước, không tin được nhìn anh ta, thì ra, anh ta còn nhớ tên của cô!

Cô từng là một trong số rất nhiều người phụ nữ của anh ta, không ngờ anh ta còn nhớ cô!

Sự đau đớn bỗng ập đến khiến cô hô hấp khó khăn, thân thể bỗng mềm nhũn, lập tức ngã vào lòng Hứa Minh Nhân. Hứa Tâm Lam đã nhận ra sự khác thường của hai người, miệng mở to kinh ngạc, không tin được nhìn họ, “Anh hai, anh... biết chị ấy à?”

“Bây giờ tôi đã biết, vì sao em không muốn theo anh cả về nhà!” Một lần nữa nhìn thấy người phụ nữ đã khắc sâu trong trí nhớ, Hứa Minh Nhân phát hiện máu trong cơ thể mình lại sôi trào lần nữa.

“Minh Phong!” Trong mắt Hứa Minh Nhân lóe lên hàn ý, dường như anh đã nhận ra mối quan hệ giữa hai người, lại nhìn người phụ nữ trong lòng mình, nhắm mắt lại, sắc mặt tối sầm, hai bàn tay nắm chặt. Cô ấy vẫn không muốn đối diện với thân phận của Hứa Minh Nhân anh, chẳng lẽ đều là vì Minh Phong sao?

Có điều, vậy thì có sao chứ, phụ nữ mà Minh Phong thích nhiều như vậy, anh cũng không để ý.

Nhưng, anh có thể thật sự không để ý sao?

“Hừm, ...” Hứa Tâm Lam xấu hổ đứng ở một bên, cục diện như bây giờ, cho dù cô không phải người tình ý, cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Trời ạ, đây gọi là chuyện gì chứ?

Tam giác tình cảm, hai anh em cùng yêu một người phụ nữ.

Hình như anh hai của cô không vui rồi?

“Ờ... Anh cả, anh hai, có chuyện gì thì về nhà rồi nói chuyện!” Hứa Tâm Lam đi đến trước mặt Hứa Minh Phong, liếc mắt ra hiệu với anh ấy, nhưng không thấy anh ấy có phản ứng gì.

Hứa Tâm Lam bực mình, anh hai của cô đâu phải là người đa tình, không nên tranh giành phụ nữ với anh cả mới phải.

“Rất xin lỗi...” Không khí cứng ngắc đã lâu, Vu Nặc mới nổi lên một chút cảm xúc, lùi ra khỏi lòng Hứa Minh Nhân, đứng cách xa anh, trong mắt mang theo sự áy náy và xin lỗi, ba từ kia cũng là nói với Hứa Minh Nhân.

“Người nên nói xin lỗi phải là anh mới đúng, là anh có lỗi với em...” Lúc trước đều là người tình ta nguyện, Hứa Minh Phong, cũng không để tâm nhiều đến người phụ nữ này, nhưng sau bốn năm gặp lại cô, trong lòng anh lại không thể bình tĩnh.

Nguyên nhân là vì anh cả yêu cô ấy sao?

“Không, không, em nên nói rõ ràng với Minh Nhân sớm hơn, em...”

“Em không cần nói nữa, em và Minh Phong đã là quá khứ, còn anh mới là tương lai của em!” Hứa Minh Nhân sẽ không để cho bản thân có cơ hội

hối hận, thân hình cao lớn đi đến, dứt khoát lấy chiếc nhẫn đã chuẩn bị từ trước, cưỡng ép đeo vào tay Vu Nặc.

Mặc dù anh có thể đoán được quan hệ của Minh Phong và Tâm Nhi, nhưng anh đã lựa chọn! Ngoài người phụ nữ này anh không cần ai khác.

“Minh Phong, em sẽ chúc phúc cho bọn anh đúng không?” Đáy mắt Hứa Minh Nhân hiện lên ánh sáng khiến người ta sợ hãi, là khí thế uy hiếp mà Hứa Minh Phong và Hứa Tâm Lam nhận ra là một mặt khác mà mọi người không biết về anh ấy.

Hứa Minh Phong nhìn thoáng qua Vu Nặc, sắc mặt cô nhìn rất nhợt nhạt, cổ họng khê động, nhưng lại không thể mở lời. Anh có thể chúc phúc cho bọn họ sao?

Hình như anh không có lập trường để phản đối, nhưng mà trong lòng anh lại không thấy thoải mái.

Không khí có chút đông cứng. Một lúc lâu cũng chưa có người nói chuyện, chỉ nhìn nhau chăm chú.

Mãi đến lúc có giọng nói thánh thót của trẻ con truyền đến, “Mẹ, bọn con về rồi.”

Không khí trong phòng một lần nữa lại có biến chuyển nghiêng to lớn.

Tô Vận Nhi kinh ngạc, Hứa Tâm Lam kinh hãi, Vu Nặc kinh hoàng, Hứa Minh Phong hoài nghi, còn vẻ mặt Hứa Minh Nhân không chút thay đổi.

“Tô Vận Nhi, thì ra cậu ở đây!”

Hứa Tâm Lam nhìn thấy Vận Nhi thì vội vàng chạy đến chỗ cô ấy, gặt gao ôm cô, như sợ rằng cô lại đột nhiên biến mất.

Khi Hứa Minh Phong nhìn thấy Vận Nhi cũng rất giật mình, thì ra Vận Nhi vẫn tránh ở nơi hẻo lánh này, chẳng trách bọn họ tìm khắp nơi vẫn không thấy cô ấy!

“Mẹ!” Tâm Nhi sợ hãi chạy đến chỗ Vu Nặc, khi chạy qua chỗ Hứa Minh Phong đang đứng, anh đột nhiên ngồi xổm xuống, bế lấy cô bé, bé con chớp chớp đôi mắt to nhìn anh, trong mắt là sự nghi hoặc tràn đầy. Hứa Minh Phong ôm bé đi đến bên Vu Nặc. Đứa bé này...

“Ô Vận Nhi, con bé hư này, thì ra cậu vẫn ở đây, thế mà không liên hệ gì với tớ, thật muốn bóp chết cậu!” Hứa Tâm Lam không thể dùng lời nói để hình dung tâm trạng kích động của mình bây giờ. Vừa nghĩ đến việc Vận Nhi đột nhiên biến mất một mình, nghĩ đến có thể cô ấy đang khổ sở, cô đều lo đến ướt nước mắt. Nếu lúc trước mình không giúp cô ấy thì cô ấy đã đi Mĩ với Tô Thượng Đông rồi.

“Tâm Lam...” Tô Vận Nhi cũng không ngờ sẽ gặp lại bạn ở đây, giọng nói nghẹn ngào ôm lấy Hứa Tâm Lam.

Nhìn ba người đang giằng co trong phong, Hứa Tâm Lam và Vận Nhi đi ra ngoài, đứng ở lề đường ngoài cửa hàng bán hoa.

“Cậu có biết là Thương Nhĩ Kỳ luôn tìm cậu không?” Ngày đó cô cũng đã đoán sai rồi. Khi biết được Vận Nhi không hề đi Pháp, Thương Nhĩ Kỳ đã đến tìm cô, phát giận thật lớn. Hai năm nay, cũng vì vậy, quan hệ của hai bọn họ cũng luôn xoay quanh Vận Nhi.

Thương Nhĩ Kỳ hay gọi điện thoại cho cô hỏi, Vận Nhi có liên lạc với em không? Có tin tức gì của Vận Nhi không? Nếu có tin tức của cô ấy, hãy nói với anh ngay.

Lần đầu tiên, đối mặt với tình địch của mình, cô vừa yêu vừa hận. Vận Nhi là bạn thân của cô, cũng là người trong lòng của người cô yêu. Cô có

thể nhận ra Thương Nhĩ Kỳ để ý đến cô ấy nhiều thế nào. Nhiều khi cô cũng phải cảm thấy ghen tị!

“Tâm Lam, tớ không muốn trở về, cuộc sống của tớ ở đây tốt lắm!” Ánh mắt Vận Nhi nhìn về chiếc lá xanh phía xa, lạnh nhạt nói. Tuy cô biết anh cả sẽ lo lắng, ba sẽ lo lắng, Thương Nhĩ Kỳ cũng sẽ lo lắng, nhưng bây giờ cô còn chưa chuẩn bị tốt để đối mặt với bọn họ.

Có lẽ, chờ cô hoàn toán bình ổn những lăn tăn trong lòng, cô sẽ một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người.

Còn hiện tại, cuộc sống của cô rất tốt, mọi người cũng đang sống rất tốt, như vậy là đủ rồi!

Cô nhận ra, có mấy lần Hứa Tâm Lam muốn nhắc đến Âu Thừa Duẫn, nhưng lời nói đến bên miệng rồi lại nuốt xuống.

Hai người ăn ý, không nhắc đến vết sẹo chưa lành đó, không nhắc đến người đàn ông kia!

Dù sao, người đó đã không còn quan hệ gì với cô nữa.

Hai năm nay cô cũng không hề đọc báo, không muốn xem tin tức về anh ta, cô đóng lỗ tai, cất giấu mọi chuyện tận đáy lòng. Có nhắc đến chuyện khi đó, cũng không đau tận tâm can như trước nữa.

Hứa Tâm Lam đi rồi, Vận Nhi không trở về cùng cô ấy. Cô cũng yêu cầu Tâm Lam không nói hành tung của cô cho Thương Nhĩ Kỳ. Hứa Tâm Lam đành rời đi mặc dù rất đau lòng và thất vọng. Nhưng biết Vận Nhi đang sống tốt, cô cũng cảm thấy yên tâm phần nào.

Hứa Minh Nhân và Hứa Minh Phong về nhà, Vu Nặc cũng đi cùng bọn họ, nhưng cô để Tâm Nhi ở lại, bọn họ có vấn đề cần giải quyết, Vận Nhi

sẽ chăm sóc đứa nhỏ giúp. Vốn dĩ Hứa Minh Phong muốn đưa Tâm Nhi đi cùng, nhưng Vu Nặc nhất quyết không đồng ý.

Cô đồng ý đi gặp cha mẹ anh, đã là sự thỏa hiệp lớn nhất rồi, dù không thể cam đoan bọn họ sẽ chấp nhận cô, nhưng vì bảo hộ Tâm Nhi, cô không thể để cho con bé chịu tổn thương. Cô sẽ lấy anh trai của bố con gái cô, ngay chính cô cũng cảm thấy hơi hoang đường!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Giống Nhau Như Vậy.

Tiếng bước chân đều đều vang vọng từ phòng họp truyền ra, đi đầu là Âu Thừa Duẫn với vẻ mặt lạnh băng, Tín đi ngay phía sau. Thang máy mở ra, các giám đốc đi phía sau đều khẩn trương cúi đầu, chờ tổng giám đốc đi trước.

“Tổng giám đốc, Mễ tiểu thư đang ở trong văn phòng chờ ngài...” Âu Thừa Duẫn vừa bước ra khỏi thang máy thì giọng nói của Vu Nhuế truyền đến. Âu Thừa Duẫn đưa giấy tờ trong tay cho Tín ở phía sau, vẻ mặt âm trầm, đi thẳng vào văn phòng.

Mễ Na là ca sĩ mới nổi gần đây có quan hệ với Âu Thừa Duẫn, bởi vì liên quan Âu Thừa Duẫn nên vị thế cũng tăng vọt theo.

Khi Âu Thừa Duẫn đang họp, cô ta ngồi trên chiếc ghế mà bình thường Âu Thừa Duẫn vẫn ngồi. Sau màn hình máy tính hé ra khuôn mặt thanh thuần tú lệ, người phụ nữ này...

“Ai cho phép cô đụng vào đồ của tôi!” Giọng nói tức giận cùng với tiếng mở cửa truyền đến, Mễ Na nhanh chóng đứng dậy, hạ mi mắt, hơi rụt người nhìn anh.

Cô và anh quen biết trong một tiệc rượu. Khi nhìn thấy anh ấy lần đầu tiên, Mễ Na đã bị người đàn ông này hấp dẫn, bên người anh luôn vây quanh rất nhiều người đẹp, nhưng anh lại liếc mắt một cái nhìn trúng cô, từ đó cuộc sống của cô đã sang trang mới.

“Xin lỗi, em không cố ý... “ Mễ Na chưa từng thấy bộ dạng của anh khi nổi giận. Cô vẫn luôn cho rằng anh là người lạnh lùng, nhưng khi nhìn cô, trong ánh mắt anh tựa hồ mang theo cảm xúc mà cô không rõ, như thể lưu luyến, không đành lòng và đau lòng. Điều này khiến cô cho rằng trong lòng anh có cô, nhưng vừa rồi cô nhìn thấy ảnh cô gái đó, cô mới biết, hai cô nhìn rất giống nhau...

Hình ảnh trên màn hình chờ của laptop, đều là ảnh của Tô Vận Nhi.

Ngoại trừ Tô Vận Nhi, cô là người phụ nữ đầu tiên đi vào văn phòng của anh. Anh không tỏ thái độ, không có nghĩa là anh ngầm đồng ý!

“Cô đi ra ngoài đi!” Thân hình kiêu ngạo của Âu Thừa Duẫn đi về phía bàn làm việc, ngón tay khẽ động, màn hình máy tính khôi phục lại hình ảnh trước đó. Mễ Na đứng sau lưng anh, cũng có thể nhìn rõ bóng dáng người con gái ấy, thật là một cô gái xinh đẹp động lòng người.

Chẳng lẽ từ trước đến giờ, anh đều xem cô là thế thân của cô gái kia sao?

Hai năm, nghe nói anh ấy đã ly hôn hai năm, nhưng ngón áp út vẫn luôn đeo chiếc nhẫn kia.

“Duẫn...” Mễ Na là người hiểu chuyện biết tiến lui đúng lúc, bây giờ cô đã hiểu vì sao đêm đó anh đã lựa chọn cô. Chỉ cần có thể ở bên anh ấy, có làm thế thân cho người khác cô cũng không để ý.

Mễ Na to gan ngồi lên đùi Âu Thừa Duẫn, một tay ôm lấy cổ anh, hương thơm nhẹ nhàng trên người cô truyền đến mũi của Âu Thừa Duẫn, khiến sự buồn phiền trong lòng anh vơi đi phần nào. Có lẽ do mùi hương này khiến cho anh có thể thấy bóng dáng của Tô Vận Nhi ở người phụ nữ này.

“Đừng tức giận, em không cố ý đâu mà!” Ngay cả bộ dáng làm nũng cũng giống nhau như vậy, đôi môi hồng hơi chu lên, như là mong muốn được anh âu yếm. Âu

Thừa Duẫn vẫn luôn chiều cô, giúp cô thành danh, cho cô một cuộc sống vật chất đầy đủ, nhưng rốt cuộc cô ta không phải là Tô Vận Nhi. Trước giờ Vận Nhi đều không tự nhiên đón nhận sự an bài có phần độc tài của anh.

Trong chốc lát, dường như Âu Thừa Duẫn lại thấy được đôi mắt linh động, đôi môi hơi mím, thân hình mềm mại đang kề sát anh.

Cuối cùng Âu Thừa Duẫn không khống chế được, cúi người, một tay ôm thắt lưng của cô, một tay nâng khuôn mặt cô lên, trong mắt là sự say mê lưu luyến gọi tên, “Vận Nhi, Vận Nhi...”

Ngay lúc môi anh sắp chạm vào cô gái trong lòng, vang lên tiếng gõ cửa, hai mắt Âu Thừa Duẫn khôi phục lại vẻ tỉnh táo, đẩy cô gái trong lòng ra, lên tiếng, “Vào đi!”

Mễ Na bị đẩy ra, thân thể hơi loạng choạng suýt ngã, may mà cô kịp bám vào bàn. Mỗi lần nghe Âu Thừa Duẫn gọi cô là Vận Nhi, cô vẫn luôn nhẫn nhịn. Thì ra, trong lòng anh thật sự có người phụ nữ khác. Người con gái tên Vận Nhi này mới là người anh thật lòng yêu thương sao?

“Em đi ra ngoài trước đi!” Âu Thừa Duẫn nhận tài liệu Vu Nhuế đưa đến, không hề ngẩng đầu nói với Mễ Na đang đứng bên cạnh.

“Buổi chiều em có buổi chụp ảnh quảng cáo, Duẫn, anh sẽ đến đúng không?” Mễ Na chỉnh lại quần áo, nghe thấy mệnh lệnh của Âu Thừa Duẫn xong vẫn chưa từ bỏ ý đồ, cố hỏi thêm một câu. Trước kia chỉ cần cô yêu cầu, Âu Thừa Duẫn sẽ không cự tuyệt.

Bởi vì anh thích nhìn cô khiêu vũ, nên cô liều mạng tập luyện, chỉ mong có thể khiến anh vui vẻ.

Âu Thừa Duẫn không lên tiếng, suy nghĩ có chút hỗn loạn, nhìn cô gái này, anh có thể giải tương tư trong chốc lát. Bởi vì anh đã thua thiệt Vận Nhi, nên không không kiềm được mà đối xử tốt với cô gái này, khi anh

nhìn cô, anh cũng sẽ cảm thấy áy náy, anh không hề yêu cô, người anh yêu vẫn luôn là Tô Vận Nhi. Trong lòng anh hiểu rõ, nếu không phải Mễ Na có vài phần giống Vận Nhi, ngay cả liếc mắt anh cũng sẽ không nhìn cô một lần.

Thấy Âu Thừa Duẫn không trả lời, Mễ Na thức thời đi ra ngoài, bởi vì cô dám khẳng định, sau khi nhìn thấy cô gái trong ảnh chụp, cô càng tin tưởng vào bản thân hơn.

“Đây là tư liệu và phương án của dự án ở thôn Hoàn Vũ, mời ngài xem!” Vu Nhuế đưa tài liệu trong tay tới trước mặt Âu Thừa Duẫn, Âu Thừa Duẫn không hề tức giận khi cô xuất hiện có phần không đúng thời điểm, điều này khiến cô mừng thầm.

Tùy tiện lật xem bản tài liệu trên bàn, hình ảnh và tình hình của thôn Hoàn Vũ đều được báo cáo đầy đủ, Âu Thừa Duẫn nhìn một bức ảnh trong đó, sau đó hỏi Vu Nhuế, “Đây là cái gì?”

“À, đó là một nhà trẻ trong thôn Hoàn Vũ, đã xác nhập trong đó!” Vu Nhuế cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó giải thích.

“Cô đổi nước hoa?” Khi Vu Nhuế cúi đầu cúi người hết sức, Âu Thừa Duẫn ngửi thấy một mùi nước hoa thoang thoảng, trong mắt không gợn sóng, lơ đãng hỏi.

“À... vâng!” Vu Nhuế nhìn Âu Thừa Duẫn vẫn đang chăm chú nhìn tài liệu trong tay, câu hỏi vừa rồi có chút khác lạ, anh ấy đã nhận ra điều gì sao?

“Về sau ở công ty, không nên ăn mặc gợi cảm như vậy!” Âu Thừa Duẫn lại nói thêm một câu, lần này anh ngẩng đầu, thản nhiên nhìn lướt qua Vu Nhuế, bộ đồ công sở trên người cô áo khoét chữ V khá sâu, vừa nãy cúi người, trước ngực là cảnh xuân vô hạn.

Trên gương mặt Vu Nhuế hiện lên tia xấu hổ, cuống quýt gật đầu, “Vâng, tổng giám đốc!”

Âu Thừa Duẫn cười nhẹ, suy tính của người phụ nữ này càng ngày càng rõ ràng, có điều anh sẽ không cần một thư ký chỉ để làm bình hoa! Anh thu hồi ánh mắt, tiếp tục tập trung vào tư liệu thôn Hoàn Vũ trên tay.

“Gia viên mộng ảo?” Tầm mắt Âu Thừa Duẫn chuyển vào tấm ảnh chụp nhà trẻ có không khí ấm áp, trong tài liệu có mấy bức ảnh kèm theo thuyết minh giải trình rõ ràng.

Bỗng nhiên, ánh mắt anh dừng lại trên một bức ảnh, phía sau lũ trẻ, mơ hồ thấy một bóng dáng...

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Ai Tìm Được Cô Ấy Trước.

Âu Thừa Duẫn thiếu chút nữa ngừng thở, tay chộp lấy tấm ảnh trong tư liệu, cẩn thận dè dặt, cho dù chỉ là bóng dáng, anh cũng có thể nhận ra, là cô gái đó, là cô gái mà anh yêu, Tô Vận Nhi!

“Vu Nhuế, cô mau đưa địa chỉ chỗ này cho tôi, nhanh lên!” Âu Thừa Duẫn không thể dùng lời nào để hình dung tâm trạng kích động của mình bây giờ, anh vẫn luôn dè xuống nhớ mong, bây giờ nhìn thấy bóng dáng mơ hồ cũng khiến anh cảm thấy đất trời chao đảo.

Yêu một người, yêu đến tận xương tủy, chính là loại cảm giác này đi!

Vu Nhuế có phần khó hiểu trước phản ứng kích động của Âu Thừa Duẫn, lặng người đi một lát, sau đó nhanh chóng viết địa chỉ giao cho anh.

Cầm lấy chìa khóa xe và chiếc áo khoác, anh nhanh chóng bước ra ngoài. Đi đến cửa, Âu Thừa Duẫn đột nhiên quay đầu, hỏi một câu, “Những tư liệu này Thương Nhĩ Kỳ đã xem chưa?”

“Chưa, những tài liệu này từ thôn Hoàn Vũ chuyển thẳng về đây, Thương tổng phải đợi quyết định của anh trước!” Vu Nhuế trả lời như máy móc.

“Vậ à, tốt lắm!” Âu Thừa Duẫn nói có chút lộn xộn, bây giờ, anh nhất định phải tìm thấy cô trước một bước.

Tô Vận Nhi, nếu tìm được em, bây giờ, đến lượt anh nắm chặt tay em!

Dù em không tha thứ cho anh cũng không sao, hận anh cũng được, cho dù không yêu, anh cũng khiến em yêu anh lần nữa!

Âu Thừa Duẫn đi nhanh đến bãi đỗ xe, không muốn chờ dù chỉ một lát, nhanh chóng lái xe đến thôn Hoàn Vũ.

Hai năm nay tâm trạng anh chưa bao giờ phức tạp như bây giờ, giờ phút này, biết cô sinh sống ở ngay chung quanh mình, chỉ cần anh muốn là có thể tìm được cô, nhưng anh lại sợ hãi, sợ rằng cô không tha thứ cho mình. Nhưng bây giờ, khi biết được cô ở đây, anh lại không chờ được thêm giây phút nào nữa, anh nóng lòng muốn gặp cô, khát vọng mãnh liệt trước sau như một.

Anh sẽ bù đắp lại tất cả những khổ sở mà cô phải chịu, cho dù con đường mà anh đi sẽ rất khó khăn, nhưng chỉ cần tìm được cô, anh không sợ điều gì nữa.

...

Hai ngày nay không khí trong Hứa gia rất áp lực, Hứa Tâm Lam khó khăn lắm mới có chút thời gian, nhận được điện thoại của Thương Nhĩ Kỳ cô vội vàng ra ngoài, đúng như lời Vận Nhi nói, bây giờ cô cũng thân cận với anh hơn, anh không còn là ngôi sao khó tiếp cận lúc trước nữa, khoảng cách giữa cô và anh ngày càng gần, nhưng giữa bọn họ, vẫn luôn có một Vận Nhi ở giữa.

“Xin lỗi, em tới muộn!” Khi Hứa Tâm Lam tới quán cà phê Thước La, từ xa đã thấy được bóng dáng xuất chúng ngồi ở gần cửa sổ. Hứa Tâm Lam thờ hồng hộc đi ngồi xuống, Thương Nhĩ Kỳ đã gọi giúp cô một cốc nước chanh.

Nguyên nhân cô thích nơi này, là do trước kia cô và Vận Nhi thường xuyên đến đây ngồi, sau khi Thương Nhĩ Kỳ biết, mỗi lần hẹn cô đều đến đây.

Hứa Tâm Lam biết mục đích anh gặp cô hôm nay, nhưng cô đã đồng ý với Vận Nhi, sẽ không nói cho anh ấy.

Vì Vận Nhi, cô đã nói dối một lần, Hứa Tâm Lam không biết chính mình còn có dũng khí để lừa anh lần nữa hay không.

Nếu anh hỏi cô, chắc cô cũng chỉ có thể lựa chọn im lặng.

“Vận Nhi vẫn không liên lạc với em à?” Thương Nhĩ Kỳ vẫn hỏi cô, dù câu này anh đã hỏi không dưới trăm lần, câu trả lời của cô đều là lắc đầu, anh vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Anh vẫn không nghĩ ra là cô ấy có thể đi đâu? Những nước có thể đi anh đều đã phái người đi tìm, nhưng tại sao không hề có tin tức nào?” Bên phía Tô Thượng Đông anh cũng vẫn cho người chú ý, nhưng rõ ràng, sau năm đầu tiên Vận Nhi biến mất, không tìm được cô ấy, Tô Thượng Đông đã bỏ cuộc.

Nhưng anh sẽ không buông tay, với Vận Nhi, anh sẽ không buông tay!

Tô Thượng Đông buông tha, là vì anh hiểu rõ cô, cô không muốn để ai tìm được mình, anh hiểu rõ điều đó.

“Nhĩ Kỳ, nếu Vận Nhi đã cố ý tránh bọn mình thì cho dù cô ấy có ở gần đây, mình cũng không tìm được cô ấy đâu!” Nhìn vẻ mặt lo lắng của Thương Nhĩ Kỳ, Hứa Tâm Lam thử ướm lời.

Vận Nhi đã từng tổn thương một lần, người đàn ông như Thương Nhĩ Kỳ có thể rất thích hợp để chữa lành vết thương trong lòng cô ấy, nhưng quan trọng là Vận Nhi có thể tiếp nhận anh ấy không?

Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Tâm Lam có chút chua xót, Vận Nhi là chị em tốt của cô, nhìn cô ấy khổ sở không bờ vai dựa dẫm, cô nên giúp cô ấy

không phải sao? Sao cô có thể vì người cô yêu thích Vận Nhi, mà giấu diếm đây?

“Tâm Lam, có phải em đã biết gì không?” Thương Nhĩ Kỳ tinh tế nhận ra sự khác lạ trong câu nói của cô, bèn hỏi với vẻ chờ mong.

Nhưng cô ấy nói đúng, nếu Vận Nhi đã có ý tránh mọi người, chẳng lẽ anh có thể lục tung mọi nơi để tìm cô ấy sao?

“Không, em không biết gì cả, em có thể biết gì chứ?” Hứa Tâm Lam hơi chột dạ cúi đầu, cảm thấy lo lắng nên lấy cốc nước lên để che dấu cảm xúc của bản thân. “Mấy hôm nay nhà em có chút việc, nên em hơi đau đầu.”

“Không có việc gì chứ?” Thương Nhĩ Kỳ thấy sắc mặt cô khang khác, hỏi với vẻ quan tâm.

Nếu không do Vận Nhi, chắc anh cũng không để ý đến cô gái này như vậy đâu?

“Không sao, không việc gì!” Hứa Tâm Lam liên tục xua tay, khiến cốc nước để mặt bàn sánh ra ngoài một chút, có vài giọt rơi trên quần áo của cô, cô bèn cầm khăn tay đứng lên, “Em vào nhà vệ sinh một chút.”

Hứa Tâm Lam cảm thấy rất mâu thuẫn, có nên nói hành tung của Vận Nhi cho anh ấy hay không. Mỗi lần nhìn thấy anh ấy mang theo hy vọng đến gặp cô, nhưng đổi lại đều là tràn đầy thất vọng, trong lòng cô cứ không yên.

Đứng trước nhà vệ sinh, Hứa Tâm Lam lấy điện thoại di động ra, nghĩ đến Vận Nhi một mình ở nơi hẻo lánh ấy, nếu có sự xuất hiện của Thương Nhĩ Kỳ, vận mệnh của hai người biết đâu sẽ thay đổi?

Cuối cùng, Hứa Tâm Lam vẫn ấn số điện thoại kia, cô không thể nói dối anh ấy được.

“Nhĩ Kỳ, anh nghe em nói, bây giờ anh đi tìm Vận Nhi...”

Trong quán cà phê du dương và trầm tĩnh, Thương Nhĩ Kỳ nghe điện thoại xong, trong mắt không che dấu được vẻ vui sướng, liếc nhìn về phía nhà vệ sinh rồi dứt khoát rời khỏi quán cà phê.

Chiếc xe Bentley màu đen lao nhanh như mũi tên để lại một làn bụi mỏng.

Chờ anh ấy đi rồi, Hứa Tâm Lam mới ra khỏi nhà vệ sinh, không thấy bóng dáng ấy nữa, trong lòng cô có chút cô đơn và trống rỗng.

Như vậy cũng tốt, anh ấy thật lòng với Vận Nhi, cô nên chúc phúc cho bọn họ.

Người con gái đã từng chịu tổn thương, tâm hồn rất yếu ớt, cũng chỉ có Thương Nhĩ Kỳ mới khiến cho cô ấy mở lòng một lần nữa.

Trên hai con đường vắng, hai chiếc xe Bentley, hai màu sắc khác nhau, giống như là đang chạy đua với nhau, cùng hướng về một đích. Tâm tình giờ phút này đều khẩn trương và kích động như vậy.

...

Hôm nay Vận Nhi cảm giác mí mắt mình nháy liên tục, cô đưa tay lên xoa nhẹ, cô có linh cảm là hôm nay sẽ có chuyện không tốt xảy ra.

Cô nắm tay Tâm Nhi đi về nhà, vì Vu Nặc không ở đây nên cô đưa Tâm Nhi về chỗ mình ở.

“Chị Vận Nhi, khi nào mẹ trở về vậy ạ?” Vu Nặc đã đi hai ngày rồi, Tâm Nhi thấy nhớ mẹ.

Trước giờ mẹ con họ chưa từng tách ra, Vận Nhi đau lòng ngồi xõm xuống, ôm lấy Tâm Nhi, “Tâm Nhi ngoan, chờ mẹ xong việc sẽ trở về đón

bảo bối về cùng với cha ở căn nhà lớn, được không nào?” Vừa nghĩ đến anh em nhà kia, Vận Nhi cảm thấy chắc vấn đề có chút phức tạp, nhưng dù chị Vu Nặc quyết định thế nào, Tâm Nhi vẫn phải về Hứa gia thôi.

“Vậy chị thì sao? Em cũng muốn ở cùng một chỗ với chị!” Tâm Nhi vòng tay ôm cổ Vận Nhi, ỷ lại nói.

Nghe được Tâm Nhi nói vậy, Vận Nhi không nhịn được đỏ hai vành mắt, nếu Vu Nặc đưa Tâm Nhi rời đi, có lẽ cô cũng sẽ rời khỏi nơi này.

Nhưng mà, lại rời đi, cô còn có thể đi đâu đây?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Thứ Tự Đến Trước Và Sau.

Chiếc xe Bentley màu bạc lao nhanh trên đường, để lại phía sau một đám bụi, rồi dừng lại trước cửa trường học. Âu Thừa Duẫn chưa xuống xe, đã có nhân viên đến đón tiếp, Vu nhuế đã thông báo cho bọn họ lúc Âu Thừa Duẫn xuất phát. Âu tổng tự mình đến khảo sát, bọn họ không thể qua loa được.

“Tô Vận Nhi đang ở trường học của các anh sao?” Âu Thừa Duẫn đóng cửa xe, tháo kính râm, bộ dáng nghiêm nghị và khí thế của anh khiến hiệu trưởng cũng không dám lớn tiếng nói chuyện. Nhưng ông không rõ, Âu tổng đi một quãng đường dài tới đây, sao vừa mở miệng lại hỏi về cô giáo trong trường ông?

“Đúng vậy, nhưng bây giờ đã tan học, cô giáo Tô chắc đã rời đi rồi!” Hiệu trưởng lau mồ hôi, bị khí thế của Âu Thừa Duẫn dọa, vội vàng trả lời.

“Cô giáo Tô?” Biết cô ấy ở đây, Âu Thừa Duẫn cảm thấy trong ngực mình, có một nơi nào đó đang dần hòa tan.

Đúng là cô ấy rồi, đúng vậy rồi!

“Vâng, Âu tổng tìm cô giáo Tô sao?” Hai giáo viên đi phía sau hiệu trưởng cũng cảm thấy giật mình. Lúc Tô Vận Nhi mới đến đây bọn họ cũng nhìn ra cô gái này không tầm thường, mỗi động tác của cô đều mang theo sự thanh nhã và dịu dàng.

“Cô ấy ở chỗ nào?” Âu Thừa Duẫn nhận ra giọng mình đã có chút khàn khàn, là do anh muốn được gặp Vận Nhi nên thế sao? Lần đầu tiên, khi đối

mặt với một người, anh lại khẩn trương như vậy.

Ở bên kia, Vận Nhi đang ôm Tâm Nhi đi qua vườn hoa, lúc cách rào chắn gần một trăm mét, có một chiếc xe Bentley màu đen đi lướt qua người cô, Tâm Nhi ở trong lòng đã che khuất khuôn mặt cô, nên cô không thấy người ngồi trong xe. Lúc xe rời đi rồi, Vận Nhi mới cảm thấy chiếc xe này có chút quen mắt, đúng rồi, chính là chiếc xe cô gặp ở trong trường ngày hôm trước?

Thương Nhĩ Kỳ chỉ chăm chú nhìn về phía trước nên căn bản không chú ý đến anh đã lướt qua Vận Nhi, đây là lần thứ hai, rõ ràng cô ở ngay bên cạnh anh, nhưng anh lại không nhìn thấy.

“Tâm Nhi, tối nay em muốn ăn gì nào? Chị đi mua đồ ăn, em ở nhà làm bài tập được không?” Vận Nhi từ ái vuốt đầu Tâm Nhi, cô đã thay quần áo, vừa ra khỏi phòng ngủ.

Tâm Nhi ngoan ngoãn gật đầu, lấy tay vặn nghịch, “Em muốn ăn tôm to!”

“Được rồi, chị sẽ mua cho em, em ngoan ngoãn ở nhà không được chạy đi đâu, biết không?” Vận Nhi dặn dò rồi đóng cửa lại, đi xuống lầu.

Bóng dáng cô vừa đi khuất, một chiếc xe Bentley màu bạc dừng ở trước khu dân cư.

Âu Thừa Duẫn nhìn hoàn cảnh đơn sơ xung quanh, lại nhìn khu tập thể đã cũ trước mặt. Ở đây hộ gia đình rất ít, nên chỉ cần liếc mắt một cái anh có thể tìm được đúng nơi, dựa theo đường đi hiệu trưởng nói cho anh. Âu Thừa Duẫn chỉnh lại âu phục trên người, điều chỉnh lại tâm tình, rồi mới đi vào hàng hiên khuất nắng.

Tầng ba, Âu Thừa Duẫn bước vào hành lang, vừa nghĩ đến người mình sắp gặp, lòng anh không thể bình tĩnh được nữa..

Hít sâu một hơi, Âu Thừa Duẫn lạnh nhạt tiến lên, ấn chuông cửa.

Nhưng một lúc lâu sau cũng không có người ra mở cửa, Âu Thừa Duẫn hơi lo lắng đập cửa gọi lớn, “Vận Nhi, Vận Nhi...”

Mỗi một tiếng gọi chứa anh, đều mang theo sự hối lỗi của anh với cô, Âu Thừa Duẫn thực sự sợ hãi, nếu cô không muốn gặp anh thì làm sao bây giờ?

Thời điểm anh suy nghĩ có nên phá cửa mà vào, thì cửa mở, sau cánh cửa xuất hiện một cái đầu nho nhỏ, Âu Thừa Duẫn lập tức ngây dại, sao lại có một cô bé ở đây?

Thương Nhĩ Kỳ đến muộn hơn Âu Thừa Duẫn, biết được điều này, anh ảo não vô cùng, vội vàng đuổi theo, đến nơi ở của Vận Nhi.

Vừa dừng xe lại, anh liền nhìn thấy bóng dáng mảnh mai phía đối diện, hai năm qua cô vẫn chẳng thay đổi chút nào, vẫn xinh đẹp như trước, khiến người khác vừa liếc nhìn đã yêu thích và muốn che chở cho cô.

“Vận Nhi...” Thương Nhĩ Kỳ biết cô không thấy anh, nên lên tiếng gọi và chạy đuổi theo cô.

Vừa quay về từ cửa hàng tiện lợi Vận Nhi đột nhiên nghe được có người gọi tên cô, chưa kịp xoay người, trước mắt đã xuất hiện bóng dáng cao lớn, cô ngước mắt lên nhìn, nụ cười tươi như ánh mặt trời của người trước mắt khiến mắt cô có chút đau.

“Nhĩ Kỳ?” Rốt cuộc có một lần bọn họ không bỏ lỡ nhau, anh đã tìm được cô trước Âu Thừa Duẫn.

“Cuối cùng cũng tìm được em, nha đầu chết tiệt này, thì ra em vẫn ở thành phố này!” Với cô Thương Nhĩ Kỳ vừa yêu lại vừa hận, cô biến mất

hai năm, cũng tra tấn anh hai năm, bây giờ gặp lại cô, một giây phút anh cũng không muốn buông cô ra.

Anh dang tay kéo cô vào lòng, dùng hành động để chứng minh tình yêu của anh với cô.

Vận Nhi cảm giác được thân thể của anh đang run run, bởi vì gặp được cô mà run, cô không nghĩ rằng là anh ấy lại tìm được đến đây.

“Tâm Lam đã nói cho anh biết sao?” Vận Nhi không cần hỏi cũng biết, ngoại trừ Hứa Tâm Lam, sẽ không có người khác biết.

“Ô Vận Nhi, sao em lại khiến người khác tức giận như vậy, em không biết anh vẫn luôn đi tìm em à?” Thương Nhĩ Kỳ gặt gao ôm lấy cô, thật mong thời gian dừng lại ở giây phút này, để cô mãi mãi ở trong lòng anh.

Vận Nhi có chút tham luyện sự ấm áp này, hai năm nay, vẫn là cô một mình đi tiếp, bây giờ Thương Nhĩ Kỳ khiến cô có chút nhớ nhung, lại như chợt nhận ra điều gì.

“Xin lỗi!” Cô thì thào nói không thành tiếng hai từ này, bao hàm tình cảm trước kia của cô, tất cả biến thành cái ôm đơn giản này.

Thật sự bỏ lỡ, không phải là anh và Vận Nhi, mà là Âu Thừa Duẫn và Vận Nhi.

Cuối cùng Vận Nhi phát hiện ra chiếc xe Bentley màu bạc đang đậu dưới lầu, trong lòng cô kinh hãi, nhưng chỉ là một thoáng, sau đó lập tức khôi phục sự bình tĩnh.

Cô cùng Thương Nhĩ Kỳ đi lên lầu, lại thấy Âu Thừa Duẫn đứng ở ngoài cửa, ánh đèn chiếu bóng dáng cao lớn thành cái bóng thật dài, trong tay anh cầm một liều thuốc nhưng không châm thuốc. Nhìn anh như vậy có chút cô đơn, lại thêm một phần ưu thương.

“Xin lỗi, cho tôi đi nhờ!” Khuôn mặt Vận Nhi không chút thay đổi đi qua, như thể không nhìn thấy anh, chỉ thản nhiên nói một câu.

Dáng người cao lớn của Âu Thừa Duẫn vẫn chặn ở cửa, Vận Nhi không có cách nào đi vào.

Lại được nghe giọng nói ngọt ngào ấy, khiến Âu Thừa Duẫn cảm giác được bản thân đang kích động, nhưng sự lạnh lùng của cô lại dập tắt sự hưng phấn ấy, khiến lòng anh một lần nữa dao động.

“Vận Nhi...” Hầu kết Âu Thừa Duẫn hơi chuyển động, ánh mắt nóng bỏng tham lam nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn điềm tĩnh kia, âm thanh nói ra cũng vô lực trầm khàn như vậy, giống như đám mây bay phía chân trời, không hề có phương hướng.

“Thương Nhĩ Kì...” Anh nhìn theo ánh mắt của Vận Nhi, lại nhìn thấy bóng người cao lớn, đứng bên một Vận Nhi nhỏ bé, khiến anh thấy thật chướng mắt.

“Cô bé kia...” Rồi đột nhiên Âu Thừa Duẫn như nhớ ra điều gì, giữ Vận Nhi đang đi qua người lại, trong mắt lóe lên ánh sáng.

Vận Nhi nghe thấy anh nói xong, cười lạnh hỏi lại, “Như thế nào? Chẳng lẽ anh cho rằng đó là con của anh sao?”

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Như Si Như Say

Đứa bé này nhìn đã khoảng bốn năm tuổi, mà hai năm trước Vận Nhi mới rời đi, ngay lập tức Âu Thừa Duẫn vì sự lỗ mãng của mình mà thầm rủa một tiếng. Sai lầm đã tạo thành, anh còn mong ước xa vời gì đâu?

“Chị Vận Nhi...” Nghe thấy giọng của Vận Nhi, Tâm Nhi chạy từ trong nhà ra, nhào vào lòng Vận Nhi.

Nghe thấy xưng hô của cô bé với Vận Nhi, trái tim phập phồng của anh cũng đặt xuống.

Hai người đàn ông cao một mét tám cùng đứng trước cửa, Vận Nhi liền cảm thấy có chút áp lực.

“Vận Nhi...” Đang chuẩn bị xoay người đi vào rồi đóng cửa, Vận Nhi bị Âu Thừa Duẫn kéo lại, cả đứa bé cũng rơi vào lòng anh.

Vận Nhi không có phản ứng kịch liệt nào, chỉ đơn giản nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy hối hận của anh. Cô rất muốn lớn giọng hỏi anh, vì sao còn xuất hiện, vì sao còn xuất hiện trong tầm mắt của cô?

Hai năm này đã đủ rồi!

“Âu tổng, có việc gì sao?” Vận Nhi ngụy trang bằng vẻ thờ ơ, câu nói mà bình thường chỉ có anh nói với phụ nữ được nói ra từ miệng cô, khiến anh rất khó chịu.

“Chúng ta nói chuyện, được không?” Giọng nói trầm thấp của Âu Thừa Duẫn phun trên hai má cô, nhưng hơi thở mang vẻ nam tính mãnh liệt này đã không còn tác động đến suy nghĩ của cô nữa. Cô đã không chịu ảnh hưởng từ anh nữa rồi.

Những lời nói tuyệt tình của anh hai năm trước đã khiến cô thương tích đầy mình, cô sẽ không ngốc nghếch để người đàn ông này lại ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại của cô nữa.

“Âu tổng, tôi nghĩ chúng ta đã không có gì để nói, tôi không nợ anh gì nữa, cho nên, về sau chúng ta cũng không cần gặp lại!” Vận Nhi kéo Thương Nhĩ Kỳ vào nhà, không chờ Âu Thừa Duẫn trả lời đã đóng sập cửa, để anh ta ở ngoài.

Nếu hành động này là của một người phụ nữ khác mà không phải Vận Nhi, Âu Thừa Duẫn tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ, người kiêu ngạo như anh, sao có thể phụ nữ tùy ý khinh thường. Nhưng Tô Vận Nhi lại có năng lực này.

Lần này cô đã quyết tâm không gặp lại anh sao?

Giây phút nhìn thấy cô, trong mắt anh tràn đầy là kinh diễm và đau lòng, cô vẫn xinh đẹp như hai năm trước, nhưng gầy hơn, vừa nghĩ đến hai năm vừa qua cô sống cũng không tốt, từ nhỏ cô sống cuộc sống cầm y ngọc thực, cô đã bao giờ ở những nơi như thế này đâu.

Âu Thừa Duẫn dựa lại trên cửa, bức tường lạnh băng đằng sau lưng anh khiến anh lạnh buốt tận xương.

Điều thuốc trong tay anh đã nát rồi, tầm mắt của Âu Thừa Duẫn cũng càng hỗn loạn.

Đối với hành động của Vận Nhi, Thương Nhĩ Kỳ rất vừa lòng, loại người nông cuồng tự cao tự đại, luôn cho mình là hơn tất cả như Âu Thừa Duẫn

thì phải làm nhục nhuệ khí của anh ta.

Huống hồ, anh ta từng làm cô ấy tổn thương sâu sắc như vậy, giờ nghĩ lại anh vẫn hận không thể cho anh ta vài quyền.

“Nha đầu, không tệ nha, giờ cũng đã học được nấu cơm rồi!” Thương Nhĩ Kỳ đi theo Vận Nhi vào phòng bếp, căn phòng mấy chục mét vuông gồm một phòng ngủ một phòng khách, bởi vì Thương Nhĩ Kỳ đi vào mà có vẻ hơi chật chội. Vận Nhi đang bận rộn, nghe được câu nói của anh, cũng không quay đầu lại, chỉ là bên khóe miệng nở một nụ cười yếu ớt. Cô nhớ rõ đợt ở nhà Thương Nhĩ Kỳ, khi cô yêu cầu đại thiếu gia này nấu cơm cho cô ăn, cuối cùng lại thành ra hai người mỗi ngày đều đi ăn ngoài hàng.

Thương Nhĩ Kỳ vẫn lén nhìn biểu hiện của Vận Nhi, có vẻ như cô không hề chịu ảnh hưởng của sự xuất hiện của Âu Thừa Duãn, vẫn biểu hiện đăm đăm như vậy, như thể anh ta chưa từng xuất hiện.

“Cô bé này đáng yêu như em vậy!” Vận Nhi bày món ăn đơn giản ba mặn một canh lên bàn, Thương Nhĩ Kỳ thì ôm Tâm Nhi. Nhìn hình ảnh ấm áp như vậy khiến đáy mắt Vận Nhi có chút mơ hồ, một gia đình nhỏ có ba người, bình thản, hạnh phúc, đây mới chính là cuộc sống mà cô mong muốn chẳng.

“Chú à...” Tâm Nhi hơi sợ người lạ, được anh ôm vào lòng thì nhìn về phía Vận Nhi.

“Nào, để chị bế!” Vận Nhi đón Tâm Nhi từ trong lòng Thương Nhĩ Kỳ ngồi xuống trên đùi mình, sau đó liếc nhìn Thương Nhĩ Kỳ, phát hiện ánh mắt anh có chút kì lạ, “Sao vậy?”

“Sao bé ấy gọi em là chị mà lại gọi anh là chú? Thật không công bằng!” Thương Nhĩ Kỳ so đo như đứa nhỏ vậy, bộ dáng có chút ủy khuất nhìn Tâm Nhi đang ngồi trong lòng Vận Nhi, đôi mắt to, khuôn mặt hình trái xoan khéo léo, vừa nhìn là có thể khẳng định lớn lên nhất định là một người đẹp.

Vận Nhi nghe anh nói xong không khỏi mỉm cười, “Sao lại không công bằng, anh vẫn lớn hơn em mà, hay là, em cũng theo Tâm Nhi gọi anh là chú nhé?”

“Gì chứ, đùa chẳng buồn cười gì cả!” Thương Nhĩ Kỳ si mê nhìn chăm chăm khuôn mặt lóe lên vẻ giảo hoạt của cô, mặt mày tươi tỉnh như hoa. Phải vậy chứ, Vận Nhi, em nên cười như vậy. Đây mới là Tô Vận Nhi mà anh quen.

“Hừ, em đâu có ý đùa!” Vận Nhi liếc anh một cái rồi cầm lấy đũa đút thức ăn cho Tâm Nhi đang ngồi trong lòng mình.

Tâm Nhi nhìn ông chú rất đẹp trai trước mặt, thật lòng rất thích, sau khi ăn cơm chiều, đã rất thân cận với anh, trong lòng bé, ngoại trừ Hứa Minh Nhân, chú là người đàn ông thứ hai bé thích.

“Chú... thật đẹp...” Bàn tay bé nhỏ của bé con chỉ lung tung vào ngũ quan của anh, cười đến sáng lạn như ngọc.

“À, bé con đang khen anh đấy ah? Trước kia không biết khuôn mặt này đã làm điên bảo biết bao thiếu nữ đâu, ha ha!” Thương Nhĩ Kỳ nhìn về phía phòng bếp, Vận Nhi vừa rửa sạch bát đi ra, đã gọt một đĩa hoa quả, nghe thấy câu nói của anh, vội vàng phụ họa, “Đúng rồi, anh là người già trẻ đều không tha, đại minh tinh Riche phải không?”

“Nói chuẩn rồi, nhưng có cô gái cố tình không nhìn đến sức quyến rũ của anh, ai!” Thương Nhĩ Kỳ ra vẻ thờ dài, Vận Nhi đã ngồi xuống bên người anh, chiếc sofa nhỏ hẹp, Tâm Nhi ngồi ở giữa hai người, nhìn hai người ngồi cạnh mình, đột nhiên cười khanh khách.

“Anh cũng nên về rồi!” Vận Nhi không để ý đến ám chỉ, nhìn đồng hồ, đột nhiên rất thành thật nói.

“Vận Nhi...” Thương Nhĩ Kỳ thu tay đang khoát lên lưng ghế lại, ánh mắt sáng ngời, “Theo anh trở về được không?”

“Em không sợ người trong nhà lo lắng sao?” Thương Nhĩ Kỳ biết chính mình không có lập trường để thuyết phục cô, chỉ có thể đứng ở góc độ khách quan để phân tích.

“Anh hai, anh ấy hiểu cho em mà!” Tâm mắt Vận Nhi chuyển tới nói khác, nhìn về phía ngoài cửa, một người đàn ông kiêu ngạo như vậy, bị cự tuyệt, hẳn là sẽ tiêu sái rời đi mà không quay đầu lại đúng không?

“Bây giờ anh ta đã biết em ở đây, em không sợ anh ta sẽ có hành động gì không tốt cho em sao?” Thương Nhĩ Kỳ không thể yên tâm để cô một mình ở đây. Ít nhất, nếu cô sống dưới sự bảo hộ của Tô gia, anh còn có thể tranh thủ cho mình thật nhiều cơ hội.

“Không liên quan gì tới em cả!” Đôi mắt không gợn sóng của Vận Nhi khi nhắc đến người đàn ông đó đã không còn rung động như lúc trước nữa, anh ta là người đàn ông đầu tiên của cô, là người đàn ông đầu tiên mà cô yêu, lại đâm cô một dao khi cô đang đắm chìm trong tình yêu ấy. Tình yêu, cô đã không cần nữa rồi!

“Nhĩ Kỳ, em không ngốc, em biết mình là ai, em sẽ trở về, nhưng không phải là bây giờ!” Thái độ của Vận Nhi rất kiên quyết, ngay cả Hứa Tâm Lam cũng không thuyết phục được cô, làm sao Thương Nhĩ Kỳ có thể đâu?

“Vậy em hãy hứa hãy để anh lúc nào cũng có thể gặp được em được không? Em không được phép lại trốn đến nơi mà anh không tìm được!” Thương Nhĩ Kỳ không dám nóng nảy bắt ép cô, chỉ thầm nghĩ toàn tâm toàn ý bảo hộ cho cô, một lần nữa khiến cô mở lòng.

“Em sẽ không tránh né nữa, anh cũng đã thấy rồi đấy, em và anh ta gặp mặt, cũng chỉ là người xa lạ, vì sao em còn phải trốn tránh nữa? Anh đi về

đi, trời tối rồi...” Vận Nhi nhìn thoáng qua cửa sổ, Tâm Nhi ở trong lòng cô đang mở to mắt, vẻ mặt tò mò đảo quanh hai người.

“Mẹ của bé con khi nào thì trở về? Hai người các em ở đây không sợ sao?” Thương Nhĩ Kỳ mặt dày cười ngậy ngô hai tiếng, trong lòng tính toán, “Anh đột nhiên nhớ đến xe của anh hình như hết xăng rồi, không thì...”

“Ngay cạnh thôn Hoàn Vũ có trạm xăng dầu!” Không chờ anh nói xong, Vận Nhi đã bóp chết hy vọng của anh.

“Vận Nhi, anh chỉ lo lắng cho em mà thôi!” Thương Nhĩ Kỳ vẫn không chịu đi, chỉ kếm việc Vận Nhi phải đem chổi đuổi đánh anh ra ngoài thôi.

“Được rồi, hai năm qua em vẫn sống như vậy có sao đâu? Anh đi nhanh đi!” Vận Nhi nói đến đây đã đứng dậy mở cửa, hành lang không một bóng người, trên mặt Vận Nhi lóe lên tia thất vọng, quay đầu nói với anh, “Không được nói không, bằng không thì về sau anh đừng tới gặp em nữa!”

“Được rồi được rồi, anh đi là được đúng không?” Thương Nhĩ Kỳ không muốn để cô tức giận, thôi được, dù sao thì cũng đã tìm được cô rồi, anh cũng không tin cô còn chạy trốn nữa. Chậm rãi đi thong thả đến cửa nhà, Thương Nhĩ Kỳ nhìn Tâm Nhi trong phòng khoát tay, “Bé con, anh đi đây, không được gọi là chú nữa nghe chưa!”

“Chào chú ạ!” Tâm Nhi rất lễ phép vẫy tay chào anh.

“Em không xuống tiễn anh sao?” Nhìn Vận Nhi không có ý định đi xuống tiễn anh, Thương Nhĩ Kỳ hơi thất vọng đứng ở cạnh cửa.

Vận Nhi nhìn anh, rồi lại nhìn Tâm Nhi, cô không muốn để bé ở nhà một mình, liền ôm lấy bé con cùng nhau tiễn Thương Nhĩ Kỳ xuống dưới lầu, chiếc xe Bentley màu bạc đã không còn đậu ở đấy nữa.

“Được rồi, anh về đây!” Thương Nhĩ Kỳ rất không tình nguyện mở cửa xe, trong bóng đêm tầm mắt nóng rực gắt gao dõi theo bóng dáng nhỏ xinh đó.

“Vâng, anh về nhé!” Vận Nhi cho đến giờ cũng chưa phát hiện Thương Nhĩ Kỳ cũng có lúc lè mề như vậy, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy ấm áp.

“Vận Nhi!” Khi anh chuẩn bị ngồi vào xe, Vận Nhi cũng xoay người định đi, nhưng cánh tay lại bị người phía sau giữ lại, tiếp theo, một nụ hôn mang theo hơi thở ấm áp đặt trên hai má cô, Vận Nhi giật mình nhìn đôi mắt thâm trầm như bóng đêm, lại nóng rực nhiệt tình, khiến cô rung động trong giây lát.

“Ngủ ngon nhé, bé con!” Thương Nhĩ Kỳ cười trộm, lại hôn lên hai má của Tâm Nhi, sau đó quay đầu ngồi vào xe, nhanh chóng rời đi.

Mãi cho đến khi Thương Nhĩ Kỳ rời đi, chiếc xe Bentley màu bạc mới từ ven đường tiến vào chỗ chiếc xe màu đen vừa đậu, trong bóng đêm, hai đôi mắt sáng rực vô hình giao nhau. Nhưng Vận Nhi im lặng không nói, cất bước, ôm Tâm Nhi chạy lên lầu, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của anh ta.

Âu Thừa Duẫn nhìn về phía mà cô đi mất, ném tàn thuốc trong tay, sau đó nhấn chân ga, chiếc xe lao đi điên cuồng.

...

Trong quán rượu, đầu óc Âu Thừa Duẫn hỗn loạn, lại uống một cốc Vodka. Số lần anh uống rượu không nhiều, lại đều là vì người phụ nữ kia.

“Làm sao lại thành ra như vậy? Say đến thế này?” Miệng Tiêu Trác đang ngậm một điếu thuốc, vừa tiến vào đã bị mùi rượu ở trong phòng khiến sặc sụa, vừa nhìn đã thấy Âu Thừa Duẫn đã say như chết, vẻ mặt thống khổ, một tay chống trán ngồi dựa vào sofa.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Kế Hoạch Của Anh

“Haiz, thật hiếm khi nhìn thấy bộ dáng cậu ta uể oải không có tinh thần như vậy nhỉ?” Tiêu Trác đưa điều thuốc lên miệng hút, cười không có ý tốt.

“Được rồi, cậu đừng vui quá hóa buồn!” Mẫn Thiên Hữu nhìn Âu Thừa Duẫn hơi khác thường, đi qua dùng chân đá một cái, chỉ thấy ngũ quan anh tuấn giờ ử dột nhăn nhó, miệng thì thào nói nhỏ, “Vận Nhi, Vận Nhi...” Tay lại quờ quạng bên cạnh.

“Chị dậu Vận Nhi?” Tiêu Trác nghe rõ cái tên được nhắc đến trong miệng anh, không khỏi liếc mắt chế diễu nhìn người đàn ông trên sofa, “Sớm biết rằng có ngày hôm nay, lúc trước cần gì phải tuyệt tình như vậy?”

Cuối cùng thì cũng là một chữ “tình” làm khổ người ta.

“Cậu không sao chứ? Đừng uống thêm nữa!” Mẫn Thiên Hữu lấy chiếc cốc không trước mặt anh để sang một bên, sắc mặt Âu Thừa Duẫn bình thường lạnh lùng giờ đã có vài phần men say. Vì sao đã say thành như vậy rồi mà anh vẫn nhớ rõ cô!

Loại đau đớn khắc cốt minh tâm này, khi anh nhìn thấy Thương Nhĩ Kỳ và cô vô cùng thân thiết đứng bên nhau, anh gằn như không khắc chế được chính mình, lại ở thêm một lúc, anh sợ mình lại nói lời hay hành động làm tổn thương cô.

“Không, không có việc gì!” Đôi mắt vằn đỏ của Âu Thừa Duẫn tràn đầy nỗi buồn, tiếng di động vang lên cũng không buồn nghe.

“Này, Duẫn, có điện thoại!” Mẫn Thiên Hữu cầm điện thoại anh để ở cạnh bàn, nhìn thoáng qua màn hình, sau đó thay anh nhận điện thoại.

“Là anh, Mẫn Thiên Hữu... Ừ, cậu ta đang ở quầy rượu, em đến đón cậu ta đi, ừ!”

“Là Âu Dương sao?” Tiêu Trác cầm lấy một cốc rượu trên bàn, mạnh mẽ uống cạn, rượu mạnh trôi qua cổ họng khiến nó nóng rất , kích thích anh.

“Ừ, Âu Dương đến đón cậu ta!” Mẫn thiên Hữu đánh giá hau người ngồi đối diện, phiền muộn thở dài một hơi, hai người này gần đây như thể trúng độc tình yêu vậy.

Tên Nam Cung Thần kia cũng vì con bé con của cậu ta mà lo lắng muốn to đầu, Tiêu Trác cũng có chút chuyện phiền toái.

Càng đừng nói Âu Thừa Duẫn, hai năm trước anh đã lường trước sẽ có kết quả như vậy, nếu cậu ta không lí trí như vậy, có lẽ hôm nay cậu ta sẽ hạnh phúc hơn.

Bọn họ đều là những người đàn ông rất lí trí, cho nên ở trước tình yêu đều ngụy trang lạnh lùng, luôn đặt phụ nữ xuống dưới cùng, lại trong lúc lơ đãng mà trầm luân vào tình cảm nhiệt tình này, cuối cùng là hối mà không kịp.

“Cậu không sao chứ?” Mẫn Thiên Hữu nhìn Tiêu Trác vừa rồi còn ra vẻ cợt nhả giờ lại cắm đầu vào uống rượu, khoe miệng thì không ngừng cười.

“Tớ thì có thể có chuyện gì chứ? Duẫn tên này cũng kém quá rồi, tớ còn chưa uống đã đầu, cậu ta đã say rồi, quá kém!”

“Tớ ra ngoài hút thuốc!” Tiêu Trác nói xong đứng dậy đi ra khỏi phòng, lúc ra ngoài anh liền chú ý đến một bóng dáng nhỏ xinh. Mẫn Thiên Hữu không nói gì, chỉ đi qua dìu Âu Thừa Duẫn đứng dậy.

Vừa ra đến cửa, Âu Dương cũng vừa dừng xe đang đi về phía bọn họ, Âu Thừa Duẫn đã say không biết gì nữa rồi, “Sao anh em lại say thế này?”

“Chắc là có chuyện gì không vui rồi!” Mẫn Thiên Hữu giúp cô dìu Âu Thừa Duẫn vào xe, trong miệng cậu ta vẫn gọi tên Vận Nhi.

“Anh Thiên Hữu, em về trước nhé!” Âu Dương chào Mẫn Thiên Hữu rồi lái xe về Âu viên.

Nghe giọng nói thống khổ của Âu Thừa Duẫn, lòng cô cũng thấy không đành, lại là bởi bị Vận Nhi.

Nếu hau năm trước cô có thể sớm nhận ra vấn đề của bọn họ thì tốt biết bao, nếu Kiều Sa có thể tỉnh lại sớm một chút thì tốt biết bao!

Nhưng là, chỉ là nếu mà thôi...

Hai năm trước Kiều Sa lại bị ngã từ trên cầu thang xuống, thân thể bị thương, nhưng lại tinh thần lại tỉnh táo lại. Sau khi Âu Thừa Duẫn tới Đức, bà ấy yêu cầu được trở về Trung Quốc, nơi có Âu Thế Hào, mới là nơi bà ấy muốn ở.

Vừa nghĩ đến bản thân tự phong bế chính mình nhiều năm như vậy, bà ấy cảm thấy rất đau lòng.

Cũng vào lúc ấy, bọn họ mới biết được một sự thật, Hường Chỉ Lan mới là người bị hại trong chuyện này. Hường Chỉ Lan được Kiều Sa nhờ đi thử Âu Thế Hào, bố trí bà vào công ty với mục đích để giám thị mọi hành động của ông ấy. Nhưng không ngờ Hường Chỉ Lan và Âu Thế Hào lại yêu nhau, nhưng bởi vì gia đình của ông, vẫn giấu diếm vụng trộm, cho đến khi Kiều Sa phát hiện quan hệ của hai người, làm rất nhiều chuyện sai lầm, cuối cùng tạo thành một bi kịch không thể cứu vãn.

Một người là chồng bà, một người là bạn tốt của bà, lại cùng nhau lừa dối bà, ở trong thế giới quan của bà, bà không thể nào chấp nhận được chồng và bạn tốt vụng trộm yêu thương. Vì thế, một công chúa hoàng thất cao quý, lại làm ra chuyện khó có thể tưởng tượng được.

Ai cũng không dự đoán được, khi Âu Thế Hào và Hương Chi Lan cảm thấy rất có lỗi với bà thì bà lại giận dữ, tìm người cưỡng hiếp Hương Chi Lan. Cũng chính lần đó, bà ấy có thai, như một bằng chứng cho sự sỉ nhục mà bà ấy phải chịu, cũng là điểm cuối trong sinh mệnh của bà. Sau khi sinh con, bà mất vì xuất huyết quá nhiều, đưa đứa bé cho người bạn thân là Hạ Uyển Như nhờ nuôi dưỡng, đứa bé được sinh hạ năm đó chính là Vận Nhi.

Sáu năm trước Âu Thế Hào trong lúc vô ý biết được sự thật này, đau khổ vô cùng, sau khi cãi nhau một trận với Kiều Sa thì bệnh cũ tái phát. Trong quá trình trị liệu, vì ý chí muốn sống quá bạc nhược, cuối cùng buông tay rời nhân thế. Kiều Sa vô ý rơi xuống lầu thì bị liệt nửa người, tinh thần không ổn định.

Sự thật vẫn bị giấu diếm, mãi đến khi Kiều Sa tỉnh táo lại mới được nói ra. Âu Thừa Dẫn mới nhận ra mình đã mắc một sai lầm nghiêm trọng thế nào, những thương tổn mà anh gây ra cho Vận Nhi, hóa ra tất cả đều là sự trả thù hoang đường.

Cho nên lúc đó anh không dám đi tìm cô, lúc cô thương tâm bất lực, anh lại đâm cô thêm một nhát chí mạng. Anh là làm xét nghiệm DNA của cô, biết cô không phải con của Âu Thế Hào, nhưng anh không ngờ sự ra đời của cô được tạo ra từ việc tàn nhẫn và thống khổ như vậy. Anh lại còn tàn nhẫn rắc thêm muối lên miệng vết thương của cô. Anh vĩnh viễn không quên khi anh nói bọn họ là anh em trên mặt cô tuyệt vọng như thế nào, lúc ấy cô đau thế nào thì giờ anh đau như vậy!

“Điện hạ làm sao vậy? Âu Dương cố hết sức đưa anh vào biệt thự, chị Ngọc vừa cho Kiều Sa uống thuốc xong đang đi xuống lầu thì nhìn thấy hai

người, bèn vội vàng tiến lên giúp đỡ Âu Dương đưa Âu Thừa Duẫn vào phòng của anh. Căn phòng y hệt như khi Vận Nhi còn ở đây, nhưng trong phòng trống trải, ngay cả ảnh kết hôn của bọn họ cũng không thấy đâu nữa.

Anh dường như quên mất rằng, bọn họ kết hôn chính là một việc ngoài ý muốn!

“Anh, tội gì anh phải như thế này?” Âu Dương nhìn anh đã uống say mèm, nhìn không được mà muốn khóc, anh còn nhận nhầm cô là Vận Nhi. Cô cũng biết gần đây anh có quan hệ với một cô gái, mà cô gái này có vài phần giống với Vận Nhi, cho nên Âu Thừa Duẫn mới dung túng cô ta như vậy, nhưng dù sao thì cô ra cũng đâu phải là Vận Nhi!

Nếu như anh yêu cô ấy thì nên đi tìm cô ấy trở về, dùng tình yêu của anh để cảm hóa nỗi hận của cô ấy với anh, đây mới là việc mà anh nên làm.

Đêm nay, nhất định là có người vui, cũng có người thương tâm.

Thương Nhĩ Kỳ chính là người trước, mà Âu Thừa Duẫn lại là người sau.

Cả buổi sáng trôi qua thế nào Âu Thừa Duẫn cũng không rõ, hôm qua quá say, mãi đến sáng nay mới tỉnh lại, anh còn cảm thấy đầu rất đau.

Giữa trưa anh hẹn Mễ Na, bây giờ anh rõ ràng biết chính mình nên giải quyết vấn đề.

“Duẫn, sao hôm qua anh không đến, em chờ anh cả nửa ngày!” Mễ Na vừa thấy Âu Thừa Duẫn đến vội nhanh chóng đi tới.

Âu Thừa Duẫn chán ghét đẩy cô ta cách ra vài bước, mở cửa xe, Mễ Na cũng ngồi xuống theo.

Âu Thừa Duẫn viết một tờ chi phiếu, sắc mặt không thay đổi đưa đến trước mặt cô ta, “Về sau đừng tới tìm tôi!”

Nghe được thông tin này, Mễ Na có chút không tiếp thụ được, đôi mắt to linh động lập tức ngập nước, chính đôi mắt chết tiệt này dễ dàng làm anh mềm lòng. Nhưng Âu Thừa tự nói với bản thân, không được mềm lòng, cô ta không phải là Tô Vận Nhi.

“Duẩn, em làm sai cái gì sao?” Tuy rằng khi bọn họ ở cùng một chỗ, Âu Thừa Duẩn cũng chưa từng có hành động thân mật với cô, nhưng cô vẫn đang đợi cơ hội. Cô vốn nghĩ là do cô chưa đủ xinh đẹp, chưa đủ ngoan ngoãn nghe lời. Vì hợp với sở thích của anh, cô đã liều mạng ngụy trang mình thành một cô gái đơn thuần, bởi vì cô biết Âu Thừa Duẩn thích người như thế nào.

Bây giờ, mục đích của cô còn chưa đạt được, anh đã vứt bỏ cô sao?

Cô gái kia, cô gái mà cô nhìn thấy hôm qua, chẳng lẽ là do cô ta sao?

“Nhớ kỹ lời của tôi, cầm chi phiếu và xuống xe đi, nếu không cô cũng đừng mong tiếp tục tồn tại ở giới giải trí nữa!” Miệng Âu Thừa Duẩn cứng ngắc, ai cũng đều biết anh nổi tiếng lạnh lùng vô tình trong thương trường, Mễ Na là một tay anh nâng đỡ, thậm chí ngay cả công ty quản lý của cô ta cũng không bằng một công ty con của anh, cô làm sao dám cãi lời anh.

“Duẩn, em với anh là thật lòng mà, thật ra em biết anh vẫn coi em là thể thân của người khác...” Mễ Na hai mắt rưng rưng, đôi mắt to linh động tràn đầy vẻ chân thành, nước mắt chính là vũ khí của cô.

“Cô biết là tốt, bây giờ cô ấy đã trở lại, cô nói cô có nên thức thối hay không? Tôi thích phụ nữ biết nghe lời, xuống xe đi!” Âu Thừa Duẩn không hề nhìn cô ta, ngón tay không kiên nhẫn gõ trên tay lái, đối với người phụ nữ này, anh nhanh mất hết kiên nhẫn rồi.

Mễ Na lưu luyến nhìn anh một cái, sau đó nắm chặt chiếc túi LV, không cam lòng xuống xe.

Gần đây cô mới nhận mấy hợp đồng quảng cáo và phim truyền hình, có thể sự nghiệp rất thuận lợi. Bây giờ đánh mất chỗ dựa phía sau, nói như thế nào cô cũng không thể cam lòng!

Sau khi Âu Thừa Duẫn trở về công ty, một lần nữa xem lại phương án thu mua, trong lòng nhanh chóng có một chủ ý.

Nếu Vận Nhi không muốn rời đi, vậy anh chỉ có thể dùng thủ đoạn để bắt cô ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

“Tín, cậu vào đây!” Âu Thừa Duẫn ấn nút gọi nội bộ, chỉ chốc lát, Tín đã đi vào.

“Ở khu phía Tây xây dựng một khu nhà trẻ giống Mộng ảo gia viên, cứ dựa theo bố cục như cũ, diện tích thì mở rộng hơn, hạ tầng nâng cấp lên một chút, còn cái khác thì cứ giữ nguyên!” Âu Thừa Duẫn đưa sơ đồ trường học và tư liệu nhân viên cho Tín và phân phó.

“Điện hạ, đây là...” Tín hơi không hiểu, sao lại phải tốn một số tiền lớn đi xây lại trường học? Công ty đã mua quyền sử dụng rất, chỉ cần đền bù cho bọn họ một khoản tiền là được.

“Cậu cứ làm như tôi phân phó đi, tôi làm gì đều có mục đích cả!” Âu Thừa Duẫn mâu quang chột lóe, khóe miệng nở nụ cười thản nhiên, ngay cả Tín cũng giật mình, đã lâu không thấy Điện hạ cười như vậy. Điện hạ như vậy, thoát nhìn chẳng phải là người không nói đến nhân tình.

“Vâng, tôi biết rồi!” Tín luôn có thể hiểu được dụng ý của Âu Thừa Duẫn, nhưng lúc này, anh thật sự không thể đoán được dụng ý của ngài ấy là gì?

Trường học này chẳng lẽ có chỗ nào khác thường sao?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Cô Ấy Đã Trở Lại.

“Hiệu trưởng, ngài tìm tôi?” Vận Nhi đẩy cửa văn phòng hiệu trưởng bước vào, nhìn thấy hiệu trưởng Trần tuổi trung niên đang cười hiền từ với cô. Lúc trước cô vào đây dạy cũng không hề có bằng cấp giáo viên gì cả, hiệu trưởng Trần đã rất tốt bụng khi thu nhận cô, để cô làm giáo viên dạy võ đạo ở đây.

“Đúng vậy, cô giáo Tô, vào đây đi!” Hiệu trưởng Trần có thái độ cung kính với cô khiến cô có chút được sủng ái mà kính sợ.

“...” Vận Nhi ngồi xuống rồi đưa con mắt tò mò nhìn ông ấy, tại sao ông ấy lại đột nhiên dùng ánh mắt này nhìn cô?

“Cô giáo Tô, cô có quen biết với Âu tổng của tập đoàn SK à? Đúng rồi, còn Thương tổng nữa, hôm qua bọn họ đều đến tìm cô?” Hiệu trưởng Trần nhìn cô với vẻ lấy lòng, trong đôi mắt lóe lên ý cười không rõ.

“Vâng, coi như là vậy đi...” Vận Nhi suy nghĩ một chút, ông ấy nói Âu tổng và Thương tổng chắc là chỉ Âu Thừa Duẫn và Thương Nhĩ Kỳ rồi. Vận Nhi đột nhiên hiểu ra, “Đúng rồi, hiệu trưởng Trần, người thu mua khu đất này là Âu Thừa Duẫn sao?”

Đối với sự xuất hiện của anh ngày hôm qua, Vận Nhi không cho rằng đó là trùng hợp, còn có Thương Nhĩ Kỳ, chiếc xe anh đi cô đã nhìn thấy hai lần.

Nhưng mà, hai người bọn họ cùng phát hiện ra, có phải quá khéo rồi hay không.

“Chuyện là như thế này, bây giờ Âu tổng cho người truyền tin đến nói, muốn đầu tư cho việc xây dựng lại trường học của chúng ta, nếu cô giáo Tô quen biết với Âu tổng, việc này sẽ dễ dàng rồi!”

Hôm nay nhận được tin tức kinh người như vậy, hiệu trưởng Trần cảm thấy không thể tin được, không chỉ nhận được tiền bồi thường, hơn nữa trường học còn được xây dựng lại, với bọn họ mà nói, không hề có chút tổn thất nào.

“Cái gì? Âu Thừa Duẫn đầu tư?” Vận Nhi kinh ngạc đứng dậy, cô đã không muốn có bất cứ liên hệ nào với anh ta, sao lại trở về nguyên điểm thế này.

“Đúng vậy, Âu tổng thương những đứa trẻ này, chuẩn bị xây dựng lại một khu Áo mộng gia viên. Cô giáo Tô, cô đại diện trường học của chúng ta đi khảo sát trước một chút, chờ bên kia xây xong, là bọn nhỏ có thể lập tức chuyển đến trường mới rồi!”

Những gì hiệu trưởng Trần nói khiến cô không tìm được lí do nào để cự tuyệt, nơi đây từng là cảng tránh gió của cô, bây giờ không có đạo lý nào cô lại chẳng quan tâm.

Hơn nữa, Tâm Nhi còn đang ở với cô, chị Vu Nặc đã vài ngày nay không có tin tức rồi, cô cũng đang rất lo lắng đây.

Chẳng nhẽ phải đi về sao?

Vận Nhi rất mâu thuẫn, cô hoàn toàn có thể rời khỏi nơi đây, nhưng trong tiềm thức, cô không muốn lại trốn tránh nữa.

Gặp lại thì thế nào chứ, cô vĩnh viễn không quên được lúc trước anh ta đã tàn nhẫn làm cô tổn thương như thế nào.

Những thứ đó đã khắc sâu trong lòng cô, cả đời không thể quên đi những đau đớn đó.

“Để tôi suy nghĩ đã!” Tô Vận Nhi ra khỏi văn phòng, nhìn bầu trời phía trên trên, trong lòng cô cũng sáng sủa lên.

Tô Vận Nhi, mà có thể mà!

“Chị Vận Nhi, khi nào thì mẹ em về thế?” Tâm Nhi đã hỏi cô không chỉ một lần vấn đề này, cô cũng không nhẫn tâm nói dối cô bé, Vu Nặc vẫn không hề có tin tức gì, cô cũng sợ đã có chuyện gì xảy ra rồi.

Gọi điện thoại cho Hứa Tâm Lam, cũng không có người nhận, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì thật rồi?

“Tâm Nhi, chị đưa em đi tìm mẹ nhé?” Vận Nhi quyết định, mặc kệ thế nào, cô vẫn phải về một chuyến đã mới được.

“Vâng!” Tâm Nhi chưa từng tách mẹ ra lâu như vậy, dù bây giờ có Vận Nhi ở cùng, Tâm Nhi vẫn muốn được ở bên mẹ.

Sau khi xin nghỉ vài ngày ở trường học, ngày hôm sau Vận Nhi đưa Tâm Nhi cùng trở về.

Hai năm, cô không hề bước chân qua giới hạn này, rõ ràng biết là rất gần, nhưng cô vẫn không có dũng khí phá đi phòng tuyến đó.

Có lẽ, lần xuất hiện này của Âu Thừa Duẫn cũng là cơ hội để cô lấy dũng khí nhìn thẳng vào chính bản thân mình, gặp lại anh ta, cô đã không có sự quyến luyến trước kia!

“Anh ba?” Vận Nhi và Tâm Nhi vừa thu thập quần áo đồ dùng xong, đi xuống lầu thì nhìn thấy một chiếc xe Porche màu lam, người xuống xe càng làm cho cô giật mình, là anh ba của Hứa Tâm Lam, Hứa Minh Dịch.

“Sao anh lại đến đây?” Khóe miệng Vận Nhi nở nụ cười nhẹ, Hứa Minh Dịch đón lấy hành lý trong tay cô, cười ôn hòa như gió xuân, yên lặng nhìn cô, “Vận Nhi, đã lâu không gặp!”

“Vâng...” Nụ cười của anh như gió xuân, thổi vào tâm hồn Vận Nhi, không hiểu sao khiến cô cảm thấy ấm áp.

Dù chỉ có duyên gặp mặt vài lần, nhưng Hứa Minh Dịch cho cô cảm giác rất giống với Tô Thượng Đông, đó là một người đàn ông đáng tin để dựa vào.

“Ba anh bảo anh đến đón Tâm Nhi trở về!” Hứa Minh Dịch nhìn thoáng qua Tâm Nhi đang đứng bên cạnh Vận Nhi, là một đứa bé rất xinh xắn, rất giống mẹ của nó.

“Vậy chị Vu Nặc đâu? Anh cả và anh hai đâu?” Vận Nhi đã nhận lời Vu Nặc là sẽ chăm sóc tốt cho Tâm Nhi, bây giờ Hứa gia đến muốn đưa con bé đi, cô có nên đồng ý không?

“Việc này một hai câu không thể nói rõ ràng được, chúng ra trước tiên cứ về đi đã!” Hứa Minh Dịch bỏ hành lý của Vận Nhi vào cốp xe, ôm Tâm Nhi vào ghế sau, Vận Nhi không còn cách nào khác, cũng ngồi vào xe.

Nhìn bộ dáng của Hứa Minh Dịch, sự việc tiến triển chắc không được thuận lợi.

“Sao Tâm Lam không đến đây vậy anh? Gọi điện thoại cho cô ấy cũng không có ai trả lời!”. Vận Nhi để Tâm Nhi ngồi ngay ngắn bên cạnh, rồi hỏi Hứa Minh Dịch đang lái xe.

“Gần đây anh hai không có tâm tình để điều hành công ty, nên em ấy rất bận!” Hứa Minh Dịch nhìn Vận Nhi qua gương chiếu hậu, nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô, cười đáp lại.

“Có phải đã xảy ra vấn đề gì phải không anh?” Vận Nhi cẩn thận mở miệng hỏi, người yêu cũ người yêu mới, bị đặt ở giữa chắc Vu Nặc là người thống khổ nhất đi, có thể nhận ra, cô đấy chưa quên hẳn Hứa Minh Phong, còn Hứa Minh Nhân lại si tình như vậy...

“Anh hai cũng muốn cưới cô ấy, bây giờ đang nháo cương!” Hứa Minh Dịch nói mấy câu này, cũng cảm thấy có chút khó xử, hai bên đều là anh trai của anh, anh không biết nên giúp ai mới tốt.

“Là vậy à...” Vận Nhi hiểu rõ gật đầu, sau đó không hỏi thêm gì nữa.

Đến khi xe vừa đi, và đường vào tốc, một chiếc xe Bentley màu bạc đi ở đường ngược chiều chậm rãi đi vào tiểu khu.

Âu Thừa Duẫn, lại chậm một bước...

“Em định về Tô gia sao?” Khi sắp đến nội thành, Hứa Minh Dịch giảm dần tốc độ, ngồi xe vài tiếng đồng hồ, Tâm Nhi đã ngủ, Vận Nhi nhìn về mặt ngây thơ của cô bé khi ngủ, cánh tay mặc dù tê cứng cũng không muốn cử động làm bé thức giấc.

“Không cần đâu anh ba, anh đưa em đến khách sạn đi, em ở tạm đó một đêm trước, Tâm Nhi cũng đi theo em thôi! Anh giúp em nói với chị Vu Nặc, ngày mai em đưa Tâm Nhi đi gặp chị ấy.” Vận Nhi vẫn không yên tâm để Hứa Minh Dịch đưa Tâm Nhi đi, cho dù cô biết chị Vu Nặc đang ở Hứa gia, cô cũng không thể chủ quan.

“Vậy thì thế này đi, anh có biệt thự ở Cảnh Giang, hai người ở tạm đó đi.” Hứa Minh Dịch đề nghị.

“Không cần phiền toái như vậy đâu, anh cứ dừng xe ở phía trước đi.” Vận Nhi nhìn khách sạn Ngải Sâm ở cách đó không xa, nói với Hứa Minh Dịch.

Xuống xe, Vận Nhi nhìn khách sạn nguy nga lộng lẫy trước mặt, nhớ tới lần gặp gỡ bất ngờ với Lôi Ân khi trước, hình như cũng là trong khách sạn này.

“Cảm ơn anh ba!” Vận Nhi một tay ôm đứa bé, một tay xách hành lý, không đợi Hứa Minh Dịch đưa cô đi vào mà tự tiến vào đại sảnh.

Đăng ký rồi nhận thẻ phòng, Vận Nhi thấy hơi gắng sức, tiếp tục đi về phía trước, trong đại sảnh im ắng, Vận Nhi cho rằng không có nhiều người, nên đi nhanh đến thang máy, nhưng do không chú ý có người đang ông đi ra từ hành lang nên đã đâm vào anh ta.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Người Hôn Trộm

Mùi hương thuốc lá nhàn nhạt tràn vào mũi cô, cô buông một bàn tay ra, vội vã ôm chặt Tâm Nhi vào trong lòng, cúi đầu xin lỗi, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi!”

“Ô Vậ Nhi?” Tiếng nói trầm thấp mang theo mùi rượu nhẹ từ trên đỉnh đầu Vậ Nhi truyền xuống, Vậ Nhi vừa ngẩng đầu, lập tức ngã vào một đôi mắt đen sâu thẳm.

“Mẫn Thiên Hữu?” Vậ Nhi còn nhớ rõ lần trước ở khách sạn này cũng đã gặp anh, chẳng lẽ anh là ông chủ của khách sạn này?

Mẫn Thiên Hữu ngậm miệng, thoáng nghiêng ngẫm, khi nhìn thấy ánh mắt kinh hoàng của cô chống lại anh, anh cũng trêu tức nhìn cô.

Đến khi tầm mắt rơi lên người Tâm Nhi đang ở trong lòng cô, anh chế nhạo mở miệng, “Con bé không phải con của Duẫn chứ?”

“A... Không phải, của bạn!” Vậ Nhi cũng không tiếp xúc nhiều với Mẫn Thiên Hữu, sau khi nghe anh hỏi xong có chút xấu hổ trả lời.

“Ừm, tôi cũng cảm thấy không phải!” Mẫn Thiên Hữu lại thâm sâu trầm mặc nhìn thoáng qua Vậ Nhi, không có gì thay đổi so với hai năm trước, nhưng mà ánh mắt đã chín chắn, thành thực hơn nhiều. Thắt lưng mảnh khảnh không đầy một vòng tay lại vẫn xinh đẹp động lòng người như cũ!

“Anh đưa hành lý lên lầu giúp Tô tiểu thư đi!” Không đợi Vậ Nhi phản ứng lại, Mẫn Thiên Hữu đã dặn dò nhân viên phía sau tiến lên làm việc,

nhắc hành lý Vận Nhi làm rơi trên mặt đất lên.

“Vâng, thưa tổng giám đốc!” Vận Nhi đoán đúng, Mẫn Thiên Hữu quả đúng là ông chủ của chỗ này. Cô đột nhiên có cảm giác muốn chạy trốn, nói cảm ơn với anh xong, lập tức chui vào thang máy.

Mẫn Thiên Hữu nhìn bóng dáng Vận Nhi tiến vào thang máy, cười nhẹ, lấy di động ra bấm một dãy số, lời nói ra còn mang theo ý trêu đùa, “Âu tổng, bán cho anh một tin tức!”

Vận Nhi ôm Tâm Nhi lên trên giường, con bé còn chưa tỉnh, Vận Nhi cũng không đánh thức bé, sửa sang, thu dọn quần áo một chút rồi đi vào phòng tắm tắm rửa một cái, thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ, bên ngoài sắc trời đã sắp tối đen.

Vận Nhi nghĩ không biết có nên thông báo với Tô Thượng Đông một chút hay không, cuối cùng lại vẫn bỏ qua, quăng điện thoại di động sang một bên.

Chỉ chốc lát, chuông cửa lại vang lên, Vận Nhi không nghĩ ra giờ phút này còn có ai đến đây, cô chạy tới mở cửa, phục vụ phòng đẩy xe đồ ăn cung kính đứng ở ngoài cửa.

“Hình như tôi không gọi cơm...” Vận Nhi có chút không hiểu, nghi ngờ hỏi.

“Xin chào Tô tiểu thư, đây là tổng giám đốc Mẫn của chúng tôi dặn dò cho người chuẩn bị, xin mời dùng!” Trên mặt phục vụ phòng là nụ cười nghề nghiệp, khi Vận Nhi nghiêng người mở cửa lập tức đẩy xe đồ ăn vào, xe đồ ăn có rất nhiều đồ ăn, thế nhưng tất cả đều là cơm Trung.

Mẫn Thiên Hữu còn biết khẩu vị của cô sao? Vận Nhi có chút ngờ vực nghĩ, Tâm Nhi ở phía sau đã tỉnh.

“Tâm Nhi, ngày mai là có thể nhìn thấy mẹ rồi, có vui không?” Vận Nhi cũng không nghĩ nhiều, chạy đến bên giường ôm lấy Tâm Nhi, giúp bé tắm rửa một cái, sau đó cùng ngồi trên ghế sofa ăn cơm.

“

Vui ạ!” Lúc này trên mặt Tâm Nhi mới lộ ra nụ cười vui vẻ nhất mấy ngày nay, Vận Nhi cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ngồi xe vài giờ, Vận Nhi cũng có chút mệt mỏi, sau khi ăn xong bữa tối lập tức ôm Tâm Nhi nằm lên trên giường một lần nữa. Tâm Nhi đã ngủ đủ rồi giờ kéo tóc Vận Nhi, mắt mở to, lăn qua lộn lại, ở trong lòng cô nhích tới nhích lui không yên.

“Hư!” Cho đến khi chống lại một đôi mắt tối tăm. Đôi mắt của người đàn ông chống lại đôi mắt ngây thơ trẻ con của Tâm Nhi, anh làm động tác ý bảo yên lặng, thế nhưng Tâm Nhi lại nhu thuận ngậm miệng lại, lại ngẩng đầu lên nhìn về phía Vận Nhi, cô đang ngủ.

“Cháu tên là gì?” Âu Thừa Duẫn không nghĩ tới cô bé này lại nhu thuận như vậy, làm cho anh cũng không nhịn được muốn nhéo nhéo hai má xinh đẹp của bé, sau khi nhận được điện thoại của Mẫn Thiên Hữu, anh lập tức chạy tới đây.

Thật tốt, cuối cùng anh cũng tìm được cô rồi.

Âu Thừa Duẫn quay đầu nhìn thoáng qua tư thế ngủ ngon lành của Vận Nhi, trong ánh mắt là một sự sùng nịch, bé Tâm Nhi đang ở trong lòng cô ra ngoài.

“Cục cưng, cục cưng tên là Tâm Nhi...” Tâm Nhi có chút tò mò lấy tay sờ sờ râu trên cằm Âu Thừa Duẫn, cảm giác như vậy rất giống hương vị của cha, trong tiềm thức của Tâm Nhi rất ỷ nại vào những người đàn ông như thế này, có cảm giác giống như tình yêu thương của cha.

Cục cứng luôn luôn là tên bé tự phong, mới bốn tuổi, cô hoàn toàn không hiểu cái gì gọi là không được nói chuyện với người xa lạ, cũng để những lời dạy dỗ của Vận Nhi và Vu Nặc trước kia qua sau đầu.

“Tiểu nha đầu, như vậy sẽ chọc cháu đau!” Cho tới bây giờ Âu Thừa Duẫn cũng không biết khi mình nhìn đứa nhỏ vẻ mặt lại hiện lên sự dịu dàng đặc biệt chưa từng thấy, anh có chút hối hận, nếu như đứa bé của Vận Nhi vẫn còn thì nó sẽ là con trai hay con gái?

Con trai giống anh, con gái giống cô, anh có chút khát khao...

“Tại sao cậu lại ôm con bé đến đây?” Mẫn Thiên Hữu vừa mới chuẩn bị rời đi, lại nhìn thấy Âu Thừa Duẫn xuống lầu, trong tay còn ôm một bé gái, có chút giật mình.

“Đứa nhỏ giao cho cậu trông chừng trước, đừng ảnh hưởng đến việc tôi và vợ ôn chuyện!” Âu Thừa Duẫn không khách khí giao Tâm Nhi cho Mẫn Thiên Hữu, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt đầy mây đen đang oán hận trừng mắt nhìn anh.

“Tôi nói này, Tàn Thần, cậu thật đúng là không biết suy nghĩ, sớm biết như thế này tôi sẽ không nói cho cậu biết Tô Vận Nhi ở trong này!” Mẫn Thiên Hữu cũng là khó có được một lần trở lại khách sạn, bình thường anh cũng rất ít khi ở lại nơi này, trùng hợp hôm nay đến lại đụng phải Tô Vận Nhi.

“Tôi chỉ cho cậu thực tập cảm giác làm ba ba một chút mà thôi, Tâm Nhi ở bên cạnh chú phải ngoan nhé, biết không?” Âu Thừa Duẫn khó có khi mặt dày vô sỉ, xử lý xong chuyện đứa nhỏ lập tức xoay người đi vào trong thang máy.

“Này, tớ nói cậu...” Mẫn Thiên Hữu đau đầu nhìn Âu Thừa Duẫn thông dong rời đi, anh là một người đàn ông, mặc một bộ tây trang lịch sự, tư thế không quá chính xác ôm một cô bé con, tại sao lại thế này?

“Chú, thật đẹp trai... Đẹp trai!” Từ sau khi thấy hai người đẹp trai hạng nhất là Thương Nhĩ Kỳ và Âu Thừa Duẫn, Tâm Nhi cũng cho Mẫn Thiên Hữu một sự đánh giá rất cao.

Rất kỳ quái, bé luôn luôn sợ người lạ, vậy mà sau khi thấy Âu Thừa Duẫn và Mẫn Thiên Hữu lại đều không nhìn được muốn thân cận.

“Thật sự là thua cháu!” Chống lại đôi mắt to sáng ngời hữu thần của Tâm Nhi, Mẫn Thiên Hữu hoàn toàn không nói gì, tùy tay đưa cho hai nhân viên, trong nháy mắt Tâm Nhi xoay người lập tức đi ra ngoài, Tâm Nhi đáng nhìn hai người xa lạ, oa một tiếng, khóc âm ỹ đòi Vận Nhi, “Chị Vận Nhi...”

Âu Thừa Duẫn quẹt thẻ mở phòng, nhìn nương theo ngọn đèn u ám mở ở phía đầu giường, Vận Nhi vẫn im lặng nhắm mắt cuộn mình nằm trên giường.

Cô như vậy làm cho anh nhớ tới đêm tân hôn của bọn họ, khi anh trở về, cô cũng nằm như vậy, ngay cả khi anh trở lại bên cạnh cô cũng không biết.

“Vận Nhi, nói cho anh biết, anh nên làm cái gì bây giờ...” Động tác của Âu Thừa Duẫn nhẹ nhàng chậm chạp vuốt vài sợi tóc rơi trên trán Vận Nhi, nhìn tư thế ngủ đìem tĩnh của cô. Lông mi thật dài hạ xuống tạo thành một bóng mờ, cái mũi cao mà khéo léo mà tiêm, tiếp theo là đôi môi anh đào hồng nhuận sáng bóng, được tay anh nhẹ nhàng mơn trớn, cuối cùng, tầm mắt Âu Thừa Duẫn dừng lại trên cần cổ thon dài của cô.

Một trận miệng nóng lưỡi khô, hạ thể dục vọng bành trướng vận sức chờ phát động, anh có chút thống hận chính mình như vậy, chỉ cần nhìn cô thôi mà anh đã không nhẫn nại được, anh xúc động, muốn yêu thương cô thật nhiều, nhưng mà, quan hệ của bọn họ, có thể trở lại như lúc trước sao?

Cúi người, đôi môi mỏng đặt lên đôi môi mềm mại của cô, Âu Thừa Duẫn dùng hai năm để tưởng niệm, tất cả đều dồn hết vào nụ hôn này.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Lão Công, Chồng Trước

Vốn chỉ muốn lướt qua rồi ngừng lại, nhưng mà vừa tiếp xúc với đôi môi ngọt ngào của cô, Âu Thừa Duẫn lại nhịn không được càng muốn nhiều hơn, mút sâu vào bên trong lưỡi, hút lấy mật ngọt của cô, Âu Thừa Duẫn hít thở cũng trở nên dồn dập hơn.

Giống như cảm giác được kia luồng điện khác thường này, Vận Nhi đang chìm trong giấc ngủ say ngủi thấy hơi thở quen thuộc, đôi mi thanh tú cau lại, bất an ươm lên, nghe thấy cô làu bàu, Âu Thừa Duẫn lập tức buông cô ra, mê luyến nhìn chăm chăm sườn mặt xinh đẹp của cô, hai tay gặt gao ôm chặt cô, đêm đầu tiên say giấc trong hai năm qua, chỉ vì có cô bên cạnh.

Tia sáng mặt trời đầu tiên xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào trong phòng, Vận Nhi lập tức cảm thấy có một hơi thở không bình thường, cô lập tức nhìn hoàn cảnh lạ lẫm xung quanh, hoảng sợ khi phát hiện trong lòng mình thiếu cái gì đó.

“Tâm Nhi?”

“Vận Nhi?” Tiếng nói lười biếng của Âu Thừa Duẫn mang theo sức hấp dẫn độc đáo của anh vang lên bên tai Vận Nhi, cô lập tức kêu sợ hãi ngồi dậy, đôi mắt đẹp trừng lớn, khi nhìn thấy khuôn mặt tuần tú phóng đại trước mặt cô, đầu cô lập tức cứng ngắc.

“Anh.... Anh...” Một câu nói mắc kẹt trong cổ họng, Vận Nhi khiếp sợ nói không ra lời.

“Em tỉnh rồi?” Âu Thừa Duẫn vuốt mái tóc mềm mại của cô, vé mặt sùng nịch.

Vận Nhi quả thực không thể tin được hai mắt của mình, vừa cảm giác tỉnh lại, thế nhưng anh lại mỉm cười nhẹ nhàng nằm ở bên cạnh cô, không phải là cô đang nằm mơ chứ?

“Tại sao anh lại ở trong này? Tâm Nhi đâu?” Vận Nhi vỗ hai gò má mình, làm cho mình trở nên tỉnh táo một chút, lúc này mới nhớ tới còn có một đứa nhỏ đáng lẽ phải ở bên cạnh cô. Khi chống lại con người đen thâm thúy của Âu Thừa Duẫn, cô lập tức hiểu được.

Là Mẫn Thiên Hữu sao?

“Đừng lo lắng, Tâm Nhi tốt lắm, anh chỉ muốn nhìn em một chút!” Âu Thừa Duẫn nói xong, bàn tay to đã hướng đến làn da nhẵn nhụi mềm mại của cô, Vận Nhi tránh trước một bước, vé mặt để phòng nhìn anh.

Anh muốn làm cái gì, nửa đêm vụng trộm xuất hiện trên giường cô, thế này là thế nào?

Trái tim Vận Nhi cảm thấy thương tâm, hoảng sợ chậm rãi lan ra toàn thân.

Nháy mắt, trong mắt đã có một tầng hơi nước đọng lại, mông lung, có chút không rõ ràng nhìn anh, “Anh muốn làm cái gì? Chẳng lẽ hai năm trước tất cả những gì anh gây ra cho tôi còn chưa đủ sao?”

Cứ nghĩ đến việc mình vô duyên vô cớ phải nhận lấy sự thù hận của anh, Vận Nhi lập tức cảm thấy âm u lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Cô không có sai, cô chỉ không biết gì mà thôi!

“Không, không phải như thế!” Âu Thừa Duẫn khó nói nên lời, chẳng lẽ phải nói cho cô biết, hết thảy mọi chuyện là do anh khư khư cố chấp dựng nên một hồi bi kịch sao? Như vậy chỉ càng đẩy cô ra xa hơn...

“Vận Nhi, em hãy nghe anh nói, chuyện hai năm trước đều đã qua rồi, anh muốn bù đắp cho em, yêu em thật nhiều, em cho anh thêm một cơ hội nữa được không?”

“Không qua được, làm sao đều có thể cho qua được? Chuyện anh làm với tôi, cả đời tôi cũng không thể quên được!” Khi đó sự tuyệt vọng của cô, sự bất lực của cô, tiếng cầu cứu của cô, tất cả anh đều coi như không thấy, chỉ dùng một lời nói lạnh lùng vô tình đã đánh đổ một chút lòng tin còn sót lại trong lòng cô.

“Vận Nhi, anh biết anh thực sự xin lỗi em...”

“Anh không cần nói nữa, nếu không hận tôi, vậy đừng ở đây đi, tôi không hận anh, nhưng mà tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh!” Không thể tha thứ, cô chịu khổ chịu sở cũng không sao cả, nhưng mà đứa trẻ vô tội kia, là cái kim đâm vào trong lòng cô.

“Tâm Nhi đâu? Trả con bé lại cho tôi!” Vận Nhi hít sâu một hơi, cố gắng không cho mình ở biểu hiện yếu ớt trước mặt anh như vậy, có gặp lại cũng là người xa lạ, cô có thể làm được!

“Em đừng gấp, con bé ở chỗ Thiên Hữu, em rửa mặt trước đi rồi anh đưa em xuống tìm con bé!” Âu Thừa Duẫn nhìn vẻ mặt lo lắng của cô, có chút ghen tị với tiểu nha đầu có vị trí quan trọng trong lòng cô kia, với anh lại bày ra dáng vẻ xa lạ, đã bao giờ anh phải chịu chèn ép như thế này đâu chứ.

Tất cả ngoại lệ, đều chỉ vì cô là Tô Vận Nhi!

Một phút Vận Nhi cũng không chờ được, chạy nhanh vào trong phòng tắm đánh răng rửa mặt, thay một bộ quần áo thoải mái mới, khi đi ra Âu

Thừa Duẫn đã đi mất, Vận Nhi vừa chạy ra khỏi phòng, Âu Thừa Duẫn cũng đã thay một bộ quần áo mới đi ra từ phòng cách vách, Vận Nhi nhìn cách anh ăn mặc không giống với trước kia, lập tức trợn tròn mắt, anh và cô đều mặc một bộ cái áo thoải mái màu lam, quần bò, thoạt nhìn hoàn toàn giống quần áo tình nhân.

Trước kia vẫn nhìn thấy anh mặc tây trang, đi giày da nghiêm túc, lạnh lùng, hiện tại nhìn anh đột nhiên ăn mặc trẻ trung như vậy, Vận Nhi có chút không quen.

“Đi thôi!” Trong mắt Âu Thừa Duẫn chợt lóe qua tia giảo hoạt, ánh mắt cô vừa nhìn anh khiến anh tin tưởng hơn nhiều.

Kỳ thật, ở chung với một nữ sinh thanh thuần giống Vận Nhi như vậy, anh cảm thấy rằng mình quá thành thực, có chút không phù hợp với cô.

Hai người bọn họ ở trong thang máy, không gian chật hẹp, Vận Nhi cúi đầu, nhìn con số không ngừng thay đổi, trái tim của cô cũng nhảy loạn nhịp, bất tri bất giác có chút khẩn trương, đều là áp lực do người kia mang đến.

Hai tay Âu Thừa Duẫn đút trong túi quần, nhích lại gần Vận Nhi, theo phản xạ, trong gương phản chiếu dáng người mảnh mai yếu điệu của cô, Âu Thừa Duẫn cảm giác trong cơ thể mình dư thừa tinh lực, lại bắt đầu ý nghĩ kỳ quái.

“Vận Nhi...” Ngay khi Âu Thừa Duẫn chuẩn bị hành động thực tế, vươn tay muốn làm cái gì đó, thang máy đã mở ra, Vận Nhi cũng không quay đầu lại lập tức xông ra ngoài.

“Tâm Nhi!” Vận Nhi chạy qua đại sảnh đi đến nhà ăn, lập tức nhìn thấy hai nhân viên đang chăm sóc Tâm Nhi ngồi trên ghế bên cạnh bàn, cái miệng nhỏ nhắn mếu máo, âm ỹ đòi mẹ.

“Chị Vận Nhi!” Tâm Nhi vừa nghe thấy giọng Vận Nhi âm lập tức tụt khỏi chỗ ngồi, xông về phía cô.

Vận Nhi đau lòng lau nước mắt trên mặt bé, nhìn về phía hai người đàn ông đứng đằng sau, “Làm sao vậy? Tại sao con bé lại khóc nhiều như vậy?” Vận Nhi nhìn hai mắt Tâm Nhi đều đã sưng lên, hôn lên mặt cô.

Tâm Nhi đã tìm được chỗ để dựa vào, tay nhỏ bé gắt gao vòng lấy cổ Vận Nhi, nhỏ giọng khóc nức nở.

“Anh ôm Tâm Nhi đi từ khi nào vậy?” Vận Nhi đỡ dành đứa bé trong lòng, đột nhiên xoay người, vừa vặn đâm vào Âu Thừa Duẫn đang đi tới, đôi tay của anh vững vàng ôm lấy lưng cô, độ ấm của đôi tay anh lập tức lan ra toàn thân Vận Nhi.

“Hà?” Ánh mắt Âu Thừa Duẫn lảng tránh chỉ trích của Vận Nhi, Mặc Thiên Hữu làm gì vậy, trông một đứa bé mà cũng không xong!

Ánh mắt nhìn qua một vòng, căn bản không thấy bóng dáng cậu ta đâu, Âu Thừa Duẫn giương mắt, lộ ra nụ cười lấy lòng, “Đứa nhỏ hẳn là đói bụng rồi? Hai người mau ngồi xuống ăn bữa sáng đi!”

Không cần anh dặn dò, nhân viên khách sạn lập tức phục vụ một bàn đầy đồ ăn.

Vận Nhi không muốn tiếp tục đối mặt với người khiến mình chán ghét này nữa, ôm lấy Tâm Nhi chuẩn bị đi ra ngoài.

“Vận Nhi, em đi đâu vậy?” Âu Thừa Duẫn thấy thế, vội vàng đuổi theo phía sau cô, công ty cũng không quản, hiện tại theo đuổi vợ mới là quan trọng nhất.

“Chuyện của tôi không cần anh quản, đừng đi theo tôi!” Vận Nhi hung tợn trừng mắt nhìn anh, liếc mắt một cái, không hề quan tâm anh.

“Nói như thế nào anh cũng là lão... chồng trước của em, tại sao lại không thể quản em?” Âu Thừa Duẫn đi theo sau cô, tiểu quỷ trong lòng cô đã ngừng khóc, trên thực tế là bé tra tấn nhân viên khách sạn một đêm, một nơi xa lạ lại không có Vu Nặc và Vận Nhi vậy nên bé gào khóc ầm ĩ một đêm, thật vất vả mới bình tĩnh lại, sau khi nhìn thấy Vận Nhi lại khóc tiếp.

Âu Thừa Duẫn nghĩ ra cách xưng hô này, cũng đúng lý hợp tình, nhưng mà là chồng trước, nghe qua có chút châm chọc!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Chỉ Có Cảm Giác Với Em

“Trước kia anh không như thế!” Vận Nhi giống như không nhìn rõ anh, nhìn khuôn mặt đẹp trai tuấn tú của anh một lúc lâu, mới thu hồi tầm mắt.

Anh là loại tâm cao khí ngạo cỡ nào, cho dù có yêu cô sủng cô, cũng sẽ không thay đổi nguyên tắc của mình, mà Tô Vận Nhi, cũng không yêu cầu anh phải thay đổi bất cứ thứ gì vì anh.

“Vận Nhi...” Âu Thừa Duẫn thấy cô như vậy, thật sự cảm thấy sợ hãi, rõ ràng là cô đang đứng ở trước mặt anh, anh lại không giữ được cô.

Cảm giác của cô hai năm trước có lẽ chính là như thế đi!

Tình yêu như thế này, rõ ràng là yêu, nhưng cũng không hiểu được thế nào là quý trọng!

“Nếu... Người phụ nữ kia, thật sự phá hủy gia đình anh, tôi sẽ không trách bất cứ việc gì mà anh đã làm, là chúng ta hữu duyên vô phân thôi, đối với anh, tôi cũng sẽ không ôm bất kỳ hy vọng nào nữa, cho nên, Âu Thừa Duẫn, tuy rằng tôi không biết anh muốn làm cái gì, nhưng hãy dừng ở đây đi, tôi đã không còn là cô gái ngốc nghếch hai năm trước nữa rồi!”

Vận Nhi gọi một chiếc tắc xi, chui vào, Âu Thừa Duẫn không nhìn ra biểu cảm trên mặt cô kiên quyết thế nào, lộ ra vẻ hờ hững đăm đăm đã luyện được trong hai năm qua.

Đầu ngón tay của Âu Thừa Duẫn vẫn còn giữ được độ ấm của cô, anh đã từng có cơ hội có được tất cả mọi thứ của cô nhưng lại bị tự tay anh bóp

chết, hiện tại, không thể tìm cô trở về, thật sự không thể tìm cô trở về nữa rồi.

Anh làm sao có thể nói cho cô biết, tất cả những gì anh làm hai năm trước đều là sai lầm!

Mệt mỏi, xoay người, phiền muộn...

Vận Nhi đưa Tâm Nhi đến một quán cơm Trung Quốc ăn bữa sáng, sau đó lại đi dạo một vòng quanh quảng trường cạnh đó, rồi mới gọi điện thoại cho Vu Nặc, hẹn cô ra ngoài gặp mặt.

Vận Nhi lại ôm lấy Tâm Nhi, đi đến chỗ đã hẹn với Vu Nặc.

“Chị Vu Nặc, đến rồi đây!” Đứng xa xa nhìn thấy Vu Nặc đứng trước tượng đồng ở quảng trường chờ cô, Vận Nhi ôm Tâm Nhi đi qua, vài ngày không gặp mẹ, Tâm Nhi vừa thấy Vu Nặc lập tức khóc òa lên.

“Vận Nhi, cảm ơn em!” Sắc mặt Vu Nặc cũng không tốt, ôm lấy Tâm Nhi cũng đỏ mắt.

“Làm sao vậy? Chị Vu Nặc...” Vận Nhi lo lắng nhìn sắc mặt tiêu tụy của chị, ngày hôm qua nghe Hứa Minh Dịch nói anh hai của anh cũng muốn cưới chị, hiện tại chị ấy nghĩ như thế nào?

“Không biết, anh ấy nói anh ấy muốn kết hôn chị, Tâm Nhi là con gái của anh ấy, nhưng còn Minh Nhân phải làm sao bây giờ?” Vu Nặc không muốn làm tổn thương Hứa Minh Nhân, anh xuất hiện mang đến cho mẹ con cô ánh sáng và hy vọng, nhưng mà Hứa Minh Phong mới là cha ruột của Tâm Nhi, bọn họ là anh em, chẳng lẽ lại để cho đứa nhỏ gọi anh trai của cha là cha sao?

Quan hệ phức tạp như vậy, cô hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ?

“Vận Nhi, chị nên làm cái gì bây giờ? Chị thực sự sợ hãi...” Giọng nói của Vu Nặc cũng không che dấu được run run, cô đối với Hứa Minh Phong cũng không phải đã hết tình cảm, nếu không khi Hứa Minh Nhân cầu hôn cô, thái độ của cô sẽ không do dự như vậy.

“Cứ làm theo suy nghĩ chân thực nhất trong lòng chị đi, chị yêu ai nhiều hơn thì hãy gả cho người đó, không cần áy náy, như vậy sẽ không tốt cho ba người, cái Tâm Nhi cần, chính là một gia đình!” Vận Nhi đứng ở góc độ lý trí phân tích giúp cô.

“Kỳ thật anh hai cũng rất tốt, chắc là chị thích anh ấy đúng không?”

“Chị thật sự không muốn làm Minh Nhân tổn thương, anh ấy là một người rất nặng về tình cảm, chị sợ anh ấy và Minh Phong về sau ngay cả anh em cũng không làm được nữa!” Đây cũng là điều Vu Nặc lo lắng nhất, cô không muốn phá hư gia đình anh, nhưng cũng không muốn ủy khuất chính mình.

“Đừng nghĩ nhiều, nếu như anh cả thật sự yêu chị, anh ấy sẽ không làm cho chị khó xử, chị Vu Nặc, có Tâm Nhi ở bên cạnh chị, thì chị còn sợ gì nữa?”

“Đúng vậy, còn có Tâm Nhi, chị không nên cố kỵ nhiều như vậy!” Vu Nặc hôn con gái yêu trong lòng, hai mắt rưng rưng nhìn Vận Nhi, phía sau còn có người ở bên cạnh cô, thật tốt!

“Ừm, đừng nghĩ nhiều nữa, vậy chị đưa Tâm Nhi về nhà họ Hứa trước đi? Chú Hứa và dì Hứa nhất định là mong chờ lắm rồi!” Dựa theo mức độ quan trọng của Hứa Tâm Lam ở trong lòng bọn họ chịu, Tâm Nhi rất nhanh sẽ thay thế được cô ấy.

Trong lòng Vu Nặc vô cùng mâu thuẫn, vào lúc cô không tin tưởng Hứa Minh Phong, anh là một hoa hoa công tử (người đào hoa, công tử ăn chơi),

làm sao có thể nói hồi tâm chuyển ý là làm được đâu, mặt khác Hứa Minh Nhân lại tỏ thái độ kiên quyết, ở trong tình huống như vậy, cô rất là khó xử.

Nếu như Tâm Nhi nhìn thấy mình có đến hai người cha, hỏi cô, cô nên trả lời như thế nào.

Vận Nhi tiễn Vu Nặc lên tắc xi, đứng ở trung tâm thành phố, lập tức mất đi phương hướng.

Tự hỏi mình nên đi đâu, về nhà họ Tô, hình như có chút không muốn, cô đã không phải là thiên kim nhà họ Tô nữa rồi, nhưng mà cha mẹ đã nuôi dưỡng cô hơn hai mươi năm, so với người thân còn thân hơn. Cô vẫn nên về nhà một chuyến.

Khi còn đang đấu tranh tư tưởng, ánh mắt Vận Nhi tan rã nhìn chăm chú vào áp phích trên quảng trường trung tâm ở đây đã được thay bằng hình của một mỹ nữ rất phong cách. Cô nhớ rõ vị trí này trước kia, quay đi nhìn lại, đều là áp phích của Thương Nhĩ Kỳ.

Nhưng mà nhìn cô gái này, Vận Nhi lại buồn cười phát hiện ncô ấy và mình có vài phần tương tự.

Đặc biệt là đôi mắt thật to linh hoạt và hồn nhiên kia, Vận Nhi cũng thực thích chính ánh mắt này của mình, mặc kệ là khi nào, đều có thể thấy rõ bản thân mình thật sự thích cái gì!

“Tô Vận Nhi, nha đầu này, thật sự là...” Vận Nhi cứ nhìn chăm chăm về phía trước, không chú ý tới phía sau đã có thêm một thân hình cao lớn đứng đó, cho đến khi tiếng nói của Thương Nhĩ Kỳ truyền đến, cô lập tức quay đầu, lập tức đối diện với đôi mắt lo lắng của anh.

“Vì sao em chưa nói tiếng nào đã chạy về cũng không thông báo với anh một tiếng?” Thương Nhĩ Kỳ còn ngây ngốc chạy về chỗ cô ở kia, hỏi thăm trường học mới biết được cô đã trở lại!

“Thực xin lỗi, em quên nói với anh...” Vận Nhi còn chưa sắp xếp xong ý nghĩ của bản thân, Thương Nhĩ Kỳ đã xuất hiện.

“Có thể làm cho người ta bớt lo lắng một chút được không? Em muốn hù chết anh sao?” Cứ tưởng rằng cô lại không nói một tiếng đã rời đi, trái tim Thương Nhĩ Kỳ không thể bình tĩnh, cũng không thể chịu nổi đả kích lần thứ hai như vậy nữa.

Anh muốn trông chừng cô chặt chẽ, bởi vì anh đã từng nói, nếu Âu Thừa Duẫn không cần cô, anh sẽ cưới cô!

Quyết định của anh vẫn chưa từng thay đổi, cho nên anh luôn luôn chờ nha đầu kia mở miệng.

“Em vừa giao Tâm Nhi cho chị Vu Nặc, anh đã lập tức xuất hiện, Nhĩ Kỳ, anh thật tốt!” Cảm giác được người khác quan tâm thật tốt, Vận Nhi dựa sát đầu vào vai Thương Nhĩ Kỳ, cũng là lần đầu tiên chủ động như vậy, Thương Nhĩ Kỳ nhìn đôi mắt cô có chút ưu thương, muốn nổi giận cũng không giận được.

“Có phải không có chỗ nào để đi không?” Thương Nhĩ Kỳ liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư của cô, sủng nịch vuốt mái tóc của cô, “Đi theo anh đi!”

“Đi đâu?” Vận Nhi nghĩ đến chuyện anh từng muốn đưa cô đi gặp cha mẹ anh, trong đầu lập tức cảm thấy sợ hãi.

“Ngôi nhà trước kia em ở, hiện tại không có người ở, em không trở về nhà thì cứ trọ ở đó trước đi!” Bọn họ đã từng cùng trọ ở nơi đó, khi Thương Nhĩ Kỳ vẫn là nghệ sĩ, khi Vận Nhi và Âu Thừa Duẫn ly hôn, anh giúp đỡ cô.

“Được!” Trong lòng lướt qua sự cảm động, Vận Nhi không từ chối nữa, đi theo Thương Nhĩ Kỳ lên xe của anh.

Hai người đi từ một cửa hàng cao cấp đối diện với quảng trường ra, sau khi nhìn thấy một hình bóng quen thuộc, ánh mắt Tô Ân Huệ lập tức mở to, nhìn một chiếc Bentley màu đen vừa rời đi, sắc mặt của cô nhất thời thay đổi.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Đều Là Đứa Ngốc

“Cô gái kia hình như là Vận Nhi?” Phạm Tu Vũ cũng nhìn thấy người kia, không chắc chắn hỏi Tô Ân Huệ đứng bên cạnh.

Tô Ân Huệ gắt gao cầm túi quà tặng trong tay, không đáp lại.

Ánh mắt lại trở nên lạnh lẽo, đôi mắt đẹp trầm xuống, vì sao Vận Nhi lại trở lại, cô cứ nghĩ rằng con bé đi rồi sẽ không trở về, sẽ không xuất hiện nữa!

“Ân Huệ?” Thấy cô không trả lời, Phạm Tu Vũ cúi đầu nhìn thoáng qua vẻ phức tạp đang lộ ra ngoài của cô, hai năm nay anh vẫn không thể rời bỏ cô, nhưng mà quan hệ của bọn họ cũng chỉ dừng lại ở mức độ tình bạn, còn cô từ đầu đến cuối cũng không thể bỏ qua Âu Thừa Duẫn. ddiieennllqd

Chẳng sợ bên cạnh anh xuất hiện đủ loại mỹ nữ, đối xử với cô cũng không tốt, cô vẫn không hề buông tha.

Kỳ thật bọn họ đều giống nhau, đối với tình yêu, đều vô cùng cố chấp, nhưng mà Tô Ân Huệ lại càng cực đoan hơn anh.

“Không biết, em cũng không chắc!” Tô Ân Huệ nhìn chiếc xe Bentley đã gần biến mất trong đám người, đi thẳng về phía chiếc xe thể thao của mình, Phạm Tu Vũ thấy thế, mau chóng chạy theo.

Qua vài ngày nữa chính là bữa tiệc mừng sinh nhật Tô Viễn Hàng, Tô Viễn Hàng cũng sẽ nhân cơ hội này chính thức trao lại chức vị cho Tô Thượng Đông.

Sau khi Vận Nhi rời đi, Tô Thượng Đông cũng không trở lại nước Mỹ nữa, mà chú trọng phát triển ở trong nước.

Quan hệ giữa Phạm Tu Vũ và Tô Thượng Đông thời gian qua vẫn luôn rất tốt, đối với Tô Ân Huệ cũng là yêu quý có thừa, cho dù coi như em gái mà yêu thương cũng không thay đổi.

Thương Nhĩ Kỳ chở Vận Nhi đến nhà hàng ăn cơm, sau đó lại đến khách sạn giúp cô thu dọn hành lý, rồi trở về nhà. Vận Nhi có chút ấp a ấp úng hỏi anh có gặp được ai không, lúc này Thương Nhĩ Kỳ mới nghe ra câu nói của cô có hàm ý khác.

Chắc là cô muốn biết Âu Thừa Duẫn có còn đến tìm cô không?

Kỳ thật, buổi sáng sau khi Vận Nhi rời đi, Âu Thừa Duẫn cũng rời khỏi đó theo, bởi vì anh biết Vận Nhi sẽ không tiếp tục ở lại đây.

Chỉ cô còn ở lại đây, bọn họ còn có thể gặp lại.

Đối với Vận Nhi, anh càng phải kiên nhẫn bền bỉ hơn so với hai năm trước, để chờ đợi cô lại tiếp tục yêu anh!

“Đúng rồi, em có việc muốn hỏi anh, tại sao anh lại hợp tác với SK? Dự án thu mua lại thôn xóm nhỏ kia là các anh làm cùng nhau?” Trước kia Vận Nhi đã muốn hỏi anh vấn đề này, rất khó tưởng tượng, Thương Nhĩ Kỳ trong một thời gian ngắn ngủi lại có thể chạy song song, ngang hàng với Âu Thừa Duẫn.

Trong ấn tượng của cô, người có thể nổi danh giống Âu Thừa Duẫn, hình như cũng không nhiều lắm!

“Làm sao vậy? Không được sao? Nếu không phải để chống đối với Âu Thừa Duẫn, anh vẫn không muốn làm đâu!” Thương Nhĩ Kỳ nói lời thật lòng, hai năm trước anh đã tuyên bố, tương lai sẽ có một ngày, anh nhất

định phải đứng ở trước mặt anh ta, cạnh tranh công bằng với anh ta. Giống như Vận Nhi...

Hiện tại anh cũng đã can đảm hơn trước kia vài lần!

“Anh cũng đã thay đổi rất nhiều!” Vận Nhi tinh tế đánh giá Thương Nhĩ Kỳ càng ngày càng thành thực, rất cảm khái nói.

Đúng vậy, thời gian hai năm, đủ để thay đổi rất nhiều thứ. Bao gồm cả cô cũng vậy!

“Vận Nhi, anh không thay đổi, anh vẫn là Thương Nhĩ Kỳ mà em quen biết trước đây, nhớ kỹ, anh đã từng nói với em một câu, lúc nào cũng có hiệu lực!” Thương Nhĩ Kỳ sợ cô không nhớ rõ, cố ý nhắc nhở cô.

Nhưng mà ở trong lòng Vận Nhi, lại đã sớm cố quên đi lời hứa hẹn không thể thực hiện ấy, cô đã không thể nào thừa nhận được nữa rồi.

“Đã biết, anh thật dài dòng, em mệt mỏi rồi, anh trở về đi!” Vận Nhi đùn đẩy tìm một cái cớ, không muốn tiếp tục nói chuyện này với anh nữa.

Bên cạnh anh có Hứa Tâm Lam, một cô gái tốt như vậy, tại sao anh lại không biết quý trọng chứ?

“Ô Vận Nhi, đôi khi anh thật sự rất muốn đánh em!” Nhưng mà anh luyến tiếc, Thương Nhĩ Kỳ bất đắc dĩ nhìn ánh mắt trốn tránh của cô, mặc kệ trước kia anh là ngôi sao lớn rực rỡ chói mắt hay là tổng giám đốc thành thực chững chạc hiện tại, trong mắt cô dường như đều không để ý đến anh.

“Em cứ yên tâm ở lại đây đi, có cần cái gì thì nói với anh...” Thương Nhĩ Kỳ kỳ kèo mè nheo đi đến cạnh cửa rồi nhưng vẫn không muốn rời đi.

“Tốt lắm, đã biết, anh thật sự là càng ngày càng dài dòng!” Vận Nhi không kiên nhẫn phất phất tay, không khách khí đẩy anh ra ngoài cửa, trong

phòng lập tức yên tĩnh lại.

Vận Nhi đi vào phòng anh đã từng luyện tập, trong phòng, thiết bị, đồ dùng vẫn giống như trước kia cô đã từng nhìn thấy, Vận Nhi có chút cảm động, khi ngón tay mơn trớn phím đàn, thế nhưng dâng lên xúc động khác thường.

Đã từng, cô và anh đã từng luyện tập vũ đạo trong này, khi nghe CD của anh, cô không có Âu Thừa Duẫn, có vũ đạo, cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

Nhưng mà hiện tại, cô buông tha cho Âu Thừa Duẫn, cũng buông tha cho vũ đạo cô yêu thích nhất, ở trong trường học dạy các em nhỏ khiêu vũ, căn bản không phát huy được năng khiếu sở trường của cô, cô cũng không biết, thời khắc cô đứng trên sân khấu kia kinh động lòng người như thế nào!

Tầm mắt Vận Nhi đảo qua những chiếc CD xưa cũ, đột nhiên ánh mắt dừng lại trên một chiếc CD hoàn toàn mới, trông có vẻ lẻ loi, đây không phải là chiếc CD cuối cùng của Thương Nhĩ Kỳ sao?

Ánh mắt Vận Nhi lập tức nhiệt tính hẳn, bỏ CD vào trong ổ đĩa, một đoạn VCR kèm với giai điệu động lòng người hiện lên trên màn hình, Vận Nhi nhìn hình ảnh trên nền nhạc, thế nhưng không nhìn được, nước mắt chảy xối xuống.

Thì ra, anh đều ghi hình riêng để lại, trí nhớ, kỉ niệm về bọn họ, anh lưu lại đâu phải chỉ là một phần?

Thương Nhĩ Kỳ lưu lại cho cô, cho tới bây giờ đều là cảm động và vui mừng, Vận Nhi đến bây giờ mới nhớ lại từng chuyện đã xảy ra giữa hai người bọn họ hai năm trước, trong đầu nhớ lại những chuyện này, đều thành những kỉ niệm lãng mạn nhất.

Thương Nhĩ Kỳ, làm cho cô đau lòng...

Âu Thừa Duẫn mới vừa đi từ SK ra, đã bị một người phụ nữ đi tới chặn đường đi, anh luôn không có tính nhẫn nại với phụ nữ, huống chi là Tô Ân Huệ, người mà anh không muốn gặp, không muốn cho cô ta thể diện.

Sau khi Vận Nhi rời đi, anh và cô ta càng không xuất hiện cùng lúc với nhau!

“Em chỉ tới thông báo với anh một tiếng, vài ngày nữa là lễ mừng thọ cha em, hy vọng anh có thể đến tham dự!” Tô Ân Huệ mượn tất cả các cơ hội có khả năng tiếp cận anh nhưng lần lượt đều nhận được lời từ chối của anh, cô đã sắp không chịu nổi đả kích như vậy nữa rồi.

Cho Vận Nhi không ở đây, trong mắt anh vẫn không nhìn thấy sự tồn tại của cô, cô không cam lòng!

Cho đến khi nhìn thấy bên cạnh anh có một người phụ nữ rất giống Vận Nhi, cô mới bỗng chốc cảm thấy nguy hiểm.

“Tôi sẽ suy nghĩ!” Âu Thừa Duẫn sợ dĩ không từ chối, là bởi vì nể mặt Vận Nhi, Tô Viễn Hàng cũng là người mà anh thực sự khâm phục, cho nên chỉ cần mấy điểm này, anh sẽ tham gia.

“Thừa Duẫn, chúng ta đã không gặp nhau một thời gian dài rồi, có thể hay không...” Từ sau khi Âu Thừa Duẫn nói với cô mục đích thật mà anh muốn cưới cô, cũng không tuyệt tình với cô giống như trước, vẫn để lại biệt thự cho cô, nhưng cô còn muốn nhiều hơn thế.

Anh có thể nhận một cô diễn viên hạng ba, vì sao lại không thể nhận cô.

“Ừ, lần sau đi, chúng ta có thể cùng nhau đi thăm Huyền!” Âu Thừa Duẫn không dấu vết đẩy cô ta ra, anh chỉ là thay Huyền chiếu cố, chăm sóc cho cô ta, đối với sự cố chấp của Tô Ân Huệ, Âu Thừa Duẫn cũng có sự kiên trì của mình.

“Vận Nhi đã trở lại!” Tô Ân Huệ thống hận chính mình như vậy, muốn thu hút sự chú ý của anh, chỉ có Vận Nhi, đây là lý do tốt nhất.

Quả nhiên, nghe thấy tên Tô Vận Nhi, Âu Thừa Duẫn ngừng bước.

“Tôi biết, tôi đã gặp cô ấy rồi!” Âu Thừa Duẫn không khiếp sợ giống như trong tưởng tượng của cô, làm cho Tô Ân Huệ chịu đả kích nặng, vì sao mỗi lần cô đều biết muộn hơn một bước, Vận Nhi trở về, cô cũng không hy vọng bọn họ lại có quan hệ gì, cho dù Âu Thừa Duẫn không thuộc về cô, cô cũng không hy vọng người kia là Vận Nhi!

“Phải không? Vậy vì sao Vận Nhi không trở về nhà?” Kỳ thật, khi biết Tô Vận Nhi không phải là con cháu nhà họ Tô, Tô Ân Huệ đã nhìn ra, anh cả cũng thích Vận Nhi!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Học Trường Muốn Đính Hôn học Trường Muốn Đính Hôn

Trước kia cô vẫn luôn ngạc nhiên vì thái độ của anh cả với vận Nhi đột nhiên thay đổi, sau này lại nhìn thấy anh không ngủ không nghỉ tìm kiếm cô mất tích khắp nơi, cô chỉ biết, sợ dĩ anh cả cô độc, chính là vì chờ cô lớn lên!

Cô đột nhiên có chút ghen tị với Vận Nhi, cô mới là đại tiểu thư nhà họ Tô, cũng không được yêu thương nhiều bằng nó, thậm chí người đàn ông cô yêu cũng trở thành chồng của nó.

Không cam lòng, ghi hận, phẫn nộ, tất cả ý nghĩ tức giận mà đến, quan hệ giữa cô và Vận Nhi không thể trở về quan hệ thuần túy giống như lúc trước được nữa.

“Chỉ có tôi, mới có thể cho cô ấy một gia đình!” Sau khi Âu Thừa Duẫn đẩy cô ta ra, đứng thẳng người, vẻ mặt kiên định, lại một lần nữa dập tắt nhiệt tình của cô đối với anh.phuonganhlqd

Tô Ân Huệ, đây là những gì mà muốn sao? Dùng sự hy sinh của Thừa Huyền cũng không đổi được hạnh phúc của chính mình!

Âu Thừa Duẫn từ chỗ Mẫn Thiên Hữu biết được Vận Nhi bị Thương Nhĩ Kỳ đưa đi, anh nắm tay lái ngón tay nắm chặt, mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm về phía trước, đột nhiên đạp mạnh chân ga, xe như mũi tên nhọn phóng ra ngoài.

Từ sau khi Kiều Sa trở lại Trung Quốc, số lần anh gặp bà càng ngày lại càng ít, một tay anh tạo nên màn bi kịch kia, nếu không phải bởi vì mẹ anh, anh chắc chắn sẽ không tự tay phá hủy hạnh phúc của mình, càng không biết nên đối mặt với cô như thế nào.

“Anh, sao hôm nay anh lại trở về sớm như vậy?” Âu Dương làm iệc ở một công ty du lịch, thời gian đi làm rất tự do, khi không có đoàn sẽ ở nhà với Kiều Sa, chính cô cũng biết giữa mẹ và anh trai vẫn không thể hóa giải khúc mắc, bởi vì Vận Nhi!

“Ừ...” Vẻ mặt Âu Thừa Duẫn mỗi mệ, thản nhiên lên tiếng sau đó nhấc chân chạy lên lầu.

“Anh? Anh đi thăm mẹ đi, vừa rồi còn nhắc tới anh đấy!” Hiện tại Kiều Sa chỉ có thể mở miệng nói chuyện, đi lại vẫn không tiện! Âu Dương nhìn thấy anh không thay đổi sắc mặt đi lên lầu hai, Kiều Sa ở tại lầu ba, cô nhin không được gọi anh lại. Bóng dáng cao lớn thoạt nhìn có vài phần cô đơn.

“Âu Dương?” Âu Thừa Duẫn đột nhiên xoay người, trong con người đen sâu thẳm lóe ra ánh sáng không biết tên, từ trên cao nhìn xuống Âu Dương, Âu Dương cũng bị ánh mắt thâm trầm của anh dọa sợ, tay vịn trên lan can cầu thang, chần chờ một chút mới đáp lời, “Làm sao vậy?”

“Vận Nhi đã trở lại...” Con người đen của Âu Thừa Duẫn như phát ra ánh sáng lúc nửa đêm trong đó có một chút tính kế, vươn tay sửa sang lại nếp gấp ở tay áo, Âu Dương nghe xong lời nói của anh có chút giật mình, sau đó lập tức cảm thấy vui mừng, lập lại một lần, “Thật vậy sao? Anh, hiện tại Vận Nhi đang ở đâu?”

“Ừm, anh đi thăm mẹ trước đã!” Bước chân đã dừng ở cửa phòng mình lại quay lại, bước trên lầu ba.

Âu Dương trừng lớn hai tròng mắt, nhìn bóng dáng kiêu ngạo của Âu Thừa Duẫn biến mất ở chỗ quẹo, cảm xúc của cô không khống chế được

kêu lớn lên, “Ý của anh là...”

Vận Nhi ngồi trên xe đi về phía tây, lưu luyến quay đầu nhìn thoáng qua, nơi đó cảnh sắc rất đẹp, thực yên tĩnh, thực bình an.

Không nghĩ tới động tác của Âu Thừa Duẫn lại nhanh như vậy, vừa mới đưa ra quyết định thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn đã bắt đầu khởi công, nơi này vị trí ở ven biển, biển xanh trời xanh, cô cũng có thể đoán ra dụng ý vì sao anh lại làm như vậy.

Nếu cô lựa chọn còn tiếp tục ở lại Mộng Áo, sẽ không thể tránh khỏi, anh là cổ đông lớn đứng sau màn, về sau sẽ cần phải đối mặt với sự xuất hiện thường xuyên của anh, Vận Nhi không thể nói rõ cảm xúc trong lòng.

Cô một mực ngụy trang lạnh lùng với anh cũng không biết có thể kiên trì bao lâu, cô từng yêu anh như vậy, nguyện ý vì anh xây dựng một gia đình, cũng bởi vì anh tuyệt tình mà từng chút một phá hủy.

Tình không tan, hận không biết sẽ đi đến đâu.

Đối với anh cũng vậy, có thủy, có chung...

“Quản lí Hứa, có vị Tô tiểu thư nói muốn gặp cô...” Hứa Tâm Lam áp điện thoại lên tai, trong tay còn không ngừng điền bảng đánh giá, sau khi nghe thư ký nói thì sững sốt một chút, Tô tiểu thư?

“Mau, để cô ấy lên!” Hứa Tâm Lam không cần nói cũng biết Tô tiểu thư mà cô biết chỉ có Tô Vận Nhi.

Năm phút sau, tiếng gõ cửa văn phòng vang lên, Hứa Tâm Lam nhanh chóng nghênh đón, vừa thấy Vận Nhi mặc chiếc áo khoác màu trắng gạo, thân thể gầy yếu giống như sắp bị gió thổi bay, mang theo một chút ẩm ướt, đứng ở trước mặt Hứa Tâm Lam, cô kích động ôm lấy Vận Nhi, “Vận Nhi, tớ biết là cậu mà! Cuối cùng thì cậu cũng xuất hiện rồi!”

“Hiện tại cậu đã là quản lý rồi, chú ý hình tượng một chút!” Vận Nhi cười trộm đẩy cô ra, vừa rồi khi cô đi đến lập tức báo thẳng tên Hứa Tâm Lam, không nghĩ tới thế nhưng cô ấy đã được thăng lên làm giám đốc rồi.

“Cái gì hả, tớ chỉ làm thay vị trí của anh hai thôi, cũng sắp phiền chết rồi, Vận Nhi...” Hứa Tâm Lam làm nũng cọ cọ trên người cô, đã lâu không có cảm giác như vậy, các cô đã không thân mật như vậy từ lâu lắm rồi.

Hiện tại nhìn thấy cô trở về, cảm giác thật tốt, hình như còn có thể tưởng tượng ra hình ảnh của hai người bọn cô khi còn học trong trường, ngày ngày dính lấy nhau không chán.

“Anh ba không ở đây sao?” Sau khi thư ký lui ra ngoài, Hứa Tâm Lam lập tức lôi kéo Vận Nhi ở sofa chỗ ngồi xuống, muốn nói hết tất cả mọi uất ức trong lòng cô ra ngoài, “Vốn việc này đều là anh hai làm, hiện tại anh ấy cũng không quản lý, cục diện rối rắm đều để mình tở thu dọn, anh ba càng bận hơn!”

“Đúng rồi, chắc cậu đã gặp Vu Nặc? Đứa nhỏ hiện tại đang ở nhà tớ đấy!”

“Ừ, vậy anh cả và anh hai nói như thế nào?” Vận Nhi không muốn hỏi thẳng Vu Nặc, sợ chị ấy càng phiền hơn.

“Ai, nói đến chuyện này lại đau đầu, không biết anh hai nghĩ như thế nào nữa, hiện tại cũng muốn cưới Vu Nặc, cậu nói xem, anh cả của tớ thật vất vả mới thích thượng một người phụ nữ, anh ấy làm như vậy không phải là chặn đường lui của anh cả à!”

“Chị Vu Nặc chắc mới là người đau đầu nhất? Ai, vậy cha mẹ cậu nói như thế nào?”

“Cha tớ sắp tức điên rồi, thái độ của anh cả thực kiên quyết, không phải chị ấy thì không cưới, anh hai cũng không nhượng bộ, chị Vu Nặc lại tỏ vẻ

không rõ ràng, cậu nói, chuyện này là thế nào đây? Hiện tại tớ cũng không muốn về nhà, phiền chết!”

Hứa Tâm Lam đã chịu áp lực nhiều ngày, thật vất vả mới tìm được để đối tượng tố khổ.

“Đúng rồi, tại sao đột nhiên cậu lại trở lại? Chắc là Nhĩ Kỳ đi tìm cậu rồi?” Hứa Tâm Lam đã chuẩn bị tâm lý để cô mắng, nhưng mà Vận Nhi lại thản nhiên cười cười, không hề trách cứ cô, Hứa Tâm Lam cảm thán, Vận Nhi thật sự chín chắn hơn nhiều so với trước kia.

“Trong khoảng thời gian này tớ ở lại nhà của Nhĩ Kỳ trước kia, nếu không cậu cũng đến ở vài ngày?” Vận Nhi nhìn vẻ mặt cô giống như sắp phát điên, cô cũng không giúp được cái gì.

Trên mặt Hứa Tâm Lam chợt lóe lên sự mất mát, rất nhanh đã bị lúm đồng tiền thay thế, cô lắc lắc đầu, “Không cần, biết cậu trở về là tớ yên tâm rồi!”

“Tâm Lam, thực ra tớ và Nhĩ Kỳ...”

“Vận Nhi, cậu không cần phải nói, kỳ thật tớ đều biết cả!” Hứa Tâm Lam không cho cô có cơ hội mở miệng, cô biết là Vận Nhi vô tâm, tình cảm quanh đi quẩn lại cũng không thể miễn cưỡng.

“Đúng rồi, tớ vừa nhận được thiệp mời, Lam Hạo muốn đính hôn!” Sắc mặt Hứa Tâm Lam đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Lam Hạo, lại nghe thấy cái tên này, trái tim Vận Nhi đột nhiên lại trở nên có chút phập phồng!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Kỷ Niệm Ngày Mưa

Giống như, có chút xa lạ, có chút không thể chạm đến, cái kia tên, giống như đã dần dần phai nhạt trong lòng cô ...

“Thật sao?” Vận Nhi cảm giác tiếng nói của mình có chút nặng nề, cười nhẹ, trong nháy mắt vẻ mặt đã bình tĩnh lại, “Là lấy Mạc Tử Kỳ sao?”

“Ừ...” Hứa Tâm Lam lo lắng nhìn cô, trong lòng nhất định cũng là cũng có chút không vui, dù sao Lam Hạo cũng là mối tình đầu của Vận Nhi.

“Tâm Lam, có đôi khi ngay cả chính tớ cũng hoài nghi tình cảm của mình đối với anh ấy, có lẽ chỉ là nhất thời say mê mà thôi?” Giọng nói của Vận Nhi thật nhẹ nhàng, mềm mại, lại nói ra ý nghĩ chân thực nhất trong đáy lòng, hiện tại nghe thấy anh sắp đính hôn, cô sẽ chúc phúc anh.phuonganhlqd

Thời thiếu nữ, cô đã từng có thời gian ngây thơ yêu Lam Hạo.

“Vận Nhi, cậu còn yêu Âu Thừa Duẫn sao?” Hứa Tâm Lam nhìn cô có chút hoảng hốt, từ hai năm trước khi cô ấy bắt đầu rơi vào hố sâu tình yêu cô đã nhìn ra, loại tình cảm này, nếu không phải yêu sâu nặng, thì vì sao cho đến tận bây giờ cô ấy vẫn không thể quên?

“Không biết, tớ nghĩ hẳn là tớ có yêu anh ấy, Âu Thừa Duẫn...” Ít nhất, trải qua hai năm, mỗi lần nhớ tới cái tên này, trong lòng cô bắt đầu phấp phau. Cái tên duy nhất khắc sâu vào trong lòng cô!

“Thật ra, hai năm cậu không ở đây, bên cạnh anh ta đã xuất hiện người phụ nữ khác!” Cảm tình của Hứa Tâm Lam đối với Âu Thừa Duẫn từ sau khi Vận Nhi bị sinh non đã trở nên cực kém, thời gian trước nhìn thấy chuyện xấu của anh và Mễ Na cũng rất tức giận, Vận Nhi vì anh ta mà chịu nhiều đau khổ như vậy, dựa vào cái gì mà anh ta vẫn trái ôm phải ấp, còn cái cô Tô Ân Huệ kia nữa vẫn tiếp tục dây dưa không rõ.

Đôi khi, cô đều bênh vực kẻ yếu vì Vận Nhi, cho nên đứng ở góc độ lý trí, cô không thể ngăn cản Thương Nhĩ Kỳ thích Vận Nhi. d13ndanLQD

“Không liên quan gì tới tớ, thật sự không quan hệ, Tâm Lam, về sau, chúng tớ cũng không sẽ không xuất hiện cùng nhau ...”

Sau khi Vận Nhi nghe thấy tin tức này, trái tim, vẫn dễ dàng cảm thấy đau xót.

Thì ra, anh cũng không phải không thể không có cô, mà cô, cũng không phải không thể không có anh!

Thì ra, bên cạnh anh còn có người phụ nữ khác, mà Tô Vận Nhi cô, thật sự chỉ là một chiến lợi phẩm trong trò chơi của anh.

Thật ngốc, hiện tại cô đã cảm thấy mình thật ngốc...

“Tổng giám đốc, Mễ tiểu thư tới!” Tiếng nói của Vu Nhuế truyền qua điện thoại, Âu Thừa Duẫn ngừng bút, không kiên nhẫn nhíu nhíu mày, “Không gặp!”

“Thừa Duẫn, sao anh có thể nhẫn tâm như vậy?” Điện thoại còn chưa ngắt, cửa phòng tổng giám đốc đã bị người khác mở ra, Mễ Na mặc một bộ quần áo xinh đẹp tươi sáng xông vào, sắc mặt Âu Thừa Duẫn ngưng trọng dập điện thoại, hai tròng mắt lạnh thấu xương phát ra hơi thở nguy hiểm, “Không phải tôi đã nói với cô, về sau không cho phép xuất hiện trước mặt tôi nữa sao?”

“Gọi điện thoại cho anh anh cũng không tiếp, lần này tới là muốn tìm anh giúp một chút việc, anh giúp em tạo quan hệ với công ty đại diện Trương Đạo đi, bọn họ quyết định muốn thay đổi nữ nhân vật chính trong bộ phim vốn là của em, Duẫn, đây là hình ảnh mà em muốn, anh giúp em được không? Em cam đoan, đây là lần cuối cùng, về sau em sẽ không đến làm phiền anh nữa!” Mễ Na nói, vẻ mặt thành kính, hiện tại Âu Thừa Duẫn không cho cô chỗ dựa, danh tiếng của cô lập tức giảm đi hơn nửa, nếu như còn tiếp tục đi xuống như vậy, thì cô phải làm thế nào?

“Cô biết nguyên tắc của tôi, đi ra ngoài!” Âu Thừa Duẫn không có tâm tư để ý tới cô ta, nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô ta một cái, lạnh lùng mở miệng cự tuyệt .

“Duẫn, một lần cuối cùng thôi, chỉ cần anh mở miệng, sẽ không có vấn đề gì, được không?” Mễ Na gần như cầu xin, ánh mắt diễm đạm đáng yêu nhìn anh, vì sao sắc mặt của người đàn ông này lại có thể thay đổi nhanh đến như vậy, trước kia yêu quý bảo vệ cô có thừa, giờ khắc này lại khinh khi không để ý đến, tuyệt tình một cước đá văng cô ra.

Mễ Na biết quy tắc ngầm tồn tại, không có một hậu phương vững chắc, cô chỉ có thể bán đứng linh hồn mình, trên thực tế chính là để tên đạo diễn đáng khinh kia để ý đến cô, làm cho cô theo hẵn ta một đêm, nếu không tất cả những hoạt động sau này của cô đều bị hủy bỏ.

Âu Thừa Duẫn nói một câu, là có thể thay đổi vận mệnh của cô, nhưng mà anh lại thấy chết mà không cứu!

“Vu Nhuế, đưa Mễ tiểu thư ra ngoài!” Vẻ mặt Âu Thừa Duẫn không chút thay đổi đưa ra mệnh lệnh, hoàn toàn không liếc nhìn cô thêm một cái.

Trước kia ánh mắt cô trong suốt sáng ngời, hiện tại cũng là một bụng đầy hận ý, hiện tại rốt cục cô đã biết, vì sao người đàn ông này lại làm cho phụ

nữ vừa yêu vừa hận, cô thật sự nghi ngờ, người đàn ông giống anh, thật sự sẽ thật lòng yêu thương một người phụ nữ sao?

Vu Nhuế làm tư thế “mời”, Mễ Na mặt mày xám tro nhìn Âu Thừa Duẫn, không tình nguyện đi ra khỏi văn phòng của anh.

“Đúng rồi, tổng giám đốc, đêm nay có hẹn ăn tối với tổng giám đốc Viên của Thiên Lợi!” Trước khi đóng cửa, Vu Nhuế lại dặn dò anh một lần.

“Đã biết!” Âu Thừa Duẫn lên tiếng, dựa người vào lưng ghế da phía sau.

Bên ngoài mặt trời đã sắp lặn, khi Vận Nhi và Hứa Tâm Lam cùng nhau đi ra khỏi Hứa thị cũng đã đến giờ tan tầm, xe của Thương Nhĩ Kỳ đã đỗ sẵn ở bên ngoài, nhìn thấy bọn họ đi ra, huýt sáo, “Các mỹ nữ, lên xe đi!”

Vận Nhi và Hứa Tâm Lam một trắng một đen, đứng chung một chỗ thật đúng là liên minh đối lập.

Hứa Tâm Lam nhìn thấy Thương Nhĩ Kỳ, tâm tình khá tốt, trêu chọc, “Ít khi thấy tâm tình anh tốt như vậy, đêm nay sẽ làm thịt anh một chút!”

“Không thành vấn đề, em là công lớn thần, yêu cầu gì anh đều có thể thỏa mãn!” Thương Nhĩ Kỳ mở cửa bên tay lái phụ, cứ tưởng rằng Vận Nhi đứng gần anh nhất sẽ ngồi bên cạnh anh, nhưng mà Vận Nhi lại vòng ra sau, ngồi hàng ghế sau, Hứa Tâm Lam cũng đi theo, ngồi xuống.

Động tác trên tay Thương Nhĩ Kỳ dừng một chút, sau đó khởi động xe, xe lập tức phóng đi.

20 phút sau, xe dừng lại trước một nhà hàng xa hoa cao cấp, Vận Nhi mở cửa xe bước ra, một giọt nước lạnh lạnh rơi trên mặt cô, bàn tay cô giơ lên hướng về bầu trời màu xám, đã lâm râm mưa phùn.

Cô và Hứa Tâm Lam đứng ở cửa, Thương Nhĩ Kỳ lái xe đến bãi đỗ xe.

Ngày mưa như vậy, làm cho cô nhớ tới ngày mưa hai năm trước kia, Vận Nhi kìm lòng không được, lấy tay che bụng, chính trong trận mưa thế này, đứa bé của cô cứ như vậy mà không còn nữa.

Dường như nhận ra Vận Nhi đang ưu thương, Hứa Tâm Lam đứng ở bên cạnh cũng không lên tiếng, chính vì trận mưa này mà cô cũng trở nên có chút đa sầu đa cảm.

“Đi nào, trời mưa rồi, chúng ta vào trong thôi!” Thương Nhĩ Kỳ đi tới, tay tự nhiên kéo Vận Nhi đi, lại nhìn thấy Hứa Tâm Lam đứng bên cạnh Vận Nhi, mỗi tay kéo một người đi vào trong nhà hàng.

Trong đại sảnh, ánh đèn sáng tỏ, Thương Nhĩ Kỳ vốn đã đặt phòng trước, nhưng mà Vận Nhi cảm thấy rất buồn, muốn ngồi bên ngoài, may mà người cũng không nhiều, bọn họ lập tức tìm được vị trí gần cửa sổ, ngồi xuống.

Thương Nhĩ Kỳ chú ý, Vận Nhi luôn thích ngồi ở vị trí tận cùng bên trong, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau khi gọi cơm xong, không khí trở nên có chút im lặng, giống như quan hệ giữa ba người bọn họ khi đó có chút xấu hổ, Vận Nhi luôn nhìn hai người bọn họ nói chuyện phiếm cũng không trả lời, nhìn ngoài cửa sổ mưa càng ngày càng nặng hạt, co dường như đang nhớ lại chuyện gì đó.

Âu Thừa Duẫn vừa bước vào đại sảnh, liếc mắt một cái lập tức thấy Vận Nhi đang nhìn ra ngoài cửa sổ đến xuất thần, đầu ngón tay tiêm không biết đang miêu tả cái gì, nhưng vừa liếc mắt một cái, anh liền giật mình.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Cô Xoay Người, Anh Chật Vật

“Tổng giám đốc Âu!” Nếu không phải nhân viên gọi anh, có lẽ anh vẫn sẽ tiếp tục quan sát, muốn gặp cô nhưng lại sợ hãi, luôn không nhận được đau lòng vì cô. Âu Thừa Duẫn lập tức quay đầu, có chút bối rối thu hồi tầm mắt, nhắc chân đi đến phòng VIP.

Mễ Na nắm được lịch trình của Âu Thừa Duẫn đêm nay, cho nên khi cô ta có buổi hẹn gặp mặt, cô ta cũng chọn nhà hàng này.

Cho đến khi nhìn thấy Âu Thừa Duẫn xuất hiện, cô ta nhìn theo tầm mắt của anh lập tức nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp.

Mái tóc đen dài mềm mại được buộc lên, ngũ quan thanh tú không hề son phấn, trơn bóng như ngọc, dáng người mảnh khảnh, ánh mắt u buồn, chỉ cần liếc mắt một cái, cô đã biết đây là người phụ nữ cần được đàn ông chăm sóc bảo vệ.

Mễ Na chú ý tới, cô chính là người phụ nữ trên màn hình laptop của Âu Thừa Duẫn mà trước kia cô ta đã nhìn thấy, Vận Nhi.

Thì ra, người phụ nữ đó thực sự làm cho người ta động tâm như vậy, khiến cho người cũng làm phụ nữ giống cô đây không nhận được mà ghen tị với cô.

So sánh với Tô Vận Nhi, cô thua kém nhiều lắm, cái duy nhất hơi giống nhau, có lẽ chính là ánh mắt có thần giống nhau bảy phần kia, cho nên mới khiến cho Âu Thừa Duẫn chú ý.

“Vận Nhi, nhìn em cũng chưa ăn bao nhiêu, muốn ăn thêm chút điểm tâm ngọt không?” Thương Nhĩ Kỳ nhìn sắc mặt Vận Nhi không tốt lắm, quan tâm hỏi.

Vận Nhi chỉ vào caramen dâu tây ở giữa, lắc lắc đầu, thời tiết như vậy, ngay cả tâm tình của cô cũng bắt đầu buồn bực.phuonganhlqd

“Mọi người đều ăn xong rồi? Chúng ta trở về đi!” Vận Nhi không muốn ở lại đây nữa, đứng dậy nói với hai người đang nhìn mình.

“Ừ, được rồi!” Thương Nhĩ Kỳ muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên mở miệng nói như thế nào.

Trong lúc đó Hứa Tâm Lam nhìn hai người đối đáp với nhau, thật sự có suy nghĩ kích động muốn chạy trốn, cả tối nay Vận Nhi đều thực im lặng, ánh mắt Thương Nhĩ Kỳ khi nói chuyện với cô lại không hề rời khỏi người bên cạnh, cục diện như vậy, cô còn ôm hy vọng làm gì?!

“Anh đưa Vận Nhi trở về đi, em gọi xe về là được rồi!” Sau khi Hứa Tâm Lam đi theo Thương Nhĩ Kỳ và Vận Nhi ra khỏi nhà hàng, cũng không đuổi kịp, khi bọn họ xoay người cô đã vọt vào trong màn mưa, bóng dáng đơn độc bị gió thổi qua, hạt mưa rơi lên cơ thể cô không lưu tình chút nào.

“Tâm Lam...” Vận Nhi không kịp gọi cô lại, cô đã lao ra ngoài, nhìn bóng dáng cô chạy xiêu xiêu vẹo vẹo trong mưa, Vận Nhi cảm thấy chua xót nói không nên lời, cô thúc giục Thương Nhĩ Kỳ đứng bên cạnh, “Anh đưa cô ấy về đi!”

Thương Nhĩ Kỳ cũng có chút thương tiếc, nhìn cô liêu lĩnh vọt vào trong mưa như vậy, anh biết là thái độ của cô đã làm cô tổn thương, nhưng mà trong mắt anh ngoài Vận Nhi ra, thật sự không thể tiếp nhận thêm người phụ nữ nào khác.

Mặc kệ là là Hoa Y Y điêu ngoa bốc đồng, hay là Hứa Tâm Lam khéo hiểu lòng người giống Vận Nhi.

Thương Nhĩ Kỳ do dự một chút, khi anh muốn xông lên trước bắt lấy cô, Hứa Tâm Lam đã chặn một chiếc xe taxi ở ven đường, Thương Nhĩ Kỳ chú ý tới toàn thân cô đã gần như ướt đẫm, nhưng mà vẫn không quay đầu liếc mắt nhìn một cái.

Bước chân đã bước ra lại thu trở về, Thương Nhĩ Kỳ thở dài một hơi, tay khoác bả vai Vận Nhi, “Quên đi, anh đi lấy xe, em đứng ở chỗ này đừng đi đâu cả!”

“Này, Thương Nhĩ Kỳ...” Vận Nhi nhìn anh đi đến bãi đỗ xe, thân hình cao lớn ở trong mưa cũng có vẻ cô đơn như vậy, thê lương như vậy, cô đột nhiên cảm thấy mình có chút dư thừa, đứng trong đại sảnh sáng sủa, Vận Nhi vươn tay, cảm thụ được cảm giác hạt mưa rơi xuống tay mình, thời tiết hay thay đổi như vậy, cô vẫn không thishc ứng kíp.

Âu Thừa Duẫn từ trong phòng đi ra tập tức nhìn thấy người đứng ngoài cửa, sau khi nói tạm biệt với tổng giám đốc Viên, lập tức đi về phía hình bóng kia.

Tại sao cô lại đứng đó một mình?

“Thừa duẫn...” Bên kia, Mễ Na nhìn thấy Âu Thừa Duẫn đi ra, cũng chào hỏi với đạo diễn Trương rồi đuổi theo anh.

“Ô Vận Nhi, em muốn để mình bị bệnh sao?” Trong lòng bàn tay Vận Nhi đang tràn đầy nước mưa, theo đầu ngón tay nhanh chóng chảy xuống đất, Âu Thừa Duẫn tiến lên từng bước ập tức kéo thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của cô vào trong lòng, tức giận nhìn cô.

Vận Nhi kinh ngạc ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Âu Thừa Duẫn, dùng thói quen bá đạo của anh, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé

của cô vào trong tay mình.

Âu Thừa Duẫn, làm sao anh có thể ở trong này?

“Tại sao tay em lại lạnh như vậy, thời tiết không tốt cũng không biết mặc thêm quần áo vào sao?” Nếu là trước kia, nói như vậy nhất định sẽ làm Vận Nhi cảm thấy thực cảm động, nhưng mà hiện tại bọn họ đã ly hôn, nghe qua có chút buồn cười.

Vận Nhi mất tự nhiên rút bàn tay nhỏ bé của mình từ trong bàn tay to lớn của anh về, môi mỏng khẽ nhếch, kéo chặt áo khoác trên người, không hề nhìn anh.

Âu Thừa Duẫn có loại cảm giác thất bại, hiện tại ngay cả nói chuyện với anh cô cũng không muốn sao?

Âu Thừa Duẫn nắm cánh tay của cô, quay thân hình nhỏ gầy của cô lại nhìn anh, “Vận Nhi, đừng lạnh lùng với anh như thế có được không?”

“Anh buông!” Vận Nhi cảm giác da thịt đều bị anh nắm có chút đau, cô không rõ vì sao anh phải tức giận như vậy.

“Được, được, anh không đụng vào em nữa, vì sao em lại ở trong này một mình? Anh đưa em về được không?” Âu Thừa Duẫn nhìn khuôn mặt của cô nhẵn lại, đau lòng không thôi buông hai tay ra, thật lòng đề nghị.

“Không cần...”

“Thừa Duẫn!” Vận Nhi và một tiếng gọi vội vàng đồng thời vang lên bên tai Âu Thừa Duẫn, bọn họ đồng thời nhìn về phía sau, Mễ Na mặc bộ quần áo màu vàng nhạt, đứng sau Âu Thừa Duẫn, thân thiết gọi tên anh.

Vận Nhi thấy rõ khuôn mặt kia, là một khuôn mặt rất xinh đẹp, áp phích nhìn thấy ở trung tâm quảng trường ngày đó, chính là người cô gái trước

mắt này!

Trái tim Vận Nhi lập tức trở nên thất lại, có chút u ám, cô ngẩng đầu liếc mắt nhìn Âu Thừa Duẫn một cái, lập tức hiểu được quan hệ giữa bọn họ, buổi chiều Hứa Tâm Lam còn nói với cô, bên cạnh anh vẫn luôn có đủ loại hình mỹ nữ xinh đẹp.

Anh quả nhiên là cao thủ tình trường, Vận Nhi quay đầu, áp chế ghen tuông trong lòng, anh có quan hệ với ai đều không liên quan gì đến cô.

“Vận Nhi...” Âu Thừa Duẫn giữ chặt cô đang muốn đi vào trong màn mưa, hung tợn trừng mắt nhìn Mễ Na đang đứng phía sau, người phụ nữ này làm sao có thể xuất hiện ở đây?

Chết tiệt, nhất định là Vận Nhi đã hiểu lầm!

“Nhĩ Kì sẽ đưa rôi về nhà, không dám phiền tổng giám đốc Âu, hẹn gặp lại!” Vận Nhi không biết sức lực của mình ở đâu ra, dùng sức đẩy Âu Thừa Duẫn, cũng không quay đầu lại vọt vào trong mưa, cô chỉ biết là, giờ khắc này, nhìn thấy anh đứng bên cạnh người phụ nữ khác, cô vẫn có chút đau lòng.

“Ô Vận Nhi...” Tay Âu Thừa Duẫn rơi vào không khí, anh dường như không hề nghĩ ngợi, nhắc chân chuẩn bị xông lên phía trước bắt cô lại, thế nhưng Mễ Na lại dùng sức giữ chặt cánh tay anh, đau khổ cầu xin, “Thừa Duẫn, đạo diễn Trương ở ngay bên trong, anh giúp em nói chuyện với ông ấy được không?”

“Cút!” Âu Thừa Duẫn thô bạo, nổi giận gầm lên một tiếng, đẩy Mễ Na ra, cũng vọt vào trong mưa.

Anh không thể mất Vận Nhi thêm một lần nữa, tâm can bảo bối của anh, “Vận Nhi...”

Thương Nhĩ Kỳ vừa chạy xe đến trước cửa nhà hàng, Vận Nhi cũng đã xông tới, trời mưa cũng càng ngày càng nặng hạt, sau khi Vận Nhi nhìn thấy xe anh đến, mở cửa xe ra ngồi vào. “Lái xe đi!”

Âu Thừa Duẫn trơ mắt nhìn cô ngồi vào trong xe Thương Nhĩ Kỳ, toàn thân đều bị mưa làm ướt đẫm, đời này anh chưa từng chật vật giống như bây giờ ...

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Sinh Bệnh

Vận Nhi nhìn thấy bóng dáng đứng trong mưa ngày càng xa qua kính chiếu hậu, đến cuối cùng hóa thành một điểm nhỏ, biến mất trong mắt cô.

Lông mi thật dài hạ xuống trên mặt không biết là nước mắt hay là hạt mưa, khuôn mặt Vận Nhi tái nhợt như tờ giấy không còn chút huyết sắc, ôm thân thể ướt sũng lạnh run.

“Vận Nhi, em làm sao vậy?” Thương Nhĩ Kỳ thấy thế, mau chóng phanh xe lại, cầm lấy thảm lông ở ghế sau phủ thêm cho Vận Nhi, một cảnh vừa rồi anh cũng nhìn thấy được, Âu Thừa Duẫn chật vật, anh nhìn thấy, lại có chút đồng tình với anh ta.

“Không sao, anh tiếp tục lái xe đi!” Vận Nhi che toàn bộ khuôn mặt bên trong tấm thảm lông, chỉ chừa ra đôi mắt, có vẻ trống rỗng nhìn về phía trước, bên tai chỉ nghe được tiếng gió cùng tiếng mưa rơi.

Trong lúc đó, không có ai giữa hai người họ mở miệng nhắc tới Âu Thừa Duẫn.

Đưa Vận Nhi về đến dưới nhà, Thương Nhĩ Kỳ muốn đưa Vận Nhi lên lầu, nhưng Vận Nhi từ chối.

“Em mệt mỏi, anh đi về trước đi!” Vẻ mệt mỏi trên mặt Vận Nhi thật rõ ràng, nhưng lúc này Thương Nhĩ Kỳ cũng không yên tâm để cô một mình.

“Vậy em nhớ phải tắm nước nóng xong mới được ngủ đấy, nếu không sẽ bị cảm mạo!” Thương Nhĩ Kỳ không có biện pháp với cô, quan hệ giữa anh

và cô, vẫn duy trì một phần xa cách, mặc kệ Thương Nhĩ Kỳ cố gắng như thế nào, trước sau vẫn không thể vượt qua được phòng tuyến đó.

“Đã biết!” Vận Nhi mở cửa xe, nhanh chóng vọt vào trong thang máy, thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại.

Một tay Thương Nhĩ Kỳ khoác lên tay lái, một tay cầm thảm lông còn lưu lại nhiệt độ cơ thể cô, nở nụ cười có chút chua xót.

Khi về nhà, anh gọi điện cho Vận Nhi, giống như dự kiến, tắt máy!

Lại gọi cho Hứa Tâm Lam, đối với cô gái hiểu biết kia, anh luôn luôn cảm thấy có chút áy náy.

Qua một lúc lâu, bên kia mới tiếp máy, nghe tiếng cô có chút gấp gáp, Thương Nhĩ Kỳ thốt ra, “Tâm Lam, tại sao lại lâu như vậy?”

“Vừa rồi tắm rửa, sao anh lại gọi điện tới đây? Vận Nhi về nhà rồi sao?” Trong lúc bọn họ nói chuyện chủ đề luôn quay xung quanh Vận Nhi.

Hứa Tâm Lam rõ ràng nghe thấy tiếng thở dài ở đầu kia, cô biết nhất định là Vận Nhi lại làm cho anh đau lòng.

“Ừ, anh muốn xác định là em đã về nhà rồi thôi, ngủ ngon!” Không đợi Hứa Tâm Lam nói chuyện, bên kia đã ngắt điện thoại.

Cô là đứa ngốc, còn anh thì không phải sao?

Thế chất của Vận Nhi vốn rất tốt, nhưng mà sau khi sinh non lại trở nên dễ bị cảm mạo, chỉ vì dính mưa mà, ban đêm thật sự phát sốt. Cuộn mình trên chiếc giường lớn hai mét, cả khuôn mặt đã che kín mồ hôi, cái miệng nhỏ nhắn cũng khô nứt dị thường, trong cổ họng, chỗ nào cũng như có lửa, không di chuyển lên xuống, khiến cô rất khó chịu.

Bên người không có ai, loại cảm giác đau khổ bất lực này, như đêm tối bao phủ chậm rãi đánh úp về phía cô, thân thể Vận Nhi bắt đầu co giật, không nhìn được nước nở, hai tay bất lực sờ soạng ở đầu giường, nhưng lúc này cô không có sức lực cầu cứu bất cứ ai.

Hai năm, không phải đều sống một mình như vậy sao, không dựa vào bất kỳ ai, chẳng sợ vừa đau vừa mệt, một mình, nhẫn nhịn chịu đựng cũng trôi qua...

Vận Nhi phát sốt một đêm, cũng nhịn một đêm, bởi vì Âu Thừa Duẫn, cô lại khóc một lần nữa...

Không biết là vì thân thể không khoẻ mà khóc, hay là vì anh không kiên định mà khóc...

Nhưng mà, qua hai năm đây là lần đầu tiên cô rơi lệ, vẫn bởi vì anh!

Mùa thu, cơn mưa luôn đến nhanh, đi cũng nhanh, mưa to tầm tã suốt một đêm, đến ngày hôm sau cũng là ánh nắng tươi sáng.

Một đêm Thương Nhĩ Kỳ đều không ngủ ngon cũng không thấy yên tâm về cô, gọi điện thoại cho cô cũng không được, ngày hôm sau anh đến dưới nhà cô từ sớm, biết Vận Nhi không thích bị quấy rầy, anh vẫn không nhìn được, dùng chìa khóa mở cửa.

Càng đến gần cô, trái tim anh lại càng trầm xuống, ngay sau đó...

“Ô Vận Nhi, anh thật sự sắp bị em làm phát điên lên rồi!” Thương Nhĩ Kỳ ảo não rủa khế một tiếng, nhìn khuôn mặt đỏ rần của cô chỉ biết cô nhất định đã bị bệnh, ngồi xuống ôm lấy cô, nhiệt độ cơ thể nóng cháy thiếu chút nữa làm phỏng da thịt anh.

“Chết tiệt!” Cô gái quật cường này, anh hận không thể treo cô lên đánh một trận thật đau, đúng là không để cho anh yên tâm một lúc nào.

Phi xe đến bệnh viện nhanh như gió bão, Tô Vận Nhi được Thương Nhĩ Kỳ ôm vào bệnh viện. Dáng vẻ khẩn trương thiếu chút nữa làm cho bác sĩ nghĩ rằng là người đó bị bệnh gì nặng lắm.

Bác sĩ nói cho anh biết, chỉ cần chậm một chút nữa là biến thành viêm phổi, lửa giận hùng hực, anh dùng nắm đấm mạnh mẽ nện vào vách tường trắng, vì sao cô không chịu nói cho anh, anh nghĩ mình đã nói với cô, không có Âu Thừa Duẫn, cô vẫn là công chúa được anh nâng niu che chở trong lòng bàn tay, chẳng lẽ cô không cảm nhận được anh yêu cô một chút nào sao?

Tô Vận Nhi, sắp làm anh phát điên rồi, hai năm trước khi nhìn thấy cô ngã xuống đất trong vũng máu hôn mê bất tỉnh, trái tim anh thiếu chút nữa thì ngừng đập, rốt cuộc không thừa nhận được những ngày tháng giày vò nữa!

Hai mắt Thương Nhĩ Kỳ nhìn Vận Nhi đang nằm ở trên giường, giống như đứa bé im lặng nhu thuận nhắm mắt lại, giờ phút này, cô mới làm cho anh có cảm giác có thể tới gần.

Anh ở bên cạnh, không rời khỏi Vận Nhi một bước, cũng nhìn cô suốt một buổi sáng, sẽ chờ cho đến khi cô mở mắt ra, người đầu tiên cô nhìn thấy sẽ là anh, có một câu, nếu cô đã quên, anh vẫn muốn lặp lại lần nữa với cô.

“Vận Nhi, em tỉnh rồi?” Khi cô mở to mắt, Thương Nhĩ Kỳ cảm thấy cái gì kích động lòng người đều kém việc cô nhìn thẳng vào anh lúc này.

Vận Nhi suy yếu mở mắt nhìn, nhìn thoáng qua hoàn cảnh lạ lẫm xung quanh, cổ họng vẫn có chút bỏng rát, cô gật gật đầu, Thương Nhĩ Kỳ lập tức cẩn thận đưa cho cô một chén nước uống, cô mới cảm thấy đầu không nặng nề như trước nữa.

Sau khi Vận Nhi tỉnh lại, điện thoại của Thương Nhĩ Kỳ lại một lần nữa vang lên, anh không kiên nhẫn cắt đứt, buổi sáng có một cuộc họp quan trọng chờ anh chủ trì, nhưng mà vì Vận Nhi, anh đã lùi lại sau.

“Anh đến công ty đi, em không sao!” Vận Nhi biết thân phận của anh bây giờ đã khác, lấy tay đẩy anh, nói.

“Ô Vận Nhi, hiện tại anh thật sự nói cho em biết, không được làm anh sợ như vậy nữa, có nghe hay không?” Đến bây giờ khi Thương Nhĩ Kỳ nhớ tới hình ảnh cô nằm trên giường cuộn tròn người lại trong lòng còn sợ hãi, nếu như anh không phát hiện ra, hậu quả nhất định không thể lường trước được.

“Em không dễ hỏng như vậy, không cần lo lắng! Anh trở về đi, em đã tốt hơn nhiều rồi!”

“Nếu không, anh bảo Tâm Lam lại đây với em nhé?” Thương Nhĩ Kỳ lo lắng cô ở đây một mình, nhưng buổi chiều có cuộc họp anh không thể không tham dự.

“Không cần, ở đây không phải có y tá sao, anh xong việc rồi lại đến thăm em!” Vận Nhi biết thời gian của bọn họ đều vô cùng quý giá, lập tức ngăn cản ý tưởng của anh, hiện tại Tâm Lam cũng bề bộn nhiều việc, sao có thể để cô ấy quan tâm chăm sóc cho cô.

Cuối cùng, Vận Nhi khuyên can mãi, Thương Nhĩ Kỳ dằn dò y tá lần nữa, thế mới đồng ý rời đi.

Chỉ bị phát sốt bình thường mà thôi, Tô Vận Nhi đã lâu không cảm nhận mùi vị được người khác quan tâm như vậy, ngay cả cô y tá đứng bên cạnh cũng nói hâm mộ cô có một người bạn trai săn sóc như vậy.

Vận Nhi cười cười không phản bác, Thương Nhĩ Kỳ đối tốt với cô, cô cũng đã có thói quen nhận lấy.

Quả nhiên khi con người bị bệnh là yếu ớt nhất, giờ phút này Vận Nhi rất hy vọng bên cạnh có người yêu cô, quan tâm cô!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Tâm Động Không Bằng Hành Động

Vận Nhi nằm trên giường bệnh truyền xong hai bình nước biển, lại ăn một chén cháo yến mạch nhỏ, Thương Nhĩ Kỳ vẫn còn chưa trở lại, cô không mang theo di động trên người, cũng không dám chạy loạn, sợ anh đến đây không tìm thấy cô lại sốt ruột.

Kỳ thật truyền nước biển xong cô có thể đi lại được rồi, không cần nằm viện như vậy nữa, nhưng mà Thương Nhĩ Kỳ lo lắng, không để cho cô đi xuống phải nằm nguyên trên giường.

Năm một ngày, thân thể đều có chút đau nhức, Vận Nhi đứng ở trước cửa sổ nhìn xuống cảnh sắc vườn hoa trong ánh mặt trời bên dưới, sau khi hỏi thăm y tá lập tức chuẩn bị đi ra ngoài phơi nắng.

Mới vừa đi đến lầu hai, khi chuẩn bị queo vào, đụng phải một người mặc một bộ váy màu đỏ, kèm theo đó là một tiếng hô đầy lo lắng, “Tử Kỳ, không sao chứ?”

Một tiếng nói dịu dàng che chở truyền đến tai Vận Nhi, có chút quen thuộc, cô ngẩng đầu lên theo bản năng, lập tức nhìn thấy vẻ mặt ôn nhu của Lam Hạo, trong lòng che chở ôm Mạc Tử Kỳ đã hai năm không gặp lại.

“Vận Nhi?” Khi Lam Hạo nhìn thấy Vận Nhi cũng ngây ngẩn cả người, cánh tay đang đặt trên người Mạc Tử Kỳ cũng có chút cứng ngắc, giống như muốn rút về, nhưng mà cuối cùng vẫn không làm vậy.

Vận Nhi chú ý tới động tác của anh thật cẩn thận che chở bụng Mạc Tử Kỳ, cô lập tức hiểu.

Có chút cứng nhắc, nhưng vẫn mỉm cười, Vận Nhi bình tĩnh chào hỏi, “Đàn anh, đàn chị, thực khéo!”

“Nghe nói em xuất ngoại, trở về từ khi nào?” Lam Hạo nhìn Vận Nhi, ánh mắt không tự chủ được sáng hẳn lên.

Mạc Tử Kỳ đứng bên cạnh nhìn phản ứng của anh có vẻ không vui, vẻ mặt mặt hờn giận lại trừng mắt nhìn Vận Nhi.

“A, vừa trở về không lâu, nghe nói hai người sắp đính hôn, chúc mừng!” Vận Nhi cười nhìn Lam Hạo, nụ cười phát ra từ nội tâm chúc phúc anh, gặp lại, anh vẫn là đàn anh tao nhã dịu dàng của cô, cô đã không còn là một đàn em khát khao yêu say đắm anh nữa.

“Ừm... Đúng vậy, là cuối tuần này, em có thời gian không?” Trong mắt Lam Hạo rõ ràng lóe lên khát vọng nào đó không biết tên, khi gặp lại Vận Nhi, so với trước kia, cô càng thành thực hơn, Lam Hạo vẫn không thể quên tình yêu say đắm thời trung học kia.

“Ôi, Hạo, cục cưng đá em ...” Mạc Tử Kỳ nháy đôi mắt to ngập nước, làm nũng tựa vào trong lòng Lam Hạo cọ cọ. Cô dùng phương pháp này để buộc Lam Hạo lại bên người mình, cho nên, cô không thể yên tâm với người phụ nữ trước mắt này!

Anh sắp làm cha ...

Bên miệng Vận Nhi lộ vẻ cười yếu ớt, “Vâng, nếu ngày đó không có việc gì em sẽ tham gia, vậy hai người đi làm việc của mình trước đi, hẹn gặp lại!”

Vận Nhi nói xong, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Cô không phải là không muốn thấy người khác hạnh phúc, mà là bây giờ khi nhìn Mạc Tử Kỳ hạnh phúc, cô nghĩ đến trước kia mình thảm hại thế

nào.

Cho đến hôm nay, cô mới biết được, cái cô muốn, chẳng qua chỉ là một lời hứa hẹn của anh mà thôi, nhưng mà anh lại chưa bao giờ mở miệng nói ra.

Cô nhớ rõ cô đã từng hỏi anh, về sau bọn họ có thể ở cùng một chỗ hay không? Anh không trả lời.

Thì ra, không phải anh không xác định, mà là anh sớm đã có đáp án!

Vận Nhi biết Lam Hạo luôn luôn đứng phía sau nhìn cô, cho nên lưng cô rất thẳng, Lam Hạo là cô buông tay trước, cô sẽ không hối hận!

“Làm sao vậy? Sao chạy như bị ai đuổi vậy?” Vừa chạy đến lâu một, Vận Nhi lại ngã vào một lồng ngực rắn chắc, cô bất chấp hết thảy, chạy qua ôm chặt lấy anh, anh luôn xuất hiện vào thời điểm cô cần quan tâm nhất.

Thương Nhĩ Kỳ, cảm ơn anh!

“Vận Nhi?” Vừa hoàn thành công việc Thương Nhĩ Kỳ không dám chậm trễ một chút nào chạy nhanh đến bệnh viện, thấy vẻ mặt Vận Nhi có chút hoảng hốt, Thương Nhĩ Kỳ lo lắng hỏi, cánh tay cũng buông lỏng ra một chút, sợ làm cô đau.

“Không sao, chỉ muốn ôm anh một cái!” Vận Nhi không nhớ rõ đã bao lâu rồi mình không làm nũng với người khác, trong trí nhớ, người duy nhất có thể làm cho cô có vẻ mặt đáng yêu như thế, cũng chỉ có Âu Thừa Duẫn, người đàn ông kia, nhưng mà hiện tại, cô thật sự muốn bắt lấy người đàn ông bên cạnh này.

Cô muốn chứng minh cho anh thấy, Tô Vận Nhi cô cũng là người có người thương, có người yêu.

“Vận Nhi, câu nói này của em sẽ làm anh sinh ra hy vọng!” Thương Nhĩ Kỳ yêu thương vuốt mái tóc của cô, khi nhìn thấy trên người cô còn mặc quần áo của bệnh viện, anh có chút không vui nhú nhú mày, cười âu phục trên người, trùm lên người cô.

“Nhĩ Kỳ, anh thật tốt!” Vận Nhi ngửi thấy trên quần áo anh mùi hoa nhài rất dễ chịu, nghĩ đến anh và Âu Thừa Duẫn hai loại người hoàn toàn khác nhau, ngay cả tính cách, sở thích đều khác xa như vậy.

Đến bây giờ cô còn nhớ rõ hương vị của người đàn ông kia khiến cho cô cảm thấy tim đập mạnh.

“Biết anh tốt? Vậy không bằng em gả cho anh đi? Mỗi ngày anh đều sẽ coi em như bảo bối mà nâng niu trong lòng bàn tay!” Thương Nhĩ Kỳ ôm cô ngồi trên ghế dài trong hoa viên, ánh nắng trời chiều chiếu khắp mặt đất, màu xanh lá của vườn cây, phong cảnh làm tinh thần thoải mái phần chần.

Nói như vậy, là lần thứ hai anh nói ra khỏi miệng, lại đều bị cô nghe giống như chuyện đùa, cười bỏ qua.

Không phải cô không nghĩ, mà là cô không thể!

Cô không yêu anh, có chăng thì chỉ là một chút yêu thích, cô cũng không muốn cho anh ảo tưởng gì, bởi vì anh là người tốt đẹp như thế, lại rơi vào tay cô, căn bản là cô không đáng để anh phải trả giá như thế.

“Nhĩ Kỳ, Tâm Lam là cô gái tốt, nếu...”

“Ô Vận Nhi, em câm miệng lại cho anh!”

Cô chính là như vậy, một lúc trước anh vừa thông báo tình cảm sâu nặng của mình với cô, ngay sau cô đã làm cho anh nổi trận lôi đình.

Hiện tại đang nói đến chuyện của cô và anh, tại sao lại lôi người khác vào?

“Thôi cái gì, vừa có chút thiện cảm với anh, lại đã trở thành người hung dữ rồi!” Vận Nhi có chút mếu máo uất ức.

“Có thiện cảm với anh?” Thương Nhĩ Kỳ vừa nghe thấy câu này, ánh mắt lại sáng lên.

“Thương Nhĩ Kỳ, em nói thật!”

“Ô Vận Nhi, anh cũng nói thật!”

“...”

“Không cần nói những lời vô nghĩa với anh, anh biết bây giờ em vẫn chưa chuẩn bị tốt, không sao cả, khi em cần đến anh, chỉ cần nói cho anh biết một tiếng, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em!”

Không hề nói lời lay động lòng người, không nói lời yêu lưu luyến, chính là lời nói chân thành nhất từ tận đáy lòng, khiến cho Vận Nhi không thể không cảm động vì người đàn ông này.

“Đừng dối tốt với em như vậy, em sợ em sẽ thật sự yêu anh!” Vận Nhi nắm chặt áo sơmi trước ngực anh, có chút không nói nên lời.

Đã yêu Âu Thừa Duẫn người đàn ông giống như hoa anh túc này rồi sẽ rất khó để yêu người khác, đây là việc Tô Vận Nhi từng cho là thật.

Nhưng mà Thương Nhĩ Kỳ lại tốt hơn anh ngàn lần vạn lần, có thể cho cô lý do yêu anh, những thứ đó, Âu Thừa Duẫn đều chưa từng cho cô.

“Vậy thử yêu anh, được không? Vận Nhi, anh chỉ là muốn cho em biết, mặc kệ bao lâu, anh cũng sẵn lòng chờ em!” Tuy rằng không nghe được

đáp án, nhưng Thương Nhĩ Kỳ đã thỏa mãn, ít nhất, ở trước mặt anh, Vận Nhi càng ngày càng dễ dàng khuất phục.

Anh sẽ dùng cả tấm lòng để yêu thương cô, bao dung cô, thông cảm cho cô, chỉ cần cô vừa quay đầu lại sẽ nhìn thấy, thì ra, anh vẫn luôn đứng tại chỗ chờ cô.

Dưới yêu cầu cưỡng chế của Thương Nhĩ Kỳ, Vận Nhi ở lại bệnh viện thêm một đêm, ngày hôm sau lại truyền hai chai nước biển, sau khi xác định thân thể cô không có gì khác thường mới cho cô xuất viện.

Nhưng mà sau đó cũng không gặp lại Lam Hạo và Mạc Tử Kỳ, Vận Nhi nghĩ lễ đính hôn của bọn họ cô không nên tham gia thì tốt hơn, Mạc Tử Kỳ nhất định không muốn nhìn thấy cô xuất hiện.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Theo Dõi

"Em ở đây nghĩ gì vậy?" Đột nhiên một đôi bàn tay ấm áp che hai mắt của cô, lúc lông mi thật dài chớp động trong lòng bàn tay, Thương Nhĩ Kỳ cảm thấy một dòng điện khác thường chạy trong người. Vận Nhi không khách khí đẩy tay đang che mắt ra, "Đừng cản trở em thưởng thức trai đẹp!"

"Người đẹp trai nhất không phải đang ở trước mặt em sao?" Thương Nhĩ Kỳ rất tự nhiên quay đầu nhỏ của Vận Nhi lại, hà hơi về phía gò má trắng nõn của cô, anh vô lực phát hiện, ở trước mặt Tô Vận Nhi, không cảm giác được một chút sức quyến rũ nào của mình.

"Khi nào thì anh trở nên tự luyến như vậy, nếu như bị người ái mộ anh biết, nhất định sẽ đối với hình tượng của anh giảm bớt nhiều đấy!" Tô Vận Nhi cũng không cho anh mặt mũi năm gương mặt tuấn dật cười nói.

"Ở trước mặt em, anh còn hình tượng sao?" Thương Nhĩ Kỳ thất bại nhận rõ hiện thực này. Chỉ là nhìn cô có tinh thần cùng anh cãi nhau, vậy nói rõ bệnh của cô đã tốt hơn nhiều.

"Anh biết là tốt rồi!" Vận Nhi cười rục rịch, ngón tay rời khỏi gương mặt của anh, ngồi ngay ngắn lại, lại nhìn ra ngoài xe, " Bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Có đói bụng không? Dẫn em đi ăn cơm!" Cũng sắp tới buổi trưa, từ buổi chiều hôm qua Thương Nhĩ Kỳ vẫn bên cạnh cô đến bây giờ, ở lại bệnh viện một đêm, anh có chút thích sạch sẽ ngay cả quần áo cũng không kịp đổi.

Vận Nhi đáp một tiếng, không từ chối, Thương Nhĩ Kỳ mang cô đến một tiệm cháo, coi cô như bệnh nhân để chăm sóc.

Cảm giác được người khác đặt trong lòng bàn tay nâng niu, khiến Vận Nhi cảm thấy trong lòng ấm áp.

Anh kiên trì buổi chiều muốn theo Vận Nhi, Vận Nhi không đồng ý, cô đã tốt hơn nhiều, không thể làm chậm trễ công việc của anh.

Đưa cô đến dưới nhà trọ, Thương Nhĩ Kỳ dặn dò thân thể cô nếu khó chịu phải gọi điện thoại cho anh. Chỉ sợ cô không biết yêu thân thể chính mình, anh cảm thấy anh cần thiết mỗi ngày phải giám sát cô ăn cơm. Sau đó hẹn buổi tối trở lại thăm cô, lúc này mới đồng ý rời đi.

Lúc Vận Nhi xuống xe, bên tai bị nhắc đến mức sắp chai cả lại, cô không nhìn được phất phất tay, nhanh chóng chạy vào thang máy, Thương Nhĩ Kỳ bất đắc dĩ nhìn cô biến mất, lúc này mới khởi động xe, chuẩn bị về nhà đổi quần áo đến công ty.

Chạng vạng, chân trời tràn ngập những đám mây đỏ, một vầng sáng chiếu vào bên trong gian phòng, sáng rực. Vận Nhi mới tắm rửa thay đổi thành khoác chiếc áo lông màu hồng, áo khoác mới bỏ xuống, chuông cửa liền kêu. Cô nghĩ là Thương Nhĩ Kỳ, đang kỳ quái tại sao anh có chìa khóa lại không mở cửa, khước miệng nở nụ cười chạy ra mở cửa, lúc nhìn người tới liền ngây dại.

"Anh cả? Vận Nhi giật mình chạm tới ánh mắt của Tô Thượng Đông giống như đứa trẻ làm việc sai cú đầu.

"Trở về lúc nào?" Tô Thượng Đông nhìn gương mặt cô gầy yếu, vòng eo mảnh khảnh hơn so với trước kia, ánh mắt lơ đãng toát ra sự quan tâm.

Anh nghe Ân Huệ nói cô đã trở lại, lập tức bỏ tất cả công việc đến tìm cô, ngày hôm qua ở chỗ này chờ cả đêm, nhưng cô lại không có ở đây.

Hôm nay anh rốt cuộc thấy cô, ở một khắc nhìn thấy cô, thấy sắc mặt của cô tiêu tụy, tất cả lời trách mắng đều không nói được nữa. Rất muốn ôm cô vào trong ngực, nhưng anh biết mình không có tư cách đó.

"Vừa trở về mấy ngày. . . . ." Vận Nhi nhỏ giọng nói, nghiêng người để Tô Thượng Đông tiến vào nhà. Tô Thượng Đông có chút không vui nhìn căn phòng tràn đầy trong trẻo lạnh lùng, lại đi vào phòng ngủ của Vận Nhi, thấy cô chỉ có một mình mới yên tâm.

"Dọn dẹp một chút đồ, đi theo anh!" Tô Thượng Đông dừng chân ở trước mặt Vận Nhi, vươn tay nâng cằm của cô, càng nhìn ánh mắt càng âm trầm, "Em tự chăm sóc bản thân như thế nào vậy, bị bệnh sao?"

Chỉ cần liếc mắt một cái, Tô Thượng Đông có thể nhìn ra khí sắc của cô, có bị bệnh hay không, có khỏe hay không.

"Đã tốt hơn, làm sao anh biết em đã trở về?" Tô Vận Nhi chống lại ánh mắt lạnh lùng của Tô Thượng Đông, chợt dạ quay mặt đi, cô vốn định xin lỗi anh cả, nhưng anh cả đã tìm thấy cô trước.

Tô Thượng Đông cũng không nói nặng lời, ngay cả một câu mắng cũng không nói, trong ấn tượng của cô, cho tới bây giờ Tô Thượng Đông chưa từng nổi giận với cô.

"Anh không đến tìm em, em cũng không trở về sao? Vận Nhi, nếu như không muốn về nhà, em có thể tới tìm anh, đã khi nào anh cả ép buộc em chưa?" Tô Thượng Đông nhẹ nhàng vuốt tóc cô, tràn đầy cưng chiều nói.

"Không phải vậy, anh cả, chỉ là em chưa chuẩn bị xong. . . . ." Vận Nhi sợ hãi nhìn anh một cái, Tô Thượng Đông làm cô không muốn tới gần, lời nói của Âu Thừa Duẫn giống như kim cô chú, làm cô đối mặt với sự quan tâm của anh cả, có chút không thở nổi. Anh cả thích cô sao?

"Ba và mẹ vẫn luôn lo lắng cho em, cùng anh trở về thôi!" Tô Thượng Đông không cho cô từ chối, cũng không tìm được lý do từ chối, nhưng theo trực giác, Vận Nhi thật sự không muốn trở lại ngôi nhà kia.

"Mấy ngày nữa là sinh nhật ba rồi, chẳng lẽ em cũng không muốn xuất hiện sao?" Tô Thượng Đông nhắc nhở cô, không biết vì sao, xa cách hai năm, anh cảm giác hiện tại Vận Nhi đối với anh có một tầng phòng bị.

Cô có thể dễ dàng nhận sự giúp đỡ từ một người đàn ông khác, tại sao không ỷ lại vào anh như trước?

Lúc này Vận Nhi mới nhớ tới, chưa tới ba ngày nữa chính là sinh nhật Tô Viễn Hành sáu mươi tuổi rồi, dù không phải ruột thịt, đối với cô ba và mẹ vẫn có công ơn nuôi dưỡng cô không thể quên.

"VẬY em trở về với anh!" Vận Nhi do dự một chút, không cự tuyệt nữa, lấy một chút hành lý, gọi điện cho Thương Nhĩ Kỳ, liền theo Tô Thượng Đông trở về.

Thương Nhĩ Kỳ nghe được Tô Thượng Đông đón cô trở về, không có ý kiến gì, vì anh chưa biết Tô Thượng Đông và Vận Nhi không phải anh em ruột. Anh chỉ biết hai năm trước là Âu Thừa Duẫn làm cô tổn thương, cũng không hỏi nguyên nhân bên trong.

Vốn cho là Tô Thượng Đông sẽ chở cô về nhà, nhưng anh lại đưa Vận Nhi tới biệt thự anh đã từng ở.

Vận Nhi hỏi anh, Tô Thượng Đông lại nói hôm nay quá muộn, ngày mai đưa cô trở về.

Thật ra Vận Nhi ngã bệnh nằm viện, Âu Thừa Duẫn cũng biết, lúc Thương Nhĩ Kỳ chở cô rời đi anh vẫn luôn đi theo phía sau bọn họ, chỉ là anh đổi xe khác, bọn họ mới không phát hiện ra mà thôi.

Nếu để cho Tiêu Trác biết điện hạ vô cùng tôn quý lại làm việc theo dõi
ngây thơ như vậy, không biết cười nhạo anh hay không?

Cho đến khi Tô Thượng Đông xuất hiện, xe của anh vẫn luôn ở dưới lầu,
muốn đi lên tìm cô, lại sợ cô không muốn gặp anh.

Hiện tại cô tránh anh như rắn rết, anh thật sự sợ cảm giác lo được lo mất
này, một đêm kia, anh hạ sát lệnh với công ty đại diện của Mễ Na, cho dù
như vậy, trong lòng Âu Thừa Duẫn vẫn cảm thấy may mắn, Vận Nhi biểu
hiện như vậy, có phải đại biểu trong lòng cô vẫn có anh hay không?

Chứng kiến bọn họ rời đi, anh cũng không theo sau, mà bấm một mã số. .
.....

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Trở Lại Nhà Họ Tô

Vẫn là gian phòng cô từng ở, tất cả trang sức cũng không thay đổi, thậm chí ngay cả giường đệm cũng không khác, chẳng qua do Vận Nhi trở lại mới đổi lại đệm chăn mới. Vận Nhi chú ý tới Tô Thượng Đông vẫn luôn nhìn chăm chăm cổ của cô, bởi vì cô mặc nhiều quần áo, cũng không nhìn ra cô có đeo dây chuyền anh từng tặng hay không, thật ra ngay từ lúc cô rời đi, cô đã tháo xuống.

Bởi vì chứa nhiều tình yêu như vậy, cô không chịu nổi.

Ngón tay Vận Nhi lướt qua bàn và ghế dựa, ngón tay dừng lại ở ngăn kéo thứ nhất bên phải tủ đầu giường. Cô đột nhiên nhớ ra ngày rời đi, hình như cô khóa điện thoại di động mà Âu Thừa Duẫn đưa cho cô ở bên trong.

Vẫn là điện thoại di động mới màu trắng, cô còn nhớ rõ điện thoại của anh là màu đen, là đôi điện thoại tình lữ, cho tới bây giờ cô vẫn không cho rằng, Âu Thừa Duẫn cũng sẽ làm ra hành động tinh tế như vậy.

Nằm trong phòng khắp nơi tràn đầy mùi thơm ngát, Vận Nhi nặng nề nhắm hai mắt, cho nên không phát hiện, giữa đêm khuya một bóng đen cao lớn thâm tình mà thiết tha chăm chú nhìn cô, chỉ sợ nháy mắt sẽ không thấy cô nữa!

Ngày thứ hai Tô Thượng Đông không đến công ty, buổi trưa lái xe đưa cô trở lại nhà họ Tô.

Không nhớ rõ đã bao lâu không trở lại nhà này, Vận Nhi có chút thấp thỏm đi sau lưng Tô Thượng Đông, anh cả đã nói với cha cô sẽ trở về,

trong lúc bất chợt cảm giác cô không thuộc về nhà này, ngay cả về nhà cũng phải trở nên cẩn thận.

"Thiếu gia cùng Tam tiểu thư trở lại!" Trong nhà quản gia thấy Vận Nhi và Tô Thượng Đông cùng xuất hiện thì cười nhìn về phía Vận Nhi.

Vận Nhi gật đầu, đi theo Tô Thượng Đông tiến vào phòng khách, Tô Viễn Hành đang ngồi ở ghế salon đưa lưng về phía bọn họ.

Ân Huệ cũng ở đây, hai năm không thấy cô, xem ra khí sắc đã khá hơn nhiều so với hai năm trước, chẳng qua một đầu tóc quăn lúc trước được cô uốn thành tóc thẳng, mềm mại rủ trên vai, cũng nhiều thêm hơi thở điềm tĩnh.

Vận Nhi nhìn ánh mắt đối diện Ân Huệ, hô hấp cứng lại ——

Âu Thừa Duẫn?

Anh tại sao lại ở đây?

Lúc từ bên ngoài tiến vào biệt thự không thấy xe Bentley màu bạc của anh, mà chỉ có một xe Ferrari bạc, cô không nghĩ tới sẽ là anh!

"Vận Nhi trở lại?" Hạ Uyển Như vừa xuống tầng, thấy đầu tiên là bóng dáng đứng ở trong phòng khách thì hét lên một tiếng, sau đó Vận Nhi cảm thấy vài ánh mắt hướng tới cô, trong đó có một tầm mắt nóng rực, không cần nghĩ cũng biết là người nào.

"Mẹ!" Vận Nhi bị Hạ Uyển Như ôm chặt trong ngực, có chút nghẹn ngào, mẹ vẫn ấm áp như trước kia.

"Đứa nhỏ này, tại sao không nói một tiếng đã rời đi, không biết mẹ lo lắng sao?"

Hạ Uyển Như nhìn Vận Nhi gầy gò, vừa tức giận vừa thương tiếc, ban đầu biết cô biết được thân thế của mình, tâm Hạ Uyển Như liền bất an, đứa nhỏ đáng thương vẫn luôn được bà chăm sóc như con gái ruột, bà làm sao có thể không để ý tới cảm thụ của cô đây?

Cho nên lúc biết cô và Âu Thừa Duẫn ly hôn, vẫn luôn không có cảm tình với anh ta. Chẳng qua là ngại thân phận của anh, cũng không có uy hiếp gì, mới đồng ý cho anh ta vào cửa đây!

Hơn nữa Ân Huệ lại thích anh ta, thật là nghiệt duyên. Hạ Uyển Như cũng không biết cha ruột Vận Nhi là ai, năm đó lúc Hương Chỉ Lan đem đứa nhỏ phó thác cho bà, cô ấy chưa kịp nói bất cứ điều gì thì đã qua đời.

"Thật xin lỗi. . . . ." Vận Nhi nức nở trong ngực Hạ Uyển Như, cảm giác như thế để cho cô cảm giác mình không phải người dư thừa, Hạ Uyển Như là mẹ của cô, vĩnh viễn đều là như vậy.

"Cha, chị. . . . ." Vận Nhi đi về phía Tô Viễn Hành, nhỏ giọng chào hỏi, lúc chống lại đôi mắt đen sâu thẳm của Âu Thừa Duẫn thì cô lập tức không biết nên xưng hô như thế nào. Chồng cũ hay là anh rể?

Nhìn khoảng cách anh và Ân Huệ gần như vậy, Vận Nhi quay mặt đi, không hề nhìn anh nữa.

Cô chút nữa liền quên, Ân Huệ mới là người phụ nữ anh yêu, chiếc nhẫn kia đã nói rõ tất cả.

"Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi. . . . ." Ngoài dự liệu của Vận Nhi, Tô Viễn Hành cũng không trách cứ cô, chỉ có cảm giác ông già đi rất nhiều, lúc thấy Vận Nhi thì diện mạo mạnh khỏe trở nên vui vẻ hơn.

Đối với chuyện năm đó một chữ không nói.

"Vận Nhi, em đã trở lại, em không phải biết anh cả tìm em muốn điên rồi!" Ân Huệ thân thiết lôi kéo tay Vận Nhi ngồi vào bên người cô, Tô Thượng Đông liếc thấy Âu Thừa Duẫn thì ánh mắt chần chờ, không khỏi mang theo địch ý, quay người ngồi xuống.

Ân Huệ nói một câu, làm cho mọi người ở đây đều kinh ngạc, Vận Nhi có chút không quen rút tay về, cúi đầu thấy đôi tay trắng nõn của Ân Huệ, phía trên không có vật gì thì không khỏi cảm thấy tò mò.

Chị tại sao lại không đeo nhẫn?

Quan hệ của Âu Thừa Duẫn và Vận Nhi hơi lúng túng, Tô Viễn Hành cũng không tỏ thái độ, chẳng qua Tô Thượng Đông lại không nhìn được, thấy Âu Thừa Duẫn không chút kiêng kỵ quan sát Vận Nhi thì anh lạnh nhạt mở miệng, "Âu Tổng tới chơi, có chuyện gì không?"

"Anh, Thừa Duẫn là khách, tại sao anh lại nói chuyện như vậy?" Không đợi Âu Thừa Duẫn mở miệng, Ân Huệ liền giành trước thay anh dọn sạch chướng ngại, mặc dù không biết Vận Nhi và anh đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng cô chờ đợi kết quả này từ lâu, dù thế nào cô cũng không cho bọn họ nối lại tình cũ.

"Thừa Duẫn là tới thăm cha, Thượng Đông, không được vô lễ!" Tô Viễn Hành lớn tiếng ngăn Tô Thượng Đông nói năng lỗ mãng lại, Âu Thừa Duẫn không chút hứng thú giương mắt liếc anh một cái, tầm mắt lại rơi vào trên người Vận Nhi đang cúi đầu không nói.

Người phụ nữ này, chẳng lẽ cứ như vậy không nhìn anh sao?

Vận Nhi từ đầu tới cuối đều xem nhẹ sự tồn tại của Âu Thừa Duẫn, dù biết anh vì quan hệ với Ân Huệ mới xuất hiện ở đây, cha cũng tính tác hợp bọn họ, cô đã miễn dịch với anh, coi như anh và Ân Huệ kết hôn cũng tốt, đều không quan hệ tới cô.

Không khí bữa trưa vốn nên ấm áp, không biết có phải vì Âu Thừa Duẫn và chuyện của Vận Nhi hay không nên có chút trở nên trầm mặc.

Âu Thừa Duẫn cùng Ân Huệ ngồi chung một chỗ, Tô Thượng Đông và Vận Nhi ngồi chung một chỗ, cục diện như thế dường như có chút không bình thường.

Vận Nhi kiên nhẫn lắm mới không cần để ý tới hai ánh mắt nóng rực kia.

Tô Viễn Hành đưa ánh mắt của bọn họ nhét vào đáy mắt, lắc đầu thở dài một tiếng, trong bụng cũng có một quyết định quan trọng.

Ân Huệ cảm giác được giữa Vận Nhi và cô nhiều hơn một ngăn cách, lúc Âu Thừa Duẫn cùng Tô Viễn Hành vào thư phòng thì cô tránh Tô Thượng Đông thân thiết mang Vận Nhi lên tầng.

"Phòng này vẫn như cũ, Vận Nhi em an tâm ở lại đây đi, mặc dù biết em không phải là em gái ruột của chị, nhưng chị vẫn thương em như trước kia."

"Chị. . . . ." Tô Viễn Hành và Hạ Uyển Như cũng không nhắc tới thân thế của cô, từ trong miệng Ân Huệ nói ra, làm cho cô có chút ngậm ngùi, trước kia không biết cùng Tô Thượng Đông không phải anh em ruột, cho nên yên tâm thoải mái ở trong biệt thự kia, hiện tại đã biết, cô không thể bình tĩnh tiếp tục ở nơi đó.

Đang do dự có nên rời đi hay không, Hạ Uyển Như ôm một đồng quần áo mới tinh, từ ái cười, "Vận Nhi, chị con nói rất đúng, mẹ vẫn luôn coi con như con gái ruột, không nên cảm thấy xa cách. Bị ủy khuất còn có mẹ và cha con, không nên không nói một tiếng đã rời khỏi, biết không?"

Vận Nhi rưng rưng gạt đầu, thân tình đã lâu cũng không mất đi, trong lòng cô tràn đầy cảm động!

Tô Thượng Đông vừa mới chuẩn bị lên lầu, lại gặp Âu Thừa Duẫn đi từ thư phòng Tô Viễn Hành ra, đao quang kiếm lửa, hai ánh mắt sắc bén chống lại nhau, không khí cũng lập tức trở nên mỏng manh.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Không Từ Bỏ Được

Giảng co ba mươi giây, một dòng khí im lặng đang chảy xuôi trong không gian dị thường, Tô Thượng Đông liếc xéo Âu Thừa Duẫn đang đút hai tay ở trong túi quần, "Mục đích của anh là gì?"

"Tôi nên hỏi anh lời này mới đúng, Tô Thượng Đông, tôi thật đúng là bội phục sự nhẫn nại của anh, thế nào? Hiện tại nhện không nổi nữa sao?" Nghĩ tới ánh mắt của anh ta nhìn Vận Nhi lúc nãy, Âu Thừa Duẫn có một loại xúc động muốn móc hai mắt anh ta xuống.

Khi thân thể của Vận Nhi bị phanh phui, anh liền không còn cái gì để kiêng kị Tô Thượng Đông!

"Anh có ý gì?" Tô Thượng Đông loáng thoáng nghe được dịch ý trong lời của Âu Thừa Duẫn.

Ở lần gặp mặt đầu tiên, ánh mắt Âu Thừa Duẫn sắc bén từng đánh giá qua vô số người, đã nhìn thấu Tô Thượng Đông đối với Vận Nhi có tình cảm bất thường.

Hiện tại, anh nên cảm tạ gã ta sao? Nếu như không có gã, thì có thể cả đời anh cũng không biết được bí mật.

"Có ý gì hay không, anh so với tôi càng hiểu hơn mới đúng, nhưng Tô Thượng Đông, tôi cho anh biết, người phụ nữ của Âu Thừa Duẫn tôi, anh tốt nhất không nên động đến!"

Tư thế kiêu căng cuồng vọng trước sau như một làm cho người khác cảm hận, Tô Thượng Đông nắm chặt hai quả đấm, cặp mắt phun ra lửa lớn. Sau đó, chỉ để cho anh một ánh mắt không chịu thua, thần thái tự nhiên đi lên lầu.

"Âu Thừa Duẫn, những lời nói này của mày vốn đã không còn hiệu lực!" Sau cùng, Tô Thượng Đông lưu lại cho anh một ánh mắt khinh miệt, bóng lưng thẳng tắp mà cao ngạo.

Người phụ nữ của Âu Thừa Duẫn sao, từ hai năm trước đã không phải rồi. . . . .

"Thừa Duẫn, ba em đã nói gì với anh?" Lúc Tô Ân Huệ xuống lầu thấy Âu Thừa Duẫn đang trầm tư đứng ở đầu cầu thang.

Cô chạy lên kéo cánh tay của anh, trên thực tế, bây giờ Tô Viễn Hành rất để ý chuyện của cô cùng Âu Thừa Duẫn. Cô nghĩ, bây giờ có lẽ ba đang đứng ở bên phía cô, bởi vì Tô Viễn Hành có nói, Vận Nhi còn quá nhỏ, ở trước mặt Âu Thừa Duẫn lòng dạ đầy toan tính, một khi bị thương, Vận Nhi căn bản không có năng lực tự bảo vệ mình. Vận Nhi đã bị thương một lần, cho nên ba cũng sẽ không để cho Vận Nhi bị lần thứ hai!

Mặc dù cô có chút ghen tỵ với vị trí Vận Nhi ở trong lòng ba mẹ, nhưng vì được gả cho Âu Thừa Duẫn, cô cũng không so đo nữa.

Âu Thừa Duẫn nhíu mày kiểm, đẩy Tô Ân Huệ ra khỏi người, đi thẳng về phía ghế salon ngồi xuống, chốc lát sau, Vận Nhi liền đi xuống lầu, thấy Âu Thừa Duẫn vẫn còn ở đây thì tim đột nhiên nhảy một cái, trực tiếp đổi hướng đi tới thư phòng Tô Viễn Hành.

Tô Ân Huệ vẫn luôn nhìn chăm chú Âu Thừa Duẫn, thấy anh thu hồi ánh mắt chuyên chú từ trên người Vận Nhi, cô không cam lòng tới gần Âu Thừa Duẫn, cô vốn cho rằng, hôm nay anh đến, là bởi vì Tô Viễn Hành, thì ra lại là vì Vận Nhi!

"Phạm Tu Vũ không tệ, cô có thể cân nhắc một chút!" Đôi mắt Âu Thừa Duẫn sắc bén như chim ưng liếc cô một vòng, cuối cùng dừng lại ở cánh tay của cô. Lời của Âu Thừa Duẫn khiến Tô Ân Huệ cả kinh, ngẩng đầu lên, liền đối diện với ánh mắt trong trẻo lạnh lùng. Anh thế nhưng nhẫn tâm đẩy cô vào ngực người đàn ông khác.

"Thừa Duẫn. . . . ." Tô Ân Huệ nhỏ giọng gọi tên anh.

"Ân Huệ, đã năm năm rồi, nên kết thúc thôi! Tôi không yêu cô, cho tới bây giờ cũng không yêu, hiểu không?"

Thừa Huyền chết rồi, anh đã ngừng hoài niệm, ngay từ lúc Vận Nhi ở bên người anh, anh cũng không còn hận người phụ nữ này nữa rồi, anh cũng không hi vọng cô sẽ tiếp tục làm sai, coi như không có Thừa Huyền, anh cũng sẽ như cũ không yêu cô!

Không phải lần đầu tiên Tô Ân Huệ nghe được lời nói tuyệt tình như thế này của anh, lần này lại làm cho cô cảm thấy đau lòng khó chịu. Cô sớm nên hiểu rõ, nhưng chính là không bỏ được, cô phải làm sao bây giờ?

"Thừa Duẫn, em cũng từng nghĩ buông tha anh, nhưng không làm được, làm sao bây giờ?" Nước mắt tí tách tích tích rơi xuống, từng hàng, nhỏ xuống lòng anh, lại không khơi dậy nổi một gợn sóng.

"Cô nên biết nguyên tắc của tôi, tôi đối với cô dung túng, không phải luyến tiếc, mà là nể mặt Vận Nhi. . . . ."

"Anh không cần nói nữa, Thừa Duẫn, anh có biết hay không, anh đối với em rất tàn nhẫn...." Tô Ân Huệ không phải là một người phụ nữ không có tự tôn, nhưng trước mặt người đàn ông này nhiều lần đánh mất bản thân, mặc dù anh đã nói thẳng như vậy, Tô Ân Huệ, cô tự nói với mình, lần này, nên thông suốt thôi!

Tô Ân Huệ khóc chạy lên lầu, cô không biết Tô Viễn Hành nói cái gì với anh, nhưng khẳng định có liên quan tới cô.

Mà anh, nhất định là cự tuyệt rồi!

"Cha, cha tìm con?" Vận Nhi có chút khẩn trương, đứng ở trước mặt Tô Viễn Hành, mặc dù trước kia ông đối với cô có chút nghiêm khắc, nhưng trong lòng Vận Nhi vẫn hết sức kính yêu ông. Bây giờ nhìn Tô Viễn Hành, giữa hai đầu lông mày của ông nhiều thêm mấy phần tang thương cùng bất đắc dĩ.

Là vì liên quan tới cô sao?

"Vận Nhi, đến bên cạnh cha!" Tô Viễn Hành hướng về phía Tô Vận Nhi vẫy vẫy tay, Vận Nhi đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt ông, nghiêm túc nghe từng câu của ông.

"Thời khắc đầu tiên con đến nhà chúng ta, cha liền quyết định coi con là con gái chân chính của nhà họ Tô mà đối đãi...." Tiếng thở dài của Tô Viễn Hành truyền vào trong tai Vận Nhi, làm lòng cô nhói lên một chút, "Cha nghĩ, nếu con chưa từng phát hiện ra bí mật kia, có lẽ cha và mẹ của con sẽ giấu con cả đời. . . . ."

Vận Nhi nghe đến đó, đã ghen ngào không thốt nên lời, "Cha. . . . ."

"Con biết vì sao Thượng Đông vẫn kiên trì không lập gia đình không? Bất kể cha nói rõ hay ám chỉ như thế nào, cũng không thấy nó có hành động?" Tô Viễn Hành ý vị sâu xa nhìn Vận Nhi ở phía dưới, đứa con gái này luôn ngoan như vậy, khéo léo chọc người yêu thương, ông làm cũng đều là vì tốt cho cô.

Tô Vận Nhi giống như nghe được ý tứ trong lời nói của Tô Viễn Hành, siết vạt áo thật chặt, nâng đôi mắt nhìn về phía ông, "Anh cả anh ấy. . . . ."

"Nó vẫn biết con không phải em gái ruột của nó, cho nên, đối với con, vẫn tồn tại một phần tình cảm khác thường, Vận Nhi. . . . ." Tô Viễn Hành đưa ra quyết định này cũng đã suy nghĩ kỹ lưỡng, để Thượng Đông bảo vệ Vận Nhi, cũng coi như là bồi thường lại quyết định sai lầm lúc trước của ông.

Vận Nhi nghe rõ, ý tứ của cha là nói anh cả đối với cô. . . . .

"Con có nguyện ý vĩnh viễn ở lại nhà họ Tô không?" Tô Viễn Hành yêu thương vuốt tóc cô, ánh mắt nhu hòa mà ấm áp.

Vận Nhi hít hít mũi, hai má dán lên mu bàn tay nhăn nheo, gầy gò của ông, "Cha và mẹ vĩnh viễn đều là người thân của Vận Nhi, còn có anh cả và chị nữa!"

"Vậy, hãy nghe cha một lần, được không? Cha đưa ra quyết định đều vì muốn tốt cho các con!"

Trong con người đen của Tô Viễn Hành tràn đầy kiên định, chỉ cần đợi hai ngày nữa, ông muốn tất cả mọi người chứng kiến quyết định của ông.

Buổi tiệc mừng thọ của ông là vào hai ngày sau, thực ra cũng là một buổi tiệc long trọng, Tô Viễn Hành nhân cơ hội này mời những nhân vật kiệt xuất nổi tiếng trong giới kinh doanh, cũng là ngày quyết định người thừa kế chính thức, tin rằng bữa tiệc ngày hôm đó sẽ tập trung nhiều tân khách, vì danh tiếng của Tô Viễn Hành, cũng sẽ bán cho ông một chút thể diện.

Vận Nhi không biết Tô Viễn Hành có dụng ý khác, cha có sắp xếp quan trọng gì cho cô sao?

Còn nữa, tại sao lại cho cô biết Tô Thượng Đông có tình cảm với cô, đã qua hai mươi năm cô chưa từng phát hiện anh có tình cảm đặc biệt với cô, hiện tại cô càng không thể tiếp nhận! Biết rõ đó là phần tình cảm nặng nề, nên cô chỉ có thể tránh né!

Lúc Vận Nhi ra khỏi thư phòng, đầu vẫn mơ hồ, lúc đi ngang qua phòng khách cô cố ý bước đi thật chậm, vì muốn tránh cho khỏi phải gặp lại anh.

Âu Thừa Duẫn giống như căn đúng thời gian, khi thấy cô đi tới liền bắt lấy cánh tay cô, kéo toàn bộ thân hình cô ôm vào trong ngực.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Lý Do Không Thành Lập

Một mùi nước hoa nhàn nhạt tràn vào mũi Vận Nhi, xung quanh tràn ngập hơi thở gấp gáp của Âu Thừa Duẫn, hai cánh tay gắt gao siết chặt eo cô, cả người Vận Nhi bị anh giam vào trong ngực.

"Anh điên rồi à?" Vận Nhi hoảng sợ hét lên một tiếng, bối rối muốn tránh khỏi vòng ôm của anh, cô càng kêu càng bị anh ôm chặt, Vận Nhi thậm chí có thể cảm giác được hơi thở rối loạn của anh lướt nhẹ qua gò má cô.

Ngứa ngứa, dịu dàng, làm cho cô khẽ run rẩy.

"Âu Thừa Duẫn, anh buông tay ra!" Vận Nhi rất sợ hành động đột ngột của anh bị người khác thấy, nơi này vẫn là trong nhà cô đấy!

"Vận Nhi. . . . ." Trong giọng nói khàn khàn của Âu Thừa Duẫn mang theo một chút bất đắc dĩ, cô coi như không thấy anh như vậy đã rất lâu rồi, trong lòng anh rất không thoải mái, không làm gì thì không giống tác phong của anh rồi.

Vận Nhi nghe giọng anh hơi uất ức, không thể tin xoay người lại, phát hiện Âu Thừa Duẫn đúng là dùng ánh mắt buồn bã nhìn cô, làm cô cảm thấy có chút khó tin, cô nuốt ngụm nước bọt, đón nhận ánh mắt của anh, "Làm, làm sao?"

"Anh chỉ muốn ôm em một lần!" Trời mới biết, chỉ là một cái ôm đơn giản cũng làm anh cảm thấy khó giải quyết hơn so với lấy một hóa đơn một tỷ. Thái độ của Vận Nhi làm cho anh cảm thấy cực kỳ thất bại, trừ bỏ một

đêm đó ở khách sạn, anh len lén ôm cô cả đêm, ngày hôm sau cô đã xoay người rời khỏi tầm mắt của anh.

Âu Thừa Duẫn không muốn lại thấy trong mắt cô không có anh nữa, anh muốn cô hoàn toàn thuộc về anh.

"Anh đừng quên, chúng ta đã ly hôn rồi!" Vận Nhi nhân cơ hội đẩy bàn tay của anh ra, tránh khỏi lòng ngực anh, hung tợn trừng mắt liếc anh một cái, lại thấy ngón áp út trên tay trái của anh mang theo chiếc nhẫn, đó không phải là chiếc nhẫn cô trả lại anh sao?

Vận Nhi bỗng nhiên có chút không hiểu anh, bị ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn đến tâm hoảng ý loạn, cô xoay người liền nhanh chóng chạy lên tầng.

"Vận Nhi...." Âu Thừa Duẫn buồn bực tóm lấy những sợi tóc mềm dẻo, cứng cáp, không chú ý tới ánh mắt khác thường của cô, hiện tại việc ly hôn đã trở thành chướng ngại giữa bọn họ, lúc trước tại sao anh lại nhất thời xúc động quyết định ly hôn chứ?

Vận Nhi gắng sức mở cửa, trong lòng hỗn loạn, hơi thở còn chưa ổn định, thân thể tựa trên cánh cửa trượt xuống thảm, không thể tiếp tục như vậy nữa, Tô Vận Nhi, chỉ là một cái ôm mà thôi, tuyệt đối không thể bị Âu Thừa Duẫn mê hoặc lần nữa.

Vận Nhi vỗ vỗ hai má của mình, bổ nhào về phía giường lớn.

Đợi sau khi Âu Thừa Duẫn rời đi đi, một màn kia bị một đôi mắt đen sáng ngời ở sau lưng thu vào trong mắt, lặng yên không lên tiếng, chỉ hóa thành từng tiếng thở dài.

Vận Nhi gọi một cuộc điện thoại cho Hứa Tâm Lam, chuẩn bị nói cho cô ấy biết, cô đã trở về nhà họ Tô rồi.

Nhưng nghĩ lại hiện tại cô ấy hẳn là đang làm việc, cho nên liền quyết định đổi thành buổi tối gọi lại cho cô ấy.

Vận Nhi không biết Âu Thừa Duẫn rời đi lúc nào, thậm chí cả lúc Tô Ân Huệ cũng rời đi, thời điểm Tô Thượng Đông tới gõ cửa, trong lòng cô có chút khẩn trương nho nhỏ, sau khi xác định là giọng nói của anh cả mới thò đầu ra.

"Buổi chiều anh muốn tới công ty, buổi tối sẽ về nhà, em cứ ở trong nhà nghỉ ngơi đi, nhìn thần sắc em không tốt lắm!" Trong ánh mắt của Tô Thượng Đông khiến Vận Nhi không phân biệt được đâu là tình cảm, đâu là trách nhiệm, đâu không phải là trách nhiệm, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi đối với lời nói của Tô Viễn Hành.

Cho nên đối với lời nói của Tô Thượng Đông liền liên tiếp lên tiếng trả lời, "Biết rõ ạ, anh cả!"

Buổi chiều, lúc Vận Nhi không có đi ra ngoài, Tô Viễn Hành cũng ở nhà, Vận Nhi liền cùng ông đánh cờ. Sau đó giúp Hạ Uyển Như sửa sang lại vườn hoa, Vận Nhi còn nhớ rõ những bông hoa hải đường đã thấy ở biệt thự trên đảo Thiên Sa, vì vậy tự mình trồng vài cây, tầm chạng vạng Tô Thượng Đông cùng Tô Ân Huệ đồng thời trở về.

Thời gian chỉ qua một buổi chiều, Vận Nhi liền cảm giác được ánh mắt của Tô Ân Huệ nhìn cô đã thay đổi, tựa hồ mang theo địch ý nào đó, khiến Vận Nhi bất giác rung mình một cái, đối với quan hệ của chị ấy cùng Âu Thừa Duẫn, cô đã lựa chọn không quan tâm rồi, tại sao chị hai có thể nhìn cô như vậy?

Bữa tối ăn rất ít, Vận Nhi liền lấy cơ mệt mỏi rồi lên tầng nghỉ ngơi.

Trong lòng có chút không rõ, Vận Nhi nằm úp sấp ở trên giường bấm số điện thoại của Hứa Tâm Lam, hiện tại cô mới cảm giác được bên cạnh thiếu một người làm bạn.

Điện thoại vừa mới thông, bên kia liền truyền đến tiếng ho khan rất nhỏ, sau đó ống nói tựa hồ bị bưng kín. Không lâu sau mới truyền đến giọng nói có chút khàn khàn của Hứa Tâm Lam, mang theo hưng phấn, "Vận Nhi, cậu về nhà sao?"

"Làm sao cậu biết?" Vận Nhi còn chưa kịp mở miệng, bên kia đã nói ra miệng, sau đó Vận Nhi mới suy đoán, hẳn là Thương Nhĩ Kỳ nói cho cô ấy biết.

"Cơ thể cậu không thoải mái sao?" Vận Nhi nghe giọng nói của cô ấy có chút gì đó không đúng liền hỏi.

"Không có, nghe nói cậu ngã bệnh, tớ còn chưa đến thăm. . . . ." Cẩn thận nghe cũng không khác biệt bao nhiêu so với bình thường, lúc này Vận Nhi mới yên tâm, vén mái tóc dài rủ xuống trước ngực, nói: "Không sao, biết cậu bận rộn, chờ cậu rảnh lại hẹn tớ đi, bây giờ tớ trở về nhà mình rồi!"

"Ừ, tốt. . . . ." Giọng nói dứt quãng truyền đến, Vận Nhi nhìn điện thoại di động, cuối cùng muốn hỏi vài lời cũng không kịp liền vội vã cúp điện thoại.

Tối nay Tô Thượng Đông cũng ở lại, sẽ ở phòng bên cạnh phòng cô, ngày hôm sau, lúc Vận Nhi rời giường mới biết.

Tô Thượng Đông giống như cố ý đợi cô rời giường mới chuẩn bị đến công ty, thấy Vận Nhi mặc đồ ngủ xuống tầng, anh không ngại phiền toái dặn dò cô phải nhớ ăn sáng, đợi Vận Nhi gạt đầu anh mới vỗ vỗ đầu cô rồi mới rời khỏi nhà họ Tô.

Mà tất cả điều này đều bị Tô Viễn Hành ngồi ở trong phòng khách thu hết vào trong mắt, khóe môi nhếch lên ý cười nhàn nhạt, cũng không nói gì thêm.

Hạ Uyển Như chờ cô ăn xong bữa sáng mới nói muốn mang cô đi thăm mỹ viện, thật ra da Vận Nhi rất trắng, trời sinh đoan trang, cô cũng không cần dưỡng da làm gì, nhưng Hạ Uyển Như yêu cầu, cô cũng không tiện từ chối, liền theo bà ra ngoài.

Lúc ra khỏi thẩm mỹ viện còn chưa tới buổi trưa, buổi sáng là tài xế chở họ tới, nên Vận Nhi kiên nhẫn chờ tài xế tới đón bọn họ.

"Vận Nhi. . . . ." Cho đến khi một chiếc xe ferrari màu đỏ dừng ở ngay trước mặt Vận Nhi không hề sai xích, Hạ Uyển Như kêu lên một tiếng kéo Vận Nhi ra sau hai bước, không vui nhìn người tới, "Cậu lái xe kiểu gì vậy?"

"Âu Dương?" Vận Nhi ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt tươi cười sáng lạn của Âu Dương, ngượng ngùng nhìn Hạ Uyển Như le lưỡi một cái.

"Thật là chị sao, em còn tưởng rằng mình nhìn lầm chứ?"

"Em về nước khi nào vậy?" Vận Nhi thấy Âu Dương cũng rất vui, chuyện cô cùng Âu Thừa Duẫn ly hôn hẳn là cô ấy cũng biết rồi.

"Mới về, thôi, lên xe đi, chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện!" Âu Dương hướng về phía Vận Nhi hất hất cằm.

Vận Nhi gật đầu, xoay người cùng Hạ Uyển Như nói một chút, vừa vặn lúc này tài xế cũng đến, "Mẹ, đây là một người bạn của con, mẹ trở về trước nhé!"

"Vậy con về sớm một chút, gọi điện thoại trước, mẹ bảo tài xế đến đón con!" Hạ Uyển Như không yên lòng dặn dò.

"Vâng, con biết rồi!" Vận Nhi hướng bà vẫy vẫy tay, sau đó vòng qua sườn xe Âu Dương, nhìn xe của cô ấy cảm giác có chút quen thuộc, cô vừa

ngồi vào ghế đã nói: "Âu Dương, xe này của em hình như giống hệt xe của anh cả chị trước kia!"

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Lòng Còn Sợ Hãi

Vận Nhi chỉ thuận miệng nói một câu, không ngờ sau khi Âu Dương nghe thấy câu nói trêu đùa của cô, sắc mặt lại hơi hơi phiểm hồng, như kiểu giấu đầu hở đuôi vậy, Vận Nhi cũng không quên lúc trước Âu Dương có tâm tư với anh trai của mình.

Nhưng mà chiếc xe này hình như cùng loại với chiếc xe của Âu Thừa Duẫn, Vận Nhi cũng lười truy cứu nguyên do.

“Hai năm trước em đã trở về nước, hiện tại đang làm cho một công ty du lịch, hai hôm nay không có hoạt động gì, cho nên mới về nhà sớm một chút!” Âu Dương lái xe vững vàng, cẩn thận quan sát sắc mặt Vận Nhi.

Hai năm trước đã trở về nước?

Vận Nhi nghe thấy, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, vậy là ngay sau khi cô rời đi sao?

“Vận Nhi, em biết anh em đã làm ra chuyện quá đáng với chị, nhưng mà những chuyện đó sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ của chúng ta chứ?” Đối với việc Âu Thừa Duẫn tự tung tự tác, Âu Dương cũng không thể thừa nhận, nhưng mà sau khi nghe xong Âu Thừa Duẫn nói, cô vẫn thật sự đau lòng cho anh, hai năm nay anh ảo não, anh tự trách, anh sám hối cô đều nhìn thấy, thật sự chỉ có Vận Nhi mới là thuốc giải của anh.

“Đương nhiên là không rồi, Âu Dương, em có biết, chị cũng không trách Âu Thừa Duẫn, anh ấy hận chị cũng là ...” Đối với thân thế của Vận Nhi, Âu Dương cũng không dám nói thật cho cô biết, nếu Vận Nhi biết tất cả chỉ

là một âm mưu, không dám tưởng tượng cô ấy sẽ nghĩ Âu Thừa Duẫn là người thế nào, còn cả cô nữa.

“Đúng rồi, mẹ em cũng về nước, chị còn nhớ bà ấy không, chị theo em về nhà thăm bà ấy đi!” Trong lòng Kiều Sa vẫn cảm thấy áy náy với Vận Nhi, lúc trước khi ở Đức chỉ gặp mặt một lần, khi trở lại bọn họ cũng đã ly hôn rồi.

“Được không?” Vận Nhi không biết thân phận của mình bây giờ còn có thể không thể trở lại nhà họ Âu hay không, nhưng mà chỉ cần nghĩ đến người phụ nữ sinh ra mình lại là người thứ ba xen vào gia đình nhà người ta, cô đã muốn làm cái gì đó để bồi thường.

Nếu có một ngày Vận Nhi biết, hiện tại cô tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục thật ra chỉ là một âm mưu thì cô còn có thể thương hại người phụ nữ hoàng tộc kia không?

Âu Dương thấy cô không phản đối, lập tức lái xe trở về nhà họ Âu.

So sánh với hai năm trước, nhà họ Âu có sự thay đổi rất lớn, vườn hoa và đại sảnh trước kia trống trơn lạnh lẽo, hiện tại đều trái đầy hoa cỏ thực vật. Đó là bởi vì lúc trước Vận Nhi nói một câu, Âu Thừa Duẫn đã ghi tạc trong lòng.

“Phu nhân đã trở lại?” Chị Ngọc và chú Chung nhìn thấy Vận Nhi trở về, đều đau lòng.

Vận Nhi mỉm cười, Âu Dương dùng ánh mắt nhắc nhở bọn họ mới ý thức được mình nói sai, sau đó lại đổi gọi cô là cô Tô.

Vận Nhi cũng không quá để ý, các cô về nhà cũng đã là buổi trưa, nên cũng ăn cơm trưa ở nhà họ Âu.

Hai năm, cô cũng có chút nhớ hương vị chị Ngọc làm, các cô vẫn nhiệt tình giống như trước kia, đối đãi với Vận Nhi cũng giống như đối đãi với cô chủ, ngược lại làm cho Vận Nhi có chút không quen.

Sau đó cô đi theo Âu Dương cùng tiến lên tầng ba, trước kia cô chưa từng chú ý đến tầng ba, phòng ngủ của cô và Âu Thừa Duẫn đều là ở tầng hai.

Lại nhìn thấy Kiều Sa, Vận Nhi có chút khiếp đảm, khi bà ấy nhìn thấy cô thì lập tức kích động nắm chặt lấy tay cô, bà ấy là một người phụ nữ đáng thương, hiện tại đã có thể nói chuyện, chính mà thân thể không tiện, chỉ có thể ngồi trên xe lăn.

Trước kia đã gặp mặt một lần, sắc mặt giờ đã khá lên nhiều, đôi mắt xanh xinh đẹp kia, vừa nhìn đã biết là con lai, Âu Thừa Duẫn hẳn là được thừa hưởng di truyền hoàn toàn của cha, một chút cũng không nhìn ra bóng dáng của con lai.

Vận Nhi đột nhiên không biết nên xưng hô như thế nào, chỉ có thể ngập ngừng gọi một tiếng “Dì!”

“Giống, thật sự rất giống...” Kiều Sa nhìn cô, nước mắt rơi đầy mặt, cho nên lúc trước khi nhìn thấy Vận Nhi, bà có phản ứng nhưng mà nó chỉ rất nhỏ, cho nên bọn họ đều không chú ý tới.

Vận Nhi và dáng vẻ của Hương Chỉ Lan năm đó thật sự rất giống nhau, hiện tại, đối với Vận Nhi, Kiều Sa cũng cảm thấy vô cùng đau đớn, bà không nên tàn nhẫn với bà ấy như vậy, rốt cuộc, Âu Thế Hào chết là do bà gián tiếp tạo thành!

Vận Nhi vẫn bị bà cầm lấy tay, nắm chặt, cũng không dám rút ra, nghe thấy giọng nói dịu dàng của bà truyền vào trong tai, Vận Nhi có chút thích người phụ nữ trước mắt này, cô không cảm thấy xa lạ một chút nào.phuonganhlqd

Cử chỉ của hai người lúc này, ngay cả Âu Dương nhìn thấy cũng có chút ghen tị, cô bĩu môi nói, “Em chăm sóc mẹ nhiều năm như vậy, cũng chưa thấy mẹ ôm em giống như ôm chị bây giờ, Vận Nhi, em thật ghen tị!”

Sau đó Vận Nhi và Kiều Sa cùng nở nụ cười, bởi vì thân thể của bà rất yếu, ngồi được một lúc Âu Dương và Vận Nhi lập tức đưa bà lên giường.

Đút cho bà ăn một chút thức ăn nhẹ, Âu Dương và Vận Nhi luôn ở cạnh nói chuyện với bà.

Nói về chuyện của Âu Dương và Âu Thừa Duẫn trước đây, Vận Nhi cũng là lần đầu tiên nghe chuyện hồi bé của Âu Thừa Duẫn, thì ra, từ trước đến nay anh đều lạnh lùng như vậy, cho nên tính tình mới kém như thế, nghe nói hồi tiểu học cơ thể anh rất cao, IQ cũng rất cao, có thể học nhảy mấy cấp, cô cũng có thể tưởng tượng được, vì trí tuệ của anh như vậy mới có được thành tựu như ngày hôm nay.

Buổi chiều, Vận Nhi ở phòng khách khách dạy Âu Dương học cắm hoa, vừa nghe thấy ngoài cửa có tiếng xe, Vận Nhi lập tức trở nên khẩn trương, cô đoán chắc là Âu Thừa Duẫn đã trở lại.

“Chị phải đi, lần sau sẽ dạy em!” Xác định là Âu Dương Duẫn trở về, Vận Nhi bối rối đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài.

“Chị gấp cái gì vậy? Ăn xong bữa tối rồi đi, để anh trai em đưa chị về, khi mẹ em tỉnh lại nhìn thấy chị đi rồi sẽ mắng em!” Âu Dương lôi kéo Vận Nhi không cho cô rời đi, Vận Nhi có chút do dự, cô không quên hành động khác thường của Âu Thừa Duẫn ngày hôm qua, ở trong cùng một không gian với anh, cô sợ mình càng ngày càng không có sức chống cự với anh.

Âu Thừa Duẫn giống như biết Vận Nhi ở trong này, cho nên buổi chiều ở công ty mới trở về gấp, vừa vào cửa đã nhìn thấy bóng hình xinh đẹp kia đang đắm chìm dưới ánh mặt trời, trong lòng anh lập tức tràn đầy nham thạch nóng chảy nóng bỏng, từng bước đi đến chỗ cô.

“Anh, anh đã về rồi, Vận Nhi là em mời đến làm khách đấy!” Âu Dương nghịch ngợm tiến đến trước ôm lấy cánh tay Âu Thừa Duẫn, sau đó không hề để ý đến Vận Nhi đang co quắp, không thể đến rồi lại về không như thế, cô cũng không bận việc gì nữa!

“Em đi nhìn xem mẹ đã tỉnh chưa!” Âu Dương nhận thấy ánh mắt ra hiệu của Âu Thừa Duẫn, vô cùng thức thời chạy lên lầu.

Bỗng chốc, thế nhưng trong phòng khách không có tới một bóng người, Vận Nhi chỉ biết là các cô cố ý.

“Vận Nhi, có phải em rất sợ anh không?” Âu Thừa Duẫn cẩn thận phát hiện cô đứng cách anh rất xa, dường như rất sợ anh làm gì đó với cô.

Xem ra ngày hôm qua đã để lại cho cô một ấn tượng không tốt rồi.

“Không có!” Vận Nhi nhanh chóng trả lời, trong tay còn lưu lại phần hoa, ở trong lòng bàn tay có chút ngứa, nhưng mà ánh mắt của Âu Thừa Duẫn làm cho cô càng thêm sợ hãi.

Cho tới bây giờ anh đối xử với mọi người đều rất khác thường, cô hiểu rõ hơn ai hết.

Vận Nhi đứng thẳng thắt lưng, đón nhận ánh mắt của anh, “Tôi, tôi đến thăm bác gái, hy vọng anh đừng hiểu lầm!”

Âu Thừa Duẫn nhìn cô nóng lòng phân chia quan hệ với anh, không khỏi cười nhẹ, “Anh biết, em không cần khẩn trương, anh sẽ không làm như vậy với em nữa!” Anh phải có đủ kiên nhẫn để hòa tan cô.

Ngay khi Vận Nhi tự hỏi nên làm thế nào để thoát thân thì điện thoại ở trong túi áo lại vang lên ...

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Chuyện Ngoài Ý Muốn Trong Bữa Tiệc

Vận Nhi đang kinh hoàng, hai mắt lập tức sáng lên, luống cuống tiếp nhận điện thoại. Là Tô Thượng Đông gọi, hỏi Vận Nhi đang ở đâu, cô ấp úng không nói địa điểm, nếu để cho anh cả biết cô ở Âu gia không biết sẽ có phản ứng gì, nhưng nếu không nói, cô trở về như thế nào đây?

Lúc cô còn đang do dự, đầu điện thoại bên kia đã thở dài một tiếng, sau đó giọng nói Tô Thượng Đông truyền đến, "Em ở đó chờ anh, một lát sau anh tới!"

Anh cả biết cô ở đâu sao? Vận Nhi có chút giật mình.

Để điện thoại di động xuống, Vận Nhi cảm giác được đạo ánh mắt nóng bỏng kia vẫn nhìn cô chăm chăm, như muốn đem cô nhìn thành cái động. Vận Nhi bất giác rùng mình, tay cầm điện thoại di động lơ đãng hơi run rẩy, mặt Âu Thừa Duẫn âm trầm, giọng nói mang theo lửa giận, "Điện thoại anh đưa cho em đâu?"

Giọng nói cường thế tràn ngập lửa giận, Vận Nhi nhớ anh hình như đã cảnh cáo cô, không được đổi điện thoại di động mà anh đưa.

Nhưng, bọn họ cũng đã ly hôn, còn tính làm gì nữa?

"Nói chuyện, anh đã nói không cho phép đổi!" Hai mắt Âu Thừa Duẫn tức giận nhiễm một tầng sương lạnh, còn kém chút đem Vận Nhi ăn tươi nuốt sống.

Sống lưng Vận Nhi cứng đờ, cảm tức thái độ cậy mạnh này của anh, không màng hậu quả hưởng anh hàm hừ, "Anh quản được sao? Hiện tại tôi có quan hệ với anh sao?"

Giọng Vận Nhi khinh thường hoàn toàn làm thương tổn lòng tự ái của anh, ở trước mặt cô, anh luôn không thể kiềm chế chính mình, rõ ràng nghĩ đối xử tốt với cô, nhưng bộ dạng đáng chết, thái độ lạnh lùng này của cô làm cho anh rất không thoải mái.

Âu Thừa Duẫn vừa muốn phát tác tức giận trong lòng, liền nghe phía ngoài truyền đến tiếng động cơ ô tô, Vận Nhi giống như thấy cứu tinh, anh cả đến nhanh như vậy?

"Giúp tôi nói một tiếng với Âu Dương và mẹ anh, tôi đi trước!" Tô Vận Nhi vòng qua ghế sa lon, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Cho tới bây giờ Âu Thừa Duẫn cũng không biết cô vợ nhỏ của anh có thân thủ nhanh như vậy, anh muốn giữ cô cũng không kịp.

Rõ ràng cô cách anh rất gần, thế nhưng anh lại cảm thấy rất xa!

"Anh, Vận Nhi đi đâu rồi?" Nghe được động tĩnh, Âu Dương đứng ở trên cầu thang nhìn xuống thì Vận Nhi đã không còn ở đây.

Âu Thừa Duẫn nhìn phương hướng Vận Nhi biến mất, giống như không nghe thấy lời nói của Âu Dương, đôi tay nâng cằm lên, từ từ rơi vào trầm tư. . . . .

"Anh cả, tại sao anh đến nhanh thế?" Vận Nhi vừa mới chạy quá nhanh, thở có chút hỗn hển.

Gò má vốn trắng nõn cũng dâng lên một mảnh phiếm hồng, thoạt nhìn rất mê người đáng yêu.

"Ừ. . . . ." Tô Thượng Đông có chút nghi vấn, vừa rời ở bên ngoài biệt thự, anh thấy xe của Âu Thừa Duẫn, anh ta có ở nhà sao?

Anh không biết Âu Thừa Duẫn đến tột cùng muốn làm gì, bí ẩn hai năm trước làm anh lo lắng Âu Thừa Duẫn tiếp tục dây dưa với Vận Nhi.

Vận Nhi thấy anh không yên lòng, yên lặng không tiếp tục hỏi nữa.

Chờ qua lễ mừng thọ của Tô Viễn Hành, cô muốn trở lại chỗ cũ, nơi này, làm lòng của cô càng ngày càng loạn.

Vận Nhi nhìn cảnh xa hoa trụy lạc chợt lóe lên ngoài cửa sổ, trong thành phố này, cô không tìm thấy vị trí của mình.

Anh cả chăm sóc, Âu Thừa Duẫn dây dưa, Thương Nhĩ Kỳ thâm tình, cô không chịu nổi. . . . .

Đây là tiệc rượu đầu tiên Vận Nhi thấy Tô Viễn Hành tổ chức ở nhà trong 22 năm qua. Từ sáng sớm, biệt thự bắt đầu trang trí đèn hoa mà bố cục bữa tiệc khiến Vận Nhi cảm giác mình cùng nơi này có chút không hợp nhau.

Cho tới bây giờ, cô đều không phải là công chúa trong truyện cổ tích, cũng không phải là cô bé lọ lem, đối với bữa tiệc này, cô rất bài xích.

Tô Viễn Hành mời rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh, Vận Nhi cũng biết vì anh cả chính thức kế nhiệm công ty. Chỉ là một buổi tối mà thôi, cô có thể chịu được.

Phòng khách cùng hậu hoa viên một mảnh trắng lệt, y hương tấn ảnh, khắp nơi đều là không khí xa hoa mà cao quý.

Vận Nhi đứng trong gian phòng của mình, nhìn tấm màn đen xen kẽ từng điểm từng điểm sáng. Cả ngày Tô Thượng Đông cũng không xuất hiện, bởi

vì chuẩn bị đọc diễn văn ở bữa tiệc buổi tối, đợi đến lúc Hạ Uyển Như gõ cửa thấy Vận Nhi vẫn mặc trang phục ngày thường, không khỏi tặc lưỡi, "Ai nha, con gái ngoan của mẹ, tại sao còn chưa thay quần áo? Bữa tiệc sắp bắt đầu rồi!"

Hạ Uyển Như vừa nói liền từ trong tủ quần áo chọn cho cô một cái váy màu trắng, thúc giục Vận Nhi nhanh chóng thay.

Tối nay, nhân vật chính là Tô Viễn Hành, tất nhiên con gái của ông cũng không thể mất thể diện. Vận Nhi có chút không tình nguyện thay đổi trang phục, cô biết mình luôn luôn thích hợp mặc quần áo màu trắng, gương mặt trắng nõn được váy dài trắng như tuyết làm nổi bật trở lên càng thêm trong suốt như ngọc. Lúc đợi cô thay xong quần áo, Hạ Uyển Như đã tìm tới hai người làm nữ, đeo cho cô một ít đồ trang sức trang nhã đơn giản, đây là do cô yêu cầu.

Đợi đến khi tất cả đã được chuẩn bị sẵn sàng, Vận Nhi có chút ngây người nhìn chính mình trong gương. Gương mặt xinh đẹp như phù dung, trang sức nhẹ nhàng, đôi mắt như thu thủy, da thịt trắng nõn như sương, một thân lễ phục dạ hội màu trắng làm cô có chút cảm thấy trang trọng mà thần thánh.

"Con gái của mẹ thật xinh đẹp, tối nay nhất định sẽ kinh ngạc toàn trường." Giờ khắc này Hạ Uyển Như nhìn Vận Nhi, giống như muốn xuyên thấu qua ánh mắt của cô.

Vận Nhi đi theo sau lưng Hạ Uyển Như, đông đảo khách mời, đám đông đã bắt đầu náo nhiệt. Khi Vận Nhi đi về phía hậu hoa viên thì bị cảnh đẹp hấp dẫn trước mắt lôi cuốn, ánh đèn như bảo thạch sáng chói, đặt vào các góc, giống như một thiên đường mộng ảo, khắp nơi đều là giai điệu du dương, vang vọng ở bên tai, có chút không chân thực.

Vận Nhi liếc mắt đã thấy đám người vây quanh Tô Thượng Đông và Ân Huệ đang đứng bên cạnh Tô Viễn Hành. Tối nay, cha thoát nhìn cực kỳ tuấn lãng, trên mặt treo nụ cười thỏa mãn, thỉnh thoảng giới thiệu Tô Thượng Đông và Ân Huệ bên cạnh cho một số người biết.

Bước chân Vận Nhi có chút e sợ, đang nhìn cảnh vật và đám người phía trước thì Tô Viễn Hành cười hướng cô vẫy vẫy tay.

Vận Nhi nắm bàn tay, cài tóc thủy tinh ở dưới mái tóc có mấy sợi rủ xuống ở cổ, còn lại rất tùy ý rơi ở sau đầu, dưới ánh đèn, càng phát ra sáng ngời trong suốt.

"Cha, sinh nhật vui vẻ!" Vận Nhi đi tới trước mặt Tô Viễn Hành, khoe miệng chứa đựng nụ cười chúc phúc, chân thành tha thiết nhìn Tô Viễn Hành.

Tô Viễn Hành dường như đang quan sát Tô Thượng Đông đứng ở bên cạnh Vận Nhi, lấy một loại ánh mắt Vận Nhi chưa từng thấy qua mang theo ý theo dõi, lưu luyến ở trên người Vận Nhi, gật đầu, mỉm cười.

Có không ít người tới chúc mừng ông, sau đó Vận Nhi liền bị Tô Thượng Đông mang rời khỏi trung tâm, cánh tay đặt ở bên hông Vận Nhi, làm cô có chút không quen, trên đường trở về sảnh chính, không ít người mang theo ánh mắt tán thưởng nhìn về phía Tô Thượng Đông, thỉnh thoảng hàn huyên mấy câu, lại hướng nhìn Vận Nhi thì thay đổi có chút mơ hồ.

"Vận Nhi, lát nữa bất kể cha nói gì, em cũng đừng thấy kinh ngạc, biết không?" Tô Thượng Đông cũng không xác định rõ kế hoạch của Tô Viễn Hành, nhưng anh có dự cảm, sẽ có liên quan đến anh và Vận Nhi.

Anh nghĩ, cha là vì thành toàn anh!

"Tại sao anh nói như vậy?" Vận Nhi nháy hai mắt trong suốt, không hiểu nhìn Tô Thượng Đông.

Tối nay, anh cả và cha đều có chút kỳ quái!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Đi Với Ai?

Tô Thượng Đông cúi người, nhìn Vận Nhi xinh đẹp động lòng người dưới ánh đèn, anh không thể nói được cảm giác trong lòng mình lúc này là gì, môi hồng khẽ nhếch, lông mi thật dài hạ xuống tạo thành một bóng dài, ánh mắt mà anh nhìn thấy vừa mang theo nghi hoặc vừa mang theo tin cậy.

Trái tim khẽ nhảy, anh thiếu chút nữa không nhận được muốn hôn lên hai má cô, anh liều mạng kiềm chế chính mình, anh luôn luôn lạnh nhạt, cho tới bây giờ Tô Thượng Đông chưa từng liếc mắt nhìn phụ nữ nhiều hơn một cái, đã vậy còn quá điên cuồng yêu em gái của mình.

Giống như bị ánh mắt khác thường của anh dọa sợ, Vận Nhi có chút sợ hãi, lui từng bước về phía sau, từ ánh mắt của anh, cô đã hiểu một chút, là đàn ông mà nên có dục niệm, nhưng đây là cảm xúc không nên nảy sinh với cô mà!

Vận Nhi lắc lắc đầu, liều mạng nói với chính mình, không phải, anh ấy là anh trai mình!

“Vận Nhi?” Bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng gọi to, Vận Nhi nhìn về phía tiếng gọi truyền đến, Thương Nhĩ Kỳ tây trang trắng thơm, trên mặt lộ vẻ tươi cười sáng rực như sao, cùng với Hứa Tâm Lam mặc một bộ lễ phục tơ tằm màu đen chậm rãi đi về phía cô.

Đều là màu đen, mặc ở trên người bọn họ, giờ khắc này hai người họ cho Vận Nhi cảm giác là họ như vậy rất xứng đôi.

“Nhĩ Kì, Tâm Lam...” Vận Nhi quay đầu nhìn thoáng qua Tô Thương Đông, sau đó tránh anh đi về phía bọn họ.

“Tối hôm nay rất được nhé!” Hai mắt Thương Nhĩ Kì sáng lên đánh giá Vận Nhi một vòng từ đầu đến chân, anh duyệt qua vô số mỹ nữ, lời khen ngợi là phát ra từ nội tâm.

“Vận Nhi của chúng ta vẫn đều rất xinh đẹp không phải sao?!” Hứa Tâm Lam đứng bên cạnh cũng phụ họa theo, trong lòng đã có chút chua xót, mặc kệ cô có xinh đẹp như thế nào, ở trong lòng anh, vĩnh viễn đều thua kém Vận Nhi.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Vận Nhi liên tục gật đầu, cũng không keo kiệt chút nào, khích lệ Hứa Tâm Lam bên cạnh, “Tâm Lam, bộ lễ phục này thực sự thích hợp với cậu, hai người các cậu đứng chung một chỗ cảm giác rất xứng đôi!”

“Cái cô bé này, lại nói bậy, hai chúng ta đứng chung một chỗ, mới là xứng đôi nhất, đúng không Tâm Lam?” Thương Nhĩ Kì dùng bàn tay to che khuất ánh mắt cô đang lên người Hứa Tâm Lam, nhẹ nhàng dùng lực, kéo Vận Nhi đến bên cạnh mình, trừng mắt nhìn về phía Hứa Tâm Lam.

“Ừ... Đúng vậy!” Trên mặt Hứa Tâm Lam chợt lóe lên sự xấu hổ, sau đó gật đầu cứng ngắc.

Vận Nhi thật muốn đá anh đi, làm sao có thể nói những câu thế này trước mặt Tâm Lam, chẳng lẽ không biết cô ấy vẫn đều rất thích anh sao?

Trong đám người, một đôi mắt sắc lạnh lợi hại như ưng gắt nhìn chằm chằm hai người đứng thân mật trong vườn hoa, mắt sáng như đuốc, khí lạnh phát ra làm cho người ta sợ hãi.

Vận Nhi tức giận đẩy Thương Nhĩ Kì ra, chẳng phân biệt được tình huống, chẳng phân biệt được thời gian ôm bừa, cô cũng chú ý tới ánh mắt

Tô Thượng Đông khi nhìn bọn họ đã trở nên có chút rét lạnh, sau đó lập tức đi về phía bọn họ.

Vận Nhi không lường trước được, kéo Hứa Tâm Lam đi đến chỗ khác, nhưng Tô Thượng Đông không hề thay đổi phương hướng, vẫn đi thẳng đến chỗ Thương Nhĩ Kỳ.

Vận Nhi không nghe rõ bọn họ đang nói cái gì, chỉ biết là hai người đàn ông cao lớn đứng chung một chỗ, thu hút rất nhiều ánh mắt.

Vận Nhi không nghĩ tới Thương Nhĩ Kỳ cũng sẽ xuất hiện, anh cũng ở trong danh sách được cha mời đến sao?

Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, Vận Nhi ngẩng đầu, kinh hoàng nhìn về bốn phía, nhưng không nhìn thấy bóng dáng mà cô muốn tìm, thế này mới yên lòng.

Anh liên tiếp xuất hiện, đã sắp làm hỗn loạn lòng cô, không thể lại chịu sự khống chế của anh nữa.

Vận Nhi nhắc chân đi về phía trước, thậm chí còn xem nhẹ Hứa Tâm Lam đang đi phía sau.

Hứa Tâm Lam chỉ chạy đi lấy sâm banh, Vận Nhi đã chạy tới chỗ suối phun sau hoa viên, Hứa Tâm Lam đi theo, cầm rượu đỏ trong tay đưa cho cô một ly, “Vận Nhi, Lam Hạo đã gặp cậu chưa?”

Ngày đó Lam Hạo đột nhiên gọi điện thoại cho cô, dĩ nhiên là hỏi tình trạng của Vận Nhi, nói vậy là anh đã biết cô nói chuyện anh đính hôn cho Vận Nhi.

“Ừm, mấy ngày hôm trước trùng hợp gặp nhau ở bệnh viện, còn có Mạc Tử Kỳ!” Vận Nhi nhấp một ngụm sâm banh, có chút ngọt, có chút chua, còn có chút rượu nho chảy xuống cổ họng cô, có chút đau.

Cô không uống rượu, anh trai không cho cô uống, Âu Thừa Duẫn cũng không cho cô uống, cho nên cô cũng không thích uống.

Nhíu nhíu mày, có chút tò mò lời nói của Hứa Tâm Lam là có ý gì, “Anh ấy nói gì với cậu sao?”

“Hắn là cậu đã biết bọn họ vì sao lại đính hôn rồi? Mạc Tử Kỳ mang thai ...” Hứa Tâm Lam nhìn biểu tình của Vận Nhi có chút hoảng hốt, nói thật cẩn thận, trên thực tế cô xác định Vận Nhi đã không còn tình cảm gì với Lam Hạo nữa, nhưng vẫn cố kị cảm giác của cô, khi nhắc tới Mạc Tử Kỳ, giọng hơi nhỏ đi.

“Ừ, Lam Hạo rất thương cô ấy!” Ngày đó cô không cẩn thận đụng vào cô ấy một chút, Lam Hạo đã lập tức khẩn trương ôm cô ấy vào trong ngực, kỳ thật lúc ấy Lam Hạo không biết là cô, hướng chi anh vì đứa nhỏ mới đồng ý đính hôn với cô ấy.

Cứ nghĩ đến đứa nhỏ, trái tim Vận Nhi vẫn chảy máu không ngừng ...

“Ngày đó anh ấy gọi điện thoại cho tớ, hắn là đã uống rượu, nhắc tới tên của cậu, tớ nghĩ, hắn là anh ấy cũng cảm thấy thật áp lực!” Hứa Tâm Lam nói ra cảm tưởng của mình, Lam Hạo là vì trách nhiệm mới cưới Mạc Tử Kỳ, như vậy, trong lòng anh còn nhớ tới Vận Nhi sao?

Hứa Tâm Lam đột nhiên có chút ghen tị với Vận Nhi, vì sao lại có nhiều người đàn ông ưu tú thích cô ấy như vậy, thân là bạn tốt cô không nên có ghen ghét đố kỵ như vậy, nếu cô là đàn ông, cô nghĩ hắn là cô cũng sẽ thích cô gái như Vận Nhi vậy!

Vận Nhi lẳng lặng nghe Hứa Tâm Lam nói, không trả lời, mặc kệ là xuất phát từ trách nhiệm, hay là xuất phát từ cảm tình, Lam Hạo là mối tình đầu của cô, mối tình chớm nở này, cô vẫn nhớ trước kia nó tốt đẹp thế nào.

Cho nên, cô sẽ chúc anh hạnh phúc!

“Vận Nhi, thật sự tớ rất hâm mộ của cậu, ít nhất cậu có yêu, yêu người đàn ông giống Âu Thừa Duẫn tuy rằng có đau lòng, nhưng mà cậu cũng đã từng được vui vẻ, không phải sao?” Còn cô, vẫn chỉ là yêu đơn phương, thầm mến, thậm chí còn phải giả vờ không lưu luyến trước mặt anh.

Đúng vậy, yêu Âu Thừa Duẫn cô không hối hận, thật ra trong lòng Vận Nhi vẫn khát vọng được anh yêu, mới có thể càng hạnh phúc.

Nhưng là, anh cũng không yêu cô...

Chẳng sợ anh từng đối tốt với cô, chỉ là một âm mưu, không thể phủ nhận, cô thật sự sa vào sự dụ dỗ của anh...

Nhưng mà, hạnh phúc ngắn ngủi kia, cũng không hoàn mỹ!

“Tâm Lam, Nhĩ Kỳ là người đàn ông tốt, cậu phải bắt lấy anh ấy!” Vận Nhi rõ ràng cảm giác được Hứa Tâm Lam đã thay đổi rất nhiều so với hai năm trước, trước kia cô ấy rất thích cười, rất hoạt bát, thật sự không thực nữ, theo đuổi một mình Thương Nhĩ Kỳ, mặc kệ anh là đại minh tinh Riche hào quang tỏa sáng, hay là tổng giám đốc thành danh của Thương Thị, cô sẽ không đuổi theo giống như trước kia để cho cô hỗ trợ thu phục mà trầm mặc, im lặng xem Thương Nhĩ Kỳ che chở quan tâm cô như thế nào.

Cô hình như đã nhận được rất nhiều thứ, nhưng mà bởi vì đã mất đi quá nhiều nên cô mới ích kỷ thêm muốn phần quan tâm này, cô đột nhiên cảm thấy có chút thực xin lỗi Hứa Tâm Lam, người đàn ông tốt giống như Thương Nhĩ Kỳ, cũng nên yêu một người phụ nữ tốt giống như Hứa Tâm Lam mới đúng.

“Ô Vận Nhi, cậu cũng nên yêu lại đi, không phải người đàn ông của tớ, tớ cũng không cần, cậu mới cần phải bắt lấy người đàn ông tốt như vậy!” Trong mắt Hứa Tâm Lam hiện lên nét thương cảm nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ mạnh mẽ như trước, không trả lời lại Vận Nhi.

Vận Nhi vẫn đều giúp cô, cô càng không thể vì mình ích kỷ mà không để ý đến cảm nhận của cô ấy, cảm tình là không thể cưỡng cầu, cô là cô gái thông minh, cho nên cô biết!

Không gian náo nhiệt đột nhiên trở nên im lặng, Vận Nhi vốn muốn nói gì đó cũng nuốt trở về trong bụng, theo đám người đi đi về phía trước, Tô Viễn Hàng đang đứng ở trên bục cao nói cái gì đó.

Trực giác nói cho Vận Nhi biết, hẳn là ở cách đây khá xa, cô vẫn không nhìn được đi về phía trước đến gần phía đó.

Những lời anh trai vừa nói với cô vẫn còn rất mới mẻ, Vận Nhi rất muốn biết, cha sẽ có quyết định quan trọng nào liên quan đến cô?

“Các vị khách quý, lão Tô tôi thực vinh hạnh có thể mời đến nhiều nhân vật nổi tiếng kiệt xuất như vậy tới tham gia bữa tiệc lần này, nhân dịp mừng thọ tôi hôm nay, tôi có hai chuyện muốn tuyên bố, hy vọng các vị ở đây có thể hỗ trợ làm chứng!”

Giọng nói mạnh mẽ của Tô Viễn Hàng truyền qua micro, ngay cả ở bên ngoài cũng đều có thể nghe được. Vận Nhi không chú ý tới trong đám người có một đôi mắt đang chăm chú dừng ở trên người cô, mà chỉ chuyên chú nhìn về phía Tô Viễn Hàng, chờ ông thông báo.

“Bắt đầu từ hôm nay, con trai tôi Tô Thượng Đông sẽ chính thức lên làm tổng giám đốc của Viễn Thái, hy vọng về sau mọi người có thể có càng nhiều cơ hội hợp tác!”

Tiếng vỗ tay nổi lên khắp bốn phía, dưới đài vô cùng ồn ào, giống như đã trông mong quyết định này từ lâu lắm rồi.

Tô Thượng Đông luôn ở nước ngoài, hai năm gần đây mới về nước hỗ trợ quản lý Viễn Thái, trong khoảng thời gian ngắn cũng đã vang danh bốn phương, năng lực của anh cũng là không chê được.

“Chuyện thứ hai, có liên quan đến chuyện nhà họ Tô, nói vậy mọi người đều biết Tô mỗ tôi có hai cô con gái, lúc này đây, tôi muốn làm sáng tỏ một chút...”

Lời nói kế tiếp, Vận Nhi không dám nghe.

Cô đã chú ý tới chung quanh liên tiếp có tiếng thở dài, hai tiểu thư thiên kim nhà họ Tô từ hai năm trước đã cùng nhau đăng báo, chị cả lấy chồng, cô không quên khi ấy hôn nhân của cô và Âu Thừa Duẫn được làm sáng tỏ đã gây ra chấn động thế nào.

Như vậy, hiện tại cha muốn làm sáng tỏ quan hệ của cô là muốn làm cái gì? Ngày đó Tô Viễn Hàng hỏi cô có muốn vĩnh viễn ở lại nhà họ Tô không, chẳng lẽ nói, không lấy thân phận thiên kim nhà họ Tô, mà là lấy một loại thân phận khác?

Kinh hoảng ngẩng đầu, cô chú ý tới ánh mắt từ ái của Tô Viễn Hàng không hề chớp dừng lại trên người cô, đột nhiên tim đập trở nên có chút không theo quy luật, mà lúc này, Tô Thượng Đông đã sắp lên sân khấu, đứng bên cạnh Tô Viễn Hàng, cô không thể tưởng tượng, kế tiếp, cô sẽ phải làm cái gì?

Anh trai nói, mặc kệ cha nói cái gì cô cũng không cần cảm thấy kinh ngạc, là vì anh đã đoán được sao?

“Đi theo anh!” Ngay khi chân Vận Nhi mềm nhũn, sắp đứng không nổi, một đôi cánh tay rắn chắc ôm lấy lưng cô, tiếp theo, hương nước hoa quen thuộc truyền vào trong mũi cô, cho tới bây giờ cô cũng không biết, anh xuất hiện, lại giúp đỡ cô được một chuyện lớn như vậy.

Âu Thừa Duẫn, lúc này đây vì sao lại xuất hiện?

Cơ thể Vận Nhi không thể thoát khỏi khống chế bị anh ôm lấy, tránh khỏi đám người đông đúc, lời Tô Viễn Hàng nói ở trên sân khấu cô đã hoàn

toàn không nghe được, một lòng chỉ buộc chặt trên người đàn ông bên cạnh này, giờ khắc này, cô nhìn thấy anh mặc một bộ tây trang lịch sự màu đen, càng làm tôn lên cơ thể cao lớn rắn chắc của anh, ngũ quan thâm thúy mà kiên cường dưới ánh trăng càng tăng thêm vẻ mị hoặc, giống như ngày bọn họ kết hôn đó, thân thể của cô đã sớm không theo kịp được bước chân của anh, giờ phút này mới cảm giác được, thì ra, anh mới là mặt nạ bóng đêm của cô.

Tay nhỏ bé bị bàn tay to lớn của anh nắm chặt lấy, một tay Vận Nhi nhấc váy lên, cái gì cũng đều bất chấp, một giây một phút này, cô cũng hy vọng nó không kết thúc.

“Vận Nhi, đi theo anh!” Trên cánh tay đột nhiên có thêm một lực tác động, không biết từ lúc nào, Thương Nhĩ Kỳ đã đuổi theo cô, bắt được cổ tay cô, miệng cũng nói ra mệnh lệnh không cho phép cự tuyệt.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Vận Nhi, Xin Lỗi, Anh Yêu Em

Hơi thở khác vừa tiến đến, cũng giống hệt khiến Vận Nhi run rẩy, đợi cô dừng bước nâng mắt nhìn phía trước. Trong mắt Thương Nhĩ Kỳ một mảnh âm u, môi mỏng mím chặt, gắt gao nhìn chăm chăm cô. Một bên, Âu Thừa Duẫn cũng dùng sức giữ cô, từ hai cổ tay đồng thời truyền tới sóng nhiệt, sắp làm cô bị phỏng rôi.

"Nhĩ Kỳ. . . . ." Vận Nhi nhìn về Thương Nhĩ Kỳ ở phía sau, cách đó không xa, Hứa Tâm Lam đang đứng trong gió, kinh ngạc nhìn bọn họ, trong ánh mắt tràn ngập bi thương và đau khổ.

Không, cô không thể rời khỏi cô ấy!

"Vận Nhi, em muốn đi sao? Em muốn đi cùng anh ta sao?" Thương Nhĩ Kỳ nhìn Vận Nhi đang cố sức tránh khỏi bàn tay anh, hai mắt hằn tia máu, không khống chế được nắm chặt bả vai cô. Âu Thừa Duẫn đứng ở bên cạnh bình tĩnh không tỏ thái độ gì, giống như đang chờ Vận Nhi đưa ra quyết định.

"Không, các anh đều buông tay ra!" Vận Nhi không muốn bị kẹp ở giữa, mặc dù một khắc trước cô có loại xúc động muốn rời đi cùng Âu Thừa Duẫn, nhưng lý trí nói cho cô biết, không thể!

Cô không thể một lần nữa nhảy vào bẫy rập của anh!

Phía sau vang lên tiếng bước chân vội vàng đang tiến đến gần, Vận Nhi xoay người nhìn, Tô Thượng Đông đã đi ra bên ngoài biệt thự, đi tới hướng

bọn họ, mà trong mắt của anh, giống như tồn tại một ít bi thương, Vận Nhi lập tức có chút dao động.

Cho tới bây giờ, cô chưa từng muốn làm tổn thương bất cứ ai, tại sao lại làm cô khó xử như thế?

"Không phải em không biết Tô Viễn Hành đồng ý giao em cho Tô Thượng Đông sao? Vận Nhi, đi theo anh!" Lời nói của Âu Thừa Duẫn lạnh như băng như tới từ địa ngục vang lên bên tai Vận Nhi, cô gần như không chút do dự thoát khỏi tay Thương Nhĩ Kỳ, sau đó bị Âu Thừa Duẫn dùng sức kéo vào trong ngực, không đợi Tô Thượng Đông đến đã ngồi trên xe của anh, rời đi.

Tô Thượng Đông thấy Vận Nhi bị Âu Thừa Duẫn mang đi, dưới chân giống như đeo chì nặng nề ghì chặt trên đất, trái tim, vỡ nát...

"Vận Nhi. . . . ." Thương Nhĩ Kỳ dường như không tin vào mắt mình, cánh tay vẫn cứng ngắc giơ giữa không trung, Vận Nhi. . . . . Cô cứ như vậy rời khỏi tầm mắt anh, lại một lần nữa trở lại bên người Âu Thừa Duẫn sao?

"Không!" Đợi khi anh bừng tỉnh lại, gằm nhẹ một tiếng, liều mạng đuổi theo xe thể thao mới vừa rời đi, "Vận Nhi, Vận Nhi, đừng rời đi cùng anh ta, trở về đi..."

"Nhĩ Kỳ..!" Hứa Tâm Lam một đường chạy theo phía sau anh, cô đi giày cao gót, căn bản chạy không nổi, nhưng thấy Thương Nhĩ Kỳ điên cuồng đuổi theo xe của Âu Thừa Duẫn, cô cái gì cũng không kịp nghĩ, cởi đôi giày cao gót dưới chân, chân trần đuổi theo.

"Ngu ngốc, chúng ta đều là đứa ngốc!" Không biết là nước mắt, hay do gió thổi, trước mắt thế nhưng đã một mảnh mơ hồ.

Vận Nhi ngồi ở bên trong xe ferrari, từ kính chiếu hậu dường như có thể thấy hai bóng dáng đang đuổi theo phía sau, cô kích động ôm chặt cánh tay, lạnh run, Nhĩ Kì, đừng đuổi theo nữa!

Thân thể bất chợt ấm áp, trên người Vận Nhi đã phủ thêm tây phục của Âu Thừa Duẫn, mui xe cũng được anh đóng lại, chỉ lát sau, nhiệt độ trong xe cao hơn rất nhiều, Vận Nhi có chút sững sờ nhìn đường cong gò má của Âu Thừa Duẫn, trong lòng hiện lên ngàn vạn suy nghĩ.

Dường như không chút do dự, lúc này cô tự giao mình vào tay anh!

Tô Vận Nhi, mày thật hết thuốc chữa!

"Còn lạnh không?" Âu Thừa Duẫn nhìn sắc mặt cô một mảnh tái nhợt, khẽ căn môi, mở máy điều hòa không khí bên trong xe, nhưng vẫn cảm giác được cô đang run rẩy.

Dần dần, không thấy được hai bóng dáng đằng sau nữa, Âu Thừa Duẫn mới thả chậm tốc độ xe, hỏi cảm giác của Vận Nhi, tinh thần cô vẫn chưa từ trong khiếp sợ hồi phục lại.

Vận Nhi máy móc lắc đầu, đôi mắt giống như bị cái gì lấp kín, làm cô đau, muốn khóc.

"Anh mang tôi đi đâu?" Qua thật lâu, Vận Nhi mới từ quang cảnh ngoài cửa xe trở lại hiện thực, trong thanh âm mang theo vô hạn thống khổ đáng thương, cô không nghĩ tới cha sẽ có quyết định như vậy, muốn giao cô cho Tô Thượng Đông, cũng không hỏi ý kiến của cô sao?

Kế tiếp bọn họ kết thúc như thế nào, cô đã không còn muốn để ý tới, nhưng bên cạnh người đàn ông này, cô lại một lần nữa bị lạc trong đôi mắt dịu dàng của anh.

"Chúng ta về nhà, được không?" Âu Thừa Duẫn thuần thực linh hoạt lái xe, một bên quan sát cô, giọng như dỗ trẻ con nhẹ nhàng nói.

"Không, đó không phải là nhà của tôi!" Vận Nhi hiểu nhà trong lời anh là nơi nào, nhưng bọn họ không phải đã ly hôn rồi sao?

"Anh dừng xe, cho tôi xuống xe!" Vận Nhi đột nhiên lên tiếng ra lệnh, cho dù cô muốn thoát khỏi Tô Thượng Đông, thoát khỏi Thương Nhĩ Kỳ, nhưng tuyệt đối cũng không sẽ vùi đầu vào lồng ngực của Âu Thừa Duẫn.

"Vận Nhi, đừng tùy hứng, không muốn về nhà vậy thì không trở về!" Âu Thừa Duẫn giơ tay kéo thân hình nhỏ bé đang muốn nhào ra ngoài của cô, dịu dàng thỏa hiệp.

Tại sao anh có thể đơn giản nói từ ‘Nhà’ như thế? Đó là nhà cô sao?

Vận Nhi vừa nghĩ tới đủ loại tội trước kia của anh, liền oán hận rời khỏi anh, nếu như không phải do anh, cô cũng sẽ không biết sự thật cô không phải con ruột của nhà họ Tô, thì sao có thể rơi vào tình cảnh khó xử hôm nay, về sau cô có thể đối mặt với anh cả như thế nào, đối mặt với cha như thế nào?

Vừa nghĩ tới trong lòng liền uất ức, Vận Nhi không kìm được nước mắt.

Âu Thừa Duẫn thấy thế, thả xe, dừng xe lại, tay chân có chút luống cuống vỗ lưng Vận Nhi, "Vận Nhi, đừng khóc. . . . ."

"Đều do anh không tốt, đều do anh, bại hoại, tôi chán ghét anh. . . . ."
Vận Nhi bị Âu Thừa Duẫn ôm vào trong ngực, giống như phát tiết khóc to, nước mắt rơi lên áo sơ mi của anh.

"Đúng, đúng, đúng, là lỗi của anh, Vận Nhi, đừng khóc, lòng anh đau. . . . ."
Âu Thừa Duẫn biết tính trẻ con của cô đem oán khí trút lên người anh, trước kia anh luôn xem nhẹ cảm thụ của cô, khi thấy cô rơi nước mắt anh

chỉ có thể lựa chọn không nhìn, nhưng bây giờ không giống trước kia, anh không thể nhìn cô chịu một chút ủy khuất, dù đầu sỏ gây nên lại chính là bản thân anh.

Đem tất cả sai lầm nhận vào người, anh muốn từ từ bước vào lòng cô, để cô có thể tiếp nhận anh lần nữa!

Lần đầu tiên Âu Thừa Duẫn phát hiện phụ nữ có thể khóc như vậy, trước kia anh nhìn thấy nước mắt của phụ nữ chỉ biết phiền lòng. Nhưng thấy Vận Nhi khóc, tim của anh mềm nhũn, cô khóc bao lâu, anh liền ôm bấy lâu, hận không thể đem cô dung hợp với mình, để cho anh yêu thương cô thật tốt. Đều nói phụ nữ làm từ nước, lời này một chút cũng không sai!

Âu Thừa Duẫn cứ ôm cô như vậy, Vận Nhi chỉ biết cô tham luyến cái ôm này, không muốn rời bỏ, cũng không nguyện buông ra, mùi vị trên người của anh giống như anh xâm nhập thần kinh của cô.

Không có biện pháp lái xe, Vận Nhi bị Âu Thừa Duẫn ôm vào trong ngực, không biết có phải do khóc đến mệt hay không nên đã ngủ thiếp đi.

Giờ khắc này Âu Thừa Duẫn cũng không nỡ đánh thức cô, mượn ánh đèn yếu ớt trong xe quan sát gương mặt cô vẫn còn vương nước mắt, cúi đầu, từng tắc hôn khô vệt nước mắt trên mặt cô, cuối cùng lại hôn lên đôi môi hồng nhuận như hoa đào của cô, lúc hai môi giao nhau, anh bất lực lẩm bẩm, "Vận Nhi, thật xin lỗi, anh yêu em. . . . ."

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Chúng Ta Tái Hôn Nhé

Vận Nhi lẩm bẩm một tiếng, không biết có nghe thấy lời của anh hay không, Âu Thừa Duẫn yêu thương vuốt tóc cô, cứ ôm cô như vậy, không bao giờ buông ra nữa, gọi điện thoại cho Tín, bảo anh ta lái xe đến khách sạn, Âu Thừa Duẫn vẫn ôm Vận Nhi. Cho đến khi xe đến khách sạn có dấu hiệu 'SK' thì dừng lại, Âu Thừa Duẫn cẩn thận ôm Vận Nhi, kéo tây phục đắp lên người cô, phân phó Tín, "Anh lái xe rời đi, ngày mai lại tới đây!"

"Dạ, điện hạ!" Tín nhìn Vận Nhi trong ngực anh một cái, sau đó chui vào trong xe.

Âu Thừa Duẫn trực tiếp tiến vào đại sảnh, nhân viên làm việc nhìn thấy anh, vội vàng đi theo anh ấn thang máy, một đường đi lên, đi tới 'phòng cho tổng thống' ở tầng tám, Âu Thừa Duẫn nhẹ nhàng đặt Vận Nhi lên giường lớn.

Dường như cảm giác thiếu đi sự ấm áp, Vận Nhi vừa được Âu Thừa Duẫn để xuống giường liền lim dim mở mắt, khuôn mặt tuần dật phóng đại trước mắt cô, cô sợ hãi kêu một tiếng liền ngồi dậy, phòng bị nhìn chăm chăm vào Âu Thừa Duẫn.

"Tại sao tôi lại ở đây?" Vừa mới chuẩn bị bước xuống giường, lúc này mới nhớ tới, chính cô rời đi cùng Âu Thừa Duẫn.

"Vận Nhi, đừng đối xử với anh như vậy, được không?" Âu Thừa Duẫn ôm thân thể cô vừa mới nhào ra kéo trở lại, ánh mắt nóng rực chăm chăm nhìn cô, bọn họ nhất định phải làm rõ mọi chuyện. Anh không muốn cô đối xử với anh lạnh nhạt như vậy.

Dù trong mắt cô, không còn quan hệ với anh nhưng chỉ cần không có người đàn ông khác, anh vẫn có cơ hội!

"Anh muốn làm gì? Âu Thừa Duẫn, tại sao lại nói những lời này với tôi, không phải anh hận tôi sao?" Đôi mắt Vận Nhi đăm lẹ nhìn anh, cô không hiểu, không hiểu, trước hận cô, hận đến mức không tiếc bất cứ giá nào phá hủy cô, hiện tại tại sao lại nói với cô những lời này?

"Không, Vận Nhi, anh không hận em, là anh sai lầm rồi, anh yêu em, sau khi em rời đi anh mới phát hiện, anh vẫn luôn yêu em!"

Anh yêu em, ba chữ này, khi ở trên giường anh đã từng nói với cô, chỉ sợ ngay cả chính anh cũng không nhớ rõ.

Vận Nhi chột lạnh lòng cười, lông mi thật dài còn vương nước mắt hạ xuống, lòng có chút đau nhìn Âu Thừa Duẫn, "Tình yêu của anh chẳng lẽ rẻ như vậy? Có phải người phụ nữ nào lên giường với anh, anh đều sẽ yêu?"

Không thể dễ dàng tin tưởng lời nói của anh nữa, Vận Nhi liều mạng tự nói với mình, anh ta chỉ lừa mày, lừa gạt mày mà thôi.

Nhưng, không tự chủ được, nghe được ba cái chữ kia từ miệng anh, lòng của cô, vẫn có chút rung động. . . . .

"Ô Vận Nhi, em nghe kỹ cho anh, những lời này, anh chỉ nói với người phụ nữ duy nhất là em, anh sẽ không lừa em!" Âu Thừa Duẫn nhíu mày, dùng sức níu thân thể gầy ốm của cô, cảm giác vô lực ập đến. Từ trước tới bây giờ, anh không phải người đàn ông nói lời ngon ngọt, nhưng Tô Vận Nhi – người phụ nữ này luôn có thể dễ dàng làm anh khuất phục.

Hiện tại anh rốt cuộc hiểu được cái gì gọi là báo ứng, trước kia anh đối với Ân Huệ như thế nào, thì hiện tại tất cả đều xảy ra lại trên chính bản thân mình.

Một Vận Nhi, đã hành hạ anh hai năm rồi, anh thật sự không thể không có cô!

"Âu Thừa Duẫn, tôi không biết, không biết còn có thể tin tưởng anh một lần nữa hay không. . . . ." Vận Nhi mờ mịt nước mắt, tại sao ngay lúc cô quyết định buông bỏ, anh lại nói với cô những lời này, Âu Thừa Duẫn, rốt cuộc ai mới thật sự là anh?

Hai năm trước anh đối với cô làm tất cả, không phải một câu thật xin lỗi mà có thể bỏ qua hết.

Thậm chí, anh không biết, cô có đứa nhỏ của anh . . . . .

"Anh biết rõ bây giờ em vẫn không thể tiếp nhận, Vận Nhi, đáp ứng anh, cho anh thời gian chứng minh cho em xem được không?" Âu Thừa Duẫn vừa nhìn thấy nước mắt cô tràn ra, tim hung hăng nhói đau. Tại sao anh cứ cố chấp như vậy, coi như cô là con gái Hường Chi Lan thì thế nào, coi như Hường Chi Lan thật sự là hung thủ thì sao, anh vẫn yêu cô. . . . .

Vẫn luôn yêu! Yêu đến không thể tự kiềm chế. . . . .

"Anh biết không, hai năm trước, tôi mất đi thứ quan trọng nhất. . . . ." Vận Nhi được anh ôm vào trong ngực, ngửi mùi nước hoa trên người anh, cô nên tin tưởng anh sao?

Anh là người đàn ông cao cao tại thượng, cho tới bây giờ anh sẽ không nói chuyện nhẹ nhàng với người khác, nhưng bây giờ, lại làm cô mơ hồ, Vận Nhi sớm đã dao động.

"Anh biết rõ, Vận Nhi, anh đều biết, đứa bé kia, thật xin lỗi, bảo bối, thật xin lỗi. . . . ."

Lúc đầu khi nghe được cô có đứa nhỏ, cừ hận gì cũng đều không quan trọng nữa, anh chỉ muốn biết cô có tốt hay không?

Chẳng qua khi anh biết được chân tướng, thế nhưng anh lại sợ, anh làm cô tổn thương sâu như vậy, anh không biết nên đối mặt với cô như thế nào, cô thiện lương như vậy, tốt đẹp như vậy, anh sao có thể nhẫn tâm, sao có thể bỏ được?

Lại một lần nữa thấy cô, anh càng thêm xác định tâm ý của mình, anh yêu cô, anh muốn cô.

Anh biết, anh cũng biết, Vận Nhi đâm anh liên tiếp, nện trên ngực của anh, nước mắt cũng chảy nhiều hơn, "Vậy sao anh còn đối với em như vậy, Âu Thừa Duẫn, em chán ghét anh, ô ô ô. . . . ."

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . . ."

Đời này chỉ có cô mới có thể làm cho anh tình nguyện nói xin lỗi, dù nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, cũng không bù đắp được tổn thương đã gây ra cho cô, Vận Nhi nghe anh nói đi nói lại ba chữ kia, thế nhưng cảm thấy trong lòng như được lấp đầy.

"Cho anh một cơ hội bồi thường em được không? Vận Nhi, chúng ta tái hôn đi!" Cánh tay Âu Thừa Duẫn ôm cả người cô vào trong ngực, hơi thở mê hoặc phun ở bên tai cô, si mê mà nhìn chăm chăm vào gương mặt sáng rỡ động lòng người của cô, người phụ nữ này, như thế nào cũng đều nhìn không đủ.

"Không phải nói chúng ta là anh em sao? Còn tái hôn cái gì?" Vận Nhi giống như phát tiết níu lấy áo anh, kéo cả da thịt của anh, Âu Thừa Duẫn cũng không hừ một tiếng.

Người phụ nữ đáng giận này, đời này anh nói dối duy nhất một lần, chính là lừa cô, bọn họ là anh em!

Thật ra thì, ngay từ lúc Vận Nhi hỏi vấn đề này, cô cũng đã biết, đây cũng là một loại phương thức anh trả thù cô.

Nếu như nói cô tin, như vậy mục đích của anh đã đạt được, lúc ấy anh nói ra sự thật này cô đúng là tin, cho nên khi biết có đứa bé của anh, cô sống không bằng chết.

"Không phải, chúng ta không phải anh em, anh không có mất trí như vậy, dưới tình huống biết em là em gái anh còn đụng em, Vận Nhi, tha thứ cho anh được không?" Âu Thừa Duẫn hôn lên trán cô, một lần lại một lần xin lỗi.

Nên tin anh sao? Nên tha thứ anh sao?

Vận Nhi từng lần một hỏi đáy lòng mình, nhưng cô không thể cứ dễ dàng tha thứ cho anh như vậy, "Anh thật sự không hận em sao?"

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Có Bao Nhiêu Người Yêu

“Đứa ngốc, anh yêu em, anh yêu em...” Người phụ nữ đơn thuần này, anh làm sao có thể nói cho cô biết, anh từng cố chấp với đoạn thù hận kia, nhưng đó chỉ một sự oán hận sai lầm, người thật sự nên hận là cô, nếu có một ngày cô biết mẹ cô vì bị người khác cưỡng bạo mà sinh ra cô, cô còn có thể coi như không có việc gì mà ở lại bên cạnh anh không?

Không dám suy nghĩ, Âu Thừa Duẫn không thể, cũng không muốn nghĩ đến hình ảnh cô coi thường rồi hoàn toàn lạnh nhạt với anh, anh phải buộc chặt cô vào bên cạnh mình, một chút cũng không buông ra.

Vận Nhi biết chính mình thực vô dụng, rõ ràng không hề có ý muốn tha thứ cho anh, nhưng mà vừa nghe thấy anh nói yêu cô, cái gì cô cũng đều bất chấp, một lòng thầm nghĩ muốn ở trong cái ôm ấm áp của anh, cô lưu luyến sự yêu chiều của anh, cảm giác được anh yêu.

Nhưng mà, làm cho anh buông bỏ đoạn cừu hận kia, thật sự chỉ vì yêu cô sao?

Ba chữ kia ở trong miệng cô, như thế nào cũng không nói nên lời!

“Vận Nhi, bảo bối, cho anh một cơ hội được không? Anh nói thật lòng đấy!” Âu Thừa Duẫn biết lòng cô đã sắp dao động, cô cũng cần anh, ý thức được điểm này, làm cho anh càng thêm vui mừng.

Vận Nhi chỉ chôn đầu vào trong ngực anh, liều mạng lắc đầu, cứ gật đầu như vậy, cũng quá dễ dàng cho anh rồi!

“Vận Nhi, lắc đầu là có ý gì? Không đồng ý chuyện phục hôn, hay là không cho anh cơ hội, không cho nói không!” Âu Thừa Duẫn bá đạo nâng hai má của cô lên, đôi mắt được nước mắt rửa trôi càng thêm sáng ngời động lòng người.

Âu Thừa Duẫn sa vào trong đôi mắt trong suốt của cô, cúi đầu một cái, chuẩn xác cướp lấy đôi môi phấn hồng của cô.

Vừa rồi là cô vô ý thức để anh hôn cô, hiện tại cô ở ngay trong lòng anh, bốn cánh môi chạm vào nhau, lập tức tạo ra tia lửa.
phuonganhlqd

Hương vị của cô ngọt ngào mê người, không biết đã bao nhiêu ngày đêm, anh đều hoài niệm sự tốt đẹp của cô, hương vị của cô vẫn giống như trong trí nhớ, hương vị ngọt ngào mê người, đến khi Âu Thừa Duẫn cảm giác được trong cơ thể có một dòng nhiệt nóng, anh sắp không kiên trì kiềm chế nổi chính mình.

Lưỡi dài chậm rãi mở hàm răng của cô ra, ở Vận Nhi nắm chặt vạt áo của anh, vô cùng khẩn trương, cái lưỡi linh hoạt cuốn vào trong miệng cô, tìm kiếm lưỡi thơm tho của cô, hấp dẫn nước mật của cô, tay chân cũng kết hợp cùng múa.

“Ừm...” Vận Nhi bị anh hôn, hôn hấp có chút khó khăn, hai năm, cô cũng nhớ kỹ hương vị của anh, anh cường thế, anh bá đạo, cũng đều làm cho cô giống như một nữ sinh vừa mới biết yêu, hai gò má đỏ ửng.

Mãi cho đến khi cô thở dốc xụi lơ trong lòng anh, Âu Thừa Duẫn mới lưu luyến buông cô ra.
3ndanLQĐ

Động tác vừa muốn tiến thêm một bước, cô lại giống như chú nai con bị thương cuộn mình lại, mở to đôi mắt to trong suốt, phồng bị nhìn anh, cái miệng nhỏ nhắn cũng chu lên, anh phát điên, gãi gãi tóc mình, bất đắc dĩ nhìn cô, “Anh không chạm vào em, em ngoan ngoãn nằm xuống đi, muốn tắm rửa không?”

Âu Thừa Duẫn nhìn quần áo Vận Nhi có chút nhăm, vừa rời bởi vì anh ôm cô cho nên cổ áo và da thịt giữa hai chân đã gần lộ ra bên ngoài, Âu Thừa Duẫn mặt đỏ tai hồng nhìn chăm chăm da thịt trắng nõn như trước kia của cô, miệng đắng lưỡi khô, trong óc nổi lên tà niệm.

Vận Nhi lắc đầu theo bản năng, đối với một người đã trải qua, cô biết nói như vậy là có ý gì, tuy rằng trước kia cô và anh đã từng có quan hệ da thịt, nhưng mà hiện tại quan hệ giữa hai người thật sự không thích hợp ở chung một chỗ.

“Vậy em cứ nằm đi, anh đi tắm!” Âu Thừa Duẫn cẩn thận trong từng bước đi, vô cùng ai oán đi vào phòng tắm, đã sắp cuối mùa thu, anh cũng chỉ có thể dùng nước lạnh tắm để loại trừ dục hỏa trong cơ thể.

Đêm nay khẳng định là không thể gặp mặt cô, nhìn cô hiện tại để phòng anh nghiêm trọng vậy, Âu Thừa Duẫn thật sự rất hoài nghi hai năm này anh đã chịu đựng như thế nào.

Bởi vì không nhìn thấy cô, cho nên dục vọng mới không mãnh liệt như vậy, hiện tại cô ở ngay bên cạnh anh, dễ như trở bàn tay, anh lại không thể chạm vào, trời biết chuyện này đối với một người đàn ông khỏe mạnh bình thường là dày vò đến mức nào.

Người phụ nữ mà anh yêu mến ở dưới người, lại chỉ có thể nhìn không thể làm.

Anh thề là anh nhất định phải làm cho cô đồng ý phục hôn với anh trong khoảng thời gian ngắn nhất!

Khi Âu Thừa Duẫn tắm rửa xong đi ra Vận Nhi đã quấn chặt lấy người mình, nằm góc trong cùng, giống như rất sợ anh là đại sói xám sẽ hạ gục cô, kỳ thật, Vận Nhi hoàn toàn có thể thừa dịp anh tắm rửa mà rời đi, nhưng không hiểu sao, cô đột nhiên không muốn rời đi, có lẽ là vì lời hứa

vừa rồi của anh có tác dụng, trong lòng cô đã gần như không gạt bỏ cách đối xử bá đạo độc tài của anh với cô.

Cảm giác được một đôi cánh tay hữu lực hợp kéo cả cô và chần vào trong lòng, thân thể hơi Vận Nhi cứng ngắc một chút, sau đó cả cơ thể lập tức sa vào một cái ôm ấm áp, khuôn ngực rắn chắc dưới áo choàng tắm, còn mang theo mùi thơm ngát sau khi tắm xong, Vận Nhi cũng không đẩy anh ra, nhưng cũng không thấy anh có động tác tiếp theo.

“Ngủ đi, vợ!” Âu Thừa Duẫn in một nụ hôn lên mặt cô, sau đó giống như không có việc gì ôm lấy cô bình yên đi vào giấc ngủ.

Vận Nhi vẫn có cảm giác không quá chân thật, một đêm này làm cho cô lâm vào hai thái cực, nhưng ít nhất, còn có thể nhận ra thiệt giả, đối với Âu Thừa Duẫn, cô càng ngày càng chờ mong.

Có lẽ, cô có thể lại cho mình thêm một cơ hội, bởi vì lòng cô đã sắp không chịu nổi chế của bản thân nữa rồi.

Đêm đầu tiên ngủ ngon trong hai năm nay, bởi vì có anh bên cạnh, Vận Nhi mở mắt bừng tỉnh, lập tức nhìn thấy ngũ quan tuấn mỹ trên đỉnh đầu, cho tới bây giờ, Vận Nhi cũng chưa từng chú ý đến dáng vẻ khi ngủ của anh, lông mi thật dài, cái mũi cao thẳng, lông mày rậm, môi mỏng, ngũ quan hoàn mỹ như điêu khắc, Vận Nhi không khỏi có chút ghen tị với anh, một người làm sao có thể đồng thời có được gia thế hoàn mỹ cùng vẻ ngoài hoàn mỹ như vậy? Ngón tay nghịch ngợm lướt qua hàng lông mi dày của anh, khi cảm giác được mắt anh hơi động sẽ thu tay mình lại, nhưng ngay sau đó, lại bị một cánh tay dài bắt được.

“Đẹp không?” Ánh mắt Âu Thừa Duẫn trêu tức nhìn chăm chăm người phụ nữ bên cạnh, Vận Nhi cảm thấy thật xấu hổ, cảm giác như rình coi người khác nhưng lại bị bắt được, mặt lập tức đỏ lên, nói dối, “Khó coi!”

“A, anh biết là em luôn luôn khẩu thị tâm phi!” Cơ thể Âu Thừa Duẫn nóng bỏng dán chặt lấy cô, dùng phương thức này để nói cho cô biết, cô từng ở dưới thân anh khẩu thị tâm phi như thế nào.

Vận Nhi lấy tay đẩy ngực anh, ngăn khoảng cách tới gần hai người, bị lại Âu Thừa Duẫn cười khẽ nắm tay lên đặt môi hôn, Vận Nhi liếc mắt một cái lập tức thấy được bàn tay anh đang cầm tay cô có ánh sáng, ánh mắt của cô lại âm ỉ xuống, “Anh vẫn đang đeo nhẫn, còn muốn phục hôn với em như thế nào?”

Nhưng mà Vận Nhi cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao anh lại đeo chiếc nhẫn đã từng đưa cho cô.

Là một đôi với Tô Ân Huệ sao? Nghĩ đến đây, Vận Nhi lại có chút tức giận, lời nói của đàn ông thật đúng là không đáng tin cậy .

Tuy rằng ngày hôm qua anh thật sự vô cùng thành khẩn, nhưng mà sáng sớm tỉnh lại, Vận Nhi vẫn tỉnh táo bảo vệ suy nghĩ của mình, sẽ giảm bớt trọng lượng lời nói của anh.

“Đây là giống loại của em, anh đương nhiên muốn đeo!” Âu Thừa Duẫn không biết cô suy nghĩ cái gì, chính vì cô như vậy, khiến anh có chút nhìn không thấu, anh không thích cảm giác như vậy, giống như cảm giác trước kia khi Vận Nhi chưa thích anh, cảm giác như gần như xa.

“Âu Thừa Duẫn, rốt cuộc anh yêu bao nhiêu người?” Vận Nhi không thể coi như không có việc gì mà đối diện với anh, anh có thể đưa chiếc nhẫn có ý nghĩa nhất cho Tô Ân Huệ, lại có thể không cố sức chút nào nói với cô “Anh yêu em!”, cô có thể tin tưởng lời nói của anh sao?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Bắt Đầu Là Yêu, Kết Thúc Là Hận

"Ô Vậ Nhi, anh sẽ không nói lại lời này lần thứ ba, nghe cho kỹ, người phụ nữ anh yêu, chỉ có một mình em!" Hai mắt Âu Thừa Duẫn tức giận, vì sao người phụ nữ này luôn nghi ngờ lời anh, chẳng lẽ cô không biết từ trước đến giờ anh khinh thường nhất là nói dối sao?

"Vậ chị gái em thì sao?" Vậ Nhi đối với sự kiện kia không có cách nào quên được, Âu Thừa Duẫn luôn miệng nói yêu cô, nhưng xoay người có thể ôm những người phụ nữ khác, Vậ Nhi không biết rõ cô không tin anh hay là cô không tin chính mình.

Người đã từng tổn thương, trong lòng trở nên vô cùng yếu ớt, cô muốn yêu rồi lại không dám yêu, thật giống như anh nói, để cho thời gian để chứng minh sao?

"Chuyện của anh và em kéo theo Ân Huệ vào làm gì?" Gương mặt tuấn tú của Âu Thừa Duẫn càng tức giận, anh thật muốn gõ đầu nhỏ của cô, xem một chút bên trong rốt cuộc có những thứ gì.

Đời này anh chỉ thổ lộ duy nhất một lần với một người phụ nữ, lại đổi lấy sự không tin nhiệm từ cô, Âu Thừa Duẫn thật cảm thấy lực bất tòng tâm. Ở trên thương trường anh là vua, đối với mục tiêu mình sẵn luôn không tiếc bất cứ giá nào lấy được vào tay, nhưng với Vậ Nhi, anh đã dùng tất cả kiên nhẫn, nếu như cô vẫn hoài nghi anh, anh không thể bảo đảm không thú tính đại phát, trực tiếp ăn cô, để cô không có cơ hội hối hận!

"Chính anh đã làm gì chẳng lẽ không rõ ràng sao? Chiếc nhẫn kia cùng nhẫn trên tay anh, không phải là một sao?" Nếu như anh dám nói đúng,

Vận Nhi bảo đảm lập tức quay đầu rời đi, không hề lưu luyến nữa.

"Đợi chút, em nói là chiếc nhẫn nào?" Âu Thừa Duẫn nghe có chút hồ đồ, anh chỉ đưa cho cô một cái, thời điểm ly hôn cô lấy chiếc nhẫn trả lại cho anh, còn trong tay anh, từ đâu lại thêm một chiếc?

"Anh còn giả bộ, không phải anh đưa cho chị em sao?" Vận Nhi không khách khí đập mấy cái lên ngực anh, vẻ mặt của anh bây giờ là ý gì, kinh ngạc như vậy, chẳng lẽ là cô sai lầm?

Một lần kia, tự tay Ân Huệ đem nhẫn đưa tới trước mặt cô để cô nhìn, chính là cái đó không sai.

"Cái gì? Anh đưa cho Ân Huệ lúc nào hả?" Âu Thừa Duẫn bắt được tay nhỏ bé không an phận của cô, có chút hồ đồ, chiếc nhẫn kia anh muốn đưa cho Vận Nhi, sau lại bị anh làm mất, cho nên mới làm lại một cái tương tự cho cô.

Chẳng lẽ, là Ân Huệ cầm chiếc nhẫn?

Âu Thừa Duẫn nhớ anh đã bảo Tín đi kiểm tra, nói như vậy, là Ân Huệ lừa anh!

Khó trách Vận Nhi hận anh thấu xương, chiếc nhẫn kia, có khắc "I LOVE YOU" mang ý nghĩa đặc biệt, còn có tên của cô, Ân Huệ thế nhưng cả gan dám lừa anh, rất tốt!

Anh sẽ cho cô biết hậu quả khi lừa gạt anh là gì?

"Còn nói không có, em rõ ràng đã thấy, Âu Thừa Duẫn, anh gạt em, lại gạt em. . . . ."

Cánh tay Vận Nhi bị anh nắm thật chặt, tránh không được, cô há miệng liền cắn lên mu bàn tay của anh, "Anh buông tay!"

"Không thả, cả đời đều không thả. . . . ." Hàm răng cô cắn mu bàn tay anh, Âu Thừa Duẫn cũng không cảm giác được đau đớn, sự đau đớn này không là gì so với đau đớn cô chịu hai năm trước, nếu như có thể, anh tình nguyện dùng tính mạng của mình bồi thường cho cô.

Dấu răng rõ ràng, ngay cả Vận Nhi cũng cảm thấy không đành lòng, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy máu rỉ ra, đủ biết cô dùng bao nhiêu lực.

"Vận Nhi, em đã từng hỏi anh, chúng ta có thể ở chung một chỗ cả đời hay không, bây giờ anh trả lời em!"

"Có!" Anh dùng nụ hôn nói cho cô biết đáp án, đôi mắt cô yên lặng nhìn anh, Âu Thừa Duẫn dịu dàng hôn lên nước mắt trên gò má cô, anh kiên nhẫn giải thích, "Vận Nhi, anh không đưa chiếc nhẫn cho cô ta, là cô ta tự cầm đi, tin tưởng anh được không?"

Bàn tay của anh cách một lớp áp dính vào hông của cô, Vận Nhi cũng có thể cảm giác được tiếng tim đập của anh, anh nói không đúng, nhưng tại sao chị muốn cho cô xem?

Dường như ngày đó, cô không hỏi bất cứ thứ gì, là cô hiểu làm sao? Cô nên tin tưởng anh sao?

"Em có biết tại sao anh lại khắc thêm chữ lên chiếc nhẫn không?" Âu Thừa Duẫn cười nhìn cô, hơi thở ấm nóng phun trên cổ cô.

"Là tên của anh có đúng không?" Vận Nhi nhớ, lúc cô xem có chú ý tới chữ khắc ở giữa, Y-U-N, là tên của anh!

"Em còn có thể ngốc thêm chút nữa không!" Âu Thừa Duẫn tức giận dùng đầu ngón tay vòng qua tóc của cô, dù Tô Ân Huệ thay đổi hình tượng từ đầu đến chân, anh biết cô ta vẫn luôn bắt chước Vận Nhi, sửa một đầu tóc quăn thành tóc thẳng, nhưng cô không phải Vận Nhi, bất luận kẻ nào

cũng không thay thế được bảo bối của anh. Dù cô trở nên không giống trước kia, nhưng chỉ cần là cô, anh vẫn yêu!

Đôi mắt Vận Nhi vụt sáng, lông mi thối qua gương mặt của anh, Âu Thừa Duẫn thấp giọng nói, "Đó là tên của em, Vận Nhi!"

Vận Nhi ngây ngẩn cả người, đầu trống rỗng, cho tới bây giờ cô đều không nghĩ qua, anh còn có vài phần tâm tư này.

Ba chữ kia, không chỉ là tên của anh, còn là tên của cô!

"Duẫn. . . . ." Vận Nhi vẫn luôn không thể hiểu tâm ý của anh, cho tới hôm nay cô mới biết, thì ra, anh cũng không xấu như trong tưởng tượng của cô, Vận Nhi hít hít mũi, chủ động ôm cổ anh, cọ đầu nhỏ vào ngực anh.

Nếu như, nếu như anh sớm nói cho cô biết, hoặc giả, cô có thể kiên trì một lần.

"Có đau hay không?" Vận Nhi run rẩy nắm tay anh, có chút chột dạ, cô không nên dùng sức như vậy.

"Hiện tại em đánh một dấu lên người anh, về sau phải phụ trách anh, biết không?" Âu Thừa Duẫn chế trụ tay nhỏ bé của cô, xấu xa nói.

Câu này từ trong miệng anh nói ra thật đúng là khiến Vận Nhi không dám khen tặng, thật khó tưởng tượng đại tổng giám đốc như anh cũng có lúc giở trò xấu xa như vậy.

Chỉ là, một chút, nhìn anh thay đổi, Vận Nhi cũng cảm thấy rất vui mừng.

Anh nói, anh yêu em, cho tới bây giờ cũng yêu, cho nên một lần kia, anh nói ba chữ kia, cũng không phải nói dối!

Âu Thừa Duẫn muốn dẫn Vận Nhi trở về nhà họ Âu, nhưng làm thế nào Vận Nhi cũng không đồng ý, mặc dù cô quyết định cho anh một cơ hội, nhưng cũng không thể mặc anh muốn làm gì thì làm, hơn nữa cô cũng không hy vọng sống cuộc sống độc tài của anh.

Hơn nữa cũng không biết nhà họ Tô bây giờ thế nào, cô luôn cảm thấy trong lòng có chút không ổn, Âu Thừa Duẫn không yên lòng để cô ở khách sạn một mình, vì vậy mang cô cùng tới công ty.

Đợi đến khi Vận Nhi xuất hiện ở SK lần nữa, mọi người có ấn tượng khá sâu với vị phu nhân tổng giám đốc này, vốn cho là Minna có cơ hội trở thành phu nhân Tổng giám đốc kế tiếp, nhưng phát hiện Vận Nhi, làm cho tất cả mọi người ngoài dự kiến.

Vận Nhi bị Âu Thừa Duẫn dắt vào phòng làm việc của anh, buổi sáng anh có hội nghị quan trọng, liền để Vận Nhi chờ anh ở phòng làm việc. Vận Nhi nhìn điện thoại của anh trên bàn làm việc, muốn gọi điện thoại cho Thương Nhĩ Kỳ, ngày hôm qua cô cứ như vậy đi mất, nhìn anh rất đau lòng, nhưng cầm điện thoại lên mới phát hiện, thì ra cô căn bản không nhớ số của anh.

Vận Nhi có chút mất mát cúp điện thoại, nhìn tới Laptop của Âu Thừa Duẫn trên mặt bàn thì phát hiện, anh sử dụng là hình của cô, phát hiện này khiến Vận Nhi khiếp sợ không thôi!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Biết Vậy Chẳng Làm

Thậm chí ngay cả cô cũng không biết tấm ảnh này anh chụp cô lúc nào, trong tấm ảnh cô mặc một bộ váy trắng, đứng trong bụi hoa, trên mặt mang nụ cười rực rỡ, không nhiễm một hạt bụi của trần thế, nụ cười lúm đồng tiền nở rộ như tiên tử. Hốc mắt Vận Nhi ươn ướt, tay che miệng, cứ yên lặng nhìn chăm chăm vào màn hình như vậy, cho đến khi màn hình tối lại, sau đó các tấm ảnh khác nhảy ra từ các cửa sổ giao diện, mà trong những tấm ảnh đó, toàn bộ cũng là cô.

Hiện tại Vận Nhi hoàn toàn có lý do tin tưởng từng câu từng chữ của anh, những hình này có hình chụp lúc cô ở Thiên Sa đảo, hoặc sớm hơn, có hình ngay cả chính cô cũng không nhớ rõ được anh chụp lúc nào, thì ra, cô vẫn luôn xem nhẹ tấm lòng của anh.

Thật ra, anh làm vì cô, cho tới bây giờ cô cái gì cũng không biết!

Âu Thừa Duẫn, anh như vậy, sao cô có thể chán ghét đây?

Vận Nhi nói rất đúng, anh là một kẻ lừa đảo, lừa đảo tình yêu, lần này, anh lại trộm đi lòng của cô. . . . .

Lúc Âu Thừa Duẫn đẩy cửa tiến vào liền phát hiện cặp mắt Vận Nhi sững sờ nhìn laptop của anh, lòng anh sợ hãi, không nói gì, liền đi tới trước mặt cô, bàn tay duỗi ra, liền đem laptop khép lại.

Vận Nhi ngẩng đầu, thấy anh đau lòng nhìn cô, cảm giác đột nhiên có chút ngượng ngùng, vội lau khô nước mắt trên mặt, đứng dậy, khoe miệng kéo ra một nụ cười, "Anh hợp xong rồi à?"

"Em khóc hả?" Cánh tay dài của Âu Thừa Duẫn duỗi một cái, liền ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô tựa lưng vào ghế, ngón tay dài mảnh khảnh êm ái phất qua gò má của cô, mang theo dòng điện đánh vào trong lòng của Vận Nhi, hiện lên từng tia ngọt ngào.

Loại thân mật này khiến Vận Nhi hơi bất ngờ, cô tựa đầu vào ngực anh, liều mạng lắc đầu, có chút đau lòn vì anh, lại có chút cảm thấy anh ngốc.

"Còn nói không có, ánh mắt em đều đỏ lên kìa!" Âu Thừa Duẫn đối với phản ứng nhu thuận của cô rất hưởng thụ, ngón tay lướt qua lông mi thật dài của cô, dịu dàng hôn lên mi mắt cô.

"Duẫn, em muốn biết cha em như thế nào? Sinh nhật ngày hôm qua của ông, em lại làm cho ông tức giận!"

Vận Nhi như đứa nhỏ làm sai việc, dùng đôi mắt to đáng thương yên lặng nhìn Âu Thừa Duẫn. Ngay sau đó, lại bị anh che mắt, không chịu nổi, một ánh mắt, lại làm đầu óc anh choáng váng, Âu Thừa Duẫn rất không có chí khí phát hiện, ở trước mặt cô, anh một chút tự chủ cũng không có.

"Cha em bây giờ vẫn còn nổi nóng, chờ thêm mấy ngày, anh cùng em trở về, được không?" Giọng nói của Âu Thừa Duẫn khàn khàn mang theo tính toán, hiện tại muốn trối lại cô ở bên mình, an ủi hai năm cô đơn.

"Anh cả thì sao? Anh cả cũng giận em phải không?" Vận Nhi có chút luống cuống, đó là người nhà của cô, mặc dù cô không tán thành cách làm của cha, nhưng anh cả đối với cô rất tốt.

Nhưng, cô chỉ coi anh là anh trai, làm sao có thể trở thành vợ anh, bọn họ cũng không hỏi một chút tới cảm thụ của cô, trong lòng Vận Nhi ủy khuất vô cùng.

"Anh ta thích em như vậy, làm sao tức giận được?" Âu Thừa Duẫn hận không thể giấu cô đi, một Tô Vận Nhi, thế nhưng được nhiều người yêu

như vậy, cô chỉ có thể là của anh, Tô Thượng Đông cũng không được.

"Anh cả anh ấy. . . . ." Vận Nhi không biết về sau đối mặt với Tô Thượng Đông như thế nào, cô không biết tình cảm của anh với cô nhiều thế nào, lặng lẽ đợi cô lớn lên nhiều năm như vậy, nhưng đến khi cô trưởng thành lại thuộc về người đàn ông khác, hiện tại thật vất vả có một cái cơ hội, cô lại một lần nữa rời khỏi anh, không ai hiểu trong lòng anh đau đớn bao nhiêu, hơn 30 năm qua, trong lòng đều chỉ có một người phụ nữ, cô lại không thuộc về anh.

"Em là của anh, chỉ có thể là của anh!" Âu Thừa Duẫn không cho cô cơ hội suy nghĩ, nâng mặt của cô lên, bá đạo hôn.

Anh đang dùng phương thức của mình tuyên bố quyền sở hữu người phụ nữ này, chỉ có thể thuộc về Âu Thừa Duẫn anh!

"Anh, em tới nè. . . . ." Âu Dương mở cửa ra phòng làm việc của Âu Thừa Duẫn liền thấy bên trong trình diễn một cảnh nóng bỏng, bởi vì Vận Nhi đưa lưng về phía cô nên Âu Dương không thấy rõ mặt của cô, chỉ biết là anh trai lại đang ăn vụng trong phòng làm việc.

Cô nhất thời liền tức giận, bước nhanh tiến lên vỗ mạnh một cái lên bàn làm việc của Âu Thừa Duẫn, "Anh, anh có thể bớt phóng tính được không, tại sao cứ mang phụ nữ đến công ty hả?" Âu Dương cũng không quên gần đây nữ minh tinh Minna luôn xuất hiện bên cạnh anh, cho dù đáng vẻ thù mị yêu kiều chọc nười cứng chiều, nhưng so với Vận Nhi, cô ta vẫn kém xa!

Vận Nhi nghe được giọng nói của Âu Dương, hốt hoảng muốn đẩy Âu Thừa Duẫn ra. Lúc này Âu Dương mới thấy rõ người tới, thiếu chút nữa dọa chết cô, "Vận Nhi?"

"Ừ?" Hình như Vận Nhi mới vừa nghe được Âu Dương nói, gì mà anh lại mang phụ nữ vào phòng làm việc nha.

Ánh mắt một lần nữa lại rơi trên người Âu Thừa Duẫn, Vận Nhi còn nhớ rõ hôm tối muộn trời mưa kia, bên cạnh anh xuất hiện một vị mỹ nữ.

"Ách. . . . . Cái kia, em cái gì cũng chưa nói !" Âu Dương vừa tiếp xúc với ánh mắt giết người của Âu Thừa Duẫn, cũng biết mình xuất hiện không đúng lúc!

"Em đột nhiên nhớ ra, em còn có chuyện, em đi trước, Vận Nhi, gặp lại sau!" Không chờ bọn họ lên tiếng, Âu Dương vô cùng chân chó lựa chọn chạy trốn, chuyện đùa, lời của cô nếu bị Vận Nhi chất vấn, hiện tại trong mắt Âu Thừa Duẫn trừ Vận Nhi đâu còn nhìn thấy cô em gái này, đợi thêm chút nữa là thành vật hy sinh rồi.

"Âu Thừa Duẫn, có phải anh nuôi rất nhiều ong nhỏ?" Vận Nhi đợi sau khi Âu Dương đi, liền nháy một đôi mắt to ngập nước, tố cáo chỉ trích anh, cô cũng không quên lúc đầu anh có nhiều hoa tâm, mới vừa kết hôn sẽ còn trực tiếp ở trước mặt cô công khai tán tỉnh người phụ nữ khác. Đối với việc anh làm chuyện xấu, Vận Nhi nhất nhất ghi ở trong lòng.

"Em đừng nghe Âu Dương nói bậy, trừ em ra, những người phụ nữ khác cũng không vào được mắt của anh, bảo bối, em phải tin tưởng anh!" Âu Thừa Duẫn buồn bã giải thích, xong rồi, anh không nhìn được nhất chính là tâm can bảo bối của anh rơi nước mắt, việc kia so với trên thân thể anh bị đâm một đao còn đau hơn, mặt Âu Thừa Duẫn chân thành tha thiết nói, còn kém không giơ tay lên thề.

"Anh đừng hòng lừa em, ngày đó em đều nhìn thấy, trước kia còn có gì mà Anna, còn có cái gì Jenny. . . . ." Vận Nhi đếm từng cái một, Âu Thừa Duẫn đầu đầy hắc tuyến, những người phụ nữ kia chỉ sợ đến nay anh cũng không nhớ tên, nhưng người phụ nữ nhỏ của anh lại nhớ rất rõ ràng, hiện tại anh hối hận muốn chết. Lúc trước anh rất tuyệt tình, trên đời lại chỉ có một Tô Vận Nhi, cho nên nhất định anh sẽ thua trong tay cô.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Cô Công Chúa Nhỏ Nhà Nam Cung

Vận Nhi thấy anh không nói câu nào, tưởng anh thừa nhận tất cả những điều đó, đôi mắt to trong suốt hiện lên một tầng sương mù, Âu Thừa Duẫn lập tức hoảng, anh vốn không muốn giải thích cũng vì cô mà phá lệ, “Vận Nhi, anh thề, sau khi có em anh không hề chạm qua người phụ nữ nào khác!”

Âu Thừa Duẫn nói ra lời thề son sắt về mặt của anh vô cùng thành khẩn, cẩn thận mắt qua Vận Nhi trong lòng có vẻ lo lắng, nhưng mà cô vì anh đã chịu nhiều đau khổ như vậy cũng không thể cho qua, về sau, nếu anh lại làm cho cô thương tâm một lần nữa, cô nhất định sẽ quay đầu rời đi không hề do dự.

Âu Thừa Duẫn thấy cô chu miệng nhỏ nhắn lên, không khóc nữa, mới thả lỏng tâm tình, hôn lên miệng cô một chút, trong mắt lộ vẻ sủng nịch, đúng vậy, đều do cô đã dưỡng thành khẩu vị này của anh, hiện tại cho dù có là thiên tiên đứng trước mặt anh anh cũng sẽ không liếc mắt một cái.

Thương Nhĩ Kỳ xoay người, cảm thấy đau đầu dữ dội, đầu vẫn hỗn loạn, nương theo ngọn đèn mờ trong căn phòng tối, thế này anh mới hiểu rõ vị trí hiện tại của mình, đáng chết, làm sao anh có thể ở khách sạn?

Tối hôm qua anh không đuổi theo Vận Nhi, sau đó vô cùng đau lòng đi đến quán rượu, anh nhớ rõ là anh đã uống rất nhiều rượu, nhưng mà dù đang mơ mơ màng màng anh vẫn có cảm giác bên cạnh anh luôn có một cô gái, là Hứa Tâm Lam.

Thương Nhĩ Kỳ đột nhiên ý thức được mình quá lỗ mãng, vội vàng ngồi dậy nhìn thoáng qua bốn phía, đã không còn bóng dáng của cô, mà trên người anh cũng là toàn thân trần trụi, sao lại thế này?

Tối hôm qua anh uống rượu, là Hứa Tâm Lam dẫn anh đến khách sạn, vậy bọn họ...

“Shit!” Thương Nhĩ Kỳ ảo não rửa thầm một tiếng, tửu lượng của anh không tốt đây là chuyện anh đã biết từ lâu rồi, nhưng mà tối hôm qua anh quả thật là mất hết lý trí, chỉ biết là Vận Nhi bị Âu Thừa Duẫn mang đi, trái tim anh cũng bị khoét sạch.

Thương Nhĩ Kỳ xoay người xuống giường, nhặt quần áo vắt lung tung trên đất lên mặc vào, khi xoay người lại phát hiện trên giường lớn có một vết máu hồng đập vào mi mắt anh, chuyện anh sợ hãi thật sự đã phát sinh, thì ra, tối hôm qua không phải là ảo giác.

Người con gái hôm qua anh ôm trong lòng, anh nghĩ là Vận Nhi...

Thương Nhĩ Kỳ lắc lắc đầu, xâu chuỗi lại trí nhớ hỗn loạn ngày hôm qua, cuối cùng rốt cục anh cũng biết, anh đã làm gì!

Anh và Hứa Tâm Lam...

Vận Nhi không nghĩ tới Âu Thừa Duẫn lại hào phóng như vậy, anh vậy mà quyết định cho cô biết tình huống của Thương Nhĩ Kỳ, cô dùng điện thoại của anh gọi cho Thương Nhĩ Kỳ, nhưng một lúc lâu cũng không có ai tiếp, lại gọi tiếp cho Hứa Tâm Lam, cũng tắt máy, Vận Nhi có chút thất vọng trả điện thoại di động lại cho Âu Thừa Duẫn, không biết hai người này đột nhiên làm sao vậy, tại sao tìm khắp nơi không thấy.

Chẳng lẽ Nhĩ Kỳ cũng tức giận sao?

Cô làm cho anh thương tâm như vậy, anh không để ý đến cô chắc cũng đúng thôi!

Vận Nhi yên lặng nhìn Âu Thừa Duẫn, anh vươn tay ôm cô vào trong lòng, dịu dàng an ủi, “Làm cho cậu ta hết hy vọng cũng tốt, em là của anh, Vận Nhi, ai cũng đừng mong cướp đi được!”

Ở trước mặt cô, anh phải rộng lượng, mới có thể dễ dàng tha thứ cho việc trong lòng cô còn nghĩ đến người đàn ông khác, nhưng mà giới hạn là chỉ từ trước đến ngày hôm nay thôi, về sau, anh muốn trong lòng cô chỉ có một mình anh, đúng vậy, Vận Nhi làm cho anh cảm thấy không có cảm giác an toàn, anh rất muốn làm cho cô biết tầm quan trọng của cô đối với anh, đó là không gì có thể thay thế được.

Vận Nhi chưa bao giờ biết anh cần cô giống như cô ý lại, dựa vào anh, đối với cô, anh luôn dùng phương thức riêng của mình để biểu đạt tình yêu với cô, tình yêu của anh dành cho cô, từ lâu đã vượt qua tưởng tượng của cô.

Buổi chiều, Âu Thừa Duẫn nhận được một chiếc điện thoại, sau đó lập tức thần thần bí bí nói muốn đưa cô đến một chỗ.

“Đi đâu vậy?” Vận Nhi ngồi ở trong xe Âu Thừa Duẫn, tò mò không nhìn được hỏi.

“Đi gặp vài người bạn!” Âu Thừa Duẫn cười mỉ mỉ, yêu thương vuốt ve mái tóc của cô, sau đó chở Vận Nhi rời khỏi công ty.

Trong lòng Vận Nhi có nghi ngờ, nhưng mà không nghĩ nhiều, nửa giờ sau, xe dừng lại ở một căn biệt thự rất rộng lớn, vốn nghĩ rằng nhà họ Âu cũng đã đủ lớn, nhưng mà ngôi biệt thự cũng này cũng không thể nói là nhỏ hơn nhà họ Âu, vừa tiến vào, Vận Nhi có cảm giác không chân thật, khoảng sân raast rộng lớn nhưng được bố trí thực ấm áp, có bàn đu dây, núi giả, suối phun, cỏ cây xanh tốt, trên mặt cỏ còn có ghế nằm, mấy cái bàn được

sơn màu trắng, Vận Nhi bị Âu Thừa Duẫn kéo vào trong biệt thự, lập tức nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc.

Thì ra là Tiêu Trác và Mẫn Thiên Hữu.

“Đây là nhà Nam Cung Thần sao?” Trước kia đã nghe Âu Thừa Duẫn nói qua, anh ấy có một cô con gái, Vận Nhi thấy nơi màu sắc trang trí của nơi này đều lấy màu trắng làm chủ, trong phòng khách nơi nơi đều là màu hồng nhạt vậy thì có thể đoán ra được rồi.

“Thật thông minh!” Âu Thừa Duẫn ôm Vận Nhi đi về phía bọn Tiêu Trác, vừa thấy Vận Nhi, Tiêu Trác giống như phát hiện ra lục địa mới, “A, Vận Nhi, chị dâu, hai người đi diễn tuồng gì thế? Ly hôn, tình cảm vẫn tốt như kết hôn à!”

Lời nói của Tiêu Trác lập tức khiến Âu Thừa Duẫn cảm thấy bất mãn, anh tức giận trừng mắt liếc mắt nhìn một cái, Mẫn Thiên Hữu đứng bên trên cạnh trên ghế, “Hâm mộ sao? Vậy cậu cũng ly hôn đi! Noi theo một chút!”

“Anh kết hôn ?” Vận Nhi nghe lời Mẫn Thiên Hữu nói, có chút giật mình, không thể tin nhìn Tiêu Trác vẫn có vẻ bất cần đời.

Lại nhìn Âu Thừa Duẫn, không thể tin được!

“Tôi kết hôn cũng không phải tin tức gì quan trọng, chờ ngày nào đó tôi ly hôn, mới hẳn là cần đốt pháo chúc mừng!” Tiêu Trác hi hi ha ha, tỏ thái độ không có trách nhiệm gì đối với hôn nhân hoàn toàn khiến cho Vận Nhi mở mang tầm mắt, người bạn này của Âu Thừa Duẫn thật đúng là làm cho người ta cảm thấy chán ghét.

Kết hôn là trò đùa sao? Giống như lúc trước cô và Âu Thừa Duẫn cũng là dẫn độn u mê mà kết hôn.

Vận Nhi nháy đôi mắt to khó hiểu nhìn qua nhìn lại Âu Thừa Duẫn, Âu Thừa Duẫn đặt ngón trỏ lên môi cô, ý bảo cô không cần hỏi nhiều, Vận Nhi đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Lần trước không phải nói gậy cho tới gặp gặp Nam Cung Thần bảo bồi nữ nhi sao? Đi, cho người trông thấy cô!” Âu Thừa Duẫn không nhìn kia hai người ý vị thâm trường ánh mắt, đem Vận Nhi ôm chặt trong ngực, liền hướng tới bên trong đi đến.

Đang chuẩn bị đi vào trong đại sảnh, Vận Nhi cũng đã nhìn thấy một cô gái mười sáu mười bảy tuổi, mái tóc quăn kiểu công chúa màu đỏ rượu, ngũ quan khéo léo mà xinh xắn mỗi một chỗ đều được khám vừa đúng, cao gầy cân xứng đáng người, Vận Nhi không khỏi cảm thán, một cô bé thật đáng yêu, cô bé chính là con gái của Nam Cung Thần sao?

“Tôi không nhìn lầm chứ? Duẫn điện hạ thân ái hôm nay cũng đặc biệt đến thăm tôi sao?” Cô bé vừa nhìn thấy Âu Thừa Duẫn, lập tức bay nhanh đến bên cạnh anh, nhưng khi sắp đụng tới Âu Thừa Duẫn, lại bị anh vươn tay ngăn lại, Vận Nhi ở trong lòng càng bị anh ôm chặt hơn, “Vợ tôi đang ở đây, người con gái khác miễn chạm vào!”

Âu Thừa Duẫn vừa nói ra câu này, lập tức làm mấy người đàn ông ở đây cảm thấy kinh sợ.

Thật đúng là nhìn không ra, đàn ông rơi vào cạm bẫy tình yêu sẽ trở nên khùng bố như vậy.

“Oa, chú Duẫn, chú thay đổi rồi à, khi nào thì cha cháu cũng trở nên giống chú đây?” Nam Cung Nhược Hàm híp đôi mắt to, nhìn qua nhìn lại xem xét, tán thưởng Âu Thừa Duẫn, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Vận Nhi đang ở trong lòng anh, phát hiện vị mỹ nữ kia cũng đang dùng một đôi mắt to xinh đẹp nhìn cô, chị gái này, cô thích!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Tình Cảm Đè Nén

"Chị gái xinh đẹp, chị là vợ của anh ấy sao?" Hai mắt tròn to của Nam Cung Nhược Hàm linh động chớp chớp, cười dí dỏm nhìn Vận Nhi.

Khóe môi Vận Nhi lộ ra nụ cười thân thiện, cảm giác cô bé này rất giống Tâm Nhi, thật là một cô bé làm người ta ưa thích, Vận Nhi không có chú ý tới Lúc nghe thấy cách xưng hô này, mặt Âu Thừa Duẫn bên cạnh lập tức tái đi, nha đầu này thế nhưng gọi Vận Nhi là chị, so với anh không phải kém bối phận sao.

Điều này thật không tốt!

"Nhược Hàm, cháu phải gọi là dì!" Âu Thừa Duẫn rất chuyên nghiệp sửa sai cho cô.

Anh vừa lên tiếng, đồng thời bị cả hai cô gái coi thường, Vận Nhi đẩy Âu Thừa Duẫn về phía sau một bước, cười nhẹ nhìn Nhược Hàm, "Chị không phải vợ anh ấy, bọn chị đã ly hôn!"

"Ô Vận Nhi!" Âu Thừa Duẫn nghe được lời cô, tức giận trong lòng lập tức bùng lên, bá đạo vòng tay ôm eo nhỏ của cô, dụ dỗ cô, "Ngoan, chờ chúng ta tái hôn, em lại là vợ anh!"

Hai người đàn ông sau lưng suýt chút nữa cười ngất, đây là đại tổng giám đốc luôn luôn bình tĩnh tự nhiên, cao cao tại thượng sao? Tin tức này nếu truyền đi, ngày mai tuyệt đối sẽ lên trang đầu!

Nam Cung Thần không biết chạy tới bên cạnh bọn họ từ lúc nào, Nam Cung Nhược Hàm lập tức giống như kẹo đường nhào tới, làm nũng trong lòng anh.

"Hôm nay là sinh nhật Hàm Hàm, quà tặng của anh đâu?" Nam Cung Thần kiêu ngạo đứng ở bên trái Âu Thừa Duẫn, dịu dàng ôm lấy Nam Cung Nhược Hàm đang vui sướng khi có người gặp họa, thân là phụ nữ, Vận Nhi nhìn ra loại tình cảm giữa hai người rất đặc biệt, có lẽ ngay cả người trong cuộc cũng không phát hiện ra phần đặc biệt này.

Âu Thừa Duẫn đột nhiên móc một cái hộp tinh xảo từ trong tây phục ra, có thể nhìn ra đồ vật bên trong rất quý giá, nhưng Vận Nhi không biết anh chuẩn bị quà tặng lúc nào, anh cũng không còn nói trước với cô. Âu Thừa Duẫn mặt không đổi sắc liếc Nam Cung Thần một cái, "Cái này đích thân lão Tổng đã giám định thật giả, Nhược Hàm, sinh nhật vui vẻ!"

Vận Nhi hiểu rõ gật gật đầu, nhìn vị tiểu công chúa kia một thân váy hồng hoa lệ lộ ra một nụ cười sáng lạn, "Thì ra hôm nay là sinh nhật của em, sinh nhật vui vẻ!"

"Cảm ơn chị, cảm ơn chú!" Nam Cung Nhược Hàm nhận lấy hộp Nam Cung Thần đưa cho cô, lè lưỡi một cái, lại nhìn Tiêu Trác và Mặc Thiên Hữu đang cười trộm cách đó không xa, "Cháu nói hai chú này, quà tặng của các chú đâu? Chú Tiêu Trác tại sao vợ không tới?"

Thì ra Tiêu Trác thật sự đã kết hôn, Vận Nhi vẫn có chút không thể tin được.

"Chú nói Hàm Hàm, sao trong mắt cháu chỉ có quà thế? Chú Tiêu Trác đại soái ca đứng trước mắt cháu đây không phải là món quà tốt nhất sao, nếu không thì, chú giao mình cho cháu?" Tiêu Trác rất tự tin đưa chính mình đến trước mặt Nam Cung Nhược Hàm, một khắc sau lại bị Nam Cung

Thần một phát đẩy ra, cái giận trừng anh một cái, "Cậu đừng làm hư con gái tôi!"

"Thôi đi, cậu là đồ lạnh lùng, tôi còn không rõ sao, cọc gỗ cậu dạy Hàm Hàm như vậy làm sao có người thích được? Hàm Hàm, để chú ôm cháu một cái rồi đưa tặng!" Tiêu Trác làm một bộ không sợ chết, thậm chí không chú ý đến ánh mắt giết người của Nam Cung Thần.

Nam Cung Nhược Hàm giống như không nghe thấy lời của anh, ngoan ngoãn đứng ở bên người Nam Cung Thần, khiến Tiêu Trác buồn bã than thở, cuối cùng phải đưa quà cho cô.

"Xem ra các cậu đều đã thương lượng tốt, biết tôi mở Châu Bảo Hành, thật biết lợi dụng hợp lý tư nguyên!" Nam Cung Thần hiếm khi cười lạnh, khiến Tiêu Trác và Mẫn Thiên Hữu cười to không ngừng,

Không nghĩ tới Nam Cung Thần luôn luôn khôn khéo như hồ ly ngay cả cái này cũng tính toán chuẩn xác như vậy.

Tối nay biệt thự Nam Cung rất náo nhiệt, Vận Nhi từ trong cuộc nói chuyện của bọn họ mới biết, thì ra Nam Cung Nhược Hàm từ tám tuổi đã được Nam Cung Thần thu dưỡng, hiện tại mười sáu tuổi, tám năm bên nhau, cho dù ai đều nhìn ra, đây là tình cảm không bình thường, chẳng qua Nam Cung Thần dường như cũng rất lạnh lùng, giống như đang đè nén.

Từ nhà Nam Cung ra ngoài đã hơn chín giờ tối, cuối mùa thu gió đêm rất lạnh, trên người Vận Nhi vẫn mặc âu phục ngày hôm qua, cơ thể có chút lạnh, Âu Thừa Duẫn lập tức cởi âu phục trên người khoác lên người cô trên, mười ngón tay đan chặt nhau, mang lại cho lẫn nhau một loại cảm giác thân mật.

"Tiêu Trác kết hôn lúc nào vậy?" Vận Nhi ngồi bên trong xe, nhin không được hỏi nghi ngờ trong lòng, thật rất khó tưởng tượng, có một người phụ nữ có thể buộc Tiêu đại soái ca như gió bên mình.

Bình thường nhìn anh đều là một bộ dạng không đứng đắn, nhưng tối nay chính anh lại có chút khác thường, lúc ăn cơm như có điều suy nghĩ luôn nhìn chăm chăm Vận Nhi, Âu Thừa Duẫn chú ý tới ánh mắt của anh, nếu như không phải anh em của mình, anh nhất định sẽ móc con người của anh ra.

"Ừ. . . . . Trước đây không lâu!" Âu Thừa Duẫn giống như không muốn nói thêm về hôn sự của Tiêu Trác, trên thực tế anh cũng mới biết sau đó, chuyện kết hôn thế nhưng giấu anh tốt như vậy.

Lúc biết được hôn lễ, anh mới hiểu Tiêu Trác cũng là bất đắc dĩ.

Anh cố ý không nói, là không muốn cho Vận Nhi biết hôn lễ không vui vẻ của bọn họ!

"Ừ. . . . ." Vận Nhi tò mò, Âu Thừa Duẫn hiểu, nhưng đối với vợ của Tiêu Trác, trực giác anh bảo Vận Nhi cần giữ khoảng cách, họ không phải người cùng một đường.

Vận Nhi quá đơn thuần, cũng chỉ có người như Nam Cung Nhược Hàm anh mới yên tâm để các cô gặp mặt.

Vận Nhi cảm giác mấy người bọn anh đều giống như người từng trải, thân phận của bọn họ thoát nhìn dường như rất cao, nhưng cô cảm thấy rất thần bí, cho nên Âu Thừa Duẫn không nói cho cô biết một thân phận khác của anh. Anh sợ cô suy nghĩ nhiều, mà năm nay anh cũng ba mươi tuổi rồi, chỉ cần thối lui khỏi Địa Ngục Môn, về sau anh không còn là Tàn Thần nữa, mà chỉ là Âu Thừa Duẫn tổng giám đốc tập đoàn SK.

"Chúng ta bây giờ phải đi kia à?" Trong lòng Vận Nhi có chút bài xích nhà trong lời anh nói.

Âu Thừa Duẫn giống như có thể nhìn ra lo ngại trong lòng cô, không cưỡng cầu, mà chở Vận Nhi đến một dãy biệt thự bên bờ biển của anh.

"Tạm thời em ở nơi này, có được không?" Sau khi đến Âu Thừa Duẫn liền hỏi ý kiến Vận Nhi.

Vận Nhi vừa nhìn thấy biệt thự này, liền nghĩ đến biệt thự ở Thiên Sa đảo, nếu như nhìn kỹ nơi này thật sự có chút giống nơi đó, chỉ nhìn một lần, Vận Nhi liền thích nơi này.

Thấy Vận Nhi gật đầu nhận lời, trên mặt Âu Thừa Duẫn mới lộ ra một nụ cười thỏa mãn, ôm lấy Vận Nhi đi tới biệt thự, tổng cộng có năm tầng, tầng trên cùng ngắm có thể trông ra cả bờ biển, Âu Thừa Duẫn đưa Vận Nhi tới tầng năm, tùy ý để gió lạnh thổi tới, bọn họ ôm nhau cùng ngồi trên mặt thảm, nhìn ánh trăng sáng tỏ bên ngoài cửa sổ.

Ánh trăng nhu hòa xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng khúc xạ trên sân thượng, Vận Nhi có thể cảm giác được hơi thở nóng rực của Âu Thừa Duẫn mang theo dự vọng phun ở cổ cô, nhất thời, không khí trở nên mập mờ, Vận Nhi vừa mới chuyển đầu, liền bị anh hôn. . . . .

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Ngọt Ngào Đã Lâu

Thân thể Âu Thừa Duẫn nóng bỏng dán vào người Vận Nhi, bàn tay nóng rực giống như mang theo dòng điện khiến cô kinh hãi, cho đến khi bị anh hôn hít thở không thông, đại não Vận Nhi thiếu dưỡng khí, anh mới buông cô ra, dùng sức hô hấp.

"Vận Nhi. . . . ." Âu Thừa Duẫn mê muội nhìn chăm chăm vào gương mặt đẹp như hoa của cô điểm một rặng mây hồng, càng thêm làm động lòng người, ngón tay thon dài của anh từng chút một vuốt ve ngũ quan xinh đẹp của cô, khiến Vận Nhi thở gấp, cảm giác trong cơ thể chảy một dòng điện khác thường, loại cảm giác này khiến cô quên mất mình là ai.

Cô chưa từng quên anh đã từng khiến cô vui vẻ, cặp mắt Vận Nhi mê ly chăm chú nhìn cổ anh, môi anh đào màu hồng giống như quét mật, mang theo màu sắc mê người. Âu Thừa Duẫn không khống chế được nữa, đặt toàn bộ thân hình cô nằm ngang trên mặt thảm, sau đó then thể cao lớn đè lên thân thể mềm mại của cô.

Hô hấp nặng nề, liên tục thở gấp, mang theo dục vọng ẩn nhẫn đã lâu, Âu Thừa Duẫn tự thân động thủ cởi quần áo mỏng manh đáng thương trên người cô, xé một lần, thân thể hoàn mỹ của Vận Nhi liền hiện ra ở trước mắt anh, cặp mắt mê ly ngẩn ngơ, lại trào lên dục niệm mãnh liệt cuồng nhiệt, đánh tan một tia lý trí cuối cùng của anh.

"Không, không cần!" Vận Nhi cảm giác trên người chột lạnh thì một tia lý trí còn sót lại nói cho cô biết. Không thể, cô không thể lần nữa lại trầm luân trong dục dằng của anh.

Đôi mắt sáng sủa mang theo ý sợ hãi khiến Âu Thừa Duẫn chần chờ một chút, nhưng phần dưới của anh đã bành trướng, dục hỏa như muốn lao ra khỏi cơ thể, chỉ có cô mới có thể hạ hỏa.

"Vận Nhi, em muốn hại chết anh sao? Lão bà, hai năm rồi, em liền thỏa mãn anh một!" Âu Thừa Duẫn không muốn ép cô, cũng không muốn cô dưới tình huống cô không muốn mà muốn cô, nhưng vừa chạm đến cô, anh luôn khó khăn kìm nén mình.

Nghe giọng nói khàn khàn của anh, thân thể nóng rực của Vận Nhi khó nhịn mà nghĩ muốn co rúm, nhưng cô biết phía dưới của anh, một động tác cũng sẽ nhóm lửa tự thiêu, thân thể của cô phơi bày sáng bóng, cơ thể Vận Nhi dưới bàn tay của anh vô cùng nhạy cảm, cuối cùng cô bỏ một tia kháng cự cuối cùng, tuyfys anh xâm lược...

Âu Thừa Duẫn nhanh chóng cởi sạch y phục trên người, lồng ngực nóng rực mà kêu gọi dính vào đôi gò bồng mềm mại của cô, làm anh càng ngày càng gấp rút hô hấp. Vận Nhi cảm giác xấu hổ không chịu nổi, tư thế của bọn họ thật sự có chút khó coi. Hơn nữa lại còn ngay trên sân thượng, Vận Nhi thậm chí có thể cảm giác được ánh trăng rơi trên thân thể hai người, làm cô bói rồi.

Âu Thừa Duẫn đã không kịp nghĩ nhiều như vậy, lật người một cái, nặng nề đè lên cô, bắt đầu hôn mỗi một tấc da thịt của cô, lúc thân thể của cô có chút trở nên ướt át mà đói khát, anh đột nhiên buông ra, khoe môi nhếch thành nụ cười xấu xa, Vận Nhi đột nhiên có chút không thích ứng, lẩm bẩm một tiếng, cặp mắt nháy hơi nước, bất mãn nhìn anh.

"Vận Nhi, bây giờ có thể rồi sao? Em chuẩn bị xong chưa?" Phía dưới của Âu Thừa Duẫn nóng rực chống đỡ phần mềm mại của cô, Vận Nhi cắn môi dưới, quay mặt đi, rưng rưng nước mắt gật đầu một cái. Lúc này Âu Thừa Duẫn mới tiến phần dưới vào trong thân thể của cô, đợi đến khi cô

hoàn toàn chứa sự hiện hữu của anh, anh mới được thỏa mãn bắt đầu ra vào.

Cảm giác mà cô mang lại, vẫn như hai năm trước tốt đẹp như vậy, khít chặt mà mềm mại, làm cho anh muốn ngừng cũng không thể, ra vào cơ thể cô, theo quy luật cứ thế ra vào, mãi cho đến khi hai người đều đạt tới cũng đỉnh của sự sung sướng, Âu Thừa Duẫn vẫn lưu luyến ôm chặt lấy cô.

Cô nằm ở trong ngực anh, nhỏ bé như vậy, an tĩnh như vậy, trên gương mặt mang tầng mờ hôi mịn, Âu Thừa Duẫn đưa đầu lưỡi ra, thân mật liếm ngửi quan của cô, không khí ẩm ướt, lại đốt lên nhiệt tình đã lắng dịu.

"Vận Nhi. . . . ." Âu Thừa Duẫn chưa thỏa mãn dục vọng, nhìn chăm chăm vào người phụ nữ nhỏ trong ngực dường như đã cực kỳ mệt mỏi, bàn tay không an phận vuốt ve thân thể mềm mại đầy vết hôn của cô, xúc cảm nhẵn nhụi làm anh thêm thống khổ. Không thấy cô đáp lại, anh lật người, thân thể tiến thẳng vào, lại một lần nữa ra vào trong cơ thể cô, thân thể Vận Nhi đau xót, lập tức hé mở đôi mi thanh tú, uất ức nước nở, "Âu Thừa Duẫn, anh đi xuống!"

Lúc này anh thú tính đại phát nơi nào còn lắng nghe cô..., chẳng qua là nhìn gương mặt cô nhăn lại thì không khỏi thả chậm tốc độ, đợi đến khi sự nhiệt tình của cô bị anh kích thích thì lại dẫn cô tiến hành một vòng kịch chiến mới.

Lần đầu tiên thân mật kết hợp sau hai năm, lại dưới trường hợp như vậy, Vận Nhi vừa giận vừa tức đẩy anh, trong miệng không ngừng mắng, "Âu Thừa Duẫn, anh cầm thú!"

Ô ô ô, cả đêm làm tình vô độ, thể lực của anh đến cùng có bao nhiêu kinh người?

"Không thể trách anh, hai năm không chạm vào em, cả đêm mới có thể bồi thường cho anh, Vận Nhi, em phải thông cảm, không thể vứt bỏ người

chồng tinh lực dồi dào như anh, hạnh phúc về sau của em liền để anh phụ trách!" Âu Thừa Duẫn rất không biết xấu hổ nói lời tâm tình ở bên tai Vận Nhi làm cô mặt đỏ tới mang tai.

"Anh cút ——" Vận Nhi tức giận không nguôi, nhìn mặt anh cười như ý, liền âm thầm áo não tự trách không kiên định, làm sao lại dễ dàng bị anh ăn như vậy, hình như cô còn chưa nói tha thứ cho anh!

Chịu đựng thân thể đau đớn, Vận Nhi nghĩ đứng dậy trở lại phòng ở tầng dưới, người này nhất định là sớm có dự mưu, nói mang cô tới tầng trên nhìn cảnh đêm, đều nhìn đến quên trời đất! ! Suy nghĩ một chút cô liền buồn bực!

"Em làm gì đấy?" Vận Nhi vừa định đứng dậy, một đôi ma trảo vươn tới bên hông cô, cô không chịu nổi sợ hãi kêu ra tiếng, rồi lại bị môi mỏng của Âu Thừa Duẫn chặn lại, "Lão bà, anh chỉ muốn ôm em trở về phòng, em cho rằng anh muốn làm gì?"

Cố ý, anh tuyệt đối là cố ý, Vận Nhi thề, về sau tuyệt đối phải cách anh một khoảng cách an toàn!

Lời này hình như trước kia cô cũng đã nói!

Sau khi được anh ôm trở lại phòng ngủ tầng hai, anh vẫn còn rất không biết xấu hổ hỏi cô muốn đi tắm hay không, Vận Nhi tức giận liền muốn dùng gối đập đầu anh, cô cũng không quên, lúc trước anh như thế nào lừa gạt cô cùng nhau tắm rửa sau đó lại nhân cơ hội đối với cô mưu đồ bất chính.

Vận Nhi đã không còn nhiều hơi sức cùng anh tranh cãi rồi, bị anh giảng co hồi lâu, hiện tại cô chỉ muốn ngủ một giấc, nhưng anh cũng không tính toán thả cô, ngay cả khi ngủ tay đều không quy củ sờ loạn trên người cô.

Cho đến khi trời sắp sáng, Vận Nhi mới mơ hồ ngủ mất, nhưng cũng không biết cách bao lâu sau, bị một hồi tiếng hít thở dồn dập rồi loạn đánh thức, trên mặt cảm giác ấm áp nhắc nhở cô, bên cạnh cô có một con sói đang nằm.

"Âu Thừa Duẫn, anh đừng tay cho em!" Ý thức được bàn tay của anh đang ở trước ngực cô, Vận Nhi không khách khí một chưởng vỗ lên gương mặt tuần tú phóng đại trước mặt, không nhìn anh tỉ mỉ thiết kế mỹ nam kế. Hiện tại cô vẫn có thể cảm giác được thân thể đau nhức, nhắc nhở tối hôm qua bọn họ điên cuồng như thế nào.

A, Tô Vận Nhi, cô càng ngày càng tà ác rồi, tối hôm qua rõ ràng cũng rất phối hợp, nghĩ đến đây, cô liền hận không được tìm một cái lỗ để chui xuống.

Âu Thừa Duẫn nhìn thấu tâm tư của cô, lẩn người đề lên thân thể cô, sáng sớm ánh rạng đông thông qua màn che từ từ dâng lên, bên trong nhà cũng là một mảnh kiều diễm, Âu Thừa Duẫn thừa dịp làm loạn ở bên tai cô, dịu dàng dụ dỗ, "Vận Nhi, chúng ta tái hôn có được không?"

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Sai Lầm

Vận Nhi không kiên nhẫn đẩy gương mặt tuần tú chướng mắt kia ra, thờ phì phì đẩy anh, kéo chặn che kín mặt, có chút tùy hứng nói, "Không cần, không muốn, em không đồng ý!"

Mỗi lần đều dùng sức mạnh với cô, thậm chí không để ý cảm thụ của cô, Vận Nhi vừa yêu vừa hận người trước mắt.

"Vậy em còn muốn để anh chờ bao lâu, lão bà, anh đã không thể chờ nữa, em đáp ứng đi!"

Âu Thừa Duẫn không ngừng cố gắng, kéo chặn đấp trên mặt cô xuống, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt của cô, kiên nhẫn dụ dỗ, Vận Nhi hừ nhẹ một tiếng, trừng mắt liếc anh, luôn nói không ép cô, hiện tại này không phải là bức bách cô sao!

"Âu Thừa Duẫn, em nói lại một lần nữa, hôn nhân này không phải anh nói kết liền kết, nói ly thì ly, nói phục liền phục, anh coi Tô Vận Nhi em là gì?" Vận Nhi phiền não ngồi dậy, trên mặt tràn đầy tức giận, nhìn Âu Thừa Duẫn sừng sốt, người phụ nữ nhỏ phát uy, hậu quả thật sự không chịu nổi. Âu Thừa Duẫn tự biết đuối lý, dù sao hiện tại cũng đã dụ dỗ lên giường, về sau anh thực chiến nhiều thêm mấy lần, đến sinh khi gạo nấu thành cơm, xem cô còn nói không nữa hay không, Âu Thừa Duẫn cười xấu xa, ánh mắt tà ác dừng lại ở bụng Vận Nhi, đứa nhỏ kia, là tiếc nuối tồn tại trong lòng của hai người, anh thật sự rất muốn có một kết tinh của cô và anh.

Vận Nhi bị ánh mắt bỉ ổi của anh nhìn chăm chăm, cả người không được tự nhiên, nắm gối đầu sau lưng ném tới mặt anh, "Lưu manh!"

Trên trán Âu Thừa Duẫn tràn đầy vệt đen, nói thế nào anh cũng là nam kim cương toàn bộ châu Á, thế nào đến miệng cô lại thành lưu manh, nhưng mà anh tuyệt không để ý giờ trò lưu manh với cô, dường như mỗi lần khi dễ cô đều khi dễ đến nghiện.

Nhìn cô uể oải không phấn chấn, bộ dáng có chút mệt mỏi, Âu Thừa Duẫn cũng không nhẫn tâm quấy rầy cô, mà ôm cô yên tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Khi Vận Nhi tỉnh lại, mặt ánh mặt trời đã chiếu qua cửa sổ vào phòng, cô nhìn đồng hồ treo tường ở đầu giường, vị trí bên cạnh đã không còn ai, Vận Nhi hít sâu một hơi, không biết anh rời đi lúc nào, cô ngủ rất sâu, một chút cảm giác cũng không có. Ngồi dậy chuẩn bị đi tắm, hiện tại toàn thân cô vô cùng đau nhức, trong miệng lại mắng Âu Thừa Duẫn cả tram lần.

Trong tủ quần áo treo đầy các loại y phục, Vận Nhi nhìn cũng có chút hoa cả mắt, này là anh đã sớm chuẩn bị tốt sao? Là anh đoán cô sẽ đến, tất cả đều là vì cô mà chuẩn bị, Vận Nhi biết anh dụng tâm lương khổ, trong lòng cảm thấy có một tia ngọt ngào.

Tiện tay cầm một hai bộ quần áo trắng đen kết hợp, quần jean, lúc tắm xong đi ra, phát hiện điện thoại trên tủ đầu giường đúng lúc vang lên, đó không phải là điện thoại di động của anh sao?

Vận Nhi vừa lau tóc đi qua một bên cầm điện thoại di động của anh lên, sau đó liền truyền đến giọng nói dịu dàng của Âu Thừa Duẫn, "Rời giường rồi sao?"

"Lão bà?" Âu Thừa Duẫn cho là cô không nghe được, giọng nói lại gia tăng một chút, Tín vừa mới đi tới cửa phòng làm việc để tìm anh, nghe được một tiếng buồn nôn này của anh liền thức thối lui ra ngoài.

"Dạ?" Vận Nhi trượt tay, điện thoại di động rơi trên đất, sau đó lại nhặt lên đặt ở bên tai, không nghe thấy câu anh vừa mới nói, "Làm sao vậy?"

"Có đói bụng hay không, anh đón em đi ăn cơm có được không?" Biểu hiện của Âu Thừa Duẫn bây giờ hoàn toàn là người chồng hoàn mỹ, Vận Nhi nghe lời tràn đầy cưng chiều của anh, cười ngọt ngào, "Không cần, anh cứ làm việc đi, em muốn đi ra ngoài một chuyến!"

"Em muốn đi đâu?" Nghe cô nói muốn rời đi, anh lập tức trở nên khẩn trương.

"Đi tìm Tâm Lam, đừng lo lắng, buổi chiều em lại đến công ty tìm anh!" Vận Nhi chỉ muốn biết bọn họ xảy ra chuyện gì, sẽ không không nói với anh một tiếng liền rời đi, Âu Thừa Duẫn mới để cô đi ra ngoài một mình.

Ở trong mắt Vận Nhi, Âu Thừa Duẫn càng ngày càng cẩn thận, cô cảm thấy anh thật sự đã thay đổi, càng ngày càng giống người chồng hợp cách, cùng anh tái hôn chỉ là chuyện sớm muộn, chẳng qua hiện tại cô không muốn bởi vì nhất thời xúc động mà lần nữa nhảy vào phần mộ hôn nhân.

Lúc Vận Nhi đi ra khỏi biệt thự thì nơi đó đã có chừng một chiếc xe đang đợi cô, khu biệt thự bờ biển đều là tư nhân, vùng này cũng không có xe taxi, Vận Nhi rất cảm kích Âu Thừa Duẫn đã suy nghĩ chu đáo, không chút do dự ngồi vào xe anh vì cô chuẩn bị, đến cao ốc Hứa thị thì dừng lại, Vận Nhi đuổi tài xế trở về, cô cũng không biết dừng lại bao lâu.

Lúc Vận Nhi gặp lại Hứa Tâm Lam có chút giật mình, chỉ hai ngày không thấy, sao cô có thể trở nên tiêu tụy như vậy, cặp mắt hiện đầy quầng thâm, sắc mặt có chút tái nhợt, xem ra tinh thần thật không tốt.

"Cậu làm sao vậy?" Vận Nhi vươn tay sờ sờ cái trán của cô, hình như cũng không ngã bệnh mà!

"Điện thoại di động cũng không mở, tớ tìm cậu khắp nơi!" Vận Nhi xuất hiện khiến Hứa Tâm Lam có chút ngoài ý muốn,

Nhìn ra, ánh mắt của cô nhìn Vận Nhi có chút né tránh.

"Sao thế? Mệt mỏi sao, tớ sợ muốn chết!" Trên mặt Hứa Tâm Lam xuất hiện nụ cười mệt mỏi, Vận Nhi nhìn ra cô có cái gì không đúng, tâm tư trong lòng cô ấy chưa bao giờ giấu được cô, nhưng lần đầu tiên, cô lại lựa chọn trốn tránh.

"Ai nha, cậu đừng đoán mò, tớ không sao! Đúng rồi, bây giờ cậu và Âu Thừa Duẫn ở cùng một chỗ sao?"

Chuyện cô cùng Âu Thừa Duẫn một hai lời cũng không thể nói rõ, nhưng Hứa Tâm Lam biết cô vẫn luôn thương anh, thế nhưng, Thương Nhĩ Kỳ nên làm gì bây giờ? Người kia yêu cô ấy, thậm chí ở lúc ôm cô đều gọi tên Vận Nhi, Hứa Tâm Lam nghĩ tới đêm hôm đó, cô lại hoảng sợ!

"Ừ. . . . . Anh ấy muốn tái hôn, tớ không đồng ý!"

"Tâm Lam, cậu có biết Nhĩ Kỳ đang bận cái gì không? Điện thoại của anh ấy vẫn luôn không gọi được!" Vận Nhi càng nhìn càng thấy hai người bọn họ kỳ quái, không biết có phải cảm giác của cô sai hay không, thế nào lại cảm giác hai người bọn họ đều giống như cố tình tránh né cô.

Chẳng lẽ một lần nữa cô trở lại bên cạnh Âu Thừa Duẫn, cũng không thể cùng anh làm bạn nữa sao?

"Không, không, tớ không biết. . . . ." Hứa Tâm Lam có chút chột dạ lắc đầu, vừa nghĩ tới Thương Nhĩ Kỳ cô có cảm giác lạnh từ đầu đến chân, trên thực tế Thương Nhĩ Kỳ cũng đã tới tìm cô, nhưng cô cự tuyệt gặp mặt anh, giữa bọn họ xảy ra quan hệ như vậy, cô không biết phải đối mặt anh như thế nào.

Cô biết đêm đó anh uống say, trong tiềm thức của anh vẫn luôn nghĩ tới Vận Nhi, hoặc giả cũng bởi vì đáy lòng cô có tư tâm, lúc anh ôm cô, cô lại không đẩy anh ra, vì vậy liền xảy ra những chuyện hoang đường kia.

Anh là vô ý thức, nhưng cô lại thanh tình, cho nên sáng sớm cô liền rời đi, sau đó lại không biết nên phải đối mặt với anh như thế nào, là chính cô tâm cam tình nguyện, nhưng anh không yêu cô, trong lúc bất chợt Hứa Tâm Lam phát hiện, mình thật đáng thương. . . . .

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Nên Bị Trừng Phạt

Vận Nhi cũng không tiếp tục hỏi nữa, Hứa Tâm Lam hoảng hốt, cô nhìn có thể nhìn thấy, cũng cảm thấy có một loại dự cảm không tốt, như là đã xảy ra chuyện gì đó mà cô không biết!

“Đúng rồi, Vu Nặc đã quyết định gả cho anh hai của tớ!” Hứa Tâm Lam đột nhiên nhớ chưa nói chuyện quan trọng này cho cô biết, Vận Nhi nghe xong có chút giật mình, tuy rằng cô cũng có thể đoán được kết quả sẽ như vậy, nhưng mà, Hứa Minh Nhân thì sao, “Vậy anh cả của cậu...”

“Ai, anh cả của tớ lần này thật sự bị tổn thương sâu sắc, không biết đã đi đâu, cũng không ai tìm thấy anh ấy...” Hứa Tâm Lam có chút phiền muộn nói, gần đây mọi chuyện thật đúng là không thuận lợi, chuyện gì đều hỗn loạn, trộn lẫn cùng một chỗ, cô cũng cảm thấy có chút mệt.

Vận Nhi có thể cảm nhận được tâm tình hiện tại của Hứa Minh Nhân, thời điểm anh trả giá vì mẹ con Vu Nặc cô cũng đều nhìn thấy, hiện tại cha của Tâm Nhi đã xuất hiện, nhưng lại là em trai của anh, lựa chọn buông tay, có biết bao khó khăn!

“Anh cả sẽ hiểu rõ thôi ...” Vận Nhi cũng không biết nên an ủi cô như thế nào, cô nghĩ, hiện tại trong lòng Vu Nặc nhất định cũng sẽ rất khổ sở? Từ ngày đó, sau khi giao Tâm Nhi cho cô ấy xong, cô cũng chưa từng gặp lại hai người họ, cũng có chút nhớ Tâm Nhi!

Sau khi Âu Thừa Duẫn xác định được tung tích của Vận Nhi, cũng không sốt ruột đi tìm cô ngay, trước mắt anh còn có một chưa làm.

Viễn Thái, trong văn phòng của tổng giám đốc, sắc mặt Tô Thượng Đông vô cùng uể oải, buông bút trong tay, xoa xoa mi tâm, vẫn là vẻ mặt không yên lòng, hai ngày trôi qua, vốn nghĩ rằng Vận Nhi sẽ chủ động đến tìm anh, nhưng mà không có.

Chẳng lẽ là hành động ngày đó dọa đến cô sao?

Chẳng sợ ngày đó cô khẳng định hay phủ định, anh nghĩ anh cũng sẽ không bức cô, bởi vì anh không muốn làm cho cô khó xử, chuyện Tô Viễn Hàng quyết định cũng không làm sắc mặt anh thay đổi, mà trong lòng anh cũng khát vọng có thể có được cô.

Nhưng mà cô lại lựa chọn rời đi!

Kỳ thật ngày đó sau khi Vận Nhi rời đi, chuyện thứ hai Tô Viễn Hàng căn bản không hề tuyên bố, một khi tin tức tiết lộ ra ngoài, đối với Vận Nhi hay công ty đều tạo thành ảnh hưởng tiêu cực không thể đo lường, cho nên Âu Thừa Duẫn mới yên tâm giữ Vận Nhi bên cạnh như vậy sao?

Vậy Vận Nhi đâu? Là cô tự nguyện rời đi cùng anh ta, có phải đã muốn tha thứ cho anh ta hay không?

Đối với Vận Nhi, anh không muốn buông tay, lại không nắm được tay cô...

Tô Ân Huệ không nghĩ tới Âu Thừa Duẫn sẽ chủ động tìm đến cô, từ ngày anh từ chối cô một lần nữa ở nhà họ Tô, cô đã muốn cố gắng khắc chế chính mình quên anh đi, anh lại ở thời khắc cô buông bỏ cho cô một hy vọng mới.

“Tổng giám đốc Tô, tôi không ngăn được anh ấy...” Thư ký thấy Âu Thừa Duẫn khí chất quý phái khiếp người, thật cẩn thận đi theo phía sau anh đi vào văn phòng, khi Tô Ân Huệ nhìn thấy người tới, không không

chế được sự vui vẻ trên khuôn mặt, lập tức nói với thư ký, “Cô đi ra ngoài trước đi!”

“Thừa duẩn, sao anh lại tới đây?” Trước kia anh đều tỏ ra cao cao tại thượng, như bậc đế vương nhìn xuống cô, hiện tại Tô Ân Huệ đứng ở trong văn phòng, mặc kệ cô có giả bộ trấn tĩnh như thế nào, vẫn không khống chế được sự nôn nóng trong lòng.

“Đến xác nhận với cô một chuyện!” Dáng vẻ Âu Thừa Duẩn kiêu căng đứng thẳng trong gian phòng cao gấp đôi anh nhưng khí thế cũng không thấp tí nào, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng vào Tô Ân Huệ như đang nhìn con mồi, hứng thú cười, cô đang chột dạ sao?

“Chuyện gì?” Tô Ân Huệ loáng thoáng cảm giác được dường như là anh đã biết chuyện gì đó, nhưng mà cô không biết mình đã là chuyện gì sai.

“Hai năm trước tôi đã hỏi cô, có phải cô nhạt được nhẫn của tôi hay không?” Hai tròng mắt anh nhíu lại, độ ẩm bên trong lập tức hạ xuống vài lần, Âu Thừa Duẩn nâng mi mắt, thân hình cao lớn lập tức bao phủ đáng người nhỏ bé của cô.

Là anh đã xem nhẹ cô sao? Tâm tư của người phụ nữ này thật đáng sợ, đã không phải chỉ một lần chạm đến giới hạn của anh!

“Em, em không biết anh đang nói cái gì...” Tô Ân Huệ đẩy cơ thể anh đang đến gần cô theo bản năng, trước kia cô luôn tìm mọi cách để càng ngày càng gần anh, nhưng mà hiện tại khi anh tiếp cận cô, cô lại cảm thấy sợ hãi, mỗi lần anh lộ ra nụ cười tàn độc trước mặt cô chính là biểu hiện của việc anh đang vô cùng tức giận.

Là vì Vận Nhi và Thừ Huyền nên mới lần nữa tha thứ cho cô, nhưng mà cô lại tiếp tục chạm vào điều tối kỵ của anh!

“Không biết sao?” Âu Thừa Duẫn cười mỉa hoặc, đột nhiên rút từ trong ví ra một chiếc nhẫn tinh xảo, Tô Ân Huệ kêu lên sợ hãi lui về phía sau từng bước, thân thể nặng nề đập vào cạnh bàn cứng ngắc phía sau, cả người bị đau, nước mắt cũng không nhịn được chảy xuống.

Làm sao anh lại lấy được? Cô nhớ rõ là cô đã vứt đi rồi mà!

“Nhớ rõ, tôi đã từng cảnh cáo cô, sự nhẫn nại của tôi là có hạn, Tô Ân Huệ, từ hôm nay trở đi, dứt xéo khỏi biệt thự của tôi!” Trừng phạt cô không chỉ có như thế, Viễn Thái là của nhà họ Tô, cho nên anh sẽ không động tới, bởi vì hiện tại anh đã xem Tô Vận Nhi thuộc sự sở hữu của anh, bảo bối của anh, về sau anh sẽ không để cho cô chịu một chút ủy khuất nào nữa.

Biệt thự lưng chừng núi này là danh nghĩa của Thừa Huyền tặng cho cô ta, hiện tại anh cũng muốn thu hồi lại, về sau tất cả mọi thứ có liên quan đến người phụ nữ này, đều không có quan hệ gì với anh, mà anh cũng sẽ không cảm thấy hổ thẹn với Thừa Huyền nữa, loại phụ nữ như thế này, hoàn toàn không xứng đáng để anh phải trả giá như thế!

“Tại sao anh có thể đối xử với em như vậy? Vận Nhi có gì tốt hơn em? Anh vốn là của em...” Tô Ân Huệ khóc âm lên, muốn phát nói ra tất cả những ủy khuất mình phải chịu đựng, chẳng sợ anh không để ý đến chút nào, cô cũng sẽ không ghen tị với em gái cô như người điên, đó là đứa em gái mà cô nhìn lớn lên từ nhỏ!

“Chuyện mà cô đã làm với tôi tôi sẽ không nói cho Vận Nhi biết, cho nên, Tô Ân Huệ, về sau đừng xuất hiện trong tầm mắt tôi nữa!” Âu Thừa Duẫn vung tay lên, vứt chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp nhất được ở lưng chừng núi ra ngoài cửa sổ, chiếc nhẫn bay trong không trung theo đường vòng cung, vài giây sau lập tức rơi từ trên cao xuống đất, cho dù là chiếc nhẫn có ý nghĩa, giá trị hơn một ngàn vạn gì đó, anh cũng sẽ không đưa cho Vận Nhi đồ đã qua tay người khác!

Âu Thừa Duẫn tuyệt tình đi ra khỏi văn phòng của cô, thế cho nên không hề liếc nhìn cô một cái, Tô Ân Huệ oán hận hất hết mọi thứ trên bàn làm việc xuống, phần nộ rống lên một tiếng, “Tô Vận Nhi Tô Vận Nhi, trong mắt anh chỉ nhìn thấy nó thôi sao?”

Lúc trước vì sao cô lại cảm thấy áy náy khi nhìn thấy anh, vì sao lại sợ anh có ý định trả thù riêng, chi bằng không trốn hôn, có phải tất cả mọi việc sẽ không giống thế này, Tô Ân Huệ ngã ngồi trên đất, nước mắt rơi, đầy oán hận!

Tô Ân Huệ thật không ngờ anh sẽ tuyệt tình như vậy, chẳng những chà đạp lên lòng tự trọng của cô, thế nhưng còn chỉ thị cho các ngân hàng, đóng băng tất cả tài khoản của cô. Ngay cả hộ chiếu của cô cũng không sử dụng được, chẳng qua làm sai một chút, có nhất thiết phải đối xử với cô như vậy không?

Tô Ân Huệ đương nhiên sẽ không nghĩ đến, làm cho Âu Thừa Duẫn tức giận như thế cũng không p

Khi Vận Nhi rời khỏi Hứa Thị đã là giữa trưa, cô mới vừa đi ra khỏi thang máy lập tức nhìn thấy hai hình dáng quen thuộc đang đi đến, Vu Nặc tinh mắt phát hiện ra cô, mà Tâm Nhi ở trong lòng cô khi nhìn thấy Vận Nhi đã nhanh miệng chào, “Chị Vận Nhi!”

hải là do cô nói dối anh, mà là cô không nên làm cho Vận Nhi hiểu lầm anh, cứ nghĩ đến việc Vận Nhi nghĩ người anh yêu là Tô Ân Huệ, anh liền không khống chế được muốn dùng cách của mình để nói cho cô, kết quả khi chọc phải anh, không phải chỉ là nói suông mà thôi đâu.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiều

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Lại Sinh Đứa Bé

"Tâm Nhi, nhớ chị không?" Vận Nhi cười ôm bé, hôn một cái lên gương mặt trắng nõn của bé.

"Nhớ!" Tâm Nhi hưng phấn ôm cổ cô, vài ngày không thấy Vận Nhi, bây giờ nhìn thấy làm bé không nỡ buông tay.

"Ha ha, bảo bối thật biết nghe lời!" Vận Nhi vuốt đầu lơ thơ vài sợi tóc của bé, ngược lại nhìn về phía Vu Nặc, cười nói, "Chị Nặc, chị đến tìm anh hai sao?"

Mới vừa rồi nghe Tâm Lam nói Hứa Minh Phong đã về công ty đi làm.

"A, Ủ!" Vu Nặc có chút lung túng: "Lễ phục bọn chị đặt đã đến, chị tới tìm anh đi thử áo cưới!"

"Chúc mừng chị, chị Nặc!" Vận Nhi tươi cười chúc phúc cô, cho dù cô ấy có dự định suy tính như thế nào đi nữa, cô đều sẽ ủng hộ cô ấy. "Định ngày chưa?"

"Tháng sau, ngày cụ thể còn chưa quyết định!" Vu Nặc cắn môi, có chút do dự.

"Vận Nhi, chị rất xấu xa phải không?" Vu Nặc dầy dụa trong mâu thuẫn, trong lòng cô luôn thích Hứa Minh Phong, đối với Hứa Minh Nhân cô chỉ có cảm kích mà thôi, hiện tại biến thành như vậy, về sau cô không biết nên làm sao để đối mặt anh.

Thậm chí hiện tại anh cũng đã không muốn gặp lại cô!

"Đừng tự trách, chị Nặc, anh cả chỉ là nhất thời suy nghĩ chưa thông suốt mà thôi, sắp làm cô dâu rồi chị nên vui vẻ một chút!" Vận Nhi lên tiếng an ủi cô, kết hôn là chuyện hai người, không thể chứa chấp người thứ ba. Cô chính là ví dụ tốt nhất!

"VẬY em và anh hai đi đây, em dẫn Tâm nhi đi, buổi chiều em lại đưa tới chỗ chị, có được không?"

Vận Nhi mấy ngày không thấy bé, rất nhớ bé, liền hỏi ý kiến Vu Nặc.

"Được, vậy làm phiền em!" Vu Nặc khách sáo nói với Vận Nhi, Vận Nhi liền ôm lấy Tâm Nhi xoay người, cười nói lời từ biệt rồi rời đi.

Ra khỏi cao vậy một chiếc xe, đi hướng Thị Khu.

"Tâm nhi, cháu muốn ăn gì?" Vận Nhi ôm bé đặt ở trên đùi, nhìn cảnh ngoài cửa sổ vội vã lướt đi, tỉ mỉ hỏi ý kiến Tâm Nhi.

"Khăng Đức Cơ!" Tâm Nhi vung cánh tay mịn màng, chỉ ra ngoài cửa sổ, Vận Nhi lập tức hiểu ý cười, "Tốt, chúng ta đi ăn Khăng Đức Cơ!"

Thị Khu có chút chật chội, Vận Nhi ôm Tâm nhi có chút khó khăn, đợi khi cô vừa mới chuẩn bị đi vào KFC thì chạm mặt đột nhiên đụng phải một bóng dáng mảnh khảnh, trong tay cô ấy ôm đứa bé, kém chút nữa liền vấp ngã trên mặt đất.

"Chị không sao chứ?" Nói chuyện là một cô gái rất trẻ tuổi, ngay lúc thân thể Vận Nhi ngửa ra sau liền nhanh tay đỡ cô, Vận Nhi liếc mắt nhìn nhan sắc xinh đẹp giấu ở dưới mũ lưỡi trai không nhận được liền than thở.

"Không sao!" Vận Nhi đứng thẳng rồi đặt Tâm nhi đứng trên đất, cô gái trước mắt đã lần nữa đeo kính, ngũ quan xinh xắn lại núp ở dưới kính, chỉ

là liếc mắt, nhưng Vận Nhi thấy ánh mắt có chút quen thuộc, giống hồ đã nhìn thấy ở nơi nào.

Nhưng đợi cô nghĩ xong thì cô gái kia đã vội vã chen vào đám người, mà phía bên kia Vận Nhi cũng tinh mắt phát hiện một bóng dáng quen thuộc, là Tiêu Trác, trên người anh mặc một cái áo da màu đen bó sát người, quần jean, đeo mắt kính, đuổi theo hướng người phụ nữ mới vừa rời đi.

Người phụ nữ kia, là vợ Tiêu Trác sao?

Cô nhớ hai năm trước ở phi trường gặp Rayne thì nhặt được một tấm hình anh không cẩn thận đánh mất, hai ánh mắt kia từ từ hiện lên trước mắt cô. . . . .

Vận Nhi cảm giác được giữa lòng bàn tay một đôi tay nhỏ bé nắm tay cô thật chặt, cô không muốn nghĩ nhiều liền dẫn Tâm nhi đi vào KFC.

Mới vừa chuẩn bị ăn, điện thoại cô đặt ở trong túi áo vang lên, không cần nhìn cũng biết nhất định là Âu Thừa Duẫn gọi tới, điện thoại di động của cô để ở nhà họ Tô, Âu Thừa Duẫn để lại của mình điện thoại cho cô.

"Vận Nhi, em ở đâu?" Âu Thừa Duẫn nghe được bên kia thỉnh thoảng truyền đến tiếng âm ã không quá rõ ràng, theo bản năng chau chặt chân mày.

"Em đang dùng cơm, sao vậy?" Vận Nhi để khay cầm trong tay xuống, Tâm nhi đã khéo léo ngồi vào ghế đối diện cô.

Không phải nói chiều đi tìm anh sao? Thế nào hiện tại lại gọi điện thoại tới?

"Anh cũng ở bên ngoài, em nói cho anh biết ở nơi nào, anh đi tìm em!" Nghe được những lời này của Âu Thừa Duẫn, Vận Nhi có chút buồn cười,

rất khó tưởng tượng, anh một đại tổng giám đốc anh tuần tiêu sái đi vào KFC là hình ảnh như thế nào.

Sau khi bị Âu Thừa Duẫn liên tục hỏi, Vận Nhi mới nói vị trí, cúp điện thoại di động, Vận Nhi mới vừa ngồi xuống không tới năm phút đồng hồ, thân thể cao ngất của Âu Thừa Duẫn đã đứng ở cửa, đang nhìn xung quanh.

Tới nơi này đa số đều là trẻ nhỏ, lúc Âu Thừa Duẫn xuất hiện khiến không ít bé quay đầu nhìn, giống như anh đến đây rất không thích hợp.

Âu Thừa Duẫn tùy ý quét hai mắt, liền thấy được người phụ nữ nhỏ của anh ngồi cạnh cửa sổ đang nhìn anh, chờ anh đi tới trước mặt cô mới phát hiện có đứa bé gái ngồi đối diện cô, anh trước đã gặp qua hai lần.

Hiện tại Âu Thừa Duẫn biết cô tại sao lại lựa chọn dùng cơm ở chỗ này, anh còn tưởng rằng lão bà của anh muốn trở về tuổi thơ cơ đấy.

"Làm sao anh đến nhanh như vậy?" Vận Nhi nháy một đôi mắt to mê hoặc, Âu Thừa Duẫn không nhanh không chậm cúi người, ở môi hồng của cô ấn lên một nụ hôn, sau đó thuận thế ngồi vào bên cạnh cô, "Tới gặp lão bà, tốc độ đương nhiên phải nhanh!"

Trên thực tế anh vừa vặn ở phụ cận nơi này, nhận được điện thoại của Tiêu Trác, thế nhưng muốn anh giúp một tay tìm một người phụ nữ, khi anh chạy tới thì anh ta đã rời đi, không nghĩ tới Vận Nhi cũng ở gần đây, đây chỉ có thể nói là đúng dịp.

"Ba hoa!" Vận Nhi muốn cùng anh nói chuyện của Tiêu Trác, nhưng nghĩ đến người phụ nữ có chút thần bí kia, lại không mở miệng được.

"Anh đói bụng, anh cũng muốn ăn!" Âu Thừa Duẫn nhìn đứa bé đối diện ăn say sưa ngon lành, Âu Thừa Duẫn từ nhỏ đến lớn chưa từng ăn loại thức ăn này, ở trước mặt Vận Nhi, anh cũng không ngại, cầm Hamburgur cô đã ăn một nửa cắn một miếng.

"Ai, cái đó là em ăn rồi, anh ăn cái này đi!" Vận Nhi có chút giật mình nhìn Humbugur trước mặt.

"Chỉ là đồ ăn của lão bà thôi mà, anh còn muốn ăn em!" Âu Thừa Duẫn cười lấy lòng, nhìn Vận Nhi thiếu chút nữa choáng váng.

Người đàn ông này nhất định là uống lộn thuốc!

Lúc bọn họ đi ra KFC, Âu Thừa Duẫn tự nhiên ôm Tâm Nhi từ trong tay Vận Nhi, Tâm nhi vừa mới lúc đầu còn kháng nghị, nhưng Âu Thừa Duẫn tao nhã nháy mắt, Tâm nhi lập tức ngoan ngoãn nằm trong ngực anh,

Xoắn ngón tay sờ lên gương mặt tuấn tú của anh, lần trước bé đã nhìn thấy vị thúc thúc đẹp trai này.

Âu Thừa Duẫn một tay ôm Tâm nhi, một tay kéo Vận Nhi vào trong ngực, như vậy một lớn một nhỏ nâng ở lòng bàn tay, cảm giác trước nay chưa từng thỏa mãn như thế, để cho anh càng ngày càng kiên định ý nghĩ trong lòng.

"Vận Nhi, chúng ta lại sinh đứa bé đi!" Âu Thừa Duẫn đột nhiên cúi người, hơi thở ấm áp trực tiếp phun lên gò má Vận Nhi.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Yêu, Tán

Vận Nhi cho là mình nghe lầm, lúc quay đầu lại, môi của cô không cần thận sượt qua cằm của anh, anh lập lại một lần nữa ở bên tai của cô, lập tức, mặt Vận Nhi đỏ bừng, giận dữ nhìn chăm chăm vào anh: "Loại chuyện này không phải chúng ta muốn có là có được, hiểu không?"

Lời nói của cô làm cho Âu Thừa Duẫn cười to không ngừng, Âu Thừa Duẫn phát hiện cô vợ nhỏ của anh thật sự là càng lúc càng đáng yêu, cuối cùng anh rất không biết xấu hổ đi đến trước mặt cô nói: "Nói như vậy nghĩa là em đồng ý? Yên tâm, việc này cứ giao cho anh, anh sẽ gieo hạt, còn em chỉ việc thu hoạch là được!"

Vận Nhi nghe được lời nói yêu thương trần trụi như thế thì mặt đỏ bừng đến tận mang tai, cô tức giận đánh không ngừng lên lồng ngực của anh.

Một quyền vừa đánh xuống, lại bị Âu Thừa Duẫn đón lấy kéo vào trong ngực, hai người một người đẩy một người kéo, thiếu chút nữa thì lao vào lòng Âu Thừa Duẫn..

Buổi chiều, Âu Thừa Duẫn đồng ý không có đến công ty, mà chính là theo Vận Nhi cùng Tâm Nhi đi qua sân chơi ở bên cạnh.

Từ miệng của Tâm Nhi biết được, mấy ngày trước, Hứa Minh Nhân cũng dẫn cô đến, nhìn bộ dáng thật đau lòng của anh cả!

Chuyện đồng ý với Tâm Nhi đã làm xong, như vậy có phải có thể rút lui làm công thầy hay không?

Vận Nhi không có chú ý cho tới khi bọn họ giống như một nhà ba người đi vào lối ra của sân chơi, sau lưng có một ánh mắt tức giận chăm chú nhìn vào khuôn mặt mềm mại, vẻ mặt vui cười, hận không thể dùng ánh mắt giết chết nàng, cả người Vận Nhi run lên, giật mình, quay về phía sau nhìn, cũng chỉ có một đám người đông nghìn nghịt. Âu Thừa Duẫn đưa cô về, bước nhanh đuổi theo bước chân của anh.

Chơi nguyên một buổi chiều, Vận Nhi vừa sợ vừa lo lắng, nên đã đưa Tâm Nhi trở về trước, chờ đến khi Âu Thừa Duẫn lại xe đến dưới cao ốc Hứa Thị, Vận Nhi nhìn thấy một chiếc Bentley màu đen quen thuộc, đây chẳng phải là xe của Thương Nhĩ Kỳ sao?

Nhĩ Kỳ đến tìm Tâm Lam cũng không có gì là không đúng, Vận Nhi còn muốn mắng cô không đi tìm người ta, không ngờ lại gặp được anh ở đây.

Lúc đầu, Âu Thừa Duẫn muốn mang cô cùng đi sang đó, thế nhưng Vận Nhi không đồng ý, cuối cùng vẫn khuất phục dưới dâm uy của anh, dùng thời gian buổi tối để trao đổi Âu Thừa Duẫn mới không kiên trì nữa.

Chỉ biết trong đầu sắc làng này toàn mấy ý nghĩ xấu xa, ngay cả bàn điều kiện cũng không quên sắc với cô.

Vận Nhi ngồi lên thang máy đi thẳng đến tầng mười sáu, văn phòng của Hứa Minh Phong cùng Hứa Tâm Lam đều ở tầng mười sáu. Tòa nhà có tổng cộng 30 tầng, không khí phách như SK, cũng không biến thái như Âu Thừa Duẫn lúc nào cũng muốn ở tầng cao nhất, mỗi ngày đi thang máy với anh đều choáng váng.

Vận Nhi không hiểu, thường thường những người ngồi trên vị trí càng cao thì nội tâm càng cô độc, chỉ khi nào để chính mình ở vị trí cao nhất mới có thể nhìn hết tất cả những gì mình đang dẫm dưới chân, nằm hết trong lòng bàn tay của anh, loại cảm giác cao cao tại thường này cô cũng không cảm nhận được!

Sau khi đi ra khỏi thang máy, cô đi đến trước cửa văn phòng của Hứa Tâm Lam, từ đằng xa dường như cô nghe thấy bên trong có tiếng cãi lộn, Vận Nhi dắt Tâm Nhi đi qua văn phòng của cô, hiện tại cô không phải tiếp nhận vị trí của Hứa Minh Phong, đi vào phòng của cô cũng không cần phải thông báo, trực tiếp mở cửa phòng làm việc của mình ra, bị cảnh tượng bên trong làm cho hoảng sợ.

Vẻ mặt Hứa Tâm Lam đỏ bừng, gương mặt vẫn còn vết nước mắt chưa khô, mà vẻ mặt của Thương Nhĩ Kỳ lại hung ác nắm chặt cánh tay của cô, hình như đang chất vấn cô điều gì đó, loáng thoáng cô có nghe thấy được tên của chính mình.

"Các người có chuyện gì vậy?" Vận Nhi xuất hiện cũng làm cho hai người kia sững sờ một chút, sau khi Thương Nhĩ Kỳ nhìn thấy Vận Nhi, không trải qua suy nghĩ gì đã đẩy người phụ nữ ở dưới người, Hứa Tâm Lam lão đảo một cái, ngã ngồi xuống dưới nền đất.

"Tâm Lam!" Vận Nhi thấy cô bị ngã, muốn tiến lên đỡ cô dậy, Hứa Tâm Lam đã tự đứng lên trước, hai mắt xưng đỏ, đầu tóc bù xù, nhìn qua có chút chật vật.

"Hai người làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?" Hiện tại Vận Nhi biết giữa hai người chắc chắn có vấn đề, Hứa Tâm Lam hé miệng không dám, khi nhìn thấy Tâm Nhi đứng ở cửa, nhanh chóng sửa sang quần áo, đầu tóc lại một chút, sau đó đi vòng qua Vận Nhi: "Hai người ở lại nơi này tạm sự trước đi, tôi đi xem anh hai đã về chưa!"

Nói xong ôm lấy Tâm Nhi đi ra khỏi phòng làm việc của cô, nhất thời trong phòng chỉ còn lại hai người là Vận Nhi cùng Thương Nhĩ Kỳ, Hứa Tâm Lam lựa chọn trốn tránh, cô để quyền quyết định cho Thương Nhĩ Kỳ, nếu như anh lựa chọn nói hết mọi chuyện cô cũng không thể nói gì hơn, chỉ là sau này, quan hệ của bọn họ sẽ không thể trở lại như lúc mới quen biết Vận Nhi được.

Có lẽ, cô vốn không nên mê đắm anh, anh không chỉ là một giấc mộng thời thiếu nữ của cô!

Bây giờ nhìn trong mắt anh, cô chỉ là một người phụ nữ chỉ biết dùng tâm kế? Là cô chủ động bò lên trên giường của anh!

Vận Nhi nhìn thấy hai mắt của Thương Nhĩ Kỳ đầy tia máu vằn vện, khi cô muốn đến gần anh, anh lập tức lùi lại mấy bước, lúc nhìn vào đôi mắt to trong veo của cô, từ trong mắt anh Vận Nhi thấy sự ảo não chưa thấy bao giờ.

Thương Nhĩ Kỳ lúc nào cũng rất có sức sống, hoàn hảo nhất, tại sao mới hai ngày không gặp đã biến thành bộ dáng quý này.

Thương Nhĩ Kỳ không biết phải đối mặt với Vận Nhi làm sao, anh là người đàn ông trưởng thành, xảy ra chuyện tình một đêm như thế này có lẽ đối với một người có thân phận như anh cũng không có gì, thế nhưng người phụ nữ kia lại là bạn tốt của Vận Nhi, trong lòng của anh sẽ có khúc mắc, sẽ càng cảm thấy xấu hổ với Vận Nhi, anh không yêu Hứa Tâm Lam, đây là sự thật, càng lắm anh tức giận là Hứa Tâm Lam người phụ nữ đáng ghét kia thế nhưng lại lựa chọn trốn tránh không nhìn anh.

Đêm đó nếu như không phải cô chủ động, thì tất cả chuyện này sẽ không thể nào xảy ra!

"Anh và Tâm Lam..." Vận Nhi suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra, cảnh tượng vừa rồi cô nhìn thấy đến cùng phải xảy ra chuyện gì mới có thể thành như vậy, Thương Nhĩ Kỳ luôn luôn tùy tính ưu nhã, thậm chí Vận Nhi cũng chưa nhìn thấy anh tức giận bao giờ, làm cho anh tức giận đến như vậy chắc chắn không phải là chuyện nhỏ.

"Vận Nhi, em lại ở cùng một chỗ với anh ta à?" Trong đôi mắt đỏ ửng của Thương Nhĩ Kỳ tràn đầy đau thương, cho dù anh có cảm giác có lỗi với cô thì thế nào, một người đàn ông ở trong tình yêu, nhưng thân thể lại phản

bội cô ấy, đây là một chuyện rất bình thường, như anh lại không nghĩ như vậy, anh không thể nào được như Âu Thừa Duẫn, ít nhất từ sau khi quen biết Vận Nhi, anh không thể nào tiếp nhận một người phụ nữ nào khác ngoài cô.

Thế nhưng cô lại yên lặng không một tiếng động rời khỏi anh một lần nữa, anh còn nên kiên trì sao?

"Có phải em lại đồng ý sống cùng một chỗ với Âu Thừa Duẫn không? Em quên lúc đầu anh ta đã đối xử với em như thế nào sao?" Thương Nhĩ Kỳ khàn cả giọng hét lên với cô, Vận Nhi vô ý thức che lên lỗ tai rồi lùi về sau một bước, anh như vậy là sao?

"Không, không phải như anh nghĩ, thế nhưng em yêu anh ấy..." Vận Nhi bị dáng vẻ thâm trầm làm cho hoảng sợ, muốn hỏi anh một câu cũng không nói lên lời, đối với cô, anh không hề dịu dàng, Nhĩ Kỳ trước giờ đều không dùng ánh mắt oán hận như vậy nhìn cô. Chẳng lẽ anh thực sự rất tức giận cô sao?

"Thật xin lỗi, Nhĩ Kỳ..." Vận Nhi xin lỗi, lại làm cho Thương Nhĩ Kỳ càng nghe càng cảm thấy phiền lòng.

Anh vừa tức chính mình hoang đường, lại vừa tức cô không kiên định, bọn họ như vậy, còn có thể giữ vững ước định lúc trước sao?

Anh muốn lấy trái tim của cô, cho đến bây giờ vẫn chưa từng thay đổi, cho dù hiện tại có xảy ra quan hệ với Hứa Tâm Lam, anh vẫn muốn giữ vững ước hẹn lúc trước, thế nhưng, Vận Nhi lại không hề cho anh một cơ hội...

Anh yêu cô, cô lại yêu một người đàn ông khác, thật đáng buồn là, anh vẫn luôn biết, lại giả vờ không quan tâm, anh không muốn lại lừa mình dối người nữa, nhưng vẫn không thể buông tay được!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 202: Sự Bá Đạo Của Anh

Thấy ánh mắt bi thương của anh ta khi nhìn cô, trong lòng Vận Nhi nhanh chóng trở nên hoảng loạn, sợ hãi đón nhận cái nhìn của anh ta.

"Nhĩ Kỳ, anh đừng nhìn em như vậy..."

Cô chỉ là một cô gái bình thường, khát vọng một cuộc sống hạnh phúc giản dị, tình yêu nặng nề như vậy, cô không gánh nổi.

Cô đã từng nghĩ qua, cho dù cô không đồng ý quay lại với Âu Thừa Duẫn thì cô cũng không cách nào tiếp nhận nỗi người đàn ông này.

Trong tiềm thức, cô đã nhận định rằng Âu Thừa Duẫn là người đàn ông đầu tiên, cũng là người đàn ông duy nhất của cô.

Đã từng yêu một người đàn ông như Âu Thừa Duẫn, sau này sẽ rất khó yêu một người đàn ông khác.

"Em đi đi!" Thương Nhĩ Kỳ thở dài một hơi, quay đầu sang hướng khác, không nhìn cô nữa.

Không sao cả, cô đã có Âu Thừa Duẫn rồi, anh ta cần gì phải để ý mình có chung thủy với cô hay không chứ!

Vận Nhi biết bản thân không có tư cách gì để cứ tiếp tục khẳng khái như vậy, cô không thể cho anh ta tình yêu, nhưng chẳng lẽ cô muốn quan tâm anh ta cũng không được sao?

Vận Nhi không hiểu giữa anh ta và Tâm Lam đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu họ không muốn nói thì cô cũng không cần hỏi nữa.

Sau khi Vận Nhi rời đi, cô ở bên ngoài loáng thoáng nghe thấy tiếng đập bàn làm việc, nhưng cô không dám quay đầu lại. Cứ như vậy đi, Nhĩ Kỳ!

"Sao em lại cứ như tên trộm thế?" Lúc Vận Nhi lên xe, Âu Thừa Duẫn thấy sắc mặt cô không ổn lắm, cất lời trêu chọc.

Vận Nhi vội vàng nhào vào lòng anh, sự chủ động của cô khiến Âu Thừa Duẫn có phần kinh hoảng.

Thực ra anh cũng đoán được một vài chuyện, xe của Thương Nhĩ Kỳ đậu ở phía sau xe anh, anh có thể đoán được việc anh ta đổi xe hẳn là có liên quan đến anh.

"Âu Thừa Duẫn, em nói cho anh biết, nếu về sau anh khiến em phải đau lòng thì cả đời này em sẽ không thềm để ý đến anh nữa!"

Vận Nhi giống như đứa bé bị uất ức, níu chặt lấy vạt áo của anh mà làm nũng. Bây giờ cô không còn anh cả, cũng chẳng còn Nhĩ Kỳ, thật sự cô chỉ còn lại một mình anh.

"Vận Nhi, em yêu tâm, anh tuyệt đối sẽ không phụ lòng em!" Âu Thừa Duẫn nghe cô nói vậy thì mừng rỡ, lời này của cô là muốn nói rằng cô đã đồng ý tha thứ cho anh rồi sao?

Anh thề, sẽ không có lần sau, anh sẽ không bao giờ để cho cô chịu thiệt thòi nữa! ♡diễn♡dàn♡lê♡quý♡đôn♡

Vận Nhi lôi kéo Âu Thừa Duẫn đến trung tâm thương mại mua một cái điện thoại mới, vẫn là kiểu dáng điện thoại đôi với anh, của anh là màu đen, của cô là màu trắng. Mãi đến khi Vận Nhi thề rằng sẽ không bao giờ làm rơi điện thoại nữa, khoe mày nhíu chặt của Âu Thừa Duẫn mới dần giãn ra.

Anh chỉ hy vọng có thể cho cô tất cả những gì mình có, nhưng Vận Nhi lại không cần những thứ này, cô chỉ cần hiểu rõ tấm lòng Âu Thừa Duẫn là đã thỏa mãn rồi.

Đi ra khỏi trung tâm thương mại, lúc ngang qua một cửa hàng áo cưới, Vận Nhi nghĩ đến tháng sau Vu Nặc sẽ kết hôn thì trong lòng có chút hâm mộ. Chị Nặc Nặc xinh đẹp như thế, chắc chắn sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất!

Nhưng cô lại nghĩ đến lúc trước cô và Âu Thừa Duẫn kết hôn, đến cả một tấm ảnh cưới cũng không có, cô chỉ là một cô dâu bù vào chỗ trống!

"Này, anh làm gì thế?" Vận Nhi chỉ liếc mắt nhìn mấy giây, cả người đã bị Âu Thừa Duẫn kéo vào bên trong, Vận Nhi lập tức co rụt người lại, điên rồi sao, lúc đám cưới không chụp ảnh, bây giờ ly hôn rồi lại đi chụp ảnh cưới sao?

"Không phải em vẫn luôn tiếc nuối sao? Bây giờ chúng ta bù đắp lại, được không?" Âu Thừa Duẫn luôn cảm thấy khinh thường những việc nhàm chán thế này, trước đây anh cũng chưa từng nghĩ tới, có một ngày nào đó, sẽ có một người con gái đi vào lòng anh, khiến anh can tâm tình nguyện vì cô mà làm mọi chuyện.

"Anh đừng quên là chúng ta đã ly hôn rồi!" Vận Nhi có chút tức giận đẩy anh ra, quay người ra đằng sau. Nghĩ đến chuyện này cô lại thấy tủi thân, lúc trước khi cô đề nghị ly hôn, anh không chịu, cô cũng không có cách nào, sau đó chính anh lại đề nghị ly hôn, việc này chẳng khác nào đánh một đòn trí mạng vào người cô, thế mà bây giờ cô lại dễ dàng tha thứ cho anh như vậy, thật là không công bằng!

"Sao vậy? Em đã là người của anh, chuyện phục hôn chẳng phải là chuyện sớm muộn hay sao?" Âu Thừa Duẫn đuổi theo ôm lấy người cô, kéo cô vào trong ngực anh. Vừa nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang thở hổn hển vì tức giận, anh đã muốn làm chuyện xấu rồi.

"Đột nhiên em nhớ ra hình như em mới chỉ hai mươi hai tuổi, chờ tầm dăm ba năm nữa rồi tính sau!" Vận Nhi đột nhiên cười xấu xa, bắt chước dáng vẻ Âu Thừa Duẫn, đưa mắt đánh giá khắp người anh một lượt. Quả nhiên, Âu Thừa Duẫn vừa nghe cô nói như vậy thì tức đến mức suýt chút nữa đã hộc máu, không biết cô gái này trở nên hư hỏng như vậy từ lúc nào, đợi thêm dăm ba năm nữa thì chắc anh sẽ phát điên mất, hai năm vừa rồi đã là cực hạn của anh rồi.

Nhưng lại nhớ đến chuyện lúc cô mới hai mươi tuổi, đang học đại học thì lập gia đình, sau đó lại vô duyên vô cớ nghỉ học, phải từ bỏ lý tưởng của mình, quả thật là đã phải chịu thiệt thòi.

"Dăm ba tháng anh cũng không đợi được, Tô Vận Nhi, phục hôn, nhất định phải phục hôn!" Âu Thừa Duẫn không cho cô cơ hội né tránh, dùng sức giữ chặt lấy cả người cô, sau đó ôm cô ném lên xe thể thao.

Lần này, anh chắc chắn sẽ cho cô một hôn lễ thế kỷ cả đời khó quên!

Trong lúc Vận Nhi vẫn chưa biết gì, Âu Thừa Duẫn đã giúp cô xin nghỉ việc, ngôi nhà mới cũng sẽ hoàn thành vào tháng sau, anh không muốn cô đi làm nữa, chỉ muốn sau này lúc nào cũng buộc cô bên người mình, để cho trong mắt, trong lòng cô chỉ có một mình người chồng này!

"Vận Nhi, sau này em luôn ở bên cạnh anh có được không? Đừng đi đâu nữa cả!" Âu Thừa Duẫn vừa định thương lượng, Vận Nhi đã lập tức lắc đầu từ chối, cô cũng không muốn bám theo anh cả ngày, cô cũng có lý tưởng, cũng có khát vọng, anh có hiểu không đấy?

Đừng có làm như thế là không có anh thì cô sống không nổi!

Cô đột nhiên nhớ ra cô đã nghỉ một tuần, bây giờ trường học không phải phá dỡ nữa, cô vẫn nên quay trở lại trường thôi.

Đến khi cô biết Âu Thừa Duẫn đã tự tiện giúp cô xin nghỉ việc thì hết sức tức giận. Cô biết anh chỉ cần nói một câu, họ sẽ không giữ cô nữa, nhưng cô rất bất mãn với thái độ bá đạo này của anh.

"Xem ra phải dùng đến phương thức như thế này thì em mới chịu trở nên ngoan ngoãn!" Âu Thừa Duẫn nâng khuôn mặt cô lên, nụ hôn nóng bỏng nuốt trọn mọi âm thanh phản kháng của cô.

Cả người Vận Nhi đều bị anh ôm chặt trong ngực, không có cách nào nhúc nhích nổi, dần dần chỉ còn tiếng rên rỉ mập mờ xen lẫn giữa tiếng hít thở và tiếng gầm nhẹ thỉnh thoảng vang lên.

Thật sự là muốn điên rồi, bây giờ anh bộc phát thú tính còn chẳng thèm nhìn tình huống, chỉ cần anh muốn, cô liền không thể trốn thoát.

Đợi đến khi anh mang vẻ mặt thỏa mãn mà lái xe trở lại biệt thự bên bờ biển, trong lòng Vận Nhi đã có quyết định.

Nếu anh còn cố chấp ngông cuồng như vậy, chuyện phục hôn khỏi cần bàn bạc gì nữa, bây giờ cô thật sự rất sợ chuyện kết hôn.

Trong lòng phụ nữ, chuyện kết hôn là chuyện vô cùng thiêng liêng, cả đời chỉ nên có một cuộc hôn nhân, mà cuộc hôn nhân kia giữa cô và anh đã tạo thành bóng ma trong lòng cô rồi.

"Anh lại muốn làm gì?" Vừa trở lại phòng, cô đang chuẩn bị tắm rửa thay quần áo thì Âu Thừa Duẫn đã nghiêng người một cái, đi vào bên trong phòng cô, đặt cả người cô dựa vào cánh cửa.

"Không phải đã nói muốn tạo người sao? Muốn kế hoạch thành công thì em phải phối hợp với anh cho đảng hoàng, biết chưa?" Trong giọng nói trầm khàn của Âu Thừa Duẫn mang theo dự vọng cuồng dã, khiến cho Vận Nhi hoàn toàn bị choáng váng.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Người Bị Thương

"Không, anh buông ra đi!" Vận Nhi có chút kháng cự thân hình nóng bỏng của anh, đôi môi bị anh hôn đến mức bỏng rát, cô tránh được nụ hôn của anh, nhưng lại ngăn không nổi Âu Thừa Duẫn giở trò với cô. Ngăn cách lớp quần áo, bàn tay anh đã cầm lấy khối mềm mại trước ngực cô, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Ai đồng ý chứ? Vận Nhi trợn mắt nhìn anh, cái người này cả ngày coi tạo người là kế hoạch mà thực thi, chẳng lẽ anh không biết anh thế này là túng dục quá độ, cơ thể cô tiếp nhận không nổi sao?

"Vận Nhi, đừng cự tuyệt anh!" Ngay sau đó, cả người Vận Nhi bị nhấc bổng lên, cô vội vàng ôm lấy cổ anh, Âu Thừa Duẫn khẽ cười đắc ý, ôm cô đi về phía chiếc giường lớn mềm mại, trước mắt Vận Nhi bỗng tối sầm, thân hình cao lớn của anh đã đè xuống.

"Loại chuyện này ép quá cũng không được, anh tránh xa em một chút đi!" Vận Nhi muốn đẩy anh ra để đứng lên nhưng anh ép rất chặt, cô rơi vào đường cùng, chỉ có thể nhắm mắt cắn lên vai anh một cái, Âu Thừa Duẫn vẫn không chịu buông tay ra, vừa rồi ở trong xe còn chưa được thỏa mãn hết dục vọng, anh vô cùng khẩn cấp muốn cô!

Nhanh chóng rút hết quần áo của hai người, Âu Thừa Duẫn động thân một cái, Vận Nhi hét lên một tiếng, anh đã tiến vào trong cơ thể cô, giống như núi lửa đang phun trào, nhiệt tình gieo rắc hạt giống của mình vào trong người cô.

Sáng hôm sau, Vận Nhi tỉnh giấc mới phát hiện ra hôm nay là chủ nhật, cũng là ngày đính hôn của Lam Hạo. Cô đang suy nghĩ xem có nên tham gia hay không thì một đôi tay lại vòng quanh hông cô kéo cô trở về.

Vận Nhi lại một lần nữa ngã vào trong lòng anh, cảm đặt lên lồng ngực cứng rắn của anh, cô oán giận thúc cho anh một cái, Âu Thừa Duẫn cười khanh khách, nhìn khuôn mặt mơ màng đáng yêu của cô, anh lại không nỡ xuống tay.

"Anh không cần đi làm sao? Đã chín giờ rồi đấy!" Vận Nhi thừa cơ mà sờ loạn trên làn da màu đồng sáng bóng của anh, mặt dần đỏ lên. Trước đây mỗi lần cô tỉnh giấc đều không nhìn thấy anh, rất hiếm khi giống như bây giờ, vừa mở mắt liền có thể nhìn thấy anh nằm ngay bên cạnh, loại cảm giác thỏa mãn này khiến cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

"Nếu không, anh sẽ cho Vu Nhuế nghỉ việc, em đến làm thư ký cho anh đi!" Lúc Âu Thừa Duẫn nghĩ đến điều này thì anh đã quyết định sẽ thực hiện, để cho anh lúc nào cũng có thể nhìn thấy cô, như vậy thì anh mới có thể yên tâm làm việc.

Thực ra, lúc nào cũng có thể nhìn thấy cô thì anh lại càng không thể chuyên tâm làm việc.

"Không cần!" Vận Nhi theo bản năng che miệng anh lại, anh nói thật thoải mái, để cho cô đến làm việc trong công ty của anh, muốn nào cô bị nổ tung sao?

"Tại sao lại không cần?" Âu Thừa Duẫn không hờn không giận bắt lấy tay cô, đặt lên môi mình mà hôn, Vận Nhi lập tức rụt tay lại, cô thừa biết là không lúc nào anh không muốn chiếm tiện nghi của cô mà.

"Em không thích làm công việc như vậy!" Nếu được, cô sẵn lòng đi dạy trẻ con khiêu vũ, trước kia Tô Viễn Hàng từng kêu cô đến Viễn Thái học

việc, cô cũng cố gắng kiên trì, nhưng đối với mấy chuyện buôn bán thế này, cô thật sự không có hứng thú.

"A... Cũng phải, em vẫn thích hợp với công việc khác hơn!" Việc làm mẹ!

Âu Thừa Duẫn cười xấu xa, xoay người một cái đặt Vận Nhi dưới thân, nở nụ cười gian manh. Vận Nhi lập tức kích động muốn đẩy anh ra: "Không, không, anh nên đến công ty rồi!"

Cô thật sự bội phục thể lực kinh người của anh, cứ không ngủ không nghỉ, làm đi làm lại loại chuyện này, chẳng lẽ anh không thấy mệt sao?

Thấy Vận Nhi nhìn mình với ánh mắt hoài nghi, Âu Thừa Duẫn lập tức dùng hành động để nói cho cô biết, anh chính là chồng của cô, như vậy đã được chưa?

Vận Nhi đang do dự không biết có nên nói chuyện của Lam Hạo cho anh biết hay không, nhưng lại nghĩ dù sao cô cũng không định tham gia, vì vậy cô quyết định thôi không nói nữa.

Âu Thừa Duẫn bắt cô đến công ty cùng anh, Vận Nhi không chịu, dù sao cô đến đó chẳng để làm gì, lại còn thỉnh thoảng bị anh quấy rầy, cô không dại tự mình chủ động dâng đến tận cửa!

Âu Thừa Duẫn gọi điện bảo Âu Dương tới đón cô đi Âu viên, sau đó mới lưu luyến ra khỏi nhà.

Vận Nhi ngủ thêm một giấc, đến tận trưa vẫn chưa thấy Âu Dương đến, cô rời giường, gọi điện cho cô ấy, một lúc lâu sau mới có người nhận điện thoại, Vận Nhi lập tức nghe được tiếng phanh chói tai ở đầu dây bên kia: "Âu Dương?"

"Vận Nhi, hình như em vừa đụng phải người ta, cúp máy trước nhé!" Hôm nay Âu Dương vốn được nghỉ, nhưng sau đó lại nhận được điện thoại của Âu Thừa Duẫn báo cô ấy tới biệt thự của anh, trên đường thì nhận được điện thoại của công ty báo cô ấy đến đón tiếp một đoàn khách lớn, cô ấy bố trí chỗ ở trong khách sạn cho bọn họ xong xuôi thì mới vội vàng lái xe đến biệt thự.

Vừa dừng đèn đỏ thì di động kêu vang nên cô ấy không chú ý thấy tín hiệu đèn đã đổi màu, chiếc xe phía sau vọt lên bị đầu xe cô ấy đụng vào.

Vận Nhi thấy cô ấy cúp điện thoại thì vội vàng gọi lại, nhưng cuộc gọi không thể kết nối được.

Vận Nhi vội vàng gọi điện thoại cho Âu Thừa Duẫn, Âu Thừa Duẫn lập tức sai người đi kiểm tra hành tung của Âu Dương.

Sau khi xác định chỉ là hai chiếc xe va quệt nhau, người không có gì ngoài ý muốn mới yên tâm hơn một chút, thế nhưng Vận Nhi vẫn còn chưa hết lo lắng nên Âu Thừa Duẫn liền lái xe đưa cô tới bệnh viện.

Vận Nhi không hề nghĩ rằng người bị Âu Dương đụng phải chính là Tô Thượng Đông.

Sau khi Âu Thừa Duẫn hỏi thăm được bệnh viện và phòng bệnh của bọn họ thì hai người cùng đi đến, Âu Dương đang đứng bên cạnh Tô Thượng Đông, liên tục nói gì đó với bác sĩ.

"Chỉ là bị thương ngoài da, không ảnh hưởng đến xương cốt, không cần nằm viện!" Bác sĩ cũng bị khí thế của Âu Dương dọa sợ, làm gì có người nào không có bệnh mà còn đòi nằm viện, hơn nữa người bị thương đâu phải là cô ấy.

"Người ta cũng đã nói là không có việc gì rồi!" Cánh tay Tô Thượng Đông được băng lại, lúc đứng lên thì phát hiện Âu Thừa Duẫn và Vận Nhi

đứng ở ngoài cửa, ánh mắt anh ta lập tức lạnh đi vài phần, sắc mặt cũng trở nên không kiên nhẫn.

Anh ta không nghĩ tới cô gái này lại đụng vào xe của anh ta, cả người anh ta bị xô đẩy, cánh tay bị kính chắn gió đả trước quẹt qua một cái, cô ấy liền vội vàng bảo phải đưa anh ta vào bệnh viện, anh ta không thể lái xe với cánh tay như vậy, cho nên bị đưa đến đây.

"Vận Nhi, sao hai người lại đến đây?" Âu Dương cũng phát hiện ra Âu Thừa Duẫn và Tô Vận Nhi, cô ấy tiến lên một bước ngăn lại tầm mắt của Tô Thượng Đông đang nhìn Vận Nhi, Vận Nhi bị ánh mắt lạnh như băng của Tô Thượng Đông làm cho phát run, Âu Thừa Duẫn liền ôm lấy cô.

"Người bị em đụng phải là anh cả của chị sao? Không có việc gì chứ?" Vận Nhi quan tâm tiến lên, muốn kiểm tra vết thương của Tô Thượng Đông nhưng lại bị anh ta né tránh, Vận Nhi chỉ thấy trên áo sơ mi màu trắng của anh có dính chút máu.

Vận Nhi nhìn về xa cách của Tô Thượng Đông, khuôn mặt lập tức trở nên suy sụp, lo lắng gọi một tiếng: "Anh cả?"

"Không có chuyện gì!" Tô Thượng Đông cũng không đành lòng làm mặt lạnh với cô mãi, nhàn nhạt đáp lại một câu, không nóng không lạnh, cũng không có cảm xúc gì.

Tô Thượng Đông không muốn nói chuyện với Vận Nhi, lúc nghiêng người đi tới cửa thì Âu Thừa Duẫn lại chủ động chừa lối cho anh ta. Âu Thừa Duẫn đang muốn đưa tay ôm lấy Vận Nhi thì tiếng nói của Tô Thượng Đông lại truyền đến: "Em không định về nhà sao?"

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Không Được Đáp Lại

Vận Nhi thất thần đứng yên tại chỗ, không biết nên trả lời như thế nào.

Âu Thừa Duẫn giữ chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, một luồng khí nóng bỏng thổi tới, thế nhưng Vận Nhi lại cảm giác cả người lạnh buốt, thậm chí còn không dám ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt lạnh lùng của Tô Thượng Đông, sợ anh cứ nhìn như vậy thì cô sẽ càng cảm thấy áy náy và có lỗi.

Cho dù ngoài mặt anh tỏ vẻ lạnh lùng thì Vận Nhi vẫn luôn hiểu rõ rằng anh cả là người đối xử với cô tốt hơn bất kỳ ai khác.

"Này, tôi nói anh chứ Tô Thượng Đông, bây giờ Vận Nhi là người của anh trai tôi rồi, còn về nhà làm gì nữa?" Âu Dương không nhìn ra ánh mắt bất thường giữa hai người, có chút bất mãn lớn tiếng nói.

Tô Thượng Đông không lên tiếng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Vận Nhi đang được Âu Thừa Duẫn ôm trong ngực, giống như đang chờ câu trả lời của cô.

Vận Nhi vừa muốn mở miệng, ngoài cửa lại xuất hiện một bóng người khác, là Tô Ân Huệ vừa mới vội vã chạy tới, vừa vào đến cửa đã nhìn thấy bóng dáng cái người khiến cô ta vừa yêu vừa hận.

"Anh cả, là ai đụng anh bị thương vậy?" Cô ta vừa nghe tin thì liền lái xe tới, không ngờ rằng Vận Nhi và Âu Thừa Duẫn cũng ở đây, cô ta thấy Vận Nhi đang hạnh phúc rúc trong lòng Âu Thừa Duẫn, lòng ghen tỵ lại đột nhiên bốc lên.

"Là tôi, thì sao hả?" Âu Dương vừa nhìn thấy Tô Ân Huệ thì liền tức giận, người phụ nữ này còn dám xuất hiện trước mặt cô nữa sao, hại chết anh Thừa Huyền của cô còn chưa nói, lại còn dây dưa không dứt với anh Thừa Duẫn, thật sự là chưa từng gặp qua người phụ nữ nào không biết xấu hổ đến như vậy.

"Âu Dương?" Dương nhiên, Tô Ân Huệ vừa nhìn thấy ánh mắt đầy phẫn nộ của Âu Dương thì chợt dạ tìm cách né tránh.

"Sao thế? Nhìn thấy tôi thì sợ như vậy sao? Tôi đâu có ăn thịt cô!" Lúc trước vì biết Vận Nhi là em gái của Tô Ân Huệ nên cô ấy mới không thể hiện ra, bây giờ biết Vận Nhi không có quan hệ gì với nhà họ Tô thì đương nhiên cô ấy cũng chẳng cần phải nể nang gì nữa.

"Ân Huệ, chúng ta đi thôi!" Tô Thượng Đông nhíu chặt mày, nhìn thoáng qua Âu Dương đang hùng hùng hổ hổ, cũng không nhìn đến Vận Nhi.

"Anh cả!" Vận Nhi muốn giải thích với anh ta, nhưng lại không biết phải bắt đầu như thế nào.

"Tôi nói tại sao lại có người như anh chứ? Tô Thượng Đông!" Âu Dương không dự đoán được anh ta sẽ dở chứng như vậy, nói thế nào đi chăng nữa thì bọn họ cũng coi như có quen biết, thế mà lúc cô đụng phải anh ta, anh ta lại coi cô như người xa lạ, Âu Dương nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy tức trong lòng, đồ đàn ông lạnh lùng!

"Âu Dương, hình như anh cả của chị đang tức giận!" Vận Nhi nhìn ra sự giận dữ của anh, không biết là do cô hay do Âu Dương.

"Cắt, người đáng chết như anh ta thì đòi tức giận cái nỗi gì! Có tức thì cũng phải là em tức mới đúng!" Âu Dương oán hận giậm chân, thờ phì phò đóng sầm cửa đuổi theo.

"Này, em đi đâu thế?" Âu Thừa Duẫn kéo tay Vận Nhi đang muốn chạy theo đi tìm, ôm lấy thắt lưng cô, đứng chặn bên ngoài cửa.

"Âu Dương có ý với anh cả của em, chẳng lẽ anh không nhìn ra sao?" Vận Nhi liếc anh một cái, tách cánh tay đang đặt trên eo cô xuống.

Âu Thừa Duẫn nghe vậy thì khước miệng cười sâu xa một cái.

Anh thật sự không biết, đúng là không xứng với cái danh anh trai cho lắm, bản thân được hạnh phúc thì liền quên đi chuyện chung thân đại sự của em gái!

"Âu Dương, bây giờ em định đi đâu? Quay lại Âu viên sao?" Vận Nhi biết cô ấy tức giận không ít, nhưng cũng không biết phải an ủi thế nào.

Nghĩ đến thái độ của anh cả dành cho cô ấy, cô lại cảm thấy hơi áy náy với Âu Dương, cho dù cô ấy biết Tô Thượng Đông và Tô Vận Nhi không phải anh em ruột, nhưng cô ấy cũng chưa từng để ý đến chuyện quá khứ.

"Vận Nhi, anh cả của chị có phải hơi lạnh nhạt rồi không? Tại sao ngay cả một đại mỹ nữ như em đứng trước mặt mà anh ấy cũng thờ ơ?" Âu Dương muốn nổi điên, từ lần đầu tiên vô tình chạm mặt ở sân bay, anh ta đã không đếm xỉa đến sự tồn tại của cô ấy, chẳng lẽ trong mắt anh ta, cô ấy không có chút sức cuốn hút nào sao?

"A..?" Vận Nhi có chút không hiểu, một hồi lâu sau mới hiểu ra ý tứ trong lời cô ấy, nhưng cô cũng không thể nói với cô ấy rằng trong lòng anh cả đã có người khác rồi.

"Tức chết em mất, em không thèm thích anh ta nữa, hại chết anh trai em là em gái anh ta, em mới không thèm thích anh ta, hừ!" Âu Dương nói xong thì đã sắp đến cửa bệnh viện, cô ấy đi tới bãi đậu xe.

Lúc này Âu Thừa Duẫn cũng đuổi kịp, trong lúc Âu Dương đang giật mạnh cửa xe để mở ra thì anh cũng vừa khéo dừng lại ở trước xe.

"Xuống xe, em như thế này mà còn đòi lái xe hả?" Âu Thừa Duẫn tỏ ra nghi ngờ kỹ thuật lái xe của cô ấy, lạnh giọng ra lệnh.

"Anh, anh cần làm gì thì cứ làm đi, đừng có cản em, Vận Nhi, chị lên xe đi!" Âu Dương không kiên nhẫn đẩy anh ra, vẫy vẫy tay với Vận Nhi đứng phía sau anh.

"Anh chỉ sợ em lái xe không cẩn thận lại làm Vận Nhi bị thương thì sao đây?" Âu Thừa Duẫn túm lấy Âu Dương dùng sức kéo cô ấy ra khỏi xe, anh không thể để bà xã nhà mình ngồi xe cô ấy được. Âu Dương không chịu nghe lời, vừa há mồm cắn tay anh một cái, Vận Nhi kêu lên một tiếng, Âu Thừa Duẫn đã nhanh chóng rút tay ra.

Nghĩ đến vết thương trên mu bàn tay anh, Vận Nhi đột nhiên có chút hối hận, sau này có để lại sẹo không?

"Đừng làm loạn nữa, ngồi xe anh đi!" Âu Thừa Duẫn lấy điện thoại ra, bấm một dãy số, kêu người tới lái xe của Âu Dương đi. Âu Dương không còn cách nào khác, chỉ có thể ngồi lên xe của Âu Thừa Duẫn.

Âu Thừa Duẫn muốn đưa hai người trở về Âu viên, cả Âu Dương và Vận Nhi đều lắc đầu, hai cô gái đồng lòng đuổi anh đi, bảo anh tan làm thì tới đón hai người, sau đó thì xuống xe ở gần quảng trường.

Mà ở biệt thự của nhà họ Lam, hôm nay lại cực kỳ náo nhiệt.

Cậu cả của nhà họ Lam đính hôn với thiên kim của Mạc thị, hai người lại là có con rồi mới cưới, có thể nói là song hỉ lâm môn, lúc trước Lam Hạo vốn đang rất vui vẻ, nhưng kể từ ngày đó nhìn thấy Vận Nhi ở trong bệnh viện thì bắt đầu ngán ngán ngờ ngờ, đối với bữa tiệc đính hôn này cũng

chẳng có mấy nhiệt tình, anh ta chỉ hy vọng có thể nhìn thấy cô một lần nữa, thế nhưng cô lại không đến.

Hứa Tâm Lam đến đây, sắc mặt không thể coi là tốt, chỉ định chúc phúc Lam Hạo mấy câu rồi ra về.

Nói thật, cô ấy không sao ưả nổi Mạc Tử Kỳ, bởi vì lúc trước Vận Nhi cũng thích Lam Hạo, cho nên mấy người các cô từng ở sau lưng âm thầm chỉnh người phụ nữ kia, cô ấy vốn cho rằng sau này Vận Nhi và Lam Hạo sẽ ở cùng nhau, không ngờ đến cuối cùng Mạc Tử Kỳ lại là người được lợi.

Nghĩ đến đây lại thấy hơi buồn cười, cô lúc này chẳng phải là bước theo gót Mạc Tử Kỳ sao?

Chỉ là Thương Nhĩ Kỳ không phải Lam Hạo, cô ấy cũng không phải Mạc Tử Kỳ!

Hứa Tâm Lam không ngờ rằng đến đây sẽ gặp phải Thương Nhĩ Kỳ, đúng là sợ cái gì thì sẽ gặp phải cái đó, ngay khi bóng dáng cao lớn kia tiến vào bữa tiệc, cô ấy đã né tránh theo bản năng, Lam Hạo đang chất vấn cô ấy vì sao Vận Nhi vẫn chưa tới, Vận Nhi đã sớm nói với cô ấy là sẽ không tham gia, chỉ là cô ấy sợ Lam Hạo không tin, không ngờ rằng anh ta vẫn còn ôm hy vọng tới phút cuối cùng.

Anh ta đã sắp làm cha, muốn hỏi hận cũng không có cơ hội nữa!

Thật ra lần này Âu Thừa Duẫn cũng được mời, cho nên anh đã sớm biết đến bữa tiệc đính hôn hôm nay, chẳng qua anh không nói, Vận Nhi cũng không nhắc đến, nghĩ đến dáng vẻ hốt hoảng của cô lúc sáng anh cũng đã đoán được, chỉ là phản ứng của Vận Nhi sau đó khiến anh cực kỳ vừa lòng.

Bởi vì yêu cô, cho nên tin tưởng cô, cho cô tự do và không gian riêng, bởi vì anh muốn dần dần xâm nhập vào thế giới của cô!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Cô Gái Nhỏ Nổi Giận

Âu Dương đi vào nhà vệ sinh, Vận Nhi ngồi ngay ngắn bên cạnh cửa sổ, tay không ngừng khuấy cà phê, thật ra cô cũng không thích uống cà phê lắm, chỉ là thấy Âu Thừa Duẫn thường xuyên uống thứ này, mà lúc đó động tác của anh hết sức tao nhã, cho nên cô cũng dần làm quen với khẩu vị của anh.

Nhất là cà phê đen, lúc mới uống vào thì có vị đắng, đến khi nuốt xuống cổ họng lại cảm nhận được vị ngọt khó tả. Ánh mắt Vận Nhi nhìn ra xa xăm, cô biết việc cô không đến dự lễ đính hôn của Lam Hạo sẽ khiến anh ta thất vọng, nhưng cô lại không hề hối hận về quyết định này.

"Cô là Tô tiểu thư sao?" Vận Nhi nghe được tiếng nói thì quay đầu, trước mặt là một cô gái ăn mặc rất thời trang, khuôn mặt cực kỳ quen thuộc, Vận Nhi nghĩ một hồi, đột nhiên nhớ ra mình đã từng gặp cô gái này.

Ngày đó trời đổ mưa, là cô gái này đứng bên cạnh Âu Thừa Duẫn.

"Phải, xin hỏi cô có chuyện gì sao?" Theo bản năng, Vận Nhi không có thiện cảm với cô ta, cô cho rằng tất cả các cô gái xuất hiện bên cạnh Âu Thừa Duẫn đều cực kỳ ưu tú, thế nhưng cô cũng không tự ti, Âu Thừa Duẫn đã nói với cô rằng trên người cô có ưu điểm khiến anh không tự chủ được mà bị cuốn hút.

Vận Nhi không phải là một người phụ nữ thích cố tình gây sự, cô sẽ không lôi anh vào mấy chuyện giữa phụ nữ với nhau này.

Mẽ Na không ngờ rằng Vận Nhi sẽ bình tĩnh như vậy, cô ta ung dung ngồi xuống vị trí đối diện với cô, tùy ý đánh giá Tô Vận Nhi, mím môi cười: "Tô tiểu thư không nhận ra là vẻ ngoài của chúng ta có phần giống nhau sao?"

Nếu không phải nhìn ra cô ta đang cố tình tỏ vẻ, Vận Nhi chắc hẳn đã cười nhạt một tiếng, chính cô cũng không biết là có cái gì không ổn, thế nhưng mắt nhìn của cô gái này không khỏi quá tinh tường rồi?

Cô ta đang nhắc nhở cô rằng, hai năm không có cô, cô ta thay cô ở bên cạnh Âu Thừa Duẫn sao? diễn@đàn\$lê%quý!đôn

"Tôi không hiểu ý của cô cho lắm, cô không ngại nói thẳng chứ?" Vận Nhi không thích quanh co lòng vòng như vậy, đặc biệt là cô gái trước mặt này khiến cô có cảm giác cô ta là một người đầy mưu mô. Cô không hay có lòng phòng bị đối với người khác, nhưng người này lại lộ ra ánh mắt sắc bén như thể muốn xé nát cả người cô.

"Cô là vợ trước của Thừa Duẫn phải không? Tại sao cô lại cứ dây dưa không dứt với anh ấy như vậy? Tô Vận Nhi, nếu cô không xuất hiện thì anh ấy đã là của tôi rồi!" Mẽ Na cố gắng kiềm chế cảm xúc, nghĩ đến ngày đó gặp được Vận Nhi trong khu vui chơi, cô ta liền chỉ hận không thể làm cho người phụ nữ này biến mất khỏi cuộc đời.

Cô ta nói không sai, bởi vì giữa hai người có điểm giống nhau, cho nên Âu Thừa Duẫn mới chiều chuộng cô ta như vậy, thế nhưng Tô Vận Nhi vừa trở lại anh liền đá văng cô ta, lại còn dứt khoát chặt đứt đường lui của cô ta. Âu Thừa Duẫn quá quyết tuyệt, cô ta sẽ không dễ dàng buông tha cho hai người họ như vậy!

"Thật là buồn cười, cô là vật thế thân cho ai, chẳng lẽ cô cũng không rõ sao? Nếu anh ấy yêu cô, vậy thì tôi có xuất hiện hay không cũng đâu có ý nghĩa gì?" Nếu đổi lại là Tô Vận Nhi của hai năm trước, có lẽ cô sẽ không

chịu nổi ánh mắt chỉ trích như vậy, bởi vì lúc đó cô rất kiêu ngạo. Nhưng bây giờ cô đã khác rồi, bây giờ cô thành thực hơn trước kia, cô cũng hiểu rõ, nếu như anh thật sự không yêu cô, vậy tại sao anh lại dùng ảnh chụp cô làm màn hình di động và máy tính, tại sao sau khi có cô, anh lại không chạm vào những người phụ nữ khác?

Anh tin tưởng cô, mà cô cũng tin tưởng anh, chỉ bởi vì anh là Âu Thừa Duẫn.

"Đều tại cô, Tô Vận Nhi, nếu cô không xuất hiện thì mọi chuyện đã không thành ra như vậy, cô là cái đồ tiện nhân!" Mễ Na kích động đứng lên, bưng lên tách cà phê còn bốc hơi của Âu Dương định hất vào mặt Vận Nhi nhưng lại bị một cánh tay tóm chặt lại giữa không trung. Giọng nói lạnh lùng của Âu Dương truyền đến: "Tôi nói cô chú ý tiểu thư này, muốn nổi điên thì cũng tìm chỗ mà nổi điên, tránh khỏi chỗ này cho tôi!"
diễn~đàn~lê~quý~đôn

Cánh tay Âu Dương dùng lực ném Mễ Na sang một bên, cái tách trong tay cô ta cũng rơi xuống đất. Âu Dương đẩy cô ta một cái, vừa lúc đụng phải người phục vụ đang đi tới, cà phê trên khay bị đổ xuống khắp người cô ta, cô ta thét chói tai nhảy dựng lên, da bị cà phê nóng làm cho đỏ lựng lên, dáng vẻ nhìn hết sức chật vật, Âu Dương nhìn thoáng qua bộ dạng đó của cô ta thì bật cười lớn tiếng, không chú ý đến hình tượng nữa.

Ánh mắt của những người xung quanh khiến Mễ Na xấu hổ đến đỏ mặt, cô ta vòng hai tay lại, ánh mắt oán hận nhìn Vận Nhi một cái, sau đó quay đầu rời đi.

"Người phụ nữ đáng chết này, lại còn chạy tới tận đây khóc lóc om sòm!" Âu Dương đã sớm không vừa mắt với người phụ nữ kia, cô ta cũng không nhìn xem mình làm sao so được với Vận Nhi, thế mà còn dám bám dính lấy anh trai cô ấy, lúc Âu Thừa Duẫn coi cô ta như bảo bối, Âu Dương

đã tức muốn chết, quả nhiên, Vận Nhi vừa quay về, những người phụ nữ khác đều bị anh gạt sang một bên!

"Âu Dương, em cũng biết cô ta sao?" Mặc dù ngoài miệng nói là không ngại, nhưng trong lòng Vận Nhi vẫn có phần kiêng kỵ, sự thật đúng là giống như lời Tâm Lam nói, trong lúc cô đang đơn độc một mình thì anh lại ôm người đẹp trong ngực, bây giờ anh lại dễ dàng nhận được sự tha thứ của cô như vậy, ngay cả cô ấy cũng thấy Âu Thừa Duẫn được hời!

"A, Vận Nhi, chị đừng đoán mò, anh trai em sẽ không thèm thích loại phụ nữ thế này đâu! Chị xem, bây giờ chị và anh em ân ái ái như vậy, mùi Mễ Na cũng không chia rẽ được hai người!" Âu Dương vui vẻ giảng hòa, nếu về nhà mà Vận Nhi hỏi tội Âu Thừa Duẫn thì chẳng phải cô ấy chính là đồng lõa sao? Cô ấy phải đề phòng trước mới được!

Vận Nhi biết Âu Dương đang qua loa lấy lệ với cô, nhưng cô cũng chẳng muốn vạch trần cô ấy, dù sao thì Âu Thừa Duẫn mới là người có lỗi!

Thế cho nên lúc Âu Thừa Duẫn tới đón hai người, Vận Nhi chu cái miệng nhỏ, ngồi ra ghế sau với Âu Dương, suốt cả chặng đường cũng không thèm để ý đến anh. d*đ*l*q*đ

Âu Thừa Duẫn ù ù cạc cạc chẳng hiểu chuyện gì, chẳng lẽ cô đã biết chuyện của Lam Hạo, cho nên mới tỏ thái độ với anh sao?

Nhưng mà không đúng, cô làm sao có thể biết chuyện!

Âu Thừa Duẫn sốt ruột đưa Âu Dương về Âu viên, lúc chuẩn bị cùng Vận Nhi quay lại biệt thự thì Vận Nhi đã đi theo Âu Dương vào biệt thự, Âu Thừa Duẫn bất đắc dĩ, đành phải đi theo cô vào Âu viên.

"Anh chọc giận em lúc nào hả? Sao cả tối cứ chu cái mỏ lên, còn không thèm nói chuyện với anh!"

Âu Thừa Duẫn ép Vận Nhi dựa trên cánh cửa phòng, hai tay vây lấy người cô, hết sức kiểm chế nhìn xuống khuôn mặt nhỏ đang căm phẫn của cô.

"Anh làm chuyện gì mà chính anh còn không biết sao? Đừng có đứng gần em như vậy, từ hôm nay trở đi, em muốn giữ khoảng cách với anh!" Vận Nhi có chút ghét bỏ đẩy anh ra, nhưng đẩy thế nào anh cũng không nhúc nhích, cô liền ngồi xổm xuống, chui ra khỏi cánh tay anh, vẻ mặt đề phòng nhìn Âu Thừa Duẫn đang bất đắc dĩ.

"Bà xã à, trước khi phán tội anh thì phải cho anh một cái lý do chứ!" Âu Thừa Duẫn thấy cô thật sự nổi giận rồi, cũng không dám đụng chạm cô nữa, chỉ kiên nhẫn dò hỏi. Ngay từ lúc trở về anh đã cảm giác được, chẳng lẽ buổi chiều nay trong lúc anh không có mặt, cô đã gặp ai sao?

"Vậy em hỏi anh, hai năm qua, có phải bên cạnh anh luôn có một người phụ nữ không?" Vận Nhi không nghe ra vị đắng chua trong giọng nói của mình, Âu Thừa Duẫn lập tức hiểu ra ý tứ trong lời nói của cô, cô đang nói đến Mễ Na sao?

Nhưng chuyện giữa hai người họ thì liên quan gì đến Mễ Na kia?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Không Có Đáp Án

Âu Thừa Duẫn trầm mặc, Vận Nhi cũng im lặng. Uống công cô hết sức tin tưởng anh, thì ra đều là giả, anh nói với cô rằng anh chỉ có duy nhất một người phụ nữ là cô, hóa ra đều là giả sao?

Vận Nhi nhìn anh không chớp mắt, Âu Thừa Duẫn bị ánh mắt hờn giận của cô làm cho không thoải mái, anh khẽ thở dài một cái, đi lên trước một bước, Vận Nhi lại lui về sau một bước, ra sức đề phòng anh.

"Anh cho rằng chính em cũng hiểu rõ, người kia chỉ là một công cụ mà anh mượn tới để nhớ đến em mà thôi, Vận Nhi, chẳng lẽ em không nhìn ra tình cảm anh dành cho em sao?" Giọng nói khàn khàn của Âu Thừa Duẫn mang theo sức hấp dẫn, suýt chút nữa Vận Nhi đã tin tưởng lời nói của anh.

Nhưng cô vẫn rất muốn biết, tại sao anh nói anh yêu cô như vậy mà lại không đi tìm cô!

"Vậy tại sao hai năm qua anh không hề tới tìm em? Dựa vào năng lực của anh, tìm một người là chuyện rất dễ dàng!" Âu Thừa Duẫn không phải Thương Nhĩ Kỳ, anh bình tĩnh và sáng suốt hơn Thương Nhĩ Kỳ rất nhiều, trừ phi chính anh không muốn đi tìm cô.

Vận Nhi tin tưởng suy nghĩ trong lòng mình, lại càng không thể tha thứ cho anh! `diễn@đàn$lê#quý^đôn`

Âu Thừa Duẫn làm sao có thể nói với cô rằng sau khi cô đi anh đã đau khổ đến mức nào, chẳng lẽ bắt anh nói với cô rằng, anh vì sợ đối mặt với cô nên mới không đi tìm cô sao?

Anh không có cái dũng khí đó, anh không thể mất cô lần nữa, cho dù về sau cô có hận anh thì anh cũng sẽ không hối hận!

"Không trả lời được sao? Âu Thừa Duẫn, em rất muốn tin tưởng anh, nhưng phản ứng của anh đã khiến em hết sức thất vọng!" Vận Nhi nhìn anh với ánh mắt bị tổn thương, nếu như anh và Mễ Na là trong sạch, vậy tại sao anh không trả lời câu hỏi của cô.

Hai năm, anh không hề đi tìm cô, đây là sự thật!

Vận Nhi cũng không biết mình đang đi so đo cái gì, chỉ là lúc biết anh không phải thật sự chỉ để ý đến cô, trong lòng cô có chút rầu rĩ.

Rõ ràng cô cảm nhận được tình yêu của anh, thế nhưng tại sao anh lại không giải thích, không cho cô một lý do hợp lý, để cô không cần nghi ngờ nữa?

Ánh mắt Âu Thừa Duẫn lập tức trở nên sâu thẳm, ngay cả lúc Vận Nhi ra khỏi phòng, anh cũng không muốn ngăn cô lại.

Tại sao lại không đi tìm cô?

Trong lòng cô vẫn luôn có anh, cho nên mới để ý đến câu trả lời của anh! Âu Thừa Duẫn vừa vui vừa buồn, nhưng lại không thể không giấu diếm chân tướng với cô! d.đ.l.q.đ

Lúc Hứa Tâm Lam rời khỏi nhà họ Lam thì bên ngoài đã lên đèn, buổi tiệc tối vừa chính thức bước vào hồi náo nhiệt, thế nhưng sự náo nhiệt này không thuộc về cô. Lễ đính hôn này có người cười vui cũng có kẻ khóc lóc, thế nhưng cô chỉ xem rồi cười nhạt, Hứa Tâm Lam không nghĩ rằng lúc giúp người khác thì cô sẽ lý trí như vậy, cô khuyên Lam Hạo hãy buông tha Vận Nhi, đừng hoang sống chung với Mạc Tử Kỳ cho tốt, thế nhưng có ai sẽ tới an ủi khuyên nhủ cô đây?

Đi ra khỏi đại sảnh bữa tiệc, cô ôm cánh tay co rúm lại, gió đêm thổi tới khiến cô càng cảm thấy lạnh lẽo hơn.

Cô gắng sức không nghĩ đến ánh mắt dịu dàng kia, sự dịu dàng đó vốn không thuộc về Hứa Tâm Lam cô.

Chợt trên vai có cảm giác ấm áp, sau đó Hứa Tâm Lam ngửi được mùi hoa nhài quen thuộc, không cần quay đầu lại cô cũng biết là ai, nhưng lúc này tim cô đập rất nhanh, cô rất muốn hỏi anh, tại sao anh cũng đi ra đây?

Thương Nhĩ Kỳ, không phải sau chuyện xảy ra giữa hai người thì anh rất tức giận sao?

Cho dù cô có tỏ ra thoải mái tự nhiên cỡ nào thì vẫn là phụ nữ, cô đã không ngại, tại sao anh lại cứ để ý như thế, anh thật sự rất ghét cô sao?

Hứa Tâm Lam nghĩ đến chuyện sau khi đụng phải Vận Nhi anh liền trở nên thất thường thì lại cảm thấy hết sức đau lòng, anh thật sự khinh thường cô đến mức đó!

Ngón tay đụng vào áo khoác của Thương Nhĩ Kỳ, dường như trên đó vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh, Hứa Tâm Lam hăng giọng muốn nói cái gì đó, nhưng khi đối diện với đôi mắt màu lam mê người của anh thì lại không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

"Đi thôi, anh đưa em về!" Không biết vì sao, lúc nhìn thấy bóng dáng cô độc của cô lúc ra ngoài, trong lòng Thương Nhĩ Kỳ lại nổi lên chút do dự, cất bước đi theo cô.

Trước giờ bọn họ đều bởi vì Vận Nhi mà mới tiếp xúc với nhau, Thương Nhĩ Kỳ đối xử tốt với cô cũng là vì Vận Nhi, nhưng kể từ sau chuyện đêm đó, quan hệ giữa hai người đã hoàn toàn thay đổi. Hiện giờ Vận Nhi đã dứt khoát chối bỏ anh, anh lại cứ cố chấp để làm gì?

Lúc vô ý nắm lấy bàn tay của Hứa Tâm Lam, Thương Nhĩ Kỳ lại cảm giác như thể tim mình đang tan ra.

Thật ra anh không hề ghét Hứa Tâm Lam, đôi khi còn cảm thấy cô cũng đáng yêu chẳng kém gì Vận Nhi, chỉ là trong lòng anh đã có Vận Nhi, cho nên không thể chứa thêm bất kỳ người phụ nữ nào khác, đây cũng là nguyên nhân khiến anh có phản ứng mạnh đối với sự kiện kia như vậy.

Bây giờ ngẫm lại, có lẽ cô còn khổ sở hơn cả anh, một cô gái dâng hiến lần đầu tiên của mình cho anh, cô ấy mới là người chịu thiệt thòi hơn cả.

Sau khi trở về phòng mình, Vận Nhi lại khóa trái cửa, đã lâu mới trở lại căn phòng trước kia mình từng ở, cô thật sự có cảm giác thân thiết khó nói nên lời. Bởi vì sở thích của cô nên cả căn phòng đều được trang trí theo tông màu hồng nhạt, không biết có phải do Âu Thừa Duẫn đã chuẩn bị hay không, nhưng từ quần áo đến đồ dùng hằng ngày ở trong phòng đều chứng tỏ rằng anh cực kỳ chu đáo, khiến cho cái "nhà" xa lạ này đối với cô không quá tịch mịch. [diễn đàn quý đôn](http://www.thuviensach.vn)

Còn nhớ rõ đêm tân hôn của hai người, Vận Nhi không biết rằng anh có về nhà. Thật ra có rất nhiều đêm như vậy, cô không biết, nhưng cô cảm giác được sự tồn tại của anh.

Giống như đêm nay, Âu Thừa Duẫn biết cô đang giận nên không quần lấy cô như ngày hôm qua, chỉ cẩn thận đi vào phòng sau khi cô đã ngủ say, sau đó ôm lấy cô cùng ngủ.

Vận Nhi cảm giác được, chỉ là cô không đẩy anh ra, Âu Thừa Duẫn lại nghĩ, đợi vài hôm nữa cô hết giận rồi thì anh sẽ bù đắp lại cho cô.

Mấy ngày sau đó, Vận Nhi đều ở lại Âu viên, Âu Dương phải tiếp đón một đoàn du khách nên không có nhiều thời gian ở nhà, Vận Nhi liền chủ động tiếp xúc với Kiều Sa, thế nhưng lúc Âu Thừa Duẫn nhìn thấy cô và

Kiều Sa thân thiết thì lại cảm thấy có chút bực cách thức ở chung của hai người.

Mẹ của anh đã làm hại mẹ ruột của Vận Nhi, đây là sự thật, cho dù trong tiềm thức Vận Nhi không muốn thừa nhận thân phận thật sự của mình thì cô cũng không thể hoàn toàn dứt bỏ được tình thân ruột thịt, điều này khiến cho anh cực kỳ sợ hãi, nếu có một ngày Vận Nhi biết rõ chân tướng, có thể nào cô sẽ lại hận anh giống như trước đây không?

Vận Nhi của anh thiện lương như thế, cô sẽ không cực đoan giống như anh. Thật ra anh đã sớm hối hận, nếu trước kia anh không cố chấp trả thù, có lẽ Vận Nhi đã có một cuộc sống tốt đẹp hơn!

Nếu như họ không gặp nhau, có lẽ anh còn tàn nhẫn hơn cả bây giờ. Âu Thừa Duẫn không cách nào tưởng tượng được mình sẽ sống thế nào nếu không có cô, cho nên anh cảm thấy anh vô cùng may mắn, bởi vì anh và Vận Nhi được ở bên nhau, từng kết hôn, còn từng có một đứa con.

Tất cả những gì anh thiếu cô, anh sẽ bù đắp toàn bộ!

"Vận Nhi, em còn giận phải không?" Lúc Vận Nhi xuống lầu, ngay khúc quanh đột nhiên có một cánh tay đưa ra ôm cả người cô vào trong ngực, một nụ hôn mạnh mẽ lập tức in xuống đôi môi anh đào của cô. Nỗi nhớ nhung suốt mấy ngày liên tục bị Âu Thừa Duẫn dồn cả vào trong nụ hôn này.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 207: Nghiện Không Dứt Được

Editor: Linh Vũ

"Anh nói xem?" Trong tay Vận Nhi còn bưng cái khay, bị anh hôn đột ngột như vậy, mấy thứ trong tay đều rơi xuống sàn nhà, cô tức giận liếc anh một cái, đẩy anh ra rồi ngồi xổm xuống định nhặt lại mấy lọ thuốc đang chuẩn bị đưa cho Kiều Sa uống, nào ngờ cánh tay lại bị Âu Thừa Duẫn lôi kéo, cả người cô đều bị nhắc bổng lên không trung.

"Đừng nóng giận, thấy em giận như vậy, trong lòng anh cũng tan nát rồi!" Âu Thừa Duẫn ôm lấy thắt lưng cô, về đến phòng mới chịu thả xuống, trong ánh mắt chất chứa tình yêu nồng nhiệt. Mấy ngày vừa rồi cô cố ý không thèm để tâm đến anh, thế nhưng hôm nào anh cũng chờ đến nửa đêm để mò lên giường của cô, nếu như thật sự trong lòng cô không có anh thì đúng là anh không thể chịu nổi.

Thật ra Vận Nhi đã sớm hết giận, cô biết anh không giỏi biểu đạt tình cảm hay lấy lòng người khác, cho nên cô mới cố ý lạnh nhạt với anh mấy ngày, mỗi lần nhìn thấy anh muốn nói lại thôi, nhìn thấy khuôn mặt ấm ức của anh, cô đều cảm thấy rất đau lòng.

"Anh bao dung độ lượng như thế, hẳn là trái tim của anh có nhiều chỗ trống lắm nhỉ?" Cầm Vận Nhi bị anh vuốt ve, mỗi lần đầu ngón tay nóng bỏng của anh chạm đến da thịt, cô đều run lên, Vận Nhi có thể cảm giác được tim mình đang đập thành thịch.

"Lại nữa rồi, vợ à, anh đã nói là trái tim anh chỉ chứa nổi một mình em, có cần anh móc tim ra cho em xem không hả?" Âu Thừa Duẫn có chút bất

đắc dĩ ôm cô vào trong lòng, bàn tay vỗ nhẹ, không cảm giác được chút da thịt nào, xem ra sau này nhiệm vụ của anh nặng nề rồi, phải ra sức bồi bổ cho bà xã thân yêu béo mập lên thì mới có thể sinh được Tiểu Vận Nhi!

"Ai cần anh giả bộ chứ?" Vận Nhi chống tay lên ngực anh, lúc nghe được hơi thở dồn dập của anh thì cô ngả người ra sau. Cô biết rõ đây là đang ám chỉ cái gì, mỗi lần anh muốn ép cô đi vào khuôn khổ đều dùng cái chiêu này cả, chẳng lẽ không nghĩ ra được cái gì mới mẻ hơn sao? diễn@đàn\$lê%quý!đôn

"Em có muốn bảo vệ nó thật tốt, để nó không bị tổn thương nữa không?" Âu Thừa Duẫn đặt cô nằm xuống chiếc giường lớn, cầm lấy tay cô đặt lên ngực trái của anh, Vận Nhi có thể cảm nhận được nhịp tim dồn dập, khiến cô hoàn toàn chìm đắm trong sự dịu dàng của anh.

Nhắm mắt lại, cảm nhận được nhiệt độ từ môi anh truyền đến, Vận Nhi biết chính mình cũng vô cùng muốn anh.

Nhưng mà...

"Không, không được, bây giờ còn là ban ngày!" Vận Nhi giữ lại chút lý trí đẩy anh ra, vẻ mặt Âu Thừa Duẫn bất mãn, đến lúc này rồi mà cô còn kêu ngừng, đây chẳng phải là muốn lấy mạng anh sao?

"Vận Nhi, cũng đâu phải là chưa từng làm qua, em xấu hổ cái gì?" Âu Thừa Duẫn tiếp tục, giống như con sói xám vùi đầu vào ngực cô, mỗi một sự động chạm của anh đều khiến Vận Nhi choáng váng cả đầu óc, ra sức thở hổn hển, trong đầu lại vẫn còn mâu thuẫn. Âu Thừa Duẫn đã chuẩn bị xuống tay, lúc chuẩn bị phá vỡ phòng tuyến sau cùng để tiến vào thì đột ngột bị Vận Nhi bắt lấy, cô thẹn thùng giữ lấy tay anh, ấp a ấp úng nói: "Không, thật sự không thể...."

"Cho anh lý do!" Âu Thừa Duẫn xám mặt, có thể thấy rõ anh đang cực kỳ cố gắng áp chế lại dục vọng của mình, Vận Nhi cũng có thể cảm giác

thân thể nóng bỏng của anh đang ép chặt lấy cơ thể cô. Mấy ngày qua, chỉ có thể nhìn mà không thể làm cái gì, anh đã suýt không chịu nổi, bây giờ khó khăn lắm mới có thể kéo cô trở lại bên người, ai ngờ cô lại không chịu phối hợp.

"Em... Cái kia của em đến!" Vận Nhi nói xong, khuôn mặt vốn đã phỉếm hồng lại càng trở nên đỏ ửng, quần áo đã bị Âu Thừa Duẫn kéo xuống một nửa lại được cô kéo lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong lòng anh.

Mỗi tháng phụ nữ đều có mấy ngày thế này, chẳng lẽ anh không biết sao?

Vẻ mặt Âu Thừa Duẫn sụp đổ, suýt chút nữa anh đã phạm phải sai lầm lớn. Mấy ngày rồi trong đầu anh chỉ nghĩ đến chuyện thân mật với Vận Nhi, cho nên đã không quan tâm đến cô.

"Bảo bối, em cũng thật là biết chọn thời điểm!" Âu Thừa Duẫn đột nhiên ngồi dậy, trên trán lấm tấm mồ hôi càng khiến anh trở nên tuần tú. Có thể nhìn mà không thể ăn, sớm muộn gì anh cũng bị cô làm cho phát bệnh vì phải cố nhịn.

"Thế nào? Giận sao? Vậy thì đi tìm người phụ nữ khác là được mà!" Vận Nhi không biết Âu Thừa Duẫn tức giận cái gì, chuyện này cũng đâu thể trách cô được. Cô chỉnh sửa lại quần áo, chân trần nhảy xuống khỏi giường, chuẩn bị chạy ra ngoài cửa.

"Sao há? Em lại chịu cho anh đi tìm người phụ nữ khác sao? Hử?" Âu Thừa Duẫn nhanh tay ôm lấy cô, xoay người một cái, lại đặt cô nằm xuống giường. Chết tiệt, không thể ở gần cô như vậy được, anh không khống chế nổi!

"Nếu anh muốn thì em sẽ không có ý kiến!" Vận Nhi có chút bất mãn với biểu hiện của anh, hừ mũi hai tiếng, dáng vẻ muốn ăn đòn này của cô khiến Âu Thừa Duẫn chỉ muốn cắn cô mấy cái.

Anh nheo mắt lại, rất không vừa lòng với câu trả lời của cô, chẳng lẽ ở trong mắt cô, anh là một người đàn ông không đáng tin như vậy sao?

Chỉ có lúc ở cạnh cô anh mới không thể khống chế được, chính là Tô Vận Nhi cô đã khiến anh bị say mê, cả đời này không cách nào dứt ra được.

"Vợ à, không phải là em gạt anh đấy chứ? Không được, anh phải kiểm tra!" Âu Thừa Duẫn cực kỳ nhạy bén, chống lại ánh mắt vô tội của cô, cực kỳ không biết xấu hổ nói xong câu kia.

Tay anh hướng xuống bên dưới thân thể cô để tìm kiếm, Vận Nhi kêu lên một tiếng muốn giãy giụa, người đàn ông này thật là biến thái quá đi!

"Âu Thừa Duẫn, anh đi chết đi!" Vận Nhi quơ lấy chiếc di động trên đầu giường đập vào người anh. Thật là muốn điên luôn rồi!

Cuối cùng, Âu Thừa Duẫn ai oán nhìn cô, chỉ có thể thu lại dáng vẻ cầm thú kia, vọt vào phòng tắm dội nước lạnh, lúc này mới nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vận Nhi lộ ra nụ cười ngọt ngào. Tiểu yêu tinh này, đợi đến khi thân thể cô cho phép, anh phải đòi lại bằng hết mới được!

Trong vườn sau trồng rất nhiều cây trầu bà vàng, buổi chiều Âu Thừa Duẫn đến công ty, cô ở nhà ngắm mấy bụi hoa đang đua nhau nở rộ kia. Âu Thừa Duẫn còn lắp thêm một cái dây đu trong vườn, hiện giờ Vận Nhi mới cảm giác được mình thật sự là nữ chủ nhân của Âu viên này.

Trước kia, ở trong cái nhà này, cô đều chỉ là một người vô hình!

Âu Thừa Duẫn biết mấy ngày nay không thể đụng vào cô, cho nên mấy bữa tiệc vốn đã từ chối, bây giờ anh lại đi dự, Vận Nhi ở nhà một mình, thỉnh thoảng lúc Kiều Sa tinh tảo thì cô sẽ đưa bà ra ban công phơi nắng, nói chuyện phiếm với bà, thế nhưng Vận Nhi vẫn có cảm giác ánh mắt Kiều Sa nhìn cô mang theo một loại cảm xúc khó hiểu, thật sự giống như những gì Âu Dương đã nói, bà đối với cô còn tốt hơn đối với Âu Dương.

Trời chạng vạng tối, Vận Nhi nhận được điện thoại của Âu Dương, cô ấy vừa mở mồm là nhắc tới Tô Thượng Đông: "Vận Nhi, chị nói xem anh ấy thích kiểu con gái thế nào..." Vận Nhi nghe ra cảm xúc của cô ấy rất tệ, xung quanh lại có tiếng động âm ỉ, Vận Nhi lo lắng, liền hỏi cô ấy hiện đang ở đâu, sau khi cúp điện thoại thì vội vàng chạy đến đó.

Quán bar là nơi hỗn loạn, Vận Nhi mới chỉ đến đây có một lần, lại là đi cùng Âu Thừa Duẫn. Vận Nhi biết chắc chắn là anh cả của cô lại làm cô ấy bị tổn thương rồi. Mặc dù nhìn bề ngoài thì Âu Dương là một cô gái cởi mở, thế nhưng Vận Nhi biết nội tâm cô ấy vẫn cực kỳ truyền thống.

Cô đi vào, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Âu Dương đang bị mấy người đàn ông bao quanh, ra sức nhảy nhót theo tiết tấu nhạc.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Thân Thế Bí Mật

"Âu Dương?" Vận Nhi chen lách giữa đoàn người, đi tới trước mặt Âu Dương, thấy cô ấy đã say đến mức mơ màng.

"A? Vận Nhi, chị đến nhanh vậy sao? Nào, tới đây, chúng ta cùng khiêu vũ đi!" Cả người Âu Dương lắc lư, nhìn cứ như lúc nào cũng có thể ngã xuống, hai người đàn ông bên cạnh lập tức ôm lấy cô ấy, Vận Nhi lại đẩy hai người kia ra, có chút khó nhọc đỡ lấy cô ấy.

Xung quanh đều là tiếng ồn, tiếng hét chói tai, tiếng nhạc đinh tai nhức óc không ngừng vang lên trên sân khấu.

"Đại Duy, Mike, chúng ta tiếp tục nhảy!" Âu Dương mơ mơ màng màng vung tay lên, thân thể đã bị Vận Nhi kéo ra ngoài lại không chịu hợp tác, ra sức hét to với hai người đàn ông kia.

"Em gái à, cùng chơi nào!" Nghe được lời mời của Âu Dương, hai người đàn ông kia lập tức tiến lên chặn đường đi của Vận Nhi, xung quanh quá ồn, thậm chí Vận Nhi còn chẳng nghe được bọn họ đang nói cái gì. Ngọn đèn trên sân khấu chiếu thẳng vào khiến cô chói mắt, Vận Nhi nổi giận ùng ùng đẩy hai người đàn ông trước mặt: "Tránh ra!"

"Vận Nhi, hình như em nhìn thấy anh cả của chị, ha ha..." Bị Vận Nhi kéo xuống khỏi sân khấu, Âu Dương nấc lên một cái, người đầy hơi rượu, trước mắt lại xuất hiện ảo giác, Vận Nhi cũng cảm thấy không đáng giá thay cô ấy.

"Âu Dương, có phải em lại gặp anh cả của chị rồi không?" Hai năm trước cô đã biết rõ Âu Dương thích anh cả mình, thế nhưng Tô Thượng Đông tính tình lạnh nhạt, chỉ sợ nếu Âu Dương thật sự ở cạnh anh thì sẽ phải chịu thiệt thòi.

Loại đàn ông giống như anh, hoặc là không thêm để ý, hoặc là đã yêu thì sẽ dành cả đời để yêu.

Vận Nhi cực kỳ mâu thuẫn, không biết nên khuyên Âu Dương kiên trì hay là nên khuyên cô ấy hãy buông tay.

Yêu một người không nên yêu chính là điều khổ sở nhất, giống như lúc trước cô nhìn thấy Âu Thừa Duẫn và Tô Ân Huệ cũng đã cực kỳ tức giận. Có lẽ lúc đó cô đã yêu anh rồi, chỉ là bản thân không nhận ra mà thôi.

"Cái núi băng Tô Thượng Đông kia đúng là làm em tức chết mất, Vận Nhi à, hình như em thật sự yêu anh ấy rồi..."

Âu Dương mơ mơ màng màng nói xong, dựa cả đầu lên người Vận Nhi. Hôm nay cô đưa đoàn du khách đến sân bay thì vô tình nhìn thấy anh, vốn là muốn đi đến hỏi thăm vết thương của anh một chút, nào ngờ anh lại thờ ơ không thèm mở miệng câu nào, lại còn coi cô như người đứng qua đường. Trong lòng Tô Thượng Đông cũng ghét người nhà họ Âu giống như Âu Dương ghét người nhà họ Tô vậy, thế nhưng hai người lại không giống nhau!

Cô biết rõ anh không có cảm giác với cô, thế nhưng cô vẫn mỉm cười đi đến, nào ngờ lại đối lấy ánh mắt lạnh như băng của anh. Âu Dương cũng có tự tôn và kiêu ngạo của mình, anh không biết là làm vậy rất tổn thương cô sao?

"Hà tất gì phải như vậy chứ!" Vận Nhi đưa tay ra che trước mặt Âu Dương, nhìn thấy hai hàng nước mắt đang chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy thì trong lòng chua xót, đỡ cô ấy đi ra khỏi quán bar.

Lúc đi ngang qua quầy bar, Vận Nhi vốc người nhỏ lại đỡ Âu Dương thì có chút mất sức, cô đứng lại thở hổn hển, lại nhạy cảm nhận ra trong góc có một ánh mắt vẫn đang nhòm ngó mình. Vận Nhi theo ánh mắt kia nhìn lại, giữa vũ trường sôi động là một cô gái trang điểm đậm đang nhảy nhót cực sung, đúng là cô gái mà cô đã đụng phải lúc dẫn Tâm Nhi đi ăn ở KFC trước đó.

Vận Nhi nhìn đến ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Trác ngồi trong góc, đó là ánh mắt đầy chiếm hữu của một người đàn ông đối với một người phụ nữ, thì ra người đàn ông phong lưu này cũng biết rung động.

Vận Nhi không định chào hỏi với Tiêu Trác, vốn định đỡ Âu Dương ra khỏi quán bar thì gọi cho Âu Thừa Duẫn để anh đến đón hai người, nhưng lại nghĩ bây giờ anh đang dự tiệc xã giao thì thôi, cô vẫy tay gọi một chiếc taxi về Âu viên.

"Ôi chao, sao tiểu thư lại say thành thế này rồi!" Sau khi Vận Nhi ra khỏi nhà, chị Ngọc vẫn giữ cửa cho hai người, nhìn thấy Vận Nhi ôm Âu Dương vào cửa thì vội vàng đi lên đỡ một tay. Mặt Âu Dương đỏ bừng, trong bụng vô cùng khó chịu, nhất thời nhịn không được liền quỳ xuống đất nôn ra.

"Tôi đi vào trước chuẩn bị nước tắm cho cô ấy, cứ dùng tạm phòng tắm ở tầng một đi!" Vận Nhi và chị Ngọc cùng đỡ Âu Dương vào đến phòng tắm, giúp cô ấy rửa qua một lượt, Vận Nhi cũng có cảm giác trên người mình bị dính đầy hơi rượu.

Sau khi đỡ Âu Dương về phòng, cô cũng tự mình tắm rửa.

Lúc Âu Thừa Duẫn về thì Vận Nhi vừa lên giường, nghe thấy tiếng lạch cạch, cô liền biết là anh đã trở về.

Đột nhiên cảm giác được thân thể ấm áp, sau đó bên hông Vận Nhi lại xuất hiện thêm một đôi tay, cô ngửi được mùi rượu thì cau mày, không tỏ cảm xúc gì, chỉ hỏi: "Anh uống rượu đấy à?"

"Chỉ uống một chút thôi, em nếm thử xem!" Âu Thừa Duẫn khẽ cười, sau đó áp môi mình lên môi Vận Nhi, chiếc lưỡi nhẹ nhàng liếm quanh khóe môi cô, lưu luyến không chịu buông ra.

"Uhm... Anh bỏ ra!" Vận Nhi có chút ghét bỏ đẩy anh ra, trên miệng anh đầy hơi rượu khiến cô không thích lắm, đẩy anh sang một bên: "Anh đi tắm đi đã!"

Thậm chí Vận Nhi còn có thể nghe thấy tiếng cười của anh mang theo chút rầu rĩ: "Tắm làm gì, lát nữa lại phải tắm lại!"

Ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào người Vận Nhi, tay anh như thể mang theo dòng điện đốt cháy từng tấc da thịt cô.

Một giây cuối cùng anh thu tay lại, chết tiệt, bây giờ chưa thể đụng vào cô được.

Vận Nhi biết anh sẽ đủ tỉnh táo mà thu tay lại đúng lúc nên cũng không ngăn cản, nhìn thấy ánh mắt sáng lấp lánh của anh thì cô hơi thở dài, Âu Thừa Duẫn lập tức thu tay, nằm xuống bên cạnh cô: "Sao thế?"

"Anh nói xem, Âu Dương và anh cả em ở cùng nhau có thích hợp không?" Vận Nhi nghiêng người, nương theo ánh trăng nhìn rõ cơ thể anh, ngón tay không chịu an phận vẽ vòng vòng trên da thịt anh, nhớ rõ trước kia anh cũng thường làm vậy với cô.

"Em nghĩ thế nào?" Âu Thừa Duẫn căng cứng cả người, trả lại câu hỏi cho cô. Bởi vì đàn ông hiểu đàn ông, nếu như nói người phụ nữ nào đã yêu Âu Thừa Duẫn anh sẽ rất khó yêu người đàn ông khác, vậy thì người đàn ông nào đã yêu Tô Vận Nhi cũng sẽ khó lòng mà yêu một người phụ nữ khác.

Anh đã sớm rõ điều này, bởi vì đã xuất hiện một Thương Nhĩ Kỳ, một Tô Thượng Đông, còn cả một Lam Hạo!

"Em đang hỏi anh đấy!" Vận Nhi bĩu môi, hai tay gõ gõ trên vai anh, là vì Âu Thừa Duẫn cũng có chung suy nghĩ với cô sao? Cả hai người đều không có lòng tin đối với anh cả của cô?

"Tiểu yêu tinh em đấy, ngay cả anh trai em cũng bị em mê hoặc, sao cha mẹ em lại sinh ra cái người biết giày vò người khác như em vậy chứ?" Âu Thừa Duẫn ôm Vận Nhi vào trong ngực, đột nhiên lại có cảm giác rất sợ sẽ mất cô, cả người giống như mất hết linh hồn, chỉ có duy nhất một ý nghĩ là muốn cô!

"Âu Thừa Duẫn...." Vận Nhi nghe anh nói thì đột nhiên xúc động, hiện giờ cô thật sự tin rằng Âu Thừa Duẫn yêu cô, nhưng cô vẫn cực kỳ để tâm đến thân thể của mình. Hai người đã cho cô sinh mệnh kia, cô lại chưa từng gặp mặt: "Em đột nhiên rất muốn biết cha em là ai. Anh có biết không?"

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 209: Vợ Là Quan Trọng Nhất

Ngay cả giữa đêm tối, Âu Thừa Duẫn vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt đầy chờ mong của Vận Nhi, anh có chút chột dạ, bởi vì anh không có dũng khí nói ra sự thật với cô, anh sợ cô sẽ vì vậy mà rời khỏi anh.

"Đừng nghĩ nhiều, đi ngủ sớm một chút đi!" Âu Thừa Duẫn buông hai cánh tay đang giữ chặt lấy người cô ra, đặt lên trán cô một nụ hôn, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Đến lúc quay lại thì anh nằm dựa lưng về phía Vận Nhi, cô nghĩ, anh mệt lắm sao?

Kể từ sau khi quay lại, đây là đêm đầu tiên anh không ôm cô ngủ, Vận Nhi thế mà lại mất ngủ!

Ngày hôm sau, lúc cô tỉnh lại thì Âu Thừa Duẫn đã đi rồi, cô cầm lấy điện thoại di động ở đầu giường định gọi cho anh, vừa mở điện thoại ra lại thấy trên màn hình xuất hiện một dòng chữ: Anh yêu em!

Chỉ ba chữ ngắn ngủi nhưng lại khiến Vận Nhi cười rạng rỡ, sương mù trong lòng cũng tan sạch, cô mặc quần áo xong xuôi thì lập tức đi xem Âu Dương. Hôm qua Âu Dương uống quá nhiều rượu, hôm nay tỉnh dậy vẫn thấy trong đầu đang loạn cào cào.

Vận Nhi thấy sắc mặt cô ấy đã tốt hơn nhiều thì đề nghị cô ấy cùng ra ngoài giải sầu. Mỗi lần hai người đi cùng nhau đều cảm thấy rất vui vẻ.

Âu Dương biết Vận Nhi là cố ý muốn đưa cô ấy đi chơi, chỉ là cô ấy không có tâm tình, lấy cớ là hôm nay công ty phải tiếp đón một đoàn du khách lớn, để Vận Nhi ở nhà, còn mình thì đi làm.

Vận Nhi nhớ ra Vu Nặc sắp kết hôn, chắc chắn là cũng đang hết sức bận rộn, cô cũng muốn gặp Tâm Nhi, vì vậy quyết định gọi điện thoại cho Vu Nặc, vừa hay Vu Nặc cũng đang muốn tìm cô mà không được, lúc này Vận Nhi mới nhớ ra số điện thoại hiện giờ của cô chỉ có một mình Âu Thừa Duẫn biết.

Chắc chắn là anh cố ý, không muốn để cô liên hệ với người khác. Nhà tư bản độc ác này, ham muốn chiếm hữu sao lại mạnh như vậy chứ!

Lúc Vận Nhi tới nhà hàng tây đã hẹn với Vu Nặc thì đã là giữa trưa, Vu Nặc ôm Tâm Nhi, cô bé vừa nhìn thấy cô thì lập tức vẫy vẫy tay, Vận Nhi đi vào trong, ôm lấy Tâm Nhi hôn một cái.

"Chị Nặc Nặc, chị đúng là càng ngày càng đẹp!" Vận Nhi phát hiện ra da dẻ Vu Nặc trở nên trắng trẻo, nét mặt cũng rạng ngời, xem ra chuyện kết hôn khiến cô ấy thay đổi rất nhiều, có lẽ đối với phụ nữ, hạnh phúc chính là như vậy.

Nhìn Vu Nặc mang theo tâm trạng vui vẻ của cô dâu chuẩn bị xuất giá, Vận Nhi lại có chút hâm mộ. Lúc trước cô kết hôn với Âu Thừa Duẫn hết sức đột ngột, cô chưa hề chuẩn bị tâm lý chút nào, càng không nói đến việc hồi hộp hay mong đợi.

"Đâu có đâu, chẳng qua là nhờ trang điểm thôi!" Vu Nặc cười âm đạm, dường như trong nụ cười có chút gượng gạo, Vận Nhi nhìn ra cảm xúc của cô ấy không được tốt, ôm Tâm Nhi đặt lên đùi mình rồi hỏi: "Sao thế ạ?"

"Vẫn chưa có tin tức gì của Minh Nhân..." Lúc Vu Nặc nhắc đến Hứa Minh Nhân thì trên mặt hơi ủ rũ, Vận Nhi biết rõ cô ấy có một loại tình

cảm đặc biệt đối với Hứa Minh Nhân, cho nên kết quả hiện tại không khiến cô ngạc nhiên.

"Yên tâm đi, anh cả sẽ không có việc gì đâu, chắc là anh ấy đang đi chụp ảnh đâu đó thôi!" Vận Nhi lên tiếng an ủi. Nghĩ đến Hứa Minh Nhân với tính tình trầm lặng mà điềm đạm kia, cô lại cảm thấy thương tiếc, nếu như anh cả quen biết chị Nặc Nặc trước thì tốt biết bao.

"Chị sắp kết hôn rồi, nên vui lên đi, chị cứ như vậy thì anh hai cũng khó chịu trong lòng!"

Trong khi hai người nói chuyện, nhân viên phục vụ đã đi đến trước mặt, Vận Nhi và Vu Nặc gọi hai suất ăn người lớn và một suất ăn trẻ em cho Tâm Nhi.

"À đúng rồi, ngày tổ chức đã chọn xong rồi, là ngày sáu tháng sau, đến lúc đó em và vị kia nhà em nhớ tới dự!" Vu Nặc khẽ cười nhìn về phía Vận Nhi, mặc dù Vận Nhi chưa hề nói gì với cô ấy nhưng cô ấy là người từng trải, vừa nhìn thấy dáng vẻ Vận Nhi như vậy đã hiểu rõ chuyện tình cảm của cô chắc hẳn là rất thuận lợi.

"Chị Nặc Nặc..." Vận Nhi nhìn ra nụ cười trộm của cô ấy thì tỏ vẻ hờn giận, lườm cô ấy một cái.

"Mẹ kết hôn với cha, chị cũng phải kết hôn với chú!" Tâm Nhi nghe hai người nói chuyện, cái hiểu cái không. Lúc cô bé nói ra những lời này thì Vu Nặc nhìn Vận Nhi đầy ý tứ, lại nhìn bảo bối của mình đang được Vận Nhi ôm trong lòng: "Ôi, ngay cả Tâm Nhi của chúng ta cũng biết chú ấy cơ à, nói mẹ nghe xem, chú ấy là ai nào?"

"Chính là..." Tâm Nhi ngồi trong lòng Vận Nhi, bàn tay nhỏ nhắn phẩy phẩy, trước mắt đột nhiên sáng lên, nhìn tới bóng dáng nổi bật ở cửa thì lập tức muốn đứng lên, ngón tay chỉ về phía trước: "Chú đẹp trai..."

Vận Nhi và Tâm Nhi đang ngồi trên chiếc ghế đối diện cửa xoay, Vận Nhi nghe vậy chỉ nghĩ là cô bé đang nói đùa, nào ngờ nhìn theo hướng ngón tay của cô bé thì lại thật sự nhìn thấy Âu Thừa Duẫn và Vu Nhuế đang đi tới. Âu Thừa Duẫn liếc thấy bóng dáng quen thuộc ở bên cạnh cửa sổ thì khuôn mặt lạnh lùng lập tức trở nên dịu dàng.

Anh xoay người nói gì đó với Vu Nhuế, Vu Nhuế cũng đưa mắt nhìn về phía mấy người các cô, lúc ánh mắt chạm đến Vu Nặc và Tâm Nhi thì lộ ra vẻ tươi cười.

Cả hai người họ đều đi về phía này.

"Dì, dì..." Tâm Nhi vừa nhìn thấy Vu Nhuế đi đến thì lập tức dang tay ra bổ nhào vào lòng cô ấy. Vận Nhi có phần kinh ngạc, sau đó nghe Vu Nặc giải thích mới biết, thì ra Vu Nặc và Vu Nhuế là chị em ruột.

"Chú!" Tâm Nhi có ấn tượng sâu sắc với Âu Thừa Duẫn, tựa cảm lên vai Vu Nhuế, cười hì hì nhìn anh.

"Bảo bối ngoan lắm!" Âu Thừa Duẫn hào phóng đặt lên má cô bé một nụ hôn, sau đó lại quay người dịu dàng nhìn Vận Nhi.

"Sao anh lại tới đây?" Vận Nhi nhìn thấy Âu Thừa Duẫn ngồi xuống bên cạnh cô, Vu Nhuế cũng ôm Tâm Nhi ngồi xuống cạnh Vu Nặc.

"Có hẹn với một vị khách, hay là chúng ta cùng đi?" Cả người Âu Thừa Duẫn đều tỏa ra khí chất hơn người, Vu Nặc cũng nhìn ra người đàn ông trước mặt này là lãnh đạo trực tiếp của Vu Nhuế, chỉ không ngờ rằng anh lại là chồng trước của Vận Nhi.

"Không cần, anh đi đi, để người ta chờ lâu cũng không tốt!" Vận Nhi đẩy anh ra, Âu Thừa Duẫn cũng không dây dưa nữa, gật đầu với Vu Nặc một cái, sau đó Vu Nhuế cũng giao Tâm Nhi lại cho Vu Nặc rồi đi theo ngay phía sau Âu Thừa Duẫn.

"Thì ra anh ấy chính là Âu Thừa Duẫn hả?" Vu Nặc biết rõ em gái mình vẫn luôn thầm mến sếp của cô ấy, chỉ là không ngờ rằng anh chính là người đàn ông của Vận Nhi, đây thật đúng là duyên phận.

"Chị Nặc Nặc à, em cũng không biết Vu Nhuế là em gái của chị, thật là trùng hợp quá, ha ha!" Vận Nhi nói xong, nhìn thấy đồ ăn mà hai người gọi đã được đưa lên, Vu Nặc dường như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Thật ra Vận Nhi cũng có thể nhìn ra rằng Vu Nhuế có tình cảm với Âu Thừa Duẫn, chỉ là cô tin vào Âu Thừa Duẫn, nếu như anh đã chọn giữ cô ở bên người thì anh chắc chắn sẽ có nguyên tắc của mình.

Khi mấy người bên cô ăn cơm xong, Vận Nhi lại kinh ngạc vì nhìn thấy Âu Thừa Duẫn cũng đi ra, cứ như thể là anh cần thời gian vừa khớp vậy. Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Vận Nhi, anh hết sức tự nhiên đi đến ôm lấy vai cô: "Anh đưa em về nhà!"

"Sao anh lại ra nhanh như vậy?" Vận Nhi rúc vào trong lòng anh, nói tạm biệt với Vu Nặc. Cô thấy tâm tình Vu Nặc không tốt nên cũng không hỏi cô ấy để cô đưa Tâm Nhi đi cùng nữa.

"Chuyện làm ăn không quan trọng, vợ mới là quan trọng nhất!" Âu Thừa Duẫn cười tươi, ôm Vận Nhi về phía xe mình.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Nói Em Yêu Anh

Editor: Linh Vũ

Vận Nhi thấy Vu Nhuế không đi ra cùng anh, trong lòng nghĩ thầm, đoán chắc Âu Thừa Duẫn đã để cô ấy ở lại bên trong, còn chính mình thì chuồn mất, chỉ là cô rất thích cảm giác được anh nâng niu trong lòng như thế này.

Trong lúc hai người quần quýt, ở phía sau vẫn luôn có một đôi mắt u oán nhìn chăm chăm cho đến khi Âu Thừa Duẫn ôm lấy cô tiến vào trong xe, chiếc Bentley màu bạc biến mất trước cửa nhà hàng, bóng dáng yếu điệu kia mới đi ra khỏi chỗ khuất.

Âu Thừa Duẫn đưa Vận Nhi về bằng chiếc xe trước đây, chỉ vì Vận Nhi từng nói rằng cô thích cảm giác ngồi trên chiếc xe đó.

Sau khi đưa Vận Nhi về Âu viên, Âu Thừa Duẫn mới lái xe đến công ty.

Đợi Âu Thừa Duẫn rời đi, Vận Nhi đi vào bên trong biệt thự, phát hiện ra chị Ngọc không có trong phòng khách lẫn trong bếp, cô nghĩ có lẽ chị ấy đã lên tầng ba cho Kiều Sa uống thuốc, vì vậy cô về phòng thay đồ rồi đi lên tầng ba.

Lúc trước, bởi vì sợ quấy rầy Kiều Sa nghỉ ngơi nên Vận Nhi không có thói quen gõ cửa trước khi vào phòng. Cô vừa mở cửa ra, nhìn thấy hai người họ thì hơi sửng lại, nghe được câu nói cuối cùng của Kiều Sa: "Bây giờ cứ nhìn thấy con bé là trong lòng tôi lại càng áy náy!"

Trên mặt bà vẫn còn sót lại dấu vết nước mắt, hình như chị Ngọc đang cố an ủi bà, nhìn thấy Vận Nhi đi vào thì hơi bối rối, chị Ngọc vốn đang ngồi trước giường, vừa nhìn thấy Vận Nhi thì lập tức đứng lên. đi đến đầ n lên quý đôn

"Mẹ làm sao vậy?" Ngoại trừ lần đầu tiên gặp mặt, Vận Nhi gọi Kiều Sa là dì, về sau cô đều theo Âu Thừa Duẫn gọi bà là mẹ.

"Vận Nhi đây à?" Kiều Sa là một nàng công chúa mang dòng máu quý tộc, sự bối rối trên mặt nhanh chóng bị bà che giấu, bà đưa tay ra hiệu cho chị Ngọc ra ngoài rồi vẫy tay gọi Vận Nhi.

Lúc Vận Nhi đi đến bên cạnh bà thì phát hiện ra đôi mắt bà ngập nước.

"Sao mẹ lại khóc thế ạ?" Vận Nhi đưa cho bà một tờ khăn giấy, trước giờ cô vẫn cảm thấy ánh mắt Kiều Sa lúc nhìn cô có cái gì đó rất lạ, chẳng lẽ có chuyện gì mà cô không biết sao? Suy đoán trong lòng khiến cô vô cùng bất an.

Âu Thừa Duẫn đã từng nói rằng mẹ cô là người thứ ba chen chân vào gia đình anh, như vậy lúc Kiều Sa biết thân phận của cô thì đáng lẽ ra nên ghét cô mới đúng chứ?

Trong lòng Vận Nhi có cảm giác không ổn, luôn cảm thấy có chuyện liên quan đến thân thể thực sự của mình mà cô không biết!

"Không sao, mẹ vừa nhìn thấy con lại nghĩ đến mẹ của con mà thôi, trước kia hai người chúng ta vốn là bạn tốt!"

Lúc Kiều Sa vừa mới gả cho Âu Thế Hào, bên cạnh bà chỉ có duy nhất một người bạn là Hường Chi Lan, cho nên Hường Chi Lan thường xuyên có cơ hội gặp gỡ Âu Thế Hào bên cạnh bà, về sau Kiều Sa bị lòng ghen tỵ mù quáng làm cho đầu óc mù mịt, không chỉ hại hai người kia mà còn tự làm mình bị tổn thương.

"Vậy mẹ có biết cha của con là ai không ạ?" Những gì Vận Nhi biết về thân thế của mình vẫn dừng lại ở những điều mà Âu Thừa Duẫn nói cho cô biết từ hai năm trước, về sau Tô Thượng Đông lại nói thêm rằng mẹ cô vì khó sinh mà qua đời, thế nhưng cha cô thì sao?

Tại sao lại đưa cô cho Hạ Uyển Như? diễm địa n lê q uy đôn

Kiều Sa biết Âu Thừa Duẫn vẫn luôn giấu diếm sự thật với cô, không nói cho cô biết rằng bà mới là đầu sỏ gây ra mọi chuyện, thế nhưng bà làm sao có dũng khí mà nói ra sự thật đây?

"Không, không, mẹ không biết! Chỉ Lan vẫn luôn ở bên cạnh mẹ, nhưng sau khi mang thai thì lại mất liên lạc, sau đó mẹ cũng không gặp lại bà ấy!" Không ngờ rằng một lần ngoài ý muốn kia lại khiến Hường Chỉ Lan mang thai, về sau cũng chặt đứt tình cảm với Âu Thế Hòa, một mình mang theo đứa bé trong bụng mà rời đi, cuối cùng lại vì khó sinh mà qua đời.

Nói ra, cả đời bà ấy yêu một người đàn ông không nên yêu, cuối cùng rơi vào kết cục như vậy, thế nhưng bà ấy không hề hối tiếc!

Nếu biết ông trời ban cho mình một đứa con gái xinh đẹp đáng yêu như vậy, nhất định bà ấy sẽ cảm thấy những sỉ nhục mà mình từng phải chịu đựng trước đây đều là đáng giá. Bởi vì dáng vẻ của Vận Nhi rất giống bà ấy, cho nên lúc ở Đức, lần đầu tiên nhìn thấy cô, Kiều Sa đã thốt ra cái tên Chỉ Lan.

Vận Nhi nghe bà nói vậy thì có chút hoài nghi, nhưng cô lại không nói rõ được là có điểm nào không đúng, Âu Thừa Duẫn nói không biết, Kiều Sa cũng không biết, chẳng lẽ cả đời này thân thế của cô mãi là một điều bí ẩn sao?

Mấy ngày sau đó Âu Dương đều về nhà rất muộn, Vận Nhi hỏi đến thì cô ấy đều nói là bận chuyện công ty, đương nhiên Vận Nhi không tin, nhìn

cô ấy càng ngày càng tiêu tụy, Vận Nhi lại có chút sợ hãi, Âu Dương sẽ không vì Tô Thượng Đông mà tự hành hạ chính mình chứ?

Hôm nay lúc Âu Thừa Duẫn về nhà, Vận Nhi bảo anh đến nói chuyện với Âu Dương. Mấy ngày nay anh không nhắc gì đến chuyện sinh con, lúc đi ngủ cũng hết sức quy củ, không quần lầy cô mà đòi hỏi như trước kia nữa.

Thấy Âu Thừa Duẫn và Âu Dương cùng bước ra khỏi phòng, Vận Nhi lập tức đi đến hỏi anh: "Có phải Âu Dương lại đến quán bar không?"

Nếu không phải lần trước cô đến đón cô ấy về, cô ấy uống say đến mức mê man như thế, bên cạnh lại có hai người đàn ông không có ý tốt, không biết là sẽ có thể xảy ra chuyện gì nữa!

"Anh phát hiện ra bây giờ tâm tư em đặt hết lên người Âu Dương rồi, không sợ anh ghen sao?"

Âu Thừa Duẫn đã kìm nén mấy ngày, lập tức ôm lấy Vận Nhi ném lên giường, há miệng ra cắn đôi môi anh đào của cô.

"Đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy, ôi, anh đừng có cắn!" Vận Nhi bị đau, đẩy anh ra, bắt lấy cái tay không chịu an phận của anh, sốt ruột hỏi.

Anh thật là, chuyện chung thân đại sự của em gái mình mà anh chẳng quan tâm gì cả, để cho người chị dâu như cô phải lo lắng thay cô em chồng kia. di♥️đà_n♥️lê♥️q♥️uý♥️đôn

"Âu Dương đã lớn rồi, con bé còn lớn hơn em đấy, em lo cái gì hả?" Âu Thừa Duẫn hơi bất mãn với phản xạ của cô, đã lâu lắm rồi anh không đụng đến cô, vậy mà lúc này cô còn tâm tình đi lo chuyện yêu đương của người khác.

Thực ra Âu Thừa Duẫn cũng không tán thành việc Âu Dương muốn ở cạnh Tô Thượng Đông. Tô Thượng Đông không thích cô ấy, cảm tình hai mươi mấy năm của anh ta dành cho Vận Nhi làm sao có thể nói dứt là dứt, Âu Dương cũng không phải người có lòng kiên nhẫn, anh cho rằng cô ấy chỉ nhất thời nổi lên ham muốn chinh phục mà thôi.

"Cô ấy chính là em gái của anh đấy... A, cái tay của anh đang mò đi đâu đấy?" Câu nói phía sau của Vận Nhi bị nụ hôn của Âu Thừa Duẫn nuốt trọn.

Âu Thừa Duẫn vội vàng lột hết quần áo trên người cô, sau khi xác định thân thể cô đã cho phép, anh liền vội vàng đem dục vọng của mình tiến vào trong cơ thể cô, một lần lại một lần, dịu dàng âu yếm cô, phá tan mọi chướng ngại, dốc hết nhiệt tình của mình...

"Vận Nhi, Vận Nhi, anh yêu em..." Âu Thừa Duẫn liên tục nói yêu cô, giữa tiếng rên rỉ của Vận Nhi, Âu Thừa Duẫn giống như con sư tử thiếu cảm giác an toàn, không ngừng tìm cách chứng minh sự tồn tại của mình trong cơ thể cô.

Vận Nhi khiến anh say mê đến mức sinh ra một loại cảm giác xa lạ, bây giờ không phải là cô sợ mất anh nữa, mà là Âu Thừa Duẫn anh sợ mất cô.

"Nói em yêu anh, có được không?" Mặc dù đã biết rõ tình cảm của Vận Nhi dành cho mình, thế nhưng Vận Nhi lại chưa từng nói với anh ba chữ kia.

Một khắc cuối cùng, Âu Thừa Duẫn chôn sâu vào trong cơ thể cô, anh dùng lực như vậy khiến Vận Nhi hoàn toàn xụi lơ nằm cuộn tròn trong ngực anh, ngón tay anh xuyên qua mái tóc cô, mồ hôi trên người hai người quyện lại vào nhau thành một cảnh tượng ướt át.

Vận Nhi nghe được tiếng nói của anh, không biết là do mình quá mệt mỏi hay là vì cái gì khác, cô không trả lời, chỉ nhắm nghiền hai mắt lại, lúc

anh rút ra khỏi cơ thể cô thì cô dần thiếp đi.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 211: Bị Thương Ngoài Ý Muốn

Editor: Linh Vũ

Mỗi ngày qua đi, Vận Nhi lại càng cảm thấy mình đã sắp thành heo rồi, cả ngày chỉ loanh quanh giữa công ty và Âu viên, cả ngày bị Âu Thừa Duẫn buộc bên người, kể từ sau ngày hôm đó, anh không để cô thường xuyên tiếp xúc với Kiều Sa nữa, không biết có phải chị Ngọc đã nói gì với anh không, nhưng Vận Nhi luôn có cảm giác như thể anh đang gạt cô chuyện gì đó.

Vận Nhi truyền đạt lại lời mời của Vu Nặc cho Âu Thừa Duẫn, anh cực kỳ tự tin, nói rằng sợ đến hôm đó anh lên sân khấu sẽ lấn át hết cả uy phong của chú rể, Vận Nhi tức giận trừng mắt nhìn anh, không biết từ lúc nào anh đã giỏi giả bộ như vậy?

Âu Thừa Duẫn cũng từng nghĩ đến chuyện để Vận Nhi quay lại trường học vũ đạo, nhưng Vận Nhi nói cô đã bỏ bê hai năm nay, bây giờ học cũng không có sự nhiệt tình như lúc trước, hơn nữa cô cũng rất hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Ở công ty, thỉnh thoảng thấy Vu Nhuế bận quá thì Vận Nhi cũng sẽ chủ động giúp một tay, có lẽ là vì biết rằng Vu Nhuế là em gái của Vu Nặc, cho nên Vận Nhi cũng có thiện cảm với cô ấy hơn, lúc đứng trước mặt cô ấy cũng cố gắng giữ khoảng cách với Âu Thừa Duẫn.

Vì vậy, Âu Thừa Duẫn nêu ý kiến với cô, Vận Nhi lại ném nguyên nhân của vấn đề này sang người anh, ở trong công ty, anh quả thật xứng danh với

cái vị trí tổng giám đốc, công tư rạch ròi, nhưng chẳng lẽ anh không nhìn ra tình cảm của Vu Nhuế dành cho mình sao?

Không phải là anh không nhìn ra, mà là mấy lần Vu Nhuế ám chỉ với anh thì anh đều tỏ vẻ thờ ơ, Âu Thừa Duẫn lại đổ hết trách nhiệm lên đầu Vận Nhi, nói rằng tại cô câu hết hồn phách của anh rồi, cho nên anh mới không thèm liếc mắt nhìn tới người phụ nữ nào khác nữa.

Nhân lúc Âu Thừa Duẫn đang họp, Vận Nhi chạy loanh quanh tòa nhà một vòng, nhìn thấy ở gần đối diện công ty có một tiệm spa. Trước giờ cô luôn khá hài lòng với da dẻ của mình, nhưng chỉ còn hai ngày nữa là đến lễ cưới của Vu Nặc và Hứa Minh Phong, cô muốn mình tham dự buổi lễ với dáng vẻ xinh đẹp nhất, vì vậy không hề do dự mà tiến vào bên trong.

Ở trong tiệm spa hai tiếng đồng hồ, Vận Nhi đoán chừng Âu Thừa Duẫn cũng sắp họp xong rồi, nếu anh về phòng mà không thấy cô thì chắc chắn sẽ nổi giận, mỗi lần anh nổi giận thì cô chính là người xui xẻo nhất. Hiện giờ nhân viên của SK đều coi Vận Nhi như thể ân nhân cứu mạng, chỉ vì lúc cô có mặt ở đây thì cho dù họ có lỡ phạm phải một chút lỗi vặt, chỉ cần cô làm nũng với Âu Thừa Duẫn một hồi là đều có thể giải quyết xong.

Vội vàng rời khỏi tiệm spa, Vận Nhi không quan sát xung quanh mà trực tiếp bước sang đường. Lúc này xe cộ trên đường rất ít, Vận Nhi cũng không lo lắng lắm, thế nhưng cô vừa bước chân lên vạch sơn, đột nhiên ở bên cạnh có một chiếc Porsche màu vàng lao đến, Vận Nhi muốn tránh cũng không còn kịp, chỉ biết giơ tay lên theo bản năng để che ánh sáng chói mắt đang chiếu đến. Ban ngày sẽ không có ai bật đèn xe như vậy cả, nhưng dường như người trong chiếc xe này cố ý, lúc cách Vận Nhi chưa đầy trăm mét thì đạp chân ga phóng thẳng về phía cô!

"A!" Vận Nhi cảm giác cả người mình đột nhiên bị người ta ôm lấy, lúc cô ngã xuống đất thì chiếc xe màu vàng kia lao qua ngay sát bên cạnh cô, mà cả người cô lại được một cơ thể ấm áp bao bọc.

Vận Nhi cảm giác được người mình không ngừng run rẩy, tại sao trong cái khoảnh khắc kia cô lại có cảm giác như thể nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc? Chẳng lẽ là cô nhầm lẫn sao?

Hay chỉ là ngoài ý muốn?

"Anh cả?" Vận Nhi còn đang thờ hồn hển, cả cánh tay và cẳng chân đều có mấy chỗ bị trầy da, Vận Nhi vừa ngẩng đầu lên thì bắt gặp một ánh mắt thân thiết đang nhìn cô.

Vận Nhi bất giác rơi nước mắt, anh cả vẫn quan tâm cô!

"Anh đưa em đến bệnh viện!" Tô Thượng Đông nhìn chăm chăm chiếc xe thể thao vừa lao qua, ánh mắt đột nhiên trở nên rét lạnh, sau đó ôm lấy Vận Nhi đi về phía xe mình.

Trong lòng Vận Nhi vẫn còn sợ hãi, chuyện vừa rồi xảy ra quá đột ngột, suýt chút nữa cô đã bị chiếc xe kia tông vào rồi!

Sau khi đến bệnh viện gần đó để xử lý vết thương, Vận Nhi ân cần hỏi han Tô Thượng Đông xem anh có bị thương chỗ nào không. Anh ôm cô chặt như vậy, chắc là bị thương nặng hơn cô mới phải?

Tô Thượng Đông nhìn thấy cô quan tâm đến anh thì vẻ mặt cũng trở nên dịu dàng hơn, nói rằng anh không sao cả, lúc này Vận Nhi mới yên lòng. "Em bảo Âu Thừa Duẫn sau này nhớ cách xa phụ nữ một chút!" Tô Thượng Đông bỗng nhiên nói một câu như vậy làm cô lơ mơ không hiểu.

Bây giờ Âu Thừa Duẫn ở cạnh cô cả ngày, làm gì còn có người phụ nữ nào khác chứ?

Nhưng Vận Nhi cũng không cãi lại lời anh, có phải là anh cả đang lo cho cô không? Cô ngoan ngoãn gật đầu nhưng không để trong lòng.

Tô Thượng Đông thấy cô không có gì đáng ngại thì cũng không hỏi thêm nữa. Vận Nhi cho rằng vừa rồi chỉ là chuyện ngoài ý muốn nên cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Vận Nhi ấp a ấp úng nói rằng muốn quay lại SK, Tô Thượng Đông cũng không nói cái gì nữa, lái xe đưa cô về.

"Sau này sang đường thì nhớ quan sát cẩn thận!" Lúc dừng xe trước tòa nhà SK, Tô Thượng Đông dặn dò Vận Nhi.

Vận Nhi liên tục gật đầu, mặc dù cô không biết tại sao anh cả lại đột nhiên xuất hiện ở đây, nhưng mà cô vẫn cẩn thận ghi nhớ lời dặn dò của anh. Lần này anh cũng không bảo cô nên quay về nhà họ Tô nữa.

Sau khi cô xuống xe, Tô Thượng Đông cũng không vội lái xe rời đi ngay, anh đợi cho cô bước vào trong trụ sở SK rồi mới chậm rãi khởi động xe.

Vận Nhi trở lại văn phòng, Âu Thừa Duẫn vẫn chưa quay lại, lúc này Vận Nhi mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, nếu như anh phát hiện ra cô không chỉ lén lút chuồn ra ngoài mà còn bị thương thì chắc chắn sẽ rất tức giận!

Vận Nhi ngồi xuống sofa, lúc cầm lấy chiếc gối ôm mà Âu Thừa Duẫn chuẩn bị cho cô thì trong đầu nhớ lại bóng dáng mà cô đã nhìn thấy lúc bị ngã xuống, chính là cô ta sao?

Nếu như nói với Âu Thừa Duẫn, thế nào anh cũng sẽ lo lắng, vì vậy cô quyết định không để anh biết chuyện này.

Âu Thừa Duẫn trôi chảy nói hết một lượt về sản phẩm mới được đưa ra thị trường, sau đó lại nghe người phụ trách các bộ phận báo cáo tình hình công việc, đến khi anh họp xong quay về phòng thì thấy Vận Nhi đã nằm ngủ trên ghế sofa.

Âu Thừa Duẫn hơi nhíu nhíu mày, chỉnh cho nhiệt độ của điều hòa cao lên một chút, sau đó đi đến ngồi xổm trước người Vận Nhi, thấy trên mặt cô có chút uể oải thì hơi ngạc nhiên, anh nhớ rõ hôm nay anh còn chưa chạm vào cô, tại sao cô lại có vẻ mệt mỏi như vậy?

Anh bật cười lắc đầu, nhẹ nhàng bế cô lên, lúc chuẩn bị đi vào trong phòng nghỉ thì vô ý đụng phải vết thương trên cánh tay cô, Vận Nhi bị đau khẽ lầm bầm một tiếng, nhíu mày một cái rồi mở mắt ra.

"Em sao thế?" Âu Thừa Duẫn thấy cô là lạ, vừa đặt cô đứng xuống đã vội vàng muốn cởi quần áo của cô ra.

"Không, không sao cả!" Vận Nhi vội vàng nắm lấy áo mình, không cẩn thận lại đụng đến miệng vết thương, đau đến mức hít vào một hơi. Âu Thừa Duẫn hiểu quá rõ mấy chuyện bị thương, anh không đợi Vận Nhi kịp phản ứng, nhanh chóng cởi áo khoác bên ngoài của cô xuống.

Da bị trầy xước một mảng, trên cánh tay bị bầm tím, Âu Thừa Duẫn vừa thấy đã nổi trận lôi đình.

"Ô Vận Nhi, em có thể cho anh một lời giải thích hợp lý chứ?" Vận Nhi chưa từng thấy anh tức giận đến mức này, cô run run lùi về sau một bước, anh lại kéo cô vào lòng, chỉ là động tác đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Mấy Lần Cầu Hôn

Vận Nhi bị anh ôm trong ngực, cơ thể ấm áp của anh làm tim cô nhảy dựng lên, Vận Nhi thuận thế ôm chặt eo anh, cọ đầu vào trong lòng anh, cảm giác đau rát trên cánh tay cũng giảm bớt. Cô kéo kéo áo anh: "Anh đừng nóng giận, vừa rồi em không cẩn thận bị ngã thôi, không đau đâu mà!"

Làm nũng là chiêu hiệu quả nhất trước mặt anh.

Nhưng lúc trước khác bây giờ khác, bây giờ điều anh khó có thể tha thứ nhất chính là nhìn thấy cô bị thương.

Những vết xước trên người cô rõ ràng là do bị va chạm mà ra, Âu Thừa Duẫn nhíu mắt lại, kéo cô lại gần hơn nữa, cô gái này đúng là tiểu yêu tinh mà, lúc này rồi còn không quên dùng mỹ nhân kế với anh.

"Em có thể đưa ra một lý do hợp lý không?" Âu Thừa Duẫn dịu dàng vuốt tóc cô, ngồi vào bàn làm việc rồi đặt cô lên chân mình, thành thạo xắn ống tay áo của cô lên, nhìn miệng vết thương đã được xử lý đâu vào đấy thì khóe mày càng nhíu chặt.

"Được rồi, vừa rồi em ra ngoài, không cẩn thận bị một cái xe đụng phải, nhưng mà em không sao cả, anh xem, miệng vết thương cũng đã được rửa sạch rồi!" Vận Nhi rút tay ra khỏi cánh tay anh, đưa lên vòng quanh cổ anh, cả người cũng co lại rúc vào trong lòng anh cọ cọ, cảm giác an lòng hơn rất nhiều.

"Ôi Vận Nhi, về sau em còn lén anh chuồn ra ngoài như vậy nữa thì em chết chắc!" Âu Thừa Duẫn gõ vào đầu cô, lại đặt xuống một nụ hôn. Bây

giờ anh thực sự không thể không có cô, càng không thể nhìn thấy cô bị thương ngay trước mắt mình.

"Bị xe gì đụng phải? Sao lại đụng phải em?" Âu Thừa Duẫn kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt, phát hiện trên chân cô cũng bị trầy da, không khỏi nghi ngờ trong lòng.

"Không phải không phải, lúc qua đường em không nhìn rõ trước sau nên mới không cẩn thận bị đụng phải mà thôi!" Ánh mắt Vận Nhi đầy kiên định, cũng không nói chuyện Tô Thượng Đông cứu cô cho anh biết. Dù sao cô cũng không bị thương nặng lắm, cô không muốn anh nghĩ ngợi nhiều.

"Vận Nhi, sau này đừng làm anh sợ như vậy nữa, được không?" Âu Thừa Duẫn vẫn còn hơi lo lắng, ôm cô vào trong ngực, tựa cằm lên trán cô, giọng điệu lo được lo mất.

Vận Nhi biết anh đang lo lắng cho cô, càng ngày càng cảm nhận rõ tình cảm anh dành cho cô, hình như phần tình cảm này đã vượt ra ngoài tưởng tượng của cô.

Chỉ là cô muốn dùng hành động để nói cho anh biết rằng cô là của anh, cô sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh.

Âu Thừa Duẫn bị nụ hôn trực trặc của cô khiêu khích cho cả người nóng ran lên, mỗi lần làm sai chuyện gì đó thì cô mới chủ động như vậy, Âu Thừa Duẫn bất đắc dĩ, khước mày giãn ra, biến bị động thành chủ động, lập tức ôm cô vào bên trong phòng nghỉ, thân hình cao lớn đè ép lên trên người cô.

Động tác của anh rất nhẹ nhàng, vô cùng cẩn thận cởi quần áo của cô, lúc nhìn đến vết thương trên người cô thì vừa đau lòng lại vừa giận dữ. Khóe môi ấm áp của anh lướt qua những nơi có vết thương, Vận Nhi nhanh chóng bị lửa tình đốt cho nóng lên.

"Ngày kia là hôn lễ của chị Vu Nặc, nếu em không mặc được lễ phục thì làm sao đây?" Hơi thở của Vận Nhi trở nên dồn dập, dưới ngón tay của anh, thân thể của cô trở nên mẫn cảm, thế nhưng vẫn không quên chuyện quan trọng.

"Dù sao cũng đâu phải là em kết hôn, xấu một chút cũng không sao!" Âu Thừa Duẫn nhìn một mảnh sưng đỏ trước ngực, nụ hôn ẩm ướt lập tức dán lên đó, phải làm sao bây giờ, hương vị của cô hấp dẫn như vậy, anh nắm thế nào cũng thấy không đủ. Anh say ngất ngây cái dáng vẻ thẹn thùng của cô, cho dù đã làm qua bao nhiêu lần, thế nhưng mỗi lần nằm dưới người anh, cô vẫn cứ xấu hổ như vậy.

"Cái gì mà không sao chứ, anh chẳng thèm quan tâm đến người ta chút nào cả, nếu như người ta nhìn thấy mấy vết thương trên người em thế này thì còn tưởng là em bị anh ngược đãi đấy!" Giọng nói của Vận Nhi vì động tác của Âu Thừa Duẫn mà trở nên đứt quãng, thân thể ở dưới sự âu yếm của anh lại càng trở nên mẫn cảm. "Bảo bối à, lúc làm việc thì tập trung một chút, có được không hả? Anh đảm bảo cho em đến hôm đó sẽ xuất hiện vô cùng lộng lẫy!" Âu Thừa Duẫn dùng lực thẳng tiến, câu nói của Vận Nhi bị chìm trong sự nhiệt tình của anh.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Âu Thừa Duẫn dịu dàng ôm cô vào lòng, mặc dù anh đã cố gắng để động tác của mình nhẹ nhàng chậm rãi hơn một chút, thế nhưng anh vẫn sợ sẽ làm cô đau. Thấy mồ hôi đã ngấm đến miệng vết thương, Âu Thừa Duẫn khoác tạm chiếc áo ngủ rồi ôm Vận Nhi vào phòng tắm, cẩn thận giúp cô lau sạch người, lại lấy hòm thuốc ra giúp cô xử lý miệng vết thương lần nữa.

"Đồ sắc lang, anh nhìn đủ chưa hả?" Vận Nhi ngồi trên giường, vạt áo tắm trước ngực bị anh mở ra, lúc ngón tay anh đi xuống thì cô vội vàng nắm chặt áo tắm, che kín cả người lại.

"Không đủ, nhìn cả đời cũng không đủ!" Âu Thừa Duẫn nhìn cô với ánh mắt mập mờ, lại đưa tay kéo cô ngồi yên, sau đó giúp cô xử lý vết thương trên chân.

"Âu Thừa Duẫn, có phải trước đây anh thường xuyên làm chuyện xấu trong phòng làm việc hay không?" Vận Nhi nhìn quanh phòng với ánh mắt đầy ý tứ, trước kia cô cũng đã đến đây, nơi này vẫn đơn điệu như lúc trước, những thứ nên có đều có, khiến cho cô có phần hoài nghi, không biết có phải anh thường xuyên tàng kiêu ở nơi này không.

"Ngoại trừ em ra, anh chưa từng làm với bất kỳ ai cả!" Âu Thừa Duẫn cất hòm thuốc, thấy trên mặt Vận Nhi cười thỏa mãn, lại xoay người ôm cô, phát hiện ra hình như cô đã mập hơn.

"Anh đừng có nịnh em, em không thèm tin đâu!" Vận Nhi lơ đãng hừ lạnh một tiếng, đối với chuyện yêu đương trước đây của anh, mặc dù Vận Nhi không phiền lòng như vẫn lấy nó làm đề tài nói chuyện.

"Anh nói thật, ngoại trừ em thì chưa có người phụ nữ nào khác vào đây!" Phòng làm việc này chưa từng để cho người phụ nữ nào đi vào, ngoại trừ Mẹ Na cố chấp xông vào, trước giờ anh chưa từng mang phụ nữ tới đây.

Nơi này chỉ có Tô Vận Nhi mới có tư cách đi vào, giống như trái tim của anh vậy, cũng chỉ có cô gái nhỏ này mới có thể khiến anh động lòng.

Nghe Âu Thừa Duẫn nói ra rằng cô là duy nhất, trong lòng Vận Nhi cảm thấy cực kỳ được an ủi, mặc dù đây không phải lần đầu tiên anh nói ra câu này, thế nhưng mỗi một lần nghe anh nói, cô lại đều không tự chủ được mà dâng lên toàn bộ tất cả của mình cho anh.

Kể cả một câu nói muộn màng: em yêu anh!

Không biết Âu Thừa Duẫn đã tra thuốc gì cho cô mà hai ngày sau đó, Vận Nhi phát hiện ra vết xước trước ngực mình đã thật sự biến mất, mặc dù

trên tay vẫn còn chút dấu vết, thế nhưng Âu Thừa Duẫn đã chuẩn bị cho cô một bộ lễ phục dạ hội bằng ren màu trắng, vừa vặn che khuất toàn bộ những nơi bị thương, một tấm lụa trắng khoác lên cánh tay, ở bên ngoài lại khoác một chiếc áo mỏng, chờ đến khi cô thay đồ xong, ánh mắt Âu Thừa Duẫn dường như sáng lên, lại tưởng tượng ra dáng vẻ cô mặc áo cưới, chắc chắn là sẽ đẹp hơn cả bây giờ.

"Mặc thế này có phải là rất kỳ lạ không?" Vận Nhi chu miệng lên, cảm giác không được ổn, kéo kéo chiếc áo choàng trên vai, tóc rũ xuống dán vào cổ, trên mặt lại xuất hiện nụ cười khẽ.

Dáng vẻ này của cô nào có chỗ nào giống một người phụ nữ đã ly hôn? Âu Thừa Duẫn đau lòng phát hiện ra cô thật sự còn rất trẻ, dường như anh già hơn cô rất nhiều.

"Vợ à, không bằng chúng ta cũng phục hôn đi, anh thấy dáng vẻ của em bây giờ rất giống cô dâu!"

Âu Thừa Duẫn càng xác định rõ lòng mình, không thể kéo dài nữa, cô đã nhiều lần cự tuyệt anh, anh cũng không ngại cầu hôn thêm mấy lần, không cảm thấy như vậy có gì mà phải mất mặt.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Chuyện Ngoài Ý Muốn Trong Hôn Lễ

"Anh đâu phải là chưa từng thấy qua!" Vận Nhi xoay người đứng trước gương, nhìn thấy trong gương là một cô gái xinh xắn dịu dàng, môi hồng răng trắng, vừa nhìn đã khiến người khác yêu mến.

Vận Nhi là đang nhắc nhở anh rằng hai người đã từng kết hôn một lần rồi.

Lần đó, họ đều đã để lại thời khắc đẹp nhất trong lòng nhau, nhưng đó lại là một cuộc hôn nhân không có tình yêu.

Âu Thừa Duẫn đi lên trước, từ phía sau vòng tay ra ôm lấy eo cô, vuốt vuốt sợi tóc bên tai cô, nói: "Vì anh mà mặc áo cưới một lần nữa, được không?"

Chỉ một lần này nữa thôi, cho đến cuối đời!

Đời này của Âu Thừa Duẫn, không phải là Tô Vận Nhi thì không cưới!
d.đ.l.q.đ

"Đi thôi, sắp đến giờ rồi!" Vận Nhi cười lộ ra má lúm đồng tiền, xoay người kéo cánh tay Âu Thừa Duẫn. Anh mặc một bộ tây trang màu trắng, không chỉ nhìn rất đẹp trai mà còn có vẻ vô cùng tao nhã. Vận Nhi biết anh rất ưu tú, mấy lần anh cầu hôn, cô đều chỉ cười mà không đáp, đợi hôn lễ của chị Vu Nặc kết thúc, cô nghĩ cũng đến lúc cô nên gặt đầu rồi.

Âu Thừa Duẫn không phải là một người nhẫn nại, thế nhưng anh lại vô cùng kiên nhẫn đối với cô, làm sao cô có thể không cảm động?

Lúc Vận Nhi và Âu Thừa Duẫn lần lượt đi vào nhà thờ, tất cả khách mời đều nhìn về phía hai người, cứ như thể nhân vật chính của hôn lễ hôm nay là hai người họ, tuấn nam mỹ nữ, một cặp đẹp đôi như vậy khiến không ai nhận ra rằng, họ chính là tổng giám đốc SK và tam tiểu thư nhà họ Tô đã ly hôn hai năm trước.

Âu Thừa Duẫn đã quen với những buổi tiệc xã giao, rất vui vẻ mỉm cười chào hỏi mọi người, nhưng đây là lần đầu tiên Vận Nhi xuất hiện bên cạnh anh trước mặt nhiều người như vậy, cho nên trong lòng cô rất căng thẳng, nắm chặt lấy tay anh, Âu Thừa Duẫn lại dịu dàng che chở cô trong lòng.

Lúc tiếng chuông hạnh phúc vang lên, đôi vợ chồng son chậm rãi đi vào theo tấm thảm đỏ trải dài, Vu Nặc mặc một chiếc áo cưới lộng lẫy, khuôn mặt xinh đẹp rạng ngời, Vận Nhi tươi cười chúc phúc cho cô ấy. Hứa Minh Phong mặc bộ lễ phục chú rể màu trắng, trên mặt là nụ cười thỏa mãn, đi theo phía sau họ là Tâm Nhi làm nhiệm vụ của tiểu hoa đồng, lúc này quả thật là thời khắc vô cùng hạnh phúc.

Ở trong đám người, Vận Nhi cũng nhìn thấy Hứa Tâm Lam đang mỉm cười với cô, Vận Nhi khẽ gật đầu với cô ấy, nhìn thấy vẻ mặt rạng rỡ của cô ấy thì mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Chỉ là hôn lễ này lại không trọn vẹn, bởi vì lúc mục sư đọc xong diễn văn, Hứa Minh Phong gần như lập tức thốt ra ba chữ "Tôi đồng ý!" thì lại bị một giọng nói khác ở ngoài đại sảnh đột ngột cắt ngang: "Hứa Minh Phong, em không thể cưới cô ấy!"

Giọng nói khiến cho mọi người cảm thấy kinh ngạc này là của Hứa Minh Nhân.

"Minh Nhân, đừng quấy rối!" Hứa lão gia nghiêm giọng quát, ngăn Hứa Minh Nhân đang xông vào bên trong. Anh ta biến mất một thời gian dài, lại đột nhiên xuất hiện giữa hôn lễ, ánh mắt Vu Nặc tránh né, Hứa Minh Phong

lập tức tiến lên che chở cho cô ấy, ánh mắt nhìn thẳng vào Hứa Minh Nhân đang đi đến. Hứa Tâm Lam cũng lo lắng, vội chạy tới sau lưng Hứa Minh Nhân, nhỏ giọng nói: "Anh cả, có chuyện gì thì đợi hôn lễ kết thúc rồi hãy nói!"

Trên mặt Hứa Minh Nhân có vẻ vô cùng kiên định, đẩy cánh tay đang vươn ra của Hứa Tâm Lam, bình tĩnh quay sang nói với cha mình: "Cha, con hiểu rõ con muốn làm cái gì, nếu con nói hết những lời này mà Vu Nặc vẫn muốn gả cho Minh Phong, vậy thì con sẽ rời đi!"

Vu Nặc dường như đã biết sau đây sẽ xảy ra chuyện gì, cả người mềm nhũn, gần như đứng không vững nữa, Hứa Minh Phong ôm cô ấy vào lòng, cô ấy vẫn không có cảm giác an toàn.

"Chị Nặc Nặc..." Vận Nhi nhìn thấy sắc mặt đau buồn của cô ấy thì định tiến lên, vừa đưa chân ra thì đã bị Âu Thừa Duẫn kéo lại, bàn tay to của anh đặt lên eo cô, nhìn cô với ánh mắt phản đối, lúc này Vận Nhi mới thu chân lại, vẫn cảm thấy sốt ruột thay bọn họ.

"Anh cả, anh là đến chúc phúc cho em và Nặc Nhi phải không?" Trên mặt Hứa Minh Phong là một nụ cười yếu ớt, không biết từ lúc nào, anh ta đã không còn vẻ mặt cười cợt không đứng đắn nữa.

Hứa Minh Phong giữ lấy Vu Nặc xinh đẹp trong bộ váy cưới trắng tinh khôi, màu trắng kia khiến Hứa Minh Nhân cực kỳ chói mắt.

"Minh Phong, em thật sự có thể buông tha cho cả một khu rừng mà cưới cô ấy sao?" Hứa Minh Nhân nói xong, trong ánh mắt có chút khinh thường chế giễu, Vu Nặc là một cô gái tốt đẹp như thế, em trai của anh ta không thể xứng với cô ấy.

"Anh cả, anh nói vậy là có ý gì?" Hứa Minh Phong nghe ra ý khiêu khích của anh ta, không cách nào hiểu nổi, tại sao người anh cả vẫn luôn trầm lặng ít nói lại có thể nhìn mình với ánh mắt như thế.

Hứa Minh Nhân khẽ cười một tiếng, đột nhiên nghiêng người, phía sau anh ta là một bóng người mặc áo trắng.

"Cô..." Hứa Minh Phong nhìn thấy người vừa đến thì lập tức đổi sắc mặt, mà Vu Nặc nhìn thấy cô gái kia thì lập tức đẩy Hứa Minh Phong ra, không kìm được mà chảy nước mắt.

Tâm Nhi đang được Hứa Minh Dịch ôm trong ngực nhìn thấy Vu Nặc khóc thì cũng âm ỉ đòi mẹ.

Người tinh mắt đều có thể nhìn ra cô gái trước mặt là phụ nữ có thai, mà cô ta chính là một trong những cô gái đã qua lại với Hứa Minh Phong.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của cô gái lộ ra vẻ đáng thương không tương xứng với diện mạo, lúc đi đến trước mặt Hứa Minh Phong thì cô ta khóc lên: "Phong, tại sao anh lại có thể kết hôn với người phụ nữ này? Đây mới là lý do anh chia tay với em phải không? Nhưng mà em cũng đã mang thai con của anh, đã được bốn tháng rồi!"

Trước khi gặp lại Vu Nặc, Hứa Minh Phong thật sự đang qua lại với cô gái này, nhưng từ khi Vu Nặc trở về thì anh ta liền chia tay, không ngờ rằng cô ta lại mang theo cái bụng bầu mà xuất hiện ở đây!

"Lệ Sa, đừng đùa chứ, lúc chúng ta ở cùng nhau, tôi tuyệt đối không cho cô cơ hội mà mang thai, mau mang theo dã chủng của cô mà cút khỏi nơi này đi!" Trong mắt Hứa Minh Phong lộ rõ vẻ giận dữ, Vu Nặc đã không kiềm chế nổi mà khóc rống lên, mấy ngày trước cô ấy cũng nhận được ảnh chụp Hứa Minh Phong ôm ấp người phụ nữ khác, mà người phụ nữ trong tấm ảnh đúng là cô gái trước mặt, người gửi ảnh chụp cho cô ấy chính là Hứa Minh Nhân!

Cô ấy vẫn luôn tự nhủ mình đừng để ý đến những điều này, tính cách của Hứa Minh Phong thế nào, cô ấy đã hiểu rõ, cho nên cô ấy mới đốt sạch những bức ảnh kia, không ngờ rằng họ lại cùng nhau xuất hiện ở đây. Hiện

giờ Vu Nặc cảm thấy ngay cả Hứa Minh Nhân cũng đáng sợ như vậy, cô ấy cũng không biết mình nên tin ai?

"Anh đã quên rằng lần cuối cùng chúng ta ở cùng nhau, anh không dùng bất kỳ biện pháp bảo hộ nào sao? Nếu không tin, anh có thể đợi đến khi em sinh con xong thì làm xét nghiệm DNA, Phong, nó thật sự là con anh..." Lê Sa giả vờ che mặt khóc, bàn tay kia lại cố ý đặt lên cái bụng đã hơi nhô ra, đám người dự hôn lễ đã bị chuyện này làm cho náo loạn, Hứa Minh Dịch thấy thế thì vội vàng giao Tâm Nhi cho Hứa Tâm Lam, anh ta khôn khéo ổn định lại tình hình để khách khứa lui ra, Vận Nhi muốn ở lại nhưng Âu Thừa Duẫn lại nói, cho dù cô có ở lại thì cũng không giúp được gì, đây là chuyện nhà người ta, sau đó anh dẫn cô đi ra khỏi nhà thờ.

"Âu Thừa Duẫn, anh nói xem, những gì cô gái kia nói là sự thật sao?" Vận Nhi cảm thấy rất phiền muộn.

Âu Thừa Duẫn đờ cửa kính xe xuống để không khí thoáng đãng hơn một chút, nghe Vận Nhi nói vậy thì biết rõ cô gái gốc nghềch này lại đang nghĩ ngợi linh tinh rồi.

Vận Nhi đột nhiên thấy sợ hãi, nghiêng đầu nhìn Âu Thừa Duẫn: "Đến lúc chúng ta kết hôn, nếu cũng có một người phụ nữ mang theo đứa bé xuất hiện, anh sẽ làm sao?"

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Không Thể Không Có Cô Ấy

"Cái giả thiết này không tồn tại!" Âu Thừa Duẫn cũng không quay đầu lại, dứt khoát đánh tan cái suy nghĩ vớ vẩn của cô.

"Gì chứ, em cho là rất có khả năng, đâu phải em không biết trước kia anh thế nào!"

Vận Nhi thở hổn hển quay đầu đi, tóc bị gió thổi hỗn loạn, mơn trớn lên đôi má, dáng vẻ phong tình khó nói thành lời.

"Ô Vận Nhi, em dám nói thêm một câu vớ vẩn nữa xem, đừng có lấy việc này ra khiêu chiến tính nhẫn nại của anh!" Âu Thừa Duẫn giậm phanh, đột ngột dừng xe lại, Vận Nhi bị bất ngờ, không kịp phòng bị nên bị chúi đầu về phía trước, may mà Âu Thừa Duẫn đỡ kịp, một tay ôm lấy cô vào trong ngực, sau đó hung hăng hôn xuống môi cô, dùng hành động để nói cho cô biết đáp án của anh.

"Có thể sinh con cho anh, chỉ có một người duy nhất là em!" Âu Thừa Duẫn cắn lên vành tai Vận Nhi, hôn đến mức cô không kịp thở mới chịu buông ra.

Mặc dù anh có hơi bá đạo, có hơi ngang ngược, nhưng Vận Nhi nghe được lời này của anh vẫn thấy cực kỳ vui vẻ. d.đ.l.q.đ

Đối với cô mà nói, biểu hiện của Âu Thừa Duẫn như vậy là đủ cho cô hài lòng rồi.

"VẬY, nếu về sau em với anh tách ra, không phải là Âu gia nhà anh sẽ bị tuyệt hậu sao?" Vận Nhi tinh nghịch thè lưỡi nói hết câu, Âu Thừa Duẫn lập tức nổi giận, đột nhiên ôm chặt cô trong ngực, khiến Vận Nhi không cách nào hít thở nổi.

Anh trầm giọng nói bên tai cô: "Không được nói như vậy, chúng ta sẽ không tách ra, anh sẽ không để cho em rời anh dù chỉ là nửa bước!"

Âu Thừa Duẫn đạp chân ga, Vận Nhi kêu lên một tiếng, tiếng kêu bị chìm trong gió.

Không ngờ anh lại đưa cô đến Châu Bảo Hành, dáng vẻ như một kẻ nhà giàu mới nổi muốn tặng cho cô chiếc nhẫn đặc biệt nhất thế giới. Vận Nhi biết chuyện chiếc nhẫn trước kia bị Tô Ân Huệ lấy đi, nhưng cô lại không hề biết chuyện sau đó Âu Thừa Duẫn đã quẳng nó đi trước mặt Tô Ân Huệ, đối với cô, chỉ cần có ý nghĩa, cô đều thích.

Bây giờ cô đã biết tình cảm anh dành cho cô, cô cũng không cần để bụng đến những chuyện đã qua nữa.

Vận Nhi có thể hiểu được dụng ý của Tô Ân Huệ khi đeo chiếc nhẫn đó trước mặt cô, có lẽ cô ta vẫn vô cùng yêu Âu Thừa Duẫn.

"Anh thật đúng là tai họa!" Vận Nhi nhéo lấy gò má của anh, cười có vẻ vô cùng tà ác.

Hại nhiều cô gái như vậy, còn hại cô phải chịu không ít đau khổ vì anh!

"Về sau anh chỉ gây họa cho mỗi mình em thôi, đã được chưa?" Âu Thừa Duẫn nhẹ nhàng ôm lấy cổ cô, hôn lên mặt cô một cái, vẻ mặt đáng yêu này của cô khiến tâm tình anh rất tốt.

Cái cảm giác không thoải mái vì chuyện hôn lễ của Vu Nặc và Hứa Minh Phong cũng dần biến mất.

"Tô tiêu thư?" Lúc Mễ Na xuất hiện với vẻ mặt tiều tụy, suýt chút nữa Tô Ân Huệ đã không nhận ra cô ta, trên mặt cô ta đeo một cặp mắt kính to, trên người lại mặc một bộ đồ đen, không hề có chút gì giống với dáng vẻ của một đại minh tinh.

"Tìm tôi có việc gì?" Tô Ân Huệ không thích người phụ nữ này, bởi vì cô ta có vẻ bề ngoài khá giống Vận Nhi, hơn nữa bọn họ đều có cùng một mục tiêu là Âu Thừa Duẫn, đều đã bị anh làm cho tổn thương đến tận cùng.

"Muốn nhờ cô giúp một chuyện, có được không?" Mễ Na ngồi xuống đối diện Tô Ân Huệ, vẻ mặt vô cùng cảm tức. Lần trước cô ta khó khăn lắm mới có thể xuống tay, thế mà giữa đường lại nhảy ra một Tô Thượng Đông làm hỏng chuyện.

Những gì Âu Thừa Duẫn đã gây ra cho cô ta, cô ta muốn đòi lại gấp đôi!

"Cô đừng quên rằng Tô Vận Nhi chính là em gái tôi!" Sau khi Tô Ân Huệ nghe xong lời cô ta nói thì trong mắt có chút lưỡng lự, Vận Nhi đã gọi cô ta là chị suốt hai mươi mấy năm, giữa hai người có tình cảm chị em sâu đậm.

Nếu không phải vì Âu Thừa Duẫn, hai người họ đã không đi đến ngày hôm nay, Âu Thừa Duẫn quá mức dứt khoát, bây giờ cô ta trở thành ký sinh trùng trong mắt Tô Viễn Hàng cũng là do Âu Thừa Duẫn mà ra.

Mặc dù Phạm Tu Vũ không rời không bỏ, nói rằng muốn ở bên cô ta cả đời, nhưng Tô Ân Huệ vẫn không yêu anh ta.

Cô ta đã từng thề rằng, cho dù Âu Thừa Duẫn không cần cô ta, thì người anh ở bên cả đời cũng tuyệt đối không thể là Vận Nhi!

"Được, tôi đồng ý với cô!" Ánh mắt thâm độc không còn chút do dự nào nữa, cô ta cắn răng hạ quyết tâm.

Mấy ngày sau đó, Vận Nhi đều không thể liên lạc với Vu Nặc, mặc dù biết lúc này cô ấy cần thời gian để bình tĩnh, nhưng Vận Nhi vẫn hết sức lo lắng, sợ rằng cô ấy nghĩ quẩn trong lòng, cô liền gọi cho Hứa Tâm Lam, lại nghe nói ngay hôm đó Vu Nặc đã rời đi cùng anh cả. Vận Nhi hiểu tính của Vu Nặc, cô ấy không phải là người chân trong chân ngoài*, việc này chắc chắn có liên quan đến Hứa Minh Nhân.

* chân trong chân ngoài: thái độ nước đôi, lập lờ, không dứt khoát

Âu Thừa Duẫn nhìn thấy vẻ sốt ruột của cô thì lại tức giận, chuyện người ta thì cô quan tâm như thế, còn anh thì cô lại cứ thờ ơ.

Không dễ gì mới thuyết phục được Âu Thừa Duẫn đưa cô đến nhà họ Hứa, lúc đầu anh vẫn bày ra cái mặt phản đối kịch liệt, Vận Nhi nói cả tiếng tiếng đồng hồ, còn phải chủ động hiến thân, thừa dịp anh ý loạn tình mê mới có thể khiến anh gật đầu đồng ý.

Lúc Vận Nhi nhìn thấy Hứa Minh Phong thì lập tức bị dáng vẻ suy sụp của anh ta làm cho hoảng sợ, trước giờ Hứa Minh Phong vẫn cho cô cảm giác lúc nào anh ta cũng có thể cười cợt, thế mà mới chỉ qua mấy ngày, anh ta cũng đã bị hành hạ đến mức này rồi. &d~đ~l~q~đ&

Hứa Tâm Lam cũng rất tức giận với cách làm của Hứa Minh Nhân, rõ ràng anh hai và Vu Nặc đã đi đến bước cuối cùng, vậy mà anh cả lại đưa người phụ nữ kia tới gây rối, đâu phải người phụ nữ nào sinh con cho anh hai cũng có thể gả cho anh ấy đâu!

Ngày đó Thương Nhĩ Kỳ cũng có mặt, khiến cho Vận Nhi hơi giận mình, nhưng nhìn thấy anh ta và Hứa Tâm Lam có vẻ rất gần gũi thì cô cũng hết sức vui mừng.

Cô vốn luôn cảm thấy hai người họ rất xứng đôi.

Lúc Thương Nhi Kỳ nhìn thấy Vận Nhi thì vẫn có cảm giác chua xót trong lòng, cô cười ngọt ngào như thế, trên mặt lộ ra vẻ hạnh phúc, ngay cả anh ta nhìn thấy cũng ghen tỵ.

Dù thế nào thì anh ta vẫn thua kém Âu Thừa Duẫn kia!

"Phải làm sao bây giờ? Tâm Nhi cứ âm ỉ đòi mẹ bằng được!" Hứa Tâm Lam có chút bất lực trước cô nhóc kia, Vu Nặc bị anh cả đưa đi, bây giờ Hứa Minh Phong cũng không có tâm tình để ý đến con bé, mà cô ấy và Hứa Minh Dịch lại không đỡ được con bé.

"Vậy cứ để Tâm Nhi đi cùng tớ đi, tớ đưa con bé về nhà vài ngày, bao giờ chị Nặc Nặc quay lại thì báo với tớ một tiếng!" Vận Nhi ôm lấy Tâm Nhi, dỗ mấy tiếng, Tâm Nhi đáng thương ôm lấy cô ngừng khóc, cũng không chịu buông tay ra.

Hai người họ đã từng gần gũi nhau hai năm, ngoại trừ Vu Nặc, người mà Tâm Nhi quen thuộc nhất chính là Vận Nhi.

Người nhà họ Hứa cũng không có ý kiến gì, lúc này chỉ hy vọng Hứa Minh Phong có thể nhanh chóng tìm thấy hai người kia.

"Tâm Lam, người phụ nữ kia và anh hai cậu... có phải là thật không?" Vận Nhi đã ra tới cửa vẫn không nhìn được nghi ngờ trong lòng, Vu Nặc không nói tiếng nào đã bỏ Tâm Nhi ở lại, trừ phi là cô ấy vô cùng đau lòng.

Chuyện như thế chắc chắn là một lưỡi dao đâm vào tim cô ấy, nhìn người phụ nữ khác mang thai đứa con của chồng mình, sao cô ấy có thể thờ ơ?

"Anh hai của tớ chắc chắn là không thèm cô ta, ai biết trong bụng cô ta là đứa con hoang của ai! Cái loại phụ nữ này đâu có thiếu đàn ông, anh hai tớ cũng không phải kẻ ngốc!" Hứa Tâm Lam nói tới đây thì hơi kích động, cho dù đứa bé thật sự được sinh ra, nhà họ Hứa cũng sẽ không nhận.

Nhưng Vu Nặc thì khác, cô ấy vẫn luôn giữ mình trong sạch, sau khi rời anh hai thì cô ấy một mình nuôi con, nếu không phải là anh hai vô tình phát hiện ra cô ấy, có lẽ cả đời này họ đã bỏ lỡ nhau.

"Chị Nặc Nặc thật sự rất yêu anh hai của cậu, thật hy vọng hai người họ có thể ở bên nhau!" Vận Nhi rầu rĩ nói xong thì tạm biệt Hứa Tâm Lam rồi ôm Tâm Nhi rời đi, lại phát hiện ra Thương Nhĩ Kỳ cũng đi ra cùng Hứa Tâm Lam.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Vận Nhi Mất Tích

"Để anh đưa em về!" Thương Nhĩ Kỳ vòng qua Hứa Tâm Lam, đi đến trước mặt Vận Nhi muốn mở cửa xe, Vận Nhi vội vàng bắt lấy tay anh ta, cười nói: "Không cần, em tự ngồi xe về được rồi!"

"Vận Nhi, em đang để bụng chuyện gì vậy?" Thương Nhĩ Kỳ có vẻ hơi tức giận, trước đó anh ta vẫn cố lờ đi sự tồn tại của cô, cũng cố ép mình không đi tìm cô nữa, không thèm nghĩ đến cô, nhưng lúc cô thật sự đứng ở trước mặt anh ta, anh ta lại nhịn không được mà quan tâm cô.

Anh ta biết là anh ta đã hết đường cứu chữa rồi, chỉ cần đụng đến Tô Vận Nhi là anh ta chẳng còn kiêu ngạo và nguyên tắc gì nữa.

"Không phải, em không có ý này, nhưng mà hiện giờ Tâm Lam còn cần anh hơn!" Vận Nhi phát hiện ra Hứa Tâm Lam đang ở chỗ cách đó không xa nhìn hai người họ, Vận Nhi ôm Tâm Nhi một lúc lâu, tay cũng đã hơi mỏi.

"Được, Tô Vận Nhi, cứ theo ý em vậy!" Thương Nhĩ Kỳ cố tình vắn vẹo ý của cô, ngay sau khi cô nói xong thì anh ta lập tức đến trước mặt Hứa Tâm Lam, thừa dịp cô ấy còn chưa chuẩn bị, liền nhẹ nhàng hôn lên môi cô ấy. Vận Nhi thở dài nhìn hai người họ thân mật, cô cũng không biết cô làm vậy là đúng hay sai, cô lựa chọn yên lặng xoay người, đi ra khỏi biệt thự rồi ngăn một chiếc taxi lại.

Hứa Tâm Lam biết ánh mắt của anh ta vẫn luôn dõi theo Vận Nhi ở phía xa, cho đến khi bóng dáng cô đã khuất hẳn thì anh ta mới buông ra, cả người Hứa Tâm Lam đều mềm nhũn, ngã khụy xuống đất.

Thương Nhĩ Kỳ buồn bực bỏ tay vào túi quần, không nóng không lạnh thốt ra ba chữ: "Thật xin lỗi!"

Thế nhưng cũng không đỡ cô ấy dậy! &d.d.l.q.d&

Hứa Tâm Lam nhìn bóng dáng lạnh nhạt của anh ta, nước mắt chực rơi xuống.

Nếu Thương Nhĩ Kỳ biết trước rằng, lúc này anh ta buông tay Vận Nhi còn gây ra tai nạn lớn hơn cả hai năm trước cho cô, thì dù có chết anh ta cũng sẽ không bỏ tay ra lần nữa!

Vận Nhi ngồi trên taxi, báo địa chỉ của SK, Âu Thừa Duẫn chỉ cho cô hai tiếng đồng hồ, thấy thời gian cũng chẳng còn nhiều nên cô không đợi anh đến đón nữa mà tự mình trở về.

Vận Nhi thấy Tâm Nhi đã không còn hoạt bát giống như trước đây nữa, một đứa bé mới bốn tuổi đã phải trải qua biến cố như vậy, chắc hẳn sẽ để lại bóng ma ở trong lòng. Từ trước đến giờ, hình tượng của Hứa Minh Nhân ở trong lòng Tâm Nhi vẫn luôn rất tốt, thế nhưng sau chuyện của Hứa Minh Phong, Tâm Nhi càng ngày càng cách xa anh ta.

Xe đi được nửa đường, di động của Vận Nhi đột ngột vang lên, cô hơi ngạc nhiên vì Tô Ân Huệ cũng biết số điện thoại mới của cô.

Tô Ân Huệ gọi điện tới, nói với cô rằng Tô Viễn Hàng ốm nặng, muốn gặp mặt cô một lần, Vận Nhi cuống quýt cúp điện thoại, bảo tài xế quay xe, đi về hướng bệnh viện.

Trong lòng Vận Nhi có chút sợ hãi, sức khỏe của Tô Viễn Hàng vẫn luôn rất tốt, sao lại có thể đột nhiên đổ bệnh như vậy, chẳng lẽ là liên quan đến chuyện lần trước cô trốn nhà đi sao?

Vận Nhi gấp đến nỗi chảy cả nước mắt, lần trước gặp anh cả nhưng không nghe thấy anh cả nói gì, cũng không thấy anh bảo cô về nhà, chẳng lẽ ngay cả anh cũng không coi cô như người nhà họ Tô nữa sao?

Tâm Nhi nhìn thấy Vận Nhi khóc thì cũng khóc theo, Vận Nhi vừa an ủi cô bé, lại vừa lo lắng cho bệnh tình của Tô Viễn Hàng. Đến lúc tới bệnh viện, Vận Nhi vội vàng ôm Tâm Nhi chạy lên tầng ba, kỳ lạ là lúc cô vào phòng bệnh mà Tô Ân Huệ đã dặn trong điện thoại thì phát hiện trong phòng bệnh không một bóng người, lúc này đi lên đây cô cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, sao trong bệnh viện này đến cả một hộ sĩ cũng không thấy bóng dáng. Bởi vì chạy quá nhanh, lại còn ôm cả Tâm Nhi nên Vận Nhi thấy hơi mệt, thả Tâm Nhi xuống đất rồi đỡ lấy vách tường thở hổn hển mấy hơi, lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi cho Tô Ân Huệ thì bên ngoài cửa thành linh xuất hiện mấy bóng đen, cô còn chưa bấm số xong thì miệng đã bị người ta bịt kín, Vận Nhi theo bản năng nghĩ ngay tới Tâm Nhi, nhưng ý thức lại bắt đầu mơ hồ, sau đó thì dần mất đi tri giác.

Sau khi Âu Thừa Duẫn lái xe đến nhà họ Hứa thì nghe Hứa Tâm Lam nói Vận Nhi đã đi rồi, trong lòng anh liền có dự cảm không lành, Vận Nhi còn mang theo Tâm Nhi, chắc chắn sẽ không đi đâu xa. Anh vội vàng lái xe quay lại SK, phát hiện Vận Nhi vẫn chưa về đây, lại gọi cho cô thì điện thoại đã bị tắt, Âu viên không có, nhà họ Tô cũng không, Âu Thừa Duẫn không có bất cứ tin tức gì của cô thì hoàn toàn hoảng loạn.

Anh đã tiêu hủy hết toàn bộ tư liệu cá nhân của mình trong tổ chức, không còn ai dám xuống tay với anh mới phải.

Vậy thì Vận Nhi đang ở đâu?

Lúc Vận Nhi tỉnh dậy thì không biết mình đang ở nơi nào, cả người cô bị dây thừng thô ráp trói chặt vào cây cột hình trụ, ngay cả miệng cũng bị nhét một mảnh vải bẩn thiu, cô hoảng sợ trừng mắt, chỗ này rất tối, qua cánh cửa sổ cũ kỹ, cô chỉ có thể loáng thoáng cảm giác được nơi này giống như

đang ở trên không, xung quanh còn có mùi gỉ sắt. Hiện giờ cô lo nhất chính là Tâm Nhi, không biết tại sao cô lại ở đây?

Thật ra Vận Nhi tỉnh lại đã là hai ngày sau đó, nhưng cô không hề có chút nhận thức nào về điều này, chỉ cảm giác khắp người đau nhức, miệng bị chặn lại, cô ghê tởm đến mức muốn nôn ra, hơi hoảng hốt, chẳng lẽ cô bị bắt cóc sao?

Không ngờ lại nghe thấy tiếng mở cửa, cả người cô lập tức nâng cao cảnh giác, mắt hơi đau nhức, có phần khó tiếp nhận luồng ánh sáng chói mắt từ bên ngoài truyền tới, Vận Nhi há mồm muốn lên tiếng, nhưng không phát ra được chút âm thanh nào. d~đ~l~q~đ

Mãi cho đến khi một đôi giày cao gót sáng bóng xuất hiện trước mặt, Vận Nhi mới ngẩng mặt lên nhìn phía trước, lại nhìn thấy một gương mặt quen thuộc. Chính là cô ta, lúc trước là cô ta đã lái xe đụng vào người cô, là Mẹ Na!

Bây giờ Vận Nhi ngẫm lại mới thấy, vụ tai nạn ngày đó không phải là ngoài ý muốn, cô ta rõ ràng là nhắm thẳng vào cô!

"Ô Vận Nhi, nếu như Âu Thừa Duẫn nhìn thấy dáng vẻ chật vật của cô hiện giờ, cô nói xem, liệu anh ấy có còn cần cô nữa không?" Mẹ Na chậm rãi ngồi xuống, tay giơ lên cho Vận Nhi một cái bạt tai. Vận Nhi trước giờ chưa từng bị người ta đánh, lúc này đau đến mức chảy cả nước mắt, phần nộ trùng mắt nhìn cô ta. Người phụ nữ này điên rồi sao? Bắt cóc là hành vi phạm pháp đấy!

Mảnh vải trên miệng bị Mẹ Na kéo xuống, Vận Nhi lập tức hét lên với cô ta: "Đứa nhỏ đâu rồi? Cô giấu đứa nhỏ đâu rồi?"

Tâm Nhi mới có bốn tuổi, không có Vu Nặc và cô ở bên cạnh, chắc chắn là cô bé rất sợ hãi.

Bây giờ Vận Nhi mới cảm nhận được người phụ nữ này đáng sợ đến mức nào, hai mắt cô ta đỏ ngầu chứa đầy vẻ căm hận, ngày đó gặp nhau trong quán cà phê, cô ta đã muốn xuống tay với cô, nếu không phải có Âu Dương giữ lại thì cô đã sớm bị cô ta xử rồi.

Sau đó thì bị xe đụng bị thương, bây giờ lại là bắt cóc, Vận Nhi tin rằng những điều này chẳng phải là ngoài ý muốn, tất cả đều là âm mưu của cô ta!

Sao cô ta lại có thể đáng sợ như vậy?

"Con bé kia là con của hai người sao?" Mễ Na dường như nhớ tới cái gì, cô ta biết trước kia hai người đã từng là vợ chồng, bây giờ nghĩ đến chuyện đứa bé kia có thể là con của hai người, sự căm hận trong lòng cô ta càng trở nên mãnh liệt. Âu Thừa Duẫn đã hủy toàn bộ mọi thứ của cô ta, dựa vào đâu mà tương lai của anh lại tươi sáng như vậy?

"Không, không phải, cô đừng có làm con bé bị thương, con bé không phải là con của chúng tôi..." Khóe mắt của Vận Nhi ngập nước, cảnh tượng trước mắt ngày càng mơ hồ, cô ra sức lắc đầu, lớn tiếng cầu xin Mễ Na: "Con bé mới có bốn tuổi, cô thả con bé ra đi..."

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 216: Chân Tướng Năm Đó

Editor: Linh Vũ

"Ngậm miệng!" Mễ Na đột nhiên mất hết lý trí, dùng đôi giày cao gót của mình đá lên bụng, lên ngực, lên đùi của Vận Nhi. Vì cái gì, rốt cuộc là vì cái gì mà trong mắt Âu Thừa Duẫn chỉ có người phụ nữ này!

Chỉ cần người phụ nữ này không còn, cô ta sẽ lại là bảo bối được anh nâng niu trong lòng bàn tay.

"Mễ Na, cô điên rồi, trả con bé lại cho tôi, tôi đồng ý sẽ bỏ qua cho cô, cô có biết bắt cóc là phạm pháp không hả?" Tiếng nói của Vận Nhi bị tiếng bạt tai của cô ta át đi. Trước giờ da thịt cô chưa từng chịu tổn hại gì, cho dù hai năm qua trong lòng đau khổ, thì nỗi khổ đó cũng không sánh bằng cơn đau lúc này. Mễ Na oán hận, giật lấy tóc cô, đập đầu cô vào cây cột, thấy cô vẫn chưa chịu khuất phục thì lại càng điên tiết, dựa vào đầu mà Tô Vận Nhi lại cứ cao ngạo như vậy!

Cô ta muốn hủy hoại Tô Vận Nhi này!

Hai ngày nay Âu Thừa Duẫn sống không bằng chết, hai ngày còn dài hơn cả hai năm, ít nhất, hai năm trước anh biết rõ cô đang ở nơi nào đó trên thế giới này, nhưng mà hiện tại, cái cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng mãnh liệt.

Lúc Tín đưa manh mối ra trước mặt anh, Âu Thừa Duẫn phát hiện ra bàn tay mình run lên không ngừng, anh ở trên thương trường trăm trận trăm thắng, thế mà cũng có lúc cảm thấy sợ hãi như bây giờ.

"Người tài xế hôm đó nói rằng phu nhân xuống xe ở bệnh viện Phạm thị, sau đó vẫn chưa đi ra ngoài!" Trong đầu Âu Thừa Duẫn cũng đã có dự cảm, có thể khiến cho Vận Nhi không có chút phòng bị nào thì chỉ có thể là người nhà họ Tô.

Người phụ nữ chết tiệt kia, nếu để anh biết là cô ta đã đụng đến Vận Nhi thì anh sẽ đích thân vụn gãy cổ cô ta!

Ngay lúc Âu Thừa Duẫn dời mục tiêu tìm kiếm sang bệnh viện thì nhận được một cuộc điện thoại, ban đầu anh không có ý định nghe máy, nhưng nghĩ đến chuyện bây giờ Vận Nhi đang mất tích, anh lại hơi do dự, chọn tiếp nhận cuộc gọi.

"Thừa Duẫn, nếu Tô Vận Nhi không còn, có phải là anh sẽ cưới em không?" Âu Thừa Duẫn lúc đầu còn chưa nghe ra là giọng của ai, thế nhưng lúc anh nghe đến giọng điệu run rẩy của người kia thì vội vàng lên tiếng: "Mẽ Na?"

"Vận Nhi bị cô đưa đi rồi hả?" Âu Thừa Duẫn gần như đang nổi trận lôi đình. Người phụ nữ không biết sống chết này, lại còn dám nghĩ đến chuyện dùng Vận Nhi để đe dọa anh, chẳng lẽ cô ta không biết rằng anh hận nhất chính là phụ nữ giở thủ đoạn với anh sao?

"Anh đau lòng rồi sao?" Mẽ Na nghe thấy Âu Thừa Duẫn vừa mở miệng đã hỏi đến Vận Nhi, giọng điệu nóng lòng, sốt ruột như vậy, cô ta tức đến mức muốn bóp chết Tô Vận Nhi, nhưng cô ta không thể để cô được hỏi như thế được, cô ta muốn cô phải nếm mùi khổ sở.

"Nói, cô đưa Vận Nhi đi đâu rồi? Không muốn chết thì mau nói thật!" Âu Thừa Duẫn đã đứng lên cầm chìa khóa xe, vội vàng đi đến bãi đậu xe. Phụ nữ điên lên thì cái gì cũng dám làm, anh rất sợ Vận Nhi sẽ bị thương, xem ra là lúc trước anh nhân từ quá rồi, cho nên mới không giải quyết triệt để người phụ nữ kia.

"A, không ngờ anh lại tuyệt tình như vậy, Âu Thừa Duẫn, em nói cho anh biết, trước đây anh đối xử với em thế nào, hôm nay em sẽ trả lại toàn bộ trên người Tô Vận Nhi. Không phải là anh rất yêu cô ta sao? Em lại cứ muốn nhìn xem, nếu người khác đụng đến cô ta rồi, anh có còn cần cô ta nữa hay không?"

Tiếng cười của Mễ Na như thể ngòi thuốc nổ làm nổ tung suy nghĩ của Âu Thừa Duẫn, anh vội đến mức ngay cả thở cũng không thở kịp.

"Cô dám đụng đến một ngón tay của cô ấy, tôi sẽ khiến cô chết không có chỗ chôn!" Âu Thừa Duẫn nói lời này tuyệt đối không phải là nói đùa, đụng đến anh thì không sao, nhưng anh không thể chịu được người khác đụng đến Vận Nhi của anh.

"Ha ha ha, Âu Thừa Duẫn, cho dù em có chết thì cũng phải kéo anh chôn cùng!" Tiếng cười của Mễ Na không ngừng vang vọng bên tai Âu Thừa Duẫn, anh đã ngồi lên xe, dựa theo định vị di động để tìm kiếm vị trí của đối phương, nhưng Mễ Na cũng chẳng phải dạng ngu ngốc, nếu cô ta đã muốn đối đầu với Âu Thừa Duẫn thì đương nhiên là đã có chuẩn bị kỹ càng.

"Cô muốn cái gì? Cho dù là điều kiện gì tôi cũng sẽ đáp ứng cô!" Âu Thừa Duẫn biết cứ kéo dài như thế này không phải là cách, anh áp dụng biện pháp mềm mỏng, chỉ cần cô ta không đụng đến Vận Nhi, anh có thể thỏa mãn tất cả mọi điều kiện của cô ta, bởi vì anh không thể lấy Vận Nhi ra mà mạo hiểm.

"Âu Thừa Duẫn, em đâu có dễ bị anh gạt như vậy, cho anh nửa giờ, mang theo năm trăm ngàn đến đây, nếu anh không tìm được em thì cứ chờ mà nhạt xác Tô Vận Nhi đi!" Mễ Na hung hăng nói xong thì liền tắt điện thoại, cô ta biết, với thủ đoạn và năng lực kinh người của Âu Thừa Duẫn, từ nội thành đuổi đến đây nhanh nhất cũng phải một giờ, chờ đến khi anh tìm được tới đây thì Tô Vận Nhi cũng xong đời rồi.

Anh đã từng cho cô ta cả danh lẫn lợi, bây giờ cô ta không còn cái gì, cô ta muốn giành lại cả anh lẫn những thứ đã mất.

"Tiêu Trác, giúp tớ một chút được không?" Âu Thừa Duẫn lướt qua mấy cái tên trong danh bạ, cuối cùng nhìn đến cái tên Tiêu Trác, lúc anh ta nhận được điện thoại của Âu Thừa Duẫn thì ngậy ra một lúc, lát sau mới hoàn toàn tỉnh táo. Ánh mắt Âu Thừa Duẫn rực lửa, nhìn thẳng phía trước đầy căm hận.

"Mấy người các người có thể bắt đầu rồi, xong chuyện, tôi sẽ cho các người 500 vạn!" Chính là vì Mễ Na ra giá cao nên mới có thể tìm được mấy tên cướp chuyên nghiệp, để bọn họ kéo Vận Nhi tới nơi hẻo lánh người không biết, quý không hay này. Cô ta cũng muốn cảm ơn Tô Ân Huệ đã hỗ trợ một tay.

Mấy cặp mắt như sói đói đã sớm để ý đến Vận Nhi, Vận Nhi vừa xinh đẹp vừa trẻ tuổi, trong lúc bọn họ đang chấp hành nhiệm vụ lại có con mồi miễn phí đưa đến tận miệng như thế, đương nhiên bọn họ chẳng đại dột gì mà từ chối, cho nên khi Mễ Na cười âm hiểm đẩy Vận Nhi đến trước mặt bọn họ, Vận Nhi lập tức hét lên sợ hãi, tìm cách chạy trốn.

"Đừng, đừng đụng đến tôi! Mễ Na, cô điên rồi, mau thả tôi ra!" Bốn cặp mắt vẫn đang chĩa thẳng vào cô, trong mắt đậm lửa tình dục, Vận Nhi hiểu rõ ánh mắt đó là có ý gì, bọn họ nhìn như thể muốn xé rách toàn bộ quần áo trên người cô, cô chỉ cảm thấy bọn họ càng ngày càng tiến lại gần mình.

Thừa Duẫn, anh đang ở đâu? Sao anh lại không tới cứu em?

Vận Nhi khóc không ra nước mắt, khi những người đàn ông kia tiến đến ngay trước mặt cô, Vận Nhi đã hoàn toàn tuyệt vọng.

"Cô bé này con mẹ nó ngoan ngoãn một chút, ông đây còn chưa vội đâu!" Người đàn ông có vẻ ngoài bỉ ổi dùng một tay kéo Vận Nhi, cả người Vận Nhi chịu không nổi, ngay khi ngã vào trong ngực hắn ta, cô theo trực

giác mà muốn nôn ra. Ngoại trừ Âu Thừa Duẫn, sự đụng chạm của những người đàn ông khác đều khiến cô cảm thấy ghê tởm.

"Anh Tinh, anh có cảm thấy cô bé này rất giống người đàn bà Hường Chi Lan đó không?" Đột nhiên có một giọng nói hơi lạnh lẽo truyền đến từ đằng sau, Vận Nhi nghe được cái tên quen thuộc kia thì run rẩy một hồi, mà người đàn ông kia nhìn thấy cô như vậy thì động tác cũng dừng lại.

Hắn ta cẩn thận nhìn chăm chăm Vận Nhi, phát hiện ra khuôn mặt cô thật sự rất giống với đối tượng của nhiệm vụ mà bọn họ nhận được 22 năm về trước.

"Các người là ai? Tại sao lại biết mẹ tôi?" Thân thể Vận Nhi mềm nhũn, ngã nhào ra mặt đất lạnh buốt, hai mắt mông lung nhìn chăm chăm vào bọn họ.

"Cô là con gái của Hường Chi Lan?" Người phụ nữ Hường Chi Lan kia, cho dù chỉ là đối tượng của một nhiệm vụ nhưng cũng để lại ấn tượng rất sâu đậm đối với bọn họ.

Năm đó Kiều Sa vung ra một số tiền lớn để thuê người làm nhục Hường Chi Lan, mà người được thuê chính là bốn người bọn họ.

Bởi vì lúc trước Kiều Sa không nói rõ là đã thuê ai ra tay, cho nên không ai biết rõ chân tướng của vụ cưỡng hiếp đó...

Nhưng không có ai ngờ rằng, người phụ nữ xinh đẹp kia đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho bốn người bọn họ, một người phụ nữ như Hường Chi Lan, xinh đẹp nhưng không yếu ớt, vừa liếc mắt một cái đã khiến bọn họ nhớ kỹ.

Vận Nhi gật đầu, toàn bộ biểu cảm cứng nhắc của cô đều bị thu vào trong mắt người đàn ông được gọi là anh Tinh đó. Hắn ta không hề nghĩ

rằng 22 năm sau lại có thể gặp được con gái của người phụ nữ năm đó, vì vậy nụ cười trên mặt hắn ta lại càng trở nên tục tũ.

Hắn ta vội vàng muốn bổ nhào vào người Vận Nhi, Vận Nhi giãy đạp, không ngừng lùi về phía sau, cho đến tận lúc không lui được nữa mới thôi, lại phát hiện ra ánh mắt người đàn ông đang nhìn cô có thêm mấy phần tà ác.

"Thật không hổ là mẹ con, mùi vị của mẹ mà, đến bây giờ tao vẫn còn nhớ rõ!" Hắn ta cũng không biết vụ cưỡng hiếp năm đó đã khiến cho Hương Chi Lan mang thai, không biết Vận Nhi trước mặt mình chính là đứa bé được tạo nên từ cái đêm kia.

Nhưng lúc ba đôi mắt thèm khát đang nhìn chăm chăm vào Vận Nhi thì lại có một đôi mắt khác có vẻ bình tĩnh hơn, thậm chí lúc nhìn thấy vẻ sợ hãi của Vận Nhi thì ánh mắt đó lại lộ ra chút đau lòng.

Cô gái này nhìn qua cũng mới chỉ hơn hai mươi tuổi, không hiểu sao trong lòng hắn ta lại nổi lên chút cảm giác đau đớn.

"Tại sao các người lại biết mẹ tôi?" Vận Nhi sợ hãi vòng hai tay ôm lấy người mình, nhìn tình cảnh trước mắt, thậm chí cô còn có ý nghĩ muốn chết. Cô không thể để bọn họ đụng vào người cô được, cô không muốn có lỗi với Thừa Duẫn.

"Ha ha, con nhóc này, mà có muốn biết năm đó mẹ mà đã rên rỉ dưới thân anh đây như thế nào không? Tao sẽ cho mà được thể nghiệm!" Anh Tinh vội vàng cười đồ trên người, giữa tiếng ồn ào của mấy người kia, Vận Nhi vội vàng bổ nhào sang chỗ khác.

"Không, các người nói dối, đừng có đụng vào tôi..." Vận Nhi bật khóc, cô muốn ngăn cản những người đàn ông kia, tuổi của hắn ta thậm chí còn đủ để làm cha cô, sao hắn ta lại có thể nảy sinh cái ý nghĩ xấu xa đó với cô,

tại sao, tại sao hẳn ta lại nói Hương Chỉ Lan rên rỉ dưới người hẳn ta, chẳng lẽ mẹ của cô lại ở cùng mấy kẻ súc sinh này sao?

Hương Chỉ Lan ở trong cảm nhận của Vận Nhi không phải là người phụ nữ ai cũng có thể lấy làm chồng, cô tuyệt đối không tin!

Vận Nhi càng vùng vẫy, hẳn ta lại càng ra sức xé rách quần áo cô. Lúc toàn bộ quần áo trên người cô bị cởi sạch, ánh mắt nhuộm đầy sắc dục của hẳn ta nhìn chăm chăm lên thân thể đẹp đẽ của Vận Nhi.

"Hu hu hu, đừng đụng vào tôi, Thừa Duẫn, cứu em..." Cổ họng khàn đặc của Vận Nhi rốt cuộc cũng phát ra chút âm thanh cầu cứu, lúc cô nghe tiếng quần áo mình bị xé rách, lòng cô trở nên chết lặng.

Nếu cô không còn sạch sẽ, cô cũng không còn mặt mũi mà sống sót nữa, nhưng mà cô lại không nỡ, không nỡ rời bỏ Thừa Duẫn của cô, lúc này cô còn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của anh lúc đỡ dành cô, cái dáng vẻ đó khiến cô say mê cỡ nào...

"Cô nhóc à, năm đó Hương Chỉ Lan nằm trong lòng chúng tao, lát nữa mà cũng sẽ có thể cảm nhận được cái loại cảm giác dục tiên dục tử đó..." Tiếng động âm ỉ truyền đến bên tai Vận Nhi, rốt cuộc cô cũng không nghe được gì nữa rồi...

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 217: Khắp Nơi Đầy Máu

Hương Chỉ Lan, Hương Chỉ Lan, cái tên này cứ lượn vòng quanh đầu Vận Nhi, thế nhưng cô vẫn không cách nào vẽ ra dáng vẻ của bà.

Một tiếng "ầm" vang lên kéo lại ý thức của Vận Nhi, ngay khi thân thể của người đàn ông được gọi là anh Tinh đó chuẩn bị đè lên người Vận Nhi thì đầu hấn ta bị lệch sang một bên, nặng nề ngã xuống trên người cô.

"A!!!" Vận Nhi thét chói tai, đẩy hấn ta ra, máu không ngừng chảy ra từ trên đầu hấn ta, Vận Nhi sợ hãi đẩy hấn ta sang một bên, kéo quần áo rồi lui ra sau.

"Lão tam, mày làm cái gì thế?" Hai người kia thấy lão tam dùng bình rượu đập lên đầu đại ca khiến hấn ta bất tỉnh thì vô cùng tức giận, lao lên mắng chửi. d.đ.l.q.đ

"Mấy người không được đụng vào cô ấy!" Tần Hải vẫn luôn canh cánh trong lòng vì chuyện năm đó, cái loại chuyện súc sinh táng tận lương tâm mà bọn họ đã làm với Hương Chỉ Lan khi ấy, làm sao có thể lặp lại lần nữa.

Hấn ta không thể thờ ơ bỏ mặc như vậy.

"Tao nói mày chứ lão tam, không đụng thì không đụng, nếu như mày không muốn thì đừng có đụng vào, ông đây nhìn trúng cô ta rồi!"

Hồ Tu Nam cũng chẳng thèm để ý đến vết thương của anh Tinh, đại ca hôn mê thì càng tốt, ánh mắt tục tĩu của hấn ta nhìn về phía Vận Nhi lại càng trở nên hưng phấn.

Vận Nhi có phần cảm kích, muốn nhìn người đàn ông đã cứu mình, nhưng lại có một người đàn ông khác bổ nhào về phía cô, cô miễn cưỡng chống đỡ thân thể rồi chạy về phía sau: "Đừng tới đây, xin các người, hãy buông tha cho tôi..."

Cô loáng thoáng cảm giác được, có lẽ năm đó mẹ cô bị bọn họ hành hạ cũng là bị ép buộc như thế này!

"Tao nói mày chứ lão tam, mau xuống tay đi, đừng có làm lỡ việc của chúng ta, mày không cần tiền sao, đây là nhiệm vụ đấy!" Hai người kia cộng lại cũng dư sức đối phó với Tần Hải, ngay khi mấy người họ đang lôi thôi với nhau thì Vận Nhi nhanh chóng chạy về phía chiếc cửa sắt.

Bàn tay mềm mại vỗ lên cửa, bị vụn sắt đâm vào đau nhói.

Nơi này đúng là địa ngục, cô không muốn đợi chờ vô ích ở chỗ này!

"Mế Na, mau thả tôi ra ngoài, cô điên rồi! Thừa Duẫn, anh đang ở đâu..." Vận Nhi ra sức đá lên cửa sắt, nhưng sức lực cô chẳng có bao nhiêu, làm thế nào thì cánh cửa cũng không nhúc nhích. Ngay khi cô bất lực bật khóc thì lại có một người đàn ông bổ nhào về phía cô.

Cả người Vận Nhi cứng đờ, lui về sau, lúc lưng chạm vào cánh cửa sắt thì trong lòng lạnh buốt, ở dưới bụng truyền đến cơn đau dữ dội, có một dòng chất lỏng dính dính chảy xuống từ dưới người cô.

Cô ghen ngào che miệng lại, ra sức lắc đầu, không, không thể nào...

"Lão tứ, mày đừng có đụng vào cô bé đó, cô bé đó có thể là con gái của một trong số mấy người chúng ta!" Tần Hải thấy lão tứ bất chấp dòng máu đang không ngừng chảy ra từ người Vận Nhi mà lao về phía cô thì vội vàng thốt ra một giả thiết mà hẳn ta cho là tuyệt đối không có khả năng.

"Lão tam, anh nói cái gì?" Ngay khi hai người họ đang dùng dằng thì thân thể vốn đang vùng vẫy của Vận Nhi đột nhiên trở nên cứng ngắc, bất động.

"Chuyện xảy ra 22 năm trước, bây giờ cô bé này nhìn cũng tầm tuổi đó, đây có thể là đứa bé xuất hiện từ cái đêm kia!" Tần Hải biết đây là chuyện không có khả năng, nhưng trước mắt, để có thể bảo vệ cho Vận Nhi, hắn ta thốt ra một sự thật mà chính mình cũng thấy không đáng tin chút nào.

"Ông nói cái gì, ông đang nói bậy bạ cái gì đó?" Trong lúc ba người đàn ông kia đang ngây như phỗng thì Vận Nhi loạng choạng tiến về phía Tần Hải. Vừa rồi người đàn ông này cho cô một chút cảm giác ấm áp, cha của cô, chẳng lẽ lại xuất hiện như thế này sao?

Cô đi một đoạn, máu cũng chảy cả một đoạn đó...

Tần Hải nhìn thấy máu đã nhiễm đỏ cả chiếc váy Vận Nhi đang mặc thì trong lòng khiếp sợ, sao lại có thể như vậy, bọn họ còn chưa đụng đến cô, tại sao cô lại chảy nhiều máu như vậy?

Nhìn thấy ánh mắt của cô, hắn ta lại nhớ đến ánh mắt đau thương của Hương Chi Lan lúc cầu xin hắn ta. Đêm đó hắn ta rất điên cuồng, để ba người kia không tàn bạo với bà, chính hắn ta là người làm chuyện đó với bà lâu nhất.

"Những gì ông nói có phải là thật không? Tại sao mẹ tôi lại có thể có quan hệ gì với mấy người được?"

Thân thể Vận Nhi đã không thể chống đỡ được nữa, tay cô vẫn đặt lên bụng. Vì sao, vì sao chứ?

Lúc này cô đã chẳng quan tâm đến thân thể của mình nữa, chỉ nhìn chăm chăm vào Tần Hải với ánh mắt căm phẫn.

"Đùa cái gì chứ, người đàn bà Hường Chi Lan đó là kẻ ngốc hay sao? Bà ta mà giữ lại đứa bé của tội phạm cường gian sao, lão tam, mà đừng tưởng nói như vậy là lừa được ông đây!" Mấy kẻ này đều đã mất hết nhân tính, cho dù có biết Vận Nhi là đứa bé lưu lại từ đêm đó thì cũng sẽ không thêm để tâm, trong lòng bọn họ, con gái vĩnh viễn không thể so được với tiền bạc.

"Xin hãy nói cho tôi biết, có được không? Xin ông, hãy nói cho tôi biết, mẹ của tôi là bị ép buộc, phải vậy không?" Trước khi ngã xuống, Vận Nhi vẫn liều mạng nắm lấy góc áo của Tần Hải. Không thể nào, cô không thể là con gái của mấy kẻ xấu xa này được.

Trước đây cô đã từng hỏi Âu Thừa Duẫn, cha của cô là ai, anh nói anh không biết, Kiều Sa cũng nói bà không biết.

Có phải là họ đều đã biết từ lâu rồi không? d~đ~l~q~đ

Không, cô không thể nào tiếp nhận được sự thật này!

"Đúng vậy, bà ấy đúng là bị ép, chúng tôi nhận tiền của người ta để làm việc, khi đó mẹ cô là đối tượng trong nhiệm vụ của chúng tôi!" Tần Hải muốn đưa tay ra giữ lấy Vận Nhi, cô gái này khiến hắn ta có cảm giác gần gũi, hắn ta không cách nào cự tuyệt được ánh mắt trong suốt của cô.

"Không, tôi không tin..." Nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt Vận Nhi, cô không thể tưởng tượng được năm đó Hường Chi Lan đã phải chịu nhục nhã như thế nào. Anh cả từng nói, 22 năm trước, bà là người phụ nữ của Âu Thế Hào, nếu cô không phải là con gái của Âu Thế Hào, vậy thì cha của cô có thể là ai?

Vận Nhi nghĩ đến hai năm trước, Âu Thừa Duẫn đã từng vô cùng hận cô, đột nhiên hiểu ra.

Thì ra là như vậy...

"Người đó là ai? Là ai muốn hại mẹ tôi?" Trên mặt Vận Nhi đã không còn nước mắt, mà cô cũng có thể cảm giác được, một chút sức lực cuối cùng của mình cũng đã bị rút đi, trong người giống như vừa đánh mất thứ gì đó.

Cô biết, đứa bé của cô và Âu Thừa Duẫn, lại đã mất đi rồi...

Không còn nữa rồi, cái gì cũng không còn nữa rồi!

"Chỉ Lan..." Tần Hải ngơ ngẩn nhìn Vận Nhi ngã giữa vũng máu, mà hai người đàn ông kia nhìn thấy máu thì cũng bắt đầu lo sợ, nếu như thật sự dẫn đến chết người thì bọn họ không tránh khỏi có liên quan.

Ngay khi lão nhị và lão tứ đang chuẩn bị chạy đi tìm Mễ Na lấy tiền thì cánh cửa lớn bị đá văng ra. Lúc Âu Thừa Duẫn liếc mắt thấy Vận Nhi nằm trên vũng máu đỏ thẫm thì sắc mặt lạnh buốt.

"Mẹ kiếp, ông đây bực lên rồi! Hôm nay, mấy người các người đừng hòng ra khỏi đây!" Vẻ mặt Tiêu Trác cũng lạnh băng, lúc nhìn thấy Vận Nhi ngã giữa vũng máu thì phát hiện ra trên khuôn mặt Âu Thừa Duẫn xuất hiện vẻ tức giận mà trước giờ anh chưa từng có.

"Cậu đưa cô ấy đến bệnh viện trước, chỗ này cứ giao lại cho tôi, tôi đảm bảo sẽ cứu được cô bé con kia ra!" Tâm Nhi vẫn còn ở trong tay Mễ Na, đây cũng là lý do Âu Thừa Duẫn tìm tới anh ta!

Tiêu Trác đẩy Âu Thừa Duẫn đang chuẩn bị nổi điên về phía trước, phát hiện cả người anh đã lạnh ngắt, sợ hãi không dám tiến lên bước nào.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 218: Sinh Mệnh Kiên Cường

Editor: Linh Vũ

"Vận Nhi..." Âu Thừa Duẫn run rẩy tiến lên ôm lấy cơ thể gầy yếu của cô, lúc nhìn đến vết thương khắp người cô thì có cảm giác như tim mình đang bị người ta dùng dao mà cứa vào hàng trăm hàng nghìn nhát. Vết thương trên người cô khiến cho anh còn đau đớn hơn hàng vạn lần.

Anh nhìn Tần Hải đang ôm lấy Vận Nhi với ánh mắt sắc bén như mũi tên, hai mắt đầy sát ý, khiến cho hai người đàn ông đứng cạnh đó cũng không dám nhúc nhích.

Sau khi Tín đuổi tới thì chỉ nhìn thấy căn phòng hỗn độn, không còn thấy người phụ nữ Mễ Na kia và Tâm Nhi đâu nữa.

"Không, không, chúng tôi chưa hề đụng vào cô ta, còn chưa kịp đụng vào thì mấy người đã tới rồi, cô ta chảy nhiều máu như vậy không liên quan gì đến chúng tôi..." Hai người đàn ông kia đã bị dọa cho mất hồn mất vía, Tiêu Trác động tay một cái đã lật nhào một người xuống rồi giẫm hẳn ta dưới chân.

Âu Thừa Duẫn cảm giác máu trên người cô đã thấm ướt cả quần áo của anh, lúc này anh mới có phản ứng, vội vàng ôm Vận Nhi chạy ra cửa: "Tiêu Trác, nhớ phải cứu được Tâm Nhi ra!"

Âu Thừa Duẫn biết, nếu lúc Vận Nhi tỉnh lại mà không thấy Tâm Nhi thì sẽ có phản ứng như thế nào.

Hai năm trước, anh không nhìn thấy một màn máu chảy lênh láng đó, cho nên không biết mình lại có thể sợ hãi đến vậy. Anh giẫm mạnh chân ga, xe lao nhanh như chớp về hướng bệnh viện. d.đ.l.q.đ

"Mau chuẩn bị phẫu thuật!" Lúc Âu Thừa Duẫn ôm Vận Nhi vọt vào bệnh viện, bác sĩ cũng bị cảnh máu me đầm đìa trước mặt dọa sợ, nhận lấy Vận Nhi từ trong tay Âu Thừa Duẫn, thế nhưng anh vẫn chưa chịu thả tay ra, vẫn lưu luyến nắm lấy tay cô đi về phía phòng phẫu thuật: "Vận Nhi, đừng sợ, có anh ở đây!" Mãi tới khi cửa phòng phẫu thuật đóng lại trước mặt, anh mới chán chường đấm mạnh một phát lên vách tường, quần áo trên người anh cũng đã bị nhiễm màu đỏ thẫm.

Thời gian chậm chạp trôi đi, một phút, mười phút, một tiếng, bốn tiếng,...

Âu Thừa Duẫn cảm thấy mình muốn điên rồi, anh không chịu nổi cái cảm giác chờ đợi không có điểm dừng này. Nếu như Vận Nhi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, anh thề sẽ bắt bọn chúng phải chôn cùng.

"Ai là người nhà của bệnh nhân?" Lúc cửa phòng phẫu thuật được mở ra, một vị bác sĩ mặc áo trắng từ bên trong bước ra, Âu Thừa Duẫn lập tức cảm giác như thể vừa nhìn thấy ánh sáng, lập tức lao đến: "Tôi là chồng cô ấy, bây giờ cô ấy thế nào rồi?"

"Người bệnh mất máu quá nhiều, cảm xúc lại không ổn định, bất cứ lúc nào cũng có thể sảy thai. Màng tử cung của cô ấy rất mỏng, có phải lúc trước cô ấy đã từng sảy thai rồi không? Bây giờ phải hết sức chú ý đến cảm xúc của cô ấy, tuyệt đối không thể để cô ấy phải chịu bất kỳ kích thích gì! Có giữ được thai nhi hay không phụ thuộc vào chính bản thân người mẹ!"

Lời của bác sĩ giống như quả bom hẹn giờ nổ tung bên tai Âu Thừa Duẫn, anh vừa kinh hãi lại vừa hoảng sợ, Vận Nhi mang thai, cô mang thai đứa con của anh, nhưng anh lại không biết.

"Bao lâu rồi?" Anh phát hiện ra giọng nói của mình cũng run run, anh chưa từng mất bình tĩnh như lúc này, lại vì sắp được làm cha mà vui mừng, chỉ hy vọng lần này có thể giữ lại được đứa bé kia.

"Sáu tuần rồi, chờ cô ấy được chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt thì anh cũng có thể đến xem cô ấy, bây giờ anh đi làm thủ tục nằm viện trước đi!" Âu Thừa Duẫn tỉnh lại từ cơn chấn động vừa rồi, lúc biết đứa bé kia vẫn còn, anh kích động đến mức chảy cả nước mắt.

Giọt nước mắt trong suốt rơi xuống trên mu bàn tay anh, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đứa bé kiên cường kia vẫn còn trong bụng Vận Nhi, anh không dám tưởng tượng, nếu như đứa bé không còn, chuyện này đối với Vận Nhi sẽ là sự đả kích lớn đến mức nào.

"Con đàn bà chết tiệt, ông đây trước giờ đều không đánh phụ nữ, hôm nay sẽ vì cô mà phá lệ!" Tiêu Trác tìm được Mễ Na, đá lên người cô ta một cú, lại vừa giẫm vừa tức giận chửi mắng.

Mễ Na nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của bốn người đàn ông kia thì lập tức biết rằng kế hoạch của mình đã thất bại, cô ta không ngờ rằng tốc độ của Âu Thừa Duẫn sẽ nhanh như vậy. Trên tay cô ta còn một lá bài chủ, chẳng lẽ ngay cả cô bé kia mà anh cũng không cần sao?

"Âu Thừa Duẫn đâu? Nếu anh ấy không đến, con bé kia sẽ phải chôn cùng tôi!" Không có Tô Vận Nhi cũng không sao cả, cô ta không tin rằng ngay cả đứa bé kia mà bọn họ cũng không cần.

Mễ Na không biết tốt xấu như vậy lại càng khiến Tiêu Trác điên tiết hơn.

"Chị dâu Vận Nhi của chúng tôi, ngay cả một cọng tóc cũng không thể để cho người khác chạm vào, mẹ nó vậy mà cô lại dám bắt nạt cô ấy, hôm nay tôi sẽ cho cô biết, đâu là kết cục của việc chọc tới điện hạ Thừa Duẫn của chúng tôi!"

Tiêu Trác đưa mắt ra hiệu với Tín, lại đẩy bốn người đàn ông kia đến trước mặt Mễ Na, cô ta lập tức ý thức được hành động của Tiêu Trác, bắt đầu luống cuống tay chân: "Đứa bé kia còn ở trong tay tôi, mấy người không được nhúc nhích, nếu không tôi sẽ để cho con bé chết!" d~đ~l~q~đ

"Cô con mẹ nó câm miệng lại cho tôi!" Tiêu Trác lại đá cô ta một cú, từ trên cao nhìn xuống bốn người đàn ông kia, vẻ mặt Tân Hải vẫn trấn định, hiện giờ hẳn ta rất lo cho Vận Nhi, cô là con gái của Chi Lan, tuyệt đối không thể gặp chuyện không may được.

"Mấy người, nếu muốn giữ mạng sống thì đề lên mà làm ả đàn bà này cho tôi, trước khi tôi kêu ngừng thì không được ngừng!"

Thuộc hạ của Tiêu Trác đã tìm được Tâm Nhi, không ngờ đứa bé nhỏ như vậy mà lại bị ả đàn bà biến thái này treo ở trên tầng thượng, Tâm Nhi vừa kêu cứu vừa không ngừng khóc lóc. Dường như Mễ Na đã quyết tâm chơi đến cùng, thà rằng ngọc nát đá tan, cả hai bên đều tổn hại.

Cô ta muốn chết thì dễ, nhưng cô ta đã đụng đến Vận Nhi mà Âu Thừa Duẫn để ý nhất, vậy thì cô ta sẽ không được chết dễ dàng như vậy.

"Không, không được chạm vào tôi!" Mễ Na nghĩ thế nào cũng không hề nghĩ rằng, cái chiêu mà cô ta muốn dùng để đối phó Tô Vận Nhi lại trở nên vô dụng, trái lại còn đánh ngược lên người cô ta. Sau khi Tiêu Trác điên cuồng ra lệnh, ba người đàn ông kia lập tức xô Mễ Na ngã ra đất, lúc này, cả tòa nhà đều vang vọng tiếng kêu thảm thiết của cô ta.

Thật lâu, thật lâu sau đó... Tiêu Trác nhìn vệt máu loang lổ trên mặt đất, nở nụ cười tà ác, thế nhưng vẫn không kêu ngừng lại!

Âu Thừa Duẫn ngồi trông Vận Nhi cả một đêm, nửa bước cũng không dám rời đi. Bên khóe mi cô hơi thâm, vết sưng trên gò má đã bớt đi một chút, nhưng vẫn có thể nhìn ra dấu vết từng bị người ta đánh. Anh đau lòng cầm lấy tay cô đặt lên môi mình, người phụ nữ mà anh không nỡ đụng

chạm này, thế mà lại có người dám đụng đến cô, anh thề, anh sẽ không để yên cho ả đàn bà kia!

"Vận Nhi, đừng ngủ nữa, tỉnh lại nhìn anh có được không?" Âu Thừa Duẫn không ngừng hôn lên đôi má sưng đỏ của cô, nhớ đến lúc anh nhìn thấy trên người cô đầy vết thương, còn có máu chảy lênh láng từ dưới thân, lúc đó anh thật sự vô cùng sợ hãi, anh nghĩ, nếu như cô bị người ta bắt nạt, anh sẽ đích thân làm thịt bọn chúng.

Vận Nhi của anh sạch sẽ và tốt đẹp như vậy, anh biết, cô nhất định sẽ liều mạng mà giữ gìn sự trong sạch của mình, vì vậy mới khiến cho mình bị thương chông chất, nếu như anh chậm thêm một bước thì cả đời này anh cũng không thể tha thứ cho chính mình được.

Sinh mệnh nhỏ bé mỏng manh này! Bàn tay Âu Thừa Duẫn dán lên da thịt cô nhưng vẫn không cảm nhận được sự tồn tại của đứa bé. Bác sĩ đã nói bây giờ không thể để cô chịu bất kỳ kích thích gì nữa, ngay cả thân thể cũng không được lộn xộn, cục cưng còn chưa ra đời này đã khiến cô khổ sở như vậy, ngay cả anh cũng thấy đau lòng.

Vận Nhi, phải làm sao mới giữ lại được đứa bé này đây? Chúng ta cùng cố gắng có được không?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 219: Dự Cảm Không Lành

Editor: Linh Vũ

"Vận Nhi, rốt cuộc em cũng tỉnh rồi!" Ngay lúc nhìn thấy Vận Nhi mở mắt, Âu Thừa Duẫn vội vàng đứng lên, hai tay chống lên đầu giường, lại thấy đôi mắt cô ngật nước, yên lặng mà chớp chớp.

Cô cảm giác trong bụng trống rỗng, cả người đều đau nhức...

"Thế nào rồi? Có phải khó chịu ở đâu không? Em đau ở đâu, anh đi gọi bác sĩ!" Âu Thừa Duẫn vội vàng vàng đánh giá một lượt từ đầu đến chân cô, chỉ thấy Vận Nhi lắc đầu không nói lời nào, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt.

"Em đừng làm anh sợ, Vận Nhi, có phải em đau bụng không? Nói cho anh biết được không?" Âu Thừa Duẫn đau lòng hôn lên giọt nước mắt vừa rơi xuống trên mặt cô, anh biết cô đã phải trải qua chuyện gì, bây giờ thậm chí anh còn cảm nhận rõ cả người cô đang run rẩy.

"Cực căng..." Vận Nhi khó nhọc thốt ra hai tiếng, nước mắt lại rơi xuống càng lúc càng nhiều, cô không phải là một người mẹ tốt, lần đầu tiên làm mẹ đã không biết mình mang thai lúc nào, lần thứ hai vẫn không biết cực căng đã xuất hiện trong bụng mình từ khi nào. Vận Nhi có chút tự trách mình, bởi vì cô còn nhỏ, cô không hiểu chuyện, cho nên đưa bé mới tức giận mà rời khỏi người cô.

"Em đừng kích động, cực căng vẫn còn, em sờ thử xem, con vẫn còn ở trong bụng em, bác sĩ nói bây giờ em không được kích động, cho nên em

đừng khóc nữa, được không?" Âu Thừa Duẫn kiên nhẫn dỗ dành cô. Bây giờ Vận Nhi giống như một đứa bé không có cảm giác an toàn, cô còn trẻ như vậy mà đã phải trải qua những biến cố này, thực sự là ông trời đã quá tàn nhẫn đối với cô rồi.

Âu Thừa Duẫn thề, anh sẽ không để cho những kẻ đã làm cô bị tổn thương được yên ổn!

"Thật sự con vẫn còn ở đây chứ?" Vận Nhi hơi run rẩy đưa tay xuống đặt lên bụng mình, không cảm giác được chút động tĩnh nào. Cô biết cô đã chảy rất nhiều máu, cô cho rằng cô đã mất đứa bé rồi.

Vì sao, vì sao anh luôn đến muộn như thế?

"Ở đây, ở đây, Vận Nhi, con vẫn còn ở trong bụng em, chúng ta sẽ cùng nhau giữ con lại, được không?" Âu Thừa Duẫn dịu dàng thăm thì bên tai cô, nhẹ nhàng thể hiện tình yêu mà anh dành cho cô.

Vận Nhi chỉ mệt mỏi gật gật đầu, sau đó dần chìm vào giấc ngủ.

Lúc Tín đưa Tâm Nhi đến bệnh viện thì Vận Nhi còn chưa tỉnh, Âu Dương cũng chạy tới bệnh viện, nghe nói Vận Nhi gặp chuyện không may, cô ấy cũng bị dọa hết hồn.

Mụ đàn bà không có nhân tính kia, suýt chút nữa đã khiến Vận Nhi bị sẩy thai rồi, lại còn dám xuống tay với Vận Nhi, không chính cô ta thì trong lòng Âu Dương khó mà nuốt được mối hận này.

"Anh, làm sao bây giờ? Mẹ cũng đã sinh nghi rồi, Vận Nhi đã mất tích mấy ngày, bây giờ anh cũng mất tích luôn!" Âu Dương lo lắng đứng bên ngoài phòng bệnh, nhìn Âu Thừa Duẫn suy sụp đứng dựa vào vách tường, tóc tai hơi hỗn độn, trên cằm lún phún râu, chỉ có quần áo trên người là đã được thay hết, anh thật sự không chịu nổi vết máu loang lổ không biết là của Vận Nhi hay là của đứa bé đó.

"Đừng nói cho mẹ biết, em cứ nói với mẹ là anh đã đưa Vận Nhi quay lại biệt thự bên bờ biển rồi!" Hiện giờ Âu Thừa Duẫn chẳng còn tâm tư đầu mà để ý đến chuyện khác, bác sĩ nói bây giờ cô không thể chịu chút kích thích nào, cần phải an tĩnh dưỡng thai, cho nên Âu Thừa Duẫn muốn toàn tâm toàn ý chăm sóc cô thật tốt.

Đợi cho thân thể cô tốt hơn một chút anh sẽ đưa cô về nhà, Âu Thừa Duẫn biết, Vận Nhi chắc chắn không thích ở lâu trong bệnh viện.

Lúc Tô Thượng Đông biết chuyện thì tức tốc chạy đến bệnh viện, vừa đến nơi đã đánh cho Âu Thừa Duẫn một quyền. Bây giờ anh không có sức lực đánh nhau, chỉ im lặng chịu trận, thân thể vốn đã hơi suy yếu lại chật vật ngửa quỳ nửa ngồi trên sàn nhà lạnh buốt. Âu Thừa Duẫn chậm rãi đứng dậy, Tô Thượng Đông còn muốn đánh nữa nhưng lại bị Âu Dương ngăn cản: "Anh tránh ra!"

Tô Thượng Đông tức giận trừng mắt nhìn Âu Dương đang liều mạng ngăn mình lại. Bây giờ Vận Nhi đã bị bọn họ hành hạ thành cái dạng gì rồi? Trước đây cô ở nhà họ Tô, cho dù không phải con đẻ nhưng Tô Viễn Hàng và Hạ Uyển Như đều chưa từng đụng vào cô, vậy mà bây giờ ngay cả má cô cũng bị đánh cho sưng đỏ như vậy, Tô Thượng Đông cực kỳ đau lòng. Anh khó chịu nhất chính là nhìn thấy Vận Nhi bị tổn thương.

Anh là vì muốn nhìn thấy cô được hạnh phúc cho nên mới buông tay. Nhưng mà bây giờ thì sao?

"Đừng đánh, nếu Vận Nhi biết các anh đánh nhau thì sẽ không vui, bây giờ cảm xúc của chị ấy vẫn chưa ổn định, hai người đừng kiếm thêm chuyện nữa!" Âu Dương bình tĩnh khuyên bảo Tô Thượng Đông, nhìn anh ta đánh Âu Thừa Duẫn thì cô ấy cũng đau lòng.

Cô ấy đau lòng cho Vận Nhi, đau lòng cho Âu Thừa Duẫn, cũng đau lòng cho Tô Thượng Đông!

"Chờ Vận Nhi tỉnh lại, tôi sẽ lập tức đưa con bé đi!" Hai năm trước anh đã có quyết định này, nhưng cuối cùng Vận Nhi lại lựa chọn bỏ đi sau lưng anh, bây giờ anh sẽ không để chuyện hai năm trước lặp lại lần nữa.

"Không được, cô ấy là của tôi, ai cũng không được phép mang cô ấy đi!" Âu Thừa Duẫn không hề nể nang đáp lại, trong mắt đầy vẻ kiên định, bây giờ, anh tuyệt đối sẽ không buông tay cô lần nữa.

Thân thể Vận Nhi rất yếu, chỉ cần động đậy một chút sẽ ra mồ hôi, Âu Dương muốn giúp đỡ nhưng bị Âu Thừa Duẫn cự tuyệt, anh tự tay lau người cho cô, một bước cũng không rời, động tác nhẹ nhàng cẩn thận, mỗi lần đặt tay lên bụng cô lại lưu luyến hồi lâu. Nếu như không phải do đứa nhỏ này, có lẽ bây giờ cô đã không phải khổ sở như vậy. Hốc mắt Âu Thừa Duẫn cay cay, nhìn thấy ngay cả lúc ngủ mà khoe mày Vận Nhi cũng nhíu chặt, anh không biết phải làm sao để cô bớt đau đớn, chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí, bây giờ không thể để cho cô bị suy sụp được.

"Tâm Nhi đâu? Tâm Nhi đang ở đâu?" Lúc Vận Nhi tỉnh lại liền hỏi thăm tình hình của Tâm Nhi, cô không biết mình được cứu ra như thế nào, chỉ biết là trước khi nhắm mắt lại, cô cảm nhận được một vòng ôm ấm áp. Là Âu Thừa Duẫn, cô biết! Rốt cuộc anh cũng tới cứu cô rồi!

"Đừng lo! Tâm Nhi ở đây, Âu Dương đang chơi cùng cô bé, em cứ yên tâm nghỉ ngơi đi!" Âu Thừa Duẫn an ủi cô. Tâm Nhi đã bị khiếp sợ, Âu Dương đưa cô bé về Âu viên, nếu như nhìn thấy Vận Nhi bây giờ thì có lẽ cô bé sẽ còn bị dọa sợ hơn nữa.

"Em luôn có cảm giác nó sẽ rời khỏi em..." Vận Nhi đặt tay ở trên bụng, nước mắt lại không kìm được mà chảy ra, ngay cả lúc ăn cô cũng cảm thấy cả người không có sức lực, vừa động đậy một chút thì bụng sẽ vô cùng đau đớn, cái cảm giác hít thở không thông này dường như muốn chôn vùi cả người cô. Vận Nhi sợ hãi nhìn Âu Thừa Duẫn, người đàn ông mà cô vẫn luôn y lại này, cô còn có thể tin tưởng anh không?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Đã Lâu Không Gặp

"Sẽ không đâu, Vận Nhi, con sẽ không rời bỏ em!" Âu Thừa Duẫn cũng đặt bàn tay to lên bụng cô, bao bọc lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay anh truyền đến trái tim cô. Vận Nhi nhìn anh chăm chăm, cũng từ từ chìm trong sự dịu dàng của anh.

Nhưng mà bây giờ đến cả khóc cô cũng không có quyền, tại sao cô lại vẫn còn giữ con của anh chứ?

Trong lòng Vận Nhi hết sức mâu thuẫn, cô muốn mở miệng hỏi anh sự thật, cho dù cô đã đoán được, nhưng cô lại sợ hỏi ra miệng, bởi vì một khi anh đã thừa nhận, cô biết, hai người họ sẽ không thể trở lại như trước kia nữa.

Cho nên, cô mới tham lam chút hơi ấm cuối cùng của anh.

Mấy hôm nay cảm xúc của Vận Nhi rất ổn định, chỉ là thỉnh thoảng cô lại mở to cả hai mắt mà ngơ ngẩn nhìn Âu Thừa Duẫn, nhưng lại không hề nói lời nào. Âu Thừa Duẫn nhìn thấy đôi mắt ngập nước của cô, nhìn thấy cô gắng sức chống đỡ để nước mắt không rơi xuống, anh biết cô đang nhẫn nại, nhưng anh lại có cảm giác, dường như cô đang ở cách anh rất xa.

Hứa Tâm Lam và Thương Nhĩ Kỳ cũng cùng nhau xuất hiện. Vu Nặc vẫn chưa trở về, Tâm Lam nhìn thấy tình cảnh Vận Nhi hiện giờ thì lại nhớ đến hai năm trước, chẳng qua bây giờ bên cạnh Vận Nhi còn có Âu Thừa Duẫn.

Từ đầu đến cuối đều chưa từng có vị trí cho Thương Nhĩ Kỳ. Trước kia là Tô Thượng Đông, bây giờ là Âu Thừa Duẫn!

Vận Nhi nghe Thương Nhĩ Kỳ tự trách mình hết lần này đến lần khác vì ngày đó đã để cô trở về một mình, Vận Nhi gắng sức an ủi anh ta, đây đâu phải là lỗi của anh ta, ngay từ đầu đã có người phụ nữ khác nhắm vào cô, làm sao có thể bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để hại cô!

Điều duy nhất mà Vận Nhi vẫn còn nghi hoặc chính là Tô Ân Huệ, tại sao cô ta gọi cô tới bệnh viện, sau đó cô lại bị người ta bắt cóc? diễn-đàn-lê-quý-đôn

Trực giác nói với cô rằng chuyện này tránh không khỏi có liên quan đến Tô Ân Huệ, nhưng cô vẫn không dám nói cho Tô Thượng Đông biết. Nếu anh cả biết thì nhất định sẽ dùng thủ đoạn phi pháp với Tô Ân Huệ, cô không hy vọng họ sẽ vì cô mà đoạn tuyệt quan hệ, họ mới đúng là anh em ruột.

Đối với Tô Ân Huệ, cô cũng không ôm chút tình nghĩa chị em nào nữa.

Việc này, trong lòng Âu Thừa Duẫn đã sớm hiểu rõ. Sở dĩ hiện giờ anh còn bỏ qua cho Tô Ân Huệ là do anh vẫn chưa yên lòng về Vận Nhi, chờ cho sức khỏe của cô ổn định, anh sẽ đích thân giải quyết những người đã hại cô, không tha cho bất cứ người nào!

Tô Ân Huệ cũng không phải là ngoại lệ!

"Bác sĩ nói bây giờ sức khỏe của em đã ổn định hơn rồi, chờ cho em cảm thấy khỏe hơn, chúng ta sẽ quay về nhà nhé?" Âu Thừa Duẫn đối với cô cực kỳ tỉ mỉ dịu dàng, Vận Nhi cũng yên lặng tiếp nhận, để mặc cho anh ôm ấp, cho dù là buổi tối, hai người cũng nằm trên cùng một giường bệnh, Vận Nhi nhìn thấy anh dáng vóc cao lớn mà vẫn chịu khó co người nằm trên giường bệnh không thoải mái, cô nhắm mắt lại, chỉ biết âm thầm rơi

nước mắt. Những lúc trước mặt anh, cô không dám rơi một giọt nước mắt nào.

Cô sợ rằng cô khóc thì đứa bé sẽ đau, anh sẽ đau, chính cô cũng sẽ đau.

Rốt cuộc thì cô nên làm gì bây giờ?

Ngày đó, Tần Hải đã nói với cô rằng, Hương Chỉ Lan là đối tượng của nhiệm vụ mà họ nhận được, cô cũng có thể tưởng tượng ra đó là loại nhiệm vụ gì.

Khi trước, cô đã nghe được Kiều Sa nói với chị Ngọc rằng, bây giờ nhìn thấy con bé, bà sẽ cảm thấy áy náy. "Con bé" mà bà nói chính là đang nói đến cô phải không?

Vận Nhi cực kỳ sợ hãi cái sự thật mà cô đã phát hiện ra ngày đó, lúc bốn người đàn ông kia muốn làm nhục cô, cô đã nghe được giọng điệu không biết xấu hổ của bọn họ khi nói đến Hương Chỉ Lan năm ấy, như vậy, cha đẻ của cô chính là một người trong số họ, còn cô chính là một đứa bé đáng khinh!

Cô không thể tiếp nhận được sự thật này!

Nếu như thật sự là Kiều Sa đã gây ra cho Hương Chỉ Lan những việc này, cô sẽ không thể nào tha thứ cho bà!

"Tại sao lại khóc rồi? Em cứ thế này thì cục cưng sẽ lại nháo lên đấy!" Âu Thừa Duẫn ôm Vận Nhi đặt vào xe lăn rồi đẩy cô xuống vườn hoa phơi nắng, bỗng dừng lại phát hiện ra không biết cô đã rơi nước mắt từ bao giờ, anh cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên hai hàng nước mắt của cô.

Chỉ có lúc nếm được vị đắng trong nước mắt của cô, anh mới biết trong lòng cô khổ sở đến mức nào.

Vận Nhi trở nên hết sức yên tĩnh, đây là sự thật mà Âu Thừa Duẫn đã phát hiện ra kể từ khi cô tỉnh lại. Chỉ là anh cho rằng chuyện đó đã để lại bóng ma trong lòng cô, cho nên anh không hề nhắc đến nửa chữ trước mặt cô, nhưng anh không hề biết rằng người thực sự khiến tâm trạng Vận Nhi suy sụp như vậy lại chính là anh!

"Nếu như đứa bé không còn, có phải chúng ta có thể bình yên vô sự tách ra hay không?" Vận Nhi đột nhiên thốt lên một câu như vậy khiến Âu Thừa Duẫn giật mình, anh vội vàng ngồi xổm xuống trước mặt cô, nắm lấy đôi bàn tay đang run rẩy của cô: "Vận Nhi, sao em lại có suy nghĩ này chứ? Con là kết tinh tình yêu của chúng ta, nó rất kiên cường, em xem, không phải bây giờ nó vẫn đang đợi trong bụng em sao?"

Âu Thừa Duẫn rất sợ nhìn thấy Vận Nhi như thế này, anh không biết Vận Nhi đang nghĩ ngợi cái gì, anh cũng không dám nhiều lời, chỉ sợ sẽ khiến cô có suy nghĩ gì đó không tốt, anh lại càng không dám kích thích cô, bây giờ cô là toàn bộ của anh, anh không thể lấy cô ra để mạo hiểm!

"Đứa bé này nên giữ lại sao?" Vận Nhi hoảng hốt nhìn đến ánh chiều tà phía chân trời, bây giờ đã là cuối thu, lá vàng rơi đầy đất, cô cũng cảm giác cả người mình lạnh lẽo, cho dù được anh ôm trong lòng thì cô vẫn không cảm giác được chút ấm áp nào.

"Vận Nhi, em có thể nói cho anh biết em đang nghĩ gì được không?" Âu Thừa Duẫn dịu dàng vuốt sợi tóc rơi bên má cô, khuôn mặt trắng nõn của cô bây giờ đã hơi gầy gò xanh xao.

"Em không biết em đang nghĩ cái gì, em rất ghét bản thân mình như vậy!" Vận Nhi ảo não cúi đầu, không để vẻ do dự của mình rơi vào trong mắt Âu Thừa Duẫn, Vận Nhi luôn tự nhủ với mình, cô bây giờ chỉ là vì cục cưng mà thôi.

Cô không thể bất chấp tất cả mà đi tra hỏi anh chân tướng, sau đó thì ôm một trái tim bị vỡ vụn. Nếu lần này ngay cả cục cưng cũng rời bỏ cô, về sau cuộc đời cô còn có thể hy vọng vào cái gì? Nhưng nếu mẹ anh thật sự đã làm những chuyện tàn nhẫn đó với mẹ cô, vậy thì làm sao cô có thể giữ lại đứa con của anh?

"Không cho em nói như vậy, Vận Nhi, em lúc nào cũng phải ở bên cạnh anh, anh không thể không có em!" Âu Thừa Duẫn quỳ một gối trước mặt cô, cảm giác được thân thể lạnh lẽo của cô, anh lại dùng cơ thể của mình để ủ ấm cô, ở bên tai cô liên tục nói yêu cô.

Vận Nhi nghe anh nói, anh yêu em, nhưng trên mặt cô lại không có chút biểu cảm nào.

"Em hơi lạnh, anh đi vào lấy giúp em cái áo được không?" Vận Nhi đột nhiên mở miệng, trên người cô là bộ đồng phục bệnh nhân, bên ngoài chỉ khoác một chiếc áo len mỏng, lúc Âu Thừa Duẫn ở gần cô đã có cảm giác trên người cô rất lạnh, anh muốn ôm cô trở về phòng, nhưng Vận Nhi chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, mắt vẫn dõi theo ánh chiều tà. Âu Thừa Duẫn nhìn dáng vẻ cô không muốn rời đi, anh quyết định đi nhanh về nhanh, lưu luyến quay đầu nhìn Vận Nhi rồi mới đi vào đại sảnh, lên phòng bệnh lấy áo cho cô.

Ngay lúc Vận Nhi thở dài một hơi thì cô lại cảm giác sau lưng có một bóng lưng cao lớn phủ lên người cô, vừa có cảm giác quen thuộc lại vừa có cảm giác thần bí. Xe lăn của Vận Nhi đột nhiên bị xoay một vòng, khuôn mặt tuần tú của Lôi Ân hiện ra trước mặt cô.

"Vận Nhi, đã lâu không gặp!" Vận Nhi nghe thấy bây giờ anh ta nói tiếng phổ thông rất lưu loát, lại nhìn thấy bóng dáng vẫn anh tuần xuất chúng như hai năm trước, trên mặt cô lộ ra nụ cười nhàn nhạt: "Lôi Ân? Đã lâu không gặp!"

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 221: Hận

Vận Nhi nhìn ra theo bóng dáng cao lớn của anh ta, đằng sau còn có một cô gái người lai vô cùng xinh đẹp đang nhìn bọn họ, Lôi Ân đột nhiên ngồi xổm xuống, ngón tay khua khua trước mặt Vận Nhi: "Nhìn em không được vui lắm, có thể nói cho anh biết vì sao không?" Vận Nhi thay đổi quá nhiều so với hai năm trước, vóc dáng cũng tiêu tụy hơn nhiều, mặc dù không biết tại sao, nhưng Lôi Ân luôn có một loại cảm tình khó tả đối với cô gái Trung Quốc này. Cô đã từng cứu anh ta, cho nên nếu cô cần, anh ta nhất định sẽ gắng sức giúp cô!

"Đâu có, tôi rất tốt! Hình như bên đó có người đang chờ anh!" Vận Nhi hất cằm chỉ cô gái ở đằng xa, dường như cô ấy không được kiên nhẫn lắm, không ngừng chỉnh quần áo trên người, mái tóc gọn sóng xõa ra. Lôi Ân nhìn theo tầm mắt của cô, ánh mắt đột nhiên trở nên dịu dàng, anh ta đứng lên, vóc dáng cao lớn càng làm nổi bật dáng vẻ xinh đẹp của Vận Nhi đang ngồi trên xe lăn: "Nếu như cần thì có thể tìm anh!" Trước khi rời đi, Lôi Ân nhét cho cô một tấm danh thiếp, trên đó có số điện thoại của anh ta, đây là đặc quyền mà anh ta để lại cho Vận Nhi. Anh ta cũng không thể ở lại nơi này nữa, anh ta đã tìm được người anh ta muốn tìm rồi!

Lúc Âu Thừa Duẫn đi xuống thì nhìn thấy Vận Nhi đang ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cổng, anh cầm áo đến khoác lên người cô, Vận Nhi nhanh tay nhét tấm danh thiếp vào túi áo. d.đ.l.q.đ

"Sao tay em lại lạnh thế, hay là chúng ta đi vào đi!" Âu Thừa Duẫn nắm tay cô, cảm giác được cơ thể lạnh lẽo của cô. Lần này Vận Nhi không phản đối, để mặc cho Âu Thừa Duẫn ôm cô trở về phòng bệnh.

"Em muốn xuất viện!" Lúc Vận Nhi được anh thả xuống giường, tay cô vẫn ôm lấy cổ anh không chịu buông, Âu Thừa Duẫn liền ôm cả người cô vào lòng, lại cố gắng để không khiến cô bị đau. Hiện giờ cô giống như một món đồ sứ tinh xảo, không thể chịu bất kỳ tổn thương nào. Âu Thừa Duẫn cẩn thận ôm lấy cô, ân cần nói: "Không được, bây giờ thân thể em vẫn còn yếu, cứ ở thêm vài ngày nữa, nghe lời nhé!"

"Anh là đang quan tâm đến em hay là đang lo cho con?" Vận Nhi đột nhiên ngược mắt lên nhìn theo khuôn mặt tuấn tú của anh. Mấy ngày nay anh tiêu tụy đi nhiều, thậm chí còn vì cô mà ngay cả công ty cũng không cần, không cho bất kỳ ai chạm đến cô, coi cô như bảo bối mà nâng niu trong lòng bàn tay. Vận Nhi cực kỳ sợ hãi cái cảm giác này, cô biết cô không nên như vậy.

"Em đang nói nhảm gì đấy, trong lòng anh, em và con đều quan trọng như nhau!" Âu Thừa Duẫn đưa ngón tay lau nước mắt trên mặt cô, hôn lên khuôn mặt trắng nõn của cô, chỉ có hôn cô thế này mới có thể giảm bớt cảm giác lo được lo mất trong lòng anh.

"Em có thể thỉnh cầu anh giúp đỡ một chuyện không?" Vận Nhi đột nhiên buông lỏng cánh tay đang bám trên cổ anh, chân co lại trên giường bệnh. Âu Thừa Duẫn lập tức tiến sát lại gần cô: "Em không cần thỉnh cầu, em muốn gì anh cũng có thể cho em!"

Đã nhiều ngày như vậy rồi, có lẽ cũng đủ rồi!

Vận Nhi hít sâu một hơi, nhắm chặt mắt, lúc mở mắt ra, hai con ngươi trở nên u ám, một tay cô chống ở đầu giường, tay còn lại đặt lên bụng mình, nhẹ giọng nói: "Có thể giúp em tìm cha không?"

"Cái gì?" Âu Thừa Duẫn cho rằng mình đã nghe nhầm, tại sao mọi chuyện đang êm đẹp cô lại đột nhiên nhắc đến thân thể của mình? Trước

đây cô đã từng hỏi anh, khi ấy anh đã chọn giữ yên lặng, nhưng mà hiện giờ, không phải cô là vì chuyện này mà luôn không vui sao?

"Không thể sao? Với năng lực của anh, muốn tìm một người đâu phải là chuyện gì khó khăn?" Vận Nhi nhìn ánh mắt hỗn loạn của, nắm chặt tay lại, nhưng cô vẫn muốn chính tai mình nghe anh nói rõ.

"Được, chờ em khỏe lên rồi anh sẽ tìm giúp em, bây giờ em đừng kích động, cứ nằm xuống trước đã, được không?" Âu Thừa Duẫn là người đàn ông từng trải, đối với sự truy hỏi của Vận Nhi, anh có thể bình tĩnh mà hứa hẹn, bởi vì hiện tại, không có cái gì quan trọng hơn thân thể của cô.

"Không được!" Vận Nhi đẩy cánh tay của anh ra.

Sau khi tỉnh lại, cô luôn rất nghe lời, sự tùy hứng lúc này của cô khiến cho Âu Thừa Duẫn không dám đụng vào cô: "Được rồi, anh không đụng vào em, em tự nằm xuống đi, có chỗ nào không thoải mái không?"

"Ngày đó, Mẹ Na tìm bốn người đến để xuống tay với em, anh có biết bọn họ đã nói những gì không?" Đôi mắt Vận Nhi mở lớn, Âu Thừa Duẫn trước giờ đều chưa từng sợ cái gì, cũng chỉ có lúc lo sẽ mất cô mới thấy sợ hãi như vậy. Lúc này, anh cảm thấy ánh mắt Vận Nhi vô cùng xa lạ, tại sao cô lại nhìn anh với ánh mắt như vậy?

"Vận Nhi, đừng có nghĩ tới những chuyện này!" Âu Thừa Duẫn hơi tức giận, anh đã cố không nhắc đến để không khiến cô đau lòng, vậy sao cô còn chủ động nhắc đến chuyện này?

"Bọn họ nói, năm đó mẹ em cũng bị bọn chúng cưỡng hiếp như vậy, là bị người ta bày mưu!" Trong ánh mắt trống rỗng của Vận Nhi không còn vẻ nhu nhược như trước đây, ngược lại lúc này cô cực kỳ bình tĩnh, cô nói ra những lời đó khiến Âu Thừa Duẫn hoảng hốt, anh lập tức tiến lên ôm chặt cô vào trong ngực: "Em đang nói gì vậy? Em đang nói bậy bạ gì vậy?" Những người đó, sao có thể là những người đó? d.d.l.q.đ

"Anh không biết thật sao? Anh hẳn nên biết bọn họ từ lâu rồi mới đúng, có phải không? Những gì bọn họ nói có phải là sự thật không?" Vận Nhi vội vàng nắm chặt vạt áo của anh, muốn nghe được đáp án từ trong miệng anh, cho dù trong lòng cô đã hiểu rõ.

Cùng một chuyện đó, bọn họ còn muốn lặp lại chuyện đó với cô sao? Đúng là một đám không có nhân tính!

"Vận Nhi, bọn họ? Bọn họ là ai?" Âu Thừa Duẫn không muốn cô kích động nên đặt cô nằm xuống giường, hai tay đặt hai bên người cô. Vận Nhi không khóc cũng không nháo, nhưng dáng vẻ này lại càng làm anh lo lắng. Dù thế nào thì anh cũng không ngờ được rằng, mấy kẻ đã cưỡng hiếp Hường Chi Lan năm đó lại là đám người được thuê để bắt cóc Vận Nhi. Anh đau đến mức hai mắt đỏ lựng lên đầy tơ máu.

"Anh nên đi hỏi mẹ anh đi, tại sao lại như vậy? Có phải thân phận của em rất hèn hạ hay không?" Vận Nhi nói hết toàn bộ những gì muốn nói, sau đó cảm thấy xung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh. Đúng rồi, đối với anh, cô thật sự không thể ôm ấp hy vọng gì nữa rồi.

"Em không được nói như vậy, Vận Nhi, em chính là công chúa trong lòng anh, xin lỗi, anh xin lỗi, anh không nên giấu diếm em..." Lúc Âu Thừa Duẫn nhìn thấy ánh mắt chứa đầy oán hận của cô, trong lòng anh cực kỳ đau xót. Tại sao lại như vậy? Người tính không bằng trời tính, anh đã nghĩ sẽ giấu cô cả đời này, nhưng cuối cùng cô lại biết rõ sự thật, sao cô có thể chịu đựng được chuyện này chứ?

"Thì ra đều là sự thật, em đúng là đã xuất hiện trên đời như thế..." Rốt cuộc hai hàng nước mắt cũng rơi dài từ bên khóe mắt cô. Lúc này, tất cả những ảo tưởng mà cô luôn ôm ấp đều vỡ tan, cô thật sự tỉnh táo rồi, người đàn ông này, cô không với tới!

Khuôn mặt của Tần Hải và ánh mắt bỉ ổi của ba người đàn ông kia chợt thoáng qua trong đầu, Vận Nhi đột nhiên ngồi bật dậy, ôm đầu nhảy xuống giường. Cha đẻ của cô có thể chính là một người trong số bốn kẻ tội phạm cường gian kia, còn cô là một đứa con hoang, con của một kẻ khốn nạn!

"Anh cút đi, đừng có đụng vào em!" Vận Nhi dùng hết sức lực mà đánh Âu Thừa Duẫn nhưng anh vẫn không nhúc nhích. Tại sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy? Cô hận anh, hận Kiều Sa, hận mấy người đàn ông kia, lại càng hận Hướng Chỉ Lan, tại sao lại còn muốn sinh ra cô?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 222: Không Cách Nào Ngăn Cản

Editor: Linh Vũ

Nếu như cô chưa từng có mặt trên đời này, cô sẽ không phải trải qua nhiều biến cố như vậy. Vận Nhi không thể tiếp nhận sự thật này, cô từ một thiên kim tiểu thư cao quý phút chốc lại trở thành đứa con gái của một tội phạm cường dâm!

"Được, anh không đụng vào em, Vận Nhi, em đừng kích động, cẩn thận đứa bé..." Âu Thừa Duẫn không dám nhìn cô, rất sợ cô sẽ tự làm mình bị thương, chỉ có cách anh thật xa thì cô mới không phải chịu tổn thương, Âu Thừa Duẫn biết, một khi cô đã biết rõ chân tướng, họ sẽ không thể ở bên nhau, nhưng anh lại không thể buông tay!

Bây giờ cô còn mang thai con của anh, anh muốn dùng toàn bộ những gì anh có để đền bù cho mẹ con cô.

Âu Dương đột nhiên bị Âu Thừa Duẫn gọi tới bệnh viện, vốn còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, nhưng vừa vào đến phòng bệnh liền nhìn thấy Vận Nhi đang quỳ trên mặt đất, tóc tai hơi hỗn loạn, hai mắt đỏ bừng.

"Vận Nhi, sao chị lại ngồi dưới đất thế này? Như thế sẽ bị lạnh đấy, bây giờ chị không thể bị cảm lạnh được!" Âu Dương phát hiện ra Âu Thừa Duẫn mặc dù có vẻ lo lắng nhưng lại chỉ đứng ở đằng sau không dám tiến lên, cô ấy biết chắc là đã xảy ra chuyện gì đó. Ánh mắt Âu Thừa Duẫn đột nhiên trở nên sâu thẳm, sau khi Âu Dương đến thì giao Vận Nhi lại cho cô ấy chăm sóc, còn mình thì rời khỏi bệnh viện.

"Vận Nhi, Vận Nhi, chị đừng làm em sợ!" Âu Dương ôm lấy Vận Nhi, muốn đỡ cô lên giường nhưng cô lại không chịu nhúc nhích, ánh mắt trống rỗng chứa đầy sự căm hận khiến cho người ta phải sợ hãi, ngón tay cô nắm chặt lấy góc áo, đột nhiên đẩy Âu Dương ra rồi chạy ra phía bên ngoài phòng bệnh.

"Thế này là thế nào?" Âu Dương sợ hãi, vội vàng đuổi theo, để cho bác sĩ tiêm thuốc an thần cho cô.

Chẳng lẽ Vận Nhi đã biết cái gì rồi sao? Nếu không thì sao cô ấy lại có ánh mắt đầy căm hận như vậy, ngay cả lúc nhìn cô ấy cũng mang theo sự tức giận.

Chắc chắn là Vận Nhi đã biết rồi! Đây là khả năng duy nhất mà Âu Dương nghĩ tới!

"Tiêu Trác, bốn người kia đang ở đâu? Còn có người đàn bà kia nữa?" Âu Thừa Duẫn hạ cửa kính, gió lạnh thổi vù vù bên tai, anh giẫm mạnh chân ga, chiếc xe chạy băng băng giữa màn đêm yên tĩnh mà lạnh lẽo.

"Sao thế? Tớ đã giải quyết mấy người bọn họ rồi!" Tiêu Trác nghe ra giọng điệu Âu Thừa Duẫn có cái gì đó không đúng, nhưng hiện giờ thân phận của anh không thích hợp để nhúng máu, vì vậy anh ta đã giúp anh giải quyết việc này.

Chỉ là làm bọn họ mất nửa cái mạng, lại để cho người phụ nữ kia nếm thử cảm giác khổ sở khi bị đám người kia cưỡng bức, nhưng anh ta biết, Âu Thừa Duẫn sẽ không chỉ dừng tay ở đây. Dựa vào tình cảm của Âu Thừa Duẫn đối với Vận Nhi mà nói, cho dù anh có băm đám người kia thành trăm mảnh cũng chẳng phải chuyện gì lạ.

"Đưa mấy người họ đến nơi, tớ tự ra tay giải quyết!" Âu Thừa Duẫn cúp điện thoại, đôi mắt lộ ra vẻ âm trầm mà quý dị. Bốn người kia đã làm ra chuyện kia với Hường Chỉ Lan, không thể nào tha thứ được!

Trong tòa nhà hoang đầy phế tích, một gã đàn ông máu me đầm đìa bám lấy chân Âu Thừa Duẫn không ngừng xin tha, bọn họ còn chưa kịp làm gì Vận Nhi, thế mà đã bị đánh cho dở sống dở chết hai lần, sợ là ngay cả võ sĩ quyền anh chuyên nghiệp cũng không chịu nổi mấy cú đá của anh.

Sau khi trải qua một trận bị chà đạp, trên người Mễ Na cũng chẳng còn chỗ nào nguyên vẹn, toàn thân đầy vết máu loang lổ, đôi mắt hờn sâu nhìn chăm chăm Âu Thừa Duẫn và Tiêu Trác, oán hận bọn họ không phải là người!

"Được rồi, Tàn Thần, đừng làm chết người, cứ để bọn họ tự sinh tự diệt đi!" Tiêu Trác kịp thời kéo lại Âu Thừa Duẫn đang điên cuồng ra tay. Gió đêm càng thêm lạnh, Tiêu Trác ra lệnh một tiếng, mấy tên thuộc hạ phía sau nhanh chóng kéo đám người kia và thu dọn sạch sẽ mọi dấu vết, tất cả đều vút hết xuống biển.

"Con bé thế nào rồi?" Tần Hải là người cuối cùng bị xách đi, trước khi bị ném xuống biển còn cố bắt lấy cánh tay của Âu Thừa Duẫn, ánh mắt nhìn anh đầy trông mong. Hắn ta biết tội mình đáng chết vạn lần, nhưng hắn ta vẫn muốn biết cô gái kia bây giờ sao rồi, không hiểu tại sao cô gái kia lại khiến hắn ta có cảm giác vô cùng thân thuộc."Có tôi rồi, cô ấy sẽ không có việc gì cả! Cho nên, các người đều chết hết đi!" Lời nói âm trầm kết hợp với sự tàn bạo lâu rồi mới lại xuất hiện trên người anh khiến anh càng trở nên đáng sợ hơn giữa màn đêm vắng lặng này.

Hiện giờ ở xung quanh chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết chìm ngấm giữa tiếng sóng vỗ bờ dồn dập, sau đó, màn đêm lại khôi phục vẻ tĩnh lặng thường có.

"Vận Nhi không có việc gì chứ?" Tiêu Trác đã nhìn ra sự tức giận của Âu Thừa Duẫn chắc chắn có liên quan đến Vận Nhi.

"Không có việc gì, cậu vất vả rồi!" Âu Thừa Duẫn cởi chiếc cà vạt trên cổ áo, cởi chiếc áo vest nhuộm máu, ngay cả áo sơ mi trắng bên trong cũng dính đầy vết máu. Anh lờm Tiêu Trác một cái rồi đi về phía chiếc xe thể thao trên bãi đất trống.

Âu Thừa Duẫn biến mất một đêm, Vận Nhi cũng thức cả một đêm. Âu Dương không dám đụng vào cô nữa, từ sau khi tỉnh lại, cô chỉ yên lặng cuộn mình trên giường, hai cánh tay ôm chặt, đặt cằm lên đó, Âu Dương cũng không dám nhiều lời. Không biết là Âu Thừa Duẫn đi đâu, cô ấy gọi mấy cuộc điện thoại nhưng đều không có ai nghe máy, hết cách nên cô ấy chỉ có thể gọi cho Tô Thượng Đông. Tình trạng Vận Nhi hiện giờ rất nguy hiểm, bác sĩ nói tâm trạng cô chuyển biến quá nhanh, dẫn đến việc mất cảm giác về chính cơ thể mình, nếu cứ như vậy thì sẽ không tốt cho thai nhi!

Tô Thượng Đông đau lòng ngồi xồm bên người Vận Nhi, nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, anh ta thấp giọng nói: "Vận Nhi, về nhà với anh đi, được không?"

Vận Nhi nghe được giọng nói của Tô Thượng Đông thì hơi nâng mí mắt lên, lúc đối diện với ánh mắt tha thiết của anh, đôi mắt cô lại trở nên bi thương, thế nhưng cô vẫn khẽ lắc đầu. Bây giờ cô không có nhà, nơi đó không phải là nhà cô!

"Cô tới đây làm gì?" Tô Ân Huệ đi theo phía sau, bị Âu Dương chặn lại ngoài cửa.

"Tôi đến để thăm Vận Nhi cũng không được sao?" Tô Ân Huệ đi theo Tô Thượng Đông đến đây, cô ta vốn cho rằng Mễ Na chỉ định giáo huấn Vận Nhi một chút, không ngờ cô ta sẽ xuống tay tàn độc như vậy, bây giờ nhìn Vận Nhi chẳng có chút sức sống nào, cô ta cũng cảm thấy có chút hối hận.

Cho dù không có Vận Nhi thì Âu Thừa Duẫn cũng sẽ chẳng thèm liếc mắt nhìn cô ta, thế mà cô ta vẫn cứ điên cuồng đi ghen tị với em gái của

chính mình.

Hai người đã là chị em tốt hai mươi năm nay, vậy mà chỉ vì một người đàn ông, cô ta suýt đã hại chết Vận Nhi!

"Anh, con bé thế nào rồi?" Tô Ân Huệ nhẹ nhàng bước lại gần, lúc nhìn đến Vận Nhi thì trong mắt xuất hiện tia hổ thẹn, mặc dù cô ta biết rõ anh và Vận Nhi không hề biết, nhưng cô ta không tránh khỏi cắn rứt lương tâm, cho nên cảm thấy không đủ dũng khí để đối mặt với Vận Nhi, không ngờ Vận Nhi bây giờ đã tiêu tụy đến mức này rồi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn trước kia bây giờ gầy hóp lại, thân thể gầy yếu như thể chỉ cần chạm nhẹ là sẽ vỡ tan, trên mặt không hề có chút sức sống nào.

Cho dù năm đó Thừa Huyền ra đi khiến cô ta bị đá kích nặng nề, nhưng cô ta cũng chưa từng tiêu tụy đến mức như Vận Nhi hiện giờ.

Tô Thượng Đông chỉ biết lắc đầu thở dài, lúc anh ta đi tìm bác sĩ để hỏi thăm tình hình của Vận Nhi thì Âu Dương đang đứng bên ngoài phòng bệnh gọi cho Âu Thừa Duẫn. Cô ấy lo lắng cả một đêm, nhưng mà chuyện Âu Thừa Duẫn sợ nhất cũng đã xảy ra rồi.

Trong phòng bệnh đột nhiên truyền đến tiếng hét to của Tô Ân Huệ, Âu Dương vừa nghe thấy liền vội vàng chạy đến đây cô ta ra, lập tức nhìn thấy Vận Nhi đang dùng tay ôm lấy bụng, cả người nằm trên nền nhà lạnh buốt.

"Nhanh lên! Bệnh nhân lại xuất huyết rồi, nhanh áp dụng biện pháp cấp cứu!" Bác sĩ nhanh chóng đưa Vận Nhi vào phòng phẫu thuật, lúc này Âu Thừa Duẫn mới quay lại.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 223: Tan Thành Mây Khói

"Cô đã làm gì Vận Nhi? Tô Ân Huệ, người đàn bà xấu xa này!" Âu Dương không khống chế được, đi lên muốn bóp cổ Tô Ân Huệ. Cô ấy vẫn chưa quên lúc trước người phụ nữ này đã hại chết anh Thừa Huyền thế nào, lại còn nhiều lần châm ngòi ly gián anh cả và Vận Nhi nữa, bây giờ còn hại Vận Nhi phải vào phòng phẫu thuật, rõ ràng là người đàn bà xấu xa độc ác!

Tô Ân biết Vận Nhi mang thai, vừa rời trong đầu cô ta đúng là đã nổi lên tà niệm, nhưng cô ta còn chưa kịp ra tay, chỉ vừa mới lại gần bên cạnh Vận Nhi, cô đã sợ đến mức lui về phía sau rồi ngã từ trên giường xuống.

Vì sao Vận Nhi lại sợ cô ta, chẳng lẽ cô ta lại không biết?

Tô Ân Huệ không dám tiếp tục ngồi đợi trong bầu không khí ngột ngạt đến mức làm người ta không hít thở nổi này, lại còn ánh mắt lạnh lẽo như lưỡi dao sắc nhọn của Âu Thừa Duẫn dường như muốn xoáy thẳng vào tim cô ta nữa.

Âu Thừa Duẫn kéo Âu Dương ra phía sau, ánh mắt sáng quắc nhìn Tô Ân Huệ đang tìm cách né tránh, khóe miệng anh lộ ra nụ cười tàn nhẫn, đúng lúc này thì cửa phòng phẫu thuật mở ra.

Tô Thượng Đông là người xông lên đầu tiên, bộ dáng hoảng hốt vội vàng khác hẳn với dáng vẻ lạnh lẽo cứng nhắc như khối băng mà người ta vẫn thường thấy trên người anh ta.

"Bác sĩ, con bé thế nào rồi?" Tô Thượng Đông phát hiện ra ngay cả giọng nói của mình cũng run rẩy. Lúc này Âu Dương cũng tiến lên, mà Âu

Thừa Duẫn lại chỉ đứng yên tại chỗ, anh rất sợ, anh không ngờ rằng anh chỉ vừa mới rời đi một lúc mà đã xảy ra chuyện anh lo sợ nhất! &diễn-đàn-lê-quý-đôn&

"Người lớn không có việc gì, nhưng mà đứa bé không giữ được, bây giờ thân thể cô ấy rất yếu, mọi người chú ý chăm sóc cẩn thận!" Máy y tá phía sau đẩy giường bệnh ra, Vận Nhi nằm bất động trên đó như một con rối, nhìn cô không có chút sức sống nào, Âu Dương nhìn thấy cô như vậy thì cũng khóc rống lên.

"Đều là do cô, người đàn bà xấu xa này, cô có biết là Vận Nhi và anh tôi không dễ gì mới có thể ở bên nhau không?"

Âu Dương cũng biết, nếu đứa bé này đã không còn, vậy thì Vận Nhi và Âu Thừa Duẫn cũng chấm hết rồi.

Tô Ân Huệ, đều là do Tô Ân Huệ kia mà ra, tại sao Âu Dương cô lại sơ suất để cho một mình cô ta ở lại với Vận Nhi chứ.

Nhưng Âu Thừa Duẫn đã nhanh hơn Âu Dương một bước, anh tiến lên kéo tay Tô Ân Huệ, ánh mắt u ám mà phức tạp khiến cho không ai nhận ra được anh đang muốn làm gì.

Tô Thượng Đông ý thức được tình huống không ổn, muốn đuổi theo nhưng lại không thể bỏ mặc Vận Nhi.

Là Ân Huệ sao?

Tô Thượng Đông có chút không dám tin rằng Tô Ân Huệ lại nhẫn tâm như vậy, nói gì thì Vận Nhi cũng là em gái cô ta!

"Thừa Duẫn, anh định đưa em đi đâu?" Tô Ân Huệ bị Âu Thừa Duẫn kéo vào thang máy, thậm chí anh còn chẳng thèm để tâm đến ánh mắt tò mò của người ở trong bệnh viện đang nhìn anh chăm chăm. Tô Ân Huệ rất cuộc

cũng đã nhận ra anh đang vô cùng tức giận, cô ta cuống quýt giải thích: "Thật sự không liên quan tới em, em không hề đụng tới Vận Nhi..."

Lúc này cô ta mới phát hiện ra, lúc Âu Thừa Duẫn không nói lời nào còn khiến cô ta sợ hãi hơn nhiều.

Anh đang định làm cái gì!

Âu Dương không hề lo lắng Âu Thừa Duẫn sẽ làm gì Tô Ân Huệ, thậm chí cô ấy còn cho rằng, cho dù anh có cho Tô Ân Huệ một đao thì cũng không đủ xả mối hận trong lòng cô ấy! Việc duy nhất mà cô ấy cầu mong vào lúc này là Vận Nhi sẽ nhanh chóng tỉnh lại, hai năm trước cô ấy đã không kịp ngăn cản Vận Nhi rời đi, nhưng lần này cô ấy không thể để Vận Nhi gặp chuyện không may nữa.

Tô Thượng Đông vừa nhìn Vận Nhi lại vừa liên tục gọi điện thoại cho Tô Ân Huệ, thế nhưng gọi mãi mà vẫn không ai nghe máy. điên!
đàn@lê#quý\$đôn

Dường như Âu Thừa Duẫn đã dự tính từ trước, cho nên khi anh muốn chuyển viện cho Vận Nhi thì Tín đã mang theo mấy người vệ sĩ lập tức chạy đến canh giữ bên ngoài phòng bệnh của Vận Nhi, cho dù là ai cũng không thể đến gần.

Cổ tay của Tô Ân Huệ đã bị Âu Thừa Duẫn nắm chặt đến mức tạo thành một vết đỏ ửng, nhìn thôi cũng đủ biết anh dùng biết bao nhiêu là sức lực! Trước đây, cho dù anh có hận cô ta đến mức nào thì anh cũng chưa từng quá mức hung ác với cô ta, nhưng mà hiện giờ, cô ta lại nhìn rõ sự phẫn nộ trong mắt anh, tất cả chỉ vì cô đã tổn thương đến Vận Nhi.

Đến nghĩa trang, rốt cuộc Tô Ân Huệ cũng ý thức được anh đang định làm gì.

Trước giờ Âu Thừa Duẫn làm việc đều hết sức nguyên tắc, anh không đánh phụ nữ, nhưng Mễ Na đã phạm vào tối kỵ của anh, Tô Ân Huệ cũng vậy.

Tô Ân Huệ bị Âu Thừa Duẫn dùng sức đẩy về phía trước, cả người cô ta lập tức quỳ xuống trước mặt đường xi măng cứng rắn, trán không cần thận đụng lên bia mộ, thậm chí cô ta còn nhìn thấy cả khuôn mặt tươi cười của Thừa Huyền trên tấm bia kia, nước mắt lập tức chảy trào ra, cô ta ra sức lắc đầu: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi..." d.đ.l.q.đ

"Tô Ân Huệ, tôi cũng rất muốn buông tha cho cô, nhưng là chính cô đã làm quá tuyệt, cô đụng đến tôi cũng không sao cả, nhưng cô không nên đụng đến Vận Nhi!" Âu Thừa Duẫn chậm rãi ngồi xổm xuống, đột nhiên nắm lấy tóc cô ta, Tô Ân Huệ đau đớn cầu xin, hai tay cố nắm lấy tay của anh, cả khuôn mặt nhăn nheo lại: "Đau...."

"Đau? Cô cũng biết đau sao? Vậy cô nghĩ xem, Vận Nhi chảy nhiều máu như vậy, chẳng phải là cô ấy đau đến chết đi sao?" Âu Thừa Duẫn thu lại sức lực trên tay, kéo lấy cô ta, cả thân thể của cô ta nặng nề ngã xuống trước mộ Âu Thừa Huyền. Âu Thừa Duẫn từ trên cao nhìn xuống cô ta, lại nhìn đến bức ảnh trên tấm bia, trong lòng nguội lạnh.

"Thừa Duẫn, không phải em, thật sự không phải em, em không hại Vận Nhi..." Tô Ân Huệ đưa tay lên nắm mái tóc dài của mình, đau đến mức không nói rõ thành lời, cô ta cuộn người lại nhìn khuôn mặt tươi cười của Thừa Huyền, không dám liếc mắt nhìn Âu Thừa Duẫn dù chỉ một cái.

Cô ta hối hận, cô ta hối hận rồi!

"Tô Ân Huệ, đừng có cho rằng mọi người đều là kẻ ngốc, cho dù Vận Nhi không sao thì tôi cũng sẽ không bỏ qua cho cô!" Huống hồ cô ta còn làm hại đứa con của anh và Vận Nhi.

"Nế mặt Thừa Huyền và Vận Nhi nên tôi mới không đụng đến cô, nhưng chính cô đã tự đưa mình vào đường chết!" Lần trước đã để lại đường lui cho cô ta, không ngờ rằng sau đó cô ta lại còn có thể có ý nghĩ độc ác như vậy.

Về sau, anh sẽ không cho cô ta cơ hội nữa!

"Đừng, đừng, Thừa Huyền cứu em...!" Tô Ân Huệ nhìn Âu Thừa Duẫn một mình rời đi, cô ta muốn đuổi theo anh nhưng cả người lại không còn sức lực, nước mắt cũng không kìm lại được. Cô ta biết, nửa đời sau của cô ta xong rồi.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài nghĩa trang vang lên tiếng còi xe cảnh sát.

"Tô tiểu thư, chúng tôi nhận được tin báo rằng cô tham gia vào một vụ án bắt cóc, mời cô theo chúng tôi đến cục cảnh sát một chuyến!" Tô Ân Huệ chật vật thét chói tai muốn chạy trốn nhưng lại bị cảnh sát dùng vũ lực áp giải vào xe cảnh sát.

Tô Ân Huệ biết, một khi Âu Thừa Duẫn đã hạ lệnh, cô ta đã vào là sẽ không thoát ra được!

Tô Ân Huệ lưu luyến quay đầu lại nhìn khuôn mặt tươi cười ở phía sau. Người đàn ông tốt nhất trên đời này cũng bị cô ta phụ bạc rồi.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 224: Để Cho Em Đi Thì Anh Sẽ Chết

"Ân Huệ đâu? Cậu đưa Ân Huệ đi đâu rồi?" Tô Thượng Đông không thể vào bên trong phòng bệnh, chỉ có thể sốt ruột đứng chờ bên ngoài hành lang bệnh viện dài hun hút, vừa nhìn thấy Âu Thừa Duẫn trở về một mình thì lập tức chạy lên níu lấy cổ áo anh. Trên khuôn mặt Âu Thừa Duẫn là vẻ lạnh lùng như băng, anh đẩy Tô Thượng Đông sang một bên, tiếp tục bước về phía trước: "Vận Nhi không có người chị như cô ta!"

"Cậu có ý gì? Âu Thừa Duẫn, cậu nói cho rõ ràng đi!" Tô Thượng Đông đuổi theo Âu Thừa Duẫn đang chuẩn bị đi vào phòng bệnh, anh ta bị hai người vệ sĩ thân hình cao lớn chặn lại ngoài cửa, mà Âu Thừa Duẫn đã đi vào bên trong, đầu cũng không ngoảnh lại.

Tô Thượng Đông ý thức được tình huống không ổn, anh ta cẩn thận suy nghĩ kỹ càng, bây giờ chỉ có thể từ bỏ việc đưa Vận Nhi đi, anh ta căn bản không đủ sức đối đầu với Âu Thừa Duẫn, hơn nữa bây giờ Ân Huệ ở đâu anh ta cũng không biết rõ!

"Cô ấy vẫn chưa tỉnh lại sao?" Trong giọng nói của Âu Thừa Duẫn mang theo vẻ mệt mỏi, ngay cả Âu Dương nghe được cũng thấy đau lòng thay anh. Cô ấy khẽ gật đầu, lúc Âu Thừa Duẫn đi đến thì nhường lại chỗ ngồi cho anh, Âu Thừa Duẫn nắm lấy tay Vận Nhi, Âu Dương lén lút đi ra ngoài.

"Vận Nhi, cho dù em muốn hận anh thế nào cũng được, nhưng em tuyệt đối đừng tự làm tổn thương chính mình, em đừng có dùng cách này để hành hạ anh, có được không?" Hai mắt Âu Thừa Duẫn đỏ ngầu đầy vẻ đau

lòng, một tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô, tay kia thì khẽ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của cô. Một giọt nước mắt trong suốt của anh rơi xuống bàn tay cô, khuôn mặt đang nhăn lại của cô đột nhiên giãn ra một chút.

Vận Nhi cảm giác mình đã ngủ một giấc dài, cô mơ thấy mình nằm giữa màn đêm tĩnh lặng, Âu Thừa Duẫn nằm sát ngay bên cạnh cô, anh vĩnh viễn ở cùng cô, nhưng sau khi tỉnh lại, cô biết giấc mơ này có nghĩa là gì.

Cho dù là đứa bé hay là anh thì cô cũng không thể tiếp nhận được nữa rồi!

"Vận Nhi, rốt cuộc thì em cũng tỉnh rồi!" Âu Thừa Duẫn vừa thấy Vận Nhi mở mắt ra thì hưng phấn kêu lên, anh cẩn thận quan sát cô, bây giờ cô yếu ớt như thế, cho dù chỉ chạm nhẹ một cái thì Âu Thừa Duẫn cũng cần dũng khí rất lớn.

Vận Nhi không còn khóc nữa, bởi vì cô biết rằng thứ duy nhất của anh mà cô còn giữ được, bây giờ cũng bỏ cô mà đi rồi, đây là ý trời sao?

"Anh xem, chúng ta chắc chắn sẽ không thể có kết quả, hai đứa bé đều đã không còn nữa rồi..." Vận Nhi cười chua chát, nụ cười vô cùng tê lương, vẻ mặt cô lúc này còn khiến Âu Thừa Duẫn đau lòng hơn lúc nhìn thấy cô khóc.

Anh không phải một người cha tốt, là anh không giữ lại được con của hai, cho nên anh phải giữ lại Vận Nhi - tâm can bảo bối của anh, nhìn thấy cô bị thương, anh còn đau hơn cả lúc chính mình bị thương.

"Vận Nhi, chúng ta vẫn còn trẻ, về sau, chúng ta vẫn còn có cơ hội sinh nhiều đứa bé nữa..."

Ngón tay thon dài của Âu Thừa Duẫn khẽ vuốt ve trên khuôn mặt Vận Nhi, lần này cô không né tránh, mặc dù ngoài mặt cô vẫn đang cười, thế nhưng trong lòng cô lại đang rỉ máu. Cô không phải một người mẹ tốt,

ngay cả lúc mình đã mang thai cô cũng không biết, lần trước đã thế rồi, lần này vẫn như vậy, chắc chắn là hai đứa bé kia cảm thấy cô là một người mẹ không hiểu chuyện nên mới bỏ cô mà đi.

Nhưng mà cô thật sự rất muốn giữ đứa bé kia lại, giữ lại cốt nhục của anh.

Cho dù về sau hai người không thể ở cùng nhau thì cô vẫn muốn lưu giữ lại ký ức duy nhất thuộc về cả hai người.

"Không đâu, sẽ không có nữa đâu..." Vận Nhi khẽ lắc đầu, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, sao cô có thể sinh con cho nhà họ Âu của anh nữa chứ? Cho dù Hường Chỉ Lan không trách cô thì cô cũng sẽ không thể tha thứ cho chính mình.

Không có cũng tốt, không còn gì phải lưu luyến hay vấn vương nữa, bởi vì từ giờ phút này, cô chỉ nên hận anh mà thôi!

"Vận Nhi, đừng rời khỏi anh, đừng bỏ anh!" Âu Thừa Duẫn không dám rời khỏi cô nửa bước, anh rất sợ chỉ trong nháy mắt sẽ không còn nhìn thấy cô nữa. Anh không thể không có cô, cho dù phải dùng mọi cách để ép buộc cô ở bên người anh thì anh cũng sẽ không chùn bước.

Từ sau khi tỉnh dậy, Vận Nhi trở nên cực kỳ yên tĩnh, không nháo không khóc, có lẽ việc mất đi đứa bé đã khiến cô cảm nhận được nỗi đau tột cùng, phải tĩnh dưỡng trong viện gần một tháng, cơ thể của cô mới chuyển biến tốt hơn.

Trong thời gian này, cô không hề rời khỏi phòng bệnh, ngay cả chân cũng không chạm đến đất. Cả người cô giống như đã bị rút hết sức lực, vừa động đậy một chút thì đã đau đến mức chảy nước mắt, lúc đầu còn không thể xoay người, bây giờ đã có thể ngồi dậy và đi lại, Âu Thừa Duẫn nhìn thấy cô dần bình phục thì trên khuôn mặt lạnh lùng mới xuất hiện một chút vui mừng.

Ngoài Âu Thừa Duẫn và Âu Dương, không còn ai khác được bước chân vào phòng bệnh này.

Lúc bác sĩ nói rằng cô đã có thể xuất viện, Vận Nhi biết, duyên phận giữa cô và Âu Thừa Duẫn sắp chấm dứt rồi!

Trời đã dần vào đông, khí trời ngày càng lạnh, Âu Thừa Duẫn bọc kín Vận Nhi lại, giống như sợ cô bị khí lạnh làm cho đông cứng. Toàn bộ quần áo đều bị anh bỏ lại trong bệnh viện, nơi này chứa một phần ký ức không hề vui vẻ gì, anh không muốn cô nhớ đến.

"Anh ôm em xuống nhé?" Quấn khăn quàng xung quanh cổ Vận Nhi xong, Âu Thừa Duẫn lại khoác thêm cho cô một cái áo bành tô, cả thân thể yếu ớt của cô chỉ còn lộ ra khuôn mặt gầy gò, Âu Thừa Duẫn muốn vươn tay ra ôm lấy cô, nhưng Vận Nhi lại tự đứng lên khỏi giường bệnh: "Em không muốn về với anh!"

"Vận Nhi, hãy nghe lời anh đi, đừng làm loạn, chúng ta về nhà đi!" Âu Thừa Duẫn kiên nhẫn dỗ dành cô, mấy ngày nay họ chẳng nói với nhau được mấy câu, mỗi lần anh tha thiết nhìn cô, muốn cúi xuống hôn cô thì cô lại đều quay đầu đi.

Âu Thừa Duẫn đã sắp phát điên rồi, rõ ràng cô vẫn còn ở bên cạnh anh, thế nhưng cô lại vô cùng hờ hững với anh, cái tình cảnh này còn khiến anh bị tổn thương hơn cả lúc hai người cãi cọ.

"Âu Thừa Duẫn, bây giờ anh có tư cách gì mà yêu cầu em? Anh là đồ khốn, mẹ anh cũng là đồ vô lại, có chết em cũng không muốn ở chung với mấy người!" Vận Nhi không nhắc tới, không có nghĩa là cô đã tha thứ cho họ, cô thật sự không cách nào thừa nhận được sự sỉ nhục này, cô vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo vì xuất thân cao quý của mình, nhưng hóa ra cô lại chỉ là một đứa con hoang không rõ lai lịch.

"Đừng như vậy mà, anh yêu em, anh không thể rời xa em được, nếu em hận anh, vậy thì cứ để cho anh yêu em, có được không? Đừng rời bỏ anh mà, Vận Nhi..." Ánh mắt Âu Thừa Duẫn đỏ ngầu lên, cuối cùng thì ngày này cũng tới rồi. Anh biết Vận Nhi rất lương thiện, là do anh trước kia quá khốn nạn, đã khiến cô bị tổn thương sâu sắc, bây giờ anh bị báo ứng rồi, cho dù cô hận anh cũng được, chỉ cần anh còn có thể nhìn thấy cô, cô muốn hận anh thế nào cũng được! Tội lỗi của mẹ anh, anh cũng nên chịu trách nhiệm!

"Em không, em không muốn ở cùng với anh, có chết cũng không muốn!" Vận Nhi bị Âu Thừa Duẫn kéo vào trong ngực, cô há mồm cắn xuống cổ anh một phát, ra sức mà cắn, cắn tới nổi máu cũng chảy ra rồi, thế nhưng Âu Thừa Duẫn vẫn không buông tay ra.

Vận Nhi cũng đã cảm giác được trong miệng mình dính một thứ chất lỏng sền sệt, là máu của anh!

Cô kích động muốn đẩy anh ra, Âu Thừa Duẫn lại không chịu buông tay, cổ áo sơ mi trắng dính máu, Âu Thừa Duẫn cũng không hề rên rỉ. So với dòng máu chảy ra từ cơ thể cô, chút máu này đã tính là gì...

"Âu Thừa Duẫn, hãy buông tha cho em, có được không? Em không muốn hận anh..." Vận Nhi kêu gào một lúc cũng đã mệt mỏi, cả người mềm nhũn.

Âu Thừa Duẫn liền ôm lấy cô, khẽ nói bên tai cô: "Vậy thì em cứ hận anh đi... Để cho em đi, anh sẽ chết!"

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 225: Không Chịu Nghe Lời

Anh thà để cho cô hận anh, anh nhất định sẽ không buông tay, anh không thể bỏ xuống được, anh không nỡ...

Âu Thừa Duẫn ôm chặt cô trong ngực, giống như muốn khảm cô vào trong thân thể mình, vùi mặt chôn sâu trong cổ cô. Vận Nhi có thể cảm nhận rõ cảm giác lạnh lẽo khi khuôn mặt anh chạm vào cổ cô.

Anh khóc rồi...

Vận Nhi vẫn cố gắng vùng vẫy giãy ra khỏi người anh, bây giờ cô không thể mềm lòng được, không thể lại bị anh mê hoặc nữa.

Người đàn ông này, cô với không tới!

"Anh, sao lại thế này?" Âu Dương nhìn thấy Âu Thừa Duẫn cường chế ôm Vận Nhi đi xuống, Vận Nhi lại không hề có ý hợp tác, thậm chí còn đưa tay cào lên mặt Âu Thừa Duẫn, mỗi nơi móng tay cô đi qua đều để lại vết thương. Âu Dương không đành lòng, muốn tiến lên kéo Vận Nhi ra nhưng Âu Thừa Duẫn lại không chịu buông tay: "Âu Dương, em ra lái xe đi!"

"Em không về, em không muốn về với anh, mau thả em xuống xe!" Vận Nhi hét chói tai, muốn mở cửa xe để chạy ra ngoài, Âu Thừa Duẫn lại bắt đầu kéo cô vào trong ngực, Vận Nhi nhìn thấy trên mặt và trên cổ anh đầy vết thương do cô gây ra, thế mà anh không hề kêu tiếng nào. Trong người anh chảy dòng máu cao quý cỡ nào, thế mà anh lại sẵn sàng cúi người trước cô, nhẫn nhịn vì lợi ích toàn cục, càng nhìn thấy anh như vậy, Vận Nhi lại càng cảm thấy khổ sở.

"Vận Nhi, anh nói rồi, anh sẽ không để cho em rời đi, cho nên tốt nhất là em hãy ngoan ngoãn nghe lời anh, nếu không anh sẽ không ngại dùng sức với em đâu!" Âu Thừa Duẫn nhíu mày, thở dài một hơi, tại sao ông trời lại hành hạ bọn họ như vậy chứ? Nhớ tới những khổ sở mà Vận Nhi đã phải gánh chịu, anh lại càng kiên quyết không thể buông tay cô, bởi vì cô đã trở thành một phần sinh mệnh của anh rồi.

Dù cho phải dùng đến biện pháp mạnh để giữ cô ở bên người thì anh cũng sẽ không tiếc!

"Em hận anh, em hận các người..." Vận Nhi bị Âu Thừa Duẫn ôm chặt trong ngực, ngay cả Âu Dương đang lái xe cũng thỉnh thoảng liếc mắt qua gương chiếu hậu để nhìn về phía họ. Nếu như giữa họ có lỗi lầm gì thì cũng là vận mệnh trên người!

Sau khi Vận Nhi bị Âu Thừa Duẫn đưa về Âu viên, cô vẫn không chịu nghe lời, Âu Thừa Duẫn kèm cô ba ngày, một bước cũng không rời, bây giờ thân thể cô không còn gì đáng ngại, anh chỉ sợ cô quá mức kích động sẽ làm ảnh hưởng đến bệnh tình, nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù Vận Nhi không điên thì anh cũng gần phát điên rồi!

Từ sau khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Âu Thừa Duẫn sắp xếp mười mấy vệ sĩ quanh biệt thự. Trong nhà chỉ để lại mấy người giúp việc đáng tin, còn lại đều bị anh sa thải, anh muốn đảm bảo về sau cô sẽ được an toàn trăm phần trăm.

Cho dù Vận Nhi có náo loạn thế nào, có không thèm để ý đến anh thế nào, Âu Thừa Duẫn vẫn cứ kiên nhẫn mà giam cô bên người, Vận Nhi không được bước chân ra khỏi biệt thự, ngoại trừ Âu Dương và chị Ngọc, cô cũng không muốn gặp bất kỳ ai khác, mà Âu Thừa Duẫn đã bỏ bê công việc suốt một thời gian dài, bây giờ lo liệu ổn thỏa cho vấn đề của Vận Nhi rồi, anh cũng đã có thể yên tâm mà đến công ty, bởi vì anh nắm chắc rằng Vận Nhi sẽ không thoát khỏi anh!

"Phu nhân, chúng ta xuống vườn hoa đi dạo một lát được không? Cô xem cô đã gầy đến mức này rồi!" Lúc chị Ngọc đưa cơm lên, Vận Nhi vẫn giữ nguyên dáng ngồi lúc sáng, ngơ ngẩn nhìn chăm chăm đám hoa cỏ trên ban công, trong ánh mắt cô có chút tự giễu, bây giờ cô chẳng khác gì một phạm nhân bị người ta nhốt kín, không hề nhìn tới chút tia sáng mặt trời.

Vận Nhi nghe chị Ngọc quan tâm hỏi han thì hơi gật gật đầu, cô cũng không biết bây giờ sự sống còn có ý nghĩa gì với cô, không thể trở về quá khứ, cũng không thể nhìn được tới tương lai, bây giờ cô chỉ còn lại một trái tim đầy thương tích.

Nghĩ đến đứa bé đã mất, cô lại càng đau lòng không nguôi.

Tình yêu mà Âu Thừa Duẫn dành cho cô quá nặng nề, lúc trước khi cô còn chưa hiểu rõ mọi chuyện, anh đã tàn nhẫn tìm cách trả thù cô, tại sao bây giờ cô đã rơi vào hoàn cảnh đau khổ như thế này, anh lại cứ nhất quyết giữ cô ở bên người, tại sao anh không chịu đứng từ góc độ của cô mà suy nghĩ, tình yêu nặng nề như vậy, cô không đủ sức mà tiếp nhận.

Vận Nhi mặc một cái áo dài trắng và quần bò, mái tóc dài mềm mại xõa xuống bờ vai, khuôn mặt xinh xắn lộ ra chút tươi cười hiếm thấy, lúc nhìn thấy giàn hoa hải đường do đích thân cô gieo hạt đã chuẩn bị nảy lộc, cô biết mùa đông đã sắp qua, mùa xuân đã đến gần rồi.

Nhưng mùa xuân của cô đang ở nơi nào?

Vận Nhi đưa tay sờ lên cổ, thứ mà Tô Thượng Đông đưa cho cô, nói là tượng trưng cho vòng cổ đã bị cô cắt đi, chiếc nhẫn mà lúc trước Âu Thừa Duẫn tặng cô cũng bị cô cắt luôn, thứ duy nhất cô còn mang trên người là chiếc vỏ sò màu tím mà Âu Thừa Duẫn đã mất công tìm cho cô ở đảo Nghìn Sao. Âu Thừa Duẫn biến nó thành một cái vòng đeo lên cổ cô, anh cũng có một cái, đây là kỷ vật duy nhất còn lại giữa hai người.

Người yêu à, nếu có kiếp sau, chúng ta đừng làm khổ nhau như vậy nữa.

Nếu không phải là biết rõ những chuyện tàn nhẫn mà Kiều Sa đã gây ra cho Hương Chi Lan, có lẽ cô đã có thể buông bỏ mọi gánh nặng và thù oán trong lòng, yên yên ổn ổn làm một Tô Vận Nhi vui vẻ.

"Cô xem, khóm hoa mà cô trồng đã sắp nở rồi kìa..." Chị Ngọc muốn nói chuyện để phân tán lực chú ý của cô, bây giờ cảm xúc của Vận Nhi đã ổn định hơn mấy ngày trước rất nhiều, chị Ngọc cũng biết Vận Nhi là một cô gái lương thiện, thế mà muốn ở bên điện hạ lại phải khổ sở như vậy, ngày hôm đó Kiều Sa nói với chị về chuyện năm xưa của Hương Chi Lan, chị đã có dự cảm, không biết về sau ngôi nhà này có còn được yên bình tĩnh lặng như vậy nữa không.

"Đúng vậy, thật là đẹp quá!" Vận Nhi vội vàng gạt đầu, khuôn mặt mềm mại giữa nắng ban mai giống như một nàng tiên không nhiễm bụi trần. Cô cảm thấy hơi lạnh, kéo chặt cổ áo lên, nhìn về phía cửa sổ tầng hai, trong lúc lơ đãng, ánh mắt lại nhìn thấy trên cửa sổ tầng ba cũng có một bồn hoa hải đường.

Tầng ba chỉ có một người duy nhất, vừa nghĩ đến người phụ nữ kia, ánh mắt cô lại đột nhiên trở nên thâm trầm.

Hôm nay tâm tình của Vận Nhi rất tốt, bữa trưa cô xuống tầng ăn cơm, ngồi bên cạnh cô chỉ có chị Ngọc và chú Chung. Bây giờ Âu Dương càng ngày càng xa cách cô, cho dù Âu Dương tình cảm dâng trào muốn tìm cô nói chuyện phiếm thì cô cũng tỏ ra lạnh lùng với cô ấy, trong ý thức của cô, Âu Dương cũng giống như Âu Thừa Duẫn, cũng là người mà cô căm hận.

Nhưng người đáng bị cô hận nhất chính là người cô đã gọi là "mẹ" kia. Mỗi lần nghĩ lại, Vận Nhi đều cảm thấy vô cùng châm chọc, ngay từ đầu bà đã biết mọi chuyện, cho nên lần đầu cô đặt chân đến Đức, bà mới nhìn cô bằng ánh mắt lạ lùng như thế.

"Chị Ngọc, chị đi đâu thế?" Vận Nhi đang cắm hoa thì nhìn thấy chị Ngọc bưng cái khay đi lên cầu thang, Vận Nhi đã biết rõ còn cố hỏi, chị Ngọc nghe được câu hỏi của cô thì lúng túng, thế nhưng vẫn phải tiếp tục đi lên: "Phu nhân, cô về phòng nghỉ ngơi đi, hôm nay cô đã bận rộn rồi! Tôi đi cho công chúa uống thuốc!"

"Để tôi đưa cho bà ấy!" Vận Nhi đứng lên đi về phía cầu thang, từ sau khi trở về, cô chưa từng đặt chân lên tầng ba, trong lòng chị Ngọc cũng kiêng kỵ: "Không cần đâu, chuyện này vẫn nên để cho tôi làm!"

Âu Thừa Duẫn đã từng ra lệnh, tuyệt đối không thể để cho bất kỳ ai kích thích đến Vận Nhi!

Vận Nhi nhìn chăm chăm bóng dáng chị Ngọc đang đi lên lầu, một hồi lâu sau cô mới ngồi xuống tại chỗ, chiếc áo trắng làm nổi bật tấm thảm trải sàn tối màu, cô siết chặt ngón tay thành nắm đấm, ánh mắt đầy phẫn hận nhìn lên tầng ba.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 226: Là Ai Hành Hạ Ai

Editor: Linh Vũ

Chị Ngọc từ trên cầu thang đi xuống thì đã không thấy Vận Nhi ở trong phòng khách nữa, chị vội vàng đi lên phòng ngủ ở tầng hai, lúc nhìn thấy Vận Nhi đang nằm nghiêng trên chiếc giường lớn, dáng vẻ giống như đã ngủ thiếp đi, chị đi vào kéo chăn lên đắp cho cô, nghe tiếng hít thở đều đều của cô thì mới yên tâm đi xuống tầng một.

Sau khi tỉnh lại, Vận Nhi nhìn ra ngoài trời thấy đã chập choạng tối, ánh mắt trời cuối ngày chiếu xuyên qua tấm rèm cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào phòng, ánh mắt cô dường như cũng bị nhuộm một màu đỏ sẫm. Cô nhắc chân rời khỏi giường, mở cửa phòng ra, hơi lạnh ủa vào khiến cô co rụt người lại, căn căn môi, trong mắt hiện lên chút do dự, sau đó cô nhẹ nhàng bước chân lên tầng ba.

Nghe được tiếng động, Kiều Sa còn tưởng là Âu Dương, không ngờ rằng lại là Vận Nhi. Bà nghe chị Ngọc nói rằng cô bị người ta bắt có nên bị sảy thai, cũng không hiểu rõ mọi chuyện, mấy hôm trước có nghe được tiếng động ở tầng dưới nhưng cũng chỉ nghĩ là do cô đau lòng quá dẫn đến kích động mà thôi.

Nhìn thấy dáng vẻ gầy gò của Vận Nhi, khóe mắt của Kiều Sa lập tức đỏ lên, ánh mắt hướng về phía bụng dưới của cô: "Đứa bé đáng thương này, mau đến đây với mẹ nào!"

"Mẹ?" Vận Nhi nghe được cái danh xưng châm chọc này, lại nhìn người phụ nữ với khuôn mặt hiền hậu đang vẫy tay với cô thì khẽ cười. Rõ ràng

bà là người gây ra mọi chuyện, thế mà lại có thể giả bộ như không có gì mà đối diện với cô, chẳng lẽ bà không biết cái gì gọi là áy náy sao? diễn*đàn*lê*quý*đôn

"Vận Nhi, đứa bé đáng thương này, con và Thừa Duẫn đều còn trẻ, sau này còn có thể có đứa bé khác..." Kiều Sa vẫn cho rằng cô vì mất đi đứa bé nên mới trở nên trầm mặc ít nói như vậy, đến cả ánh mắt cô cũng trở nên sắc bén hơn.

Ngón tay Kiều Sa vừa muốn chạm vào gò má trắng nõn của Vận Nhi, cô đã ra sức gạt tay đẩy bà ra, xe lăn va vào bức tường, cả người Kiều Sa lao đảo suýt ngã ra ngoài.

"Bà là người đàn bà ác độc, bà tưởng tôi không biết những chuyện xấu xa bà đã làm năm đó sao? Tại sao tôi lại còn phải sinh con cho nhà họ Âu các người? Sẽ không, vĩnh viễn sẽ không!" Vận Nhi nổi điên lên nắm lấy cổ áo của Kiều Sa, đôi mắt bà có màu xanh lam đẹp đẽ của huyết thống hoàng thất cao quý, Vận Nhi chưa từng nghĩ rằng cô sẽ làm chuyện tàn nhẫn như vậy với bà!

"Con... Con biết hết rồi sao?" Kiều Sa kinh ngạc nhìn ánh mắt không khống chế được của Vận Nhi, trong đôi mắt của bà xẹt qua tia hổ thẹn, thảo nào sau khi xuất viện về cô không liếc mắt nhìn bà lấy một cái, thảo nào Thừa Duẫn và Âu Dương cũng đều không để cô xuất hiện trước mặt bà.

"Bà đã phá hủy cả cuộc đời tôi rồi, bà có biết không hả...?" Vận Nhi nắm lấy cổ Kiều Sa, cả người bà dần dần trượt xuống, toàn thân đã không thể động đậy, lúc Vận Nhi ra sức kéo bà xuống, cả người bà bị va vào bức tường, trán cũng đập vào tay vịn xe lăn, khắp người truyền đến cảm giác đau nhói.

"Con à, mẹ biết mẹ có lỗi với con, mẹ biết mẹ sai rồi, xin lỗi, mẹ xin lỗi..." Bà thật sự muốn bù đắp lại cho mẹ con cô, có lẽ đây chính là báo ứng

ông trời dành cho bà, khiến cho bà trở thành cái dạng này, căn bản chỉ là một kẻ tàn phế!

Nhưng một quyết định sai lầm của bà năm đó đã suýt chút nữa hủy hoại đi hạnh phúc cả đời của con trai bà!

"Bà chết đi, đi chết đi!" Mỗi lần nhớ tới ánh mắt bi ối của bốn người đàn ông kia khi nhìn cô, Vận Nhi lại không dám tưởng tượng đến năm đó Hường Chi Lan đã thê thảm như thế nào, bọn họ đâu phải là người! diễn*đàn*lê*quý*đôn

Tất cả những chuyện này đều là do người phụ nữ trước mắt này gây ra, bà hại mẹ cô cả đời không ngừng đau lên nổi, chính bà mới là tội phạm cường bức!

"Khụ khụ..." Kiều Sa đau đến chảy cả nước mắt, thế nhưng bà vẫn không ngăn cản hành động điên cuồng của Vận Nhi, miệng vẫn không ngừng tỏ ra áy náy: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi..."

"Em đang làm cái gì thế?" Âu Thừa Duẫn vừa bước chân lên cầu thang thì nghe được tiếng động từ tầng ba truyền xuống, anh vội vàng chạy lên thì nhìn thấy một màn chấn động lòng người như thế này. Hai tay Vận Nhi bóp chặt cổ Kiều Sa, hai người đều đang quỳ trên đất, trán của Kiều Sa còn lưu lại vết máu do va đập, Âu Thừa Duẫn gần như chẳng cần suy nghĩ, vội vàng đưa tay kéo Vận Nhi ra, hét to với cô: "Ô Vận Nhi, em điên rồi sao?"

Chị Ngọc và chú Chung nghe được động tĩnh, chạy lên đến nơi cũng bị cảnh tượng trước mặt làm cho hoảng sợ, vội vàng đỡ Kiều Sa lên giường, tìm thuốc bôi cho bà, thế nhưng Kiều Sa lại không chịu hợp tác, ánh mắt áy náy nhìn về phía Vận Nhi đang bị Âu Thừa Duẫn giam chặt trong ngực.

Vận Nhi nhìn anh chăm chăm, nắm tay lại dấm vào ngực anh: "Anh cứ đi cho em, em muốn báo thù cho mẹ em!"

Âu Thừa Duẫn nghe được lời này của cô thì lại càng đau lòng, anh vì cô mà làm nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ vẫn không đủ để cô tha thứ cho Kiều Sa hay sao?

"Âu Thừa Duẫn, anh là đồ khốn, mau thả em ra!" Âu Thừa Duẫn đột nhiên ngồi xuống ôm cả người cô lên, bây giờ mới phát hiện ra cô đã nhẹ hơn trước rất nhiều, trong lòng anh lại đau nhói, không biết mình nên làm gì bây giờ, một bên là cô gái anh yêu nhất, một bên lại là người mẹ đã sinh ra anh...

"Về sau không cho phép em rời khỏi căn phòng này nữa bước!" Hai mắt Âu Thừa Duẫn đỏ bừng, mạnh tay thả Vận Nhi xuống chiếc giường lớn, trong mắt anh đầy lửa giận nhưng lại không thể phát tác với cô.

Nếu như vừa rồi anh không kịp ngăn cản, cô phải cô đã...
diễn*đàn*lê^quý*đôn

Hơi thở của anh đột nhiên trở nên nặng nề, trước giờ Âu Thừa Duẫn chưa từng nghĩ rằng Vận Nhi sẽ cực đoan như vậy, cô vẫn luôn lương thiện như một đứa trẻ, tại sao cô lại có thể xuống tay tàn nhẫn với Kiều Sa như thế!

"Em đâu phải là phạm nhân, anh dựa vào đâu mà đòi quản em! Âu Thừa Duẫn, đồ khốn nhà anh, anh mau đi chết đi, em hận anh đến chết rồi!" Vận Nhi thẹn quá thành giận, nắm lấy chiếc gối ném về phía Âu Thừa Duẫn, anh không trốn không tránh, tiếp lấy từng thứ cô ném tới, cái gối, cái cốc, điện thoại, đèn bàn, thậm chí nếu trước mặt cô có một con dao, có lẽ cô cũng sẽ vơ lấy mà ném vào người anh. Bây giờ Âu Thừa Duẫn hết sức tin tưởng rằng, lòng cô đối với anh đã thật sự nguội lạnh rồi!

"Vận Nhi, Vận Nhi à, em có thể nói cho anh biết nên làm thế nào không, em đừng như vậy nữa có được không?" Trán Âu Thừa Duẫn nổi gân xanh, thở dài một tiếng, ôm chặt lấy Vận Nhi đang nổi điên vào lòng, anh không

còn dịu dàng với cô như lúc trước nữa, lúc này anh chỉ nghĩ muốn cô, muốn cô đến điên rồi, anh nhớ cô lương thiện đáng yêu, động một chút liền đỏ mặt của trước kia, nhớ cô ngoan ngoãn đón nhận dự vọng của anh, càng nhớ cô, người đã khiến anh yêu đến tận xương tủy.

"Được, nếu như anh đoạn tuyệt quan hệ mẹ con, em sẽ tha thứ cho anh!" Vận Nhi không vùng vẫy nữa mà hết sức bình tĩnh nhìn anh, Âu Thừa Duẫn đột nhiên cảm giác cả người cô cũng trở nên lạnh buốt, Vận Nhi lạnh lùng nở nụ cười, là anh cứ muốn giữ lấy cô ở bên người, vậy mà tại sao lúc cô bắt anh lựa chọn giữa Kiều Sa và cô thì anh lại còn khó xử.

Nếu cô không nhìn thấy anh thì sẽ không thấy căm hận như vậy, cô cũng sẽ không giống như con rối bị anh giam cầm, điều khiển.

"Em cứ phải hành hạ anh như vậy sao? Bà ấy là mẹ anh!" Âu Thừa Duẫn vô cùng hoảng sợ, anh không thể mất Vận Nhi, nhưng anh cũng không thể bỏ được Kiều Sa, cho dù bà có làm sai cái gì thì bà cũng là người đã sinh ra anh!

"Là em đang hành hạ anh hay là anh đang hành hạ em hả?" Ngón tay thon dài của Vận Nhi chạm lên gò má của anh, phát hiện ra anh đã gãy đi rất nhiều, trong lòng cô hoảng hốt, vội vàng thu tay về, nước mắt chảy dọc theo đôi má.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 227: Yêu Cô Đến Nghiện

Editor: Linh Vũ

Âu Thừa Duẫn tắm rửa sạch sẽ, khoác một chiếc áo tắm màu trắng đục, Vận Nhi đã nằm quay lưng về phía anh. Từ sau khi trở về, cô vẫn luôn không để ý đến anh, buổi tối anh cũng không dám đụng vào cô mà sang ngủ ở phòng bên cạnh, nhưng hôm nay cô kích động như thế, anh sợ cô sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nên ở lại trong phòng với cô.

Mỗi lần cảm nhận được nhiệt độ trên cơ thể cô, Âu Thừa Duẫn đều bị dọa đến mức rụt ngay tay lại, cả người cô cực kỳ lạnh, cứ như thể có dùng cách nào thì cũng không thể sưởi ấm được trái tim của cô, Âu Thừa Duẫn bị cảm giác bất lực này làm cho đau đớn. Cô đã nói cô hận anh, cô sẽ không tha thứ cho anh, những lời này còn khiến anh khó chịu hơn cả việc cô cứ phát tiết sự căm phẫn lên người anh.

"Vận Nhi..." Âu Thừa Duẫn nghiêng người, muốn ôm lấy cô từ phía sau, nhưng ánh mắt phẫn hận của cô lại giống như tỏa sáng giữa màn đêm, khiến cho anh giật mình một cái, lại càng cảm thấy mình mắc nợ cô.

Cô nói không sai, hai người đang không ngừng hành hạ nhau...

Cho dù là như vậy, anh cũng không thể buông tay cô, anh không muốn để cho cô đi, anh đã yêu cô đến mức nghiện rồi!

"Tránh ra, đừng có đụng vào em!" Vận Nhi ghét bỏ đẩy anh ra, lồng ngực nóng bỏng của cô suýt chút nữa đã làm tổn thương đến da thịt cô, cô có chút kháng cự sự tiếp xúc chân tay như vậy, mấy ngày nay, mặc dù thân

thế cô đã khôi phục bình thường nhưng Âu Thừa Duẫn vẫn không đụng đến cô, thế nhưng tối nay, anh nhất quyết phải ép cô nhìn thẳng vào sự tồn tại của anh.

Anh chịu hết nỗi sự lạnh nhạt của cô đối với anh rồi!

"Anh là chồng của em, tại sao anh lại không được đụng vào em!" Cánh tay dài của Âu Thừa Duẫn vươn ra, túm lấy người cô kéo vào trong ngực mình, dùng nhiệt độ của mình để sưởi ấm cho cơ thể lạnh lẽo của cô, cho dù cô không hề cảm kích. Âu Thừa Duẫn vốn chỉ muốn ôm cô ngủ, lại vì sự vùng vẫy của cô mà lửa nóng trong người tăng vọt lên, cả người căng thẳng. diennndannleeeeequyyyydoonnn

"Anh là chồng em sao? Chúng ta đã ly hôn rồi, đồ khốn nhà anh lại còn giam em, nhốt em ở đây, em hận anh..." Vận Nhi đang lái nhái, bỗng dừng mọi lời nói đều bị nụ hôn của anh nuốt xuống. Đã rất lâu rồi anh không cảm nhận được sự tồn tại của cô rõ ràng như vậy, Âu Thừa Duẫn lập tức nổi lên dục vọng đối với cô.

Bây giờ cô đã trở nên miễn cảm và cực đoan như vậy, anh không đủ kiên nhẫn mà dễ dàng, an ủi cô nữa.

Thế mà cô lại vẫn không sợ chết khiêu chiến sự nhẫn nại của anh, giữa lúc răng môi quẩn quýt, anh lầm bầm: "Hận đi, anh thà em cứ hận anh..."

Không yêu đến tận xương tủy, sẽ không cố chấp ôm hận như vậy...

Âu Thừa Duẫn xoay người đặt Vận Nhi ở dưới thân, nụ hôn vội vàng đi xuống dọc theo cánh môi anh đào của cô, bàn tay đã kéo chiếc áo bông trên người cô xuống, da thịt của cô vẫn bóng loáng như sữa khiến Âu Thừa Duẫn thở dồn dập, bàn tay vuốt ve từng tấc da thịt cô.

Chỉ có lúc này, cô mới cảm giác được là cô cần anh!

"Anh buông ra, đừng có đụng đến anh, Âu Thừa Duẫn khốn nạn..." Vận Nhi cố đẩy anh ra, vùng vẫy tránh khỏi nụ hôn nóng bỏng của anh, trái tim đã bắt đầu trầm luân trong sự dịu dàng của anh, thế nhưng chút lý trí còn sót lại vẫn không quên nhắc nhở cô phải cự tuyệt anh.

Không, không thể để mình và anh lại đây đưa thêm nữa.

Vận Nhi ra sức đánh đấm nhưng không thể khiến Âu Thừa Duẫn dừng lại, bây giờ anh đã không cách nào dừng lại được nữa rồi, còn chưa đợi cơ thể cô chuẩn bị tốt, anh đã nhanh chóng cởi sạch áo ngủ trên người, nhẹ nhàng dùng lực, gắng sức chen vào cơ thể căng cứng của cô, Vận Nhi dùng móng tay bấm vào lưng anh, thân thể của cô co rút, theo bản năng rút về phía sau, Âu Thừa Duẫn không cho cô cơ hội né tránh, giữ chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, từ từ rong ruổi trong cơ thể cô..."Vận Nhi, anh yêu em, anh cũng cần em..." Từng tiếng va chạm kèm với tiếng tim đập không có quy luật của anh, anh và cô triền miên, đầu ngón tay anh luồn vào trong mái tóc cô giống như thói quen lúc trước.

Tiếng đàn ông găm nhẹ kèm với tiếng khóc vỡ vụn của phụ nữ khiến cả căn phòng trở nên kiêu diễm.

Vận Nhi mở to đôi mắt trống rỗng khô khốc, hành vi của anh không khác gì cầm thú, không ngừng dùng sức với cô, không để ý đến sự phản kháng của cô, cứ như vậy mà dày vò cô suốt một đêm.

Cảm giác đau đớn trên người khiến cho cô chết lặng, cô đối với anh đã thật sự chết tâm rồi!

"Anh là tội phạm cưỡng gian, anh thì có gì khác mấy kẻ cầm thú kia chứ? Anh mau cút đi!" Sau khi toàn bộ kết thúc, Vận Nhi ôm lấy gối ở đầu giường ném về phía anh, Âu Thừa Duẫn đã mặc áo tắm lên người, nhìn đôi mắt đỏ bừng của Vận Nhi, đôi môi cô không biết là do anh hay do cô cắn

sưng lên, mái tóc dài hỗn độn trước ngực, lúc trợn mắt lên lại càng làm nổi bật sự gầy gò của cô.

Âu Thừa Duẫn có chút ảo não, tại sao anh lại hành hạ cô đến mức này? Vừa rồi vì cô không chịu phối hợp nên anh không cách nào dụ dỗ được, bây giờ nghĩ lại, anh lại thấy hối hận vì vừa rồi đã quá nóng vội, không biết cơ thể của cô có thể tiếp nhận được hay không.

"Vận Nhi, em có chỗ nào không thoải mái không? Thật xin lỗi, vừa rồi anh không cố ý..." Âu Thừa Duẫn đi đến bên bức tường, cách xa cô một chút, thân thể dán lên bức tường lạnh băng, nhìn cô giống như con nai con đang nổi giận, không ngừng giơ móng vuốt về phía anh.

Anh muốn đối xử tốt với cô, nhưng vừa nghe được lời nói tuyệt tình từ trong miệng cô thì anh lại không khống chế nổi, anh không hy vọng cô sẽ hận anh, không hy vọng ánh mắt cô không nhìn tới anh, chỉ có như vậy, anh mới có thể chân chính có được cô.

"Biển đi, đừng để em nhìn thấy anh nữa! Nhà họ Âu các người không có ai tốt đẹp hết!" Vận Nhi vô cùng tức giận, tại sao anh lại có thể đối xử với cô như vậy, ngày đó cô suýt chút nữa thì bị bốn người đàn ông kia cưỡng bức, tại sao anh đã biết rõ mà còn làm như vậy, anh làm thế cô lại càng hận chết anh!

"Được rồi, anh đi, em đừng nóng giận! Vận Nhi, đừng tự làm tổn thương mình, cho dù em có muốn hận anh thế nào cũng được..."

Âu Thừa Duẫn lưu luyến nhìn cô gái vẫn đang giận dữ, anh lại càng luống cuống, anh thật sự muốn cô tiếp tục hận anh như vậy sao?

"Anh, mới sáng sớm tinh mơ hai người đã âm ỉ cái gì đấy? Vận Nhi thế nào rồi?" Sau khi nghe được động tĩnh, Âu Dương vẫn luôn đứng bên ngoài phòng, nghe thấy bên trong ồn ào nhưng vẫn không dám gõ cửa, mãi đến khi nhìn thấy Âu Thừa Duẫn đi ra, trên cổ và trên mặt anh đều có vết cào,

Âu Dương biết rõ đây chắc chắn là kiệt tác của Vận Nhi. Bây giờ đến cả cô ấy mà Vận Nhi cũng bài xích, hôm qua còn nghe chị Ngọc nói Vận Nhi ra tay với Kiều Sa, đến bây giờ trong lòng Âu Dương còn thấy sợ.

"Không có gì đâu, anh đi tắm rửa rồi đến công ty luôn!" Âu Thừa Duẫn nghĩ nghĩ rồi đi vào gian phòng bên cạnh, đi được nửa đường thì quay đầu nhìn Âu Dương, nói: "Mấy ngày này em đừng có đến gần cô ấy, bây giờ cô ấy hận tất cả người nhà chúng ta!"

Âu Thừa Duẫn chưa từng quên dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của Vận Nhi khi nói rằng cô hận nhà họ Âu, anh không sợ cô sẽ làm gì tổn thương người nhà anh, chỉ sợ trong lúc đó cô sẽ tự làm mình bị thương, sau chuyện tối qua, trong lòng anh lại càng phải cảnh giác.

"Anh, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, anh định giam chị ấy cả đời sao, anh có từng nghĩ đến chuyện để chị ấy và mẹ tách ra chưa?" Chỉ còn cách không để cho hai người thấy mặt nhau, trong lòng Vận Nhi mới có thể bình tĩnh một chút.

Âu Thừa Duẫn không lên tiếng. Không phải anh chưa từng nghĩ đến việc để cho Vận Nhi chuyển đến biệt thự gần bờ biển, lúc trước cô từng rất thích ở nơi đó, chỉ là anh sợ cô đến đó rồi thì sẽ ngày càng quái gở, cũng ngày càng cơ đờn.

Nhưng mà bây giờ anh cũng nên suy xét đến chuyện này thôi!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 228: Nhân Nhượng, Bao Dung

Editor: Linh Vũ

Âu Thừa Duẫn cả ngày đều không yên lòng, nhiều lần gọi điện thoại về Âu viên, nghe chị Ngọc nói Vận Nhi vẫn ở trong phòng không chịu ra ngoài, anh không phải là thật sự muốn giam giữ cô, anh chỉ sợ cô sẽ lại làm ra chuyện gì vừa tổn thương mình vừa tổn thương Kiều Sa.

Thấy cô ngày càng tiêu tụy, anh nghĩ, có lẽ anh nên dùng một phương thức khác để cô sống lại!

Trong lòng Âu Thừa Duẫn ra quyết định, cho dù có phần mạo hiểm, nhưng anh không thể để cho cô cứ tiếp tục như vậy nữa.

Anh tan làm trước giờ, quay về Âu viên, Âu Dương đang sốt ruột đi đi lại lại trước cửa phòng ngủ của anh, vừa nhìn thấy Âu Thừa Duẫn về thì giống như nhìn thấy cứu tinh, có phần bất đắc dĩ nói: "Bây giờ Vận Nhi còn không chịu ăn cơm, nếu cứ tiếp tục như vậy thì phải làm sao đây?"

"Anh, nếu không hay là hai người cứ chuyển ra ngoài đi, để cho chị ấy được yên lặng một chút!" Âu Dương thực sự không nở lòng nhìn thấy hai người như vậy, rõ ràng là yêu nhau, vậy mà cứ phải hành hạ lẫn nhau. Thấy Âu Thừa Duẫn gật đầu, vội mở cửa phòng thì phát hiện cửa đã bị khóa trái, anh phiền muộn thở một hơi dài, lấy chìa khóa ra mở cửa.

"Đúng rồi, anh à, Tô Thượng Đông đến tìm em!" Âu Dương đi được hai bước thì nhớ tới chuyện này, bèn quay đầu lại hỏi Âu Thừa Duẫn. Cô ấy rất

tò mò không biết tại sao Tô Thượng Đông lại bỗng dưng chủ động đến tìm cô ấy, hóa ra là vì Tô Ân Huệ: "Tô Ân Huệ là bị anh cho vào tù sao?"

"Chuyện này em đừng xen vào, ai cũng không thể làm thay đổi quyết định của anh!" Tô Ân Huệ đã vào tù hơn một tháng, Tô Thượng Đông không thể tiếp tục bình thân, hẳn là cũng muốn tới tìm anh để xin xỏ, nhưng anh ta cũng biết anh sẽ không mềm lòng. Vận Nhi trở thành như bây giờ, Tô Ân Huệ là người có trách nhiệm lớn nhất, cho dù Tô Thượng Đông cũng tức giận trước hành vi quá đáng của cô ta, nhưng nói gì thì Tô Ân Huệ cũng là em gái anh ta, nếu như Âu Thừa Duẫn thật sự đuổi tận giết tuyệt, vậy thì nửa đời sau của cô ta xong rồi.

Âu Dương cũng không định khuyên nhủ gì anh ta, Tô Ân Huệ đi đến tình hình hiện tại, cô ấy cũng chẳng hề cảm thấy thương cảm, Tô Ân Huệ bị trừng phạt như vậy là đúng người đúng tội.

Trong phòng chỉ có ngọn đèn mờ, rèm cửa đều bị kéo lại, cả căn phòng đều chìm trong bầu không khí nặng nề. Âu Thừa Duẫn đi đến trước cửa sổ sát đất, kéo tấm rèm màu hồng nhạt ra. Từ khi cô trở về, anh đã đổi toàn bộ chăn ga gối đệm lẫn rèm cửa thành màu hồng nhạt, chỉ hy vọng cô nhìn thấy thì có thể thư thái một chút.

Nắng chiều hơi đỏ, chiếu vào tấm thảm trải sàn, làm nổi lên một vầng sáng ấm áp.

Âu Thừa Duẫn nhìn thấy thân thể nhỏ bé trên giường hơi giật giật, có lẽ là cảm nhận được luồng sáng kia chiếu vào, Vận Nhi từ từ mở mắt, lập tức nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Âu Thừa Duẫn bị phóng đại ngay trước mắt mình. Ngón tay như thế có điện của anh vuốt ve da thịt cô: "Tại sao lại không chịu ăn cơm? Hử?"

"Không cần anh phải lo!" Vận Nhi thậm chí đến cả nói chuyện cũng không muốn, nhìn thấy khuôn mặt khiến cô vừa yêu vừa hận này, cô thật sự

chỉ muốn bỏ ra để xem trong đó có gì mà anh lại không chịu buông tha cho cô!

"Vận Nhi, chúng ta đến sống ở căn biệt thự cạnh bờ biển, có được không? Trước kia em rất thích nơi đó!" Âu Thừa Duẫn thấy cô không còn kích động như buổi sáng nữa thì cũng kiên nhẫn dỗ dành cô, thân hình cao lớn của anh ở ngay bên cạnh cô, cho dù đang đắp chăn thì cô cũng cảm nhận được hơi thở nóng hổi của anh phun trên gò má cô, Vận Nhi kiên quyết lắc đầu, xoay người sang hướng khác.

Cô không nghe, không nhìn, không nghĩ ngợi, cũng không muốn nghe theo sự sắp xếp của anh!

Âu Thừa Duẫn bất đắc dĩ thở dài một hơi, kéo chăn xuống thấy khuôn mặt cô vẫn còn đầm nước, anh hơi hối hận vì hành động tối hôm qua, bây giờ trước ngực cô vẫn còn hiện rõ dấu hôn của anh giống như đang lên án vì hành vi không khác gì tội phạm của anh. Âu Thừa Duẫn hơi áy náy, ôm lấy cô từ trên giường, trên người cô vẫn còn mặc chiếc áo ngủ của anh, tối hôm qua áo ngủ của cô đã bị anh phá hỏng, đối với việc làm nhỏ nhỏ này của cô, trong lòng anh thật sự cảm kích vạn lần, chỉ cần cô không bài xích anh nữa, anh có thể từ từ đợi cho cô tiếp nhận anh.

Cho vào nước tắm một ít tinh dầu, điều chỉnh độ ấm vừa phải, Âu Thừa Duẫn muốn giúp cô cởi áo ra, nhưng Vận Nhi lại nắm chặt lấy cổ áo, đôi mắt mở to nhìn anh, anh biết cô đang ngại ngùng, vì vậy anh hôn nhẹ lên khuôn mặt cô một cái rồi đi ra ngoài.

Vận Nhi run rẩy, bắt đầu cởi chiếc áo của anh trên người mình ra, khắp người đầy dấu hôn tím tím đỏ đỏ, cô rất cuộc vẫn không thể cự tuyệt được thân thể anh, rõ ràng là hận anh đến tận xương tủy, thế nhưng rồi vẫn thần phục dưới thân anh, để mặc cho anh làm xằng làm bậy. Cô tự nhủ, Tô Vận Nhi, không được mắc thêm sai lầm nào nữa!

Cô ngâm cả người trong bồn, nước ấm khiến cô thoải mái hơn nhiều, cũng giống như hơi ấm của anh đã làm cô mê muội!

Khoảng chừng một giờ sau, Âu Thừa Duẫn đi ra từ phòng tắm ở phòng bên cạnh, thấy cô còn chưa tắm xong thì trong lòng hết hoảng, vội vàng muốn mở cửa phòng tắm ra nhưng lại nghe được giọng nói của Vận Nhi từ bên trong truyền tới: "Anh không được đi vào!"

Nghe được giọng của cô, Âu Thừa Duẫn mới thả lỏng người, vừa rồi suýt nữa anh đã bị chính mình dọa chết rồi, chỉ sợ cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

"Vận Nhi, em đã tắm lâu lắm rồi, em mau ra đây đi, nếu không sẽ bị cảm lạnh đấy!" Âu Thừa Duẫn nói rất ân cần, lại đợi thêm chừng mười phút nữa mới thấy khuôn mặt lạnh nhạt của Vận Nhi, trên người cô choàng khăn tắm, trên tóc vẫn còn nước đang nhỏ giọt, cô đi ngang qua, coi như không có sự tồn tại của anh.

Khuôn mặt ửng đỏ, da thịt trơn mềm, dáng người như ẩn như hiện của Vận Nhi thấp thoáng trước mặt Âu Thừa Duẫn, anh chăm chú nhìn xem cô có ổn không, sau đó mới đi tới trước người cô, từ phía sau ôm chặt lấy cô: "Tóc còn ướt thế này, anh sấy giúp em nhé?"

Nói xong liền cầm lấy máy sấy trên tủ đầu giường để sấy tóc cho cô, Âu Thừa Duẫn trước giờ đều chưa từng hầu hạ ai, thế mà anh hết lần này tới lần khác vẫn luôn nhân nhượng, bao dung, yêu chiều cô, Vận Nhi lại không lấy đó làm cảm kích, lấy một bộ đồ từ trong tủ ra rồi đi vào phòng tắm thay đồ, Âu Thừa Duẫn chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn theo cô.

"Em có đói bụng không, chúng ta đi ăn cơm?" Âu Thừa Duẫn vẫn chưa từ bỏ ý định kề sát lại gần cô, Vận Nhi thậm chí còn chẳng thèm nhìn anh, dùng khăn lông để lau tóc, tiện tay ném lên trên người anh, hoàn toàn coi anh như đối tượng để xả cơn giận. Mỗi lần Âu Thừa Duẫn muốn đàng

hoàng nói chuyện với cô thì luôn nhận về sự hờ hững của cô, chẳng lẽ nhất định cứ phải để cho anh dùng đến sức mạnh thì mới được à?

Vận Nhi thấy anh sập cửa đi ra ngoài thì cho rằng anh đã nổi giận, trong căn phòng lạnh lẽo này tràn ngập mùi nước hoa quen thuộc trên cơ thể anh, Vận Nhi nằm trên giường, vừa nhắm mắt lại đã nghĩ đến năm đó Hương Chi Lan đã bị người ta làm nhục thế nào, chỉ có như vậy thì cô mới không nghĩ đến những cái tốt của anh!

Sự nhẫn nại của Âu Thừa Duẫn nhanh chóng bị cô mài mòn, thế nhưng cô vẫn chưa có phản ứng gì.

Lúc Vận Nhi cảm giác được bên người xuất hiện một luồng hơi ấm, cả người cô đã nhanh chóng bị anh kéo lại, cô còn chưa kịp kêu ra tiếng, môi đã bị anh hung hãn chặn lại, mùi sữa thơm nức xông đến giữa môi hai người.

"Uhm..." Vận Nhi vùng vẫy muốn trốn đi, vòng eo lại bị anh giữ chặt lại, chất lỏng trong miệng anh nhanh chóng chảy vào miệng cô.

Âu Thừa Duẫn đã dùng phương thức như vậy để "đút" một ly sữa vào bụng cô, lúc Vận Nhi giơ tay lên muốn đánh anh, anh liền âm hiểm kéo hai tay cô đặt lên đỉnh đầu, thân thể cao lớn áp chế cả người cô: "Thì ra Vận Nhi của anh lại muốn dùng phương thức như vậy để mời gọi anh sao!"

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 229: Sự Thay Đổi Rất Nhỏ

Editor: Linh Vũ

"Anh vô sỉ!" Khuôn mặt Vận Nhi đỏ bừng, không biết là vì bị anh hôn hay là vì xấu hổ, bây giờ cô đang cực kỳ mâu thuẫn trước sự quẩn quýt làm phiền như vậy của anh, cô không muốn, không hề muốn ở gần anh như vậy.

"Âu Thừa Duẫn, anh rút ra xa em một chút!" Vận Nhi bất an vặn vẹo thân thể, hai tay không cách nào nhúc nhích nổi, cô lại đổi thành dùng hai chân để đá anh, Âu Thừa Duẫn liền xoay người đè cô xuống, hai chân anh chế trụ thân thể không chịu năm yên của cô, môi mỏng ngậm lấy vành tai cô: "Về sau em còn dám tuyệt thực nữa thì anh sẽ dùng cách thức như vậy để đút cho em, biết chưa hả?"

"Đồ khốn, rút đi!" Vận Nhi nhe răng ra khê cắn, Âu Thừa Duẫn không ngờ tới cô sẽ cắn, hơi đau đốn rụt lưỡi trở về, ngón tay trở nhẹ nhàng chạm lên mũi cô, giọng nói đầy cương chiều: "Tiểu yêu tinh nhà em!"

Cho tới tận bây giờ anh cũng không ngờ rằng Vận Nhi cũng có lúc sẽ nhẫn tâm như vậy, tức giận đến mức không cho anh chạm vào nữa rồi.

Nhưng mà, ngày hôm sau lúc tỉnh giấc, Vận Nhi lại phát hiện ra mình không còn ở trong căn phòng của mình nữa, thực ra căn phòng này cũng không phải là xa lạ với cô, chính là căn biệt thự cạnh bờ biển mà hai người đã từng triền miên lúc trước, tới bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ cái đêm điên cuồng kia, hai người quẩn lấy nhau từ đài quan sát trên tầng năm về đến tận phòng, nghĩ lại chuyện này, Vận Nhi lại thấy mặt hơi nóng lên.

Thế nhưng tại sao còn chưa được sự đồng ý của cô mà Âu Thừa Duẫn đã đưa cô tới đây rồi, rốt cuộc là đang tính toán cái gì chứ?

Là sợ cô sẽ lại làm tổn thương Kiều Sa sao? Nghĩ tới chuyện anh vậy mà vẫn che chở cho Kiều Sa, trong lòng cô lại đầy căm hận, móng tay dài đâm vào trong lòng bàn tay, cô dời bước chân đến mở cửa phòng ra, bên dưới là một hàng vệ sĩ và hai người giúp việc, vừa nhìn thấy Vận Nhi, bọn họ đều đồng loạt cung kính gọi cô là phu nhân!

"Âu Thừa Duẫn đâu?" Vận Nhi thậm chí còn để chân trần mà chạy xuống tầng, trên người vẫn là bộ đồ ngủ tối hôm qua, tóc tai hơi hỗn độn, rất giống một con hổ con đang tức giận, hai tay chống nạnh, vẻ mặt không cảm xúc trừng mắt nhìn đám người đang cung kính kia.

"Anh ở đây!" Đột nhiên từ trong phòng khách truyền tới giọng nói quen thuộc, Âu Thừa Duẫn xoa tay đi về phía bên này, nhìn thấy Vận Nhi đang đứng trên bậc cầu thang, anh liếc mắt nhìn một cái đã biết là cảnh tượng này đã dọa cô sợ rồi, lập tức phát tay ra lệnh cho đám vệ sĩ mặc áo đen kia: "Các người ra ngoài được rồi!"

Chỉ trong nháy mắt, cả tòa biệt thự tĩnh lặng chỉ còn hai người bọn họ.

Vận Nhi mở to đôi mắt ngơ ngác mà nhìn anh, Âu Thừa Duẫn không chịu nổi ánh mắt trách móc như thế của cô, liền đi đến trước mặt cô, khom người xuống rồi ôm cô lên, giọng điệu hết sức quan tâm: "Tại sao em chưa đi giày đã chạy lung tung rồi hả?" diênndaannleeequysđoon

"Có phải là anh sợ em sẽ làm tổn thương bà ấy không?" Vận Nhi để mặc cho anh ôm về phòng, anh rất nhẹ nhàng đặt cô lên giường lớn, thân hình cao lớn ngồi xổm xuống trước mặt cô, khiến cho cô không tránh khỏi cảm thấy áp lực.

"Vận Nhi, ở trong lòng anh, em chính là người quan trọng nhất, anh là sợ em sẽ không vui thôi, về sau chúng ta sẽ ở đây, không cần phải gặp ai nữa,

được không?" Âu Thừa Duẫn dỗ cô như đang dỗ một đứa trẻ con, cô cần thời gian để chấp nhận anh, cũng cần thời gian để chữa vết thương lòng.

"Vậy anh có thể đảm bảo sẽ không gặp bà ấy nữa không?" Vận Nhi không phải không nhận ra được sự thỏa hiệp của anh, nhưng anh thật sự sẽ vì cô mà dứt bỏ đoạn tình cảm máu mủ ruột thịt kia sao? Bây giờ cô chỉ cần nghe thấy tên của người phụ nữ kia là trong lòng đã căm phẫn, không cách nào tha thứ cho sự tàn nhẫn của Kiều Sa năm đó.

"Vận Nhi, chúng ta đừng nhắc đến những chuyện này nữa, được không?" Âu Thừa Duẫn không cách nào đồng ý với cô chuyện này, nhưng bây giờ sắc mặt cô có vẻ đã tốt hơn, cho dù cũng chỉ là một chuyển biến nhỏ. Anh ôm cơ thể nhỏ nhắn của cô vào trong ngực, mùi thơm trên tóc cô truyền đến khiến anh cảm thấy an lòng: "Em đi theo anh tới công ty đi, ở nhà một mình sẽ suy nghĩ linh tinh!"

"Em không đi, anh bảo mấy người đó không cần phải canh bên ngoài đâu, em không phải là phạm nhân, anh không có tư cách gì để hạn chế tự do của em!" Vận Nhi đột ngột đẩy Âu Thừa Duẫn ra, anh làm như vậy là có ý gì, muốn mỗi phút mỗi giây đều buộc chặt cô bên người sao, đây là sợ cô sẽ chạy trốn sao?

"Anh chỉ là đang bảo vệ em mà thôi, anh không thể để cho em ra ngoài để gặp chuyện gì ngoài ý muốn nữa!" Anh sẽ vĩnh viễn không quên được cái chuyện đáng sợ lần đó, cái cảm giác khổ sở vì nghĩ rằng có thể sẽ mất cô này, anh không muốn phải trải qua lần nữa.

"Hoặc là ở yên trong nhà, hoặc là cùng anh tới công ty!" Thái độ của Âu Thừa Duẫn rất kiên quyết, Vận Nhi cho dù có muốn phản đối cũng không được. Anh đứng dậy mở tủ quần áo ra, tùy tiện chọn cho cô một bộ quần áo, lại đi đến trước mặt cô giúp cô thay đồ.

Lúc ngón tay chạm vào làn da láng mịn và trơn bóng của cô, Âu Thừa Duẫn có cảm giác khô nóng đang dồn lên trong cơ thể, lúc trước anh chăm sóc cô trong bệnh viện cũng phải khó khăn lắm mới tránh được sự hấp dẫn của cơ thể cô, người phụ nữ này, lúc nào cũng có thể dễ dàng khơi mào dục hỏa của anh.

Trên thực tế, nếu để cô ở nhà một mình thì anh cũng không cách nào yên tâm làm việc, cho nên anh mới mang theo Vận Nhi đi cùng, chỉ cần nhìn thấy cô, cho dù cô không mở miệng, anh cũng có cảm giác vô cùng hạnh phúc.

Âu Thừa Duẫn chỉnh cho nhiệt độ trong phòng nghỉ cao hơn một chút, nhìn cô dần thiếp đi, anh mới hài lòng mỉm cười, đóng cửa lại rồi đi ra, vừa đúng lúc Vu Nhuế đưa một bản hợp đồng mới đến cho anh ký tên.

Âu Thừa Duẫn nhìn sơ qua một lượt, ký tên mình lên, lúc Vu Nhuế chuẩn bị ra ngoài thì lại bị Âu Thừa Duẫn gọi lại, Vu Nhuế vui mừng quay đầu lại: "Tổng giám đốc?"

"Cô có biết Vu Nhuế hiện đang ở đâu không?" Câu hỏi bất ngờ của Âu Thừa Duẫn khiến Vu Nhuế bối rối, lắc đầu: "Không biết ạ!"

"Thôi, cô đi ra ngoài đi!" Âu Thừa Duẫn mệt mỏi day day mi tâm, lúc này Vu Nhuế mới thất vọng mà cất bước đi ra ngoài.

Âu Thừa Duẫn ổn định lại tâm trạng, cứ cách một lát lại chạy vào phòng nghỉ xem Vận Nhi có còn ở trong phòng nghỉ không, chỉ khi thấy cô vẫn còn yên tĩnh nằm ở đó, hoặc là ngồi ở kia thì anh mới có thể yên tâm, cho dù có cuộc họp thì anh cũng để Tín ở lại trông chừng, không để xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn gì.

Lúc Vận Nhi tỉnh lại thì phát hiện ra mình đã quay về nhà. Từ sau khi xuất viện, cơ thể cô rất yếu, chỉ cần động một chút là sẽ ra mồ hôi, thậm chí cô còn không thể đứng quá lâu, chỉ có lúc nằm hoặc ngồi xuống thì mới có

cảm giác đỡ mệt hơn, mà mỗi đêm, lúc Âu Thừa Duẫn chủ động đòi làm chuyện đó, cô đều cự tuyệt theo bản năng, kể từ ngày đó, khi anh mạnh mẽ ép buộc cô thì trong lòng cô đã vô cùng bài xích sự gần gũi của anh.

"Vận Nhi..." Trong lúc đang ngủ mơ màng, cô cảm nhận được một luồng hơi ấm đang quấn lấy cơ thể cô, Vận Nhi ươm một tiếng, theo bản năng muốn đẩy anh ra, nhưng Âu Thừa Duẫn không cho cô cơ hội cự tuyệt, trong lòng cô hiện giờ có bóng ma, anh nhất định phải giúp cô vượt qua bóng ma này.

Anh chỉ có thể dùng phương thức này để chứng minh cho cô thấy rằng anh yêu cô đến mức nào, cần cô đến mức nào!

"Anh làm cái gì thế?" Cảm giác được thân thể mình đột nhiên trở nên lạnh lẽo, thần trí của Vận Nhi cũng tỉnh táo hơn một nửa, nhưng chờ cho cô lên tiếng ngăn cản thì đã không còn kịp nữa rồi, cả cơ thể cô đã bị lửa nóng của anh bao vây, cô chỉ có thể thở gấp một tiếng, bị anh đặt lên vai, ra sức thở hổn hển...

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 230: Tức Nước Vỡ Bờ

"Vận Nhi...." Cơ thể nóng bỏng của Âu Thừa Duẫn kề sát bên người Vận Nhi, thậm chí cô còn có thể nghe rõ nhịp tim đập không có quy luật của anh, nhịp đập mạnh mẽ làm trái tim cô ấm áp hơn một chút.

"Duẫn..." Âu Thừa Duẫn vội vàng bao bọc lấy cơ thể cô, tỉ mỉ hôn lên hàng nước mắt trên gương mặt cô, từng nụ hôn nhỏ vun rơi lên hàng mày, khóe mắt, đi thẳng một đường xuống dưới, chuẩn xác đặt lên đôi môi anh đào của cô, trần trọc lưu luyến, lại hôn lên xương quai xanh gầy gầy của cô, nhận thấy cô không bài xích anh, Âu Thừa Duẫn mới tăng tốc, tận tình phóng thích bản thân bên trong cơ thể cô...

Đêm nay cực kỳ tĩnh lặng, cũng là đêm đầu tiên hai người ôm nhau ngủ kể từ lúc Vận Nhi xuất viện. Vận Nhi ở gần anh như vậy, rúc đầu trong lòng anh, anh lại càng ôm chặt cô hơn, thấy cô bây giờ đã không còn cự tuyệt nữa, anh giống như đã nhìn thấy hy vọng giữa hai người, chỉ cần Vận Nhi cứ tiếp tục ý lại vào anh như bây giờ, anh cũng đã rất thỏa mãn rồi.

"Có mệt không? Anh đưa em đi tắm nhé?" Trong giọng nói trầm thấp của Âu Thừa Duẫn mang theo chút khàn khàn, dịu dàng lọt vào bên tai cô, Vận Nhi lắc lắc đầu, lại cọ đầu vào trong ngực anh.

Đôi tay cô cũng ôm chặt eo anh, thật ra không chỉ có anh thiếu cảm giác an toàn, mà ngay cả Vận Nhi cũng cảm thấy không ổn, cảm giác này khác hoàn toàn so với trước đây, cô có thể cảm nhận được, Âu Thừa Duẫn là vì muốn hóa giải thù hận giữa cô và Kiều Sa nên mới làm những việc này để bù đắp, nhưng loại tình cảm này không phải là thứ mà cô muốn.

"Bây giờ là mấy giờ rồi?" Sau một hồi yên lặng, Vận Nhi cảm thấy hơi ngọt ngào, bàn tay nhỏ không ngừng cọ cọ trong ngực anh, Âu Thừa Duẫn day sổng mũi cô, cười đùa: "Em là vì ban ngày ngủ nhiều quá rồi nên giờ mới không ngủ được phải không?"

"Âu Thừa Duẫn, chúng ta lên đài quan sát ngắm sao đi!" Vận Nhi cầm đồng hồ báo thức ở đầu giường lên xem giờ, mới có hơn mười hai giờ, nếu như vừa rồi Âu Thừa Duẫn không làm cô tỉnh giấc thì cô cũng sẽ không ngủ được.

Âu Thừa Duẫn khoác áo tắm lên người, cũng dùng áo tắm bao bọc lấy cơ thể cô, ngón tay quấn lấy lọn tóc của cô: "Anh ôm em lên đó!"

Trước kia hai người đã từng lên đó một lần, ngồi trên đài quan sát để ngắm trăng sao. Bây giờ lại ngồi đây, suy nghĩ trong đầu Vận Nhi nhanh chóng bay xa, cô còn nhớ rõ cái đêm tuyệt vọng kia, Âu Thừa Duẫn lần đầu tiên khiêu vũ với cô giữa bầu không khí lãng mạn, sau đó lại dẫn cô lên tầng 99 để ngắm cảnh đêm, cuối cùng là đẩy cô xuống địa ngục, chính là cái ngày đó, cuộc đời của cô hoàn toàn trở nên đen tối, nhưng bây giờ cho cô trở lại lúc đó, cô cũng không hề hận anh.

Bởi vì cô biết rõ trong lòng anh ôm mỗi hận dai dẳng, cho nên mới gây ra tình cảnh như hiện tại.

Bây giờ đã thành ra thế này rồi, có phải cô nên đòi lại công bằng cho những khổ sở lúc trước mình từng phải chịu đựng không? Nhưng cô không sai, Âu Thừa Duẫn cũng không sai, lỗi là bởi vận mệnh quá trắc trở, cho nên mới khiến hai người phải liên tục dằn vò hành hạ lẫn nhau.

"Có lạnh không?" Âu Thừa Duẫn ôm chặt Vận Nhi, ở trong lòng anh rất ấm áp, thế nhưng anh vẫn cảm thấy cơ thể cô rất lạnh, anh đau lòng đặt cằm lên giữa mái tóc cô, hít vào thứ hương thơm nhẹ nhàng của riêng cô.

"Không lạnh, nhưng hình như đêm nay không có sao!" Vân Nhi nhìn qua tấm chăn thủy tinh, nhìn ra bầu trời đen kịt chỉ lác đác vài ngôi sao xám mờ và ánh sáng hắt lên từ đèn đường.

"Được rồi... Vậy thì ngày mai chúng ta sẽ lại đi ngắm, còn có ngày kia, ngày kia nữa, sau này chúng ta sẽ ngắm cả đời, có được không?"

Âu Thừa Duẫn dùng nhiệt độ của mình để sưởi ấm cho cô, lúc anh nhắc đến hai chữ "cả đời", Vân Nhi hoàn toàn trầm mặc.

Anh còn nhớ rõ hai năm trước, lúc ở đảo Thiên Sa cô đã từng hỏi anh, hai người có thể ở bên nhau cả đời hay không, nếu như lúc đó anh có thể cho cô một lời hứa hẹn, có phải là bây giờ bọn họ đã không phải khổ sở thế này không?

Nghĩ đến đây, trong lòng Âu Thừa Duẫn lại càng phiền muộn, chỉ có ra sức ôm lấy cô thì anh mới có thể cảm giác được sự tồn tại của cô.

"Việc đó..." Vân Nhi bị anh ôm chặt đến mức không thở nổi, nghiêng đầu sang một bên, đôi môi nóng bỏng của Âu Thừa Duẫn đã hạ xuống, lợi dụng bóng tối để trêu chọc người khác, anh ra sức hút lấy hương vị ngọt ngào trong miệng cô, Vân Nhi cảm giác được hơi thở nóng bỏng của anh phun lên má cô, một trận nhiệt tình lại trời dậy.

"Đừng nói gì cả, hãy để cho anh được yêu em!" Âu Thừa Duẫn khẽ hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, ánh mắt mang theo sự quyến rũ mà người khác không thể kháng cự, Vân Nhi lại thở dốc trên người anh lần nữa, bàn tay to rộng của anh đã trượt vào bên trong áo cô, mò lên trên khối tròn trước ngực cô, liên tục vuốt ve, lúc này bên trong đài quan sát tràn ngập hương vị tình dục.

Âu Thừa Duẫn đặt Vân Nhi nằm dưới người mình, tấm thảm trải sàn rất dày, dưới ánh đèn, hai cơ thể dán sát vào nhau như thể một tác phẩm hoàn mỹ nhất mà Thượng đế sáng tạo ra, lại là một đêm kiều diễm...

Sáng hôm sau, lúc Vận Nhi tỉnh dậy thì Âu Thừa Duẫn đã đến công ty, khắp người cô đau nhức, mở mắt đã là giữa trưa, trong căn phòng không hề có thiết bị liên lạc nào, ngay cả di động của cô cũng đã bị anh lấy đi, điện thoại trong phòng thì đã bị anh ngắt tín hiệu. Vận Nhi ngồi dậy, nhìn một lượt khắp cái lồng giam xa hoa này, chợt nở nụ cười tự giễu, anh vẫn để phòng cô sao?

Sợ cô sẽ chạy mất, cho nên mới dùng phương thức đơn giản nhất để bắt cô phải khuất phục, vậy sự dục dằng và che chở trước đây của cô thì được tính là gì?

Cô mặc quần áo vào rồi bước xuống tầng, đám người giúp việc vẫn cung kính đứng hai bên y hệt như những bức tượng điêu khắc, còn cô thì cũng chẳng thể rời khỏi biệt thự nửa bước, mấy cái bóng đen như ma quỷ kia còn chẳng đợi cô bước xong một bước đã ngăn cô lại rồi.

"Đưa điện thoại cho tôi, tôi muốn gọi điện thoại cho anh ta, Âu Thừa Duẫn khốn kiếp, thế này là thế nào chứ..."

Vận Nhi kích động đứng trong phòng khách, thế nhưng chẳng có ai dám tiến lên đáp lại cô, bởi vì Âu Thừa Duẫn đã ra lệnh, không cho phép bọn họ nhiều lời với Vận Nhi.

Cho dù cô có nháo, cô nổi giận thành cái dạng gì thì bọn họ cũng không đáp lại cô, Vận Nhi lại càng thêm điên tiết, cho dù nói sao thì cô cũng không chịu ăn. Tình yêu của Âu Thừa Duẫn căn bản là không sâu nặng như những gì cô nghĩ, nếu không, tại sao nhìn thấy cô phải chịu khổ sở như thế mà anh vẫn khoanh tay bỏ mặc.

Cô đâu phải là con rối cho anh muốn làm gì thì làm, muốn đối xử ra sao thì đối xử, cô cũng là người có máu, có nước mắt, cũng có tình cảm, chẳng lẽ anh không nhìn ra cô rất ghét cách anh đối xử như vậy với cô sao?

Âu Thừa Duẫn không biết cô lại muốn nháo cái gì, anh vì cô mà làm bao nhiêu chuyện cũng vô ích, chỉ biết dùng cách thức của mình để nói cho cô biết anh yêu cô đến mức nào, để ý cô nhiều ra sao, cô đau đớn thì anh cũng mệt mỏi, nhưng dần dần anh lại phát hiện ra cô càng ngày càng có gì đó không thích hợp.

"Vận Nhi, có phải trong người em có chỗ nào không khỏe không? Ngày mai anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra xem sao nhé?"

Âu Thừa Duẫn xoay người nằm xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, đau lòng nói hết câu. Khuôn mặt cô trắng bệch, răng cắn chặt cánh môi, không chịu lên tiếng.

"Em nói đi! Em làm sao thế hả?" Âu Thừa Duẫn luống cuống, đầu ngón tay chạm phải mồ hôi từ trên trán cô, bị dáng vẻ này của cô làm cho hoảng sợ, cô đây là muốn dùng thân thể mình đã biểu đạt sự bất mãn đối với anh sao?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 231: Ngoài Ý Muốn Trong Ngoài Ý Muốn

"Trong lòng em không thoải mái!" Vận Nhi hít vào một hơi, có nén cảm giác mệt mỏi trong người, gượng dậy đi tắm, đợi cho nước nóng dần ngấm vào da thịt, cô mới cảm thấy cảm giác đau đớn dần mất đi. Âu Thừa Duẫn không biết cô không thoải mái ở đâu, có hỏi cô cũng không nói, anh lại hơi lo lắng, Vận Nhi vừa tắm xong đi ra, anh liền ôm lấy cô.

"Anh đừng có đụng đến em, em muốn đi ngủ!" Vận Nhi mặc áo ngủ, mái tóc vẫn còn ẩm ướt, đi qua Âu Thừa Duẫn rồi mệt mỏi bò lên giường, cũng không để ý đến việc anh vẫn kiên nhẫn hỏi han tình hình của cô.

Sau khi xác nhận cô thật sự không có gì đáng ngại, Âu Thừa Duẫn cũng không miễn cưỡng cô nữa, từ phía sau ôm lấy cả người cô rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Suốt một tuần sau đó, Âu Thừa Duẫn không gặp mặt cô, rất sợ cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Vận Nhi không muốn cùng anh đến công ty, anh chỉ có thể dặn dò thuộc hạ, đảm bảo cô sẽ không xảy ra chuyện gì thì anh mới tạm yên tâm.

Vận Nhi càng trở nên ít nói, Âu Thừa Duẫn bảo cô ăn cơm thì cô ăn cơm, bảo cô ngủ thì cô liền đi ngủ, thậm chí anh đưa cô ra bờ biển giải sầu thì cô cũng chẳng có hơi sức đâu mà cự tuyệt, thấy cô càng ngày càng tiêu tụy, Âu Thừa Duẫn hết sức đau lòng.

"Vận Nhi, rốt cuộc là em làm sao vậy hả? Anh đưa em đi gặp bác sĩ nhé?" Âu Thừa Duẫn ôm cô lên tầng năm ngắm cảnh, bây giờ đang là ban

ngày, Vận Nhi hoàn toàn yên tâm rằng anh sẽ không làm ra chuyện xấu xa gì với cô.

"Em muốn ra ngoài, em muốn tự do, anh có thể cho em sao?" Vận Nhi đột nhiên giận dỗi đứng lên, mấy ngày nay cô chỉ có ăn với ngủ nhưng cũng không béo lên chút nào, Âu Thừa Duẫn nhìn thấy cũng sốt ruột.

Biết cô là mắc tâm bệnh, nhưng anh lại không thể làm gì cho cô.

Tối hôm trước Kiều Sa gọi điện thoại cho anh, Âu Thừa Duẫn đã cố né tránh Vận Nhi để nghe máy, nhưng cô vẫn nghe được bọn họ đang bàn bạc xem làm sao để dỗ cô trở về, mà cô lại ghét nhất là bị người ta lừa gạt như vậy!

Mặc dù Âu Thừa Duẫn không hứa hẹn gì với cô, nhưng sau khoảng thời gian anh đối xử vô cùng tốt với cô lúc trước, cô có thể cảm giác được, anh chắc chắn là có mục đích, nhưng cô không thể để mình phạm sai lầm như trước đây!

"Em muốn đi đâu, anh đưa em đi được không?" Âu Thừa Duẫn biết anh không thể quá cứng rắn với cô, anh hòa theo ý cô, nhưng Vận Nhi càng nghe lại càng thấy phiền, không thèm để ý đến anh, đi thẳng xuống cầu thang.

Âu Thừa Duẫn vội bước lên ngăn cô lại, quan sát từ trên xuống dưới cô một lượt: "Sao anh lại phát hiện ra càng ngày em càng xấu tính nhỉ!"

"Chỉ cần anh đừng có lớn vồn trước mặt em, em sẽ không tức giận!" Vận Nhi nhìn anh với ánh mắt căm hận khiến anh giật mình, có phải cô đã biết chuyện gì không?

"Vận Nhi..." Âu Thừa Duẫn không cách nào giải thích được, anh không thể hoàn toàn bỏ mặc không để ý gì đến Kiều Sa, nhưng anh lại không thể nhắc tới chuyện này trước mặt cô, anh bị kẹp giữa hai đầu cũng rất khó xử!

"Em bị anh trói chặt bên người như thế này, không thấy vui vẻ chút nào cả, nếu còn tiếp tục như vậy thì em sẽ chết, anh nở lòng trơ mắt nhìn em chết đi sao?" Trong mắt Vận Nhi ngập nước, cô dựa sát vào người anh, ánh mắt yên lặng dò xét anh, nếu anh thật sự yêu cô, anh sẽ không điên cuồng như vậy đúng không?

"Cho dù chết thì em cũng phải chết ở bên cạnh anh!" Nụ hôn cuồng loạn của Âu Thừa Duẫn rơi xuống môi cô, anh không thể để cho cô cứ hành hạ anh như vậy được, cho dù phải dùng đến thủ đoạn cực đoan thì anh cũng phải giữ cô ở lại.

Tại sao anh cố gắng nhiều như vậy mà vẫn không lay động được cô?

Âu Thừa Duẫn ôm cô lên, cả người Vận Nhi đều đang run rẩy, nước mắt cũng không chảy xuống được. Anh chính là bá đạo và cuồng loạn như vậy, thà hủy hoại cô chứ tuyệt đối không muốn thả cho cô được tự do, cô đã nhìn thấu anh rồi...

Âu Thừa Duẫn thô lỗ ném cô lên giường, Vận Nhi vùng vẫy ngồi dậy, anh đã cởi áo khoác, tháo cà vạt ra, hai mắt đắm dục vọng đã lâu không xuất hiện, chậm rãi đi về phía cô, sau khi ý thức được hành động của anh, Vận Nhi cũng không vùng vẫy nữa, cơ thể để mặc cho anh áp chế. Cô mềm nhũn nằm trên giường, Âu Thừa Duẫn dụ dàng hôn khắp người cô."Em là của anh, chỉ có thể là của anh, Vận Nhi, Vận Nhi..." Động tác của anh ngày càng kịch liệt, cho dù Vận Nhi không chịu nổi nữa nhưng cô vẫn cắn chặt môi, hai tay bấu khấn trái giường, để cho anh tùy ý chà đạp bên trong cơ thể cô.

Sau đó, đêm nào Âu Thừa Duẫn cũng dùng phương thức này để đối xử với cô, phóng túng dục vọng trên người cô, mỗi lần xong xuôi Vận Nhi đều lập tức lết cơ thể đau đớn kịch liệt vào phòng tắm để tẩy sạch mùi vị của anh ở trên người mình, càng như vậy thì Âu Thừa Duẫn lại càng tàn nhẫn

tàn sát bừa bãi trên cơ thể cô, ai bảo ngay cả lúc đối diện với anh mà cô cũng không tập trung!

Âu Thừa Duẫn thật sự không còn cách nào với cô, trừng phạt không được, mắng cũng không xong, chỉ có thể nhìn thấy cô ở dưới thân anh, ngay cả đau đến mấy cũng không hề kêu một tiếng, chẳng lẽ cứ tiếp tục ở bên cạnh anh thì cô thật sự sẽ chết sao?

Anh có chút sợ hãi rồi...

Mãi một tháng sau đó

"Cái gì? Té xỉu sao? Mấy người lập tức đưa cô ấy đến bệnh viện đi, tôi sẽ đến ngay đây!" Lúc Âu Thừa Duẫn nhận được tin cô bị té xỉu thì vội vàng bỏ hết công việc, vợ lấy chìa khóa rồi đi tới bãi đậu xe.

Sáng nay lúc anh ra khỏi nhà thì cô vẫn còn ổn, tại sao bây giờ lại té xỉu rồi?

Trong lòng Âu Thừa Duẫn hoảng hốt, lại có chút vui sướng, có thể nào là...

Vận Nhi vừa mở mắt ra đã thấy trước mắt là một màn trắng xóa, cô biết mình đang nằm trong bệnh viện, mí mắt giật mạnh mấy cái, lúc nhìn thấy bác sĩ chủ trị đang kiểm tra thân thể cho cô thì Vận Nhi đột nhiên ngồi dậy: "Bác sĩ, đây là bệnh viện nào?"

"Sao thế?" Vừa mới kiểm tra cho cô xong, vị bác sĩ kia không ngờ câu đầu tiên cô hỏi lại là chuyện này.

Lúc Vận Nhi nghe đến hai chữ Phạm thị, trong lòng cô lập tức dấy lên hy vọng, cô nắm lấy tay bác sĩ nài nỉ: "Tôi và tổng giám đốc Phạm thị là bạn bè, có thể nhờ bác sĩ giúp tôi một việc không?"

"Cô biết rõ tình hình sức khỏe hiện giờ của mình chứ?" Bác sĩ đẩy gọng kính, nhìn cô với vẻ nghi hoặc, cô gái trước mặt này không giống những bệnh nhân khác, mà người đàn ông đứng ngoài kia lại có thân phận cao quý cỡ nào.

Vận Nhi gật đầu, hai mắt đăm lẹ, bàn tay nhẹ nhàng khoác lên bụng dưới, lần này cô có cảm giác rồi...

Cuối cùng, dưới sự cầu xin thành khẩn của Vận Nhi và sức ép từ cỗ đông của bệnh viện là Phạm Tu Vũ, bác sĩ mới đồng ý giấu diếm chuyện này giúp cô.

Âu Thừa Duẫn vừa nhìn thấy bác sĩ đi ra thì vội vàng tiến lên hỏi thăm: "Tình hình cô ấy thế nào rồi?"

"Thân thể cô ấy rất yếu, tôi đề nghị tạm thời cứ ở lại theo dõi vài ngày đã, còn nữa, trước đây cô ấy đã từng sảy thai, trong thời gian ngắn không thích hợp để mang thai, cho nên... phải quan tâm đến tình hình sức khỏe của cô ấy một chút, cô ấy là vì mệt mỏi quá độ nên mới té xỉu!"

"Không thích hợp? Vậy bao giờ thì mới thích hợp?" Âu Thừa Duẫn cảm thấy hy vọng trong lòng mình lại bị vỡ vụn, chẳng lẽ đây chính là ý trời sao? Anh cố gắng như vậy, thậm chí còn chẳng để ý đến nguyện vọng của cô, chỉ là vì muốn giữa hai người xuất hiện một kết tinh của tình yêu.

Bây giờ lại thành ra anh làm cô bị thương sao?

Thực ra điều mà Âu Thừa Duẫn thật sự để ý không phải là đứa bé kia, mà là quan hệ giữa hai người có thể nhờ đó mà được cải thiện hay không, sau khi nhận được cái thờ dài của bác sĩ, Âu Thừa Duẫn chần chừ đứng bên ngoài phòng bệnh, không dám tiến lên một bước.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 232: Trạm Tiếp Theo, Ly Biệt

Vận Nhi biết anh vẫn luôn đứng ngoài cửa, ánh mắt của cô thỉnh thoảng sẽ nhìn ra phía đó, hiện giờ dường như chỉ cần cảm giác được sự tồn tại của anh, cô sẽ trở nên lo lắng. Vận Nhi nghe được tiếng cửa đóng lại, theo bản năng nhắm chặt hai mắt, trên khuôn mặt xanh xao hắt chiếc bóng mờ mờ, Âu Thừa Duẫn nhẹ nhàng bước đến trước giường bệnh của cô, Vận Nhi lập tức ngửi được mùi nước hoa nhàn nhạt trên người anh.

"Vận Nhi, thực xin lỗi, em đừng sinh bệnh, đừng ốm nữa...." Âu Thừa Duẫn cầm lấy bàn tay mềm yếu của cô, chỉ cảm giác được bàn tay cô lạnh băng, lúc ngón tay anh dán lên da thịt cô cũng cảm nhận được cô đang run rẩy, ngay cả lúc ngủ mà cô cũng bài xích sự tiếp xúc của anh sao?

Là anh đã để lại bóng ma trong lòng cô sao?

Âu Thừa Duẫn có chút hối hận vì những đêm đó, nhìn thấy dáng vẻ căng thẳng bất khuất của cô, anh chỉ biết điên cuồng giữ lấy cô, ra sức ép cô cảm nhận được sự tồn tại của anh! Anh không hề nghĩ đến, nếu có một ngày cô sinh bệnh, anh sẽ còn đau hơn cả cô.

"Thật xin lỗi anh, nhưng mà trong bệnh viện không cho phép hút thuốc!" Nhìn thấy bóng dáng suy sụp của Âu Thừa Duẫn đang tựa lên vách tường, miệng phun ra từng vòng khói mờ, một cô y tá có lẽ là mới đến, lên tiếng ngăn cản anh, ngay sau đó lại bị ánh mắt lạnh buốt của Âu Thừa Duẫn dọa sợ. Một người đàn ông anh tuấn như vậy, tại sao lại có vẻ ưu thương đến thế?

"Cô đi ra trước đi!" Phạm Tu Vũ lên tiếng, ngăn lại cô y tá đang định mở lời an ủi. Nhìn thấy dáng vẻ uể oải như vậy của Âu Thừa Duẫn, Phạm Tu Vũ cũng có phần không dám tin vào mắt mình, nếu không phải biết rõ Vận Nhi chỉ tên muốn gặp anh ta, có lẽ cả đời này anh ta cũng sẽ không bao giờ xuất hiện cùng Âu Thừa Duẫn nữa.

"Vận Nhi có khỏe không?" Đối với hành vi quá đáng của Âu Thừa Duẫn hai năm trước, Phạm Tu Vũ cũng không trách anh, là do anh ta quá vô dụng nên mới chừa cơ hội cho người khác lợi dụng, lại nói, nếu như không nhờ Âu Thừa Duẫn, có lẽ giờ này Phạm Tu Vũ vẫn đang là một người thực vật trong bệnh viện, có khả năng cả đời cũng không tỉnh lại. d~d`l^q"đ

"Anh đi xem cô ấy một chút đi!" Âu Thừa Duẫn dùng tay dụi tắt điều thuốc, cũng không thèm để ý tàn thuốc có thể làm bỏng tay mình hay không, lúc nhìn đến Phạm Tu Vũ, trong mắt anh hiện lên thứ cảm xúc phức tạp.

Phạm Tu Vũ đi qua người anh rồi mở cửa phòng bệnh, vừa đúng lúc Vận Nhi mở to mắt yên lặng nhìn ra, nhìn thấy người đến là Phạm Tu Vũ thì lập tức ngồi dậy, môi mấp máy muốn phát ra tiếng.

Cô đang giả vờ ngủ sao?

Âu Thừa Duẫn thất vọng xoay người đi ra, để lại không gian cho họ, có lẽ tình yêu của anh dành cho Vận Nhi quá nặng nề, khiến cho cô bây giờ bài xích anh, ngay cả liếc anh một cũng không muốn nữa.

"Cô nhóc nhà em đấy, làm anh sợ muốn chết, tại sao lại sinh bệnh rồi?" Thời gian trước, sau khi Tô Ân Huệ bị bắt, anh ta mới biết chuyện Vận Nhi phải chịu khổ sở như thế nào, mà chị gái của cô lại chính là người đứng đằng sau ra tay, điều này khiến Phạm Tu Vũ có phần không thể tiếp nhận, lúc trước, cho dù Tô Ân Huệ có đối xử với anh ta vô tình như thế nào thì anh ta cũng không thể ngờ rằng đến cả em gái của mình mà cô ta cũng ra

tay hãm hại, nhưng Tô Ân Huệ đã thật sự khiến anh ta thất vọng rồi, bây giờ đối với Vận Nhi, anh ta chỉ cảm thấy hổ thẹn thay cho Tô Ân Huệ.

"Anh Tu Vũ, anh giúp em chuyện này được không? Em không thể tiếp tục ở đây được!" Lúc Phạm Tu Vũ đứng ở đầu giường, Vận Nhi cẩn thận kéo thân hình cao lớn của anh ta xuống, ghé vào tai anh ta nói nhỏ mấy câu.

Âu Thừa Duẫn không biết Phạm Tu Vũ đã nói gì với Vận Nhi, chỉ là sau khi anh ta rời đi, thái độ của Vận Nhi đối với anh cũng khác hẳn, trước kia cô rất bài xích sự đụng chạm của anh, nhưng mà bây giờ cô lại không còn kháng cự nữa.

Bác sĩ nói hiện tại họ không thích hợp để sinh con, Âu Thừa Duẫn vẫn nhớ rõ trong lòng, khi anh thâm tình khẩn thiết nói với Vận Nhi những lời này, anh có thể cảm nhận rõ ràng động tác cứng ngắt của Vận Nhi.

Lúc Lôi Ân nhận được điện thoại của Vận Nhi thì có chút ngoài ý muốn, anh ta đã quay lại Italia, nhưng vừa nghe thấy Vận Nhi lên tiếng cầu cứu, anh ta không hề do dự quay lại Trung Quốc, bởi vì anh ta biết, nếu không phải là thời điểm cần thiết, Vận Nhi sẽ không cầu cứu anh ta! Máy bay tư nhân vẽ ra một đường cong đẹp đẽ, cùng là vạch ngăn cách hai người yêu nhau...

"Vận Nhi, hôm nay có thể xuất viện rồi, hay là chúng ta đến bệnh viện khác kiểm tra một chút xem sao nhé?"

Không biết tại sao, Âu Thừa Duẫn vẫn luôn duy trì tâm tình dễ phòng đối với nơi này, nếu như không phải do bệnh viện này ở gần thì anh đã không đưa Vận Nhi đến đây.

Phía dưới SK có bệnh viện tư nhân, ở đó đều là những bác sĩ hàng đầu thế giới, anh không thể lấy thân thể của cô ra để đùa được.

Lần trước giúp Vận Nhi chuyển viện, anh đã sắp xếp mọi thứ xong xuôi. Đối với Phạm Tu Vũ, anh không thể tin tưởng 100%.

"Không cần đâu, chỉ là thiếu máu mà thôi, không cần kiểm tra đâu!" Vận Nhi đã thay quần áo xong, mỗi động tác đều rất cẩn thận. Lần này, cô không thể để cho bản thân có cơ hội để tiếc nuối nữa.

"Để anh bế em!" Âu Thừa Duẫn đi đến bế cô lên, nhìn thấy anh bước từng bước cẩn thận, Vận Nhi có chút hoài nghi rằng cho dù cô có đồng ý hay không thì anh cũng phải đưa cô đến bệnh viện kiểm tra lần nữa mới yên tâm.

Vận Nhi ôm lấy cổ anh, cũng có thể cảm giác được râu ria lởm chồm dưới cằm anh chà xát lên làn da mềm mại của cô, vẻ khêu gợi này của anh lại khiến cô có chút mê luyến, trước mắt bất giác xuất hiện một tầng hơi mờ, nếu như anh không dùng phương thức độc đoán đó để đối xử với cô, có lẽ cô cũng đã không hận anh như vậy.

Vẻ dịu dàng của Vận Nhi khiến Âu Thừa Duẫn không an lòng, nếu như anh có thể đoán được trước những chuyện sẽ xảy ra sau đó, vậy thì giờ phút này, anh sẽ dùng tính mạng mình để chứng minh cho cô thấy tình yêu của anh dành cho cô.

Lúc Âu Thừa Duẫn ôm Vận Nhi đi xuống, bên dưới đã đậu sẵn một chiếc Bentley màu bạc, lái xe chính là Tín. Âu Thừa Duẫn đặt Vận Nhi xuống ghế sau rồi đi vòng qua mở cửa xe, ngồi vào bên cạnh Vận Nhi, ôm cô vào trong ngực, lông mi của Vận Nhi khẽ lay động, giống như đang lo lắng chuyện gì đó.

"Tín, đến bệnh viện trung tâm!" Âu Thừa Duẫn phân phó, Vận Nhi mở to mắt nhìn anh, trong lòng căng thẳng, theo bản năng liền dịch người sang một bên, tạo ra chút khoảng cách: "Không phải là về nhà sao?"

Đến bệnh viện, vậy không phải là cô không thể tiếp tục giấu diếm bí mật kia nữa sao?

Không, không được!

Nếu Âu Thừa Duẫn biết chuyện, cô tin chắc rằng anh tuyệt đối sẽ không để cô đi, nhưng nếu tiếp tục ở lại bên cạnh anh, cô sẽ cảm thấy tội lỗi, cô sẽ rất mâu thuẫn, đứa bé này sẽ giờ giờ khắc khắc nhắc cho cô biết rằng, cha của nó đã hành hạ cô như thế nào để ép cô ở lại bên cạnh.

"... Đến bệnh viện rồi mới trở về nhà sau, không được sao?" Trong mắt Âu Thừa Duẫn chột lóe lên tia hoảng hốt, kéo bàn tay nhỏ bé của cô vào lòng, trên mặt anh có vẻ kinh hoảng, nhưng trong lòng lại càng thêm kiên định với quyết định của mình.

Dọc đường đi xe lái rất chậm, có lẽ là vì chú ý đến tình hình thân thể của Vận nhi. Trong lúc Vận Nhi lo lắng nhìn ra phía ngoài cửa sổ, Âu Thừa Duẫn sẽ dùng hai tay cô để che mắt cô lại, ôm đầu cô tựa vào vai anh, ôm cả người cô vào trong lòng. Như vậy hai người đều có thể nghe thấy tiếng hít thở của đối phương đang vẩn vít ngay bên cạnh mình.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 233: Đánh Cược

Chiếc Bentley màu bạc dừng trước một bệnh viện tư nhân xa hoa, Vận Nhi đã sớm quen thuộc với nơi này, lúc trước Âu Thừa Duẫn cứu được cô từ chỗ Mỹ Na về, đã để cô ở đây hơn một tháng, bây giờ lại trở lại nơi này, trong lòng cô có chút sợ hãi.

Đứa bé kia, đã mất ở nơi này!

"Duẫn, em không đi có được không..." Vận Nhi sợ hãi lôi kéo áo của anh, không chỉ bởi vì trong lòng cố kỵ, mà cô thực sự rất sợ nơi này. Âu Thừa Duẫn ôm chặt cô trong lòng, dịu dàng an ủi: "Đừng sợ, có anh ở đây rồi!"

Vận Nhi không biết bao giờ thì Lô Ân sẽ đến, anh ta bảo cô hãy chờ một ngày, nhưng đã một ngày trôi qua rồi, tại sao anh ta vẫn chưa xuất hiện. Lúc Vận Nhi bị Âu Thừa Duẫn đưa vào phòng khám, trong lòng hết sức tịch mịch.

Cho nên cô không nhìn ra, vị bác sĩ trước mặt căn bản không phải là bác sĩ của bệnh viện này...

Âu Thừa Duẫn đứng bên ngoài đợi hơn một tiếng vẫn không thấy bên trong có động tĩnh gì, rốt cuộc kìm nén không được, nóng lòng xông thẳng vào bên trong.

"Shit!" Ngay sau đó, Âu Thừa Duẫn cảm giác trong ngực mình đều là lửa giận đang dâng lên ngàn ngút nhưng lại không có chỗ phát tiết.

Vận Nhi căn bản không có ở trong này, Âu Thừa Duẫn lập tức sai tất cả nhân viên bệnh viện kiểm tra từng lối ra, thì ra là bởi vì anh quá tin tưởng vào chính mình, cho nên không hề đề phòng, mà cũng không có ai có thể dẫn người đi ngay trước mắt anh, trừ phi là Vận Nhi cam tâm tình nguyện.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Âu Thừa Duẫn lại đau như bị dao cứa, Vận Nhi, chẳng lẽ cô thật sự không còn muốn ở bên cạnh anh nữa sao?

"Điện hạ, camera theo dõi cửa bên bị phá hỏng, tất cả những hình ảnh ghi được từ một tiếng trước đều bị xóa sạch, chắc chắn những người này có chuẩn bị rồi mới đến!" Tín nhận được tin thì lập tức phong tỏa mọi lối ra, nhưng vẫn chưa tìm ra được ai là người đưa Vận Nhi đi.

Trong lòng Âu Thừa Duẫn lần lượt loại trừ những người có khả năng đưa Vận Nhi đi. Chắc chắn không phải là Tô Thượng Đông, Phạm Tu Vũ cũng không có năng lực này, vậy chẳng lẽ là Thương Nhĩ Kỳ sao? Âu Thừa Duẫn phẫn nộ nắm chặt hai tay thành quả đấm: "Tín, tiếp tục điều tra, nhất định phải tìm ra cô ấy trong thời gian ngắn nhất có thể!"

Anh không cách nào chịu đựng nỗi cảm giác không có cô bên cạnh, dù chỉ là một giây. Tại sao anh vì cô mà trả giá nhiều như vậy, cô vẫn không cảm giác được tâm ý của anh. Vận Nhi, rời đi rồi em sẽ hạnh phúc sao?

Lúc Vận Nhi tỉnh lại thì đã ở một nơi xa lạ, ngọn đèn thủy tinh tỏa ra ánh sáng lấp lánh như màu hổ phách của đôi mắt kia. Vận Nhi nghĩ đến ánh mắt kia, lập tức khiếp sợ ngồi bật dậy, vừa đúng lúc Lôi Ân xoay người lại, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên nụ cười thản nhiên: "Em tỉnh rồi sao?"

"Đúng là anh sao?" Vận Nhi có chút kinh ngạc, lại nhìn thoáng qua hoàn cảnh xung quanh, cô không xác định được là mình hiện đang ở đâu.

Nhưng chắc chắn có thể khẳng định rằng, cô đã thật sự thoát khỏi Âu Thừa Duẫn rồi.

"Đúng vậy, tôi đã nói rồi, chỉ cần em cần, tôi sẽ không thoái thác!" Thân hình cao lớn của Lôi Ân đi đến trước mặt Vận Nhi, nhìn khuôn mặt tiều tụy của cô, trong lòng lại thêm căm ghét Âu Thừa Duẫn, không ngờ rằng hai người họ lại đi tới nước này.

"Cảm ơn anh." Hai mắt Vận Nhi mông lung nhìn Lôi Ân, lúc này, mỗi một câu quan tâm của người khác đều có thể khiến cô cảm động, Lôi Ân đau lòng cho cô một ôm mang theo mùi vị tình thân, khiến Vận Nhi lập tức nghĩ đến Tô Thượng Đông.

"Em dự định sẽ rời khỏi đây sao? Cùng tôi đến Italia không?" Hai năm trước ở sân bay, Lôi Ân đã từng mời cô một lần, Vận Nhi cự tuyệt, lần này, Vận Nhi cũng vẫn từ chối.

Cô biết thân phận của Lôi Ân không đơn giản, thậm chí có thể còn phức tạp hơn cả Âu Thừa Duẫn, lần đầu tiên ngoài ý muốn cứu được anh ta có lẽ là duyên trời định.

Vận Nhi chỉ muốn tìm một nơi không có Âu Thừa Duẫn, không có Kiều Sa, không có những ký ức liên quan đến họ, lặng lẽ sinh đứa bé trong bụng ra, cô không có cách nào bỏ đứa bé này.

"Vận Nhi, tôi tin một câu nói của người Trung Quốc bọn em, cô gái tốt nhất định sẽ được hạnh phúc, em cũng sẽ như thế!" Trước giờ Lôi Ân đều không ép buộc, nếu Vận Nhi đã quyết định, anh ta sẽ chúc phúc cho cô, mà trọng trách trên vai anh ta cũng không phép anh ta lại nhân từ nương tay với người xa lạ nào khác ngoại trừ cô, người ở càng gần anh ta thì có nghĩa là càng gần nguy hiểm.

Trong khu vườn bách hợp thanh nhã, một chiếc Bentley màu bạc uốn lượn một đường rồi dừng lại ngay trước bãi cỏ xanh mướt, cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc tây trang Armani tối màu đi về phía một bóng dáng nghiêm nghị.

"Quả là không hổ danh Tàn Thần của Địa Ngục Môn, nhanh như vậy đã tìm được tới đây? Lại còn là đơn thương độc mã." Người mặc đồ đen hạ kính xuống, khuôn mặt tuấn tú ở dưới ánh mắt trời lại càng trở nên âm hiểm. Lôi Ân cầm mắt kính trong tay, hơn mười vệ sĩ sau lưng anh ta lập tức bao vây lấy người đàn ông vừa mới đến.

"Ngoại trừ anh ra, không ai có thể dễ dàng dẫn người đi ngay dưới mắt tôi như vậy, nói đi, cô ấy đang ở đâu?" Âu Thừa Duẫn không biết tại sao Lôi Ân lại quen Vận Nhi, nhưng anh nhất định phải đưa cô trở về, không ai có thể đưa cô rời khỏi người anh, cho dù Thần Chết cũng không thể!

"Hôm nay, chúng ta bỏ qua ân oán giữa hai tổ chức, tôi chỉ cần đòi lại công bằng cho Vận Nhi!" Lôi Ân ở trong tổ chức Mafia và Âu Thừa Duẫn khi còn ở Địa Ngục Môn từng là kình địch, ngay từ lúc mới vào tổ chức đã đối địch nhau, về sau Lôi Ân bị thương, cho nên người khác mới có cơ hội để đối phương lợi dụng, bây giờ Âu Thừa Duẫn đã rời khỏi tổ chức, đương nhiên anh ta cũng không coi anh là kẻ thù nữa.

"Anh dựa vào cái gì? Cô ấy là người phụ nữ của tôi!" Âu Thừa Duẫn cực kỳ không thích những người đàn ông khác để ý đến Vận Nhi, cho dù chỉ là một ánh mắt, cho dù Lôi Ân này chỉ đơn thuần là muốn giúp cô. Cho nên sau khi biết cô là do Lôi Ân đưa đi, anh dựa vào hiểu biết của mình đối với Lôi Ân, biết chắc anh ta sẽ không ra tay, cho nên anh chỉ đến đây một mình, không phải để tính toán hận thù lúc trước, chỉ là vì người phụ nữ anh yêu!

"Nhưng cô ấy lại không muốn! Chỉ cần Vận Nhi không muốn, tôi sẽ có quyền đưa cô ấy đi, Âu Thừa Duẫn, tôi cho anh một cơ hội, chỉ cần hôm nay anh có thể sống sót rời khỏi đây, nếu như Vận Nhi đồng ý đi theo anh, tôi sẽ không ngăn cản, nhưng nếu như cô ấy không muốn, vậy thì số mệnh đã định thế rồi!" Lôi Ân đột nhiên cười thích thú, anh ta đang đánh cược, đánh cược tình cảm của Vận Nhi dành cho Âu Thừa Duẫn.

Trên thực tế anh ta làm vậy cũng là đang giúp Âu Thừa Duẫn, nếu như Vận Nhi nhìn thấy Âu Thừa Duẫn bị thương, có thể nào sẽ không quay đầu rời đi nữa không, có thể nào cô sẽ quay lại với Âu Thừa Duẫn không?

Đối với Lôi Ân, Âu Thừa Duẫn không chỉ không cảm hận mà ngược lại còn đánh giá cao anh ta. Thật ra, bọn họ đều là thân bất do kỷ, hiện giờ đứng trên lập trường của đàn ông, có lẽ anh và Lôi Ân còn có thể trở thành bạn bè.

Âu Thừa Duẫn gật đầu, Lôi Ân phất tay một, hơn mười sát thủ đã từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp bước lên trước, Âu Thừa Duẫn cũng dự liệu được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng anh vẫn từng bước một tiến về phía trước, đưa tay cởi nút áo khoác, động tác vẫn hết sức tao nhã...

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 234: Nụ Cười Của Cô, Nước Mắt Của Anh

Editor: Linh Vũ

Áo khoác tây trang cứ như thế bị anh vứt ra đằng sau người, chiếc cà vạt cũng bị giật vứt sang một bên, lộ ra chiếc cổ xinh đẹp mà mạnh mẽ. Âu Thừa Duẫn đưa đôi mắt sắc bén nhìn qua một lượt mười mấy bóng đen trước mặt, nếu trong trường hợp bình thường, cho dù có hai chục người thì anh cũng đủ sức đánh thắng, nhưng lần này, anh không muốn ra tay đánh trả.

Giống như lời Lôi Ân nói, nếu như Vận Nhi thấy được một màn này, có thể nào sẽ vì đau lòng mà cho anh một cơ hội, sẽ không rời khỏi anh nữa, nếu thật sự là như vậy, anh có thua thì cũng là thua bởi tình yêu...

Không biết từ lúc nào thì tình yêu của anh đã trở nên hèn mọn như vậy...

Anh tay không đối đầu với sức lực của mười mấy người, từng năm đâm cứ thế liên tục rơi lên người anh, lên thắt lưng anh, thế nhưng bàn chân anh vẫn đứng vô cùng vững chãi, thậm chí còn chưa hề rên tiếng nào, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào phía trong biệt thự. Khắp người đau rát, nhưng chính trái tim trống rỗng mới làm anh khó thở, chỉ có ánh mắt bi thương và oán hận của Vận Nhi mới là vũ khí trí mạng đối với anh.

Âu Thừa Duẫn thét lên một tiếng đau đớn, cả người ngã về sau, ánh mắt vẫn cố gắng hướng về phía cửa biệt thự.

"Anh ta đang ở bên ngoài, em có muốn đi gặp anh ta một lần không?"
Lúc Lôi Ân đi vào phòng Vận Nhi, cô đang đứng trước cửa sổ, không biết

là đang nhìn về hướng nào, có lẽ đã nhìn thấy anh ta đi vào, cũng có thể là chưa. Về an tĩnh đó của cô khiến cho Lôi Ân giật mình, là do Âu Thừa Duẫn đã tổn thương cô quá sâu, hay là cô đã không còn ôm chút hy vọng nào đối với Âu Thừa Duẫn kia nữa.

Bây giờ nghe nhắc đến người kia, Vận Nhi đã hoàn toàn đóng kín mình, chỉ có không nhìn, không nghe, không nghĩ đến anh nữa thì cô mới có thể giữ vững bình tĩnh.

Vận Nhi lắc đầu, hai tay bịt kín lỗ tai, nhìn Lôi Ân với vẻ cầu xin: "Anh đừng nhắc đến anh ấy, đừng, anh ấy không có quan hệ gì với tôi hết, không có quan hệ gì..."

Vận Nhi không biết tại sao mình lại muốn khóc, chỉ là vào lúc này, cô đột nhiên cảm thấy tim đập rất nhanh, chẳng lẽ anh đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Vận Nhi còn có thể cảm giác được đứa bé trong bụng cũng không an phận, mới được hơn một tháng, thế nhưng dường như hôm nay nó cử động rất mạnh, có lẽ là vì máu thịt liền tim, ngay cả đứa bé cũng đau lòng vì cha mẹ rời xa nhau rồi!

Bãi cỏ xanh biếc nhanh chóng bị nhuộm đỏ, thân hình cao lớn nằm giữa đất, tay vẫn che chặt lấy vỏ sò tím mà cô đã từng đưa cho anh, anh nhớ cô đã từng nói, nếu như có thể ghép hai vỏ sò lại thành một đôi, kiếp sau sẽ có thể tiếp tục ở bên nhau.

Anh muốn không chỉ có kiếp này, kiếp sau, mà còn có kiếp sau nữa...

Thật ra chỉ cần anh hô ngừng một tiếng, hoặc là đứng dậy trả đòn, anh sẽ không thể bị thương như vậy, nhưng từ đầu đến cuối Âu Thừa Duẫn vẫn luôn yên lặng, mỗi phút trôi qua, trái tim của anh lại càng nguội lạnh, Vận Nhi vẫn không xuất hiện, cô thật sự đã quyết tâm sẽ không gặp anh nữa sao?

Dù cho anh dùng cả tính mạng để đặt cược, cũng không đổi được cái quay đầu của cô!

Âu Thừa Duẫn dần cảm giác tim mình như thể đã ngừng đập, không biết là vì mất máu quá nhiều hay là vì đã đánh mất trái tim, anh có thể nghe rõ tiếng xương cốt mình đang vỡ vụn, chỉ là, giờ phút này, đến cả sức lực để mở mắt anh cũng không còn.

Ánh mặt trời cũng trở nên vô cùng chói mắt, trong mơ hồ, anh dường như còn có thể nghe được giọng nói dịu dàng của cô vang vọng ngay bên tai...

"Cho dù anh ta bị thương nặng, em cũng không thể gặp anh ta một lần sao?" Lôi Ân đột nhiên phát hiện ra cô gái trước mặt này đối với tình yêu còn tuyệt tình hơn cả đàn ông, anh ta đã từng gặp qua rất nhiều người, nhưng lại chỉ có Tô Vận Nhi là đặc biệt như thế, mà vị diện hạ cao cao tại thượng Âu Thừa Duẫn kia lại thật sự vì cô mà đến cả mạng cũng không cần nữa rồi. "Không gặp, Lôi Ân, tôi sẽ nhanh chóng rời khỏi đây, em sẽ không gặp lại anh ấy nữa, trừ phi anh ấy chết, nếu không em sẽ không quay đầu!"

"Nếu anh ta thật sự sắp chết thì sao?" Lúc này Lôi Ân cũng không biết mình giúp cô như vậy là đúng hay sai, nhưng đối với quyết định của mình, anh ta chưa từng hối hận, Vận Nhi đáng để anh ta giúp lần này.

Vận Nhi nghe xong những lời này của Lôi Ân thì trái tim chợt đau thắt lên, thế nhưng vẫn không quay người, chỉ cất tiếng nhàn nhạt: "Anh ấy sẽ không chết!"

Vận Nhi nắm chặt chiếc vòng cổ, nước mắt lại chảy xuống, Lôi Ân chỉ nói như thế mà thôi, cho dù cô có hận anh đến mức nào thì cũng chưa từng nghĩ rằng anh sẽ chết, chưa bao giờ!

Nhưng vì sao trái tim cô lại đột nhiên đau đớn như vậy, biết rõ anh đang ở bên ngoài, nhưng cô tin Lôi Ân, cô biết anh ta sẽ không làm khó Âu Thừa

Duẩn, lúc này cô càng không thể vì mềm lòng mà quay đầu. Vận Nhi quay đi trong làn nước mắt, cho nên không nhìn thấy được một màn máu chảy thành sông kia...

Lôi Ân dường như còn muốn nói thêm gì đó, nhưng nhìn thấy gương mặt mong manh yếu ớt của cô thì lại yên lặng đi ra ngoài.

"Dừng tay!" Ngay lúc những bóng đen đó thu tay lại thì một chiếc Lamborghini cũng dừng lại trong vườn hoa.

"Chuẩn bị một chút, chiều nay chúng ta sẽ bay về Italia!" Lôi Ân nhìn Âu Thừa Duẩn nằm giữa vũng máu, trong ánh mắt thoáng qua chút đồng cảm, bọn họ đều là những kẻ cao ngạo như vậy, nhưng anh ta tuyệt đối sẽ không dẫm lên vết xe đổ của Âu Thừa Duẩn.

"Điện hạ!" Lúc Tín đến nơi thì Âu Thừa Duẩn gần như đã hấp hối, ý chí muốn sống của anh cũng bởi vì sự tuyệt tình của Vận Nhi mà mất sạch. Tín đi đến bên cạnh Âu Thừa Duẩn, anh ta biết thân thù của anh là như thế nào, nếu anh muốn thì tuyệt đối sẽ không để bản thân phải chịu thương tích nặng đến như vậy, trừ phi là anh không ra tay đánh trả. Ngay cả đến khi nhắm mắt mà Âu Thừa Duẩn vẫn nắm chặt chiếc vỏ sò trên cổ, ngay cả Tín vẫn luôn lạnh nhạt mà cũng cảm thấy hốc mắt nóng lên, điện hạ si tình đến như vậy, tại sao vẫn không thể giữ được Tô Vận Nhi?

"Vận Nhi, Vận Nhi, anh yêu em..." Khóe mắt Âu Thừa Duẩn xẹt qua một giọt nước mắt, lúc anh được đưa lên xe, giọt nước mắt kia cũng rơi xuống, chậm chậm tan vào giữa vũng máu...

Anh cảm thấy ngày tận thế của anh đã đến rồi, mỗi ngày không có cô đều hết sức tăm tối!

Cho nên, lúc Vận Nhi rời đi, Âu Thừa Duẩn còn đang được cấp cứu trong bệnh viện, cả người anh bị gãy mấy cái xương sườn, máu bị tụ lại với diện tích lớn không lưu thông được, lồng ngực cũng bị tổn thương nghiêm

trọng, lúc này anh yếu ớt như thể một đứa trẻ sơ sinh, thế nhưng trong miệng vẫn luôn lẩm bẩm tên Vận Nhi...

Lôi Ân trở lại Italia, đối với anh chàng thần bí kia, Vận Nhi thật sự rất cảm kích.

Có một số người chỉ có thể ngẫu nhiên gặp được, cho dù không còn gặp lại nữa, nhưng cô vẫn sẽ luôn nhớ rằng đã từng có một người như vậy xuất hiện trong sinh mệnh của cô.

Vận Nhi ngồi trên chuyến bay đến Provence, ngay lúc máy bay cất cánh đâm vào trời xanh, trong lòng cô cũng trở nên tĩnh lặng.

Rốt cuộc, cô cũng rời khỏi anh!

Khóe miệng vẽ ra một đường cong tuyệt mỹ, đầu ngón tay dường như vẫn còn lưu lại nhiệt độ của anh, Vận Nhi đưa tay xuống sờ bụng mình, sau này, những ngày không có anh, cô vẫn sẽ sống thật tốt!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 235: Sự Tồn Tại Của Cô

Tám tháng sau, tại Provence của nước Pháp, giữa một trấn nhỏ với phong cảnh tuyệt đẹp, nơi nơi đều có thể ngửi được mùi hoa oải hương thơm ngát, một ngôi nhà mang đậm nét cổ hương, một người phụ nữ xinh đẹp mặc một bộ quần áo bà bầu rộng thùng thình, động tác chậm chạp đi về phía đầu con phố.

"Vận Nhi, sao em lại đến đây hả? Không phải chị đã nói là chị sẽ về sao?" Trong một ruộng hoa cách trấn nhỏ không xa, Vu Nặc nhìn thấy Vận Nhi khệ nệ ôm cái bụng đi về phía mình thì vội vàng thả dụng cụ làm cỏ trong tay xuống, đi về phía cô.

Vận Nhi đã mang thai chín tháng, ngay cả đi đường cũng vất vả, trên trán rỉ ra chút mồ hôi, khó khăn ưỡn bụng lên, lúc nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Vu Nặc thì có cảm giác không nói nên lời. Lúc trước, cô lẻ loi một mình đến nơi này, sau khi ngồi máy bay mấy tiếng đồng hồ, cả người cô như mất hết sức lực, không biết nên đi về nơi nào, không ngờ lại gặp Vu Nặc ở đây. Vận Nhi chưa từng nghĩ rằng sẽ gặp lại Vu Nặc bằng cách thức như thế, dù cô biết sau khi rời khỏi Hứa Minh Nhân thì cô ấy tới Provence một mình, đơn giản vì cô biết rằng Vu Nặc thích nhất là mùi hoa oải hương, cô ấy đã từng nói qua với Vận Nhi, nếu như có một ngày cô ấy gặp lại được người đàn ông trong lòng cô ấy, cô ấy sẽ đến đây một lần, không ngờ cô ấy lại thật sự tới đây.

Chính là nhờ có Vu Nặc ở bên cạnh, cho nên mấy tháng này Vận Nhi mới không quá vất vả, sức khỏe của cô không tốt, không thể đi làm, cũng không thể làm việc gì gắng sức, nếu như không có Vu Nặc, cô cũng không

biết mình và đứa bé trong bụng có thể sống sót khỏe mạnh tới bây giờ hay không.

Vu Nặc và một số thôn dân cùng làm việc trong ruộng hoa này, ngoại trừ việc có thể chăm sóc cho Vận Nhi thì cũng được làm chuyện mình thích.

Vận Nhi từng khuyên cô ấy hãy trở về, chỉ là Vu Nặc không biết phải làm thế nào để đối mặt với anh em họ, đã từng cho rằng Hứa Minh Nhân sẽ là bờ vai cho mình dựa vào suốt nửa đời sau, nhưng Hứa Minh Phong lại xuất hiện, ngay lúc hai người bước vào lễ đường thì chính tay Hứa Minh Nhân đã phá hủy hạnh phúc của cô, cũng là anh ta đã kéo Vu Nặc đi, còn tạo ra vụ tai tiếng khiến cô ấy không cách nào chịu nổi như vậy, bây giờ ngoại trừ Tâm Nhi, cô ấy cũng không biết nên tin vào ai khác. Điều mà Vu Nặc lo lắng nhất cũng chính là con gái bảo bối của mình, cho nên cô ấy cũng hết sức chăm sóc cho Vận Nhi, không ai đau lòng cho Vận Nhi hơn cô ấy, dường như cô ấy có thể nhìn thấy mình của trước kia trên người Vận Nhi.

"Không sao đâu, ngày nào em cũng nằm trên giường, cảm giác ngủ đến oải hết cả người rồi!" Vận Nhi ngồi dưới gốc cây anh đào, đưa cơm trưa cho Vu Nặc, trên mặt vẫn không giấu được vẻ xanh xao. Hai ngày nay cô cảm thấy bụng mình rất đau, nhưng bây giờ vẫn còn cách ngày dự sinh những ba tuần, Vận Nhi vì đứa bé này mà đã phải chịu không ít khổ sở, bởi vì trước kia cô đã từng sẩy thai hai lần, bác sĩ nói cô rất dễ quen dạ dẫn tới sinh non, cho nên cô phải nằm trên giường bệnh cả bảy tháng, bây giờ nếu cô có thể thuận lợi sinh đứa bé này ra thì thật sự là kỳ tích.

"Hiện giờ em vẫn đang trong thời kỳ nguy hiểm, đừng nên lộn xộn, cũng đừng để bị cảm lạnh, biết chưa?" Vu Nặc nhìn thấy cô chỉ mặc một bộ quần áo bà bầu mỏng manh thì vội cởi áo khoác dệt kim trên người xuống trùm lên người Vận Nhi, Vận Nhi lập tức nhào vào trong ngực cô ấy khóc lên: "Chị Nặc Nặc, cảm ơn chị!"

Vận Nhi có thể đi đến ngày hôm nay đã phải chịu bao nhiêu khổ sở, Vu Nặc là người rõ ràng nhất, đôi lúc nửa đêm tỉnh giấc thấy Vận Nhi đang mở to mắt, cho dù cơ thể không khỏe cũng không dám lộn xộn, thậm chí ngay cả lúc khóc cũng không dám dùng sức, cô ấy không cách nào tưởng tượng nổi, lúc trước khi Vận Nhi mất đi hai đứa bé kia đã phải chịu nhiều đau khổ như thế nào. Một cô gái xinh đẹp như vậy, mới chỉ có 22 tuổi lại phải trải qua những nỗi đau này, sao cô ấy có thể không đau lòng?

"Được rồi, đừng khóc nữa, sắp làm mẹ đến nơi rồi, chị đoán bảo bối của em chắc chắn sẽ rất giống em, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu!" Vu Nặc dịu dàng sờ lên bụng Vận Nhi, giọng nói mang theo vẻ khao khát.

"Giống như Tâm Nhi đúng không? Bảo bối của em cũng sẽ đáng yêu như Tâm Nhi!" Vận Nhi ngừng khóc, nghĩ đến đứa bé trong bụng thì lại càng chua xót hơn, không biết cô có thể sinh ra một đứa bé khỏe mạnh như Tâm Nhi hay không. Cô biết sức khỏe mình không tốt, mấy tháng nay, cô vẫn luôn cố gắng chỉ vì đứa bé này, nếu như chưa từng mất đi, cô cũng sẽ không biết quý trọng như bây giờ.

Vừa nhắc tới Tâm Nhi, hai người đều hiểu ý không nói thêm gì nữa, Vận Nhi biết Vu Nặc rất nhớ Tâm Nhi, nếu không phải vì cô, có lẽ Vu Nặc đã sớm rời khỏi đây, chỉ cần chờ một tháng nữa thôi, cô sinh ra đứa bé này, cô sẽ để Vu Nặc quay trở về bên cạnh anh Minh Phong!

"Vận Nhi, em đã đặt tên cho đứa bé chưa?" Vu Nặc mở hộp cơm mà Vận Nhi đưa đến, mùi thức ăn thanh đạm hòa lẫn với mùi hoa oải hương thơm ngát, khiến người ta rất dễ chịu...

Vận Nhi có chút hoảng hốt gật gật đầu, cô đặt tên cho đứa bé là Hường Niệm, Niệm Niệm, nhớ về Hường Chỉ Lan, bởi vì cô chưa từng gặp qua người mẹ đã từng cho mình sinh mệnh, ngay cả dáng vẻ bà ấy thế nào cô cũng không biết rõ, đứa bé của cô cũng là sinh mệnh kéo dài của bà!

"Vận Nhi, chị đưa em về nhé!" Vu Nặc ăn cơm xong đã là nửa tiếng sau đó, hằng ngày Vận Nhi đều phải uống thuốc dưỡng thai đúng giờ, bởi vì cô ăn không vào, cho nên buộc phải uống thuốc để đảm bảo dinh dưỡng cho đứa bé trong bụng, mãi tới tháng trước cô mới có thể xuống giường đi lại, cho nên đối với sức khỏe của cô, Vu Nặc vẫn không thể nào yên tâm.

"Không cần đâu, đường cũng không xa, tự em đi về được rồi, chị vẫn còn phải làm việc mà!" Vận Nhi nhìn về phía mấy bóng người chất phác trong ruộng hoa, trong lòng thở dài, cũng là do cô làm liên lụy đến chị Vu Nặc, nếu không có cô ấy, không biết cô có thể bình yên sống sót đến ngày hôm nay hay không.

"Không được, chị vẫn thấy lo lo, để chị đi báo với người ta một tiếng rồi đưa em về!" Vu Nặc tỏ thái độ kiên quyết, xin phép trưởng thôn cho nghỉ một tiếng, đỡ Vận Nhi dọc theo con đường lúc này để trở về.

"Sau này em đừng có đến mấy nơi như thế này biết chưa? Nếu như ngã ở đâu đó mà không có người thấy thì biết phải làm sao đây? Vận Nhi, em chịu khó thêm chút nữa, đợi đến khi đứa bé ra đời thì tốt rồi, chị biết, bây giờ em rất khó chịu!" Vu Nặc là người từng trải nên có kinh nghiệm, lời nói cũng thấm thía. So với lúc cô ấy mang thai Tâm Nhi, Vận Nhi bây giờ còn khổ sở hơn nhiều, vất vả hơn nhiều.

Vận Nhi mở to đôi mắt, gật đầu phụ họa.

"Nào, uống thuốc rồi lên giường nằm nghỉ, nếu như trong người không thoải mái thì phải gọi điện cho chị ngay, biết chưa?"

Vu Nặc nhìn Vận Nhi uống thuốc dưỡng thai xong thì đỡ cô lên giường, đặt điện thoại xuống vị trí mà cô có thể dễ dàng với tới, bình thường cô ấy không cho Vận Nhi dùng điện thoại di động vì sợ ảnh hưởng của bức xạ, chỉ có lúc cô ấy không ở nhà, sợ Vận Nhi sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý

muốn, cho nên mới để điện thoại di động ở đó để lúc nào cũng có thể chú ý tới Vận Nhi.

"Em biết rõ rồi ạ!" Cảm tình của Vận Nhi dành cho Vu Nặc đã sớm vượt qua tình cảm đối với Tô Ân Huệ. Đối với cô, Tô Ân Huệ chỉ có ghen tị và làm tổn thương, còn Vu Nặc lại đối xử với cô như em gái ruột, Vận Nhi cũng coi cô ấy như chị gái.

Vu Nặc đi rồi, Vận Nhi mơ màng nhắm mắt rồi ngủ thiếp đi, mãi cho đến khi cô bị một cơn co thắt trong người làm cho đau đến mức tỉnh giấc.

"Ôi, đau quá..." Trong bụng co rút từng hồi, đau hơn cả bình thường, trên trán Vận Nhi đổ đầy mồ hôi, cả người co giật, cất tiếng rên đau đớn, tay mò mẫm lên di động đặt ở tủ đầu giường, lúc tay với gần đến nơi thì cả người xiêu vẹo ngã xuống khỏi giường...

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 236: Nhớ Đến Thôi Cũng Đã Thấy Đau Đớn

Cơn đau như bị mũi khoan đâm vào truyền đến từ bụng dưới, Vận Nhi thậm chí còn có thể cảm giác được một dòng chất lỏng dính dính đang chảy ra từ dưới thân, bụng cũng đau đến mức khó thở, cảm giác sợ hãi ập đến, cô vùng vẫy, muốn gắng sức bò đến tủ đầu giường để với lấy di động mà cầu cứu, thế nhưng cả người đã không còn chút sức lực nào. Rốt cuộc, cô đã không còn sức để nhúc nhích nổi nữa, hai mắt nhắm chặt lại, cánh tay đặt lên bụng, dần mất đi ý thức: "Duẫn, cứu em...!"

Vu Nặc vừa từ ngoài cửa bước vào đã ngửi được thứ mùi khác thường giống như mùi máu, vội vội vàng vàng chạy vào phòng Vận Nhi, lúc nhìn thấy cả người cô đầm máu nằm dưới nền nhà, cô ấy hoảng hốt chạy đến đỡ Vận Nhi, trên đường đến bệnh viện, cô ấy sợ đến mức chảy cả nước mắt.

Vận Nhi, em phải kiên cường lên một chút, em không thể xảy ra chuyện gì được!

"Nước ối của sản phụ đã bị vỡ, chắc là sắp sinh rồi, nhanh đưa vào phòng sinh!" Vu Nặc nghe được tiếng nói gấp gáp kia, một người nói tiếng Anh trôi chảy như cô ấy, lúc này đứng giữa chốn xa lạ thế này, bỗng dừng lại cảm thấy rất bất an. Lúc Vận Nhi được đưa vào phòng sinh, cô ấy cũng không dám mở to mắt, cái cảnh tượng cả người Vận Nhi nhuộm đầy máu tươi đó khiến cô ấy không khống chế nổi cơn run rẩy.

"Vận Nhi, Vận Nhi, vì Niệm Niệm, em nhất định phải bình an ra ngoài đây!" Vu Nặc buông tay Vận Nhi ra, cảm giác trên tay mình cũng dính đầy máu, lập tức cảm thấy mặt mày xa xăm.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Nếu Vận Nhi xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây?" Vu Nặc bất an đi tới đi lui, đây chỉ là một bệnh viện nhỏ của trấn, thiết bị chữa bệnh cũng không đầy đủ, cô ấy không cách nào yên tâm nổi, sức khỏe của Vận Nhi vốn đã không tốt, cô ấy thật sự rất sợ Vận Nhi sẽ xảy ra chuyện gì không may.

Một giờ, hai giờ, đợi suốt năm tiếng đồng hồ, rồi cả một đêm trôi qua... Vu Nặc chỉ thấy bác sĩ và y tá không ngừng sải bước ngang qua người mình, nhưng bên trong kia vẫn chưa có động tĩnh gì, dù chỉ là tiếng hét vì đau đớn của Vận Nhi cũng không nghe thấy, cô ấy yên lặng ngồi chờ, trong lòng sốt ruột không chịu nổi.

Mãi cho đến khi nghe thấy tiếng khóc của trẻ con vang lên từng hồi, cô ấy mới có thể phục hồi tinh thần.

"Hiện giờ trong kho máu đang thiếu nhóm máu Ab, sản phụ mất máu quá nhiều, cần phải bổ sung một lượng máu lớn, phải nhanh chóng nghĩ cách chuyển máu từ bệnh viện khác tới đây, nhanh lên!"

Sau khi Vu Nặc nghe được lời nói của bác sĩ trong phòng mổ thì lập tức hoang mang.

"Đứa bé đâu? Đứa bé sao rồi?" Vu Nặc sợ hãi tiến lên hỏi, nghe được tin tức này thì cả người mềm nhũn, suýt nữa đã đứng không nổi.

"Đứa bé đã bình an chào đời, nhưng hiện tại sản phụ đang gặp nguy hiểm, chúng tôi vẫn đang cố hết sức để cứu chữa!"

Lúc này Vu Nặc cảm thấy trước mắt hoa lên, Vận Nhi đang gặp nguy hiểm, cô ấy có thể tưởng tượng được việc chuyển máu từ bệnh viện này đến bệnh viện khác sẽ mất bao nhiêu thời gian, không biết Vận Nhi có thể chịu đựng được hay không.

Nước mắt lập tức vây quanh hai mắt cô ấy, lúc nghe y tá nói rằng kho máu của mấy bệnh viện phụ cận đều đã cạn kiệt thì cô ấy lập tức nghĩ đến chuyện không thể đợi được nữa.

"Lập tức đưa cô ấy đến bệnh viện trong nội thành, chuẩn bị tiến hành phẫu thuật!" Vận Nhi vừa trải qua cơn đau đớn để sinh đứa bé ra, cơ thể yếu ớt không thích hợp để chịu xóc nảy, thế nhưng lúc này không còn thời gian để chờ máu được đưa đến nữa, Vu Nặc đi đến cầm lấy tay bác sĩ mà cầu xin: "Bác sĩ, nhất định phải đảm bảo cô ấy được bình an, tôi cầu xin ngài đấy!"

Trong lúc chân tay luống cuống, Vu Nặc lập tức nghĩ tới Hứa Minh Phong, đúng rồi, tìm anh ta nhờ giúp đỡ, anh ta chắc chắn có quen rất nhiều người ở Pháp, bây giờ tình huống khẩn cấp, cô ấy đã không thể nghĩ ngợi nhiều được nữa, lập tức bấm số điện thoại của Hứa Minh Phong.

Hứa Minh Phong đang họp trong phòng hội nghị, lúc nhìn thấy dãy số xa lạ, anh ta chần chừ một hồi rồi mới nhận cuộc gọi.

"Minh Phong, bây giờ anh đừng có hỏi gì cả, em đang ở Provence, anh có quen người nào làm việc trong bệnh viện ở đây không, hãy giúp em cứu Vận Nhi đi..."

Hứa Minh Phong vừa nghe thấy tiếng nức nở của Vu Nặc thì trong lòng kích động đến mức khó tả bằng lời, sau khi nghe rõ mọi chuyện, lập tức cúp máy rồi gọi điện cho mấy người bạn của mình ở Provence, lấy tốc độ nhanh nhất để tập trung máu dự trữ trong nội thành đến bệnh viện ở trên trần, anh ta cũng đặt chuyến bay sớm nhất đến Provence. Thì ra, Nặc Nặc của anh ta vẫn ở cái nơi đẹp đẽ kia để chờ anh ta.

"Vận Nhi..." Âu Thừa Duẫn tỉnh dậy từ cơn ác mộng, cất tiếng kêu sợ hãi, áo ngủ trên người cũng đã ngấm đầy mồ hôi, trên trán vẫn còn dấu vết mồ hôi dày đặc. Anh nằm mơ thấy Vận Nhi, trong lòng đột nhiên lại quặn

đau. Âu Thừa Duẫn kéo dây bật công tắc của ngọn đèn treo ở đầu giường, lười biếng dựa vào thành giường đốt một điếu thuốc, những lúc mơ màng như thế này, anh thực sự rất nhớ cô.

Vận Nhi, sao em lại có thể nhẫn tâm bỏ đi như vậy, ngay cả nghĩ đến cô thôi, trong lòng anh cũng đã thấy nặng nề!

Mỗi lần nhớ đến cô, anh đều đau đến mức thở không nổi!

Ngày hôm sau, lúc Hứa Minh Phong đến bệnh viện, Vu Nặc đang đứng cạnh lồng kính nhìn thân thể nhỏ bé của Niệm Niệm ở bên trong, đứa bé chỉ nặng có ba cân*, bởi vì thể chất quá yếu nên phải cẩn thận chăm sóc từng li từng tý, vừa mới ra đời đã phải chịu hành hạ như thế, Vu Nặc chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy chua xót.

*1 cân Trung Quốc = 0.5 kg

"Nặc Nặc!" Lúc giọng nói của Hứa Minh Phong vang lên sau lưng, cô ấy còn tưởng rằng chính mình gặp ảo giác, cô ấy biết Vận Nhi có thể bình an qua cơn nguy kịch đều là nhờ sự giúp đỡ của Hứa Minh Phong, trong lòng cô ấy vô cùng cảm kích, chỉ là không hề nghĩ rằng anh ta sẽ đích thân tìm đến đây.

"Tại sao anh lại đến đây?" Vu Nặc nhìn thấy dáng vẻ phong trần mệt mỏi của Hứa Minh Phong, trên mặt anh không giấu nổi vẻ bơ phờ sau chuyến bay dài đến đây.

"Em ở đây, sao anh có thể không tới?" Hứa Minh Phong dang tay ra, Vu Nặc chần chừ một hồi rồi cũng nhào vào lòng anh ta. Hương vị trên người anh ta vẫn luôn khiến cô ấy nhớ nhung như vậy.

Vận Nhi tỉnh lại đã là ba ngày sau đó, trong khoảng thời gian này cô cũng đã mơ màng tỉnh dậy một lần, lập tức hỏi đến Niệm Niệm, sau khi

nghe Vu Nặc nói rằng Niệm Niệm rất tốt thì cô lại nặng nề nhắm mắt lại, bây giờ tỉnh lại lần nữa, ý thức đã tỉnh táo hơn hẳn.

Nghĩ đến bảo bối trong bụng cô đã bình an chào đời, cô liền cảm động rơi nước mắt, Niệm Niệm của cô đã bình an vô sự rồi, cô cũng bình an rồi.

"Anh hai cũng tới rồi sao?" Vận Nhi biết chính Hứa Minh Phong đã giúp đỡ để kịp thời đưa máu từ nội thành tới, cứu được tính mạng cô thì cảm kích nhìn anh ta. Lòng biết ơn của cô đối với họ đã không thể dùng lời để diễn tả hết.

"Cô nhóc em cũng đã làm mẹ rồi, Tâm Lam nhà anh lại vẫn còn đang đơn độc một mình! Vận Nhi à, em phải nhanh chóng khỏe lên, Niệm Niệm giống em lắm, là một cô công chúa xinh đẹp!" Hứa Minh Phong không nhắc tới Âu Thừa Duẫn trước mặt Vận Nhi, thậm chí nếu không phải Vu Nặc nói với anh ta thì anh ta cũng không biết rằng đứa bé mà Vận Nhi sinh ra chính là con của Âu Thừa Duẫn.

"Cảm ơn anh hai!" Trên mặt Vận Nhi lộ ra nụ cười yếu ớt, lúc nhìn thấy mười ngón tay của Hứa Minh Phong và Vu Nặc đan chặt vào nhau thì trong lòng cũng thấy được an ủi, chỉ là cô còn chưa được nhìn thấy cục thịt chui ra từ trong bụng mình, Niệm Niệm của cô, bảo bối của cô!

Có phải thật sự giống như anh hai nói, không biết bộ dạng con bé giống cô hơn hay là giống người kia hơn.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 237: Con Gái Bảo Bối

Đến khi Vận Nhi có thể xuống giường đi lại đã là hơn mười ngày sau đó, cô vội vội vàng vàng muốn đi nhìn xem dáng vẻ con gái bảo bối như thế nào, nhưng bác sĩ nói đứa bé chưa đủ sức đề kháng để thích nghi với môi trường bên ngoài nên vẫn phải ở lại trong lồng kính thêm một tháng nữa, bây giờ cô chỉ có thể đứng nhìn đứa bé khẽ khàng cử động từ bên ngoài lớp kính trong suốt. Ngón tay Vận Nhi đặt lên cửa kính, không kìm được mà chảy nước mắt, dường như mỗi lần nhìn thấy đứa bé động đậy, cô vẫn còn cảm giác được nó đang khẽ cựa đạp ngay trong bụng mình.

Cái gọi là mẹ con liền tim có lẽ chính là như vậy!

"Chị Nặc Nặc, có phải Niệm Niệm giống anh ấy hơn không?" Vận Nhi nức nở hỏi Vu Nặc đang đứng ở sau lưng. Thật ra, nếu nhìn kỹ, ngoại trừ đôi mắt to giống hệt Vận Nhi thì những nét khác trên khuôn mặt Niệm Niệm đều rất giống Âu Thừa Duẫn, từ sống mũi cao xinh xắn đến cánh môi đẹp đẽ, còn có cả động tác nhú mày nữa, không biết có phải là cô nhóc kia cảm thấy không thoải mái hay không, chỉ khẽ nhú mày thôi cũng khiến Vận Nhi nghĩ đến người đàn ông mà cô vẫn luôn cố gắng chôn sâu dưới đáy lòng.

"Cũng phải thôi, dù sao Niệm Niệm cũng là con gái của anh ta!" Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Niệm Niệm, Vu Nặc đã nhìn ra điều này, cô bé có một người cha ưu tú như thế, vừa sinh ra đã có khuôn mặt khiến người ta yêu thích.

"Thật sự rất muốn ôm con bé!" Ánh mắt Vận Nhi dịu dàng, bây giờ cô chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn vào, cô bé nhỏ đến mức Vận Nhi nhìn thấy cũng đau lòng, đều là do cô không tốt, khiến cho cục cưng cũng phải chịu khổ theo.

Đứa bé này phải chịu bao nhiêu khổ sở, trong lòng Vận Nhi rõ hơn bất kỳ ai khác, mà bây giờ cô cũng chỉ còn lại con gái bảo bối nữa mà thôi.

Hứa Minh Phong mua một căn biệt thự ở gần đó rồi đón Vận Nhi ra viện, muốn chờ đến khi Vận Nhi ở cữ xong thì sẽ đưa cả hai mẹ con cô về nước cùng, nhưng sức khỏe Vận Nhi hiện giờ không thích hợp để đi máy bay, Niệm Niệm cũng còn quá nhỏ, Vu Nặc lo lắng nên muốn ở lại với hai người họ.

Vận Nhi khuyên cô ấy hãy đi cùng với Hứa Minh Phong, anh hai lặn lội đường xa đến đây tìm cô ấy đã đủ để nói rõ tâm ý của anh ta, hai người họ yêu nhau như vậy, lại còn có Tâm Nhi, cô bé đã không có mẹ bên cạnh, bây giờ cha cũng đi mất, Vận Nhi có thể tưởng tượng ra dáng vẻ đáng thương của cô bé.

Làm mẹ rồi, Vận Nhi mới cảm giác được tình cảm vĩ đại của người mẹ, bây giờ cô đã có thể hiểu được tại sao Hương Chỉ Lan biết rõ cô là mầm mống của những kẻ bẩn thỉu kia mà vẫn kiên trì sinh ra cô, bởi vì đứa bé là vô tội, ngay từ khi đứa bé thành hình ở trong bụng bạn thì nó đã là một sinh mệnh rồi.

"Chị Nặc Nặc, chị về với anh hai đi, em bây giờ đã ổn rồi, Tâm Nhi lâu rồi chưa được gặp chị, chị mà còn không về thì con bé sẽ không nhận ra chị đâu!" Vận Nhi ôm Niệm Niệm dỗ cho cô bé ngủ. Tối hôm nay, Vu Nặc và cô cùng chen chúc trên một giường, từ khi tới Provence, cô vẫn luôn được Vu Nặc chăm sóc cẩn thận, vừa giống như một người mẹ lại vừa giống như một người chị, Vận Nhi cũng biết giữa hai người không cần nhiều lời thừa

thai, giống như lúc trước, Vu Nặc một mình nuôi dưỡng Tâm Nhi vẫn luôn có Vận Nhi cùng làm bạn.

"Vận Nhi, chị không nỡ để em ở lại, chờ thêm một thời gian nữa, chúng ta cùng nhau trở về, được không? Em không muốn gặp Âu Thừa Duẫn cũng không sao cả, chị sẽ chăm sóc cho em!" Vu Nặc biết Vận Nhi lo sợ điều gì, bây giờ cô có Niệm Niệm, cũng không muốn cố chấp hận Âu Thừa Duẫn như lúc trước nữa, nếu không phải vì cô yêu người đàn ông kia quá sâu sắc thì sao cô có thể kiên quyết rời đi như thế, còn giữ lại đứa con của anh?

"Không được, em không biết là em có trở về hay không, chị cứ về đi, bây giờ em còn có Niệm Niệm, em sẽ không để ý đến cái gì nữa hết, em và Niệm Niệm cũng có thể sống tốt, em hứa với chị đấy! Ngày mai chị về với anh hai đi, được không?" Vận Nhi ôm Niệm Niệm đang ngủ say trong lòng rồi ôm Vu Nặc cùng nhau ngủ, đêm nay, hai người đã nói với nhau rất nhiều chuyện, từ Âu Thừa Duẫn đến Hứa Minh Phong, rồi Niệm Niệm và Tâm Nhi, trong lòng hai người có một sự hiểu ngầm giữa những người làm mẹ với nhau, có những chuyện không cần dùng lời để nói ra hết. Ngày hôm sau, Vu Nặc dù không nỡ nhưng vẫn rời đi cùng Hứa Minh Phong, anh ta sợ một mình Vận Nhi sẽ không chăm sóc nổi cho Niệm Niệm nên giúp cô tìm một bảo mẫu, cũng là người Trung Quốc. Hứa Minh Phong và Vu Nặc xót xa nhìn Vận Nhi, lưu luyến ôm Niệm Niệm rồi nói lời tạm biệt.

"Bảo bối, về sau mẹ sẽ hết lòng yêu con, được không nào?" Vận Nhi hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mịn của Niệm Niệm, cô nhóc đã được hơn một tháng, đã lớn hơn chút ít so với lúc vừa chào đời, nhưng Vận Nhi vẫn cảm thấy thiệt thòi thay cho cô bé, cô không đủ sữa, chỉ có thể cho cô bé dùng sữa bột, nhìn cô bé lớn lên từng ngày, trong lòng Vận Nhi mới có cảm giác thỏa mãn.

Chớp mắt đã tới mùa xuân, Vận Nhi cũng lột xác trở thành một người mẹ chuẩn mực, mỗi lần Niệm Niệm giãy giụa muốn thoát khỏi vòng tay cô để bò đi, Vận Nhi sẽ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, thân thể cô bình phục rất tốt, bây giờ Niệm Niệm đã hơn nửa tuổi, vóc dáng cô cũng không còn gầy gò như lúc mới sinh nữa, mà cô nhóc cứng đầu này tối nào cũng phải được cô ôm trong lòng mới chịu nằm ngủ.

Mùa xuân, trăm hoa đua nở, cũng là mùa để người ta yêu thương. Vận Nhi nhận được điện thoại của Vu Nặc, biết tin cô ấy chuẩn bị kết hôn với Hứa Minh Phong. Hai người họ đi được tới ngày hôm nay quả thật không dễ dàng, Vận Nhi biết trong lòng Vu Nặc vẫn còn bóng mờ do hôn lễ không hoàn mỹ lúc trước gây ra, Vu Nặc không lên tiếng bắt cô trở về, Vận Nhi cũng im lặng, có nên trở về hay không?

Ở nơi đó có cha mẹ mà cô vẫn luôn mong nhớ, ngoài Âu Thừa Duẫn, dường như cô đã vứt bỏ quá nhiều thứ, tình thân và tình bạn, vào cái thời điểm kia, cô đã không thể chú ý đến.

"Cô chủ, có thể dùng cơm rồi!" Lúc giọng nói ôn hòa của dì giúp việc truyền đến, Vận Nhi đang ngồi trên bãi cỏ, một tay đỡ eo Niệm Niệm, dưới sự nâng đỡ của cô, cô nhóc giống như thể vừa phát hiện ra món đồ chơi gì thú vị, không ngừng muốn tiến lên đằng trước, vừa mới học bò, cô bé đã không chịu an phận nữa rồi.

Vận Nhi ôm cả người cô bé rồi đi vào bên trong nhà, ánh nắng chiều rọi theo bóng dáng cô, cùng với âm thanh bập bẹ của Niệm Niệm, cảnh tượng vô cùng ấm áp, vô cùng hài hòa.

"Điện hạ, máy bay của bá tước Kiêu Nạp Sâm sẽ đến nơi vào buổi chiều, chiều nay ngài còn một cuộc họp phải tham dự nữa!" Tín thông báo lịch trình buổi chiều cho Âu Thừa Duẫn, thân hình cao lớn trên ghế xoay động đậy, chiếc ghế xoay 180 độ, Âu Thừa Duẫn lạnh nhạt mở miệng: "Lùi cuộc họp chiều nay lại, tôi sẽ đích thân đi đón ông ngoại!"

Lần này bá tước Kiều Nạp Sâm từ Đức tới đây tham gia một diễn đàn chính trị, cũng nhân tiện thăm Kiều Sa đã lâu không gặp, từ khi bà rời khỏi Đức, ông vẫn luôn ngày đêm mong nhớ con gái.

"Đã biết ạ!" Tín gật gật đầu, sau khi nói rõ thông tin chuyến bay của Kiều Nạp Sâm thì ra khỏi văn phòng.

Cả căn phòng rộng rãi vẫn sạch sẽ và yên tĩnh như trước, Âu Thừa Duẫn vẫn là dáng vẻ anh tuấn như thế, những ngày không có Vận Nhi, anh lại quay trở về dáng vẻ một vị tổng giám đốc lạnh lùng tàn ác lúc trước.

Ánh mắt sâu thẳm của Âu Thừa Duẫn lơ đãng nhìn đến tấm thiệp mời ở trên bàn, không tìm được mà nhớ đến hôn lễ của Vu Nặc và Hứa Minh Phong lần trước, khi đó anh nhìn thấy dáng vẻ của Vận Nhi đã cực kỳ kinh diễm, cũng là vào ngày đó, cô lại bật khóc đeo lên tay chiếc nhẫn của anh, thế nhưng chớp mắt một, Vu Nặc và Hứa Minh Phong đã sắp tổ chức hôn lễ rồi, Vận Nhi của anh lại đang ở nơi nào?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 238: Giữ Không Được Cô Ấy

Editor: Linh Vũ

Không phải chưa từng nghĩ đến chuyện đi tìm cô, chỉ là khi anh đã có thể gượng dậy thì cô đã thật sự rời khỏi anh rồi. Chỉ cần nghĩ đến sự tuyệt tình của cô ngày đó, anh lại cảm thấy bản thân mình càng trở nên chật vật, sự thật chính là như vậy, cho dù ngày đó anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì cô cũng không hề quay đầu...

Âu Thừa Duẫn nắm chặt tay thành nắm đấm, bóng dáng kiêu ngạo đơn độc trước cửa sổ, bây giờ anh còn lạnh lùng hơn cả trước kia.

Nếu chưa từng động lòng thì sẽ không hiểu được tình yêu khắc cốt ghi tâm như vậy, nhưng anh cho cô toàn bộ tình yêu của mình, lại vẫn không thể giữ được cô.

Tại sân bay, khi bóng dáng xuất chúng của bá tước Kiêu Nạp Sâm vừa bước xuống khỏi khoang hành khách máy bay, trên mặt ông hiện ra nụ cười ôn hòa, lúc bước đến trước mặt Âu Thừa Duẫn, ông vẫn còn nhớ rõ lần trước anh đến Đức là đi cùng Vận Nhi. Âu Thừa Duẫn nghe ông nhắc đến cái tên Vận Nhi thì sắc mặt thay đổi nhưng lại không giải thích gì nhiều.

"Anh, ông ngoại, cháu đến rồi đây!" Lúc Âu Dương đến nơi thì Âu Thừa Duẫn và bá tước Kiêu Nạp Sâm đã đi đến lối ra của sân bay, cô ấy vội vội vàng vàng lao đến ôm lấy bá tước Kiêu Nạp Sâm: "Ông ngoại, lâu lắm rồi không gặp ông!"

"Dương Dương cũng đã xinh đẹp thành thế này rồi!" Bá tước Kiều Nạp Sâm yêu mến ôm lấy Âu Dương, để thị vệ đưa hành lý lên xe của Âu Thừa Duẫn. Lần này bá tước Kiều Nạp Sâm tới đây là vì công việc, Âu Thừa Duẫn mời ông đến Âu viên nhưng ông đã đặt khách sạn từ trước, Âu Thừa Duẫn lái xe đưa ông đến khách sạn, sắp xếp lịch trình ổn thỏa cho ông, chờ đến khi hội nghị kết thúc thì ông sẽ đến Âu viên thăm Kiều Sa.

Âu Thừa Duẫn vẫn sống trong biệt thự cạnh bờ biển, sau khi Vận Nhi rời đi anh cũng không dọn ra, bởi vì Vận Nhi bài xích ngôi nhà kia, cho nên anh cũng sinh lòng bài xích.

"Anh, anh cũng về nhà một chuyến đi, chân anh còn đau không?" Tiễn bá tước Kiều Nạp Sâm xong xuôi, Âu Dương ngồi xe Âu Thừa Duẫn trở về, cô ấy cũng là thừa dịp này tới tìm Âu Thừa Duẫn, bây giờ số lần cô ấy gặp được anh cũng càng ngày càng ít. Bình thường anh hiếm khi về nhà, nếu cô ấy đến công ty tìm anh thì cũng luôn nghe nói anh bận rộn nhiều việc. Âu Dương biết rõ anh đang dùng công việc để làm mình tê liệt.

"Không sao, em đi đâu?" Âu Thừa Duẫn không tỏ rõ cảm xúc, mặt không đổi sắc hỏi Âu Dương.

"A..., em đến công ty, anh cho em xuống ở đằng trước đi, em tự đi!" Âu Dương thở dài một hơi, nói với vẻ bất đắc dĩ.

Âu Thừa Duẫn không nói gì nữa, đưa cô ấy đến công ty rồi mới quay về.

Dọc đường xe chạy rất chậm, không biết tại sao, hôm nay anh vô cùng nhớ cô, lúc xe đi ngang qua một cửa hàng áo cưới ven đường, trong lòng anh dâng lên một niềm khát vọng mãnh liệt, anh còn nhớ rõ có một lần anh cùng Vận Nhi đi qua nơi này, ánh mắt cô cũng hướng về phía đó, nếu tính toán kỹ càng, cuộc hôn nhân của hai người cũng không trọn vẹn, anh chưa từng cho cô một hôn lễ thật sự.

Âu Thừa Duẫn xoay chiếc nhẫn kim cương trong tay, lúc chuẩn bị khởi động xe thì thoáng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đi ra khỏi cửa hàng áo cưới.

Vu Nặc vừa mới tới lấy áo cưới, hai ngày sau sẽ là hôn lễ của cô ấy và Hứa Minh Phong, cô ấy không có cảm giác hồi hộp căng thẳng như lần trước mà lại có thêm mấy phần mong đợi.

Lúc Vu Nặc đi ra cũng để ý tới chiếc Bentley màu bạc ở ven đường, cửa kính xe hạ xuống, giọng nói khách sáo của Âu Thừa Duẫn truyền đến: "Đi đâu? Có muốn tôi tiễn một đoạn không?"

"Âu Thừa Duẫn?" Vu Nặc nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú và hấp dẫn hơn cả lúc trước của anh thì có chút kinh ngạc, dường như anh đã trở nên lạnh lùng hơn so với trước đây. Lúc trước, khi cô ấy nhìn thấy anh và Vận Nhi hạnh phúc ân ái trong nhà hàng tây, nhìn anh rất hăng hái, thế mà bây giờ lại khác một trời một vực.

"Đúng rồi, phải chúc mừng cô rồi!" Âu Thừa Duẫn thấy cô ấy không hề có ý định lên xe thì trực tiếp mở cửa xe bước xuống, khoe miệng lộ ra nét tươi cười, lúc nhìn thấy nụ cười đó của anh, Vu Nặc cũng có thể cảm giác được sự cô độc trong đó.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 239: Hương Niệm, Mong Nhớ

Editor: Linh Vũ

"Cảm ơn!" Vu Nặc quay đầu cười gượng gạo, chính là bởi vì cô ấy hiểu rõ những khổ sở mà Vận Nhi phải chịu đựng lúc mang thai Niệm Niệm, cho nên lúc đối mặt với Âu Thừa Duẫn, cô ấy không cách nào công bằng đối với anh.

Đứng ở góc độ của Vận Nhi, cô ấy cũng rất hận anh, chính anh đã khiến Vận Nhi phải chịu nhiều khổ sở như vậy, cho dù anh có yêu Vận Nhi đến mức nào thì cũng không thể bù đắp được cho cô.

Âu Thừa Duẫn không biết tại sao Vu Nặc lại có địch ý với anh, bởi vì anh không biết Vu Nặc hiểu rõ những ngày tháng gian khổ của Vận Nhi, cho nên anh cũng không hiểu được những suy nghĩ phức tạp trong lòng cô ấy. Vu Nặc rất muốn lớn tiếng mà hỏi anh, tại sao anh lại không đi tìm Vận Nhi, nếu anh thật sự yêu Vận Nhi thì có khó khăn nào mà không thể vượt qua, đáng thương cho Vận Nhi vẫn một lòng yêu thương đứa con của anh, có lẽ cả đời này cô cũng sẽ không muốn quay lại cái nơi đầy đau thương này nữa.

Trước giờ Âu Thừa Duẫn đều không có ý định giải thích gì với người khác, nhìn thấy thái độ cự tuyệt của Vu Nặc, anh cũng không miễn cưỡng nữa, nhưng anh vừa mới xoay người đi thì Vu Nặc lại gọi anh: "Anh thật sự yêu Vận Nhi sao?"

"Phải!" Âu Thừa Duẫn không quay người lại, chỉ khẳng định một tiếng chắc nịch như vậy. Tình yêu anh dành cho Vận Nhi, từ trước đến giờ anh

đều chưa nói ra miệng, nhưng cô đã vĩnh viễn rời khỏi anh, cho dù nửa năm nay anh sống không ra hình người, ai cũng không ngờ rằng nửa năm sau khi Vận Nhi rời đi, anh sẽ dựa vào nghị lực của bản thân mà gượng dậy được. Xương bánh chè của anh bị rạn nứt, phải ở trong bệnh viện liên tục hơn nửa năm mới có thể bình phục và đứng lên, anh đã cố gắng biết chừng nào, nhưng lại không có ai nhìn thấy! Vào thời điểm anh cần có người ở bên cạnh nhất thì Vận Nhi đã tuyệt tình rời đi!

"Vận Nhi đang ở Provence!" Vu Nặc đột nhiên xoay người, Âu Thừa Duẫn nghe được lời của cô ấy thì cũng vội vàng quay lại, vẻ mặt kinh hãi: "Cô nói cái gì?"

"Vận Nhi ở Provence! Cô ấy sinh cho anh một đứa bé!" Vu Nặc nhìn thấy trong mắt Âu Thừa Duẫn lộ ra vẻ kinh ngạc, bình tĩnh nói hết câu. Vận Nhi trách cô ấy cũng được, nhưng cô ấy không muốn nhìn thấy hai người họ cứ như thế mà rời bỏ nhau, đặc biệt là khi nghe Âu Thừa Duẫn nói vẫn còn yêu Vận Nhi, cô ấy tin rằng hai người họ sẽ còn có tương lai.

Âu Thừa Duẫn nghe được tin tức chấn động này thì sửng người một lúc lâu vẫn chưa phục hồi lại được, Vận Nhi không rời đi cùng Lôi Ân sao?

Âu Thừa Duẫn không dám tin vào tai mình, cô sinh cho anh một đứa bé?

Như vậy nghĩa là lúc cô rời đi đã mang thai con của anh, thế nhưng anh lại không hề hay biết...

"Nhưng tôi không thể đảm bảo rằng cô ấy sẽ trở về cùng anh, Âu Thừa Duẫn, nếu thật sự yêu cô ấy, xin anh hãy thật lòng quý trọng cô ấy, Vận Nhi vì anh mà đã phải chịu rất nhiều khổ sở!" Vu Nặc nói tới đây cũng không kìm được cảm giác muốn bật khóc. Những ngày tháng kia, chính cô ấy đã tận mắt nhìn thấy Vận Nhi khổ sở đi qua, cô ấy thương Vận Nhi biết chừng nào!

"Cô nói, cô ấy sinh con cho tôi..." Đáy mắt Âu Thừa Duẫn như nổi lên đốm lửa, nhìn Vu Nặc với vẻ mong mỏi, nhưng lại phát hiện trong mắt cô ấy có thứ cảm xúc giống như sẽ không thông cảm cho anh, phải rồi, bây giờ đến cả anh cũng không thể tha thứ cho chính mình. Tại sao anh lại không sớm phát hiện ra sự việc không ổn, ngày đó, khi cô tỉnh dậy trong bệnh viện, anh đã cảm thấy cô không giống bình thường, nói như vậy, cô đã sớm suy nghĩ đến việc sẽ rời khỏi anh rồi sao?

Ngay cả chuyện này cô cũng gạt anh, Âu Thừa Duẫn đau lòng phát hiện ra mình không phải một người chồng tốt, cũng không phải một người cha tốt.

"Âu Thừa Duẫn!" Vu Nặc ngẩng đầu tiến lên hai bước, đột nhiên giơ tay lên, hung hăng vung tay lên về phía khuôn mặt tuấn tú của Âu Thừa Duẫn, một tiếng bốp lách lót vang lên, khuôn mặt Âu Thừa Duẫn lệch sang một bên: "Cái tát này là tôi đánh thay Vận Nhi!"

"Còn cái tát này là vì Niệm Niệm!" Vu Nặc lại giơ tay lên, cho anh thêm một cái tát vang dội!

Những chuyện nên làm thay Vận Nhi, cô ấy đều đã làm, Vu Nặc không hề hối hận vì hành động kinh người của mình, cô ấy biết Âu Thừa Duẫn là người cô ấy không thể đụng đến, nhưng cô ấy chỉ muốn giúp Vận Nhi và Niệm Niệm đòi lại công bằng. "Bây giờ anh đi tìm cô ấy đi!" Vu Nặc nói địa chỉ của Vận Nhi cho anh, nói xong thì đi thẳng không hề quay đầu lại. Âu Thừa Duẫn đứng sững tại chỗ, nhìn dòng xe cộ trôi vùn vụt trước mắt, không nói rõ được sự đau đớn trên đôi má, hai cái tát này dường như cũng đã đánh thức anh, khiến anh đột nhiên cảm thấy xung quanh đều sáng lên.

Niệm Niệm, con của hai người họ tên là Niệm Niệm.

Thì ra, cho dù đã rời khỏi anh thì cô vẫn còn yêu anh, cũng giống như anh yêu cô vậy, chướng ngại vật đặt giữa hai người trước giờ đều không

phải là tình yêu!

Vận Nhi, nếu lần này tìm được em, cho dù có phải vứt bỏ tất cả anh cũng cam lòng, chỉ cần hai chúng ta ở bên nhau, anh sẽ không để ý đến bất cứ thứ gì khác.

Trong lòng Âu Thừa Duẫn ra quyết định, anh yêu cô, yêu tất cả mọi thứ thuộc về cô, nếu Vận Nhi vẫn có chấp với nỗi hận dành cho Kiều Sa, anh nguyện lòng nghe theo sự ích kỷ của cô, chỉ cần có thể giữ cô lại, anh có thể buông hết mọi thứ!

"Tín, giúp tôi đặt chuyến bay sớm nhất tới Provence!" Âu Thừa Duẫn lập tức bấm số điện thoại của Tín, bây giờ mỗi giây mỗi khắc anh đều chờ không nổi, sau khi biết cô đang ở nơi nào, anh chỉ hận không thể lập tức bay tới bên cạnh cô! Anh muốn nhìn xem dáng vẻ đứa bé của hai người như thế nào, tại sao cô lại không nói cho anh biết...

"Anh hai?" Lúc Vận Nhi nhận được điện thoại của Hứa Minh Phong thì Niệm Niệm đang nằm úp sấp trên giường chơi với bộ đồ xếp gỗ của cô bé, Vận Nhi ở bên cạnh nhìn cô bé, nghe được giọng nói vui mừng của Hứa Minh Phong: "Vận Nhi, em định bao giờ thì trở về?"

Vu Nặc không nói gì với cô, nhưng Vận Nhi biết rõ cả hai người họ đều mong cô trở về, mà cô cũng đã nghĩ xong xuôi rồi, cho dù có gặp lại Âu Thừa Duẫn cũng không sao cả, bây giờ trong lòng cô đã trở nên bình tĩnh, may mà trước đó hai người còn chưa phục hôn, trong lòng cô không có gì vướng mắc, bây giờ cô đã có Niệm Niệm, cũng không còn so đo gì nữa. Nói đến Kiều Sa, cô đã không còn hận bà, nhưng cũng sẽ không tha thứ cho bà.

"Em sẽ trở về trước hôn lễ của hai người, chúc mừng anh hai nhé!" Vận Nhi cười khẽ, Hứa Minh Phong và Vu Nặc đều là những người cô thân thiết

nhất, cô không muốn hai người họ phải tiếc nuối, cũng không muốn để cho bản thân phải tiếc nuối, cho nên cô quyết định về nước.

"Vậy lúc nào em về thì gọi cho anh, anh đi đón em!" Sau khi biết tình cảnh của Vận Nhi, Hứa Minh Phong lại càng quan tâm tới cô nhiều hơn, cô và Hứa Tâm Lam thân như chị em ruột, quan hệ với Vu Nặc cũng tốt, đương nhiên anh ta cũng coi cô như em gái của mình.

"Vâng, em biết rồi ạ, cảm ơn anh hai!" Vận Nhi cúp điện thoại, thân hình bé nhỏ của Niệm Niệm đang nằm úp sấp cạnh mép giường, Vận Nhi hoảng hồn đi đến ôm lấy cô bé vào ngực, đau lòng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé: "Cực cưng à, con muốn hù chết mẹ sao?"

Cô không thể để cho Niệm Niệm phải chịu bất kỳ chút tổn thương nào, cô bé còn nhỏ như vậy, cái gì cũng không hiểu, nhưng Vận Nhi vẫn luôn bảo hộ cô bé vô cùng cẩn thận. Hiện giờ đường nét trên khuôn mặt cô bé càng lúc càng rõ ràng, lúc nhìn vào có thể dễ dàng nhìn thấy bóng dáng của một người khác.

Bàn tay nhỏ bé của Niệm Niệm nắm lấy mấy sợi tóc của cô rơi ở trên cổ, miệng lẩm bẩm "ba, ba*".

* "ba" là âm thanh khi hai môi cánh môi bập vào nhau rồi tách ra, không giống với cách phát âm từ "cha" trong tiếng Trung

Vận Nhi bật cười nhìn cô bé bật ra từng tiếng một, không biết cô bé đang nói cái gì.

"Niệm Niệm, sau này chúng ta sẽ không rời xa nhau, có được không?" Vận Nhi hôn lên đôi má bóng loáng của cô bé, da thịt cô bé trơn mịn, trắng nõn giống hệt cô. Niệm Niệm dường như đã quen với kiểu tiếp xúc như vậy, hai tay ôm lấy cổ cô, không ngừng cười khanh khách. Mỗi lần nghĩ đến tên của cô bé, Vận Nhi đều không kiềm được mà rưng rưng nước mắt. Hường Niệm, mong nhớ...

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 240: Lại Bỏ Lỡ Nhau

Editor: Linh Vũ

Ngày hôm sau, Vận Nhi đưa Niệm Niệm lên máy bay về nước, đối với thôn trang xinh đẹp mà cô đã từng sống mười mấy tháng này, trong lòng cô có một loại cảm giác lưu luyến không nói nên lời, chờ hôn lễ của Vu Nặc và Hứa Minh Phong kết thúc, cô vẫn muốn trở lại sinh sống ở nơi này.

"Niệm Niệm, mẹ đưa con về nhà nhé?" Vận Nhi ôm hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của Niệm Niệm, trong lòng có chút hỗn loạn, bây giờ trở về nơi khiến cô vừa yêu vừa hận kia, cô cũng không thể đảm bảo được có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không.

Chỉ cần Niệm Niệm còn ở bên cô, cô sẽ có dũng khí đối mặt với tất cả mọi chuyện!

Niệm Niệm dường như có thể nghe hiểu những lời Vận Nhi nói, hai bàn tay nho nhỏ vỗ vào nhau, cười thoải mái.

Cũng vào ngày đó, Âu Thừa Duẫn bay đến Provence, lòng đầy chờ mong được gặp lại Vận Nhi, căn bản không hề biết rằng Vận Nhi đã lên máy bay về nước, trên bầu trời có hai chiếc máy bay lướt qua nhau, giống hệt như hai đường thẳng không có giao điểm, vẽ ra hai đường cong đẹp đẽ, bay về hai mảnh trời cách xa nhau.

Vận Nhi không thông báo cho Hứa Minh Phong tới đón, thậm chí cô còn không nói cho Vu Nặc biết chuyện cô đã về nước. Lúc đặt chân xuống sân bay, đối với thành phố đã lâu chưa trở lại này, cô có một loại cảm giác thân

thiết khó diễn tả bằng lời. Niệm Niệm đã ngủ thiếp đi trong ngực cô, Vận Nhi một tay ôm cô bé, một tay kéo va ly hành lý ra khỏi sân bay, ánh nắng mùa xuân vô cùng tươi đẹp, chiếu lên làn da trắng nõn của cô lại càng trở nên mê hoặc.

Vận Nhi tìm một khách sạn ít người để ý để vào ở, cô không muốn dính dáng gì đến Âu Thừa Duẫn nữa, đối với những người hoặc những vật có liên quan đến anh, cô đều không muốn tiếp xúc, cô còn nhớ rõ lần trước lúc cô mang Tâm Nhi trở về, anh nhanh chóng tìm được cô là nhờ quan hệ của Mẫn Thiên Hữu, bây giờ cô không muốn bị bất kỳ người nào quấy rầy như thế nữa.

Sau khi sắp xếp xong xuôi, Vận Nhi ôm lấy Niệm Niệm về phòng, cô không dám một mình rời đi, bởi vì mỗi lần tỉnh dậy cô nhóc này sẽ khóc một hồi lâu. Vận Nhi cất hành lý, tắm rửa một chút, ngồi máy bay trong khoảng thời gian dài khiến cô hơi mệt, nhìn thấy Niệm Niệm không có dấu hiệu tỉnh giấc thì ôm lấy cô bé rồi dần ngủ thiếp đi.

Vận Nhi tỉnh dậy là do bị đánh thức bởi tiếng khóc của Niệm Niệm, cô đoán chắc cô bé đói bụng rồi, vì vậy cô rời giường đi lấy bình sữa đã chuẩn bị trước, bỏ vào một lượng sữa bột vừa phải rồi cho cô bé ăn no, lại nhìn thời gian, ngày mai là hôn lễ của Vu Nặc và Hứa Minh Phong rồi. Vận Nhi nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã sắp tối, cô không gọi điện thoại cho Vu Nặc, quyết định sẽ cho cô ấy một niềm vui bất ngờ vào ngày mai!

Không biết có phải vì lạ giường hay không mà cả đêm Niệm Niệm đều không ngủ ngon, Vận Nhi cũng bị cô bé nháo cho không ngủ yên được, đành phải ôm cô bé vào lòng rồi tựa vào đầu giường, dỗ cho cô bé ngủ, đến sáng sớm thì cả hai cánh tay cô cũng mỏi nhừ.

Cô thay một chiếc váy chiffon dài màu xanh da trời, khoác thêm một chiếc áo gió vàng nhạt bên ngoài, dưới chân đi boots, bởi vì vẫn đang là mùa

xuân nên thời tiết rất ấm áp, Vận Nhi trang điểm nhẹ rồi ôm Niệm Niệm đi đến giáo đường.

Lúc Vận Nhi xuất hiện, Hứa Minh Phong đang đứng ở chính giữa giáo đường chờ cô dâu của mình, lúc nhìn thấy Vận Nhi thì trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, anh ta cho rằng cô không về không kịp, không ngờ cô lại đến đúng lúc như vậy, Vu Nặc vẫn đang trang điểm ở tầng trên, Vận Nhi cũng không đi lên tìm cô ấy, lơ đãng bắt gặp một đôi mắt xanh lam đang nhìn mình.

"Vận Nhi... Thật sự là em sao?" Thương Nhĩ Kỳ còn cho rằng mình đã nhìn lầm, lúc nhìn đến đứa bé chừng hơn nửa tuổi trong lòng Vận Nhi thì anh ta có chút không tin nổi vào hai mắt mình, sau khi Âu Thừa Duẫn gặp chuyện ngoài ý muốn thì cô cũng mất tích, thậm chí đến cả tư cách đi tìm cô anh ta cũng không có, bởi vì từ trước đến giờ cô đều không cần anh ta.

"Nhĩ Kỳ, đã lâu không gặp!" Vận Nhi cười nhàn nhạt, cô vẫn xinh đẹp hết như trước đây, chỉ là trên khuôn mặt có thêm nét thành thực của người đã làm mẹ, lúc Thương Nhĩ Kỳ nhìn tới Niệm Niệm trên tay cô, Niệm Niệm chớp chớp đôi mắt to nhìn cô chăm chăm, miệng ngậm lấy ngón tay mình, Vận Nhi cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô bé rồi gật gật đầu.

"Cô bé này là..." Thực ra Thương Nhĩ Kỳ chỉ liếc mắt một cái cũng đã nhìn ra đây là con gái của Âu Thừa Duẫn, bởi vì khuôn mặt cô bé y hệt Âu Thừa Duẫn, biết hai người họ đã có con, anh ta lại có phần khó tiếp nhận, cho đến tận bây giờ anh ta vẫn chưa quên được cô gái trước mặt này!

"À, con bé tên là Niệm Niệm, là con gái em!" Khóe miệng Vận Nhi lộ ra nụ cười thỏa mãn, lúc đối mặt với Thương Nhĩ Kỳ, cô vô cùng bình tĩnh, cô vẫn luôn muốn coi Nhĩ Kỳ là bạn bè, lúc trước anh ta rất quan tâm cô, những lúc cô cần người ở bên cạnh, anh ta đã từng ở bên cô, đối xử với cô rất tốt, là cô không có phúc, không thể cùng anh ta yêu nhau, nhưng cô sẽ chúc phúc cho anh ta!

"Thật đáng yêu!" Thương Nhĩ Kỳ không cách nào tưởng tượng ra một cô bé đáng yêu như vậy chui ra từ bụng Vận Nhi là cảm giác như thế nào, Vận Nhi không đề cập đến Âu Thừa Duẫn, Thương Nhĩ Kỳ cũng thức thời không hỏi đến, nếu như bây giờ cô vẫn còn một mình, anh ta thật sự rất muốn...

Vận Nhi nghe Hứa Minh Phong nói bây giờ Hứa Tâm Lam vẫn còn một mình, như vậy nghĩa là hai người họ vẫn chưa tiến thêm được bước nào, Vận Nhi cũng thấy sốt ruột thay cho họ, Tâm Lam là cô gái tốt, Nhĩ Kỳ cũng là một người đàn ông tốt, hai người họ vẫn còn cố chấp chuyện gì?

Đúng lúc Thương Nhĩ Kỳ vừa muốn mở miệng nói gì đó thì nhìn thấy Vu Nặc trong chiếc áo cưới trắng tinh từ trên tầng đi xuống, Hứa Tâm Lam đỡ cô ấy chậm rãi đi về phía trước, chỉ liếc mắt qua đã nhìn thấy Vận Nhi đang đứng bên cạnh Thương Nhĩ Kỳ, lập tức giao lại Vu Nặc cho Hứa Minh Phong rồi đi về phía Vận Nhi.

"Vận Nhi Vận Nhi, con nhóc chết tiết này, cậu đi là đi hơn một năm, cậu muốn dọa chết người ta sao!" Hứa Tâm Lam tiến lên muốn ôm lấy Vận Nhi thì phát hiện ra trong tay cô ôm một đứa bé, Hứa Tâm Lam nhìn thấy đôi mắt linh hoạt y hệt Vận Nhi thì biết ngay cô bé chính là con gái Vận Nhi.

"Cậu thì chẳng thay đổi chút nào cả!" Vận Nhi nhìn khuôn mặt Hứa Tâm Lam vẫn giống hệt như trước lúc cô đi thì giọng điệu có chút cảm khái.

"Tớ có thể ôm cô bé một chút không? Nhỏ quá đi!" Lúc Hứa Tâm Lam nhìn thấy Niệm Niệm thì trong đáy mắt lộ ra vẻ vui mừng, không ngờ rằng Vận Nhi rời đi hơn một năm như vậy cũng đã sinh một đứa bé rồi.

Vận Nhi gật đầu giao Niệm Niệm cho cô ấy, Hứa Tâm Lam vô cùng cẩn thận hôn lên trán cô bé, đầu ngón tay di chuyển trên thân thể nhỏ bé, cảm thấy có chút khó tin: "Vận Nhi à, tớ có thể làm mẹ nuôi của con bé không?"

"Được chứ, vậy Nhĩ Kỳ, anh làm cha nuôi của Niệm Niệm có được không?" Ánh mắt Vận Nhi chợt lóe lên, nhìn thấy Thương Nhĩ Kỳ đang chăm chú nhìn Niệm Niệm trong lòng Hứa Tâm Lam thì cười giảo hoạt.

Thật ra Thương Nhĩ Kỳ càng sẵn lòng bổ sung vào vị trí người cha còn khuyết thiếu của Niệm Niệm, nhưng anh ta biết Vận Nhi sẽ không cho anh ta cơ hội như vậy, anh ta tiến lên một bước tới bên cạnh cô, hơi bị động gật gật đầu, một đứa bé đáng yêu như vậy, làm gì có ai không thích?

Trong mắt Hứa Tâm Lam lóe lên chút cảm giác mất mát, nhưng nhìn tới Niệm Niệm trong lòng mình thì khóe môi lại lơ đãng nhếch lên.

Khi cả mấy người bọn họ đều yên lặng thì khúc thánh ca du dương vang lên bên tai, mọi người đưa mắt nhìn lại, một đôi vợ chồng đang đứng trước cây thánh giá, chờ nghe mục sư đọc diễn văn, cùng nhau lập lời thề, trao nhẫn cho nhau, kết thành vợ chồng!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 241: Bước Về Phía Cô Ấy Từng Chút Một

Editor: Linh Vũ

"Vận Nhi, em trở về từ bao giờ?" Sau khi hôn lễ chấm dứt, Vu Nặc ân cần hỏi han Vận Nhi, lúc cô ấy rời khỏi Provence, Niệm Niệm chỉ mới hơn một tháng, bây giờ gặp lại đã lớn như thế này liền cảm thấy rất vui.

"Em mới về hôm qua thôi ạ!"

Vu Nặc ôm lấy Niệm Niệm từ trong tay Vận Nhi, nhẹ nhàng hôn lên mặt cô bé, người đầu tiên cô bé nhìn thấy sau khi chào đời không phải là Vận Nhi mà là Vu Nặc. Vu Nặc đau lòng ôm lấy cô bé, cảm thấy có chút khó tin, tình cảm của cô ấy đối với cô bé cũng rất sâu đậm, giống như Vận Nhi đối với Tâm Nhi vậy, không cần nói ra vẫn hiểu được nhau!

Cô ấy còn nhớ rõ lúc Niệm Niệm mới sinh ra thì vừa bé vừa nhẹ tênh, thậm chí cô ấy còn không dám chạm vào, sợ làm cô bé bị thương, nâng niu sinh mệnh nhỏ trong tay cứ như đang ôm kho báu, đối với Vận Nhi, Niệm Niệm quan trọng hơn hết thảy.

"Chị, chúc chị và anh hai đầu bạc răng long!" Ánh mắt Vận Nhi nhu hòa nhìn Vu Nặc, thật lòng chúc phúc, Vu Nặc và Hứa Minh Phong có thể đến được với nhau cũng không dễ dàng, cuối cùng giữa bọn họ cũng không còn chướng ngại, hai người còn có một đứa con gái vô cùng đáng yêu, có thể trở thành một gia đình hạnh phúc là điều đương nhiên.

"Vận Nhi, có lẽ Âu Thừa Duẫn đang đi tìm em đấy!" Hôm nay khi nhìn thấy Vận Nhi xuất hiện, Vu Nặc liền đoán được Âu Thừa Duẫn và cô lại bỏ

lỡ nhau, có lẽ đây là duyên phận, bọn họ lại lướt qua nhau lần nữa, Vu Nặc có chút hối hận, nếu ngày đó cô ấy không nói cho Âu Thừa Duẫn biết rằng Vận Nhi ở Pháp, chắc hẳn hôm nay họ đã có thể gặp nhau.

"Cái gì?" Thật ra hôm nay Vận Nhi cũng không nhìn thấy Âu Thừa Duẫn, cô còn tưởng rằng anh chưa tới, không ngờ rằng...

"Chị, làm sao anh ấy biết..."

"Là chị nói, hôm nay cậu ấy không tới, chắc là đã sang Pháp, Vận Nhi, em có trách chị không, chị cảm thấy em nên cho cậu ấy một cơ hội, Niệm Niệm cũng cần có một người cha!" Vu Nặc có thể hiểu tâm tình Vận Nhi lúc này, cũng giống như cô ấy trước đây, tuy một mình cùng với đứa bé vẫn có thể sống tốt, thế nhưng rốt cuộc vẫn không thể coi như không tồn tại phần tình cảm nồng nhiệt từ tận đáy lòng kia. Cô ấy nhìn ra được hai người họ thật lòng yêu nhau, chỉ cần hai người yêu nhau, không có gì là không thể vượt qua được.

"Sẽ không đâu, em đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, em biết em cần gì, chị, chị không cần lo lắng cho em!" Vận Nhi an ủi Vu Nặc, hôm nay là hôn lễ của cô ấy, đáng lẽ ra cô ấy nên thể hiện là một cô dâu vui vẻ. Mà cô và Âu Thừa Duẫn, cho tới bây giờ điều ngăn cách họ không phải là tình yêu, trong lòng bọn họ đều rõ ràng.

Có một loại tình yêu, rõ ràng là yêu nhau, nhưng lại không thể không buông tay...

"Ừ, em biết là tốt, nhưng hiện tại em có thể tự lo liệu được không? Nếu không thì ở lại đây với chị đi!" Sau khi kết hôn, Vu Nặc và Hứa Minh Phong sẽ chuyển ra ngoài, mang theo Tâm Nhi. Tâm Nhi cũng cực kỳ nhớ Vận Nhi, bây giờ biết Vận Nhi đã có em bé, cứ nằng nặc đòi gặp em gái cho bằng được.

"Không cần, em sẽ về nhà, em muốn về thăm bố mẹ!" Vận Nhi uyển chuyển cự tuyệt, trong lòng cô vẫn nhớ đến Tô Viễn Hàng và Hạ Uyển Như, còn có Tô Thượng Đông, cho dù như thế nào thì nhà họ Tô vĩnh viễn là nhà của cô, cô vẫn nhớ rõ người nhà họ Tô đã đối xử với cô như con ruột, cũng không thể bởi vì Tô An Huệ làm những chuyện như vậy mà giận lây sang họ.

"Ừ, vậy cũng được!" Vu Nặc một mực muốn nghĩ cách giữ Vận Nhi ở lại, hy vọng lúc Âu Thừa Duẫn trở về có thể nhìn thấy cô ngay, cô ấy không hy vọng bọn họ lại bỏ lỡ nhau lần nữa.

Tiệc cưới còn chưa kết thúc, Niệm Niệm đã khóc loạn cả lên, Vận Nhi đỡ thế nào cũng không được, chỉ đành tạm biệt Vu Nặc mà đi trước, đêm nay Niệm Niệm khóc rất nhiều, không biết vì sao, ngay cả Vận Nhi cũng đột nhiên rất muốn khóc. Ở nơi này, cô chợt cảm thấy rất cô đơn...
đjendānlequydon "Vận Nhi, em ở đâu? Anh đưa em đi!" Thương Nhĩ Kỳ từ phía sau đi đến, thấy Vận Nhi ôm Niệm Niệm thì muốn giúp cô chia sẻ một chút, nhưng Niệm Niệm sợ người lạ, chỉ cần người lạ ôm một hồi sẽ khóc.

"Sao anh lại ra đây rồi? Không cần đâu, em ngồi taxi là được!" Vận Nhi xoay người nhìn đôi mắt sáng như thạch lam trong màn đêm, ánh mắt lóe ra.

"Sao lại không cần, anh đưa em đi, chờ anh một lát!" Thương Nhĩ Kỳ liền cởi tây trang trên người, che cho Niệm Niệm, Vận Nhi cảm kích nhìn anh ta, khi nhìn thấy bóng dáng cao lớn đứng bên cửa xe, mặc dù hơi do dự nhưng vẫn ngồi xuống.

Trong xe mở điều hoà, chỉ chốc lát, Niệm Niệm đã ngủ thiếp đi, không biết có phải sợ đánh thức nó hay không mà Vận Nhi không mở miệng nói chuyện, Thương Nhĩ Kỳ cũng trầm mặc, mãi đến khi tiễn Vận Nhi về khách sạn, Vận Nhi lấy áo trên người Niệm Niệm xuống: "Nhĩ Kỳ, hãy đổi

xử tốt với Tâm Lam, bỏ lỡ rồi thì sẽ vĩnh viễn mất đi, đừng để bản thân phải hối hận!"

Vận Nhi nhanh chóng mở cửa xe ra ngoài, Thương Nhĩ Kỳ nhìn bóng dáng cô rời đi, thậm chí anh ta còn không kịp mở miệng giữ cô lại, anh ta chưa từng hối hận vì đã bỏ lỡ Tâm Lam, đơn giản vì anh ta chưa từng nghĩ sẽ có được cô ấy, mà mất đi Vận Nhi, anh ta mới thật sự thấy hối hận!

Cô vĩnh viễn không hiểu được lòng anh, không biết rằng trước giờ anh đều chỉ vì cô mà dừng lại...

Hứa Tâm Lam thấy Thương Nhĩ Kỳ vì theo đuổi Vận Nhi bỏ mình lại, ngay lúc hai người họ một trước một sau rời đi, cô ấy tự nhủ bản thân nên tỉnh mộng đi!

Ánh mắt anh ta chưa từng vì cô ấy mà dừng lại, dù cho không có Vận Nhi, anh ta cũng không bao giờ liếc mắt nhìn cô ấy một cái...

Giữa bọn họ chỉ có một đêm sai lầm kia!

Sau khi Âu Thừa Duẫn đuổi tới Provence mới biết được Vận Nhi đã rời đi hai ngày, anh đến chỗ cô đã ở, nơi đó còn dì giúp việc vẫn ở lại trông biệt thự, Âu Thừa Duẫn liền mua lại căn biệt thự đó, lúc biết cô đã trở về, anh đột nhiên cảm thấy đau đớn, anh và Vận Nhi, từ trước tới giờ đều là anh đuổi cô chạy, biết đến bao giờ cô mới dừng lại chờ anh một lần, cho dù cô không quay lại, chỉ cần đứng yên một chỗ chờ anh, anh nhất định sẽ đuổi theo, vì yêu cô, anh đã vứt bỏ tôn nghiêm, vứt bỏ quyền vị, thậm chí vứt bỏ cả linh hồn...

Không ở lại lâu, Âu Thừa Duẫn lập tức trở về nước, ba ngày không ngủ không nghỉ đi máy bay, cả người tiều tụy không chịu nổi, nhưng nghĩ đến chuyện sắp được gặp cô rồi, anh liền trở nên mong đợi. Vận Nhi, bây giờ chúng ta không cần lại xa nhau nữa!

Hạ Uyển Như từ trong thăm mỹ viện đi ra, lúc nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ngay trước mắt mình thì kích động tiến lên ôm lấy cô: "Vận Nhi, là con sao? Rốt cuộc con đã về rồi!"

Trước giờ vẫn luôn là một câu này, không hề có ý trách cứ. Vận Nhi nhìn dung nhan Hạ Uyển Như càng ngày càng già nua, trong lòng cảm thấy cực kỳ áy náy, cô không phải là người tốt, ngoại trừ việc khiến cho bọn họ phải lo lắng, cái gì cô cũng không thể cho họ, cho dù là Tô Viễn Hàng từng dùng cô như món đồ trao đổi lợi ích, Vận Nhi cũng không oán hận, bởi vì bọn họ đều là người thân của cô.

"Mẹ, có thể nói cho con biết bà ấy được an táng ở đâu không?" Vận Nhi run rẩy hỏi, người đó rất quan trọng với cô, cho dù cô muốn quên đi, nhưng đó vẫn là người mẹ đã sinh ra cô.

Trừ bỏ cái tên kia, toàn bộ những thứ khác đều khiến cô thấy xa lạ, Vận Nhi nghĩ đến Hương Chi Lan, trong lòng cảm thấy đau đớn...

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 242: Mặt Đối Mặt

Vận Nhi đi tới khu nghĩa trang tưởng niệm, càng đi về phía trước, lòng cô càng nặng nề, lúc Hạ Uyển Như nói Âu Thừa Duẫn đã an táng mẹ cô ở nơi này, cô có chút cảm động không nói nên lời.

Thì ra ngay từ ban đầu, anh đã thâm lặng vì cô mà làm những việc này, thế nhưng trước giờ cô lại chưa từng phát hiện ra!

"Mẹ. . ." Vận Nhi ôm Niệm Niệm ngồi trước mộ Hương Chi Lan, ảnh chụp trên bia mộ là một người phụ nữ xinh đẹp, giữa trán bà và Vận Nhi có vài phần tương tự, chỉ cần liếc mắt một, Vận Nhi liền nhận ra bà.

Hiện tại cô có Niệm Niệm mới biết được ý định kiên trì sinh ra cô của bà vĩ đại đến mức nào, cô đã từng hận bà, vì sao sinh ra cô rồi lại khiến cô chịu khổ như thế này, chỉ khi đã làm mẹ, Vận Nhi mới hiểu được rằng trên đời này không có người mẹ nào không thương con mình.

"Mẹ, con xin lỗi!" Bởi vì cô luôn luôn trốn tránh, luôn luôn oán hận, chưa từng đứng ở lập trường của bà mà suy nghĩ, Vận Nhi đặt bó hoa cẩm chướng đỏ trước bia mộ, dường như Niệm Niệm cũng có thể cảm nhận được, bất an giật giật thân thể, gào khóc lên.

"Niệm Niệm ngoan, đừng khóc!" Vận Nhi ru đứa trẻ trong lòng, nhưng Niệm Niệm càng khóc lớn hơn, Vận Nhi chỉ đành bất đắc dĩ đứng ở nghĩa trang một lát, khắc sâu khuôn mặt Hương Chi Lan vào trong đầu, sau đó mới ôm Niệm Niệm đi ra ngoài.

"Anh cả?" Cô vừa đi đến cổng lớn thì nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu trắng đỗ ở ven đường, Vận Nhi chỉ cần liếc mắt một cũng có thể nhận ra người tới là Tô Thượng Đông, đoán chắc là anh ta đến đón cô về nhà, Vận Nhi vốn cũng định về nhà họ Tô một chuyến, thấy Tô Thượng Đông không xuống xe, cô liền đi tới.

Tô Thượng Đông nhìn Niệm Niệm trong lòng cô, khuôn mặt tuấn tú vẫn hết sức lạnh lùng, thấy Vận Nhi đã ngồi lên xe thì nhàn nhạt hỏi han: "Mấy tháng rồi?"

"Gần bảy tháng rồi!" Vận Nhi cúi đầu, thành thật trả lời, Niệm Niệm nhìn Tô Thượng Đông lại không sợ hãi, Tô Thượng Đông nhìn cặp mắt to hệt như Vận Nhi, nặng nề lên tiếng: "Về nhà!"

Niệm Niệm đến, nhà họ Tô càng vui mừng, đã rất lâu rồi chưa từng náo nhiệt như vậy, lúc nhìn thấy Niệm Niệm, Tô Viễn Hàng có vẻ cực kỳ kích động, từ sau khi mừng thọ ông, Vận Nhi vẫn không về thăm, trong lòng cô cũng vô cùng áy náy, Tô Viễn Hàng nuôi cô hai mươi mấy năm, cho dù không kể đến công ơn nuôi dưỡng kia thì cô cũng không nên không chào mà biệt, nhưng tình huống lúc đó như vậy, cô thật sự không còn lựa chọn nào khác. d.đ.l.q.đ

Cô không thể nghe theo sự sắp xếp của Tô Viễn Hàng, cô chỉ xem Tô Thượng Đông là anh cả, sẽ không có bất cứ loại tình cảm nào khác xen lẫn vào.

"Vận Nhi, sau này ở lại nhà đi, một mình con nuôi nấng Niệm Niệm cũng không dễ dàng!" Tô Viễn Hàng nhìn Niệm Niệm, cô bé rất giống bộ dạng Vận Nhi lúc được đưa đến nhà họ Tô năm đó, đối vừa đưa con gái này, ông luôn rất cưng chiều, cô cũng hiểu chuyện nhu thuận, đôi khi so với Ân Huệ ông còn thấy hài lòng hơn, nghĩ đến những chuyện Tô Ân Huệ gây ra cho Vận Nhi, ông vô cùng đau đớn.

Vận Nhi muốn từ chối, nhưng nhìn Hạ Uyển Như và Tô Viễn Hàng nhiệt tình như vậy, cô quyết định tạm thời cứ ở lại vài ngày trước đã, sau đó sẽ đưa Niệm Niệm quay lại Provence, nếu cứ tiếp tục ở đây lâu, cô sợ mình sẽ không đủ quyết tâm rời đi như lúc trước nữa.

Từ sau khi đưa Vận Nhi trở về, Tô Thượng Đông không nói câu nào, cơm nước xong liền vào thư phòng, mãi vẫn không ra ngoài. Vận Nhi vì chuyện của Tô Ân Huệ mà thấy có lỗi với nhà họ Tô, cô ta mới là con của bọn họ, nhưng lại vì cô mà hiện giờ đang bị giam trong tù.

Trước giờ cô đều không biết Âu Thừa Duẫn vì cô mà làm những việc gì, tới tận hôm nay mới hiểu ra một chút.

"Anh..." Vận Nhi giao Niệm Niệm cho Hạ Uyển Như rồi tới thư phòng, sau khi Tô Thượng Đông lên tiếng mới đẩy cửa đi vào.

Vận Nhi cẩn thận đi đến trước mặt Tô Thượng Đông, không biết vì sao, lúc đối mặt anh ta, cô cảm giác phía trước bọn họ có một tầng ngăn cách.

"Làm sao vậy? Vẫn chưa quen sao?" Tô Thượng Đông đã quen lạnh nhạt, nhưng giấu không được sự quan tâm đối với cô.

Vận Nhi gật gật đầu, trước đây, anh cố ý xem nhẹ phần rung động trong lòng, kể từ lúc Vận Nhi đồng ý ở bên Âu Thừa Duẫn, anh ta đã biết cô mãi mãi chỉ có thể là em gái của anh ta. djen~đan`le^quy'đ0n

"Anh cả, bao giờ chị ấy có thể ra tù?" Lúc Vận Nhi mất đi đứa bé thứ hai đã từng rất hận cô ta, nhưng dù sao cô ta vẫn là chị của cô, cho dù cô ta đã từng bày mưu để hãm hại cô thì cô cũng không có ý định sẽ lấy phương thức như vậy để trừng phạt cô ta.

Hiện tại biết là do Âu Thừa Duẫn làm, cô lại càng thêm mâu thuẫn, nếu chỉ là vì cô, sao anh lại không nghĩ tới chuyện hỏi thăm ý kiến của cô? Thế

nhưng Vận Nhi không biết, những việc mà Âu Thừa Duẫn làm cho cô không chỉ có như thế...

"Có lẽ cả đời cũng ra không được, Vận Nhi..." Tô Thượng Đông nói đến Ân Huệ thì vẻ mặt liền lạnh đi, anh ta biết Ân Huệ sai, nhưng cái giá Âu Thừa Duẫn bắt cô ta trả cũng quá lớn, cả đời sau đều ở trong tù, đời này của cô ta coi như chấm hết.

Anh ta đã từng đi tìm Âu Thừa Duẫn, thậm chí còn tìm Âu Dương, chỉ là Vận Nhi đi rồi, Âu Thừa Duẫn lại càng không nhân từ nương tay.

"Là Âu Thừa Duẫn làm sao? Anh ấy..." Vận Nhi nhìn thấy vẻ mặt Tô Thượng Đông bất đắc dĩ, càng có thể cảm thấy anh ta đang bất lực. Năng lực lớn như vậy, ngoại trừ Âu Thừa Duẫn thì làm gì còn ai?

"Vận Nhi, em có thể tha cho Ân Huệ không? Anh biết nó có lỗi với em, nhưng nó chịu khổ cũng quá nhiều, nếu có thể em hãy cho nó thêm một cơ hội đi!" Tô Thượng Đông nhìn cô, nói đến cùng thì cũng đều vì chữ tình, nếu cô chưa từng yêu Âu Thừa Duẫn thì sẽ không có những bi kịch này, cũng sẽ không để cho mình rơi vào hoàn cảnh đấy.

"Em..." Vận Nhi có thể hiểu ý tứ của Tô Thượng Đông, anh ta muốn cô đi tìm Âu Thừa Duẫn sao?

Nhưng khi rời đi cô đã hạ quyết tâm sẽ không chủ động trở về tìm anh, ngay cả Tô Viễn Hàng cũng chưa từng mở miệng nói Vận Nhi đi tìm anh, Tô Thượng Đông càng không có tư cách.

Vận Nhi và Ân Huệ đều là em gái anh ta, cho dù không kể đến phần tình cảm kia thì anh ta vẫn rất yêu thương Vận Nhi, Ân Huệ bị như vậy đều là đáng tội, anh ta cũng không muốn làm khó Vận Nhi, lúc này còn có thể nghe cô gọi một tiếng anh cả, anh ta cũng nên vừa lòng rồi.

Ở nhà họ Tô, Vận Nhi không hề nhắc đến Tô Ân Huệ, dưới sự nài nỉ của Hạ Uyển Như, cô ở lại mấy hôm.

Sau khi Vận Nhi trở lại nhà họ Tô, Vu Nặc có đến tìm cô một lần, nói rằng Tâm Nhi đã chuyển trường, khu công viên mộng ảo trong thôn Hoàn Vũ mà lúc trước hai người từng sống đã xây dựng xong, Vận Nhi rất muốn quay lại đó xem thử.

Chiếc Bentley màu bạc thổi tung một đám bụi, dừng lại ven con đường nhỏ mọc đầy cây cỏ, Âu Thừa Duẫn duỗi chân ra, ánh mắt nhìn đến ngôi trường học kia, không nói nên lời.

Bỗng nhiên, Âu Thừa Duẫn phát hiện bóng dáng nhỏ xinh trên bãi cỏ xanh um, một đứa bé đang hưng phấn bò lên phía trước, mà ở phía sau đứa bé, bóng dáng từng xuất hiện trong mơ biết bao nhiêu lần hiện lên rõ ràng trước mắt anh.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 243: Muốn Ôm Lấy Cô

Chỉ cần Vận Nhi ngẩng đầu là có thể nhìn thấy anh đứng ở đối diện.

Trong lòng Âu Thừa Duẫn nổi lên sóng to gió lớn, sau khi từ Pháp trở về, biết Vận Nhi ở trong thành phố này, sợ dĩ anh không đi tìm cô là vì muốn cho cô thời gian chuẩn bị tâm lý, lần này tìm được cô thì anh sẽ giữ cả đời!

"Niệm Niệm, sao lại bò như thế, trên đất bẩn lắm!" Chỉ mới rời mắt một lát mà cô bé đã bò ra tận đây, Vận Nhi vội đi lên ôm lấy cả người cô bé, lại phui sạch vụn cỏ dính trên tay cô bé, Niệm Niệm mất hứng nắm tóc Vận Nhi bày tỏ kháng nghị.

Vận Nhi ôm lấy Niệm Niệm, lúc này nhìn thấy một người quen, cô chỉ qua chào hỏi một cái, lúc trở về đã thấy cô nhóc này bò một đoạn xa rồi.

Âu Thừa Duẫn nhìn đứa bé trong lòng Vận Nhi, có cảm giác thỏa mãn không thể dùng lời nói mà hình dung được, đứa nhỏ kia là con gái anh sao?

Anh không dám tin tưởng, sinh mệnh gắn chặt anh và Vận Nhi đã chào đời rồi.

"Tổng giám đốc Âu, ngài đã tới?" Hiệu trưởng Trần nhìn thấy bóng dáng Âu Thừa Duẫn, cung kính nghênh đón, lại theo ánh mắt anh nhìn về phía Vận Nhi cách đó không xa, cũng nhận ra cô. Ông ta vừa định gọi Tô Vận Nhi, lại thấy Âu Thừa Duẫn ngăn lại. d.đ.l,q,đ

"Không cần gọi, tôi nhìn một chút, ông có việc thì cứ đi trước đi!" Ánh mắt Âu Thừa Duẫn vẫn đang nhìn Vận Nhi và Niệm Niệm không rời, cho nên khi hiệu trưởng Trần xuất hiện, anh có chút tức giận.

"Vâng!" Hiệu trưởng Trần hiểu ý, thức thời đi sang một bên.

Vận Nhi lấy khăn tay lau sạch sẽ cho Niệm Niệm, ôm đứa bé xoay một vòng, liền nhìn thấy trước mắt xuất hiện một bóng đen, cô còn chưa kịp hô, Niệm Niệm đã rơi vào một vòng tay ấm áp."Vận Nhi, bảo bố, rốt cuộc anh cũng gặp được em rồi!" Giọng Âu Thừa Duẫn khàn khàn, lúc Vận Nhi nghe thấy giọng nói quen thuộc thì cả người cứng ngắc.

Cô không phải không nghĩ tới việc gặp lại anh, nhưng sau khi cô quyết tâm rời đi, anh còn có thể xem cô như bảo bối nâng ở trong lòng bàn tay sao?

"Âu Thừa Duẫn?" Vận Nhi không dám lớn tiếng, xác định hương vị quen thuộc này là của Âu Thừa Duẫn, Vận Nhi mới nhận ra, thì ra cô vẫn còn nhớ rõ về anh như vậy!

"A... Ừm..." Lúc Âu Thừa Duẫn ôm lấy Niệm Niệm, khuôn mặt nhỏ nhắn của Niệm Niệm đỏ lên, Vận Nhi thấy kinh ngạc, có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy cha, loại này máu mủ tình thâm thông linh khiến nó cảm thấy quen thuộc.

"Anh... buông tay ra!" Thấy Niệm Niệm không khoẻ, Vận Nhi run rẩy mở miệng, Âu Thừa Duẫn nhanh chóng buông ra, nhìn Niệm Niệm đang nhăn nhó, nhịn không được muốn chạm vào.

"Anh có thể ôm con bé không?" Âu Thừa Duẫn khẩn trương nhìn Vận Nhi, rất sợ cô lắc đầu, tất cả nhiệt tình của anh lúc này đều đã biến mất.

Vận Nhi cắn môi, nhìn vẻ mặt chờ mong của anh, cô không đành lòng cự tuyệt, lại nghĩ đến quan hệ của bọn họ, sợ có chuyện xảy ra, Vận Nhi liền

ôm Niệm Niệm lui về phía sau một bước: "Nó là con của em!"

Là cô ngậm đắng nuốt cay sinh ra Niệm Niệm, lúc này cô càng không muốn đưa nó cho Âu Thừa Duẫn.

"Vận Nhi, anh chỉ muốn ôm nó một cái, nó cũng là con của anh..." Âu Thừa Duẫn chăm chú nhìn cô, thấy trong mắt cô chứa thù hận, cô còn chưa tha thứ sao?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 244: Giữa Hai Người Còn Có Niệm Niệm Ngăn Cách

Editor: Linh Vũ

"Không, nó không phải của anh!" Vận Nhi biết Âu Thừa Duẫn là người thông minh, nhưng là trong tiềm thức cô cũng không hy vọng anh và Niệm Niệm có nhiều tiếp xúc, cô càng không thể để cho anh xen vào cuộc sống bọn họ.

Vận Nhi ôm chặt Niệm Niệm, Âu Thừa Duẫn ôm chặt cô từ phía sau, khẽ ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên người cô, cảm thấy bản thân đang sống lại.

"Đừng bỏ đi nữa được không? Vận Nhi, cái gì anh cũng đồng ý với em, anh không cần gì, chỉ cần em!" Âu Thừa Duẫn ôm lấy eo cô, cảm tựa trên vai, Vận Nhi cũng có thể ngửi thấy mùi nước hoa trên người anh, thứ hương vị khiến cô hoài niệm.

Nhưng tại sao cô lại còn vương vấn mùi hương của anh chứ, không dám không quay đầu lại, tự nhủ không được khóc!

Vận Nhi vùng vẫy, Âu Thừa Duẫn lại càng ôm chặt, bây giờ, bất luận như thế nào anh cũng không để cô rời xa, bởi vì bọn họ còn có một đứa bé, anh không tiếc bất cứ giá nào để giữ cô lại. djendanlequydonn

"Anh buông tay đi, em sẽ không trở về!" Vận Nhi kiên quyết, cũng không cho mình một cơ hội do dự, cô không quên bao nhiêu lần anh khiến cô tuyệt vọng.

Từ lúc đó cô đã rất hận anh rồi!

"Anh phải làm sao thì em mới tin rằng anh không thể không có em!" Âu Thừa Duẫn ở trước mặt cô vẫn luôn hèn mọn như vậy, anh vì cô mà vứt bỏ toàn bộ tự trọng, sao cô còn không hiểu?"Anh cho em Niệm Niệm, em không hận anh và Kiều Sa, chúng ta xem như huề nhau đi! Đừng dây dưa thế này nữa!" Vận Nhi kiên định, cho dù Âu Thừa Duẫn có cầu xin cũng không thay đổi.

Đây không phải là điều anh muốn!

"Niệm Niệm, cho dù là vì con, em cũng không thể để cho anh ôm con bé một cái sao?" Anh biết Vận Nhi là người thiện lương, nhưng tại sao luôn tuyệt tình với anh như vậy? Chẳng lẽ vì anh gây cho cô nhiều tổn thương? Anh nên bị trừng phạt, sau hai lần liên tiếp cô rời đi, anh không có cách nào thấy cô xuất hiện trước mắt lần nữa, lại phải cố tỏ ra như không quan tâm! Chỉ riêng đối với cô, anh đã trúng độc, chỉ cô mới giải được!

"Thừa Duẫn, cho dù là vì em, anh cũng đừng như vậy nữa, Niệm Niệm là của mình em, không liên quan tới nhà họ Âu, lúc trước mẹ anh đã làm những gì, em vĩnh viễn không quên được!" Bởi vì trong lòng có vương bận, cho nên không thể xem như không có chuyện gì xảy ra được, mặc dù biết anh đã vì cô mà làm rất nhiều chuyện, nhưng điều đó cũng không thể thay đổi được cái gì.

"Không thể quên được thì đừng quên, anh muốn em, nhất định phải là em! Tô Vận Nhi, em đừng hòng có thể thoát khỏi anh lần nữa!" Âu Thừa Duẫn bá đạo giam cầm cô, một tay ôm cô vào trong lòng, đặt lên môi cô một nụ hôn sâu.

Nụ hôn này tới quá bất ngờ, Vận Nhi thiếu chút nữa hít thở không thông, hơi thở nặng nề của anh phun trên làn da nhẵn nhụi của cô, Vận Nhi thậm

chí còn nghe thấy tiếng tim đập của anh, từng nhịp từng nhịp, chạm vào đáy lòng cô, nhói lên đau đớn.

Đôi môi mật ngọt khiến Âu Thừa Duẫn kinh ngạc, anh muốn ngừng mà không được, nhẹ nhàng hôn tiếp, như là đang trừng phạt cô đã hành hạ anh.

Âu Thừa Duẫn càng dùng lực, Niệm Niệm trong lòng Vận Nhi bắt đầu khóc thét lên, bọn họ dường như đã quên, giữa hai người, còn có Niệm Niệm ngăn cách...

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 245: Tranh Đoạt

Lúc Âu Thừa Duẫn buông ra thì lập tức ôm lấy Niệm Niệm từ trong tay Vận Nhi, Niệm Niệm rất nhỏ lại rất nhẹ, vừa được Âu Thừa Duẫn ôm thì lập tức ngừng khóc, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn Âu Thừa Duẫn, bàn tay nhỏ bé không ngừng nín lấy vạt áo anh.

"Trả lại con cho em!" Vận Nhi bị anh hôn đến mức ý loạn tình mê, thậm chí đến lúc Niệm Niệm bị anh ôm đi rồi cô mới nhận ra vừa rồi mình đã thất thần, đến lúc tỉnh táo hẳn thì rất tức giận, anh vẫn thích dùng cách thức như vậy để ép cô phải khuất phục.

"Em xem, con đang cười với anh này, Vận Nhi..." Âu Thừa Duẫn không biết phải ôm con bé như thế nào, thân hình nhỏ xíu của cô bé được anh nâng trên tay, bàn tay anh cũng không biết nên đặt vào đâu, lúc đối diện với đôi mắt trong suốt y hệt như Vận Nhi của Niệm Niệm, trong lòng anh đột nhiên vô cùng xúc động, sinh mệnh nhỏ bé này là kết tinh tình yêu của anh và Vận Nhi, anh vẫn cảm thấy có chút khó tin.

Vận Nhi nhìn thấy trên khuôn mặt tuần tú của Âu Thừa Duẫn tràn đầy sự yêu thương, ánh mắt anh lúc nhìn Niệm Niệm cũng lơ đãng lộ ra niềm vui sướng của người cha, cô có chút không đành lòng, đi đến bên cạnh anh, nhẹ giọng nói: "Nên bế như thế này..."

Cô kéo một cánh tay của Âu Thừa Duẫn đến bên hông Niệm Niệm, lại kéo tay kia của anh đặt ra sau đầu cô bé, lúc Âu Thừa Duẫn cảm nhận được nhiệt độ từ trên người Niệm Niệm truyền sang lòng bàn tay anh, trong mắt anh dâng lên cảm giác chua xót, lúc nhìn thấy đôi mắt đang cười của Vận

Nhi, anh không kìm lòng được, cúi đầu hôn lên đôi má mẫm mẫm của Niệm Niệm: "Bảo bối à, cảm ơn con!"

"Vận Nhi, trở về cùng anh được không?" Âu Thừa Duẫn ôm Niệm Niệm chuẩn bị rời đi, Vận Nhi vội vàng đuổi theo muốn giành lấy Niệm Niệm từ trong tay anh, trong lòng Âu Thừa Duẫn chợt lóe lên một ý nghĩ, chỉ cần Niệm Niệm ở trong tay anh, Vận Nhi chắc chắn sẽ đi cùng anh.

"Âu Thừa Duẫn, tại sao anh lại có thể làm như thế, mau trả lại Niệm Niệm cho em, em sẽ không về với anh!" Vận Nhi gấp đến mức sắp bật khóc, đây không giống với tác phong của anh, sao anh có thể đưa Niệm Niệm của cô đi, bây giờ Niệm Niệm là hy vọng duy nhất của cô, chẳng lẽ anh nhất định phải để cho cô tiếp tục hận anh sao?

"Vận Nhi, em phải biết rằng, nếu như anh muốn giành lấy Niệm Niệm thì em sẽ không thể có được con bé, em đừng có ép anh, hãy đi với anh đi!" Âu Thừa Duẫn không muốn phải dùng đến cách thức tàn nhẫn như vậy để ép buộc Vận Nhi, nhưng anh cần không chỉ có Niệm Niệm mà còn muốn cô!

"Anh có ý gì? Âu Thừa Duẫn, anh là đồ khốn! Trả con lại cho em!" Vận Nhi thấy anh đã ôm Niệm Niệm lên xe, vậy mà Niệm Niệm ở trong tay anh lại không khóc không nháo, Vận Nhi cuống đến mức bật khóc, cô đuổi theo muốn ngăn cản lại, nhưng Âu Thừa Duẫn đã đặt Niệm Niệm vào ghế phụ lái, cả người anh đứng ngăn giữa Niệm Niệm và Vận Nhi, một tay chống lên cửa: "Con bé là con gái anh, tại sao anh lại không thể đưa con bé đi? Em hãy đi cùng anh đi!"

"Em không muốn, em muốn Niệm Niệm, Âu Thừa Duẫn, đừng để em phải hận anh lần nữa!" Vận Nhi lui về phía sau, muốn thoát khỏi sự giam cầm của anh, tại sao anh vẫn cứ độc đoán như vậy, thậm chí còn không để ý đến ý kiến của cô, chỉ biết dùng cách thức của mình để đoạt được thứ mình muốn, anh như vậy khiến cô không có cách nào chấp nhận được!

"Anh nói lại lần nữa, lên xe!" Âu Thừa Duẫn đã xoay người ngồi vào xe, cửa kính hạ xuống, trên mặt Vận Nhi tràn ngập sự lo lắng, nhưng cô không muốn đi cùng anh.

"Không, không, anh không thể đối với em như vậy..." Hai mắt Vận Nhi ngập nước lui về phía sau, cô không muốn lại giống như một con búp bê sứ dễ vỡ sống dưới sự giam cầm của anh!

Chỉ chớp mắt sau đó, Âu Thừa Duẫn nâng kính xe lên, chân giẫm lên chân ga, chiếc Bentley màu bạc để lại một làn khói bụi rồi biến mất trước mặt Vận Nhi.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 246: Cực Phẩm Vú Em

Editor: Linh Vũ

"Niệm Niệm, Niệm Niệm..." Vận Nhi trơ mắt địa nhìn Niệm Niệm bị Âu Thừa Duẫn mang đi, anh nói được thì làm được, thật sự đưa bảo bối của cô rời đi, Vận Nhi đuổi theo phía sau, mãi đến khi chiếc xe Bentley màu bạc mất hút nơi cuối đường, cô không cách nào nhìn thấy nữa.

Trước mắt Vận Nhi bỗng nhiên tối sầm, thân thể nặng nề ngã xuống mặt đất lạnh lẽo, cái cảm giác bất lực này còn đáng sợ hơn cả nỗi sợ hãi lúc bị bắt cóc, sao cô có thể mất con bé được, sao Âu Thừa Duẫn lại có thể tàn nhẫn như vậy?

Cả người Vận Nhi dường như đã kiệt sức, ánh mắt nhìn chăm chú về phía trước, nước mắt rơi xuống thành dòng...

"Vận Nhi, sao con lại về một mình? Niệm Niệm đâu?" Hạ Uyển Như nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Vận Nhi bước vào nhà thì tò mò hỏi han, buổi chiều cô vừa mới mang Niệm Niệm ra ngoài, tại sao lúc trở về lại chỉ còn có một mình?

"Mẹ, Niệm Niệm bị anh ấy đưa đi rồi!" Vận Nhi đau lòng nhào vào trong vòng tay của Hạ Uyển Như, khóc rống lên như đứa bé bị uất ức, trong lòng đau đớn, cô nên làm thế nào bây giờ?

Cô không muốn sẽ phải trải qua những ngày bị hành hạ tinh thần nữa, ở bên cạnh anh cô không thể hạnh phúc, tại sao anh lại phải ép cô như vậy?

"Là ai?" Hạ Uyển Như vỗ vai cô, đây là lần đầu tiên bà thấy Vận Nhi khóc lóc khổ sở như vậy, sau đó dường như bà nghĩ ra cái gì, kéo Vận Nhi ra, sốt ruột hỏi: "Niệm Niệm bị Âu Thừa Duẫn đưa đi rồi sao?"

"Vâng... Con không biết tại sao anh ấy lại xuất hiện ở đó, nhưng anh ấy vừa đến đã ôm con bé đi mất rồi..." Vận Nhi nức nở lau nước mắt trên mặt, nói đứt quãng.

"Mẹ, con phải làm sao bây giờ?" Vận Nhi biết rõ thực lực của Âu Thừa Duẫn, thật sự đúng như lời anh nói, nếu anh muốn đưa Niệm Niệm đi, cô không có cách nào có thể đoạt lại con bé, nhưng nếu không còn Niệm Niệm, cuộc đời cô còn có hy vọng gì nữa?

"Con đừng vội, cậu ta là cha của Niệm Niệm, Niệm Niệm sẽ không sao đâu, được rồi, con đừng khóc nữa!" Hạ Uyển Như dịu dàng an ủi Vận Nhi, trong lòng bà cũng hiểu, nếu như Vận Nhi không trở về bên cạnh Âu Thừa Duẫn thì đoán chắc là sẽ không thể đưa được con bé về. d~đ`l^q"đ

"Con chỉ muốn cùng Niệm Niệm sống an ổn, tại sao anh ấy lại vẫn không chịu buông tha cho con, con hận chết anh ấy..." Vận Nhi đau lòng oán trách, nhưng đối với anh cô lại không khống chế được, anh luôn có biện pháp để khống chế được cảm xúc của cô, Vận Nhi cũng cảm nhận rõ sự độc đoán của anh, điều này lại càng khiến cô chống đối anh.

"Đừng gấp, chờ anh con về rồi bảo nó đi tìm Âu Thừa Duẫn đòi Niệm Niệm về!" Hạ Uyển Như lên tiếng dỗ cô, nước mắt Vận Nhi rơi xuống không ngừng, không có Vận Nhi ở bên cạnh, một khắc cô cũng không chịu nổi.

"Vô ích thôi, anh ấy sẽ không gặp anh cả!" Vận Nhi hiểu anh, theo những lời anh nói, có lẽ cả đời này cô sẽ không thể gặp lại Niệm Niệm, vừa nghĩ đến đây, nước mắt Vận Nhi lại càng trào ra.

Trên đường đi, Niệm Niệm cực kỳ ngoan ngoãn, dường như cô bé rất hiếu kỳ, lúc nằm ở bên cạnh Âu Thừa Duẫn, cô bé mở to đôi mắt tròn vo, tò mò nhìn khắp bốn phía, có lẽ còn chưa nhận ra mẹ không ở bên cạnh.

Âu Thừa Duẫn lái xe đưa cô bé về biệt thự bên bờ biển, ở đó chỉ có hai người giúp việc phụ trách dọn dẹp nhà cửa, chỉ có buổi tối anh mới có thời gian đến đây, cho nên nơi này vẫn giữ nguyên dáng vẻ như trước khi Vận Nhi rời đi. Âu Thừa Duẫn đặt Niệm Niệm xuống chiếc giường lớn của bọn họ, cứ như vậy yên lặng nhìn cô bé, toàn bộ những ký ức từ khi cô bé ra đời cho tới bây giờ anh đều đã bỏ lỡ, lúc cô bé chào đời, anh không ở bên cạnh Vận Nhi!

"Bảo bối à, cha yêu con!" Âu Thừa Duẫn cúi xuống hôn lên khuôn mặt cô bé, trên người cô bé thoang thoảng mùi sữa đặc trưng của trẻ con khiến Âu Thừa Duẫn yêu thích đến mức không muốn buông ra, Niệm Niệm cũng đưa tay ra sờ lên khuôn mặt tuần tú của anh.

"Anh, sao anh lại ở đây, ông ngoại đã sắp tới rồi, anh..." Lúc Âu Dương đi vào thì lập tức nhìn thấy một lớn một nhỏ ở trên giường đang cười tít mắt với nhau, cô ấy xoa xoa mắt mình, lúc nhìn rõ vật nhỏ nằm trong ngực Âu Thừa Duẫn, cô ấy rất cuống cũng xác định được, thì ra là một đứa bé.

"Âu Thừa Duẫn, anh lòi đâu ra một đứa con riêng đấy?" Âu Dương sợ hãi chạy vào, lại phát hiện Âu Thừa Duẫn cười rất thần bí, nâng Niệm Niệm lên cao, sau đó đặt lên má cô bé một nụ hôn: "Con riêng gì chứ, con bé là bảo bối của anh!"

"Không đúng, đứa bé này là con anh? Lòi từ đâu ra?" Âu Dương vô cùng kinh ngạc trước tin tức này, vội vàng đến gần Niệm Niệm đang được Âu Thừa Duẫn ôm trong tay, hôn rồi lại hôn, trước giờ đều không nghĩ rằng trẻ con lại đáng yêu như thế.

"Được rồi, em đủ rồi đấy, nước miếng dính lên mặt con gái anh cả rồi!"
Âu Thừa Duẫn cứ như thế bị người ta cướp mất người yêu, ngay cả Âu Dương gần gũi với Niệm Niệm mà anh cũng có ý kiến.

Anh cũng chỉ vừa mới gặp được con gái mà thôi, sau này anh sẽ bù đắp cho Niệm Niệm mọi thứ, sẽ để cho cô bé trở thành nàng công chúa hạnh phúc nhất thế gian.

"Không đúng, con bé ở đây với anh, vậy Vận Nhi đâu?" Lúc Âu Dương tới thì phát hiện ra trong Âu viên không có người nào khác, cô ấy gọi điện thoại cho anh cũng không được, anh cũng không ở trong công ty, cô ấy chỉ nhân tiện ghé qua chỗ này, không ngờ rằng anh thật sự đang ở đây, lại còn để cho cô ấy phát hiện ra một bất ngờ như vậy.

"Vận Nhi không đồng ý đi về cùng anh, cho nên anh đưa Niệm Niệm đi!" Âu Thừa Duẫn lại ôm Niệm Niệm về, nghĩ đến Vận Nhi, trong lòng anh lại phiền muộn, anh dùng cách thức cực đoan như vậy để ép buộc Vận Nhi, chắc chắn cô sẽ lại càng hận anh?

Nhưng không sao cả, chỉ cần có thể lại được gặp cô, biết được cô ở nơi nào, anh không sợ sẽ khiến cho mình phải khổ sở lần nữa.

Hơn nữa, giữa hai người còn có Niệm Niệm, anh không tin rằng Vận Nhi sẽ tuyệt tình như trước đây, có thể liều lĩnh vứt bỏ anh!

"Ồ! Vận Nhi, chị ấy..." Chỉ cần nghĩ đến Âu Thừa Duẫn đã khổ sở như thế nào sau khi Vận Nhi rời đi, Âu Dương lại không thể đứng ở lập trường của Vận Nhi để một mực nghĩ thay cho Vận Nhi nữa, thậm chí Vận Nhi còn ích kỷ giấu diếm bọn họ mà sinh Niệm Niệm, thế nhưng cô lại không hề biết rằng Âu Thừa Duẫn đã phải vượt qua những ngày không có cô như thế nào.

Suốt hơn nửa năm, nhìn thấy Âu Thừa Duẫn từng bước một khổ sở thực hiện trị liệu khôi phục chức năng, Âu Dương đều cảm thấy bất bình thay

cho anh, tại sao anh phải trả một cái giá lớn như vậy mà vẫn không có được trái tim của Vận Nhi?

Đúng lúc này, Niệm Niệm vốn luôn ngoan ngoãn lại bỗng nhiên bật khóc, cả Âu Thừa Duẫn và Âu Dương đều không có kinh nghiệm dỗ trẻ con, không biết phải làm thế nào: "Anh, có phải con bé đói bụng rồi không?" Âu Dương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé dần đỏ ửng lên, cô bé mới hơn nửa tuổi, chỉ có thể dùng tiếng khóc để thể hiện cảm xúc.

"Vậy phải làm thế nào?" Âu Thừa Duẫn xám mặt, một người không gì là không làm được như anh đứng trước con bé lại không biết phải làm như thế nào, cô bé vẫn còn nhỏ như vậy, chỉ khóc một chút mà anh đã cực kỳ đau lòng

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 247: Giống Ai Nhiều Hơn

Editor: Linh Vũ

Âu Dương đề nghị để cho chị Ngọc đến chăm sóc Niệm Niệm, Âu Thừa Duẫn lập tức đưa Niệm Niệm về Âu viện, lúc nhìn thấy Niệm Niệm ôm được bình sữa thì liền ngừng khóc, lộ ra nụ cười trên khuôn mặt ngây thơ non nớt, trên mặt anh mới vui vẻ hơn.

Bá tước Kiều Nạp Sâm đã kết thúc toàn bộ hành trình tại Trung Quốc, không ngờ rằng trước lúc rời đi còn có thể gặp được cô công chúa nhỏ của nhà họ Âu, ông lấy miếng vàng gia truyền vẫn mang theo người đưa cho Niệm Niệm coi như quà gặp mặt, sau khi thăm hỏi Kiều Sa thì chuẩn bị quay lại Đức.

"Anh, anh đưa ông ngoại ra sân bay đi, Niệm Niệm ở đây đã có mấy người bọn em lo rồi!" Âu Dương nhìn ra Âu Thừa Duẫn không hề muốn rời khỏi Niệm Niệm, cô ấy vỗ ngực đảm bảo, lúc này Âu Thừa Duẫn mới gật đầu, lái xe đưa bá tước Kiều Nạp Sâm ra sân bay.

"Chị Ngọc, sau này trong nhà chúng ta sẽ náo nhiệt rồi!" Âu Dương sờ lên làn da mịn màng của Niệm Niệm, cười như tên trộm.

"Đúng vậy, đúng vậy, rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy điện hạ cười lên rồi, đều là công lao của cô bé con này!" Chị Ngọc nhìn thấy cô bé ôm bình sữa vui vẻ như vậy, vừa nhìn đã biết là không được uống sữa mẹ, trong lòng lại không tránh khỏi chua xót, đáng thương cho cô bé, chắc chắn Vận Nhi sinh cô bé ra đã phải chịu không ít cực khổ. djendanlêquy"đôn

"Chị nói xem Niệm Niệm giống anh tôi hơn hay là giống Vận Nhi hơn?" Âu Dương ngồi xổm trước mặt chị Ngọc, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Niệm Niệm, hỏi với vẻ mong chờ.

"Đều giống cả, nhưng vẫn giống điện hạ nhiều hơn một chút..." Trong tay chị Ngọc cầm bình sữa, thấy Niệm Niệm uống hết sữa trong bình thì mỉm cười hài lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ xinh xắn, đôi mắt to tròn giống y hệt Vận Nhi.

Bầu không khí yên bình ấm áp, chỉ là thiếu mất sự có mặt của Vận Nhi.

Lúc Âu Dương nhận được điện thoại của Tô Thượng Đông thì có chút hoài nghi, sau khi xác định thật sự là giọng của anh ta thì mới lên tiếng trả lời.

Tô Thượng Đông xác định được Niệm Niệm đang ở Âu viên thì lập tức đưa Vận Nhi đến, lúc nhìn thấy Niệm Niệm đang ngoan ngoãn nằm ngủ trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ của bọn họ lúc trước thì Vận Nhi đi tới ôm cô bé muốn rời đi.

"Vận Nhi, anh trai em không ở đây, chị không thể đưa con bé đi!" Âu Dương biết Vận Nhi chắc chắn sẽ lo lắng, nhưng nếu Âu Thừa Duẫn trở về mà không nhìn thấy Niệm Niệm thì anh nhất định sẽ nổi điên. Sau khi cân nhắc, cô ấy muốn giữ Vận Nhi ở lại đây.

Vận Nhi oán giận thoáng nhìn lên tầng ba, khi Âu Dương cản cô lại thì Tô Thượng Đông đến kéo cô ấy ra: "Niệm Niệm là của Vận Nhi, Âu Thừa Duẫn có tư cách gì mà đưa con bé đi?"

"Tôi nói anh chứ Tô Thượng Đông, thì ra trước giờ những lúc cần lợi dụng tôi thì anh mới biết nghĩ đến tôi, Âu Dương tôi trong mắt anh chỉ có chút giá trị như thế thôi sao?" Âu Dương chống nạnh, nghĩ đến chuyện Tô Thượng Đông chỉ tìm đến mình những lúc anh ta có việc thì cô ấy lại cảm thấy tức giận. d.đ.l.q.đ

"Âu Dương, em đừng trách anh ấy, là do chị muốn đến, chị không thể không có Niệm Niệm!" Sau khi ôm lấy Niệm Niệm, Vận Nhi cởi áo khoác trên người ra che cho cô bé, chuẩn bị rời đi. Cô không muốn ở lại nơi này dù chỉ là một giây một khắc.

Tô Thượng Đông thấy thế thì vội vàng đuổi theo Vận Nhi, để lại Âu Dương đứng tại chỗ trơ mắt nhìn theo.

Lúc Âu Thừa Duẫn đi, cô ấy vẫn còn ra sức đảm bảo rằng sẽ chăm nom Niệm Niệm cẩn thận, bây giờ Niệm Niệm đã bị Vận Nhi đưa đi, cô ấy phải ăn nói thế nào với Âu Thừa Duẫn đây?

"Cô chủ, chuyện này..." Chị Ngọc vừa từ tầng ba xuống thì thấy Âu Dương đang đứng ở cửa, Vận Nhi và Tô Thượng Đông thì vừa đi ra ngoài.

"Tô Thượng Đông chết tiệt!" Âu Dương oán hận nhìn theo bóng dáng đang khuất dần của bọn họ, miệng ra sức mắng chửi cái tên kia.

"Anh cả, anh đặt giúp em vé máy bay ngày mai, em muốn đưa Niệm Niệm quay lại Provence!" Vận Nhi ôm chặt Niệm Niệm, sau khi trải qua cảm giác mất rồi lại tìm được như thế này, trong lòng cô mới cảm thấy được an ủi một chút.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 248: Chờ Lại Đường Lùi

Editor: Linh Vũ

Tô Thượng Đông cởi áo vest ra choàng lên vai Vận Nhi: "Trở về rồi nói sau!"

Buổi tối, ngay cả lúc ngủ Vận Nhi cũng không dám buông Niệm Niệm ra, sợ rằng chỉ cần cô lơ là một chút lại sẽ không thấy con bé đâu nữa.

Loại cảm giác lo được lo mất này càng khiến Vận Nhi giữ vững quyết định của mình, cô nhất định phải rời khỏi nơi này, nếu không sẽ không thể đảm bảo được Âu Thừa Duẫn sẽ dùng cách nào để cướp Niệm Niệm của cô.

"Anh cả, em đã nghĩ kỹ rồi, ngày mai em sẽ đi, anh không cần phải khuyên em đâu!" Vận Nhi biết Tô Thượng Đông muốn khuyên cô ở lại, nhưng cô không thể đồng ý, hơn nửa năm qua chỉ có cô và Niệm Niệm sống cùng nhau, không có Âu Thừa Duẫn, cuộc sống cũng rất vui vẻ, cô tuyệt đối không muốn anh quấy rầy cuộc sống yên bình của mẹ con cô.

"Vận Nhi, cho dù em có đưa Niệm Niệm rời đi thì Âu Thừa Duẫn cũng sẽ có biện pháp để tìm được em, em cảm thấy nhất định phải rời đi sao? Ở lại đây, anh sẽ bảo vệ cho em và Niệm Niệm!" Tô Thượng Đông không biết phải biểu đạt tình cảm trong lòng mình như thế nào, chỉ sợ Vận Nhi sẽ hiểu lầm, anh ta lại vội vàng bổ sung thêm một câu: "Anh là anh cả của em, bảo vệ em là chuyện nên làm!"

"Không phải, anh cả à, nếu còn tiếp tục ở lại đây, em sợ bản thân em sẽ không thể tiếp tục kiên trì..." Ngày hôm qua Âu Thừa Duẫn đã khiến cô kinh ngạc như vậy, cô biết anh sẽ vì đạt được thứ mình muốn mà không từ bất cứ thủ đoạn nào, nhưng nếu cô rời đi, thật sự sẽ giống như những gì anh cả nói, anh sẽ tiếp tục bám theo cô không rời sao?

Tại sao anh lại không thể cho cô một con đường sống, không phải là không có cô thì anh vẫn sống rất tốt sao?

"Vận Nhi, em hãy tin anh, anh sẽ không để anh ta cướp được Niệm Niệm từ trong tay em!" Tô Thượng Đông biết rõ mình không thể cùng cô làm bạn cả đời, nhưng chỉ cần cô ở nơi mà anh ta có thể nhìn thấy là anh ta đã mãn nguyện rồi, đối với cô, cho dù trong lòng anh ta không còn mang lòng ảo tưởng thì cũng nhịn không được muốn ở bên cạnh cô.

"Anh cả..." Vận Nhi khó xử nhìn Tô Thượng Đông, không biết là nên đi hay nên ở lại.

Sau khi Âu Thừa Duẫn biết Niệm Niệm đã bị đưa đi thì cũng không trách Âu Dương nhiều, bởi vì anh biết Vận Nhi cũng yêu Niệm Niệm giống như anh, anh cũng không muốn khiến Âu Dương áy náy, chỉ là anh chắc chắn sẽ không để cho Niệm Niệm phải chịu cảnh chỉ có mẹ mà không có cha quá ba ngày.

Lúc Hứa Tâm Lam hẹn gặp Vận Nhi, rút kinh nghiệm từ lần trước, lần này Vận Nhi bảo Tâm Lam tới nhà, cô không dám đưa Niệm Niệm ra ngoài, sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn như ngày hôm qua, cô đã bị dọa đủ rồi.

"Vận Nhi, con gái nuôi của tớ đâu?" Hứa Tâm La mang theo mấy món đồ chơi đáng yêu muốn gặp Niệm Niệm, cô ấy vừa vào đến cửa đã thấy Vận Nhi với vẻ mặt dè dặt kéo cô ấy đi vào nhà.

"Còn đang ngủ, chúng ta lên tầng trên đi!" Trên người Vận Nhi vẫn mặc áo ngủ, hôm qua cô đi ngủ rất muộn, lại còn có Niệm Niệm nằm bên cạnh, đêm qua cô không ngủ nổi, bây giờ phải dỗ cho cô bé ngủ thiếp đi rồi cô mới chuẩn bị chợp mắt một chút.

"Con nhóc này thật xinh đẹp!" Hứa Tâm Lam nhìn hàng mày hơi nhíu của Niệm Niệm, cánh tay cô bé khua khua không ngừng, sau khi Vận Nhi vỗ nhẹ sau lưng một lúc thì cô bé bắt đầu ngủ.

Vận Nhi và Hứa Tâm Lam ra ban công, trên ban công rộng mấy chục mét vuông có đặt hai chiếc ghế dựa dài đan từ dây mây, Vận Nhi rót cho Hứa Tâm Lam một chén hồng trà, Hứa Tâm Lam vô ý hỏi: "Vận Nhi, cậu không định để Niệm Niệm quay về với cha con bé sao?"

"Tớ sẽ nuôi dưỡng con bé thật tốt!" Vận Nhi ngồi xuống đối diện với Hứa Tâm Lam, đây không phải là lần đầu tiên cô nghe được câu hỏi này. Vu Nặc cũng đã từng khuyên cô nên cho Niệm Niệm một người cha, hiện giờ cô bé còn nhỏ, có thể không cần cha, nhưng sau này cô bé lớn lên một chút thì không thể không có một gia đình hoàn chỉnh, giống như Tâm Nhi bây giờ bốn tuổi nhưng đã có hai người cha vô cùng yêu thương cô bé. d.đ.l.q.đ

"Vậy cậu có nghĩ tới chuyện sẽ tìm cho con bé một người cha khác không?" Hứa Tâm Lam đặt chén trà trong tay xuống, mở miệng thăm dò, cô ấy biết Thương Nhĩ Kỳ vẫn luôn thích Vận Nhi, bây giờ Vận Nhi không muốn trở về với Âu Thừa Duẫn, nếu như có thể, cô ấy thật sự hy vọng có thể thành toàn cho hai người kia.

"Tâm Lam, Niệm Niệm chính là con gái nuôi của Nhĩ Kỳ, con bé có cha!" Vận Nhi có thể nhìn thấu tâm tư của Hứa Tâm Lam, cô ấy và Thương Nhĩ Kỳ đã quen nhau lâu như vậy mà vẫn chưa có kết quả, mà cô và Thương Nhĩ Kỳ thì lại càng không có khả năng.

"Cậu có biết, anh ấy vẫn luôn yêu cậu..." Lúc nói ra những lời này, Hứa Tâm Lam vô cùng hâm mộ Vận Nhi, tình yêu sâu nặng như vậy, một người đàn ông ưu tú như vậy, đổi lại là bất kỳ cô gái nào khác gặp được cũng sẽ rất cảm động phải không?

Chỉ là Vận Nhi yêu Âu Thừa Duẫn, cô không thể đón nhận một người mà cô không yêu.

"Tâm Lam, không phải cậu vẫn luôn yêu anh ấy sao?" Vận Nhi cực kỳ may mắn, có thể có một người bạn tri âm tri kỷ như Hứa Tâm Lam, cho dù biết người trong lòng mình thích người bạn thân nhất của mình thì cô ấy cũng có thể suy nghĩ cho cô.

Đó cũng chẳng phải là giống như những gì cô đang nghĩ hay sao? Vì thành toàn cho họ, có thể không suy nghĩ cho mình!

"Anh ấy đã nói với tớ, nếu sau này không thể kết hôn với người mình yêu thì anh ấy sẽ lấy tớ!" Hứa Tâm Lam chua xót nói hết câu, tình yêu của cô ấy cũng chỉ có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Cho dù anh ta hứa hẹn như vậy thì cô ấy cũng không cách nào vui nổi.

Thương Nhĩ Kỳ chưa từng nghĩ tới chuyện anh ta và Hứa Tâm Lam sẽ có kết quả gì, chỉ là chừa một đường lùi cho mình, nếu cưới một cô gái anh ta không yêu, vậy chi bằng cưới cô ấy, bởi vì anh ta phải có trách nhiệm với cô ấy, bởi vì cô ấy là bạn của Vận Nhi...

Vận Nhi nghe Hứa Tâm Lam nói vậy thì khóe mắt cũng đỏ lên, cho dù là cô gái nào nghe được lời hứa hẹn như vậy thì cũng sẽ không vui nổi, huống hồ là một người vẫn luôn kiêu ngạo như Hứa Tâm Lam, nhưng cô cũng tin rằng, ít nhất Thương Nhĩ Kỳ đã từng nghĩ đến chuyện sẽ cưới Hứa Tâm Lam.

Cho dù không phải là tình yêu thì giữa hai người họ cũng có cảm tình...

Hứa Tâm Lam còn chưa đợi Niệm Niệm dậy thì đã ra về, vốn là muốn ôm cô bé một chút, nhưng thấy cô bé đang ngủ ngon lành như vậy thì cũng không miễn cưỡng nữa, sau khi biết Vận Nhi có ý định rời khỏi đây thì cô ấy ra vẻ uy hiếp, nói rằng nếu Vận Nhi lại không từ mà biệt lần nữa thì cô ấy nhất định sẽ tuyệt giao với Vận Nhi.

Lúc Vận Nhi ra khỏi phòng thì cảm thấy hơi kỳ lạ, bình thường giờ này Tô Viễn Hàng và Hạ Uyển Như đều ở nhà, thế mà hôm nay lại không thấy bóng dáng đâu, cô cũng không dám tùy tiện ra ngoài, chỉ quanh quẩn trong nhà trông Niệm Niệm.

Sau khi Niệm Niệm tỉnh lại, Vận Nhi đút cho cô bé ăn no, thấy Hạ Uyển Như cầm một bức ảnh mỉm cười đi tới bên cạnh cô.

"Anh cả đồng ý sao?" Vận Nhi nghe nói Tô Thượng Đông đã đồng ý cho cha mẹ sắp xếp chuyện kết hôn của anh thì có phần không dám tin tưởng vào tai mình, Tô Viễn Hàng không dám ép buộc anh quá mức, nếu như Tô Thượng Đông không đồng ý thì bọn họ cũng chỉ có thể lo lắng suông, bây giờ họ đã hiểu rõ ý nguyện của Vận Nhi nên lại càng không ép buộc cô, sẽ không vì tham vọng riêng của mình mà đánh mất cô con gái nuôi này.

Nhưng nói như thế nào đi nữa thì Vận Nhi cũng cảm thấy rất khó tin, chẳng lẽ anh cả đột nhiên nghĩ thông rồi sao?

Trên ảnh chụp là một cô gái nhìn rất được, nghe Hạ Uyển Như nói là con gái của một đối tác làm ăn thường xuyên qua lại, nhỏ hơn Tô Thượng Đông ba tuổi, năng lực quản lý rất tốt, là mẫu phụ nữ đảm đang hiếm có.

Vận Nhi có thể khẳng định rằng Tô Thượng Đông không phải vì nhất kiến chúng tình mà quyết định cưới cô ấy, hơn nữa Âu Dương vẫn luôn thích anh cả, bây giờ anh muốn kết hôn với người khác, vậy Âu Dương phải làm sao đây?

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 249: Quyết Định

Editor: Linh Vũ

Không biết có phải xuất phát từ lòng riêng hay không, nhưng Vận Nhi luôn hy vọng Tô Thượng Đông có thể đón nhận Âu Dương, nhưng giữa hai người họ có quan hệ giữa Âu Thừa Huyền và Tô Ân Huệ ngăn cách, không biết có thể ở cùng nhau lâu dài không?

"Vận Nhi, con cảm thấy thế nào?" Hạ Uyển Như cực kỳ hài lòng với cô con dâu này, hơn nữa Tô Thượng Đông cũng không tỏ thái độ cự tuyệt. Bây giờ đối với anh mà nói, vợ cũng chỉ là một cái chức vị mà thôi, cưới ai thì cũng như nhau.

"Anh cả thích là được rồi ạ!" Vận Nhi không có ấn tượng đặc biệt gì với cô gái này, cũng chỉ đáp qua loa một câu.

Buổi tối, Tô Thượng Đông vừa về thì Vận Nhi vội vàng chạy tới hỏi anh: "Tại sao đột nhiên lại muốn kết hôn?"

"Không tại sao cả, nên lấy vợ thôi!" Tô Thượng Đông cởi áo khoác bên ngoài, nhận lấy chén trà do người giúp việc bưng tới, ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách. Vận Nhi đi theo đứng ở đằng sau sofa.

"Vậy anh thích cô ấy không? Hôm nay mẹ cho em xem ảnh chụp của cô gái kia, trước đây hai người đã từng gặp nhau rồi sao?" Vận Nhi nhìn thấy thái độ thờ ơ không quan tâm của Tô Thượng Đông thì lại càng tin tưởng suy đoán trong lòng, anh chỉ định tùy tiện tìm một người để kết hôn thôi sao? Tại sao chứ?

"Vận Nhi, chuyện này không cần em phải lo lắng, anh có kết hôn hay không thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến em cả!" Tô Thượng Đông tao nhã nhấp một ngụm trà, bình tĩnh đáp lại.

Anh ta chỉ là hy vọng cô đừng áy náy, nếu như anh ta kết hôn, có lẽ cô sẽ có thể tiếp tục dựa dẫm ỷ lại vào anh ta như trước, cho dù chỉ xem anh ta như anh cả cũng không có vấn đề gì, Tô Thượng Đông chắc chắn sẽ khiến cho cô không cần lo trước lo sau đối với anh ta nữa. Sau khi anh ta đưa ra lời đề nghị muốn chăm sóc cho cô, anh ta sợ cô sẽ hiểu sai ý!

"Anh cả, nếu anh muốn kết hôn, tại sao lại không thể là Âu Dương?" Vận Nhi đột nhiên nói rất nghiêm túc, sao anh cả lại có thể thờ ơ như vậy chứ.

"Không phải em muốn chấm dứt mọi quan hệ với nhà họ Âu sao?" Tô Thượng Đông đặt chén trà trong tay xuống, nhìn Vận Nhi nói.

"Anh cả!" Vận Nhi không biết Tô Thượng Đông nghĩ thế nào, sao có thể là cô không muốn thì anh sẽ không cưới như vậy. Vận Nhi đau lòng nhìn anh, cô đột nhiên phát hiện ra, tình cảm mà anh cả dành cho cô cũng quá mức nặng nề, khiến cô cảm thấy vô cùng áp lực!

"Niệm Niệm đâu?" Tô Thượng Đông chuyển đề tài, nhìn thấy Tô Viễn Hàng đứng sau lưng Vận Nhi thì tỏ vẻ không quan tâm hỏi một câu như vậy.

Vận Nhi nghe thấy anh nói lảng sang chuyện khác nhưng lại không biết phải khuyên anh như thế nào, chỉ u oán nhìn anh một cái rồi đi lên tầng trên. Cô biết cô không thay đổi được cái gì mà!

Vận Nhi nghĩ ngược nghĩ xuôi, vẫn quyết định nói chuyện này cho Âu Dương biết. Nếu như không phải vì Kiều Sa thì Vận Nhi và Âu Dương sẽ thật sự rất thân thiết, bây giờ cô biết chuyện Tô Thượng Đông sắp kết hôn thì chỉ hy vọng Âu Dương có thể nhanh chóng thay đổi tâm ý của anh cả.

Nếu như được, cô rất hy vọng anh giống như Thương Nhĩ Kỳ, có thể cho Âu Dương một cuộc hôn nhân, bởi vì cô ấy thực sự rất yêu anh.

Âu Dương nhận được điện thoại của Vận Nhi thì còn tưởng là cô định nói về chuyện của Âu Thừa Duẫn, lại không ngờ rằng cô sẽ nhắc đến một sự thật mà cô ấy không cách nào tiếp thu. Nếu Tô Thượng Đông kết hôn, vậy thì ngay cả một chút ảo tưởng của cô ấy cũng vỡ tan tành rồi.

Hôn lễ được định vào một tuần sau, hai ông bà nhà họ Tô rất vui mừng vì Tô Thượng Đông đột nhiên thay đổi tâm ý, chỉ là Vận Nhi làm cách nào cũng không vui nổi, nhìn dáng vẻ Tô Thượng Đông làm gì có chỗ nào giống như cảm giác vui vẻ của một người sắp làm chú rể.

Chỉ là Vận Nhi cũng không biết phải dùng cố gì để khuyên can anh, dù sao kết hôn cũng là quyền tự do của anh!

Tối hôm đó, Vận Nhi gặp được người trong bức ảnh, là một cô gái vừa xinh đẹp vừa có khí chất, nhưng lại khiến Vận Nhi có cảm giác là một người thâm trầm. Vận Nhi không thích phụ nữ kiểu như vậy, với tính cách lạnh nhạt của Tô Thượng Đông, cô vẫn cảm thấy Âu Dương có vẻ hợp với anh hơn.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiều

www.dtv-ebook.com

Chương 250: Hãy Quên Quá Khứ

Editor: Linh Vũ

Đây là lần đầu tiên Vận Nhi bước chân vào phòng giam, vừa đi vào đã cảm giác được không khí bi thương và ngọt ngào, rất khó mà tưởng tượng được Tô Ân Huệ đã ở nơi này hơn một năm. Tô Ân Huệ vốn là người cao ngạo cỡ nào, Vận Nhi không biết bây giờ cô ta có còn oán hận cô hay không, nhưng nếu không phải là vì cô thì cô ta cũng đã không lỡ sa bước thành như hiện giờ.

"Số 32 Tô Ân Huệ, có người tới thăm tù!" Khi quản ngục mở cánh cửa bảo vệ phòng giam, dáng vẻ có phần tái nhợt và tiêu tụy của Tô Ân Huệ từ sau cánh cửa kia chiếu vào trong mắt Vận Nhi. Không còn mái tóc dài xinh đẹp, những đường nét sắc sảo nhưng hơi gầy gò của cô ta lộ rõ trên khuôn mặt, đôi mắt to nổi bật trên gò má gầy hõm lại, khiến cho Vận Nhi cảm thấy kinh ngạc.

"Chị..." Vận Nhi vừa thấy dáng vẻ chật vật như vậy của Tô Ân Huệ thì kìm lòng không được mà rơi nước mắt, lại cầm lấy ống nghe ở phía bên kia tấm thủy tinh dày, gọi cô ta: "Chị!"

"Vận Nhi!" Tô Ân Huệ cũng cầm lấy ống nghe ở đầu bên kia, sau khi nghe được tiếng khóc nức nở của Vận Nhi thì giơ tay lên, ngăn cách lớp thủy tinh, hai bàn tay áp vào nhau. Rất lâu rất lâu trước kia, hai người cũng đã từng tay trong tay làm một cặp chị em tốt như vậy.

"Con bé ngốc này, em khóc cái gì chứ?" Trong giọng nói của Tô Ân Huệ mang theo vài phần đau xót, lúc nhìn thấy Vận Nhi vì mình mà khóc, cô ta

cảm thấy vô cùng hổ thẹn, thiếu chút nữa thì cô ta đã hại chết Vận Nhi, ngay lúc đi ngang qua cánh cửa phòng giam thì cô ta đã bắt đầu thấy hối hận rồi.

"Chị, xin lỗi chị, em không biết cái gì hết..." Vận Nhi nghe thấy giọng nói khàn khàn của Tô Ân Huệ thì nước mắt lại càng giàn giụa, ngăn cách lớp thủy tinh, cô phủ tay lên bàn tay hằn rõ vết thương của Tô Ân Huệ, biết cô ta ở trong này chắc chắn chẳng dễ dàng gì.

"Vận Nhi, là chị có lỗi với em, em còn trách chị không? Xin lỗi em, trước kia chị không nên bị sự ghen tị làm mờ mắt, thiếu chút nữa thì đã hại em..." Tô Ân Huệ chảy nước mắt, lúc đã mất đi toàn bộ rồi cô ta mới biết, thì ra thứ mà cô ta vẫn luôn chạy theo chỉ là một cái bóng, từ trước tới giờ Âu Thừa Duẫn chưa từng thuộc về cô ta, tất cả đều chỉ là cô ta si tâm vọng tưởng mà thôi!

"Không đâu chị, em không trách chị, chị nhìn xem, không phải bây giờ em đang sống rất tốt sao? Em cứu chị ra ngoài, có được không? Chị..." Vận Nhi khóc không thành tiếng. Nghe Tô Ân Huệ sám hối, cô đã sớm tha thứ cho cô ta rồi, cô vốn không phải là người thù dai, nếu như không phải vì Kiều Sa tàn nhẫn như vậy thì cô cũng không muốn ghi hận bất kỳ ai cả.

"Không, Vận Nhi, đây là sự trừng phạt mà chị đáng phải nhận, là chị hại chết Thừa Huyền, chị nên sớm xuống địa ngục từ lâu rồi, em cứ để chị ở trong này chờ đợi đi!" Biết Vận Nhi có tấm lòng như vậy là cô ta đã thỏa mãn rồi, cô còn có thể gọi cô ta một tiếng chị thì cô ta đã không còn gì tiếc nuối nữa. Nếu người Vận Nhi yêu không phải là Âu Thừa Duẫn thì bây giờ chắc chắn cô đã rất hạnh phúc.

Vận Nhi nghe Tô Ân Huệ kể với cô về Thừa Huyền, nói rất nhiều, mãi cho tới lúc bị quản ngục tới giục hết giờ thì mới chịu dừng lại.

"Chị, anh cả sắp kết hôn rồi!" Vận Nhi vội vàng nói một câu cuối cùng, nghe thấy giọng của Tô Ân Huệ truyền tới từ đầu bên kia: "Thay chị chúc phúc cho anh cả, thật xin lỗi!"

"Chị!" Vận Nhi trơ mắt nhìn Tô Ân Huệ bị người ta lôi đi ngay trước mắt mình. Cô nhìn bóng lưng tiêu điều kia dần biết mất sau cánh cửa, mà đầu bên kia dường như vẫn lưu lại nhiệt độ của cô ta, lập tức thấy nghẹn ngào. d.đ.l.q.đ

Ngày tháng của Tô Ân Huệ vẫn còn rất dài, chẳng lẽ lại cứ phải tiếp tục trôi qua trong này cả đời sao?

Lúc Vận Nhi đi ra khỏi trại giam thì vẫn còn chút kích động, ánh mặt trời chói chang chiếu thẳng vào mắt cô, suýt nữa khiến cô không mở nổi mắt.

Sau khi nhận được điện thoại của Âu Dương, cô vội vội vàng vàng chạy đến nơi.

"Âu Dương?" Vừa đi đến gần quán cà phê thì cô đã nhìn thấy Âu Dương với sắc mặt không được tốt lắm đang rối rít vẫy tay về phía cô. Nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của Vận Nhi, cô ấy bị dọa cho nháy dựng lên: "Vận Nhi, chị vừa khóc sao?"

"À, không có việc gì đâu!" Vận Nhi xoa xoa đôi mắt hơi sưng lên của mình, lơ đãng nở nụ cười, lúc nhân viên phục vụ đưa cà phê đến thì Vận Nhi ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt ủ rũ của Âu Dương: "Em đi tìm anh cả của chị rồi sao?" Âu Dương gật đầu, hai ngày trước nghe được tin tức kia từ Vận Nhi xong thì ngày hôm sau cô ấy đã vội vàng chạy đến văn phòng tổng giám đốc của Viễn Thái để hỏi chuyện. Âu Dương vốn muốn tự mình chứng thực tin tức kia từ miệng Tô Thượng Đông, nào ngờ anh ta lại gọi vị hôn thê của mình tới, cô gái kia đứng trước mặt cô ấy cao giọng tuyên bố mình là bà chủ Tô, Âu Dương suýt chút nữa đã hộc máu, sau đó cô ấy vứt bỏ hết tôn nghiêm của mình, van nài Tô Thượng Đông nói cho cô ấy biết

rằng, có phải anh ta không thể không cưới cô gái kia không, nhưng đáp án của anh ta đã khiến cô ấy thất vọng.

Nhìn vẻ mặt mất mát của Âu Dương thì Vận Nhi đã đoán được kết quả, cô phiền lòng thở dài, cô phải làm sao để có thể giúp Âu Dương khiến anh cả hồi tâm chuyển ý đây?

Chẳng lẽ thật sự cứ nhìn anh cả cưới một cô gái mà anh không thích như vậy?

"Âu Dương..." Vận Nhi không biết phải an ủi cô ấy thế nào, tình cảm đơn phương từ một phía thì người luôn thầm lặng trả giá luôn là người chịu tổn thương. Thích một người là hạnh phúc, nhưng đơn phương yêu một người lại là một loại đau khổ.

"Vận Nhi, không sao đâu, anh ấy kết hôn cũng tốt, em có thể hoàn toàn hết hy vọng, sau này em cũng sẽ tìm một người đàn ông tốt để gả!" Âu Dương ra vẻ không sao nói hết câu, nhưng từ ánh mắt của cô ấy, Vận Nhi có thể nhìn ra được, buông tha cho một đoạn tình cảm không dễ dàng như vậy.

Giống như cô đối với Âu Thừa Duẫn vậy, cho dù cô không ở bên cạnh anh, thế nhưng cả đời này, cô chỉ yêu một mình anh!

Vận Nhi không biết khuyên Âu Dương thế nào. Nếu cứ như thế mà bỏ qua Âu Dương thì chính là một tổn thất của Tô Thượng Đông, tại sao anh cả lại không nhìn thấy điểm tốt của Âu Dương chứ?

"Thật xin lỗi, sẽ có ngày anh cả hiểu ra thôi..." Vận Nhi kéo hai cánh tay lạnh lẽo của Âu Dương, muốn dùng nhiệt độ cơ thể mình để sưởi ấm cho cô ấy. Cho tới tận hôm nay, sau khi nhìn thấy Tô Ân Huệ, Vận Nhi mới hiểu ra rằng, cô cứ cố chấp với những chuyện đã qua như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Năm đó người làm sai là Kiều Sa, không phải là Âu Dương và Âu Thừa Duẫn, cô không cần phải đẩy cả hai người họ ra khỏi thế giới của mình như vậy...

"Vận Nhi, em không sao, thật sự là không sao đâu!" Khóe miệng Âu Dương nhếch lên vẽ ra một đường cong xinh đẹp, lại mang theo vẻ cô đơn khó nói thành lời.

Vận Nhi cúi đầu quấy cà phê trong tách, nghe được tiếng lách cách vang lên bên tai, trong lòng cô cũng nổi sóng.

"Niệm Niệm đâu?" Âu Dương đặt cái tách trong tay xuống, trên mặt đã khôi phục vẻ hồng hào, nhưng vừa nghĩ đến Âu Thừa Duẫn là lại thấy đau lòng.

Có một số việc Vận Nhi không biết, cô ấy cảm thấy nên nói cho cô nghe!

"Mẹ chị đưa đi rồi, chuyện lần trước, thật xin lỗi..." Cô biết cô ôm lấy cô bé từ trong tay Âu Dương chắc chắn sẽ khiến Âu Thừa Duẫn trách cứ cô ấy.

"Vận Nhi, anh trai em yêu chị như vậy, chị không thể cho anh ấy một cơ hội sao?" Âu Dương đứng lên rồi ngồi xuống bên cạnh Vận Nhi, nghiêm túc nhìn cô.

Vận Nhi né tránh tầm mắt của cô ấy, bây giờ cô không muốn nghe thấy ai nhắc đến Âu Thừa Duẫn, trong lúc cô muốn dứt khoát rời khỏi anh, làm sao cô có thể bị dao động? Bọn họ đều cho rằng Niệm Niệm nên trở về bên cạnh cha con bé sao/

"Vận Nhi, chị có biết không, sau khi chị rời đi, anh trai em suýt chút nữa đã mất mạng!" Lời của Âu Dương khiến Vận Nhi mở trừng cả hai mắt, nhìn cô ấy với vẻ sợ hãi

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Tình Yêu Thăng Hoa

Editor: Linh Vũ

"Em nói cái gì?" Vận Nhi không chớp mắt nhìn Âu Dương, rất sợ bỏ qua cho dù chỉ là một câu nói, một ánh mắt của cô ấy.

Âu Thừa Duẫn đã từng gặp chuyện gì sao?

"Sau khi chị bị Lôi Ân đưa đi, anh em đã đi tìm chị, chỉ vì được gặp chị thêm lần nữa mà anh ấy suýt chút nữa đã bị Lôi Ân đánh chết, vì muốn được chị thương xót mà anh ấy cứ ngây ra như vậy để cho bản thân bị thương, không hề biết đánh trả, một mình anh ấy nhận đòn của mười mấy sát thủ, Vận Nhi, chị có biết không? Đó là lúc em hận chị nhất, cảm thấy không đáng giá thay cho anh trai em!"

"Chị cũng không biết nửa năm sau đó anh em đã phải trải qua như thế nào đâu! Xương bánh chè của anh ấy bị vỡ vụn, cả người không hề có sức sống, lúc đó anh ấy gần như đã mất mạng, mất tròn nửa năm mới có thể đứng lên đi lại, mỗi lần nhìn thấy anh ấy nhịn đau để tập phục hồi chức năng, em đều đau đến muốn khóc, từ nhỏ anh em đã xuất sắc hơn người, là một điện hạ tôn quý, thế nhưng lại vì chị mà anh ấy vứt hết tôn nghiêm, chỉ muốn một lòng bảo vệ chị. Vận Nhi, anh em yêu chị như vậy, chẳng lẽ chị không cảm giác được sao?"

Âu Dương nói đến câu cuối cùng thì giọng điệu đã trở thành van nài, cô ấy van cô hãy quay đầu, mà Vận Nhi nghe xong toàn bộ chân tướng thì cả người đều đã mơ mơ màng màng, cô không biết Âu Thừa Duẫn lại vì cô mà suýt nữa mất mạng, khó trách lúc đó Lôi Ân lại hỏi cô rằng, nếu Âu

Thừa Duẫn sắp chết, cô có nguyện lòng ở lại hay không, hóa ra là Lô Ân cũng đã từng ám chỉ với cô rồi.

Là cô đã quá tuyệt tình với anh sao?

Vận Nhi không cách nào tưởng tượng ra, khi ấy anh chịu bao nhiêu tổn thương, thế mà vẫn kiên trì muốn gặp mặt cô.

Vận Nhi nghe đến đây thì nước mắt ứa nhòe, trước giờ cô và Âu Thừa Duẫn đều vẫn luôn hành hạ nhau sao?"Ngay cả lúc đó anh ấy vẫn không buông bỏ chị, cho đến tận bây giờ vẫn vậy! Hai người đã có Niệm Niệm, em thật sự không hy vọng hai người lại cứ rời xa nhau như vậy, Vận Nhi, cái giá mà anh trai em phải trả vì chị chính là cả sinh mạng!"

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, trước giờ chị đều không biết..." Nếu lúc trước cô quay đầu lại, hoặc là lắng nghe tiếng nói từ đáy lòng mình, vậy thì cô đã không kiên quyết rời đi như thế.

Hai người yêu nhau đáng lẽ là nên yêu thương, bao dung, thông cảm lẫn nhau, thế nhưng trước giờ đều là Âu Thừa Duẫn vì cô mà thay đổi, anh trở nên chung tình, trở nên cẩn trọng, trở nên chu đáo, trở nên dịu dàng, anh thay đổi toàn bộ những điều này, thế mà cô lại chưa từng phát hiện ra, chỉ có lúc cô kiên quyết rời khỏi anh, tình yêu của anh mới trở nên độc đoán như vậy. d.đ.l.q.đ

Cô chưa từng nghĩ tới, anh trở nên độc đoán như vậy cũng là một cách yêu cô! Là vì anh sợ mất cô mà thôi!

Lúc này Vận Nhi mới phát hiện ra, Âu Thừa Duẫn đã vì cô mà làm quá nhiều, thế nhưng cô lại vẫn luôn sống ở trong thế giới của mình, chưa từng vì anh mà làm bất cứ điều gì.

Duẫn, nếu như chúng ta đã từng bỏ lỡ nhiều như vậy, vậy thì bây giờ, đến lượt em bước về phía anh, có được không?

Anh thậm chí còn sẵn sàng trả giá cả tính mạng vì cô, tình yêu sâu đậm như vậy, Vận Nhi cũng không còn cách nào có thể khuyên mình đừng rung động.

Vận Nhi dường như không cần nghĩ nhiều, Âu Dương vừa dứt lời, cô đã xông ra ngoài. Cô muốn đi tìm anh, muốn nói cho anh biết, cô sẵn lòng ở lại bên cạnh anh, sẵn sàng cho hai người một cơ hội nữa!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 252: Tình Yêu Bất Tận

Editor: Linh Vũ

Trong lòng Vận Nhi nóng như lửa đốt, lên một chiếc taxi đến SK, bởi vì lúc trước Âu Thừa Duẫn đã từng dặn dò, chỉ cần Tô Vận Nhi đến tìm anh thì không cần phải thông báo, có thể đi thẳng vào thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc để đi lên tầng 99.

Vu Nhuế cảm thấy rất kinh ngạc trước sự xuất hiện của Vận Nhi, trong lúc Vận Nhi đang muốn lao thẳng vào văn phòng Âu Thừa Duẫn thì Vu Nhuế gọi cô lại: "Cô Tô, hiện giờ tổng giám đốc đang họp!"

Vận Nhi nghe được giọng nói của Vu Nhuế thì mới bình tĩnh lại, vừa rồi trên đường đến đây trong đầu cô chỉ nghĩ đến những lời muốn nói cho anh nghe, Âu Thừa Duẫn là người khiến cô vừa yêu vừa hận, khiến cô luôn không quản được trái tim của mình!

Lúc cửa phòng họp bị đẩy ra, vẻ mặt kiêu căng lạnh nhạt của Âu Thừa Duẫn dẫn đầu đoàn người bước ra, ngay sau đó, một mùi hương quen thuộc ập đến trước mặt anh. Đây là lần đầu tiên Vận Nhi chịu kích thích đến như vậy, vừa nhìn thấy bóng dáng cao lớn của anh, cô gần như không hề do dự chạy thẳng vào trong lòng anh.

Lúc Âu Thừa Duẫn cảm giác được cơ thể ấm áp trong lòng mình thì trước mắt sáng lên, thấy rõ người vừa lao đến thì mừng như điên: "Vận Nhi?"

Mấy người quản lý đang đứng sau lưng Âu Thừa Duẫn nhìn thấy hai người ôm chặt nhau trước cửa thì tiến không được mà lùi cũng chẳng xong.

"Duẫn, anh là đồ tồi, hu hu hu..." Vận Nhi cọ cọ cơ thể mình trong lòng anh, hai bàn tay cũng không yên phận đấm đấm trước ngực anh, vốn dĩ cô đã quyết tâm rời khỏi anh, nhưng hiện giờ lại để cho cô biết anh đã từng vì cô mà làm nhiều việc như vậy, cô cũng không thể nào miễn cưỡng chính mình, tự nhủ bản thân không được yêu anh nữa. dienndaanleequyydonn

"Vận Nhi, rốt cuộc em cũng đồng ý gặp anh rồi, bảo bối à, anh yêu em!" Âu Thừa Duẫn nói thẳng ra như vậy khiến đám người phía sau thốn thức không thôi, chắc hẳn ngoài phu nhân tổng giám đốc trong truyền thuyết thì không có người phụ nữ nào khác khiến tổng giám đốc của bọn họ ưu ái như vậy!

Âu Thừa Duẫn ôm ngang người Vận Nhi, xoắn bước vào văn phòng.

Mặc dù không biết tại sao Vận Nhi lại đột nhiên chủ động tới tìm anh, nhưng hiện giờ Âu Thừa Duẫn đang rất kích động, giơ chân ra đá văng cửa văn phòng, đặt cả người cô giữa ván cửa và ngực mình.

Nụ hôn nóng bỏng khiến Vận Nhi bị cuốn theo, mang theo áp lực và nỗi mong nhớ suốt mấy ngày gần đây, sau khi được sự đồng ý của cô, Âu Thừa Duẫn vội vàng tiến vào trong miệng cô, lưỡi dài linh hoạt thăm dò đầu lưỡi mềm mại của cô, ra sức hấp thu hương thơm chỉ thuộc về cô.

Cả người Vận Nhi trở nên mềm nhũn, cánh tay dài của Âu Thừa Duẫn ôm lấy eo cô, kéo cả người cô vào trong lòng, sau đó hôn thẳng cho đến khi ngã xuống sofa, cả người Vận Nhi bị anh đè lên.

Anh muốn cô, điên cuồng muốn cô.

"Đợi một chút..." Lúc Âu Thừa Duẫn vươn tay ra muốn cởi bỏ quần áo cô, Vận Nhi thở hỗn hển, lôi kéo bàn tay không chịu an phận của anh, kịp

thời lên tiếng ngăn anh lại. Cô tìm đến đây không phải là dưng mình lên cho anh bắt nạt.

Âu Thừa Duẫn nhìn chăm chăm khuôn mặt ửng đỏ của Vận Nhi, cắn lên khóe môi xinh đẹp, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, lúc cô cự tuyệt, anh thật sự không tiến hành động tác tiếp theo nữa.

Không xâm phạm cô nhưng cũng không đứng dậy rời đi, Âu Thừa Duẫn cứ như vậy mà nhìn Vận Nhi ở dưới người mình, sự dịu dàng của cô, sự then thùng của cô, sự xinh đẹp của cô, tất cả mọi thứ thuộc về cô đều khiến anh yêu sâu sắc, yêu đến điên cuồng.

Vận Nhi nhìn thấy bóng dáng mình ở trong đáy mắt anh, lại nghĩ đến những lời Âu Dương mới nói với cô, không nhịn được mà rưng rưng nước mắt, cầm lấy bàn tay của Âu Thừa Duẫn đang xoa bên má cô, giọng điệu chỉ trích: "Âu Thừa Duẫn, sau này mà anh còn dùng tính mạng ra để đùa giỡn thì cả đời này em sẽ không thèm để ý đến anh nữa!" diễn!

Vận Nhi nói xong liền kéo bàn tay của anh đến mà cắn một phát, cô còn nhớ rõ cô đã từng lưu lại một vết tích trên mu bàn tay anh, lúc đó anh cũng thế này, cứ ôm chặt lấy cô không rời, cho dù bản thân rất đau nhưng anh cũng không quan tâm!

Âu Thừa Duẫn cứng chiều kéo cô ngồi dậy, lúc nhìn thấy trên tay mình đầy dấu răng của cô thì cười rất thoải mái: "Vận Nhi, anh có thể cho rằng em đang ám chỉ điều gì đó với anh không?"

Âu Thừa Duẫn biết, chắc chắn là cô đã nghe ai nói gì đó, nếu không thì sao cô có thể chủ động chạy tới tìm anh?

Nhưng cho dù là xuất phát từ nguyên nhân gì thì anh cũng không để ý, chỉ cần cô sẵn lòng ở lại bên cạnh anh...

"Thân thể anh ổn cả chứ? Có đau chỗ nào không? Thật xin lỗi, Duẫn, ngày đó em không biết anh bị thương nặng..." Vận Nhi vùi mặt trong vạt áo anh, nước mắt nóng hổi dán vào da thịt Âu Thừa Duẫn, anh suýt chút nữa đã bị nhiệt độ nóng bỏng này làm cho tổn thương, rốt cuộc anh cũng cảm nhận được cô có yêu anh rồi.

Hóa ra là cô biết rồi! Chắc là do Âu Dương nói với cô!

"Nếu như em biết, vậy em có chọn rời khỏi anh không?" Âu Thừa Duẫn dịu dàng vuốt ve cằm cô, hôn lên nước mắt trên gò má cô, hôn lên tai cô, lên tóc mai, rồi ngậm chặt đôi môi anh đào của cô, từ từ gặm cắn cánh môi cô, dùng cách này để trừng phạt sự tuyệt tình của cô ngày đó.

Ngày đó là ngày tận thế của anh, thế giới của anh vào khoảnh khắc kia cũng sụp đổ, những ngày không có cô, thế giới của anh hoàn toàn đen tối.

Anh không cảm giác được nỗi đau thể xác, chỉ biết trong lòng rất đau, trái tim cũng đau nhức nhối.

"Anh thật là ngốc, sao lại trả giá vì em nhiều như vậy chứ, sau này em sẽ không rời khỏi anh nữa, Duẫn, em xin lỗi..." Vận Nhi vòng chặt lấy cổ anh, cảm nhận được mùi hương trên cơ thể anh, trong lòng cô như trút được gánh nặng, không còn băn khoăn và áp lực nữa, cô cũng yêu anh, không thể rời khỏi anh!

Nghe được lời hứa hẹn của Vận Nhi, khóe miệng Âu Thừa Duẫn vẽ lên một đường cong hạnh phúc, nếu như việc anh bị thương có thể đổi lấy sự thương tiếc của cô, anh không ngại để cho mình phải chịu khổ vài lần, bởi vì anh đã yêu cô hơn cả sinh mạng mình. Đó là một loại tình yêu khắc sâu vào tận xương tủy.

"Duẫn, là em không ngoan, em khiến cho anh bị thương, lại còn nổi giận với anh, còn khiến anh đau lòng, bây giờ anh còn cần em nữa không?" Vận Nhi bật khóc, đặt trán mình chạm lên trán anh, hơi thở ấm áp phun lên gò

má Âu Thừa Duẫn, anh nghe được lời nói đáng yêu của cô, ngón tay thon dài điểm nhẹ lên chóp mũi cô: "Cần, vẫn luôn cần, cho dù không cần cả thế giới thì cũng không thể không cần em, anh yêu em!"

Bây giờ là Vận Nhi dừng bước muốn ở cùng với anh, Âu Thừa Duẫn không cần phải nghĩ xem nên dùng cách nào để khiến cô hồi tâm chuyển ý nữa, đến bước này, rốt cuộc hai người cũng hạnh phúc!

Âu Thừa Duẫn thâm tình miêu tả từng đường nét trên khuôn mặt xinh xắn của cô, dưới không khí tình ý triền miên như vậy, Vận Nhi cũng dần đắm chìm trong sự dịu dàng của anh.

"Em cũng yêu anh, thật xin lỗi, em yêu anh..." Vận Nhi nói ra ba chữ quý giá nhất trong lòng mình, câu nói "Em yêu anh" muện màng này của cô chính là sự bồi thường tốt nhất dành cho Âu Thừa Duẫn.

Trong lòng Âu Thừa Duẫn đã kích động như sóng biển không ngừng cuộn trào, lúc nghe đến ba chữ kia từ trong miệng Vận Nhi, tất cả tình yêu đều đã chuyển hóa thành hành động!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 253: Cầu Hôn

Phòng nghỉ lấy màu xanh da trời làm màu sắc chủ đạo, bên trong vang lên tiếng thở dốc nặng nề, Âu Thừa Duẫn ôm chặt Vận Nhi vào trong ngực, từng nụ hôn nhỏ vun rơi xuống mi mắt, xuống mũi, xuống môi cô, lại lướt qua da thịt bóng loáng, mang theo khát vọng vốn được kiềm chế bấy lâu. Rất nhiều đêm, anh trằn trọc một mình, nghĩ về cô tới tận sáng, bây giờ Vận Nhi đang ở ngay trước mặt anh, ở dưới người anh, anh lại dùng lực thêm một chút, lấy việc này để nhắc nhở bản thân rằng đây không phải là giấc mộng, vừa rồi cô thật sự đã nói với anh rằng cô yêu anh, đây đều là sự thật.

"Vận Nhi, anh muốn em..." Bàn tay to lớn của Âu Thừa Duẫn linh hoạt kéo quần áo của cô xuống, lúc nhìn thấy thân thể trắng nõn nhẵn nhụi hết như lúc trước, anh không nhịn được ý nghĩ nhanh chóng đoạt lấy cô.

Không giống với trước đây Âu Thừa Duẫn luôn khiến cô sợ hãi, bây giờ, ở dưới sự dụ dỗ của anh, Vận Nhi cũng vươn tay ôm lấy anh, dùng cảm vươn người lên nghênh đón anh, cho đến khi vật nóng rục của anh tiến vào bên trong thân thể mềm mại của cô, Vận Nhi cũng kìm không được rên rỉ ra tiếng, lúc anh tăng tốc ra vào, cô lại hưởng thụ sự rung động mà anh mang đến cho cô.

Tiếng thở kiêu diễm hòa với tiếng rên rỉ, Âu Thừa Duẫn lại một lần nữa thưởng thức hương vị ngọt ngào mà anh mong nhớ đã lâu, lại lưu lại trên người cô mùi vị không cách nào xóa bỏ của riêng anh.

"Duẩn, em để cho Niệm Niệm theo họ của mẹ em, anh có giận không?" Vận Nhi hơi ỉu rĩ nằm úp sấp trên ngực Âu Thừa Duẩn, đầu ngón tay vuốt ve cơ ngực rắn chắc của anh, khuôn mặt còn chưa hết sắc hồng mang theo nụ cười xuất hiện ở trước mặt Âu Thừa Duẩn, cô mở to đôi mắt nhìn anh mong đợi.

"Sẽ không, cho dù em có làm gì thì anh cũng sẽ không giận, Vận Nhi, cảm ơn em đã sinh ra Niệm Niệm của chúng ta, bảo bối, em vất vả rồi..." Giữa tình huống đó lại mang thai đứa con của anh, lúc ấy cô chắc chắn hận anh muốn chết, thậm chí anh còn không để ý đến cảm nhận của cô mà độc đoán giam giữ cô, nghĩ đến sự hồ đồ của mình lúc đó, Âu Thừa Duẩn cũng cực kỳ ảo não.

"Không đâu, so với anh, những gì em đã trải qua lúc sinh Niệm Niệm cũng không đáng kể gì..." Mặc dù lúc đó cô rất đau đớn, nhưng cảm giác có Niệm Niệm đã đủ khiến cô vô cùng vui mừng, cho nên nghĩ đến lúc cô không ở bên anh, mỗi ngày anh đều phải nhịn đau mà đi qua, không biết đó là cảm giác như thế nào.

"Vận Nhi, sau này anh sẽ không để em phải chịu bất kỳ tổn thương nào nữa, hãy tin anh, anh muốn cho em và Niệm Niệm toàn bộ tình yêu của anh!" Âu Thừa Duẩn hôn lên khuôn mặt cô, chân thành hứa hẹn.

Vận Nhi nằm trong ngực anh gật gật đầu, mỗi một câu anh nói, cô đều tin tưởng!

"Vận Nhi, Niệm Niệm họ Hương, Hương Niệm, em cho con bé mang cái tên này có phải có ý nghĩa đặc biệt gì không?" Âu Thừa Duẩn đột nhiên phát hiện ra tên Niệm Niệm đi cùng với cái họ này, đọc lên nghe rất xuôi tai. Anh giam Vận Nhi trong ngực, khẽ cười hỏi.

"Không phải là mượn Niệm Niệm để nhớ về anh đấy chứ? Hử?" Nhìn thấy Vận Nhi đỏ mặt trốn dưới người anh, Âu Thừa Duẩn phát hiện ra Vận

Nhi của anh lại vẫn đáng yêu như thế, còn rất dễ thẹn thùng nữa. d!đ#l\$q.đ

"Làm gì có ý gì chứ, chỉ là cái tên thôi, anh không thích sao?" Vận Nhi đưa một tay lên che lấy đôi má đang đỏ bừng. Lúc trước cô đặt tên cho con gái là Niệm Niệm, chỉ là vì muốn kỷ niệm đoạn tình cảm đã phủ bụi ở trong lòng mình, về sau nhìn Niệm Niệm càng lớn càng giống anh, Vận Nhi luôn có thể nhìn cô bé mà nhớ tới Âu Thừa Duẫn.

"Thích, em sinh cho anh một cô công chúa đáng yêu như vậy, anh phải thưởng cho em thế nào đây?" Âu Thừa Duẫn đột nhiên đặt Vận Nhi ở dưới thân rồi cười xấu xa, giữa hai người dường như vẫn còn thiếu cái gì đó.

"Cái gì?" Vận Nhi tò mò mở mắt nhìn sống mũi cao thẳng của anh, hơi nghi hoặc mở miệng hỏi.

"Gả cho anh, chúng ta kết hôn, anh muốn cho em một hôn lễ thế kỷ!" Âu Thừa Duẫn mở miệng nói bên tai Vận Nhi, giọng nói vô cùng bá đạo.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 254: Một Nhà Ba Người

Editor: Linh Vũ

"Làm gì có ai cầu hôn như anh chứ?" Vận Nhi có chút không vừa ý bĩu môi, nhưng trong lòng lại vô cùng ngọt ngào, thật ra cô không cần một hôn lễ xa hoa, chỉ cần anh một lòng một dạ đối với cô là được rồi.

"Vợ à, đây không phải là anh đang cầu hôn mà là bức hôn, ngay cả con cũng có rồi, em không lấy anh thì định lấy ai?" Âu Thừa Duẫn hà hơi lên mũi cô, cực kỳ không phối hợp.

"Nói vậy tức là anh vì con nên mới cưới em phải không? Vậy anh cưới Niệm Niệm là được rồi, em không lấy chồng!" Vận Nhi giận dữ kéo bàn tay anh đang làm xằng làm bậy trên mặt mình ra, đẩy anh ra rồi ngồi dậy. "

Cái gì chứ, mặc dù cô nói là không để ý đến hình thức, nhưng nhìn anh cầu hôn chẳng có tí thành ý nào cả, lại còn cười cười muốn đánh đòn như vậy.

Âu Thừa Duẫn nghe cô nói như vậy thì từ phía sau ôm lấy cô vào trong ngực, một nụ hôn rơi xuống đôi môi anh đào của cô. Lúc cô cảm nhận được nhiệt độ của anh thì Âu Thừa Duẫn lại đứng lúc buông cô ra: "Làm gì có người mẹ nào như em chứ!"

Mệt cho cô lại còn nói là để cho anh cưới Niệm Niệm?

Âu Thừa Duẫn cười một tiếng, đờ cô ở dưới người, xem ra cuộc sống về sau của anh sẽ phải nếm mùi khổ rồi, một cô công chúa nhỏ, lại còn một

nàng công chúa lớn xác nữa, tất cả đều phải nâng niu che chở trong lòng bàn tay, chỉ là cái trách nhiệm ngọt ngào nào, anh rất vui mừng được đảm nhiệm.

Ai bảo anh yêu cô gái nhỏ thích giận dỗi này chứ?

Rốt cuộc, đến cuối cùng Vận Nhi vẫn phải khuất phục dưới uy quyền của anh, nằm dưới người anh xin tha thứ, gật đầu đồng ý với lời cầu hôn của anh.

Vận Nhi vốn là muốn đợi đến sau lễ kết hôn của Tô Thượng Đông thì mới cử hành hôn lễ, nhưng Âu Thừa Duẫn lại ép buộc phải tổ chức lễ cưới trước Tô Thượng Đông một ngày, Vận Nhi hỏi anh tại sao, anh lại cười cười ra vẻ thần bí, không nói lời nào.

Thời gian hơi gấp gáp, nghĩ đến chuyện ba ngày sau sẽ gả cho Âu Thừa Duẫn, trong lòng cô có cảm giác căng thẳng khó tả thành lời, lúc thay Tô Ân Huệ kết hôn với anh, trong lòng cô không hề có chút cảm xúc như vậy, khi đó chỉ tạm thời làm một cô dâu thay thế mà thôi, vậy mà bây giờ cô lại hai lần khoác áo cưới gả cho cùng một người đàn ông.

Buổi tối, Âu Thừa Duẫn đưa Vận Nhi trở về nhà họ Tô, lúc anh tuyên bố hai người chuẩn bị kết hôn, cả Tô Viễn Hàng và Hạ Uyển Như đều không phản đối, Tô Thượng Đông cũng không nói câu nào, chỉ nhìn Vận Nhi với ánh mắt sâu xa, sau đó không biết anh ta nói với Âu Thừa Duẫn cái gì. Vận Nhi định trước khi kết hôn thì sẽ ở lại nhà họ Tô, nhưng Âu Thừa Duẫn không cho cô cơ hội cự tuyệt, ôm thẳng Niệm Niệm lên xe, Vận Nhi cũng đành phải theo anh lên xe, quay về căn biệt thự bên bờ biển mà bọn họ từng ở.

Niệm Niệm dường như không hề có cảm giác xa lạ với căn nhà này, lúc Vận Nhi thả cô bé xuống chiếc giường lớn rộng rãi, cô bé quơ quơ cánh tay nhỏ, cười khanh khách không ngừng. d~đ`l^q"đ.

Vận Nhi pha sữa bột, lúc đang cho Niệm Niệm uống sữa thì Âu Thừa Duẫn vừa tắm rửa sạch sẽ xong đi đến, từ trên người tỏa ra mùi sữa tắm thơm ngát, thân hình cường tráng dựa vào bên cạnh cửa nhìn Vận Nhi đang tỉ mỉ cho Niệm Niệm uống sữa, trong lòng có cảm giác thỏa mãn nói không nên lời.

"Anh nhìn em làm gì?" Vận Nhi lấy khăn tay lau khóe miệng Niệm Niệm, xoay người thì bắt gặp ánh mắt nóng bỏng của Âu Thừa Duẫn đang nhìn hai mẹ con cô chăm chăm."Em là vợ anh, tại sao anh không thể nhìn hả?" Lúc Vận Nhi đứng dậy, Âu Thừa Duẫn từ sau lưng vòng tay ôm lấy eo cô, Niệm Niệm vừa ăn no xong thì híp mắt lại, dường như buồn ngủ rồi.

Vận Nhi hờn dỗi trừng mắt nhìn anh, cúi người định ôm Niệm Niệm lên giường dỗ cho cô bé ngủ, thế nhưng Âu Thừa Duẫn lại không chịu buông cánh tay đang ôm cô ra, cầm đặt trên bờ vai cô, ngửi mùi thơm trên tóc cô: "Em đi tắm đi, để anh dỗ Niệm Niệm ngủ!"

"Anh có được không đấy?" Vận Nhi nghe thấy đề nghị của Âu Thừa Duẫn thì nghi hoặc quay đầu lại, lập tức bị nụ hôn của anh trùm lên.

"Ừm..." Hơi thở của Vận Nhi hỗn loạn, cô vội đẩy anh ra. Lúc Âu Thừa Duẫn buông cô ra, Vận Nhi nhanh chóng chạy về hướng phòng tắm.

Lúc Vận Nhi tắm rửa sạch sẽ đi ra ngoài thì phát hiện trong phòng có thêm một cái giường trẻ em, Niệm Niệm hình như đã ngủ thiếp đi, Âu Thừa Duẫn đứng bên cạnh giường, chiếc giường công chúa dành cho trẻ em màu hồng nhạt, Niệm Niệm của cô nằm trên đó, thật sự trở thành một nàng công chúa rồi.

"Anh chuẩn bị từ lúc nào vậy?" Vận Nhi đi đến sau người Âu Thừa Duẫn, phát hiện ra lúc ngủ Niệm Niệm vẫn thích ngậm ngón tay, cô đi lên trước nhẹ nhàng gỡ ngón tay cô bé ra khỏi miệng, hôn lên khuôn mặt cô bé một cái, yên lặng nhìn cô bé ngủ say sưa.

"Sau khi gặp được Niệm Niệm thì liền chuẩn bị, công chúa của chúng ta rất xinh đẹp phải không?" Âu Thừa Duẫn thả màn xuống, xoay người bế Vận Nhi lên, đi về phía chiếc giường lớn của bọn họ.

"Này, anh làm gì vậy?" Vận Nhi kêu lên một tiếng, ôm lấy cổ anh, chỉ chốc lát sau đã bị anh đặt xuống chiếc giường mềm mại. Bây giờ thì Vận Nhi đã biết tại sao anh lại chuẩn bị giường riêng cho Niệm Niệm, thì ra là anh có ý đồ bất lương với cô.

Mới tắm xong nên da dẻ Vận Nhi trơn mịn, hơi ửng hồng, lộ ra vẻ mê người, mái tóc dài xõa ra trên giường, vẻ quyến rũ khó tả bằng lời. Bàn tay to lớn của Âu Thừa Duẫn đã trượt vào bên trong áo ngủ, phủ lên da thịt bóng loáng của cô. diễn!đàn\$lê%quý^đôn

"Uhm..." Vận Nhi không tự chủ ngân ra một tiếng, lúc Âu Thừa Duẫn cởi áo tắm của cô ra thì cô bắt được tay anh, đỏ mặt nói: "Không, không được, sẽ quấy rầy giấc ngủ của Niệm Niệm!"

"Vợ à, anh sẽ rất nhẹ nhàng, sẽ không quấy rầy đến Niệm Niệm, ngoan nào, thả lỏng một chút!" Âu Thừa Duẫn tách tay cô ra, trực tiếp cởi áo tắm trên người cô, vội vàng phủ xuống thân hình xinh đẹp của cô, không đợi cô kịp thích ứng đã nhanh chóng vùi sâu vào trong cơ thể cô.

"A..." Vận Nhi cố kiềm chế để không kêu thành tiếng, Niệm Niệm còn đang ở trong phòng họ, mặc dù nói cô bé còn nhỏ, không hiểu chuyện gì nhưng Vận Nhi vẫn cảm thấy không nên.

Âu Thừa Duẫn dùng nụ hôn của mình để nuốt trọn tiếng ngâm nga của Vận Nhi, hai cơ thể hoàn mỹ dán chặt vào nhau, hương vị của cô ngọt ngào như vậy, anh có yêu cô thế nào cũng không thấy đủ...

Vận Nhi ngủ một giấc rồi tỉnh dậy, phát hiện Âu Thừa Duẫn đang nhìn cô với ánh mắt thâm tình, chẳng lẽ anh không ngủ, cứ nằm nhìn cô như vậy này giờ sao? Chống lại con người đen nhánh của anh, trong lòng Vận Nhi

khẽ rung động. Cô chủ động tiến sát lại trong ngực anh, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên thương lượng với anh: "Âu Thừa Duẫn, anh để cho chị em được thả ra đi, có được không?" Vận Nhi nghĩ đến dáng vẻ tiều tụy của Tô Ân Huệ mà cô nhìn thấy trước đó, cô không đành lòng để cho cô ta phải tiếp tục chờ đợi ở nơi đó nữa.

"Không được, anh không lấy mạng cô ta đã là may lắm rồi, em không cần cầu xin thay cô ta!" Âu Thừa Duẫn vừa nghĩ đến cảnh Vận Nhi chảy máu khắp người ngã vào trong lòng anh là đã không ngừng run rẩy lo sợ.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 255

Editor: Linh Vũ

"Thôi mà, chị của em đã biết sai rồi, em bây giờ cũng không có việc gì, chúng ta cũng đã có Niệm Niệm, anh đồng ý đi mà!" Vận Nhi làm nũng lắc lắc cánh tay anh, đôi mắt chăm chú nhìn Âu Thừa Duẫn với vẻ van nài.

Chuyện gì anh cũng có thể nhượng bộ, nhưng chỉ cần liên quan đến an nguy của cô, anh tuyệt đối không thể phớt lờ, đối với Tô Ân Huệ kia, anh không thể tin được!

"Duẫn, anh đồng ý đi, nếu không em sẽ rất áy náy, em đã đi gặp chị ấy rồi, ở đó không tốt chút nào, hôm đó chị ấy đã nói với em rất nhiều, chị ấy thật sự biết sai rồi..." Vận Nhi chớp chớp đôi mắt to đáng thương nhìn anh, mỗi lần cô nhìn anh với anh mắt vô tội như vậy, anh đều không có cách nào từ chối, nhưng riêng đối với chuyện này thì anh không thể nhân nhượng.

"Vận Nhi, chúng ta không nhắc đến cô ta nữa, có được không?" Ngón tay Âu Thừa Duẫn luôn qua mái tóc cô, kéo cả khuôn mặt cô vào trong lòng mình, chỉ có lúc cảm nhận được nhiệt độ từ cơ thể cô truyền đến lòng mình, anh mới có thể tiếp tục kiên định.

"Anh thả chị ấy ra đi, nếu không em sẽ không gả cho anh đâu!" Vận Nhi dẩu môi, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Âu Thừa Duẫn càng lúc càng xám xịt thì cô thở dài một hơi, chủ động tiến đến, làm nũng ôm lấy anh: "Chồng à, có được không hả? Anh đồng ý đi mà!"

Một tiếng "chồng" này khiến Âu Thừa Duẫn mở cờ trong bụng, từ lúc Vận Nhi dùng hết vốn liếng muốn dụ dỗ anh, anh đã sớm không khống chế nổi máu nóng lẫn dục vọng đang sôi sục trong người, lập tức lật người lại đặt Vận Nhi dưới thân, giận dữ mở miệng: "Em thật biết giày vò!" Anh thật sự không có cách nào đối phó với cô.

Vận Nhi nhìn ra lý trí của anh đã sắp sụp đổ, ngoan ngoãn vòng tay ôm lấy cổ anh, tiếp tục rót mật ngọt vào tai anh: "Chồng à, chồng ơi, em yêu anh..."

Lúc Vận Nhi dùng môi mình chạm lên môi anh, Âu Thừa Duẫn liền hung hăng hôn trả, hưởng thụ việc cô dùng thân thể làm điều kiện trao đổi.

Sau khi nhận được sự đồng ý của anh, Vận Nhi cười hài lòng, xoay người đẩy anh ra, vừa vận Niệm Niệm ở đằng sau thức giấc, Vận Nhi hưng phấn mặc quần áo vào chạy tới ôm Niệm Niệm lên hôn lấy hôn để: "Bảo bối à, con tinh dậy thật là đúng lúc!"

"Tiểu yêu tinh nhà em..." Âu Thừa Duẫn đầy bất mãn, chỉ có thể rời giường đi tắm nước lạnh, đến lúc anh trở ra thì Vận Nhi đã ôm Niệm Niệm mà ngủ trên giường của họ rồi.

Âu Thừa Duẫn đi đến, nhìn hai khuôn mặt xinh đẹp mà anh yêu nhất, ôm cả Niệm Niệm và Vận Nhi vào trong lòng, đây là lần đầu tiên ba người cùng giường chung gối, trong lòng Âu Thừa Duẫn có cảm giác rất thỏa mãn.

Nghe được tiếng thở nhẹ và cảm nhận được hơi ấm cơ thể của Vận Nhi ngay bên cạnh mình, Âu Thừa Duẫn cũng không cầu thêm gì nữa!

Có được hai món bảo bối này, anh đã có được cả thế giới rồi...

Mặc dù Vận Nhi đã đón nhận Âu Thừa Duẫn, nhưng trong lòng cô vẫn còn khúc mắc đối với Kiều Sa. Âu Thừa Duẫn cũng không ép buộc cô, hiện

giờ mọi việc anh đều thuận theo cô, nâng cô như bảo bối trên tay.

Hôm sau, Âu Thừa Duẫn mời nhà thiết kế lừng danh của Pháp đưa áo cưới tới để cô thử, lúc Vận Nhi nhìn thấy chiếc áo cưới đẹp đẽ được đưa ra thì kinh ngạc thốt lên: "Đẹp quá!"

Chiếc áo cưới với thiết kế đơn giản, không có nhiều chi tiết cầu kỳ nhưng lại toát lên vẻ thanh nhã và cao quý đặc biệt, Âu Thừa Duẫn vừa nhìn thoáng qua đã lập tức quyết định: "Không cần thử, chọn cái này!"

Chiếc áo cưới độc nhất vô nhị trên đời, dành cho Vận Nhi độc nhất vô nhị của anh, trong một hôn lễ độc nhất vô nhị!

"Không cần thử sao?" Trong lòng Vận Nhi có chút chờ mong, mặc dù cô biết ánh mắt của Âu Thừa Duẫn rất chuẩn xác, nhưng trong lòng cô vẫn có chút nghi ngờ.

"Vợ à, số đo và phong cách của em thế nào, không phải anh là người rõ nhất sao?" Âu Thừa Duẫn nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, ánh mắt nóng bỏng dừng lại trước ngực cô, vẻ mặt chắc nịch. d/đ.l,q~đ

"Đáng ghét!" Vận Nhi khẽ thúc anh một cái, từ lúc cô đồng ý gả cho Âu Thừa Duẫn, tất cả mọi thứ đều giao cho anh chuẩn bị, cô thấy rõ sự cẩn thận của anh, trong lòng hết sức cảm động.

Có lẽ kể từ khi cô chỉ là một người vợ vô hình của anh thì anh đã nảy sinh tình cảm với cô, chỉ là cô không phát hiện ra mà thôi.

May mà bọn họ không bỏ lỡ quá nhiều, về sau, hai người nhất định sẽ hạnh phúc...

Âu Dương vốn đang buồn bã vì chuyện của Tô Thượng Đông, nhưng vừa nghe đến chuyện kết hôn của Âu Thừa Duẫn và Vận Nhi thì lập tức trở

nên vui vẻ, thực ra Vận Nhi biết rõ trong lòng cô ấy thật sự không được tốt lắm.

Kiều Sa nghe tin hai người chuẩn bị kết hôn, bà biết Vận Nhi vẫn còn chưa tha thứ cho bà nên để cho Âu Dương thay bà tặng cho Vận Nhi chiếc lắc tay tượng trưng cho thân phận công chúa hoàng thất, lúc đầu Vận Nhi không muốn nhận, nhưng Âu Dương uy hiếp cô, nói cô không nhận thì tự đi mà trả cho Kiều Sa, Vận Nhi đành phải bắt buộc nhận lấy.

Bây giờ cô rất hạnh phúc, đối với Kiều Sa cũng không nói rõ được là tha thứ hay là không. Chuyện quá khứ đều đã qua, giống như Tô Ân Huệ cũng đã từng phạm sai lầm, cô có thể tha thứ cho Tô Ân Huệ, vậy tại sao lại không thể tha thứ cho Kiều Sa.

Sau khi nghĩ thông, Vận Nhi lập tức gọi cho Âu Thừa Duẫn, sau khi cùng cô thử áo cưới xong thì anh bảo Âu Dương tới đón cô, cũng không biết là anh đã chạy đi đâu rồi.

Gọi điện thoại cho anh không được, sau khi Vận Nhi và Âu Dương tách ra thì cô gọi xe đi thẳng về biệt thự cạnh bờ biển, hai ngày nay Niệm Niệm đều do chị Ngọc trông nom, buổi tối mới ở cạnh Vận Nhi.

Vận Nhi vừa đi vào biệt thự đã cảm giác được trong không khí thoang thoảng một mùi hương kỳ lạ, cô hơi tò mò muốn đi lên xem Niệm Niệm thế nào rồi, nhưng vừa bước chân vào cửa phòng thì cả người đã bị người ta ôm lấy, cô vừa muốn mở miệng kêu lên thì lại cảm nhận được mùi hương quen thuộc của Âu Thừa Duẫn, trong lòng mới hết lo.

"Anh làm gì thế? Làm em sợ muốn chết, sao lại không bật đèn lên?" Vận Nhi đẩy anh ra, muốn mò mẫm bật công tắc đèn trên tường, Âu Thừa Duẫn lại đột nhiên bế cô lên, đi thêm vài bước, thả cô xuống chiếc giường vô cùng quen thuộc kia.

Vận Nhi vừa muốn đứng dậy thì lại bị Âu Thừa Duẫn đè lại, ngón tay anh đặt trên môi cô, nhỏ giọng nói: "Suyt, đừng nói gì cả!"

Trong lòng Vận Nhi vô cùng nghi hoặc trước hành động kỳ lạ của Âu Thừa Duẫn, lại đột nhiên nhìn thấy một chùm sáng lấp lánh hiện lên phía trên đỉnh đầu, cô kinh ngạc há hốc miệng, giật mình nhìn vô số cánh hoa hồng rải thành hình trái tim trên sàn nhà, mà ở giữa trái tim kia là mấy chữ cô vô cùng quen thuộc: I love you, Vận Nhi!

"Đây là..." Vận Nhi nhìn thấy từ trên đỉnh đầu có một quả khí cầu mang theo hoa hồng giống như đang hạ xuống từ thiên đường, hai tay đưa lên che lấy miệng, khước mắt rưng rưng nhìn Âu Thừa Duẫn trong một bộ tây trang màu trắng đang quỳ gối trước mặt cô, trong tay nâng một chiếc nhẫn kim cương chói mắt.

"Vận Nhi, gả cho anh đi!" Trên người Âu Thừa Duẫn không cách nào che đậy được khí chất quý tộc bẩm sinh, ngay cả lúc đang quỳ gối cầu hôn, Vận Nhi vẫn cảm thấy anh hết sức hấp dẫn.

Thì ra không phải là anh không có thành ý cầu hôn với cô, mà là muốn cho cô một niềm vui bất ngờ!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 256: Hôn Lễ Thế Kỷ

Editor: Linh Vũ

Cảm giác lạnh lẽo từ đầu ngón tay truyền đến tim, nhiệt độ lại thay đổi, vừa cảm động vừa ấm áp, lúc Âu Thừa Duẫn lồng chiếc nhẫn lên ngón áp út của cô, cả người Vận Nhi nghiêng về phía trước, xông vào trong lòng anh: "Duẫn, hình như anh đã tặng em mấy cái nhẫn kim cương rồi!"

Sau hôn lễ lần trước của Vu Nặc và Hứa Minh Phong, Âu Thừa Duẫn từng tặng cho cô một cái, cô vẫn còn giữ.

"Đúng vậy, rốt cuộc anh vẫn không bắt được em nên bây giờ mới phải bắt nhất, sau này sẽ không thả em ra nữa!" Âu Thừa Duẫn ôm Vận Nhi xoay một vòng, nghe được tiếng cười khẽ của cô truyền đến, anh thâm tình hôn lên môi cô.

Giữa hai người không còn chướng ngại nào nữa rồi...

Sau bao nhiêu ngày thì rốt cuộc cũng chờ được đến một ngày này, đám cưới thế kỷ của tổng giám đốc SK và thiên kim nhà họ tô, cho dù là phục hôn thì dưới sự áp chế của Âu Thừa Duẫn, bên ngoài cũng không dám có bất cứ lời đồn không hay nào.

Vận Nhi ngồi trong phòng trang điểm, căng thẳng nhìn mình ở trong gương. Vừa sáng sớm Âu Dương và Hứa Tâm Lam đã kéo cô vào phòng trang điểm, từ khi đó đến giờ cô vẫn chưa được gặp Âu Thừa Duẫn, trong lòng cô hơi hồi hộp, cũng có chút chờ mong, muốn bày ra dáng vẻ xinh đẹp nhất trước mặt anh.

Đến lúc cô đã chuẩn bị xong xuôi, Âu Dương nhìn cô ca ngợi: "Anh em đúng là nhật được bảo bối rồi, chị xinh đẹp quá cơ!"

Vận Nhi then thùng nhìn cô ấy, lúc Tô Viễn Hàng dắt tay cô đi vào, cô biết, từ nay về sau cô và Âu Thừa Duẫn thật sự ở cùng nhau rồi.

Âu Thừa Duẫn ở phía xa nhìn cô đang bước trên thảm đỏ, khuôn mặt cô vô cùng xinh đẹp, ngũ quan sắc sảo, chiếc áo cưới trắng muốt mặc lên người cô giống như tác phẩm nghệ thuật dưới bàn tay khéo léo của Thượng Đế, vừa thanh nhã như cúc lại vừa tinh khiết như huệ, vẻ xinh đẹp của cô đều là vì anh mà bộc lộ.

Âu Thừa Duẫn nhận lấy bàn tay Vận Nhi từ trong tay Tô Viễn Hàng, sau đó kiên định gật đầu với ông, khóe miệng vẽ ra một đường cong đẹp đẽ, ngăn cách lớp lụa trắng, nắm lấy những ngón tay thon dài của Vận Nhi, hướng về cha xứ trang nghiêm ở đằng trước.

"Anh Âu Thừa Duẫn, anh có đồng ý cưới cô Tô Vận Nhi làm vợ, yêu cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy, cho dù bần cùng hay phú quý, khỏe mạnh hay bệnh tật, cả đời đều sẽ không rời không bỏ không?" Chờ cha xứ đọc xong câu này, Âu Thừa Duẫn gần như không hề do dự, thốt ra ba chữ chắc nịch: "Tôi đồng ý!"

"Cô Tô Vận Nhi, cô có đồng ý gả cho anh Âu Thừa Duẫn, yêu anh ấy, tôn trọng anh ấy, bảo vệ anh ấy, cho dù bần cùng hay phú quý, khỏe mạnh hay bệnh tật, cả đời cũng sẽ không rời không bỏ không?"

Vận Nhi thoáng nhìn Âu Thừa Duẫn, sau đó kiên định gật gật đầu: "Tôi đồng ý!"

"Bây giờ tôi xin tuyên bố, anh Âu Thừa Duẫn và cô Tô Vận Nhi chính thức kết làm vợ chồng, chú rể có thể hôn cô dâu!" Cha xứ vừa nói xong, Âu Thừa Duẫn đã vội vàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Vận Nhi, kéo cô vào trong lòng, phủ xuống đôi môi anh đào của cô... diễn~đàn`lê^quy" đôn

Trong đám người có hai cặp ánh mắt cô đơn nhìn theo. Vào khoảnh khắc Âu Thừa Duẫn nắm lấy tay Vận Nhi kia, đoạn tình cảm chưa từng nảy mầm trong lòng họ cũng bị nước cuốn đi mất. Đến lúc cô dâu ném hoa cưới, Âu Thừa Duẫn đứng bên cạnh Vận Nhi, ánh mắt cô quét khắp đám người, lúc tầm mắt lướt qua hai góc khác nhau thì cô hơi khó xử nhìn Âu Thừa Duẫn, Âu Dương và Hứa Tâm Lam đứng ở hai phía khác nhau.

Âu Thừa Duẫn nhìn ra vẻ khó xử của cô thì đi lùi về sau một chút, Vận Nhi lập tức hiểu ra ý anh, cô nở một nụ cười, trừng mắt nhìn anh, sau đó ném bó hoa lên. Bó hoa vẽ nên một đường cong mỹ lệ giữa không trung, Vận Nhi xoay người nhìn thấy Âu Dương đang kinh ngạc cầm lấy bó hoa kia, lại nhìn về phía Tô Thương Đông.

Tô Thương Đông không đổi sắc mặt, xoay người đi về hướng khác.

Tiệc cưới diễn ra ở khách sạn SK, trong đại sảnh bày biện rất nhiều hoa và bóng bay, trái thơm màu đỏ tươi, tất cả lễ đường đều tràn đầy hương vị hạnh phúc, Vận Nhi cũng đã thay một chiếc sườn xám màu đỏ thắm, hoàn toàn phô diễn dáng người đẹp đẽ của cô. Bởi vì Âu Thừa Duẫn muốn cho cô một hôn lễ đặc biệt nên đã chuẩn bị cả áo cưới kiểu tây và sườn xám truyền thống của Trung Quốc cho cô.

Âu Thừa Duẫn nhìn đến những đường cong hoàn mỹ trên cơ thể cô thì nhú mày vẻ không vui, anh không hề có ý định để cho người khác thèm khát vẻ đẹp của vợ mình.

Âu Thừa Duẫn ôm chặt Vận Nhi ở sau người, có người đi lên kính rượu, Âu Thừa Duẫn đưa mắt một cái, Âu Dương lập tức đi lên nhận rượu thay Vận Nhi, thương thay cho Âu Dương có một người anh trai không có lương tâm, chẳng hề biết đau lòng cho em gái.

Nhưng chỉ một lát sau đó, lúc bóng dáng của Nam Cung Thần và Mặc Thiên Hữu xuất hiện, Vận Nhi vẫn bị kéo ra trận. Cô vẫn luôn cho rằng bốn

người họ là một thể không tách rời, tại sao lần này lại không thấy Tiêu Trác? d.đ.lêquyddoon

"Vận Nhi, chúc mừng em!" Không dễ gì mới đợi được Âu Thừa Duẫn và Vận Nhi tách khỏi nhau, Thương Nhĩ Kỳ mới có cơ hội nói chuyện riêng với cô mấy câu. Nhìn thấy cô hạnh phúc mỉm cười, anh ta biết mình cũng nên buông rời.

"Cảm ơn anh, Nhĩ Kỳ, anh cũng sẽ hạnh phúc, không cần phải lúc nào cũng nhìn thẳng về phía trước như vậy, anh có thể thử ngoảnh đầu lại xem, có thể hạnh phúc vẫn luôn ở phía sau lưng anh!" Vận Nhi có thể nhìn ra vẻ cô đơn mất mát của anh ta, nhưng lại không biết phải an ủi thế nào, đối với chuyện của anh ta và Hứa Tâm Lam, cô vẫn luôn cảm thấy tiếc nuối.

"Ừ, bắt đầu từ ngày mai, anh sẽ cố gắng quên em! Cho nên em nhất định phải hạnh phúc đấy!" Thương Nhĩ Kỳ xoay người, uống cạn ly rượu, trên khóe mắt rơi xuống một giọt lệ, đây là giọt nước mắt cuối cùng anh ta chảy vì Vận Nhi, về sau, cái tên Tô Vận Nhi này cũng sẽ trở thành quá khứ.

Thật ra, muốn thật sự quên một người đều không cần quá nhiều sức lực!

Âu Thừa Duẫn bị Nam Cung Thần và Mẫn Thiên Hữu chuốc hết ly này đến ly khác, cho dù tửu lượng của anh có tốt đến đâu thì cũng không chịu nổi giày vò như vậy, không thoát ra được nhưng lại vẫn đưa mắt tìm kiếm bóng dáng Vận Nhi giữa đám người, lúc nhìn thấy Thương Nhĩ Kỳ và Tô Thượng Đông người trước người sau đứng cạnh Vận Nhi thì trong lòng anh có phần không thoải mái, mặc dù Vận Nhi hiện giờ đã là vợ anh, nhưng tình cảm mà hai người kia dành cho Vận Nhi không phải cứ nói buông là buông được.

"Cậu yên tâm đi, đã có Âu Dương trông chừng vợ cậu rồi, cậu lo vợ vẫn gì chứ!" Mẫn Thiên Hữu cầm ly rượu, cười nói. Lần này, hôn lễ của Âu Thừa Duẫn quả thật rất long trọng, anh cũng là người đầu tiên trong số bốn

người họ tìm được tình yêu đích thực, cho nên họ cũng thật lòng chúc phúc và mừng thay cho anh. Tình cảm anh em gắn kết giữa bốn người cũng sẽ không bởi vì anh đã kết hôn mà thay đổi.

"Vận Nhi, chị có mệt không? Hay là để em đưa chị về phòng nghỉ ngơi một lát nhé?" Âu Dương nghe lời Âu Thừa Duẫn, quan tâm hỏi thăm Vận Nhi.

"Không cần đâu, chị không sao!" Vận Nhi nhìn thấy Âu Thừa Duẫn đứng ở cách đó không xa, mặt anh đỏ lựng, chắc chắn là đã uống nhiều rượu, cô lo lắng đi qua muốn đỡ lấy anh nhưng lại bị anh kéo vào trong lòng.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 257: Đêm Tân Hôn

Editor: Linh Vũ

"Anh không sao chứ?" Vận Nhi đưa tay thử nhiệt độ trên mặt anh, phát hiện ra anh nóng hơn bình thường, thế nhưng cánh tay vẫn ra sức ôm cô, không ngừng thổi hơi bên tai cô: "Bà xã..."

"Yên tâm đi, sẽ không làm lỡ chuyện động phòng của hai người đâu!" Mẫn Thiên Hữu cố ý trêu chọc, lúc nhìn thấy Âu Thừa Duẫn đã nhuộm men say thì cũng chuẩn bị thu tay lại.

Vận Nhi xấu hổ đỏ mặt, đỡ lấy Âu Thừa Duẫn, nhìn Nam Cung Thần rồi hỏi: "Sao Tiêu Trác lại chưa tới?"

"À... Bây giờ cậu ta còn đang bận theo đuổi bà xã, rất bận!" Mẫn Thiên Hữu đặt một tay lên vai Nam Cung Thần, cởi áo khoác trên người, sau đó nhìn Vận Nhi cười mỉa mai: "Tân hôn vui vẻ!"

"Cảm ơn!" Vận Nhi nhìn mấy người đàn ông thâm trầm trước mặt, trong lòng sinh ra cảm khái, một người đàn ông ưu tú như vậy chắc chắn sẽ có nhiều cô gái muốn nắm giữ trái tim anh ta. Cô từng thấy cô gái mà Tiêu Trác để ý và con gái của Nam Cung Thần, biết chuyện tình cảm của bọn họ cũng không đơn giản, cô và Âu Thừa Duẫn đều hy vọng người khác cũng có thể hạnh phúc.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Vận Nhi đỡ Âu Thừa Duẫn đi lên phòng tổng giám đốc ở tầng trên cùng, Âu Thừa Duẫn đã cố ý bố trí lại gian bên trong, chính là muốn cùng Vận Nhi trải qua một đêm tân hôn ý nghĩa.

Lúc Vận Nhi đỡ anh đi vào bên trong phòng, toàn bộ sức nặng cơ thể Âu Thừa Duẫn đã đổ lên người cô, nhưng bước chân anh vẫn rất thoải mái, Vận Nhi cũng không thể không nghi ngờ rằng anh cố ý.

"Duẫn, anh có nặng lắm không?" Vận Nhi gắng sức đỡ anh lên chiếc giường phủ một màu đỏ thẫm, tha thiết nhìn anh mà hỏi, ngón tay lại lưu loát cởi áo khoác của anh ra, cả người anh nồng nặc mùi rượu khiến cô không chịu nổi.

"Bà xã à, bây giờ em gọi anh là gì đấy?" Âu Thừa Duẫn đã chệnh choáng men say nhưng ý thức vẫn rất rõ ràng, nghe được xưng hô của Vận Nhi thì rất mất hứng.

"Em đi mở nước cho anh, anh tắm rửa trước đi đã!" Vận Nhi không để ý đến anh, đứng dậy muốn rời đi nhưng lập tức bị Âu Thừa Duẫn kéo tay lại, cả người cô ngã vào lòng anh, trán cô đụng vào lồng ngực rắn chắc của anh đau nhói, vậy mà Âu Thừa Duẫn cũng chẳng kêu lên tiếng nào. Vận Nhi trừng mắt nhìn anh, lúc đối diện với ánh mắt thèm khát của anh thì sửa lại xưng hô: "Ông xã, ông xã, như vậy đã được chưa?"

"Thật ngoan!" Âu Thừa Duẫn nhìn thấy đôi môi của cô thì lập tức muốn hôn, Vận Nhi quay đầu đi, nụ hôn của Âu Thừa Duẫn rơi lên mặt cô, Vận Nhi ghét bỏ đẩy anh ra: "Anh đi tắm trước đi đã!"

"Được, nghe bà xã hết!" Âu Thừa Duẫn tâm tình tốt, đứng dậy đi vào phòng tắm, Vận Nhi nhìn thấy anh bước từng bước vững chãi về phía trước thì mắt trừng lớn, cô biết là vừa nãy anh chỉ giả vờ thôi mà. diễ~đàn~lê~quý~đôn

Lúc Âu Thừa Duẫn ra ngoài thì chỉ quấn một cái khăn tắm, lộ ra lồng ngực rắn chắc, từ phía sau ôm lấy Vận Nhi: "Em muốn tắm sao?"

Hơi thở đầy ám muội phun lên cổ Vận Nhi, cô thấy ngứa ngứa trong lòng, đẩy ngực anh ra, tò mò mở miệng hỏi: "Anh không say sao?"

"Say thì làm sao mà động phòng được? Vợ ngốc à, em có đi tắm không, nếu em không tắm thì chúng ta làm luôn đi, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng đấy!" Âu Thừa Duẫn làm bộ muốn đè Vận Nhi ra phía sau, khuôn mặt Vận Nhi đỏ bừng, thoát ra khỏi vòng tay anh, vội vàng chạy về phía phòng tắm: "Em đi tắm đây!"

Lúc Vận Nhi bước vào bồn tắm thì mới phát hiện Âu Thừa Duẫn đã chuẩn bị nước ấm cho cô, còn đổ thêm một chút tinh dầu, Vận Nhi thoải mái thả mình vào trong nước, vừa nghĩ đến đêm nay, cả khuôn mặt cô đều đỏ bừng lên.

Nửa tiếng sau, Vận Nhi mặc áo tắm đi ra ngoài, cô còn chưa kịp kéo cửa thủy tinh, Âu Thừa Duẫn đã kéo ra từ bên ngoài, ôm ngang lấy người cô đặt lên chiếc giường rộng hai mét.

"Niệm Niệm đâu?" Vận Nhi bị thân hình cao lớn của anh phủ lên, thở gấp một tiếng, trước khi anh có hành động, cô thốt ra một câu phá phong cảnh như vậy.

Trước đây, đêm nào cô cũng phải hôn rồi Niệm Niệm mới chịu ngủ, nhưng đêm nay lại là đêm tân hôn của cô và Âu Thừa Duẫn.

"Bà xã à, đêm nay em không được nghĩ đến Niệm Niệm, con bé đã có chị Ngọc trông nom rồi, em là của anh!" Âu Thừa Duẫn cắn lên bả vai cô một cái để trừng phạt, Vận Nhi cảm giác được trên người chột lạnh, không biết áo tắm đã bị anh cởi ra từ lúc nào.

"Anh cần gì vợ như thế chứ!" Vận Nhi cảm giác mỗi lần anh đều cấp bách đốt lửa trên người cô, ôm lấy cô không biết mệt, cô lúc nào cũng ở trong tư thế bị động.

"Bà xã, chuyện này không thể chậm được, sau này em phải học cách thích ứng, có hiểu không?" Bàn tay to mang theo ma lực phủ xuống ngực

cô, hài lòng cúi người xuống ngậm chặt lấy cánh môi mềm mại của cô, hôn thẳng một đường xuống phía dưới.

"Không được, lần nào cũng là anh chủ động, hôm nay đến lượt em làm chủ!" Vận Nhi dùng hết sức lực, thân hình linh hoạt xoay ngược lại đè Âu Thừa Duẫn ở bên dưới, toàn bộ cơ thể cô đặt trên ngực anh.

Âu Thừa Duẫn bị suy nghĩ to gan của cô làm cho hoảng sợ, sau đó lại cười khanh khách, xem ra vợ anh đúng là rất muốn nắm quyền chủ đạo.

Đương nhiên là anh rất vui vẻ phối hợp với cô: "Được, nữ hoàng của anh, đêm nay đổi thành em chủ động!"

Vận Nhi đỏ mặt, bàn tay nhỏ mòm mẫm xuống thân thể nóng bỏng của anh, cô bắt chước bộ dáng anh hôn cô lúc trước, từng nụ hôn liên tục rơi xuống ngực anh, cảm giác lạ lẫm khiến thân thể Âu Thừa Duẫn nổi lên niềm vui sướng tột cùng, lúc cảm nhận được nụ hôn của cô rơi lên thân thể, anh đã nhin không nổi ý nghĩ muốn đi vào cơ thể cô ngay lập tức, nhưng Vận Nhi vẫn chuyên chú hôn lên người anh. d.đ.l.q.đ

Cảm giác được cả người anh nóng lên một cách bất thường, cơ thể Vận Nhi lại phủ lên lồng ngực nóng bỏng của anh, cảm giác được anh vòng tay ra ôm lấy eo cô. Khát vọng trong cơ thể Âu Thừa Duẫn đã đè nén một lúc lâu, giống như không thể chần chừ thêm được một khắc nào nữa: "Có được không bà xã? Hay là cứ để anh làm đi..."

"Không được, không cho anh động đây!" Vận Nhi trừng mắt nhìn anh oán trách, biết dục vọng của anh đã sắp vỡ òa, cô chậm rãi di động cơ thể mình, ngồi trên người anh, cả giác được vật nóng bỏng của anh đã ngăn lại trước nơi mềm mại của cô, cô nghiêng người tiết lên, chậm rãi dùng thân thể mình để bao quanh lửa nóng của anh, khẽ đụng đến nơi mềm mại ấm áp của cô, Âu Thừa Duẫn lập tức thỏa mãn than nhẹ ra tiếng, loại hoan ái này khiến anh được trải nghiệm cảm giác sung sướng trước nay chưa từng có,

phối hợp với tốc độ của cô, Âu Thừa Duẫn có thể cảm nhận được rõ ràng, từ sâu trong nội tâm cô cũng khát vọng anh.

"Ông xã, em muốn sinh cho anh một đứa bé..." Vận Nhi nằm úp sấp trên ngực anh một lúc lâu, không vội rời khỏi cơ thể anh. Âu Thừa Duẫn nghe được lời của cô thì cả người hơi cứng ngắc, nhiệt độ cơ thể cô vẫn không ngừng mê hoặc anh, Âu Thừa Duẫn cảm nhận được sự nhiệt tình của cô, đau lòng ôm vào trong ngực: "Bà xã, em nói thật sao?"

Cô muốn sinh cho anh một đứa bé, một bảo bối mà cả hai người có thể cùng nhau chứng kiến.

"Là thật, chúng ta sinh thêm một đứa nữa đi! Ông xã..." Vận Nhi vuốt chóp mũi anh, cười cười trước phản ứng của anh. Cô biết Âu Thừa Duẫn nghĩ đến cái gì, anh đã bỏ lỡ quá trình Niệm Niệm ra đời, hiện tại, cô muốn sinh cho anh một đứa bé mang họ Âu của anh.

"Bà xã, anh yêu em!" Trong lòng Âu Thừa Duẫn vô cùng cảm động, càng chôn sâu vào trong cơ thể cô. Đêm khuya kiêu diễm, cùng với những lời thâm tình của hai người, tình yêu cứ kéo dài như vậy...

HOÀN CHÍNH VĂN

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 258: Ngoại Truyện 1

Đêm nay, có người cười, có người khóc...

Lúc Vận Nhi tỉnh lại thì đã ở trong biệt thự bên bờ biển, cô kinh ngạc nhìn thoáng qua dưới thân, trên người đã mặc áo ngủ, lại ngoảnh đầu sang phía khác, Âu Thừa Duẫn đang nhìn cô với ánh mắt chăm chú mà dạt dào hứng thú, lúc nhìn thấy dáng vẻ mơ mơ màng màng của cô thì kéo đầu cô vào trong ngực: "Sao hả? Sợ chồng em đem bán em sao?"

"Anh chịu sao?" Vận Nhi tìm một vị trí thoải mái trong lòng anh để ngủ, miệng ngọt ngào hỏi. Tối hôm qua vận động rất lâu, đến bây giờ cô vẫn còn cảm thấy trên người truyền đến cảm giác đau nhức, nhưng chỉ cần nghĩ đến hành vi to gan của mình tối qua, cô lại ngượng đỏ cả mặt.

"Cho dù có bán anh thì cũng không thể đem bán em được, vợ à..." Âu Thừa Duẫn hôn lên hai gò má cô, vẻ mặt đầy ý cười nói hết câu.

"À, cái này thì đúng rồi!" Vận Nhi dịch một chút, cả người đều nằm trọn trong lòng anh, thỏa mãn nhắm chặt hai mắt, sau đó đột nhiên ngồi bật dậy: "Đúng rồi, hôm nay anh trai em kết hôn, sao em lại có thể quên được chứ!"

Vận Nhi ảo não vò tóc, hốt ha hốt hoảng bò dậy khỏi giường nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức thì thấy đã mười giờ, tại sao lại không có ai gọi cô chứ?

Cô đi chân trần chạy xuống, mở tủ quần áo ra, bên trong là một loạt lễ phục đủ màu đủ kiểu, cô lại không biết nên chọn bộ nào, đành phải xoay

người nhìn Âu Thừa Duẫn đang nằm bất động trên giường, chạy tới kéo anh dậy: "Sao anh không nhanh lên? Hôm nay anh trai em kết hôn đấy!"

"Gấp cái gì chứ? Hôm nay anh ta không cưới đâu!" Âu Thừa Duẫn kéo Vận Nhi, cả người cô lại ngã vào trong ngực anh. Lúc nói lời này, vẻ mặt Âu Thừa Duẫn rất ung dung.

"Sao lại không cưới? Không phải là sau chúng ta một ngày sao?" Vận Nhi tò mò nháy mắt, nhớ đến hôm qua Tô Thượng Đông không hề nói gì với cô, mà hình như vị hôn thê của anh ta cũng không tới tham dự hôn lễ của cô và Âu Thừa Duẫn.

"Em cũng đã kết hôn rồi, anh ta còn cưới xin gì nữa?" Âu Thừa Duẫn bày ra vẻ mặt bí hiểm, tươi cười nhìn Vận Nhi ở trong lòng mình, cô gái ngốc nghếch này, chẳng lẽ không nhìn ra là Tô Thượng Đông vì cô nên mới quyết định kết hôn sao?

Âu Thừa Duẫn cố ý chọn ngày cưới trước hôn lễ của Tô Thượng Đông một ngày cũng là có ý riêng, cứ như vậy thì Tô Thượng Đông sẽ không cử hành hôn lễ nữa, Âu Dương mới có thể có cơ hội!

"Lời này là có ý gì? Em kết hôn thì liên quan gì đến anh trai em?" Vận Nhi đẩy anh ra, mò mẫm lấy điện thoại ở đầu giường, chờ cô gọi điện thoại về nhà xác nhận xong thì ngậy mặt ra nhìn Âu Thừa Duẫn: "Hôn lễ bị hoãn lại sao?"

"Ừ... Bây giờ em còn nghi ngờ nữa không?" Âu Thừa Duẫn ôm lấy khuôn mặt mịn màng của cô, vẻ mặt cứng chiêu.

"Anh đã biết trước rồi sao? Nhưng mà làm sao có thể chứ?" Vận Nhi không hiểu nổi, rõ ràng người nói muốn kết hôn là Tô Thượng Đông, bây giờ tại sao lại nói muốn hoãn lại?

"Vợ à, chuyện này em không cần phải quan tâm, về sau trong mắt, trong lòng em đều chỉ có thể có một mình chồng em thôi, biết chưa hả?" Âu Thừa Duẫn ôm cô lên, xoay người, lại đè cô xuống giường, đôi tay lại không an phận mò vào trong áo ngủ của cô.

"Này, làm gì thế? Đừng có đụng đến em nữa..." Vận Nhi vội vàng kéo áo, trốn sang một bên.

"Không đụng đến em thì bảo bối của chúng ta biết lấy từ đâu ra chứ, ngoan, tối hôm qua anh đã bị em ăn rồi, bây giờ anh cũng nên ăn lại em thôi!" Vẻ mặt Âu Thừa Duẫn tà ác, bổ nhào vào người Vận Nhi, khi cô vùng vẫy muốn hét lên thì tất cả mọi âm thanh đều bị nộ hôn của anh nuốt trọn.

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 259: Ngoại Truyện 2

"Niệm Niệm..." Giữa trưa, Vận Nhi cùng Âu Thừa Duẫn trở lại Âu viên thì thấy chị Ngọc đang ôm Niệm Niệm chờ họ ở ngoài cổng, Âu Thừa Duẫn vốn không muốn để cho Vận Nhi đến đây, nhưng cô vẫn nhất quyết đòi đi, cô vẫn chưa nói cho anh biết, thật ra cô cũng không còn hận Kiều Sa nữa.

"Bảo bối, nào nào, để mẹ hôn nào!" Vận Nhi ôm lấy Niệm Niệm từ trong tay chị Ngọc, đã một ngày rồi cô chưa hôn Niệm Niệm, cô bé lại dùng đôi bàn tay nhỏ bé sờ sờ lên mái tóc cô, mùi hương quen thuộc vây quanh người cô.

"Bảo bối, để cha hôn nữa nào!" Âu Thừa Duẫn đi đến bên cạnh Vận Nhi, rút mấy sợi tóc của cô ra khỏi tay Niệm Niệm. Niệm Niệm mất hứng dẫu môi ra, lúc Âu Thừa Duẫn hôn lên thì cô bé quay mặt đi.

"A, bảo bối à, cô cũng muốn hôn cháu!" Âu Dương vừa nhìn thấy Vận Nhi và Âu Thừa Duẫn đi tới thì cũng bổ nhào tới muốn hôn Niệm Niệm, nhưng giữa đường lại bị Âu Thừa Duẫn ngăn lại: "Thích hôn như vậy thì tự mình sinh một đứa đi!"

"Em nói anh này, nếu không có em thì làm sao anh có thể nhanh chóng được ôm vợ như vậy chứ? Anh đúng là đồ không có lương tâm, một mình em mà sinh được sao?" Âu Dương giơ chân ra đá anh, lại bị anh nhẹ nhàng tránh được. d~đ~lqđ

"Vận Nhi, chị xem anh ấy kìa, chỉ biết bắt nạt em thôi!" Âu Dương xoay người sang làm nũng với Vận Nhi.

"Chị sẽ giúp em bắt nạt lại anh ấy!" Vận Nhi đặt Niệm Niệm vào trong tay Âu Dương, cô bé mới thoả mái nở nụ cười, hai ngày nay luôn ở bên cạnh Âu Dương, Niệm Niệm đã không còn xa lạ với cô ấy nữa rồi.

"Vợ à, em nở lòng sao? Anh là chồng em mà!" Âu Thừa Duẫn nhìn thấy Vận Nhi trừng mắt đi đến cạnh anh thì bày ra vẻ mặt lấy lòng, bây giờ mọi thứ của anh đều là lấy vợ làm tiêu chuẩn, đối xử với Vận Nhi như thế nâng trứng, hứng hoa, ngậm trong miệng cũng sợ tan.

"Sao lại không nở chứ? Đêm nay em muốn ngủ cùng Niệm Niệm..." Vận Nhi ngẩng cao đầu, cô còn chưa quên sáng nay anh đã hành hạ cô thế nào, cả đêm qua đã làm, cô chỉ mới ngủ được mấy tiếng, mà quan trọng nhất là trên cổ, trên tay cô đều lưu lại kiệt tác của anh, hại cô đi ra đường cũng phải cẩn thận, dùng khăn lụa mới có thể che khuất một loạt dấu hôn của anh.

"Như vậy sao được, vợ à, anh sai rồi!" Âu Thừa Duẫn vội vàng cúi đầu nhận sai, nghe thấy Âu Dương đứng phía sau cười không ngừng, đúng là phong thủy luân chuẩn, ông anh trai không ai bì nổi của cô ấy vậy mà lại có ngày này.

"Vận Nhi..." Âu Thừa Duẫn nhìn theo hướng cô đi thì hết hoảng, vội vàng chạy theo cô lên cầu thang.

"Em nói chuyện với mẹ, anh đi theo làm gì?" Đứng trước cửa phòng của Kiều Sa, Vận Nhi ngăn anh lại. Tay của Âu Thừa Duẫn đã đặt lên nắm đấm cửa, nghe được cô gọi Kiều Sa là "mẹ" thì hiểu ra ý của cô, anh liền kéo cô vào trong lòng mình, anh biết, hiện giờ Vận Nhi đã buông tha rồi, cô là vì anh, vì Niệm Niệm mà buông bỏ oán hận.

"Vận Nhi, cảm ơn em!" Âu Thừa Duẫn tựa cằm lên vai Vận Nhi, cảm khái.

Vận Nhi được Âu Thừa Duẫn đẩy vào phòng, sau đó cẩn thận đóng cửa lại giúp cô. Thời khắc này, dù là đối với Kiều Sa, đối với Vận Nhi hay đối với anh thì đều là thời khắc mấu chốt.

Kiều Sa không ngờ rằng đời này còn có thể nghe Vận Nhi gọi một tiếng mẹ, ở trước mặt cô, bà rơi nước mắt sấm hối. Vận Nhi cũng lương thiện như Chi Lan, bởi vì tình yêu trong lòng cho nên ngay cả sai lầm của bà cũng có thể bao dung.

Vận Nhi nhìn Kiều Sa giống như lần đầu tiên được gặp bà. Duyên nợ của hai người đã bắt đầu từ lúc đó, nếu như không phải vì một đoạn quá khứ sai lầm xưa cũ kia thì hai người sẽ rất gắn bó, chỉ là hiện tại còn chưa quá muộn, bây giờ Vận Nhi có Âu Thừa Duẫn, có Niệm Niệm, có một gia đình hạnh phúc, như vậy cô đã rất thỏa mãn rồi!

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 260: Ngoại Truyện 3

Ngày hôm sau, Âu Thừa Duẫn đưa Vận Nhi đến đảo Thiên Sa để hưởng tuần trăng mật, vốn dĩ là anh đề nghị đến một nơi khác xa hơn, nhưng Vận Nhi không muốn, cho nên hai người đến đảo Thiên Sa mà họ đã từng ở một thời gian.

Ở đó, họ đã từng cùng nhau rảo bước trên bờ cát, cùng nhau ngắm mặt trời mọc và lặn. Ở đó, dường như từng ngọn cây ngọn cỏ đều chưa từng thay đổi, vẫn giống hệt như lần trước họ đến, còn có dây biệch thục kia nữa. Cả hòn đảo chỉ có hai người họ, Âu Thừa Duẫn đã đặc biệt dặn dò người làm, chỉ vì muốn được tận hưởng thế giới riêng của hai người.

"Lúc trước anh tặng cho em hòn đảo này, tại sao em lại không cần?" Âu Thừa Duẫn ôm lấy Vận Nhi từ phía sau, gió thổi lên mái tóc dài của cô, mấy sợi tóc phất phơ trên gò má anh, trong lòng anh giống như vừa có dòng điện chạy qua, hôn lên sợi tóc của cô, mùi hương nhàn nhạt vẫn vút trước mũi anh. dienndandlleequyyddonn

"Anh làm như vậy là tặng quà ly hôn cho em sao?" Vận Nhi nhớ đến lúc trước, anh để cho Tín mang theo giấy thỏa thuận ly hôn kèm với chứng nhận sở hữu hòn đảo này cho cô, cô lại bắt đầu thấy khó chịu trong lòng. Khi đó cô tứ cố vô thân, trong lúc cô tuyệt vọng nhất lại chỉ đón nhận được sự tuyệt tình và tàn nhẫn của anh, bởi vậy, về sau cô mới muốn cách anh thật xa.

"Không phải, là bởi vì anh nghĩ rằng em thích nơi này! Vận Nhi à, thật xin lỗi!" Hai cánh tay Âu Thừa Duẫn ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô,

ngĩ đến những nỗi đau mà anh đã gây ra cho cô. Anh vẫn luôn rất ăn năn vì điều này, nếu như anh sớm nhìn rõ tấm lòng mình dành cho cô thì có lẽ từ lúc đó hai người đã vui vẻ hạnh phúc ở bên nhau rồi.

"Duẩn à, tất cả đều đã qua rồi, chúng ta không cần nhắc lại nữa, được không? Bây giờ, tất cả những gì thuộc về anh đều là của em!" Vận Nhi xoay người để trán mình chạm vào trán anh, cô thích cảm giác gần gũi như vậy, bởi vì lúc nhìn vào ánh mắt anh, cô sẽ nhìn thấy bóng dáng mình trong đó.

"Phải, tất cả những gì thuộc về anh đều là của em, vợ à..." Âu Thừa Duẩn nhiệt tình hôn xuống môi cô, bây giờ Vận Nhi đã hoàn toàn chinh chinh thuộc về anh, về sau anh sẽ không để cho cô rời khỏi anh nữa.

"Đừng... Vẫn đang ở bên ngoài đấy!" Vận Nhi bị anh hôn đến mức thờ đốc, nhìn thấy hai người vẫn đang ở giữa bãi cỏ xanh ngắt ngấm mặt trời lặn, cô liền vươn tay ra ngăn lại cánh tay không an phận của Âu Thừa Duẩn vừa mới duỗi vào bên trong áo cô.

"Ở bên ngoài mới càng có cảm giác, hình như chúng ta còn chưa từng làm ở bên ngoài bao giờ phải không? Vợ à, chúng ta tử đi..." Âu Thừa Duẩn nâng thắt lưng của cô lên, kề sát đến thân dưới của anh, sau đó nhanh chóng lột xuống quần áo trên người cô, tách chân của cô ra, vội vàng tiến vào bên trong cơ thể cô, bắt đầu luật động. diễn#đàn%lê!quí&đôn

"Anh thật xấu xa..." Vận Nhi không được tự nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, cả người đều đang ở trên người anh, nhìn đến bầu trời mênh mông vô tận, lại vì nhịp điệu vận động của Âu Thừa Duẩn mà khẽ ngân thành tiếng.

"Anh chỉ xấu xa với một mình em thôi, vợ à, chúng ta cùng cố gắng, nhanh chóng sinh cho Niệm Niệm một đứa em trai đi!" Âu Thừa Duẩn cười

xấu xa, chờ đến khi cô thích ứng với tốc độ của anh thì hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô...

Cho dù nán lại trên đảo với Âu Thừa Duẫn nhưng mỗi ngày cô đều đúng giờ gọi điện về Âu viên để hỏi thăm tình hình của Niệm Niệm, lúc biết cô bé không khóc không nháo thì mới yên tâm du ngoạn với Âu Thừa Duẫn.

Trên cổ hai người đều đeo một chuỗi vòng cổ từ vỏ sò, tay trong tay cùng đi dưới ánh mặt trời, sóng biển đánh lên bờ cát, lưu lại một loạt dấu chân nho nhỏ, mỗi dấu chân đều là dấu vết của tình yêu...

LY HÔN ĐI ĐIỆN HẠ

Lục Thiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 261: Ngoại Truyện 4

Một tháng sau, Vận Nhi và Âu Thừa Duẫn trở về từ đảo Thiên Sa, vậy mà lại nghe được tin tức Tô Thượng Đông và Âu Dương muốn kết hôn. Lúc trước khi hôn lễ của Tô Thượng Đông bị hoãn lại, Âu Thừa Duẫn đã sớm chuẩn bị tâm lý nên không hề kinh ngạc trước tin tức này.

Tình huống như vậy mới đúng là nằm trong dự liệu của anh.

Bởi vì đêm đó ở nhà họ Tô, Tô Thượng Đông đã từng nói với anh, Vận Nhi hy vọng anh ta sẽ cưới Âu Dương, bây giờ cô đã gả cho Âu Thừa Duẫn, anh ta cưới Âu Dương cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Âu Dương rất thích anh ta, đây là chuyện anh ta đã sớm biết, mặc dù hiện giờ anh ta không chắc chắn có thể đáp lại tình cảm của cô ấy hay không, nhưng anh ta nguyện ý thử một chút, bởi vì trên người Âu Dương cũng có chút bóng dáng của Vận Nhi.

Cô dâu bị thay đổi, hôn lễ bị hoãn lại, nhưng Vận Nhi lại cảm thấy việc này không tệ.

Kết quả như vậy chính là điều mà cô luôn hy vọng!

Mặc dù biết anh cả sẽ không thể lập tức yêu Âu Dương, nhưng đối với Tô Thượng Đông, cô vẫn luôn tin tưởng rằng có một ngày nào đó anh sẽ yêu cô gái đáng yêu kia!

"Âu Dương, em làm cách nào mà khiến anh chị thay đổi ý định vậy?"
Vận Nhi tò mò hỏi Âu Dương, lúc trước cô khuyên thế nào anh cũng không

nghe, Âu Dương cũng từng đi tìm anh nhưng không thay đổi được cái gì.

"Hôm chị và anh trai em kết hôn, anh ấy hỏi em có sẵn lòng gả cho anh ấy không, anh ấy nói, anh ấy đột nhiên không muốn cưới cô gái kia nữa!" Âu Dương biết bây giờ Tô Thượng Đông còn chưa có tình cảm với mình, nhưng cô ấy tin tưởng bản thân, tin rằng cô ấy có khả năng cảm hóa ngọn núi băng kia.

"Âu Dương, em và anh trai chị chắc chắn sẽ hạnh phúc, chúc mừng hai người!" Vận Nhi chân thành chúc phúc cô ấy, cô có thể hiểu rõ tâm tình của Âu Dương, giống như Hứa Tâm Lam ngày đó vậy, khiến cho cô có phần chua xót.

"Vận Nhi, chị yên tâm, em đảm bảo sẽ khiến cho anh ấy yêu em!" Âu Dương thử chiếc áo cưới xinh đẹp, xoay tròn một vòng.

Cô ấy không phải là tin tưởng vào bản thân, mà là tin tưởng vào Tô Thượng Đông...

Tô Ân Huệ bước ra khỏi phòng giam, vừa nhìn thấy khuôn mặt ôn hòa của Phạm Tu Vũ hiện ra trước mặt mình thì lập tức nghẹn ngào bật khóc.

"Ân Huệ, hôm nay anh trai em kết hôn, anh tới đón em ra!" Phạm Tu Vũ vẫn hết sức dịu dàng, vừa nhìn thấy Tô Ân Huệ thì trong lòng đau nhói, cô ta gầy hơn nhiều, cũng không còn giống trước đây nữa.

Từ hôm nay trở đi, Tô Ân Huệ sẽ bắt đầu một cuộc đời mới.

"Tu Vũ, cảm ơn anh!" Tô Ân Huệ biết chắc chắn là Vận Nhi đã bảo Âu Thừa Dẫn thả cô ra, Vận Nhi là một đứa em gái tốt, nhưng cô ta không phải là một người chị tốt, về sau, cô ta hy vọng sẽ bù đắp lại toàn bộ cho Vận Nhi.

Hôn lễ diễn ra ở khách sạn của SK, cũng chính là nơi lần trước Vận Nhi và Âu Thừa Duẫn làm lễ cưới, đúng là một nơi vô cùng có ý nghĩa kỷ niệm.

Chỉ mới qua một tháng, Âu Dương và anh cả đã ở cạnh nhau, cô cảm thấy có chút khó tin.

"Duẫn, hôm nay chị gái em ra tù, anh Tu Vũ đi đón chị ấy rồi, sao còn chưa thấy đâu?" Vận Nhi nhìn quanh khắp khách sạn, có chút lo lắng.

Âu Thừa Duẫn mặc một bộ tây trang màu trắng, đi tới bên cạnh ôm lấy cô: "Em phải cho chị em thời gian chuẩn bị chứ, hôn lễ sắp bắt đầu rồi, chúng ta vào trước đi!"

"A...!" Vận Nhi theo Âu Thừa Duẫn đi vào sau hàng người đông đúc, lúc cảm giác được bầu không khí ngọt ngào bên trong thì cô đột nhiên che miệng, trong người dâng lên cảm giác khó chịu.

"Em sao thế?" Âu Thừa Duẫn nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, lo lắng hỏi.

"À, không sao đâu..." Trong lòng Vận Nhi nổi lên nghi vấn, sau đó dường như nhớ tới cái gì, trên mặt không che giấu nổi vẻ kích động, nhưng trong lòng vẫn còn chưa chắc chắn, cho nên cô không nói với Âu Thừa Duẫn. Lúc hôn lễ bắt đầu, Vận Nhi nhìn thấy Âu Dương cười rạng rỡ với cô.

"Tốc độ của Âu Dương thật là nhanh, ngay cả Tô Thượng Đông cũng bị thu phục!" Hứa Tâm Lam đứng ở phía trước nhìn cặp cô dâu chú rể vô cùng xứng đôi kia thì tràn đầy hâm mộ.

Thương Nhĩ Kỳ đứng ở bên cạnh, lúc nhìn thấy trong mắt Hứa Tâm Lam lộ ra vẻ ngưỡng mộ thì đột nhiên vươn tay ra, nắm lấy tay trái cô ấy, kề tới gần cô ấy hơn: "Không phải anh cũng đã cho em một lời ước hẹn rồi sao?"

"Gì cơ?" Hứa Tâm Lam cảm giác được lòng bàn tay ấm áp, vừa quay đầu lại thì môi vừa khéo sượt qua cằm anh, trong lòng xao động.

"Tâm Lam, anh nghĩ kĩ rồi, chúng ta cũng kết hôn đi!" Lúc Thương Nhĩ Kỳ nói ra những lời này, Hứa Tâm Lam còn tưởng rằng mình đã nghe nhầm, mặc dù trước đây anh ta đã nói sẽ cưới cô ấy, nhưng bây giờ, lời này được thốt ra từ miệng anh, cô ấy lại có cảm giác vô cùng kinh ngạc.

"Nhĩ Kỳ, anh..."

"Anh đã buông tay rồi, cho nên, em có đồng ý giúp anh không? Giúp anh quên Vận Nhi. Anh biết điều này là không công bằng với em, nhưng mà anh thật sự..." Thương Nhĩ Kỳ xoay người, nhìn cô ấy với vẻ thành khẩn.

"Em đồng ý, em hiểu mà, Nhĩ Kỳ!" Mắt Hứa Tâm Lam đỏ hoe, lúc nhìn Thương Nhĩ Kỳ, không hiểu sao cô ấy lại thấy đau lòng cho anh ta, anh ta có thể nói ra như vậy đã là một sự nhượng bộ rất lớn đối với cô ấy rồi. Cô ấy không trách anh ta đặt Vận Nhi trong lòng, chỉ là bây giờ anh ta đã sẵn lòng để cô ấy bù đắp vào chỗ trống trong tim mình, đây là kết quả mà cô ấy vẫn luôn chờ đợi.

"Cô ngọc này!" Thương Nhĩ Kỳ đột nhiên cúi người hôn cô ấy!

Vận Nhi nhìn thấy hai người ôm nhau thì mỉm cười vui vẻ, lúc Âu Thừa Duẫn muốn ôm chặt lấy eo cô thì cô lập tức gỡ tay anh ra: "Đừng có ôm chặt như vậy!"

"Tại sao lại không thể ôm chặt như vậy? Anh còn muốn ôm chặt hơn nữa đấy..." Âu Thừa Duẫn biết cô đang nhìn Thương Nhĩ Kỳ, trong lòng thấy khó chịu, lại càng dùng thêm sức. Tên kia thật chặm chạp, rề rề rà rà đến tận bây giờ mới đối phó được với Hứa Tâm Lam, ngay cả anh cũng thấy nóng ruột thay anh ta.

"Ông xã, anh cứ như vậy sẽ có thể làm con trai anh bị đau đấy... A, bụng em đau quá..." Vận Nhi tinh nghịch nháy mắt, đưa tay vòng lấy cổ anh, lúc thấy Âu Thừa Duẫn đang ngậy ra nhìn cô thì miệng cô lại càng cong hơn.

"Con trai... Vợ à, em..." Âu Thừa Duẫn vội vàng quan sát từ trên xuống dưới người cô mấy lượt, sau đó tầm mắt rơi lên bụng cô.

"Em không chắc chắn lắm, nhưng cái đó của em đã chậm hơn mười ngày rồi..." Vận Nhi nghĩ tới phản ứng khó chịu của mình lúc nãy, cô từng mang thai Niệm Niệm, cho nên biết phụ nữ có thai sẽ có nhiều phản ứng.

"Vợ à, em giỏi quá!" Âu Thừa Duẫn đột nhiên bế cô lên, vui sướng xoay tròn một vòng, lúc hai người dừng lại thì vừa khéo nhìn thấy đóa hoa cô dâu của Âu Dương rơi vào trong tay Hứa Tâm Lam. d.đ.lê'quý'đôn

Đôi khi, hạnh phúc chỉ đơn giản là như vậy...

Sau khi hôn lễ chấm dứt, Âu Thừa Duẫn liền vội vàng đưa Vận Nhi đến bệnh viện kiểm tra, sau khi xác định Vận Nhi đang mang thai, trong lòng anh tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

Vận Nhi nhìn vẻ mặt ngây ngốc của anh lúc cười thì nhón chân lên hôn anh: "Chồng à, bảo bối mà chúng ta chờ mong đã đến rồi!"

"Vợ à, cảm ơn em, anh yêu em!" Trên hành lang dài hun hút của bệnh viện, hai người ôm lấy nhau, cho dù ai nhìn thấy cảnh này cũng đều hết sức cảm động.

Tám tháng sau, Vận Nhi sinh ra một tiểu vương tử, đặt tên là Âu Tử Duệ, lúc nhìn thấy em trai, Niệm Niệm - khi đó vừa mới biết đi - quơ tay muốn ôm lấy cậu bé, miệng không ngừng gọi "em, em..."

Âu Thừa Duẫn hài lòng nhìn con gái xinh đẹp, ôm chặt Vận Nhi vào trong ngực, hôn lên trán cô: "Bà xã, em vất vả rồi!"

"Ông xã, em rất hạnh phúc..." Vận Nhi nhìn cậu nhóc Tử Duệ vừa chào đời, không nhịn được rưng rưng nước mắt, hạnh phúc mỉm cười dựa vào trong lòng Âu Thừa Duẫn.

Một chàng trai tuấn tú ôm một cô gái xinh đẹp trong lòng, bên cạnh còn có hai đứa bé vô cùng đáng yêu. Cảnh tượng ấm áp như vậy, vẽ ra một bức tranh đẹp đẽ...

Đoạn đường mà hai người họ bước đi đã đến đích hạnh phúc, đây chính là kết thúc đẹp nhất!

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Hôn Ước Hoang Đường

Chương 2: Âu Thừa Duẫn

Chương 3: Có Vị Hôn Phu

Chương 4: Kế Hoạch Chạy Trốn

Chương 5: Người Đàn Ông Đến Từ Địa Ngục

Chương 6: Thời Khắc Khẩn Trương.

Chương 7: Hôn Lễ Tiếp Tục

Chương 8: Chính Thức Trở Thành Vợ Chồng

Chương 9: Cô Bé Đáng Yêu

Chương 10: Muốn Làm Gì

Chương 11: Thêm Một Danh Phận

Chương 12: Có Điều Kiện

Chương 13: Đêm Tân Hôn

Chương 14: Thay Đổi Chủ Ý

Chương 15: Nụ Hôn Đêm Động Phòng

Chương 16: Gia Tộc Kiều Nạp Sâm

Chương 17: Tình Huống Trên Máy Bay.

Chương 18: Cái Đồ Khó Ửa

Chương 19: Chuyển Đi Đến Đức

Chương 20: Hai Anh Em Kỳ La

Chương 21: Không Thân Thiện

Chương 22: Ở Chung Một Phòng

Chương 23: Bóng Dáng Thân Quen

Chương 24: Có Trở Về Hay Không

Chương 25: Rời Đi

Chương 26: Hiện Tượng Không Tốt

Chương 27: Trở Về Sau Tuần Trăng Mật

[Chương 28: Người Đàn Ông Thành Đạt](#)
[Chương 29: Giá Trị Của Phụ Nữ](#)
[Chương 30: Không Có Gì Thay Đổi](#)
[Chương 31: Hữu Danh Vô Thực](#)
[Chương 32: Bạch Mã Hoàng Tử Lam Hạo](#)
[Chương 33: Trùng Hợp Gặp Học Trường](#)
[Chương 34: Gặp Lại Âu Thừa Duẫn](#)
[Chương 35: Nụ Hôn Trùng Phạt](#)
[Chương 36: Không Thể Tin Được](#)
[Chương 37: Không Có Hứng Thú](#)
[Chương 38: Người Đàn Ông Vô Tình](#)
[Chương 39: Không Khuất Phục](#)
[Chương 40: Tương Kính Như Tân *](#)
[Chương 41: Chủ Động Trở Về](#)
[Chương 42: Không Cố Ý Giấu Diếm](#)
[Chương 43: Đại Minh Tinh Xinh Đẹp](#)
[Chương 44: Một Ngày Sống Không Bằng Chết](#)
[Chương 45: Xin Lỗi](#)
[Chương 46: Vòng Tay Ôm Ấm Áp](#)
[Chương 47: Cô Ấy Ở Đâu.](#)
[Chương 48: Người Vợ Vô Hình.](#)
[Chương 49: Khí Chất Mỹ Nữ](#)
[Chương 50: Khiêu Khích](#)
[Chương 51: Mĩ Nam Thần Bí.](#)
[Chương 52: Đàn Ông Là Độc Dược](#)
[Chương 53: Giấc Mộng Xa Vời](#)
[Chương 54: Thói Quen Không Tốt](#)
[Chương 55: Người Xa Lạ Quen Thuộc](#)
[Chương 56: Siêu Sao Thiên Hoàng](#)
[Chương 57: Có Quan Tâm Hay Không](#)
[Chương 58: Rung Động](#)
[Chương 59: Không Nhìn Bọn Họ](#)

[Chương 60: Không Thể Làm Chung](#)
[Chương 61: Thiếu Một Người Bạn Gái](#)
[Chương 62: Một Minh Sao?](#)
[Chương 63: Thương Nhĩ Kỳ.](#)
[Chương 64: Trao Đổi Bạn Nháy.](#)
[Chương 65: Mục Tiêu Mới](#)
[Chương 66: Càng Ngày Càng Chán Ghét](#)
[Chương 67: Tình Cảm Phức Tạp](#)
[Chương 68: Dũng Cảm Đối Mặt](#)
[Chương 69: Sai Lầm Lớn Nhất](#)
[Chương 70: Cô Xứng Sao?](#)
[Chương 71: Vợ Tôi Là Em](#)
[Chương 72: Đi Đường Nhìn Phía](#)
[Chương 73: Ăn Cơm Với Thương Nhĩ Kỳ.](#)
[Chương 74: Quên Nói Gặp Lại](#)
[Chương 75: Ở Lại Bên Canh Âu Thừa Duẫn](#)
[Chương 76: Chỉ Là Người Tình](#)
[Chương 77: Từ Giờ Phút Này, Hãy Yêu Tôi](#)
[Chương 78: Công Bố Tin Kết Hôn](#)
[Chương 79: Quan Hệ Tam Giác Phức Tạp](#)
[Chương 80: Trầm Luân](#)
[Chương 81: Vô Si.](#)
[Chương 82: Khéo Quá Hóa Vụng](#)
[Chương 83: Quan Hệ Được Đưa Ra Ánh Sáng](#)
[Chương 84: Tình Cảm Hư Ảo](#)
[Chương 85: Chứng Minh Cho Tôi Xem](#)
[Chương 86: Bị Cự Tuyệt](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88: Chỉ Vì Trả Thù](#)
[Chương 89: Thù Hận Sâu Đậm](#)
[Chương 90: Yêu Và Không Yêu](#)
[Chương 91: Tô Thương Đông](#)

[Chương 92: Họa Là Từ Miệng Mà Ra](#)
[Chương 93: Chuyển Biến Thần Kỳ](#)
[Chương 94: Âm Thầm Đánh Giá](#)
[Chương 95: Rốt Cuộc Tiến Hành Ly Hôn](#)
[Chương 96: Động Tâm](#)
[Chương 97: Làm Vợ Anh Được Không](#)
[Chương 98: Pháo Hoa Của Hai Người](#)
[Chương 99: Muốn Làm Chuyện Xấu](#)
[Chương 100: Tự Chuốc Lấy.](#)
[Chương 101: Tâm Tình Của Hai Anh Em](#)
[Chương 102: Không Gần Nỡ Sắc](#)
[Chương 103: Âu Dương Thích Anh Trai](#)
[Chương 104: Nữ Nhân Không Nghe Lời](#)
[Chương 105: Ai Là Chị Dâu](#)
[Chương 106: Thật Lòng Rất Mạo Hiểm](#)
[Chương 107: Trực Tiếp Ôm Hôn](#)
[Chương 108: Buổi Tối Say Lòng Người](#)
[Chương 109: Trong Lòng Đã Có Đối Tượng](#)
[Chương 110: Chân Tướng Rõ Ràng](#)
[Chương 111: Ly Hôn Đi, Điện Hạ](#)
[Chương 112: Một Lời Hứa Hẹn](#)
[Chương 113: Không Tự Chủ Được](#)
[Chương 114: Yêu Vô Tư](#)
[Chương 115: Phụ Nữ Có Chồng](#)
[Chương 116: Càng Chạy Càng Xa](#)
[Chương 117: Phải Làm Gì Bây Giờ](#)
[Chương 118: Điện Hạ Rất Tức Giận](#)
[Chương 119: Không Phải Anh Trai Cô](#)
[Chương 120: Gặp Lại Nhau](#)
[Chương 121: Buông Cô Ấy Ra](#)
[Chương 122: Điên Cuồng Vì Em](#)
[Chương 123: Đêm Nay Là Một Sai Lầm](#)

[Chương 124: Lựa Chọn Sai Lầm](#)
[Chương 125: Bắt Đầu Lại Lần Nữa](#)
[Chương 126: Giở Trò](#)
[Chương 127: Không Thể Có Cùng Lúc](#)
[Chương 128: Không Thể Nào Tưởng Tượng Nổi](#)
[Chương 129: Âu Thừa Dẫn Nhiệt Tình](#)
[Chương 130: Che Giấu Tình Yêu Trong Đáy Lòng](#)
[Chương 131: Phương Thức Như Thế](#)
[Chương 132: Người Đàn Ông Giáo Hoạt.](#)
[Chương 133: Muốn Ăn Cái Gì Nhất!](#)
[Chương 134: Dụng Tâm Lương Khổ.](#)
[Chương 135: Con Tim Lỗi Nhịp](#)
[Chương 136: Cả Đời Có Bao lâu?](#)
[Chương 137: Vỏ Sò Tím](#)
[Chương 138: Làm Cô Gái Nhỏ Tức Giận.](#)
[Chương 139: Phương Thức Đền Bù.](#)
[Chương 140: Vấn Đề Kỳ Quái.](#)
[Chương 141: Không Còn Đường Lui.](#)
[Chương 142: Nhẫn Kim Cương Đặc Biệt.](#)
[Chương 143: Tình Yêu Không Thể Trao.](#)
[Chương 144: Thổ Lộ Muộn Màng.](#)
[Chương 145: Người Đàn Ông Ghen Tuông.](#)
[Chương 146: Cứu Người Ngoài Ý Muốn.](#)
[Chương 147: Anh Ấy Biến Mất.](#)
[Chương 148: Trở Về](#)
[Chương 149: Tâm Kế Của Phụ Nữ](#)
[Chương 150: Lần Cuối Triền Miên.](#)
[Chương 151: Sự Biến Hóa Của Thân Thể.](#)
[Chương 152: Bí Mật Không Biết.](#)
[Chương 153: Bữa Tối Dưới Ánh Nến.](#)
[Chương 154: Sự Thật Tàn Nhẫn](#)
[Chương 155: Có Phải Là Anh Em Ruột Hay Không?](#)

[Chương 156: Hoàn Toàn Tuyệt Vọng](#)
[Chương 157: Quyết Định Rời Đi.](#)
[Chương 158: Là Thật Là Giả](#)
[Chương 159: Không Còn Quyến Luyến](#)
[Chương 160: Cuộc Chiến Giữa Những Người Đàn Ông.](#)
[Chương 161: Lướt Qua Nhau.](#)
[Chương 162: Đường Ai Nấy Đi.](#)
[Chương 163: Cuộc Sống Bình Thản.](#)
[Chương 164: Sợ Hãi Đối Mặt.](#)
[Chương 165: Hợp Tác](#)
[Chương 166: Chị Dâu Cả Thần Bí](#)
[Chương 167: Gặp Lại](#)
[Chương 168: Giống Nhau Như Vây.](#)
[Chương 169: Ai Tìm Được Cô Ấy Trước.](#)
[Chương 170: Thứ Tự Đến Trước Và Sau.](#)
[Chương 171: Như Si Như Say](#)
[Chương 172: Kế Hoạch Của Anh](#)
[Chương 173: Cô Ấy Đã Trở Lại.](#)
[Chương 174: Người Hôn Trộm](#)
[Chương 175: Lão Công, Chồng Trước](#)
[Chương 176: Chỉ Có Cảm Giác Với Em](#)
[Chương 177: Đều Là Đứa Ngốc](#)
[Chương 178: Học Trường Muốn Đính Hôn học Trường Muốn Đính Hôn](#)
[Chương 179: Kỷ Niệm Ngày Mưa](#)
[Chương 180: Cô Xoay Người, Anh Chật Vật](#)
[Chương 181: Sinh Bệnh](#)
[Chương 182: Tâm Động Không Bằng Hành Động](#)
[Chương 183: Theo Dõi](#)
[Chương 184: Trở Lại Nhà Họ Tô](#)
[Chương 185: Không Từ Bỏ Được](#)
[Chương 186: Lý Do Không Thành Lập](#)
[Chương 187: Lòng Còn Sợ Hãi](#)

[Chương 188: Chuyện Ngoài Ý Muốn Trong Bữa Tiệc](#)
[Chương 189: Đi Với Ai?](#)
[Chương 190: Vận Nhi, Xin Lỗi, Anh Yêu Em](#)
[Chương 191: Chúng Ta Tái Hôn Nhé](#)
[Chương 192: Có Bao Nhiêu Người Yêu](#)
[Chương 193: Bắt Đầu Là Yêu, Kết Thúc Là Hận](#)
[Chương 194: Biết Vậy Chẳng Làm](#)
[Chương 195: Cô Công Chúa Nhỏ Nhà Nam Cung](#)
[Chương 196: Tình Cảm Đè Nén](#)
[Chương 197: Ngọt Ngào Đã Lâu](#)
[Chương 198: Sai Lầm](#)
[Chương 199: Nên Bị Trừng Phạt](#)
[Chương 200: Lại Sinh Đứa Bé](#)
[Chương 201: Yêu, Tán](#)
[Chương 202: Sự Bá Đạo Của Anh](#)
[Chương 203: Người Bị Thương](#)
[Chương 204: Không Được Đáp Lại](#)
[Chương 205: Cô Gái Nhỏ Nổi Giận](#)
[Chương 206: Không Có Đáp Án](#)
[Chương 207: Nghiện Không Dứt Được](#)
[Chương 208: Thân Thế Bí Mật](#)
[Chương 209: Vợ Là Quan Trọng Nhất](#)
[Chương 210: Nói Em Yêu Anh](#)
[Chương 211: Bị Thương Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 212: Mấy Lần Cầu Hôn](#)
[Chương 213: Chuyện Ngoài Ý Muốn Trong Hôn Lễ](#)
[Chương 214: Không Thể Không Có Cô Ấy](#)
[Chương 215: Vận Nhi Mất Tích](#)
[Chương 216: Chân Tướng Năm Đó](#)
[Chương 217: Khắp Nơi Đầy Máu](#)
[Chương 218: Sinh Mệnh Kiên Cường](#)
[Chương 219: Dự Cảm Không Lành](#)

[Chương 220: Đã Lâu Không Gặp](#)
[Chương 221: Hận](#)
[Chương 222: Không Cách Nào Ngăn Cản](#)
[Chương 223: Tan Thành Mây Khói](#)
[Chương 224: Để Cho Em Đi Thì Anh Sẽ Chết](#)
[Chương 225: Không Chịu Nghe Lời](#)
[Chương 226: Là Ai Hành Hạ Ai](#)
[Chương 227: Yêu Cô Đến Nghiện](#)
[Chương 228: Nhân Nhượng, Bao Dung](#)
[Chương 229: Sự Thay Đổi Rất Nhỏ](#)
[Chương 230: Tức Nước Vỡ Bờ](#)
[Chương 231: Ngoài Ý Muốn Trong Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 232: Trăm Tiếp Theo, Ly Biệt](#)
[Chương 233: Đánh Cược](#)
[Chương 234: Nụ Cười Của Cô, Nước Mắt Của Anh](#)
[Chương 235: Sự Tồn Tại Của Cô](#)
[Chương 236: Nhớ Đến Thôi Cũng Đã Thấy Đau Đớn](#)
[Chương 237: Con Gái Bảo Bối](#)
[Chương 238: Giữ Không Được Cô Ấy](#)
[Chương 239: Hưởng Niệm, Mong Nhớ](#)
[Chương 240: Lại Bỏ Lỡ Nhau](#)
[Chương 241: Bước Về Phía Cô Ấy Từng Chút Một](#)
[Chương 242: Mặt Đối Mặt](#)
[Chương 243: Muốn Ôm Lấy Cô](#)
[Chương 244: Giữa Hai Người Còn Có Niệm Niệm Ngăn Cách](#)
[Chương 245: Tranh Đoạt](#)
[Chương 246: Cực Phẩm Vú Em](#)
[Chương 247: Giống Ai Nhiều Hơn](#)
[Chương 248: Chừa Lại Đường Lùi](#)
[Chương 249: Quyết Định](#)
[Chương 250: Hãy Quên Quá Khứ](#)
[Chương 251: Tình Yêu Thăng Hoa](#)

[Chương 252: Tình Yêu Bất Tận](#)
[Chương 253: Cầu Hôn](#)
[Chương 254: Một Nhà Ba Người](#)
[Chương 255](#)
[Chương 256: Hôn Lễ Thế Kỳ](#)
[Chương 257: Đêm Tân Hôn](#)
[Chương 258: Ngoại Truyện 1](#)
[Chương 259: Ngoại Truyện 2](#)
[Chương 260: Ngoại Truyện 3](#)
[Chương 261: Ngoại Truyện 4](#)